DE BOEKEN VAN DE LEVENDE SCHEPEN

DERDE BOEK

HET BESTEMDE SCHIP

ROBIN HOBB

DE BOEKEN VAN DE LEVENDE SCHEPEN

DERDE BOEK – HET BESTEMDE SCHIP

ROBIN HOBB

~ ~ ~

Dit boek is voor Jane Johnson en Anne Groell, die me geen rust gunden tot het goed was.

Eerste druk oktober 2000
Vertaling Erika Feberwee
Omslagillustratie John Howe
Copyright © 2000 Robin Hobb
Copyright Nederlandse vertaling © 2000 J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam
Meulenhoff-*M is een imprint van J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam
Oorspronkelijk verschenen onder de titel Ship of Destiny
ISBN 90 290 6673 3 / CIP / NUGI 335

HET EINDE VAN DE ZOMER

Zij Die Zich Herinnert

~

Hoe zou het zijn geweest om volmaakt te zijn, vroeg ze zich af.

Op de dag dat ze uit het ei was gekropen, was ze al gevangengenomen voordat ze over het zand naar de koele, zilte omhelzing van de zee had kunnen kruipen. Zij Die Zich Herinnert was gedoemd zich elk detail van die dag kristalhelder te herinneren. Ze was een vat vol herinneringen. Niet alleen aan haar eigen leven, ook de levens van hen die haar waren voorgegaan, lagen in haar genesteld. Van ei tot slang tot cocon tot draak tot ei. Alle herinneringen van haar geslacht waren ook de hare. Niet elke zeeslang was zo begiftigd, of zo belast. In slechts enkelen was de volledige schat aan herinneringen van hun geslacht gegrift, maar dat was genoeg. Meer waren er niet nodig.

Ze was begonnen als een volmaakt schepsel. Haar kleine, gladde lichaam, soepel en geschubd, was onberispelijk geschapen. Met de eitand boven op haar snuit had ze zich een weg gebeten uit haar leerachtige omhulsel. Ze was laat met uitkomen. De anderen van het legsel hadden zich al uit hun schalen bevrijd, en uit de berg droog zand daarboven. Ze hadden glijsporen achtergelaten, zodat ze hen kon volgen. De zee wenkte haar. Glibberend over het droge zand, onder de

brandende zon, was ze haar reis begonnen. Ze had de vochtige, doordringende geur van de oceaan geroken. Het dansende, oogverblindende licht op de uitgestrekte watervlakte had haar naar zich toe getrokken.

Ze had haar reis echter nooit afgemaakt.

De Abominaties hadden haar gevonden. Ze hadden haar kronkelend van het zand geplukt en gevangengezet in een door het tij gevoede poel in een grot tussen de kliffen. Daar hadden ze haar vastgehouden en haar slechts dood voedsel gegeven, zonder haar ooit toe te staan vrijuit te zwemmen. Ze was nooit naar het zuiden getrokken met de anderen, naar de warme zeeën waar een overdaad aan voedsel was. Ze had nooit de omvang en de kracht bereikt die een vrij leven haar zou hebben gegeven. Toch groeide ze, tot de poel in de grot voor haar weinig meer was dan een benauwde modderplas, nauwelijks voldoende om haar huid en haar kieuwen nat te houden. Haar longen zaten voortdurend bekneld in haar samengedrukte lichaam. Het water om haar heen was altijd troebel, vervuild door haar gifstoffen en uitwerpselen. De Abominaties hadden haar gevangen gehouden.

Hoe lang had dat geduurd? Ze kon de tijd niet meten, maar ze wist met grote stelligheid dat ze verscheidene levens van haar gewonere soortgenoten een gevangene was geweest. Telkens weer had ze de roep van het seizoen gevoeld om naar het zuiden te trekken. Dan viel ze ten prooi aan rusteloosheid, gevolgd door een bijna ondraaglijk verlangen op zoek te gaan naar haar soort. Dan zwollen de gifklieren in

haar keel tot het pijn deed. Dan kon ze geen rust vinden, want ze werd bestormd door herinneringen die smeekten te worden bevrijd. Ze had rusteloos bewogen in de kwellende beslotenheid van haar kleine poel en eeuwige wraak gezworen jegens de Abominaties die haar dit aandeden. Op die momenten was haar wilde haat op zijn hoogtepunt. Maar wanneer haar overstromende klieren het water kruidden met haar voorouderlijke herinneringen, wanneer het water zo vervuild raakte door het verleden dat haar hijgende kieuwen haar met de geschiedenis van haar soort vergiftigden, dan kwamen de Abominaties. Ze kwamen naar haar gevangenis om water uit haar poel te scheppen en zich ermee te bedwelmen. Dronken van haar gif deden ze elkaar voorspellingen, ijlend en tierend bij het licht van de volle maan. Ze stalen de herinneringen van haar soort en gebruikten ze om de toekomst te kennen.

Toen was de tweebener gekomen, Wintrow Vestrit, en hij had haar bevrijd. Hij was naar het eiland van de Abominaties gekomen om de schatten die de zee op de kust achterliet te verzamelen. In ruil had hij hun gevraagd hem zijn toekomst te voorspellen. Zelfs nu nog deed die gedachte haar manen zwellen met gif. De Abominaties voorspelden wat ze van de toekomst gewaarwerden door zich haar verleden en dat van haar soort toe te eigenen! Ze bezaten niet de gave van het ware Zien. Als ze die wel hadden bezeten, zouden ze immers hebben geweten dat de tweebener hun ondergang zou zijn. Dan zouden ze Wintrow Vestrit hebben tegengehouden. In

plaats daarvan had hij haar gevonden en bevrijd.

Hoewel ze haar huid tegen de zijne had gewreven en hoewel hun herinneringen zich hadden vermengd door haar giffen, begreep ze niet wat de tweebener had bewogen haar te bevrijden. Zijn soort kende slechts zo'n kortstondig leven dat het merendeel van zijn herinneringen niet eens een indruk op haar achterliet. Ze had zijn zorg en zijn pijn gevoeld. Ze had geweten dat hij zijn korte bestaan riskeerde om haar te bevrijden. De moed in zo'n kortstondige levensvonk had haar ontroerd. Ze had de Abominaties gedood toen ze dreigden haar opnieuw te vangen, en met haar de tweebener. En toen de tweebener bijna ten onder was gegaan in de omhelzing van de zee, had ze hem geholpen terug te keren naar zijn schip.

Zij Die Zich Herinnert opende nogmaals wijd haar kieuwen. Ze proefde een mysterie in de golven. Ze had de tweebener teruggebracht naar zijn schip, maar het schip joeg haar angst aan, hoewel ze zich er tegelijkertijd naartoe getrokken voelde. De zilvergrijze romp kruidde het water. Ze volgde hem en proefde de raadselachtige, doordringende smaak van herinneringen.

Het schip rook niet als een schip, maar als een van haar soortgenoten. Ze had het nu twaalf getijden gevolgd, en ze begreep nog altijd niet hoe zoiets kon bestaan. Ze wist heel goed wat schepen waren; de Ouderlingen hadden schepen gehad, zij het andere dan deze. Haar drakenherinneringen vertelden haar dat haar soort vaak over dergelijke schepen heen was gevlogen en ze wild had doen schommelen door

speels met hun krachtige vleugels te zwaaien. Schepen waren geen mysterie, maar dit wel. Hoe kon een schip de geur van een zeeslang afgeven? Sterker nog, geen gewone zeeslang. Het schip rook naar Een Die Zich Herinnert.

Weer voelde ze de plicht aan zich trekken: een instinct dat sterker was dan de drang om te voeden of te paren. Het was tijd, de hoogste tijd. Ze zou allang omringd moeten zijn door haar eigen soort, om ze voor te gaan langs de migratieroute die haar herinneringen zo goed kenden. Ze zou allang bezig moeten zijn hun beperktere geheugens te voeden met haar machtige giffen die hun sluimerende herinneringen zouden wekken en hun tot waakzaamheid zouden aanzetten. Het biologische imperatief schreeuwde in haar bloed. Het was tijd om te veranderen. Opnieuw vervloekte ze haar misvormde, onvolgroeide, groengouden lichaam dat zo onbeholpen door het water kronkelde. Ze had nauwelijks de kracht om alleen te zwemmen. Het was gemakkelijker zich te laten meevoeren door het kielzog van het schip.

Ze sloot een compromis met zichzelf. Zolang de koers van het zilveren schip overeenkwam met de hare, zou ze het blijven volgen. Ze zou profiteren van die voortstuwende kracht terwijl ze won aan kracht en uithoudingsvermogen. Ze zou nadenken over het mysterie en het oplossen, als ze dat kon. Toch kon ze zich door dit raadsel niet laten afleiden van haar doel. Wanneer ze dichter onder de kust kwamen, zou ze het schip de rug toekeren en op zoek gaan naar haar soortgenoten. Ze zou kluwens van zeeslangen vinden en ze

over de grote rivier leiden, stroomopwaarts naar de oevers waar ze hun cocon zouden maken. En het volgende jaar rond deze tijd zouden jonge draken hun vleugels uitslaan op de zomerwinden.

Dat had ze zichzelf beloofd gedurende de twaalf getijden dat ze het schip had gevolgd. Halverwege het aanzwellen van het dertiende tij deed een vreemd, maar tegelijkertijd hartverscheurend vertrouwd geluid haar huid beven. Het getrompetter van een zeeslang! Onmiddellijk verliet ze het kielzog van het schip en dook ze naar beneden, weg van alles aan het wateroppervlak dat haar afleidde. Zij Die Zich Herinnert trompetterde een antwoord. Toen hulde ze zich in stilte en luisterde ze vol verwachting. Er kwam geen reactie.

Teleurstelling overspoelde haar. Had ze zichzelf misleid? Tijdens haar gevangenschap waren er periodes geweest waarin ze haar kwelling had uitgeschreeuwd, telkens en telkens weer, tot de muren van de grot weergalmden van haar wanhoopskreten. Bij die bittere herinnering sloot ze even haar ogen. Ze zou zichzelf niet kwellen. In plaats daarvan deed ze haar ogen weer open, en bij het zien van haar eenzaamheid maakte ze resoluut rechtsomkeert om weer achter het schip aan te gaan; hoe armzalig ook, het was het enige gezelschap dat ze ooit had gekend.

Door het korte moment van rust was ze zich alleen maar sterker bewust geworden van haar vermoeidheid, van de beperkingen van haar lichaam. Met inspanning van al haar krachten zette ze door. Eén moment later was alle

vermoeidheid van haar afgevallen toen een witte zeeslang langs haar schoot. Hij leek haar niet op te merken in zijn vastberaden achtervolging van het schip. Blijkbaar had de merkwaardige geur daarvan hem ook in verwarring gebracht. Haar harten begonnen wild te slaan. 'Hier ben ik!' riep ze hem na. 'Hier. Ik ben Zij Die Zich Herinnert. Ik ben eindelijk naar je toe gekomen.'

De witte zeeslang zwom verder. Zijn zware lichaam bewoog zich moeiteloos golvend door het water. Hij draaide zelfs zijn kop niet om. Geschokt keek ze hem na, toen ging ze haastig achter hem aan. Haar vermoeidheid was tijdelijk vergeten. Hijgend van inspanning sleepte ze zich voort.

Ze vond hem naast het schip, in de schemering daaronder, onverstaanbaar mompelend tegen de spanten van de scheepsromp. Zijn giftige nekstekels stonden half overeind; een zwakke stroom van bittere gifstoffen kruidde het water om hem heen. Zij Die Zich Herinnert voelde een trage afschuw in zich opkomen, terwijl ze keek naar zijn redeloze handelingen. Vanuit het diepst van haar ziel waarschuwde elk instinct haar dat ze op haar hoede moest zijn. Zulk vreemd gedrag duidde op ziekte of krankzinnigheid.

Maar hij was de eerste soortgenoot die ze zag sinds de dag waarop ze uit het ei was gekropen. De aantrekkingskracht van die verwantschap was machtiger dan de grootste weerzin, dus ze zwom voorzichtig wat dichter naar hem toe. 'Weest gegroet,' zei ze schuchter. 'Zoekt u Een Die Zich Herinnert? Dat ben ik.'

Hij keek haar aan en draaide vijandig met zijn grote, rode ogen. 'Van mij!' trompetterde hij schor en dreigend. 'Van mij! Mijn eten.' Hij drukte zijn opgeheven stekels tegen het schip en smeerde zijn gif tegen het hout. 'Voed me!' gebood hij het schip. 'Geef me te eten.'

Ze trok zich haastig terug. Met zijn neus tegen het hout zette de witte zeeslang zijn zoektocht langs de romp van het schip voort. Zij Die Zich Herinnert ving een zwakke geur van angst op van het schip. Merkwaardig. De hele situatie was vreemd, als een droom, en net als een droom plaagde deze haar met betekenissen en onthullingen die haar telkens weer ontsnapten. Was het mogelijk dat het schip reageerde op de giffen en het roepen van de witte zeeslang? Nee, dat was belachelijk. De mysterieuze geur van het schip bracht hen allebei in verwarring.

Zij Die Zich Herinnert schudde haar manen en voelde ze zwellen door haar krachtige gifstoffen. Het gaf haar een gevoel van macht. Ze vergeleek zichzelf met de witte zeeslang. Hij was groter dan zij, en gespierder. Zijn lichaam was gezond en lenig. Maar dat deed er niet toe. Ze kon hem doden. Ondanks het feit dat ze belemmerd was in haar groei en ondanks haar onervarenheid kon ze hem verlammen en naar de bodem doen zinken. Toen ze zich bewust werd van de bedwelmende werking van haar eigen lichaamssappen, besefte ze dat ze nog meer kon doen. Ze kon hem onderwijzen, hem tot inzicht brengen, en hem laten leven.

'Witte zeeslang!' trompetterde ze. 'Luister naar me! Ik heb

herinneringen die ik met je wil delen. Herinneringen aan alles wat onze soort is geweest. Herinneringen om je geheugen te scherpen. Bereid je voor om ze te ontvangen.'

Hij luisterde niet en deed geen enkele moeite zich voor te bereiden, maar dat kon haar niet schelen. Dit was haar bestemming. Hij zou de eerste ontvanger van haar gave zijn, of hij deze verwelkomde of niet. Onbeholpen en gehinderd door haar onvolgroeide lichaam schoot ze op hem af. Hij draaide zich om, in de veronderstelling dat ze hem aanviel. Zijn manen gingen overeind staan, maar ze negeerde zijn onbeduidende giffen. Met een weinig bevallige botsing wikkelde ze zich om hem heen. Op hetzelfde moment schudde ze haar manen, waardoor haar meest bedwelmende stoffen vrijkwamen, de diep verborgen giffen die tijdelijk zijn geest zouden verduisteren en ervoor zouden zorgen dat de verborgen geest achter zijn leven zich opnieuw zou openen. Hij verzette zich uit alle macht, maar plotseling werd hij stijf als een plank in haar omstrengeling. Zijn draaiende robijnrode ogen stonden roerloos, maar niet gesloten. Geschokt puilden ze bijna uit hun kassen.

Het kostte haar bijna al haar krachten om hem vast te houden. Ze wikkelde haar lichaam nog strakker om het zijne en bewoog met hem door het water. Het schip begon zich van hen te verwijderen, maar ze liet het gaan. Bijna onverschillig. Deze ene zeeslang was belangrijker voor haar dan alle mysteriën die het schip in zich verborgen hield. Ze hield hem vast en draaide haar kop om hem in zijn ogen te kijken. Ze

zag ze draaien en weer stil worden. Door duizend levens droeg ze hem, terwijl het verleden van zijn soort deel van hem werd. Even liet ze hem begaan, liet ze hem wegzinken in die geschiedenis. Toen trok ze hem weer naar boven, terwijl ze de minder krachtige giffen losliet die de diepere geest tot rust brachten, en ze zijn eigen, kortstondige leven weer naar de voorgrond riep.

'Onthoud dit goed,' fluisterde ze, hem belastend met de verantwoordelijkheden van al zijn voorouders. 'Gedenk en leef voort.' Hij lag stil in haar omstrengeling. Toen trok er een huivering door hem heen en ze voelde hoe zijn leven plotseling weer bezit van hem nam. Zijn ogen begonnen plotseling te draaien en richtten zich op de hare. Ze wachtte op zijn eerbiedige dankbetuiging. De blik waarmee hij haar aankeek was echter beschuldigend.

'Waarom heb je dat gedaan?' vroeg hij plotseling. 'Waarom nu pas? Nu het te laat is? Waarom kon ik niet sterven in onwetendheid van alles wat ik had kunnen zijn?'

Zijn woorden schokten haar zo dat ze haar greep liet verslappen. Hij rukte zich minachtend los uit haar omstrengeling en schoot weg. Ze wist niet zeker of hij vluchtte of haar in de steek liet. Beide gedachten waren ondraaglijk. Het ontwaken van zijn herinneringen had hem moeten vervullen met vreugde en doelgerichtheid, niet met wanhoop en woede.

'Wacht!' riep ze hem na, maar de schemerige diepten slokten hem op. Ze kronkelde onbeholpen achter hem aan,

wetend dat ze zijn snelheid nooit zou kunnen evenaren. 'Het kan niet te laat zijn! Hoe wanhopig onze situatie ook is, we moeten het proberen!' Ze trompetterde de vergeefse woorden tegen een lege Overvloed.

Hij had haar verlaten. Ze was weer alleen. Maar dat weigerde ze te accepteren. Haar onvolgroeide lichaam kronkelde zich door het water. Ze hield haar bek wijd open om de vervagende geur op te vangen die hij had achtergelaten. Steeds zwakker werd die geur, tot hij tenslotte was verdwenen. Hij was te snel; ze was te onvolgroeid. Teleurstelling overmande haar, bijna net zo bedwelmend als haar gifstoffen. Opnieuw proefde ze het water. De geur en de smaak van de zeeslang waren vervlogen.

Krachtiger welfde ze haar lichaam door het water, in een wanhopige zoektocht naar zijn geurspoor. Toen ze het eindelijk vond begonnen haar twee harten vastberaden te slaan. Ze sloeg wild met haar staart om hem in te halen. 'Wacht!' trompetterde ze. 'Alsjeblieft! Jij en ik... we zijn de enige hoop voor onze soort! Je moet naar me luisteren.'

De smaak van zeeslang werd plotseling sterker. De enige hoop voor onze soort. Het leek alsof die gedachte door het water naar haar toe zweefde; alsof die woorden al eerder door de lucht hadden geschald dan in de diepten waren getrompetterd. Meer aanmoediging had ze niet nodig.

'Ik kom naar je toe!' beloofde ze en ze spoedde zich hardnekkig voorwaarts. Maar toen ze de bron van de geur bereikte, zag ze geen zeeslang. Slechts een zilveren

scheepsromp die de golven boven haar doorkliefde.

HOOFDSTUK 1
De Wilde Regenlanden

~

Malta stak haar geïmproviseerde peddel in het glinsterende water en zette zich zo krachtig mogelijk af. De kleine boot schoot naar voren. Vliegensvlug doopte ze de cederhouten plank aan de andere kant van het bootje in de rivier. Ze fronste haar wenkbrauwen bij het zien van de waterdruppels die van het hout in het bootje dropen. Nou ja, daar was niets aan te doen. De plank was het enige wat ze als roeiriem kon gebruiken, en wanneer ze aan één kant bleef peddelen zouden ze in een kringetje ronddraaien. Ze verdrong de gedachte dat het bijtende water zich een weg vrat door de planken onder haar voeten. Een paar druppels van de Wilde Regenrivier zouden ongetwijfeld niet veel schade aanrichten. Ze vertrouwde erop dat het wit uitgeslagen metaal aan de buitenkant van het bootje ervoor zou zorgen dat de rivier daar geen vat op had, maar ook daar was geen enkele garantie voor. Ze wilde er niet bij stilstaan. Tenslotte hadden ze niet ver te gaan.

Al haar spieren deden pijn. Ze had de hele nacht door geroeid, in een poging zo snel mogelijk terug te komen in Trehaug. Haar uitgeputte lichaam trilde van de inspanning. Het is niet ver meer, hield ze zichzelf voor de zoveelste keer voor. Ze vorderden echter kwellend langzaam. Haar hoofd bonsde op een gruwelijke manier, maar het ergste was de wond op haar voorhoofd die verschrikkelijk jeukte nu hij

begon te genezen.

Ze manoeuvreerde de kleine roeiboot tussen de enorme stammen en kronkelige wortels van de bomen op de oever van de Wilde Regenrivier door. Hier, onder het baldakijn van het regenwoud, waren de nachtelijke hemel en de sterren slechts een mythe waarvan ze maar zelden een glimp opving. Heel af en toe zag ze het lokkende getwinkel van de sterren tussen de stammen en de takken door. De lichten van Trehaug, de stad in de bomen, leidden haar naar warmte, veiligheid en — vooral — rust. Overal om haar heen waren de schaduwen bijna ondoordringbaar, maar het roepen van vogels in de hoge boomtoppen vertelde haar dat in het oosten de dageraad de hemel reeds deed oplichten. Het zou nog wel even duren voordat de zon door het dichte baldakijn heen wist te dringen, en wanneer het eenmaal zover was, zouden ze weinig meer zien dan wat schachten van licht die op het groenige water slechts een zwakke afspiegeling van de zon zouden toveren. Waar de rivier zich een open weg sneed tussen de dikke bomen, zou de zon als een zilveren glinstering over het brede, melkachtige water strijken.

Plotseling bleef de punt van de roeiboot - niet voor het eerst - haken aan een verborgen boomwortel. Malta beet op haar tong om het niet uit te schreeuwen van frustratie. Ze had het gevoel alsof ze het kleine vaartuigje over de beboste ondiepten van een verzonken doolhof moest sturen. Telkens weer had ze haar koers moeten verlaten om een opeenhoping van verborgen wortels te ontwijken. De

verblekende lichten vóór haar leken nog nauwelijks dichterbij te komen. Malta verplaatste haar gewicht en boog zich over de zijkant om met haar plank het obstakel af te tasten. Grommend duwde ze het bootje los. Opnieuw doopte ze haar peddel in het water, en het bootje gleed om de verzonken barrière heen.

'Waarom stuur je niet daarheen, waar de bomen minder dicht zijn?' vroeg de satraap nors. De voormalige heerser over geheel Jamaillia zat in de achtersteven, met zijn knieën bijna tot zijn kin opgetrokken, terwijl Kekki, een van zijn Concubines van het Hart, angstig ineengedoken op de boeg hurkte. 'Wanneer u ook een plank pakt om te helpen peddelen, mag u meepraten over de koers,' zei Malta ijzig. 'Zo niet, dan maak ik uit hoe we varen.' Ze had meer dan genoeg van het autoritaire gedrag van het kind dat zich satraap mocht noemen. En van zijn totale nutteloosheid als het om praktische zaken ging.

'Iedere dwaas kan zien dat daar minder obstakels zijn. Dus daar zouden we veel sneller gaan.'

'Reken maar,' zei Malta sarcastisch. 'Vooral als de stroming ons te pakken krijgt en meesleurt naar het midden van de rivier.'

De satraap zuchtte geërgerd. 'We bevinden ons stroomopwaarts van de stad, dus de stroming zal alleen maar in ons voordeel zijn.'

'Of we verliezen de controle over de boot en we schieten met een enorme vaart langs de stad heen.'

'Is het nog ver?' jammerde Kekki klaaglijk.

'Dat kunt u zelf zien.' Er viel een druppel rivierwater op Malta's knie toen ze de peddel naar de andere kant hevelde. Het kietelde, begon te jeuken en tenslotte te steken. Ze bette haar knie met de versleten zoom van haar gewaad. De stof verpulverde voor haar ogen. Hij was smerig na haar lange worsteling van de vorige nacht door de zalen en gangen van de begraven stad der Ouderen. Er was sindsdien zoveel gebeurd dat het meer dan duizend nachten geleden leek. Terwijl ze eraan terugdacht werd ze bestormd door herinneringen. Ze was in de gangen afgedaald om de confrontatie met de draak aan te gaan, zodat het monster Reyn eindelijk met rust zou laten. Er had zich echter een aardbeving voorgedaan en toen ze de draak tenslotte had gevonden... Op dat punt raakten haar herinneringen hopeloos verward. De draak in haar cocon had Malta's geest geopend voor alle herinneringen die in die ondergrondse kamer van de stad lagen opgeslagen. Ze was overspoeld door de levens van hen die daar eens hadden gewoond; verdronken in hun herinneringen. Vanaf dat moment tot het moment waarop ze de satraap zijn en zijn metgezel uit het begraven labyrint had geleid, was alles wazig, als in een droom. Nu pas kwam ze tot de conclusie dat de vaarders uit de Wilde Regenlanden de satraap en Kekki uit voorzorg hadden verborgen, om te zorgen dat hun gasten veilig waren. Hoewel? Haar blik vloog naar Kekki die ineengedoken voor in de boot zat. Waren de satraap en zij gekoesterde gasten

geweest of gijzelaars? Misschien een beetje van allebei. Ze betrapte zich erop dat haar sympathie uitging naar de Wilde Regenlanders. Hoe eerder ze satraap Cosgo en Kekki weer onder hun hoede had teruggebracht, des te beter was het. Ze vormden een waardevol ruilmiddel tegenover de edelen van Jamaillia, de nieuwe vaarders en de Kwartsers. Toen ze de satraap voor het eerst had ontmoet, op het bal, was ze kortstondig verblind geweest door de illusie van zijn macht. Inmiddels wist ze dat zijn fraaie uitmonstering en zijn aristocratische manieren slechts een dun laagje vernis waren waaronder een nutteloze, omkoopbare jongeman schuilging. Hoe eerder ze hem kwijt was, des te beter.

Ze richtte haar blik op de lichten voor zich. Toen ze de satraap en zijn metgezel uit de begraven stad der Ouderen had geleid, waren ze naar buiten gekomen op een plek die ver weg lag van de plaats waar Malta de ondergrondse ruïnes was binnengegaan. Een groot moeras en drassig rivierlandschap scheidde hen van de stad. Malta had gewacht op de duisternis waarin de lichten van de stad haar tot gids waren, voordat ze met de eeuwenoude roeiboot die ze uit de puinhopen had weten te redden, was vertrokken. Inmiddels naderde de dageraad, maar ze was nog altijd op weg naar de wenkende lantaarns van Trehaug. Ze hoopte vurig dat haar zo onfortuinlijk begonnen avontuur het einde naderde.

De stad Trehaug was gebouwd tussen de takken van een bos met reusachtige stammen. De kleinere kamers hingen aan de hoogste takken, terwijl de grotere gezinsvertrekken

tussen verscheidene stammen waren gebouwd. Indrukwekkende trappen slingerden zich rond de bomen en op de plateaus die als overloop dienst deden, hadden zich kooplieden, minstrelen en bedelaars gevestigd. De grond onder de stad was dubbel vervloekt, door zijn drassigheid en door de aardbevingen die in dit gebied geen zeldzaamheid waren. De weinige stukken die volledig droog waren, vormden kleine eilanden rond de voet van de stammen.

Het sturen van haar kleine boot tussen de hoog oprijzende bomen was als het manoeuvreren rond de enorme zuilen van een tempel ter ere van een vergeten god. Opnieuw bleef de boot haken aan iets dat niet als een boomwortel voelde. 'Waar zitten we nu weer op vast?' Malta tuurde ingespannen voor zich uit.

Kekki nam niet eens de moeite zich om te draaien, maar bleef ineengedoken en met opgetrokken knieën zitten. Het leek wel alsof ze bang was haar voeten op de planken vloer van de boot te zetten. Malta zuchtte. Ze begon zich af te vragen of er geestelijk misschien iets mis met haar was. Het leek wel alsof de gebeurtenissen van de afgelopen dag haar van haar verstand hadden beroofd. Of misschien was ze altijd al onnozel geweest en kwam dat pas aan het licht wanneer ze werd geconfronteerd met tegenspoed, dacht Malta wrang. Ze legde haar plank neer en kroop op haar hurken naar de punt van de boot, die daardoor begon te schommelen. Zowel de satraap als Kekki schreeuwden het uit. Malta sloeg er geen acht op. Van dichtbij zag ze dat de boot zich met zijn punt in

een dichte mat takken, twijgen en rivierafval had geboord, maar in het schemerige licht was het moeilijk de omvang daarvan te beoordelen. Het drijvende moeras was te dicht om de kleine boot erdoor te sturen. 'We zullen eromheen moeten roeien,' zei ze tegen de anderen. Ze beet op haar onderlip. Dat betekende dat ze zich dichter bij het midden van de rivier moest wagen. Nou ja, zoals de satraap had gezegd, de stroming zou hen in elk geval richting Trehaug voeren, niet ervan weg. Misschien zou haar ondankbare taak daardoor zelfs gemakkelijker worden. Ze zette haar angst van zich af, terwijl ze onbeholpen de roeiboot wegdraaide van het vlot van afval, in de richting van het midden van de rivier.

'Dit is ondraaglijk!' riep satraap Cosgo plotseling uit. 'Ik ben smerig, ik word opgegeten door insecten, en ik heb honger en dorst. Allemaal de schuld van die ellendige Wilde Regenlanders. Ze deden alsof ze me hierheen brachten voor mijn veiligheid, maar sinds ze me in hun macht hebben lijd ik niets dan ontberingen. Ze hebben me beledigd in mijn waardigheid, gespot met mijn gezondheid, en ze hebben zelfs mijn leven in gevaar gebracht. Ik twijfel er niet aan of ze zijn eropuit me te breken, maar ik zal niet zwichten. Het volle gewicht van mijn wraak zal over hen neerdalen. Ze hebben zich hier gevestigd zonder enige officiële erkenning van hun status! Hun aanspraak op de schatten die ze hebben opgegraven en verkocht is volstrekt onwettig. Ze zijn geen haar beter dan de piraten die de Binnenpassage onveilig maken, en er zal dan ook dienovereenkomstig met ze moeten

worden afgerekend.'

Malta snoof minachtend. 'U bent nauwelijks in de positie om zo'n hoge toon aan te slaan, tegen wie dan ook. Tenslotte steunt u meer op hun goede wil dan andersom. Het zou maar al te gemakkelijk voor ze zijn u te verkopen aan de hoogste bieder, ongeacht of de koper u zou vermoorden, als gijzelaar gebruiken of terugzetten op uw troon! En wat betreft hun aanspraken op het land: die ontlenen ze rechtstreeks aan satraap Esclepius, uw voorvader. Het oorspronkelijke handvest van de Beijerstadse vaarders bepaalde alleen op hoeveel leffer land iedere kolonist aanspraak kon maken, niet waar dat land zich moest bevinden. De vaarders van de Wilde Regenlanden hebben zich op basis van dat handvest hier gevestigd, de Beijerstadse vaarders aan de Koop-mans Baai. Hun beider aanspraken zijn eeuwenoud en eerzaam, en bovendien volledig op schrift gesteld onder de wetten van Jamaillia. Dat kan niet worden gezegd van de nieuwe vaarders die u ons hebt opgedrongen.'

Even heerste er een geschokte stilte. Toen lachte de satraap geforceerd. 'Hoe buitengewoon amusant om te horen hoe je de Regenlanders verdedigt! Wat ben je toch dom, en onooglijk. Je zou jezelf eens moeten zien: onder het vuil, gehuld in vodden, je gezicht voorgoed misvormd door dat stel vogelvrijverklaarden. En toch verdedig je ze. Waarom? Laat me eens raden. Waarschijnlijk omdat je weet dat geen enkele echte man je ooit nog zal willen. Je enige hoop is nog te trouwen in een familie waar ze net zo misvormd zijn als jij.

Waar je je kunt verbergen achter een sluier, zodat niemand je gruwelijke verminking zal zien. Het is gewoon zielig! Als die opstandelingen je niet zo hadden mishandeld, zou ik je misschien als Concubine van het Hart hebben gekozen. Davad Herbegin heeft nog een goed woordje voor je gedaan, en ik vond je onbeholpen pogingen tot dansen en het voeren van een volwassen conversatie aandoenlijk in hun provinciaalsheid. Maar nu! Bah!' De boot wiebelde even heen en weer door het minachtende gebaar dat hij maakte. 'Er is niets zo bizar als een mooie vrouw wier gezicht is verminkt. De hogere families van Jamaillia zouden je niet eens als slavin willen hebben. Een dergelijk vertoon van disharmonie past niet in een aristocratisch milieu.'

Malta weigerde achterom te kijken, maar ze kon zich voorstellen hoe zijn lippen zich verachtelijk krulden. Ze hield zichzelf voor dat hij een onwetende, verwaande, onvolwassen knaap was. Ze had haar gezicht echter niet meer gezien sinds de avond waarop ze bijna de dood had gevonden in het omgeslagen rijtuig. Tijdens haar herstel in Trehaug hadden ze haar geen spiegel willen geven. Haar moeder en zelfs Reyn hadden de indruk gewekt alsof het wel meeviel met haar verwondingen. Maar dat viel te verwachten, zei een verraderlijk stemmetje diep vanbinnen. Van haar moeder, omdat nu eenmaal iedere moeder zo zou reageren. En van Reyn omdat hij zich verantwoordelijk voelde voor het rijtuigongeluk. Hoe erg was het litteken? Onder haar tastende vingers had de snee in haar voorhoofd erg lang en

onregelmatig aangevoeld. Ze omklemde de plank met beide handen en stak hem weer in het water. Niet aan je litteken voelen, zei ze tegen zichzelf. Die bevrediging gunde ze hem niet. Met haar tanden grimmig op elkaar peddelde ze verder.

Nadat ze de plank een keer of tien in het water had gedoopt, meerderde het kleine vaartuig plotseling snelheid. Met een kleine, zijwaartse ruk begon het te draaien, en Malta stak haastig haar plank in het water in een wanhopige poging het bootje terug te sturen naar de ondiepten. Ondertussen greep ze de reserveplank van de bodem van de roeiboot. 'U zult moeten sturen terwijl ik peddel,' zei ze buiten adem tegen de satraap. 'Anders worden we naar het midden van de rivier gezogen.'

Hij keek naar de plank die ze hem voorhield. 'Sturen?' Met tegenzin pakte hij het stuk hout aan.

Malta probeerde kalm te blijven. 'Steek die plank in het water achter de boot. Hou hem aan een kant vast en gebruik hem als drijfanker om te zorgen dat de boot terugdraait naar de ondiepe zijkant van de rivier.'

De satraap hield de plank in zijn slanke, verzorgde handen alsof hij nog nooit eerder een stuk hout had gezien. Toen Malta haar peddel opnieuw in het water stak, was ze verrast door de plotselinge kracht van de stroming, die haar wegzoog van de rivieroever. Toen ze vanuit de beschutting van de overhangende boomtakken te voorschijn kwamen, scheen plotseling de zon op het water, dat na de schemering bijna oogverblindend glinsterde. Achter zich hoorde Malta

gespetter, gevolgd door een geërgerde uitroep. Met een ruk draaide ze haar hoofd om. De satraap zat met lege handen.

'De rivier heeft hem zo uit mijn handen getrokken!' klaagde hij.

'Idioot!' riep Malta. 'Hoe kunnen we nu nog sturen?'

Het gezicht van de satraap werd donker van woede. 'Hoe durf je zo tegen me te spreken! De enige die hier idioot is, ben jij. Hoe kon je zelfs maar denken dat we daar iets mee op zouden schieten? Het had niet eens de vorm van een roeiriem. Bovendien hebben we dat stuk hout helemaal niet nodig. Gebruik je ogen. We hebben niets te vrezen. Daar is de stad! De rivier brengt ons er rechtstreeks naartoe.'

'Of er voorbij!' beet Malta hem toe. Vol afschuw keerde ze zich van hem af om al haar aandacht op haar eenzame strijd met de rivier te richten. Vluchtig hief ze haar ogen op naar de indrukwekkende aanblik die Trehaug bood. Van beneden gezien zweefde de stad in de enorme bomen als een kasteel met talloze torentjes. Op waterniveau was er langs een reeks van bomen een lange kade gebouwd. Daar lag de Kendrij aangemeerd, maar de boeg van het levende schip was van hen afgekeerd, zodat ze het sprekende boegbeeld niet kon zien. Ze bewoog wanhopig haar peddel door het water.

'Zodra we dichterbij komen...' riep ze hijgend,'... moeten jullie om hulp roepen. Misschien horen ze ons op het schip, of op de kade. Zelfs als we door de rivier worden meegesleurd, kunnen ze een reddingsploeg achter ons aansturen.'

'Ik zie niemand op de kade,' zei de satraap honend. 'Sterker nog, ik zie nergens iemand. Wat een lui volk! Dat ligt gewoon nog in bed.'

'Niemand?' vroeg Malta buiten adem. Haar krachten begaven het. Ze slaagde er nauwelijks in de plank vast te houden. Peddelen ging niet meer. Met elk moment dat verstreek werden ze verder naar het midden van de rivier gezogen. Ze keek op naar de stad. Hij was dichtbij, veel dichterbij dan even daarvoor. En de satraap had gelijk. Uit een paar schoorstenen steeg rook op, maar voor het overige leek Trehaug uitgestorven.

Hier klopte iets niet, zei een krachtige stem binnen in haar. Waar was iedereen? Anders heerste er altijd een levendige drukte op de looppaden en trappen.

'Kendrij!' riep ze, maar haar hijgende kreet klonk ijl en werd door het voortrazende water meegesleurd.

Kekki scheen plotseling te begrijpen wat er aan de hand was. 'Help! Help!' riep ze bijna kinderlijk. Ze ging roekeloos staan in de kleine boot en zwaaide met haar armen. 'Help! Red ons!' De satraap vloekte toen de boot wild begon te schommelen. Malta trok Kekki weer op de bodem van het bootje, waarbij ze bijna haar plank verloor. Een blik om haar heen leerde haar dat het stuk hout zo goed als nutteloos was. De kleine boot bevond zich nu midden in de rivier en werd in razende vaart langs Trehaug gesleurd.

'Kendrij! Help! Help! Hier, op de rivier! Stuur een reddingsploeg! Kendrij! Kendrij!' Haar kreten stierven weg en

lieten slechts hopeloosheid in hun kielzog achter.

Uit niets bleek dat het levende schip haar had gehoord. Het volgende moment was de roeiboot ervoorbij geschoten. Het boegbeeld had zich naar de stad gekeerd en zag eruit alsof het diep in gedachten verzonken was. Op een van de looppaden zag Malta een eenzame figuur, maar hij had blijkbaar haast en keek niet op of om. 'Help! Help!' Ze bleef schreeuwen en met haar plank zwaaien zolang ze de stad nog kon zien. Maar dat duurde niet lang. De bomen die zich over de rivier bogen, onttrokken de stad al snel aan het gezicht. De stroom sleurde hen mee en Malta zweeg, verslagen.

Haar blikken gingen over het omringende landschap. De Wilde Regenrivier was op dit punt erg diep en zo breed dat de andere oever aan het oog werd onttrokken door een permanente mist. Het water was grijs en kalkhou-dend, zag ze toen ze zich over de rand van de boot boog. Andere boten waren er niet en op de oever zag ze niets dat op menselijke bewoning wees. Naarmate de stroming hen meedogenloos wegsleurde van de drassige oever, werd haar hoop op redding steeds kleiner. Zelfs als ze erin slaagde hun kleine boot naar de kant te sturen, zouden ze hopeloos verdwaald zijn, een heel eind stroomafwaarts van de stad. De oevers van de Wilde Regenrivier bestonden uit veengrond en moeras. Het zou onmogelijk zijn over land terug te reizen naar Trehaug.

Zonder enig gevoel in haar vingers liet ze de plank op de bodem van de boot vallen. 'Ik denk dat we doodgaan,' zei ze kalm.

Keffria's hand deed gruwelijk pijn. Ze zette haar tanden op elkaar en dwong zichzelf de handvaten van de kruiwagen te pakken die de gravers hadden gevuld. Toen ze de kruiwagen optilde en haar lading de gang in begon te rijden, werd de pijn nog twee keer zo hevig. Maar het was een gevoel dat ze verwelkomde, omdat ze het had verdiend. De vlijmscherpe steken slaagden er bijna in haar af te leiden van het brandende gevoel in haar hart. Ze had ze verloren. Allebei haar kinderen. In één nacht. Ze was alleen op de wereld, zo alleen als ze nog nooit was geweest.

Zo lang mogelijk had ze zich vastgeklampt aan twijfels. Malta en Selden waren niet in Trehaug. Sinds de vorige dag had niemand hen meer gezien. Een speelkameraadje van Selden had snikkend opgebiecht dat hij de jongen een weg had gewezen om in de eeuwenoude stad te komen; een weg waarvan de volwassenen hadden gedacht dat deze was afgesloten. Jani Khuprus had er tegenover Keffria geen doekjes om gewonden. Bleek en met een strak gezicht had ze haar verteld dat de doorgang in kwestie niet meer werd gebruikt, omdat Reyn deze gevaarlijk instabiel had bevonden. Als Selden de ondergrondse gangen in was gegaan en als hij Malta had meegenomen, dan hadden ze het gebied betreden dat als eerste zou instorten tijdens een aardbeving. Sinds de dageraad waren er ten minste twee zware schokken geweest. Keffria was de tel kwijtgeraakt van het aantal kleine trillingen dat ze had gevoeld. Toen ze had gesmeekt om gravers de

gang in te sturen hadden ze ontdekt dat deze al op enkele stappen voorbij de ingang volledig was ingestort. Ze kon slechts bidden tot Sa dat haar kinderen vóór de aardbeving een stabieler gedeelte van de begraven stad hadden bereikt, en dat ze daar nu ergens opgesloten zaten, wachtend tot ze werden gered.

Reyn Khuprus was niet teruggekomen. Al voor het middaguur had hij de gravers aan hun werk overgelaten en geweigerd te wachten tot de gangen waren vrijgemaakt en gestut. Hij was op het werk van de ploegen vooruitgegaan en had zich door een voor het grootste deel ingestorte gang gewurmd. Daarna had niemand hem meer gezien. Even tevoren hadden de werkploegen het eind bereikt van het spoor dat hij had gemaakt om zijn route te markeren. Ze hadden diverse krijttekens gevonden, inclusief de aantekening op de deur naar de kamer van de satraap. Hopeloos, had Reyn daar geschreven. Onder de deur sijpelde dikke modder naar buiten. Waarschijnlijk was de hele kamer ermee gevuld. Niet ver voorbij die deur was de gang volledig ingestort. Als Reyn die kant uit was gegaan, was hij of verpletterd door de neervallende modder, of daarachter gevangen.

Keffria schrok toen ze een hand op haar arm voelde. Ze draaide zich om en keek in het afgetobde gezicht van Jani Khuprus. 'Hebt u iets gevonden?' vroeg Keffria in een reflex.

'Nee,' zei Jani zacht. De angst om haar zoon stond in haar ogen te lezen. 'De gang loopt net zo snel weer vol met modder als we hem vrij kunnen maken. Daarom hebben we

besloten ermee te stoppen. De Ouderen hebben deze stad niet gebouwd zoals wij de onze, waar de huizen los van elkaar staan. De Ouden bouwden hun stad als een reusachtige bijenkorf; een labyrint van elkaar kruisende gangen. We zullen proberen via een andere weg in dat gedeelte van de gang te komen. De ploegen zijn al ververst.'

Keffria keek naar haar volgeladen kruiwagen en toen weer naar de uitgegraven gang. Het werk was gestopt. De werkers keerden terug naar boven. Een schijnbaar eindeloze stroom vermoeide, smerige mannen en vrouwen liep om Keffria heen, op weg naar buiten. Hun gezichten zagen grauw van vuil en moedeloosheid, hun gang was slepend. De lantaarns en fakkels die ze droegen flakkerden en rookten. Achter hen werd de uitgegraven gang steeds donkerder. Was al het werk voor niets geweest? Ze haalde diep adem. Waar gaan we nu graven?' vroeg ze zacht.

Jani keek haar aan, met een opgejaagde blik in haar ogen. 'Er is besloten een paar uur te rusten. Een bord warm eten en een paar uur slaap zal ons allemaal goeddoen.'

Keffria keek haar ongelovig aan. 'Eten? Slapen? Hoe zouden we dat kunnen wanneer onze kinderen worden vermist?'

De Regenvrouw nam kordaat Keffria's plaats in tussen de handvaten van de kruiwagen. Ze tilde deze op en begon te duwen. Keffria volgde met tegenzin. We hebben postvogels gestuurd naar de nederzettingen in de omgeving,' zei Jani zonder op Keffria's vraag in te gaan. 'Er is hulp onderweg,

maar het zal wel even duren voordat die ons heeft bereikt. Verse arbeidskrachten zullen het moreel weer wat opvijzelen. We hebben ook bericht ontvangen van andere graafploegen die meer geluk hebben gehad,' zei ze over haar schouder. 'Er zijn veertien mensen gered uit een gebied dat we de Weverij noemen, en in de gangen van de Vlammende Stenen zijn ook nog eens drie mensen gevonden. Het werk vordert daar sneller. Misschien slagen we erin vandaaruit toegang te krijgen tot dit deel van de stad. Bendir overlegt al met degenen die de stad het beste kennen.'

'Ik dacht dat Reyn de oude stad beter kende dan wie ook,' zei Keffria wreed.

'Dat was ook zo. Dat is ook zo. Daarom klamp ik me vast aan de hoop dat hij nog leeft.' De vaardersvrouw uit de Wilde Regenlanden keek haar tegenhangster uit Beijerstad aan. 'En als iemand Malta en Selden kan vinden, dan is het Reyn. Als hij ze vindt, zal hij niet proberen langs deze weg terug te keren, maar via de stabielere delen van de stad. Met elke hartslag bid ik dat er spoedig een boodschapper komt met het nieuws dat ze zich hebben weten te bevrijden.'

Ze stonden inmiddels in een grote ruimte die deed denken aan een amfitheater. Hier hadden de werkers hun emmers en kruiwagens geleegd. Jani kantelde de kruiwagen en voegde de lading zand en stenen toe aan de chaotische berg in het midden van de ruimte en zette de kruiwagen bij een rij andere. Bemodderde scheppen en pikhouwelen lagen op een hoop ernaast. Plotseling drong de geur van soep, koffie

en versgebakken brood in Keffria's neus. Ineens besefte ze dat ze de hele nacht nog niets had gegeten. 'Is het al ochtend?' vroeg ze aan Jani. Ze had geen idee hoeveel tijd er was verstreken sinds er met het graven was begonnen.

'Al lang,' antwoordde Jani ongerust. 'Het lijkt wel alsof de tijd het snelst gaat wanneer ik wil dat hij kruipt.'

Aan het eind van de zaal waren schragentafels en banken neergezet. Daar werkten de stokouden en de nog heel jongen. Ze schepten soep in borden, stookten kleine komforen onder pruttelende pannen op, zetten borden en koppen neer en ruimden vuil serviesgoed weg. De enorme ruimte slokte het ontmoedigde gemompel op. Een kind van een jaar of acht haastte zich naar hen toe met een dampende bak water en een handdoek over haar arm geslagen. 'Wilt u zich misschien wassen?'

'Heel graag, dank je. Jani gebaarde naar Keffria, die haar handen en armen waste en water in haar gezicht spetterde. Door het warme water besefte ze pas hoe koud ze het had. Het verband om haar gebroken vingers was doorweekt en zat onder het gruis. 'Dat moet worden verschoond,' zei Jani terwijl Keffria zich afdroogde. Jani waste zich, bedankte het kind opnieuw en nam Keffria mee naar een groepje tafels waar heelmeesters hun werk deden. Sommigen smeerden zalf op blaren of masseerden zere ruggen. Maar er waren er ook die gebroken ledematen en bloedende wonden behandelden. Het vrijmaken van de ingestorte gang was gevaarlijk werk. Jani zette Keffria aan een van de tafels om op haar beurt te

wachten. Haar hand werd al voorzien van schoon verband toen Jani terugkwam met brood, soep en koffie voor hen allebei. De heelmeester maakte haastig zijn werk af, zei tegen Keffria dat ze niet langer kon werken en ging verder naar zijn volgende patiënt.

'Je moet iets eten,' drong Jani aan.

Keffria pakte de mok koffie. De warme mok in haar handen had een merkwaardig troostend effect. Ze nam een grote slok. Terwijl ze de mok weer neerzette, liet ze haar blik door het amfitheater gaan. 'Het is allemaal zo georganiseerd,' constateerde ze verward. 'Alsof jullie hierop waren voorbereid...'

'Dat is ook zo,' zei Jani zacht. 'Het enige waarin deze instorting zich onderscheidt van de gebruikelijke, is de omvang. Het gebeurt ook wel dat een gang instort zonder duidelijk aanwijsbare reden. Bijna elke Regenlandse generatie heeft wel een of twee familieleden in de ondergrondse gangen verloren. Dat is een van de redenen waarom Serb, mijn man, er in de Raad van de Wilde Regenlanden zo op heeft aangedrongen andere inkomstenbronnen te ontwikkelen. Er zijn er die beweren dat het hem alleen om zijn eigen fortuin te doen is. Als jongste in het gezin van een kleinzoon van een van de oorspronkelijke Regenvaarders kan hij nauwelijks aanspraak maken op de rijkdommen van zijn familie. Het is echter geen eigenbelang maar altruïsme dat hem drijft bij het ontwikkelen van buitenposten voor foerageurs en oogsters. Hij werkt keihard om te bereiken dat

we hier in de Regenlanden in onze eigen behoeften kunnen voorzien door onze ogen te openen voor de rijkdommen van het bos.' Ze schudde peinzend haar hoofd. Toch halen zijn waarschuwingen weinig uit. De meeste van ons willen de begraven stad niet verlaten voor de overvloed van het regenwoud. De stad is alles wat we kennen; de uitgegraven gangen en de rijkdommen die we daaruit weten te halen. Aardbevingen vormen een gevaar dat we hebben leren accepteren, zoals jullie als zeevaarders hebben leren leven met het verlies van familieleden aan het wilde water.'

'Ja, dat is onvermijdelijk,' moest Keffria toegeven. Ze pakte haar lepel en begon te eten. Een paar happen later legde ze haar lepel weer neer.

'Wat is er?' vroeg Jani zacht.

Even zat Keffria roerloos. 'Als mijn kinderen dood zijn, wie ben ik dan nog?' vroeg ze tenslotte. Een kille berusting maakte zich van haar meester. 'Mijn man en mijn oudste zoon zijn verdwenen, meegenomen door piraten. Misschien leven ze al niet eens meer. Mijn enige zuster is achter hen aan gegaan. Toen ik vluchtte is mijn moeder achtergebleven in Beijerstad. Ik weet niet wat er van haar is geworden. Mijn kinderen waren de reden dat ik hierheen ben gevlucht, maar nu worden ze vermist, en misschien zijn ze ook al dood. Als ik als enige overleef...'

Jani schonk haar een merkwaardige glimlach. 'Keffria Vestrit, een dag eerder heb je je vrijwillig bereid verklaard je kinderen onder mijn hoede achter te laten en terug te keren

naar Beijerstad om voor ons te spioneren onder de nieuwe vaarders. Volgens mij wist je toen heel goed wie je was, los van je rol als moeder en dochter.'

Keffria sloeg haar handen voor haar gezicht. 'Ik heb nu het gevoel alsof ik daarvoor word gestraft. Misschien dacht Sa dat ik niet genoeg om mijn kinderen geef en heeft hij ze me daarom afgenomen.'

'Dat zou kunnen, als Sa alleen een mannelijke kant had. Maar denk aan de oude, waarachtige manier waarop Sa werd aanbeden. Man en vrouw, vogel, dier en plant, aarde, vuur, lucht en water, dat alles wordt in Sa geëerd, en in dat alles manifesteert Sa zich. Dus als het goddelijke ook vrouwelijk is, en het vrouwelijke goddelijk, dan begrijpt Sa dat een vrouw meer is dan alleen een moeder, een dochter, een echtgenote. Dat zijn stuk voor stuk facetten van een gevuld leven, maar geen van die facetten is als enige bepalend voor de diamant.'

Het oude gezegde dat eens zo troostend was geweest, klonk Keffria nu hol in haar oren.

Een enorme commotie bij de ingang van de hal deed hen beiden hun hoofd omdraaiden. 'Blijf zitten en probeer wat uit te rusten,' raadde Jani haar aan. 'Ik ga kijken wat er aan de hand is.'

Keffria kon het echter niet opbrengen te blijven zitten. Misschien was er nieuws over Reyn, of over Malta en Selden. Ze stond op van de tafel en volgde de Regenvrouw.

Vermoeide en besmeurde gravers verzamelden zich rond vier jongelui die emmers vers water op de grond zetten. 'Er

was een draak! Een grote, zilveren draak! Hij vloog laag over ons heen.' De langste van de jongemannen keek zijn luisteraars bijna uitdagend aan. De gezichten van sommige gravers drukten verbijstering uit, anderen reageerden met afschuw op dit wilde verhaal.

'Het is echt waar! Hij was zo echt, zo oogverblindend dat ik er nauwelijks naar kon kijken! Maar ik heb wel gezien dat hij blauw was, fonkelend blauw!' voegde een nog jongere knaap eraan toe.

'Zilverblauw!' mengde een derde zich in de discussie. 'En groter dan een schip!' Het enige meisje in de groep zei niets, maar haar ogen glansden van opwinding.

Keffria keek naar Jani en verwachtte ergernis op haar gezicht te lezen. Hoe konden deze jongelui met zo'n uit de lucht gegrepen verhaal komen op een moment waarop er zoveel levens in de waagschaal verkeerden? Het gezicht van de Regenvrouw was echter bleek geworden, waardoor de fijngetekende schubben rond haar ogen en haar mond extra naar voren leken te komen. 'Een draak?' vroeg ze stamelend. 'Hebben jullie een draak gezien?'

Toen hij merkte dat er iemand was die hem geloofde, baande de lange jongen zich een weg door de menigte naar Jani toe. 'Het was een draak zoals ze op sommige fresco's zijn afgebeeld. Ik verzin het niet, Vaarder Khuprus. Hij vloog als een valk! Nee, als een vallende ster! En hij was prachtig!'

'Een draak,' herhaalde Jani verdwaasd.

'Moeder!' Bendir was zo smerig dat Keffria hem nauwelijks

herkende toen hij door de verzamelde gravers naar hen toe kwam. Zijn blik ging van de jongen die voor Jani stond, naar het geschokte gezicht van zijn moeder. 'Dus je hebt het gehoord? Een vrouw die boven voor de kleintjes zorgde, stuurde een boodschapper naar ons toe om te vertellen wat ze had gezien. Een blauwe draak.'

'Zou het dan toch waar zijn?' vroeg Jani met gebroken stem. 'Zou Reyn dan toch gelijk hebben gehad? Wat betekent dit voor ons?'

Twee dingen,' antwoordde Bendir voortvarend. 'Ik heb verkenners erop uitgestuurd, naar de plek waar ik denk dat het schepsel zich uit de begraven stad heeft bevrijd. Te oordelen naar de beschrijving is het te groot om door de gangen te zijn gekomen. Het moet zich een weg naar buiten hebben gebaand vanuit de zaal van de Gekroonde Haan. We hebben bij benadering een idee waar deze zich bevindt. Het zou kunnen zijn dat we daar ook een spoor van Reyn vinden. Maar in elk geval opent het de mogelijkheid om op een andere manier toegang te krijgen tot de stad om naar overlevenden te zoeken.' Na die woorden steeg er geroezemoes op. Sommige stemmen klonken ongelovig, andere verwonderd. Bendir verhief zijn stem. 'Bovendien moeten we ons ervan bewust zijn dat de draak ons vijandig gezind zou kunnen zijn.' Hij stak waarschuwend zijn hand op toen de jongen die naast hem stond wilde protesteren. 'Hoe mooi hij ook was, hef is mogelijk dat hij ons kwaad zal doen. We weten zo goed als niets over de ware aard van draken.

Doe niets dat zijn woede zou kunnen wekken en ga er niet van uit dat we hier te maken hebben met een van de goedaardige schepsel zoals ze op muurschilderingen en mozaïeken staan afgebeeld. Laat iedereen ervoor waken de aandacht van het wezen te trekken.'

Een oorverdovend koor van stemmen steeg op. Keffria trok wanhopig aan Jani's mouw. 'Als Reyn daar wordt gevonden...' riep ze boven het lawaai uit. 'Denkt u dan dat Malta bij hem zou kunnen zijn?'

Jani keek haar recht aan. 'Dat is precies waar hij bang voor was,' zei ze. 'Dat Malta naar de zaal van de Gekroonde Haan was gegaan. En naar de draak die daar sliep.'

'Ik heb nog nooit zoiets moois gezien. Denk je dat ze terugkomt?' Overmand door ontzag kon Selden slechts fluisteren.

Reyn keerde zich naar hem om. De jongen zat gehurkt op een eiland van puin en gruis dat boven de modder uitstak. Hij staarde omhoog naar het licht boven hen, nog altijd verbijsterd door wat hij had gezien. De zojuist bevrijde draak was allang verdwenen, maar de jongen bleef hem nakijken.

'Ik denk niet dat we daarop moeten rekenen. We zullen onszelf moeten redden,' zei Reyn zakelijk.

Selden schudde zijn hoofd. 'Dat bedoelde ik ook niet. Volgens mij heeft ze ons amper opgemerkt. We zullen zelf moeten zien hoe we hieruit komen. Maar ik zou haar zo graag nog één keer willen zien. Wat een wonder!' Opnieuw hief hij

zijn blik naar het gat boven zijn hoofd.

Zonlicht stroomde de verwoeste ruimte binnen, maar het zwakke schijnsel bracht weinig warmte. Reyn kon zich niet meer herinneren hoe het voelde om droog te zijn, laat staan warm. Hij werd gekweld door honger en dorst en kon nauwelijks meer de kracht opbrengen te bewegen. Toch glimlachte hij. Selden had gelijk. Wat ze hadden gezien was een wonder. Een lust voor het oog.

De koepel van de ondergrondse zaal van de Gekroonde Haan was gekraakt als de punt van een zachtgekookt ei. Staande op een berg brokstukken keek hij naar de boomwortels die boven zijn hoofd hingen en naar de opening waardoor hij de hemel kon zien. Door dat gat was de draak ontsnapt, maar hij betwijfelde of dat Selden en hem zou lukken. De ruimte vulde zich snel met modder, terwijl het moeras naar binnen sijpelde en de stad leek op te eisen die het zo lang had weerstaan. De stroom water en ijzige modder zou hen allebei verzwelgen, voordat ze een manier hadden kunnen bedenken om het gat te bereiken.

Ondanks zijn wanhopige situatie dacht hij echter nog altijd met verwondering aan de draak die na eeuwen te hebben geslapen eindelijk te voorschijn was gekomen. De muurschilderingen en mozaïeken die hij zijn hele leven had gezien, hadden hem niet voorbereid op de werkelijkheid. Het woord 'blauw' had door de schittering van haar schubben een nieuwe betekenis gekregen. Hij zou nooit vergeten hoe haar vleugels aan sterkte en kleur hadden gewonnen terwijl ze deze

traag op en neer bewoog. De reptielenstank van haar metamorfose hing nog altijd zwaar in de vochtige lucht. Hij zag nergens restanten van het toverhout dat haar had omhuld. Blijkbaar had ze dat volledig geabsorbeerd tijdens haar gedaanteverwisseling tot volwassen draak.

Maar nu was ze weg. En Reyn en Selden moesten zien dat ze zich in veiligheid brachten. De aardschokken van de vorige avond hadden de muren en gewelven van de verzonken stad eindelijk doen scheuren, en het moeras was bezig bezit te nemen van de ruimte waarin ze zich bevonden. Hun enige uitweg bevond zich hoog boven hun hoofd, een lokkend venster van blauwe lucht.

Modder klotste tegen de rand van de gevallen koepel waar Reyn op stond, kroop triomfantelijk over het kristal en bereikte zijn blote voeten.

'Reyn...' Seldens stem was schor van de dorst. Malta's jongere broertje stond op een eiland van puin dat langzaam door modder werd verzwolgen. Bij haar ontsnapping had de draak door het maaien van haar poten allerlei puin en aarde losgewrikt. Zelfs een boom. Hij was in de verzonken ruimte gevallen en een deel ervan stak nog boven het stijgende moddergetij uit. Selden fronste zijn wenkbrauwen terwijl zijn ingeboren praktische aanleg weer de overhand kreeg. 'Misschien zouden we die boom kunnen optillen en schuin tegen de muur zetten. Als we er dan tegenop klimmen, kunnen we...'

'Daar ben ik niet sterk genoeg voor,' onderbrak Reyn zijn

optimistische redenatie. 'Maar we kunnen misschien wel proberen een vlot te maken van de wat kleinere takken. Als we ons gewicht voldoende spreiden, kunnen we proberen ons op die manier drijvend te houden.'

Selden keek hoopvol naar het gat waardoor licht naar binnen sijpelde. 'Denk je dat de modder en het water ons uiteindelijk naar het gat zullen tillen?'

'Misschien,' loog Reyn. In werkelijkheid vermoedde hij dat de modder de ruimte lang niet zou vullen. Het leek hem waarschijnlijker dat ze zouden stikken in het stijgende getij. Zo niet, dan zouden ze uiteindelijk van honger omkomen. Het stuk van de koepel waarop hij stond, zonk in hoog tempo weg. Hij moest zien dat hij wegkwam. Toen hij op een berg gevallen aarde en mos sprong, zakte deze meteen onder hem weg. Het slib was zachter dan hij had gedacht. Hij sprong naar de boomstam, greep zich aan een van de takken vast en hees zichzelf omhoog. Het stijgende slib reikte inmiddels tot aan zijn borst en was zo dik als pap. Als hij erin wegzakte, zou hij omkomen in de kille zuiging. Zijn sprong had hem veel dichter bij Selden gebracht. Hij stak een hand naar hem uit. Selden sprong van zijn zinkende eiland, maar zijn krachten schoten te kort, en hij kwam in de zachte modder terecht. Reyn hees hem op de gevallen boomstam, waar de jongen huiverend tegen hem aan dook. Zijn kleren zaten aan zijn lijf geplakt, en ook zijn gezicht en zijn haar waren besmeurd met modder.

'Ik wou dat ik mijn gereedschappen en mijn proviand nog

had. Maar die liggen onder de modder, dus we zullen moeten proberen de takken met onze handen af te breken en tot een dikke mat te vlechten.'

'Ik ben zo moe.' Selden zei het nuchter, niet om te klagen. Hij keek op naar Reyn. 'Je ziet er helemaal niet verkeerd uit, zelfs niet van dichtbij. Ik heb me altijd afgevraagd wat er onder die sluier zou zitten. Bij het kaarslicht in de gangen kon ik je gezicht niet goed zien. Toen ik gisteravond die blauwe gloed in je ogen zag, vond ik het eerst doodeng. Maar na een tijdje was ik er blij om. Daardoor wist ik tenminste dat je er nog was.'

Reyn begon hartelijk te lachen. 'Meen je dat nou? Had ik een blauwe gloed in mijn ogen? Dat gebeurt doorgaans pas op veel oudere leeftijd. Onder het Regenvolk geldt het als een teken dat een man zijn volledige rijpheid heeft bereikt.'

'O. Nou, in dit licht zie je er bijna normaal uit. Je hebt niet veel van die... nou ja, van die uitstulpsels. Alleen wat schubben om je ogen en je mond.' Selden keek hem recht aan.

Reyn grijnsde. 'Nee, ik heb nog geen uitstulpsels. Maar dat kan ook nog komen als ik ouder word.'

'Malta was bang dat je uiteindelijk helemaal onder de wratten zou komen te zitten. Sommige vriendinnen plaagden haar daarmee, en dan werd ze altijd kwaad. Maar...' Selden scheen plotseling te beseffen dat het niet erg tactvol was wat hij zei. 'Dat was in het begin... toen je voor het eerst bij ons thuiskwam. Toen maakte ze zich daar zorgen over. De laatste

tijd heb ik haar er niet meer over gehoord,' vervolgde hij geruststellend. Hij keek naar Reyn, klom toen verder langs de boomstam omhoog en greep een tak. 'Ze zijn veel te taai om ze af te breken.'

'Ik neem aan dat ze wel andere dingen aan haar hoofd had,' zei Reyn zacht. Seldens woorden maakten hem bijna ziek van twijfel. Was zijn uiterlijk zo belangrijk voor Malta? Had hij haar veroverd met zijn daden, maar zou ze zich uiteindelijk van hem afkeren als ze zijn gezicht te zien kreeg? Een bittere gedachte kwam bij hem op. Misschien was ze al dood en zou hij het nooit weten. Of misschien zou hij dit niet overleven en zou ze zijn gezicht nooit te zien krijgen.

'Reyn?' Selden klonk aarzelend. 'Ik denk dat we beter aan het werk kunnen gaan.'

Reyn besefte ineens dat hij zich had laten meeslepen door zijn gedachten. Dat had geen zin, en bovendien had hij wel iets anders aan zijn hoofd! Zijn vingers sloten zich om een dennentak en met zijn andere hand begon hij aan een zijtak te trekken. 'Je moet alleen de zijtakken nemen. We stapelen ze daar op, en dan proberen we er een mat van te weven, zoals rietdekkers dat doen...' Er ging een huivering door de aarde. Hij klemde zich hulpeloos aan de boomstam vast terwijl een verse regen zand en puin door het gat op hen neerdaalde. Selden gilde en sloeg beschermend zijn armen om zijn hoofd. Reyn kroop over de boomstam naar hem toe en probeerde hem af te schermen met zijn lichaam. De eeuwenoude deur van het vertrek kreunde, de scharnieren

begaven het, en een golf van modder en water stroomde het vertrek binnen.

HOOFDSTUK 2
Vaarders en verraders

~

Het lichte geschuifel van voetstappen was haar enige waarschuwing. Ronica, die in de moestuin gehurkt zat, verstijfde. Het geluid kwam de weg op waarover in betere tijden rijtuigen naar het huis waren gekomen. Ze greep haar mand met knollen en vluchtte naar de beschutting van de druivenranken. Daar zette ze geruisloos de mand neer en gluurde ze met ingehouden adem door de bladeren. Er kwam een jongeman naar de voordeur van het huis. Door de kap van zijn mantel kon ze zijn gezicht niet zien, maar zijn steelse manier van doen verried zijn bedoelingen.

Hij beklom de met bladeren bedekte treden. Bij de deur aarzelde hij. Glasscherven knarsten onder zijn laarzen terwijl hij probeerde het verduisterde huis binnen te gluren. Tenslotte duwde hij tegen de grote deur die op een kier stond. Met een schrapend geluid ging de deur open en hij glipte het huis binnen.

Ronica haalde diep adem en dacht na. Waarschijnlijk gewoon een aasgier die kwam kijken of er nog iets te plunderen viel. Nou, dan zou hij al spoedig merken dat hij voor niets was gekomen. Wat de Kwartsers niet hadden meegenomen, hadden haar buren zich toegeëigend. Wat haar betreft mocht hij in het verwoeste huis rondneuzen. Er was daar niets meer dat de moeite waard was om er haar leven voor te wagen. Toch pakte ze de knuppel die ze tegenwoordig

altijd bij zich had en begon ze op haar hoede naar de voordeur te sluipen.

Geruisloos zochten haar voeten hun weg over de met brokstukken en gebroken glas bezaaide treden. Ze stak haar hoofd om de deur, maar de indringer was nergens te zien. Opnieuw geruisloos glipte ze de hal binnen. Daar spitste ze haar oren, en verstijfde. Ergens in huis hoorde ze een deur opengaan. De schurk leek de weg te weten. Was het iemand die ze kende? En zo ja, had hij dan goede bedoelingen? Dat leek haar onwaarschijnlijk. Oude vrienden en bondgenoten waren niet langer te vertrouwen. Ze kon niemand bedenken die zou kunnen verwachten haar thuis te treffen.

Ze had Beijerstad weken eerder ontvlucht, op de dag na het Zomerbal. De avond daarvoor waren de spanningen rond de Kwartse huurlingen in de haven plotseling tot een uitbarsting gekomen. Geruchten dat de Kwartsers een landing beraamden terwijl de oude vaarders feestvierden, hadden zich als een lopend vuurtje onder de gasten verspreid. Er zou sprake zijn van een samenzwering van nieuwe vaarders om de satraap te gijzelen en Beijerstad ten val te brengen. Plotseling uitbrekende branden en rellen waren het gevolg geweest. De oude en nieuwe vaarders waren met elkaar en de Kwartse huurlingen in de haven slaags geraakt. Schepen waren bestookt en in brand gestoken, en de inklaringskaden, het symbool van het gezag van de satraap, gingen ten tweede male in vlammen op. Deze keer had de brand zich echter door de onrustige stad verspreid. Woedende nieuwe vaarders hadden

voorname neringen langs de straat van de Wilde Regen in vuur en vlam gezet. Uit wraak waren pakhuizen van nieuwe vaarders in lichter laaie gezet, en tenslotte was zelfs de Beijerstadse Vaardershal aan de vlammen ten prooi gevallen.

Ondertussen woedde de strijd in de haven voort. De Kwartse galeien die daar hadden gelegen, onder de dekmantel van Jamailliaanse patrouilleboten, vormden één arm van de tang, de Kwartse schepen die de satraap naar Beijerstad hadden gebracht, de andere. Daartussen lagen Beijerstadse levende schepen en handelsvaartuigen, maar ook de grote vissersboten van het Drie-Schepenvolk. Uiteindelijk hadden de haastig toegeschoten kleine bootjes van het Drie-Schepenvolk het tij doen keren. In de duisternis slaagden de kleine vissersscheepjes erin de grote Kwartse zeilschepen ongezien te naderen. Plotseling vlogen er potten brandende olie en pek tegen de scheepsrompen en op de dekken, zodat de Kwartsers het te druk hadden met blussen om de schepen in de haven gevangen te houden. Als muskieten die een stel runderen bestookten, waren de kleine bootjes de blokkade van schepen blijven aanvallen. Kwartse krijgers op de kaden en in Beijerstad hadden met afschuw moeten toezien hoe hun schepen uit de haven van Beijerstad werden verdreven. Plotseling vochten de aldus afgesneden indringers voor hun leven. In de straten was de strijd te voet voortgezet, terwijl Beijerstadse schepen de Kwartsers achtervolgden naar open water.

De volgende ochtend, toen het lawaai van de opstand en de

rellen was verstomd, deed een zomerse bries rook door de straten kronkelen. Even waren de vaarders van Beijerstad weer heer en meester over hun haven. In de kortstondige rust had Ronica er bij haar dochter en haar kleinkinderen op aangedrongen te vluchten naar de Wilde Regenlanden. Keffria, Selden en de ernstig gewonde Malta waren erin geslaagd op een van de levende schepen te ontsnappen. Ronica zelf was gebleven. Ze had nog een aantal persoonlijke taken te regelen voordat ze een goed heenkomen kon zoeken. De familiepapieren lagen veilig opgeborgen in de bergplaats die Ephron vele jaren eerder had gemaakt. Daarmee gewapend en met een haastig bijeengezochte hoeveelheid kleding en proviand waren Rache en zij vertrokken naar de boerderij in Ingelbij. Het plattelandsbolwerk van het geslacht Vestrit lag ver van Beijerstad en was zo sober dat Ronica verwachtte daar veilig te zijn. Op weg naar de boerderij had ze een korte omweg gemaakt en was ze teruggekeerd naar de plek waar het rijtuig van Davad Herbegin de avond daarvoor in een hinderlaag was gelokt. Toen ze de beboste helling was afgedaald, had ze Davads lichaam naast het gekantelde rijtuig gevonden. Ze had een doek over hem heen gelegd, want het ontbrak haar aan de kracht om hem te begraven. Davad was vervreemd geraakt van zijn familie, en Ronica was wel zo verstandig geweest Rache niet om hulp te vragen. Dat laatste, treurige blijk van respect was alles wat ze had kunnen bieden aan een man die het grootste deel van haar leven een trouwe vriend was

geweest, maar de laatste jaren ook een gevaarlijk blok aan haar been. Ze probeerde een plechtig afscheidswoord te bedenken, maar tenslotte schudde ze haar hoofd. 'Je was geen verrader, Davad. Dat weet ik zeker. Je was inhalig en door je hebzucht deed je dwaze dingen, maar ik zal nooit geloven dat je Beijerstad willens en wetens hebt verraden.' Toen was ze de helling weer opgeklommen naar de weg, waar Rache op haar wachtte. De gedienstige zei niets over de man die verantwoordelijk was voor haar status als slavin. Als ze al enige bevrijding voelde door Davads dood, sprak ze dat niet hardop uit. En daarvoor was Ronica haar dankbaar.

De Kwartse galeien en zeilschepen keerden niet onmiddellijk terug naar de haven van Beijerstad. Ronica had gehoopt dat er eindelijk vrede over de stad zou neerdalen. In plaats daarvan ontbrandde er een nog gruwelijker strijd, tussen oude en nieuwe vaarders, waarbij buren zich tegen elkaar keerden en zij die geen partij kozen, als aasgieren neerstreken op al degenen die door de burgeroorlog waren verzwakt. De hele dag door braken er overal brandden uit. Terwijl Ronica en Rache Beijerstad ontvluchtten, kwamen ze langs brandende huizen en omvergeworpen karren. Stromen vluchtelingen verstopten de wegen. Nieuwe vaarders, oude vaarders, bedienden en weggelopen slaven, kooplieden, bedelaars en vissers van de Drie Schepen-immigranten, allemaal ontvluchtten ze de verbijsterende oorlog die plotseling in hun midden was ontbrand. Zelfs onder degenen die Beijerstad ontvluchtten heerste er onenigheid.

Beledigingen en schimpscheuten vlogen tussen de verschillende groepen over en weer. De stralende diversiteit van de zonnige stad aan de blauwe haven was versplinterd, en elke splinter werd door de andere met wantrouwen bekeken. In hun eerste nacht langs de weg werden Ronica en Rache beroofd. Terwijl ze sliepen werden hun zakken met proviand gestolen. Ze vervolgden hun weg, ervan overtuigd dat ze sterk genoeg waren om de boerderij ook zonder eten te bereiken. Onderweg hoorden ze verhalen dat de Kwartsers waren teruggekeerd en dat heel Beijerstad in brand stond. In de vroege avond van de tweede dag werden ze lastig gevallen door een groep jonge kerels wier gezichten schuil gingen onder hun kap. Ze eisten dat ze hun kostbaarheden afgaven. Toen Ronica antwoordde dat ze die niet hadden, werd ze door de schurken tegen de grond gesmeten, haar zak met kleren werd geplunderd en uiteindelijk werd de inhoud verachtelijk op de stoffige weg geslingerd. Ondertussen haastten andere vluchtelingen zich met afgewende blik langs hen. Er was niemand die hu te hulp kwam. De struikrovers bedreigden ook Rache, maar de slavin verdroeg het stoïcijns. Uiteindelijk waren de bandieten vertrokken, aangelokt door een rijkere prooi: een man met twee bedienden en een zwaar beladen handkar. De twee bedienden waren bij het zien van de rovers op de vlucht geslagen, zodat de man smekend en scheldend moest toezien hoe de dieven zijn kar plunderden. Rache had Ronica met kracht meegetrokken. 'Er is niets wat we kunnen doen. We kunnen alleen maar proberen zelf in

leven te blijven.'

Dat was niet waar, zoals de volgende morgen bleek. Ze kwamen langs de lichamen van de vrouw van de thee-kraam met haar dochter. Andere vluchtelingen liepen haastig langs de lichamen heen, maar Ronica bleef staan en keek neer op het verwrongen gezicht van de vrouw. Ze wist niet hoe ze heette, maar haar kraampje op de Grote Markt kende ze maar al te goed. Haar dochter had Ronica altijd vriendelijk geholpen. Ze hadden niet tot de vaarders behoord — oud noch nieuw — maar waren als arme immigranten naar de luisterrijke handelsstad gekomen om een klein deeltje te worden van Beijerstads verscheidenheid. Nu waren ze dood. Niet omdat de Kwartsers zich aan hen hadden vergrepen. Nee, dit was door mensen uit Beijerstad gedaan.

Op dat moment had Ronica zich omgedraaid en was ze naar de stad teruggegaan. Ze had het Rache niet kunnen uitleggen en haar zelfs aangemoedigd zonder haar naar Ingelbij te gaan. En nog altijd kon Ronica haar besluit niet verklaren. Misschien kwam het door het gevoel dat de toestand niet erger meer kon worden. Bij haar terugkeer had ze haar huis vernield en geplunderd aangetroffen. Zelfs de ontdekking dat iemand VERRADERS op de muur van Ephrons studeerkamer had gekalkt, kon haar niet nog wanhopiger maken dan ze al was. Het Beijerstad zoals zij het kende was verdwenen, en het zou nooit meer terugkeren. Als dan toch alles ten onder was gegaan, was het misschien maar het beste in die ondergang te delen.

Ze was echter geen vrouw die gemakkelijk opgaf. In de dagen die volgden vestigden Rache en zij zich in de hut van de tuinman. Hun leven was merkwaardig normaal, op een onthechte manier. In de stad beneden hen ging het vechten nog altijd door. Vanaf de bovenverdieping van het grote huis kon Ronica net een glimp ontdekken van de haven en de stad. Tot twee keer toe probeerden de Kwartsers deze in te nemen, maar beide keren werden ze teruggedreven. De nachtelijke winden droegen vaak geluiden van strijd aan, en de geur van rook. Maar het leek allemaal niets meer met haar uitstaande te hebben.

De kleine hut was gemakkelijk warm en schoon te houden en trok door zijn nederige aanblik geen aandacht van rondzwervende plunderaars. Wat er nog over was van de moestuin, de verwaarloosde boomgaard en de kippen voorzag in hun bescheiden onderhoud. Toen de winter naderde vroeg Ronica zich af wat haar te doen stond. Ze veronderstelde dat ze geen andere keus had dan opgeven. Maar niet vrijwillig en zonder protest. Nee, ze zou strijdend ten onder gaan.

Het was diezelfde koppigheid die maakte dat ze nu voorzichtig achter de indringer aan door de gang sloop. Haar handen sloten zich om haar knuppel. Ze wist niet wat ze zou doen wanneer ze oog in oog met de onbekende stond, ze wilde gewoon weten wat deze eenzame opportunist bewoog om zo heimelijk door haar verlaten huis te sluipen.

In het grote huis hing de stoffige geur van vertrekken

waarin niet meer werd geleefd. De meest waardevolle bezittingen van het geslacht Vestrit waren eerder dat jaar, in de zomer, verkocht om een reddingspoging te financieren van het levende schip van de Vestrits dat door piraten was buitgemaakt. Wat bleef had meer sentimentele dan materiële waarde: de prullaria en curiosa die Ephron van zijn reizen had meegebracht, een oude vaas die nog van haar moeder was geweest, een wandtapijt dat Ephron en zij samen hadden uitgekozen toen ze pas getrouwd waren... Ronica zette de herinneringen van zich af. Alle spullen waren inmiddels verdwenen; vernield of gestolen door mensen die geen idee hadden wat ze vertegenwoordigden. Ze moest ze loslaten. Het verleden bewaarde ze in haar hart.

Op haar tenen liep ze langs deuren die uit hun scharnieren waren getild. Ze wierp slechts een vluchtige blik op het atrium waar de vloer bezaaid lag met omgegooide potten en verdorde planten, terwijl ze zich achter de man met de kap aan haastte. Waar ging hij naartoe? Ze ving een glimp op van zijn mantel terwijl hij een kamer binnenging.

Malta's kamer? De slaapkamer van haar kleindochter?

Ronica sloop dichterbij en hoorde hem zacht mompelen. Na een haastige blik om de hoek van de deur stapte ze kordaat de kamer binnen. 'Cerwin Trell! Wat doe jij hier?'

Met een woeste kreet richtte de aangesprokene zich op. Hij had naast Malta's bed geknield gelegen. Op haar kussen lag een enkele rode roos. Bleek en met zijn hand tegen zijn borst gedrukt staarde hij Ronica aan. Zijn ogen werden nog groter

bij het zien van de knuppel in haar handen.

'O, ga toch zitten!' riep Ronica geërgerd. Ze gooide de knuppel op het voeteneind van het bed en liet zich zelf ook op een stoel vallen. 'Wat kom je doen?' vroeg ze vermoeid, maar ze dacht dat ze het antwoord al wist.

'U leeft nog,' zei Cerwin zacht. Hij hief zijn handen naar zijn gezicht en wreef in zijn ogen. Ronica wist dat hij probeerde zijn tranen te verbergen. 'Waarom hebt u niet... Is Malta ook in veiligheid? Iedereen zei...'

Cerwin liet zich naast zijn roos op Malta's bed zakken en streek teder over het kussen. 'Ik hoorde dat u het bal had verlaten met Davad Herbegin. Het is algemeen bekend dat zijn koets werd onderschept. De satraap en Herbegin, daar was het ze om te doen. Althans, dat is wat iedereen zegt; dat ze u ongemoeid hadden gelaten als u niet in het rijtuig van Herbegin had gezeten. Herbegin is dood. Er zijn er die beweren dat ze weten wat er van de satraap is geworden, maar dat willen ze niet zeggen. Telkens als ik naar Malta en de rest van de familie vroeg...' Zijn stem haperde plotseling en er verscheen een blos op zijn gezicht. 'Dan kreeg ik te horen dat de Vestrits verraders waren; dat u met Herbegin onder één hoedje speelde. Het gerucht gaat zelfs dat u van plan was de satraap over te dragen aan de nieuwe vaarders, die van plan waren hem te vermoorden. Dan zouden de vaarders van Beijerstad de schuld hebben gekregen van zijn dood, en Jamaillia zou Kwartse huurlingen hebben gestuurd om onze stad in te nemen en deze over te dragen aan de nieuwe

vaarders.'

Hij aarzelde even. 'Er zijn er die beweren dat u uw verdiende loon hebt gekregen. Ze zeggen de meest verschrikkelijke dingen en ik... ik dacht dat jullie allemaal dood waren. Grag Tenira nam het op voor de Vestrits en zei dat het allemaal onzin was. Maar sinds hij met de Ophelia is vertrokken om te helpen bij het bewaken van de monding van de Wilde Regenrivier, is er niemand meer geweest die uw kant heeft gekozen. Ik heb het een keer geprobeerd, maar... ik ben nog te jong. Er is niemand die naar me luistert. Mijn vader wordt al woedend als ik Malta's naam alleen maar noem. Toen Delo om haar huilde, heeft hij haar opgesloten in haar kamer en haar met zweepslagen gedreigd als ze die naam ooit nog noemde.'

'Waar is hij bang voor?' vroeg Ronica bot. 'Dat jullie als verraders zullen worden beschouwd door wat er met jullie vrienden is gebeurd?'

Cerwin knikte abrupt. 'Vader heeft zich er ernstig aan gestoord dat Ephron Bresker in dienst nam nadat onze familie hem had onterfd. Vervolgens benoemde u hem tot kapitein van de Paragon en stuurde u hem erop uit om de Vivaria te ontzetten, alsof u daadwerkelijk geloofde dat hij dat zou kunnen. Vader beschouwde dat als een poging om te bewijzen dat u de zoon die hij de deur had gewezen, op het rechte pad wist te brengen.'

'Wat een onzin!' riep Ronica vol afschuw. 'Ik heb helemaal niets gedaan. Bresker is uit zichzelf tot inkeer gekomen. Je

vader zou trots op hem moeten zijn, in plaats van haatdragend jegens de Vestrits. Ik neem aan dat hij een tevreden man is nu we als verraders zijn gebrandmerkt?'

Cerwin keek beschaamd naar de vloer. De donkere ogen die hij tenslotte naar haar ophief, waren dezelfde ogen als die van zijn oudere broer. 'Ik ben bang dat u gelijk hebt. Maar houdt u me alstublieft niet langer in spanning. Heeft Malta weten te ontsnappen? Is ze veilig? Is ze hier bij u?'

Ronica dacht lang na. Hoeveel kon ze hem vertellen? Ze wilde de jongen niet onnodig in onzekerheid laten, maar ze kon haar familie ook niet in gevaar brengen om zijn gevoelens te sparen. Toen ik Malta voor het laatst zag was ze gewond, maar ze leefde. Hoewel de mannen die ons aanvielen, haar voor dood hadden achtergelaten! Samen met haar moeder en haar broer is ze ondergedoken op een veilige plek. Dat is alles wat je van me te horen krijgt.'

Ze zei er niet bij dat ze zelf weinig meer wist. Malta was met haar moeder en haar broer bij Reyn, Malta's aanbidder uit de Wilde Regenlanden. Als alles volgens plan was verlopen, hadden ze de Kendrij weten te bereiken en waren ze uit de haven van Beijerstad ontsnapt om de Wilde Regenrivier op te varen. In dat geval was ze nu veilig, in Trehaug. Het probleem was alleen dat de laatste tijd weinig volgens plan verliep, en er was geen enkele manier waarop ze Ronica bericht konden sturen dat ze veilig waren aangekomen. Het enige wat ze kon doen was vertrouwen dat Sa genadig was geweest.

Opluchting tekende zich af op Cerwin Trells gezicht. Hij

strekte zijn hand uit naar de roos die hij op Malta's kussen had gelegd. 'Dank u wel,' fluisterde hij uit de grond van zijn hart. 'Nu rest me althans nog de hoop om me aan vast te klampen.'

Ronica verbeet een grimas. Delo was blijkbaar niet de enige in de familie Treil met melodramatische neigingen. Ze veranderde kordaat van onderwerp. 'Vertel me eens wat er allemaal aan de hand is in Beijerstad.'

Hij keek haar verschrikt aan. 'O, maar zoveel kan ik u niet vertellen. Vader heeft de hele familie dicht bij huis gehouden. Hij gelooft nog altijd dat alle narigheid op de een of andere manier wel zal overwaaien en dat Beijerstad dan weer gewoon de oude draad oppakt. Hij zal woedend zijn als hij merkt dat ik ben weggeglipt. Maar ik kón niet anders.' Hij legde een hand op zijn hart.

'Natuurlijk, natuurlijk. Wat heb je gezien op weg hierheen? En waarom houdt je vader jullie dicht bij huis?'

De jongen fronste zijn wenkbrauwen en keek naar zijn verzorgde handen. 'Op dit moment is de haven weer van ons maar dat kan elk moment veranderen. De Drie Schepen-immigranten hebben ons geholpen, maar nu alle schepen voor de strijd zijn ingezet, wordt er niet gevist en komen er geen goederen naar de markt. Dus het eten begint duur te worden, vooral omdat er zoveel pakhuizen zijn afgebrand.

Er is erg veel geplunderd en geroofd in de stad. Mensen zijn zelfs in elkaar geslagen en beroofd als ze alleen maar probeerden hun bedrijf voort te zetten. Sommigen beweren dat de boosdoeners bendes nieuwe vaarders zijn, volgens

anderen zijn het ontsnapte slaven die pakken wat ze pakken kunnen. De Markt ligt er verlaten bij. Wie het durft zijn winkel open te doen loopt grote risico's. Serilla heeft de Stadswacht opdracht gegeven alles in beslag te nemen wat er nog aan de inklaringskade van de satraap lag. Ze wilde ook de postvo-gels die daar zijn ondergebracht, zodat ze berichten kon uitwisselen met Jamaillia. Maar het merendeel van de vogels is verbrand of gestikt door de rook. De mannen die ze daar heeft geposteerd, hebben recent een terugkerende vogel onderschept, maar ze wil niet zeggen wat het nieuws was dat hij bij zich had. Sommige delen van de stad worden gecontroleerd door nieuwe vaarders, andere door de oude. De Drie Schepen-immigranten en andere groeperingen zitten ertussenin. Er wordt 's nachts regelmatig gevochten.

Mijn vader is woedend dat er niemand is die handel drijft. Volgens hem weten echte vaarders dat bijna alles is op te lossen door de juiste overeenkomsten. De hele situatie bewijst, volgens hem, dat de nieuwe vaarders de schuld zijn van alles wat er is gebeurd. Maar op hun beurt geven zij, natuurlijk, ons de schuld. Ze zeggen dat we de satraap hebben ontvoerd. Mijn vader denkt dat u van plan was te helpen bij het ontvoeren van de satraap, zodat zij hem hadden kunnen vermoorden en ons de schuld hadden kunnen geven. Onder de oude vaarders onderling heerst onenigheid. Sommigen willen dat we het gezag van vrouwe Serilla erkennen, als vertegenwoordigster van de satraap van Jamaillia; anderen zeggen dat het tijd wordt dat Beijerstad zich onttrekt aan het

Jamailliaanse gezag. De nieuwe vaarders beweren dat we nog altijd worden geregeerd door Jamaillia, maar ze weigeren de geloofsbrieven van Serilla te erkennen. Ze hebben de boodschapper die ze met een witte vlag naar hen toe heeft gestuurd in elkaar geslagen en teruggestuurd met zijn handen op zijn rug en hun antwoord op zijn keel gebonden. Daarin beschuldigden ze haar van verraad en onderdeel van de samenzwering om de satraap van de troon te stoten. Ze beweren dat het geweld in de haven het gevolg is van onze agressie jegens de satraap en diens patrouilleboten, en dat we daardoor onze Kwartse bondgenoten tegen ons in het harnas hebben gejaagd.' Hij ging met zijn tong langs zijn lippen. 'En ze hebben gedreigd dat ze geen genade zullen tonen wanneer het moment daar is en ze hun krachten hebben gebundeld.'

Cerwin zweeg even om op adem te komen. Zijn jeugdige gezicht leek ineens ouder toen hij vervolgde: 'Het is een chaos en het wordt er niet beter op. Sommige van mijn vrienden willen zich bewapenen en de nieuwe vaarders eenvoudig de zee in drijven. Volgens Roed Caern moeten we iedereen doden die weigert te vertrekken. Hij beweert dat we terug moeten pakken wat ze van ons hebben gestolen. Veel vaarderszonen zijn het met hem eens. Ze zeggen dat Beijerstad pas weer echt op de oude voet verder kan gaan wanneer de nieuwe vaarders zijn vertrokken. Sommigen beweren zelfs dat we de nieuwe vaarders bijeen zouden moeten drijven en hun de keus moeten geven tussen vertrek of de dood. Anderen praten over geheime

vergeldingsmaatregelen tegen ieder die handel heeft gedreven met de nieuwe vaarders. Ik heb geruchten gehoord dat Caern en zijn vrienden een groot deel van de nacht op pad zijn.' Hij schudde met een ongelukkig gezicht zijn hoofd. 'Daarom wil mijn vader niet dat we te ver van huis gaan. Hij wil niet dat ik erbij betrokken raak.' Plotseling keek hij Ronica aan. 'Ik ben geen lafaard, maar ik wil er helemaal niet bij betrokken raken.'

'Dat is heel verstandig van je, en van je vader. Op die manier wordt er niets opgelost. Dat is alleen maar een rechtvaardiging voor nog meer geweld jegens ons.' Ronica schudde haar hoofd. 'Beijerstad zal nooit meer hetzelfde zijn.' Ze zuchtte. 'Wanneer is de volgende bijeenkomst van de Stadsraad?'

Cerwin haalde zijn schouders op. 'Die is niet meer bij elkaar geweest sinds dit alles is begonnen. Althans, niet officieel. Alle vaarders met levende schepen zitten achter de Kwartsers aan. Sommige vaarders zijn de stad uit gevlucht, andere hebben hun huizen versterkt en zetten geen voet meer buiten de deur. De hoofden van de Raad zijn diverse keren bij Serilla geweest, maar ze heeft er steeds op aangedrongen het beleggen van een officiële vergadering uit te stellen. Ze wil zich verzoenen met de nieuwe vaarders en haar autoriteit als vertegenwoordigster van de satraap gebruiken om de vrede te herstellen. Daarnaast wil ze onderhandelingen voeren met de Kwartsers.'

Ronica zweeg. Ze had de indruk dat Serilla al het gezag naar zich toetrok. Wat had de vogel voor nieuws gebracht dat ze

vóór zich hield? Hoe eerder de Raad bij elkaar kwam en plannen formuleerde om de orde te herstellen, des te eerder kon het gewone leven in de stad weer zijn loop nemen. Waarom zou ze zich daartegen verzetten?

'Wat denk je, Cerwin? Als ik naar Serilla zou gaan, denk je dan dat ze me te woord zou staan? Of zou ze me laten doden als een verrader?'

De jongeman keek haar ontsteld aan. 'Dat weet ik niet. Sterker nog, ik weet niet eens meer waartoe mijn eigen vrienden in staat zijn. Vaarder Daw is opgehangen gevonden. Zijn vrouw en kinderen zijn verdwenen. Sommigen beweren dat hij zichzelf heeft opgehangen toen hij zag dat het geluk zich tegen hem keerde. Anderen beweren dat zijn schoonbroers het hebben gedaan. Uit schaamte. Er is eigenlijk niemand die er veel over wil zeggen.'

Ronica zweeg geruime tijd. Ze kon hier in de overblijfselen van haar huis wegkruipen, in de wetenschap dat er nauwelijks over zou worden gesproken als ze werd vermoord. Of ze kon op zoek gaan naar een andere schuilplaats. Maar de winter stond voor de deur en ze had al besloten dat ze niet zonder protest ten onder gaan. Misschien was de confrontatie het enige dat haar restte. Dan zou ze althans de bevrediging hebben dat ze zich had uitgesproken voordat ze werd vermoord. 'Kan je namens mij een boodschap aan Serilla overbrengen? Waar verblijft ze?'

'Ze heeft zich in het huis van Davad Herbegin gevestigd. Maar vraag me alstublieft niet een boodschap over te

brengen. Dat durf ik niet. Als mijn vader daarachter komt...'

'Natuurlijk.' Ze kapte hem abrupt af. Ze kon een beroep doen op zijn eergevoel. Daarvoor hoefde ze alleen maar te zeggen dat Malta hem als een lafaard zou beschouwen als hij het niet deed. Maar ze zou de jongen niet gebruiken om de sfeer te peilen. Wat had het voor zin Cerwin op te offeren om haar eigen veiligheid te garanderen? Ze zou rechtstreeks naar Serilla toe gaan. Ze had zich al lang genoeg verborgen gehouden.

Ze stond op. 'Ga naar huis, Cerwin. En blijf daar. Luister naar je vader.'

De jongeman stond langzaam op. Zijn blik gleed over haar heen, toen wendde hij beschaamd zijn ogen af. 'Bent u... gaat het wel goed met u, zo helemaal alleen? Hebt u genoeg te eten?'

'Met mij gaat het prima. Maar bedankt dat je het vraagt.' Ze voelde zich merkwaardig geroerd door zijn bezorgdheid. Hij haalde diep adem. 'Wilt u Malta vertellen dat ik ben geweest? Omdat ik bezorgd om haar was?'

'Zodra ik haar zie zal ik het zeggen. Maar dat kan wel een hele tijd duren. Ga nu maar naar huis en doe wat je vader zegt. Hij heeft ongetwijfeld al genoeg zorgen zonder dat jij jezelf in gevaar brengt.'

Dat maakte dat hij zich iets hoger oprichtte. Er verscheen een glimlach rond zijn mond. 'Dat besef ik. Maar ik móést hierheen. Ik kon geen rust vinden tot ik wist wat er van haar was geworden.' Hij zweeg even. 'Mag ik het ook aan Delo

vertellen?'

Het meisje was een van de ergste roddelaars van Beijerstad. Ronica besloot echter dat Cerwin niet genoeg wist om een bedreiging te vormen. 'Dat mag. Maar zeg, alsjeblieft, dat ze het vóór zich moet houden. Vraag haar om Malta's naam niet te noemen, tegen niemand. Dat is de grootste dienst die ze haar vriendin kan bewijzen. Hoe minder mensen zich afvragen wat er met Malta is gebeurd, des te veiliger is ze.'

Cerwin fronste dramatisch zijn wenkbrauwen. 'Natuurlijk. Ik begrijp het volkomen.' Hij knikte peinzend. 'Het ga u goed, Ronica Vestrit.'

'Het ga je goed, Cerwin Treil.'

Nog geen maand geleden zou het ondenkbaar zijn geweest dat hij Malta's slaapkamer had betreden. De burgeroorlog had echter alles op zijn kop gezet. Ze keek hem na en het leek wel alsof hij de laatste restanten van het vroegere huiselijke leven met zich meenam. Alle regels die haar leven hadden bepaald, waren komen te vervallen. Even voelde ze zich net zo verlaten en geplunderd als de kamer waarin ze stond. Toen werd ze vervuld door een merkwaardig gevoel van vrijheid. Wat had ze nog te verliezen? Ephron was dood. Vanaf het moment van zijn overleden was haar vertrouwde wereld hoe langer hoe verder afgebrokkeld. Nu was alles verdwenen en zij was de enige die overbleef. Ze kon haar eigen weg kiezen. Zonder Ephron en de kinderen was er weinig van het oude leven dat er nog toe deed.

Zolang het nieuwe leven onaangenaam bleef, ongeacht wat

ze deed, kon ze net zo goed proberen het boeiend te maken.

Toen de voetstappen van de jongen door de betegelde gang waren weggestorven, verliet Ronica Malta's slaapkamer en liep ze langzaam door het huis. Sinds haar terugkeer, toen ze het geplunderd had aangetroffen, had ze het huis gemeden. Nu dwong ze zichzelf alle kamers door te lopen en de doodse restanten van haar vroegere leven in ogenschouw te nemen. Het zware meubilair en een deel van de wandtapijten en gordijnen waren er nog. Bijna alles wat verder nuttig of van waarde was, ontbrak. Rache en zij hadden wat keukenspullen en beddengoed weten te redden, maar alle eenvoudige voorwerpen die het leven veraangenaamden waren verdwenen. De borden die ze op de kale houten tafel zette pasten niet bij elkaar, en er waren geen linnen lakens meer die de ruwe wol van de dekens verzachtten. Maar het leven ging door.

Toen ze haar hand op de grendel van de keukendeur legde, viel haar oog op een met was verzegelde pot die in een hoek was gerold. Ze bukte zich om hem op te rapen. Er lekte iets uit. Ze likte aan haar kleverige vingers. Ingemaakte kersen. Met een weemoedige glimlach nam ze de pot onder haar arm. Dit laatste restje van het zoete leven zou ze meenemen.

'Vrouwe Serilla?'

Ze keek op van het handvest waarin ze verdiept was. De jonge bediende in de deuropening van de studeerkamer keek eerbiedig naar zijn voeten. 'Ja?'

'Er is een vrouwe die u wil spreken.'

'Ik heb het druk. Laat haar maar een andere keer terugkomen,' zei ze licht geërgerd. Hij had moeten weten dat ze die dag geen bezoekers meer ontving. Het was al laat. Ze had de hele middag doorgebracht in een stoffig vertrek vol vaarders die ze had geprobeerd tot rede te brengen. De vaarders ruzieden over de meest voor de hand liggende zaken. Sommigen stonden er nog altijd op dat er een stemming moest plaatsvinden in de Raad voordat ze haar gezag zouden erkennen. Vaarder Larfa was zo lomp geweest te suggereren dat Beijerstad haar eigen zaken diende te regelen, zonder advies van Jamaillia. Het was allemaal buitengewoon frustrerend. Ze had hen de machtiging laten zien die ze van de satraap had weten los te krijgen. Die was onaanvechtbaar, wist ze. Tenslotte had ze hem zelf geschreven. Waarom wilden ze niet toegeven dat ze bekleed was met het gezag van de satraap, en dat Beijerstad daaraan onderhorig was?

Nogmaals raadpleegde ze het handvest van Beijerstad. Tot dusverre waren de vaarders erin geslaagd hun haven open te houden, maar dat was ten koste gegaan van alle vormen van handel. Onder deze omstandigheden zou de stad het niet lang volhouden. Dat wisten de Kwartsers maar al te goed. Er was geen enkele noodzaak nogmaals een inval te doen om Beijerstad onder hun controle te brengen. De handel verschafte de stad haar levenssappen en de Kwartsers legden die toevoer langzaam maar zeker droog.

De koppige vaarders weigerden de situatie onder ogen te zien. Beijerstad was een eenzame nederzetting op een vijandige kust. Het was nooit in staat geweest in zijn eigen onderhoud te voorzien. Hoe zou het kunnen standhouden tegen een krijgszuchtige mogendheid als Kwarts, had ze de hoofden van de Raad gevraagd. Ze hadden geantwoord dat ze dat al eerder hadden gedaan en dat ze in de toekomst niet zouden aarzelen het opnieuw te doen. Bij vorige gelegenheden waren ze echter gesteund door Jamaillia, en ze hadden nog niet de interne problemen gehad met de nieuwe vaarders die een Kwartse invasie misschien wel zouden verwelkomen. Veel nieuwe vaarders onderhielden nauwe banden met Kwarts, als grootste afzetgebied voor de slaven die ze via Beijerstad daar op de markt brachten.

Ze dacht weer aan de boodschap van de postvogel die Roed Caern had onderschept. Daarin stond de toezegging dat er spoedig een vloot uit Jamaillia zou vertrekken om wraak te nemen op de corrupte en opstandige oude vaarders voor de moord op de satraap. Alleen al de gedachte deed Serilla de koude rillingen over haar rug lopen. De boodschap was te vroeg gekomen. Geen vogel kon zo snel vliegen. Hetgeen betekende dat de samenzwering wijd vertakt was en dat zelfs de edelen van Jamaillia erbij betrokken waren. Wie de vogel ook naar Jamaillia had gestuurd, had verwacht dat de satraap zou worden vermoord en dat het antwoord op de schuldvraag in de richting van de oude vaarders zou wijzen. De snelheid waarmee het antwoord was gekomen, verried dat er in

Jamaillia al op de boodschap was gerekend.

De enige vraag was nog hoe ver de samenzwering zich precies uitstrekte. Zelfs als ze erin slaagde de kern te vernietigen, dan nog wist ze niet of ze daarmee de hele samenzwering kon oprollen. Waren Roed Caern en zijn mannen maar niet zo haastig geweest, die nacht toen ze de satraap hadden gegrepen! Hadden Davad Herbegin en de Vestrits de aanslag maar overleefd! Dan had ze er misschien achter kunnen komen wie van de Jamailliaanse edelen hierbij betrokken waren. Maar Herbegin was dood en de Vestrits werden vermist. Dus daar hoefde ze geen antwoorden meer te verwachten.

Ze schoof het handvest opzij en legde er een fraai ogende kaart van Beijerstad voor in de plaats. Het fijn getekende en geïllustreerde werk was een van de wonderen die ze in de bibliotheek van Herbegin had gevonden. De oorspronkelijke landschenkingen aan de oude vaarders waren in de kleuren van de diverse families aangegeven. Daarnaast had Davad de voornaamste aanspraken van de nieuwe vaarders opgetekend. Ze bestudeerde de kaart en vroeg zich af of ze daaruit iets zou kunnen afleiden omtrent zijn bondgenoten. Met gefronste wenkbrauwen pakte ze tenslotte haar pen, doopte deze in de inkt en maakte een aantekening. De Zuurbes Heuvel sprak haar wel aan als locatie. Daar zou ze een geriefelijke zomerresidentie kunnen vestigen wanneer de strijd eenmaal was geluwd. Het was een bolwerk van de nieuwe vaarders geweest. Waarschijnlijk zouden de oude vaarders het maar al

te graag aan haar afstaan. Trouwens, als vertegenwoordiger van de satraap kon ze het zich eenvoudig toe-eigenen.

Ze leunde achterover in de enorme stoel en wenste vluchtig dat Davad Herbegin kleiner van gestalte was geweest. Alles in het vertrek was te groot voor haar. Soms voelde ze zich net een kind dat deed alsof ze volwassen was. De hele Beijerstadse samenleving leek trouwens dat effect op haar te hebben.

Haar aanwezigheid hier was niet meer dan een schijnvertoning, het gezag dat ze ontleende aan de satraap, gebaseerd op een document dat ze Cosgo gedwongen had laten tekenen toen hij ziek was. Dat was het fundament van al haar aanspraken, al haar macht. En op zijn beurt stoelde dat fundament weer op het concept dat Beijerstad onderhorig was aan het wettige gezag van de satrapie Jamaillia. Toen ze voor het eerst had gehoord hoe krachtig de roep om soevereiniteit was onder de vaarders van Beijerstad, had ze geschokt gereageerd. Dat maakte haar veronderstelde status nog twijfelachtiger. Misschien had ze er verstandiger aan gedaan de kant te kiezen van de nieuwe vaarders. Nee, toch niet. Althans sommigen van hen beseften maar al te goed dat de edelen van Jamaillia probeerden zich te ontdoen van het gezag van de satraap. Als de macht van de satraap in de hoofdstad al discutabel was, hoe wankel moest deze hier dan niet zijn, in de verste provincie van de satrapie?

Trouwens, het was nu te laat om op haar schreden terug te keren. Ze had haar keuzes gemaakt en zich haar rol

toegeëigend. Haar enige hoop was die rol goed te spelen. Als ze daarin slaagde, zou Beijerstad tot het eind van haar dagen haar thuis zijn. Dat was haar droom, al sinds ze als jonge vrouw had gehoord dat in Beijerstad vrouwen dezelfde rechten hadden als mannen.

Even legde ze haar hoofd tegen de kussens terwijl ze haar blik door de kamer liet gaan. In de haard brandde een lustig vuur. Het schijnsel van de vlammen en van de vele kaarsen toverde een warme gloed op het glimmend gewreven houten bureau. Ze hield van dit vertrek. De gordijnen waren afschuwelijk, de boeken in de kasten langs de muren sjofel en zonder orde gerangschikt, maar daar kon ze iets aan doen. De rustieke inrichting had haar eerst een gevoel van onthechting, bijna ergernis bezorgd. Maar nu ze bezit had genomen van het grote huis, gaf het haar een gevoel alsof ze echt deel uitmaakte van Beijerstad. Ze wiebelde behaaglijk met haar tenen in de lamswollen muiltjes die van Kekki waren geweest. Vluchtig vroeg ze zich af of Kekki op dat moment koude voeten zou hebben, maar de Wilde Regenlanders zouden ongetwijfeld goed voor hun adellijke gijzelaars zorgen. Een tevreden glimlach verscheen om haar lippen. Haar wraak was zoet. De satraap was er waarschijnlijk nog niet achter dat zij verantwoordelijk was voor zijn ontvoering.

'Vrouwe Serilla?'

Het was opnieuw de jonge bediende. 'Ik zei toch dat ik het druk had,' hielp ze hem dreigend herinneren. De Beijerstadse bedienden waren nauwelijks doordrongen van

het feit dat ze respect voor hun meesters dienden te hebben. Ze had haar hele leven al studie gemaakt van deze samenleving, maar niets in de officiële verslaglegging had haar voorbereid op de sfeer van gelijkheid die er in de stad heerste. Ze zette haar tanden op elkaar toen de jongen het waagde haar van repliek te dienen.

'Ik heb tegen de vrouwe gezegd dat u het druk had, maar ze stond erop u onmiddellijk te spreken. Ze beweert dat u niet het recht hebt in het huis van Davad Herbegin te resideren en ze biedt u de mogelijkheid daarover uitleg te verschaffen voordat ze deze grief uit naam van Davads wettige erfgenamen aan de Raad van Beijerstad zal presenteren.'

Serilla smeet haar pen op het bureau. Ze wenste door niemand zo te worden toegesproken, laat staan door een bediende. 'Davad Herbegin was een verrader. Door wat hij heeft gedaan heeft hij al zijn eigendomsrechten verspeeld. En dat geldt ook voor de aanspraken van zijn erfgenamen.' Ze besefte plotseling dat ze bezig was zich te verantwoorden tegenover een bediende. 'Zeg dat ze weggaat,' zei ze dan ook driftig. 'Ik heb geen tijd haar te ontvangen. Vandaag niet, morgen niet. Ik wil haar hoe dan ook niet zien.'

'Zeg me dat liever recht in mijn gezicht.'

Serilla keek geschokt naar de oude vrouw die in de deuropening was verschenen. Ze was eenvoudig gekleed, in een versleten maar schoon gewaad. Haar glanzende haar was keurig gekapt, maar ze droeg geen juwelen. Het was dan ook meer haar houding dan haar uitmonstering die verried dat ze

tot de vaarders behoorde. Ze kwam Serilla bekend voor, maar dat verbaasde haar niet gezien de onderlinge huwelijken tussen de oude vaarders. De helft was aan elkaar verwant. 'Ga weg,' zei ze woedend terwijl ze uiterlijk kalm haar pen weer oppakte. 'Ik denk er niet aan. Niet tot ik een bevredigend antwoord heb op mijn vragen.' Er klonk een kille woede in de stem van de vaardersvrouw. 'Davad Herbegin was geen verrader. Alleen door hem als zodanig te brandmerken kunt u rechtvaardigen dat u zich zijn bezittingen hebt toegeëigend. Misschien tilt u er niet zo zwaar aan om te stelen van een dode. Sterker nog, van iemand die u de gastvrijheid van zijn huis heeft aangeboden. Maar uw valse beschuldigingen hebben mijn familie in het ongeluk gestort. De Vestrits zijn aangevallen en bijna vermoord. Ik ben uit mijn huis verdreven, mijn bezittingen zijn gestolen, en dat alles vanwege uw laster. Dat zal ik niet langer tolereren. Als u me dwingt deze zaak voor de Raad van Beijerstad te brengen, zult u merken dat — anders dan in Jamaillia - macht en rijkdom de rechtspraak hier niet beïnvloeden. Alle vaarders families waren weinig meer dan bedelaars toen ze hier kwamen. Onze samenleving is gebaseerd op de gedachte dat het woord van een man bindend is, ongeacht zijn rijkdom. We hebben weten te overleven dankzij het vermogen op eikaars woord te vertrouwen. Uw valse getuigenis is grievender dan u zich kunt voorstellen.'

Dit moest Ronica Vestrit zijn! Ze leek in weinig op de elegante oude vrouw op het bal. Het enige dat ze had

behouden, was haar waardigheid. Serilla herinnerde zichzelf eraan dat zij degene was met het gezag in deze situatie. Ze kon het zich niet permitteren dat iemand vraagtekens bij haar positie plaatste. Hoe eerder ze met de oude vrouw had afgedaan, des te minder problemen zou het voor alle betrokkenen opleveren. In haar herinnering ging ze terug naar haar tijd aan het hof van de satraap. Hoe had hij dergelijke klachten behandeld? 'U verspilt mijn tijd met uw veronderstelde grieven,' zei ze met een onbewogen gezicht. 'Ik weiger me door u te laten koeioneren met dreigementen en insinuaties.' Ze leunde achterover in haar stoel en probeerde een serene, zelfverzekerde indruk te wekken. 'Beseft u niet dat u bent beschuldigd van verraad? Het is niet alleen roekeloos, maar bovendien belachelijk om hier te komen binnenstormen. U mag van geluk spreken dat ik u niet in de ketenen heb laten slaan.' Serilla probeerde de blik van de bediende te vangen, in de hoop dat hij zou begrijpen dat hij hulp moest gaan halen. In plaats daarvan keek hij gretig van de een naar de ander.

Ronica liet zich niet intimideren maar werd alleen maar woedender. 'Dat werkt misschien in Jamaillia, waar tirannen worden aanbeden. Maar we zijn hier in Beijerstad. Hier klinkt mijn stem net zo luid als de uwe. Bovendien is het hier niet de gewoonte mensen te ketenen voordat ze de kans hebben gekregen zich uit te spreken. Ik eis de gelegenheid om de Beijerstadse Raad van Vaarders toe te spreken. Davads naam moet worden gezuiverd, tenzij u me het overtuigende bewijs

van zijn verraad kunt tonen. In beide gevallen eis ik een fatsoenlijke begrafenis van zijn stoffelijk overschot.' De oude vrouw kwam verder de kamer in. Haar benige handen waren tot vuisten gebald. Haar blik zwierf door het vertrek. Het was duidelijk dat haar verontwaardiging steeg bij het zien van de tekenen van Serilla's bezetting. 'Ik wil dat Davads eigendommen worden overgedragen aan zijn erfgenamen,' zei ze afgemeten. 'Verder wil ik dat mijn eigen naam wordt gezuiverd, en ik eis een verontschuldiging van degenen die mijn familie in gevaar hebben gebracht. Plus schadeloosstelling.' Ze kwam nog dichterbij. 'Als u me dwingt naar de Raad te gaan, zal er naar me worden geluisterd. We zijn hier niet in Jamaillia, Vrouwe Serilla. Klachten van een vaarder, zelfs van een vaarder die tijdelijk niet geliefd is, zullen niet worden genegeerd.'

De warhoofdige bediende was gevlucht. Serilla zou het liefst naar de deur zijn gelopen om assistentie te vragen. Ze durfde echter niet op te staan, uit angst dat ze daardoor een aanval zou uitlokken. Haar handen trilden verraderlijk. De gedachte aan een confrontatie ontmoedigde haar. Vanaf het moment dat ze... Nee, daar wilde ze nu niet aan denken. Dat zou haar alleen maar verzwakken. Door daarover te blijven piekeren gaf ze toe dat het haar onherroepelijk had veranderd. Maar niemand had die macht over haar. Niemand!

'Ik eis een antwoord!' zei haar bezoekster plotseling gebiedend. Serilla bewoog verschrikt met haar handen,

waardoor de papieren op het bureau door elkaar raakten. De oude vrouw boog zich over het bureau heen. Haar ogen fonkelden van woede. 'Hoe durft u me te negeren? Ik ben Ronica Vestrit van de Beijerstadse vaarders. Wie denkt u wel dat u bent?'

Ironisch genoeg was dat de enige vraag die Serilla wist te bevrijden uit haar verstarring. Het was een vraag die ze zichzelf de laatste tijd veelvuldig had gesteld. Om haar zelfvertrouwen op te vijzelen had ze het antwoord eindeloos voor de spiegel gerepeteerd. Ze stond op en haar stem beefde slechts licht toen ze antwoord gaf. 'Ik ben Serilla, Concubine van het Hart van satraap Cosgo. Maar bovendien ben ik zijn gezant hier in Beijerstad. Ik heb de ondertekende documenten die dat bewijzen; documenten die de satraap speciaal voor deze situatie heeft opgesteld. Terwijl hij is ondergedoken om zijn persoonlijke veiligheid te garanderen, heeft mijn woord dezelfde kracht als het zijne. Mijn beslissingen zijn wat de zijne zouden zijn, en mijn decreten zijn net zo bindend. Ik heb de zaak van het verraad van Davad Herbegin persoonlijk onderzocht, en ik heb hem schuldig bevonden. Volgens de Jamailliaanse wetten is alles wat hij bezat verbeurd verklaard en toegevallen aan de kroon. Aangezien ik de kroon vertegenwoordig heb ik besloten er gebruik van te maken.'

Even leek de oude vrouw ontmoedigd. Serilla ontleende kracht aan dat bewijs van zwakheid en pakte haar pen weer op. Tot op dit moment heb ik geen rechtstreekse bewijzen van

uw verraad gevonden. Ik heb dan ook geen officiële verklaring tegen u afgelegd. Het lijkt me verstandig wanneer u me niet prikkelt tot een diepgaander onderzoek naar uw betrokkenheid. Uw bezorgdheid om een dode verrader spreekt niet in uw voordeel. Als u verstandig bent, gaat u nu weg.' Serilla verklaarde het gesprek voor geëindigd door zich weer aan haar papieren te wijden. Ze hoopte vurig dat de vaardersvrouw uit zichzelf zou weggaan, waarop Serilla een aantal gewapende lijfwachten achter haar aan zou sturen. Ze drukte haar voeten tegen de grond om te voorkomen dat haar knieën begonnen te beven.

Het bleef stil, maar Serilla weigerde op te kijken. Ze verlangde naar het geluid van Ronica Vestrits verslagen tred terwijl ze het vertrek verliet. In plaats daarvan kwam de vuist van de vaardersvrouw dreunend op het bureau neer. 'We zijn hier niet in Jamaillia!' verklaarde Ronica streng. 'U bent hier in Beijerstad. En hier wordt de waarheid vastgesteld aan de hand van feiten, niet bij decreet.' Haar gezicht was verwrongen van woede en vastberadenheid. Ze boog zich over het bureau zodat haar gezicht zich vlak voor dat van Serilla bevond. 'Als Davad een verrader was geweest, zou daarvan hier, in zijn verslagen, het bewijs te vinden moeten zijn. Hoe dwaas hij pok geweest mag zijn, zijn verslagen waren altijd nauwkeurig.'

Serilla drukte zich tegen de rugleuning van haar stoel. Haar hart bonsde, haar oren suisden. De vaardersvrouw was gestoord! Serilla zocht de kracht om overeind te springen en te vluchten, maar ze was als verlamd. Achter Ronica ontdekte

ze de jeugdige bediende, en een gevoel van opluchting overspoelde haar toen ze diverse vaarders in de gang achter hem ontwaarde. Even daarvoor zou ze woedend zijn geweest omdat hij ze onaangekondigd bij haar binnenliet. Nu voelde ze zo'n beklagenswaardige dankbaarheid dat er tranen in haar ogen brandden.

'Sluit haar op!' zei ze tegen de vaarders. 'Ze bedreigt me!'

Ronica draaide met een ruk haar hoofd om naar de mannen. Een deel van hen stond als aan de grond genageld van schrik. Ronica richtte zich langzaam op en keerde Serilla haar rug toe. Ijzig maar beleefd groette ze de mannen. 'Vaarder Drur. Vaarder Conry. Vaarder Devouchet. Ik ben blij u hier te zien. Misschien zal ik nu antwoord krijgen op mijn vragen.'

De uitdrukking op het gezicht van de vaarders maakte Serilla duidelijk dat hun komst geen verbetering van de situatie betekende. Geschoktheid en schuldbesef werden snel gemaskeerd door hoffelijke bezorgdheid.

Alleen vaarder Devouchet keek Ronica aan. 'Ronica Vestrit?' vroeg hij ongelovig. 'Maar ik dacht...' Hij keerde zich naar zijn metgezellen die zich sneller hadden weten te herstellen.

'Is er een probleem?' begon vaarder Drur maar Conry kapte hem af. 'Ik ben bang dat we storen in een privé gesprek. We komen later wel terug.'

'Helemaal niet,' zei Ronica ernstig. 'Tenzij u denkt dat mijn overleving een probleem is dat moet worden opgelost door

vrouwe Serilla. Het ware probleem hoort eerder bij de Raad van Vaarders thuis dan bij een concubine van de satraap. Zoals u ongetwijfeld weet is mijn familie wreed aangevallen en onze reputatie zodanig besmeurd dat ons leven gevaar loopt. Vaarder Herbegin is verraderlijk vermoord en na zijn dood dusdanig belasterd dat zijn moordenaars daarin hun rechtvaardiging vinden. Ik ben gekomen om gerechtigheid te eisen door middel van een onderzoek van de Raad.'

Devouchet keek haar onbewogen aan. 'Er is al recht gedaan. Herbegin was een verrader. Dat weet iedereen.'

Ook Ronica's gezicht bleef onbewogen. 'Dat hoor ik voortdurend, maar er is nog niemand die me ook maar het geringste bewijs heeft kunnen leveren.'

Wees nou toch redelijk, Ronica,' wees vaarder Drur haar terecht. 'Beijerstad ligt in puin. We zitten midden in een burgeroorlog. De Raad heeft geen tijd om voor privé zaken bij elkaar te komen. We hebben wel andere...'

'Moord is geen privé zaak! De Raad heeft de plicht te reageren op elke klachten van een vaarder. Dat is de reden waarom de Raad ooit is opgericht, om erop toe te zien dat iedere vaarder recht wordt gedaan, ongeacht rijkdom of pech. En dat is precies wat ik eis. Ik ben ervan overtuigd dat Davad is vermoord en dat mijn familie is aangevallen op basis van geruchten. Dat is geen gerechtigheid. U beweert dat de schuldige is gestraft, maar ik geloof dat de ware verraders vrijuit gaan. Ik weet niet wat er van de satraap is geworden. Zijn vertegenwoordiger schijnt dat echter wel te weten, zoals

ze zojuist zelf heeft toegegeven. Het enige wat ik weet is dat hij die nacht met geweld is ontvoerd. Dat lijkt me nauwelijks hetzelfde als dat hij 'is ondergedoken en zijn macht aan haar heeft overgedragen". Integendeel, het lijkt me waarschijnlijker dat Beijerstad is betrokken in een Jamailliaanse samenzwering om de satraap van de troon te stoten. Een samenzwering waarvoor de schuld mogelijk bij ons allen zal worden gelegd. Ik heb gehoord dat vrouwe Serilla zelfs wenst te onderhandelen met de Kwartsers. Wat zal ze doen om hen gunstig te stemmen? Wat heeft ze hun te bieden, behalve Beijerstad? Door de afwezigheid van de satraap heeft ze zich macht en rijkdom toegeëigend. Kan het zijn dat sommige vaarders ertoe zijn verleid de satraap te ontvoeren om het persoonlijke belang van vrouwe Serilla te dienen? Als dat zo is, heeft zij hen aangezet tot verraad. Is dat dan geen zaak die door de Raad moet worden beoordeeld, als deze de moord op Davad Herbegin geen onderzoek waard vindt? Of zijn dat allemaal "privé zaken"?'

Serilla's mond was kurkdroog geworden. De drie mannen keken elkaar onzeker aan. Het was duidelijk dat de woorden van de krankzinnige vaardersvrouw hen in een moeilijk parket hadden gebracht. Achter hen was de bediende nieuwsgierig in de deuropening blijven staan. Op dat moment hoorde Serilla beweging in de gang. Roed Caern en Krion Trentor kwamen het vertrek binnen. De lange, slanke Roed torende boven zijn bescheidener metgezel uit. Hij had zijn lange zwarte haar in een staart gebonden, als een barbaarse krijger. Zoals altijd

glinsterden zijn ogen als die van een roofdier. Serilla las daar echter nu ook een woeste wellust in terwijl hij Ronica aankeek. Ondanks het gevoel van onbehagen dat de jeugdige vaarder onveranderlijk bij haar wekte, voelde ze zich plotseling enorm opgelucht. Hij zou in elk geval haar kant kiezen.

'Ik hoorde de naam van Davad Herbegin noemen,' zei Roed bars. Als iemand vragen heeft over zijn dood ben ik de aangewezen persoon om die te beantwoorden.' Hij keek Ronica uitdagend aan.

Deze kwam onbevreesd naar hem toe, hoewel ze nauwelijks tot zijn schouders reikte. 'Vaarderszoon, geef je daarmee toe dat het bloed van een vaarder aan je handen kleeft?'

Een van de oudere vaarders hield geschokt zijn adem in en ook Roed leek even uit het veld geslagen. Krion ging nerveus met zijn tong langs zijn lippen. 'Herbegin was een verrader!' verklaarde Roed tenslotte.

'Bewijs dat dan!' stoof Ronica op. 'Ik wil de bewijzen zien. Dan pas zal ik de zaak met rust laten, hoewel ik dat niet zou moeten doen. Verrader of niet, wat Davad is aangedaan heeft niets met gerechtigheid te maken. Hij is eenvoudig vermoord. Het is echter ook in uw belang dat u deze zaak onderzoekt, heren vaarders. Davad Herbegin was geen verrader die de ontvoering van een satraap beraamde. Waarom zou hij een man ontvoeren die hij de gastvrijheid van zijn huis had aangeboden? Door te geloven dat Davad een verrader was en

dat u een samenzwering hebt opgerold door hem te doden, verlamt u uzelf. Want wie er ook achter deze samenzwering zit - ervan uitgaande dat er inderdaad sprake was van een samenzwering - loopt nog altijd vrij rond en is in staat nog meer onheil aan te richten. Het is mogelijk dat u zich hebt laten manipuleren om uitgerekend dat te doen wat u vreesde. Dat u door de ontvoering van de satraap de toorn van Jamaillia over Beijerstad hebt afgeroepen.' Ze zweeg even om zichzelf tot kalmte te dwingen. 'Ik weet dat Davad geen verrader was. Maar het is mogelijk dat hij het slachtoffer van manipulatie is geworden. Een sluw iemand als Davad kan zijn gebruikt door iemand die nog sluwer is. Ik stel voor dat u Davads papieren grondig onderzoekt en uzelf de vraag stelt door wie hij kan zijn gebruikt. Stel uzelf de vraag die ten grondslag ligt aan de daden van iedere vaarder: wie gaat er met de grootste winst strijken?'

Ronica Vestrit keek de mannen beurtelings aan. 'Probeert u zich alles te herinneren wat u over Davad weet. Heeft hij ooit een koop gesloten waarbij zijn winst onzeker was? Heeft hij zichzelf ooit in fysiek gevaar begeven? Hij was een sociale blunderaar die door veel vaarders, zowel oude als nieuwe, als een paria werd beschouwd. Is dat de man met het charisma en de kennis om een samenzwering tegen de machtigste man ter wereld te beramen?' Ze gebaarde minachtend met haar hoofd in de richting van Serilla. 'Vraag de vrouwe wie haar de informatie heeft verstrekt die leidde tot haar veronderstellingen. Leg die namen naast de namen van hen

die hun onderhandelingen via Davad lieten lopen, en misschien hebt u dan een beginpunt om uw verdenkingen op te baseren. Wanneer u de antwoorden hebt kunt u me vinden in mijn huis. Tenzij de zoon van vaarder Caern van mening is dat de netste manier om deze kwestie op te lossen de moord op mij zal zijn.' Ronica draaide zich met een ruk om. Kaarsrecht en met een ernstig gezicht keek ze Roed aan.

De knappe, gebruinde Roed Caern zag er plotseling bleek en ziekelijk uit. 'Davad Herbegin werd uit het rijtuig geslingerd. Het was niet de bedoeling dat de val dodelijk zou zijn!'

Ijzig beantwoordde Ronica zijn woedende blik. 'Uw bedoelingen maakten weinig verschil. Het liet u koud wat er met ons zou gebeuren. Malta heeft gehoord wat u zei, die avond toen u haar halfdood achterliet. Ze heeft u gezien, ze heeft u gehoord, en ze heeft het overleefd. Maar dat heeft ze niet aan u te danken. Vaarders, vaarderszonen, me dunkt dat u veel hebt om over na te denken. Ik wens u een goede avond.'

De oude vrouw in haar versleten gewaad schreed koninklijk het vertrek uit. De opluchting die Serilla voelde, was slechts van korte duur. Terwijl ze achterover leunde in haar stoel werd ze zich op een onbehaaglijke manier bewust van de gezichten om haar heen. Bij de herinnering aan haar eerste woorden tot de oude vaarders kromp ze ineen, maar ze besloot ze niet terug te trekken. 'Ze is niet goed bij haar hoofd,' zei ze zacht. 'Ik geloof oprecht dat ze me zou hebben

aangevallen als u niet was gekomen. Het lijkt me het beste wanneer ze wordt opgesloten... in het belang van haar eigen veiligheid.'

'Ik kan me niet voorstellen dat de rest van haar familie ook nog in leven is,' begon Krion nerveus. 'Hou je mond!' beet Roed Caern hem toe. Hij keek dreigend het vertrek rond. 'Ik ben het met vrouwe Serilla eens. Ronica Vestrit is krankzinnig geworden. Hoe haalt ze het in haar hoofd de Raad in oorlogstijd lastig te vallen met een onderzoek naar moord en gerechtigheid? In een tijd als deze heeft een man geen andere keus dan te handelen. Als we op een besluit van de Raad van Vaarders hadden gewacht op de avond van de branden, zou Beijerstad inmiddels in Kwartse handen zijn geweest, de satraap dood en de schuld op onze schouders gelegd. Als vaarders moesten we toen individueel optreden, en dat hebben we ook gedaan. Daarmee hebben we Beijerstad gered! Het is spijtig dat Herbegin en de vaardersvrouw bij de gevangenneming van de satraap betrokken zijn geraakt, maar het was hun eigen besluit zich bij hem te voegen in het rijtuig. Door het kiezen van een dergelijke metgezel hebben ze hun lot bepaald.'

'Gevangenneming?' Vaarder Drur trok een wenkbrauw op. 'Er is mij verteld dat we tussenbeide zijn gekomen om te voorkomen dat de nieuwe vaarders hem zouden ontvoeren.'

Roed Caern verbleekte niet. 'U weet wat ik bedoel,' bromde hij.

Drur schudde zijn hoofd. De grijze vaarder leek ouder dan

zijn jaren. 'Ik weet wat onze bedoeling was, maar op de een of andere manier...' Hij maakte zijn zin niet af, maar liet zijn blik langzaam over de aanwezigen gaan. 'Dat is de reden van onze komst, Vrouwe Serilla. Mijn vrienden en ik vrezen dat we bij onze pogingen Beijerstad te redden het hart van onze samenleving op een hellend vlak hebben geplaatst.'

Roeds gezicht werd donker van woede. 'En ik ben gekomen om u te zeggen dat diegenen van ons die door hun jeugd dat hart doen kloppen, van mening zijn dat we nog niet ver genoeg zijn gegaan. U wilt onderhandelen met de nieuwe vaarders, is het niet, Drur? Ondanks het feit dat ze een aanbod tot een wapenstilstand hebben versmaad? U zou zelfs mijn geboorterecht nog verkwanselen ter wille van een geriefelijke oude dag voor uzelf. Uw dochter mag dan thuis zitten en kantklossen, maar in de straten van Beijerstad laten dagelijks mannen het leven. Uw dochter keurt het misschien goed dat u kruipt voor de nieuwkomers en onze rechten verkwanselt, maar dat geldt niet voor ons. Wat is de volgende stap? Bent u soms bereid uw dochter aan de Kwart-sers te geven in ruil voor de vrede?'

Het gezicht van vaarder Drur was zo rood geworden als de lel van een kalkoen. Hij had zijn vuisten gebald.

'Heren, heren,' zei Serilla zacht. De sfeer in het vertrek was geladen. Serilla zat als een spin midden in het web. De vaarders keerden zich afwachtend naar haar toe. Haar angst en onzekerheid waren tot as verteerd in het vuur van de triomf dat in haar brandde. De Beijerstadse vaarders hadden

zich tegen elkaar gekeerd en kwamen bij haar om raad. Zo hoog achtten ze haar. Als ze erin slaagde haar greep te handhaven, was haar veiligheid de rest van haar leven gegarandeerd. Dus het was zaak voorzichtig te werk te gaan. Heel voorzichtig. 'Ik wist dat dit moment zou komen,' loog ze moeiteloos. 'Dat was een van de redenen waarom ik er bij de satraap op heb aangedrongen hierheen te gaan om te bemiddelen in dit conflict. U ziet uzelf als verschillende groeperingen, maar voor de buitenwereld vormt u één geheel. U moet uzelf leren zien zoals u door de buitenwacht wordt beschouwd. Daarmee bedoel ik niet dat u iets moet opgeven van wat u rechtens toekomt.' Ze verhief haar stem en stak waarschuwend haar hand op toen Roed aanstalten maakte haar woedend in de rede te vallen. 'Vaarders en vaarderszonen kunnen ervan verzekerd zijn dat satraap Cosgo u niet zal ontnemen wat satraap Esclepius u heeft geschonken. Als u niet oppast loopt u echter toch de kans dat te verliezen, door niet te beseffen dat de tijden zijn veranderd. Beijerstad is niet langer een achterwater. De stad heeft het potentieel een van de belangrijkste handelshavens van de wereld te worden. Om dat te bereiken zal Beijerstad een diversere, tolerantere samenleving moeten worden. Zonder de eigenschappen te verliezen die Beijerstad tot een uniek sieraad maken in de kroon van de satraap.'

De woorden rolden als vanzelf over haar lippen. De vaarders leken betoverd. Ze wist zelf nauwelijks wat ze hun adviseerde, maar het deed er niet toe. Deze mannen waren

zo wanhopig op zoek naar een oplossing dat ze bereid zouden zijn naar iedereen te luisteren die deze aanreikte. Ze leunde achterover in haar stoel, met alle ogen op zich gericht.

Drur was de eerste die sprak. 'Bent u bereid namens ons met de nieuwe vaarders te onderhandelen?'

'Bent u van plan hun de voorwaarden van ons oorspronkelijke handvest op te leggen?' vroeg Roed Caern.

'Dat ben ik inderdaad. Als buitenstaander en vertegenwoordiger van de satraap ben ik als enige gekwalificeerd om de vrede in Beijerstad te herstellen. Een duurzame vrede, onder voorwaarden waar iedereen mee zal kunnen leven.' Haar ogen schitterden toen ze eraan toevoegde: 'En als vertegenwoordiger van de satraap zal ik de Kwartsers eraan herinneren dat ze door een aanval op een Jamailliaanse bezitting Jamaillia zelf aanvallen. De Pareltroon zal een dergelijke belediging niet ongewroken laten.'

De spanning in het vertrek was plotseling gebroken.

'U moet elkaar in deze zaak niet als tegenstanders zien,' adviseerde ze. 'Ieder van u brengt zijn eigen kracht naar de onderhandelingstafel. De ouderen onder u kennen de geschiedenis van Beijerstad en beschikken over een jarenlange ervaring als onderhandelaars. Ze weten dat er niets wordt bereikt wanneer niet alle partijen bereid zijn tot het doen van concessies. Uw zonen beseffen dat hun toekomst afhangt van de vraag of het oorspronkelijke handvest van Beijerstad wordt erkend door iedereen die zich hier heeft gevestigd. Zij brengen de kracht van hun overtuiging en de

volharding van de jeugd met zich mee. In deze tijd van troebelen moet u een verenigd front vormen om het verleden te eren en de toekomst veilig te stellen.'

Oud en jong keken elkaar aan en de vijandigheid maakte plaats voor een voorzichtig verbond. Dit was haar bestemming, besefte Serilla. Beijerstad. Ze zou de eenheid brengen die de redding van de stad zou betekenen en deze daardoor tot de hare maken.

'Het is al laat,' zei ze zacht. 'Voordat we verder praten hebben we allemaal behoefte aan rust. En aan een moment om na te denken. Ik verwacht u morgen terug om het middagmaal met me te gebruiken. Tegen die tijd zal ook ik mijn gedachten en suggesties hebben geformuleerd. Als we unaniem tot het besluit komen om met de nieuwe vaarders te onderhandelen, zal ik een lijst met namen overleggen van nieuwe vaarders die mogelijk open zullen staan voor dergelijke onderhandelingen en die tevens namens hun collega's kunnen spreken.' Roed Caerns gezicht versomberde en zelfs Krion keek dreigend. 'Maar zover is het nog niet,' voegde ze er met een vluchtige glimlach aan toe. 'Voordat we overeenstemming hebben bereikt zal er niets worden ondernomen. Dat kan ik u verzekeren. Ik sta open voor alle suggesties.

Goedenavond, heren vaarders.' Met een glimlach maakte ze een eind aan het gesprek.

Een voor een bogen ze zich over haar hand en bedankten ze haar voor haar adviezen. De hand van Roed Caern hield ze

iets langer vast dan nodig. Verrast keek hij op. 'Kom straks terug!' zeiden haar lippen zonder geluid. Zijn donkere ogen werden groot maar hij zei geen woord.

Nadat de bediende de gasten had meegenomen slaakte ze een zucht van opluchting en tevredenheid. Ze zou zich staande weten te houden en Beijerstad zou van haar zijn, ongeacht het lot van de satraap. Ze tuitte haar lippen bij de gedachte aan Roed Caern. Toen stond ze haastig op en liep ze naar de bediendenbel. Ze zou zich door haar dienstmeisje in een wat formeler gewaad laten helpen. Roed Caern maakte haar bang. Hij was een man die tot alles in staat was. Ze wilde niet dat hij haar verzoek als een uitnodiging tot een intiem onderonsje zou beschouwen. Koel en formeel zou ze hem opdragen Ronica Vestrit en haar familie op te sporen.

HOOFDSTUK 3
Wintrow

~

Het gebeeldhouwde boegbeeld staarde strak voor zich uit terwijl ze de golven doorkliefde. De wind in haar rug vulde haar zeilen en dreef haar voort. Haar boeg sneed een spoor van wit schuim door het water. Druppels spatten op Vivacia's wangen en op de weelderige krullen van haar zwarte haar. Ze had het Eiland der Anderen en Richel achter zich gelaten en voer nu in westelijke richting, weg van de open oceaan, recht op de verraderlijke kloof tussen Schildmuur en het Laatste Eiland af. Achter de reeks eilanden lag de beschutte Binnenpassage en de betrekkelijke veiligheid van de Piraten Eilanden.

Haar piratenbemanning was volop in touw en deed haar zes zeilen bollen. De lange vingers van kapitein Kennit sloten zich om de reling van haar boeg terwijl zijn bleekblauwe ogen in de verte tuurden. Schuim spatte op zijn witte hemd en zijn fraai gesneden jas van gekeperd laken, maar hij sloeg er geen acht op. Net als het boegbeeld keek hij verlangend voor zich uit, alsof hij door zijn verlangen het schip tot nog grotere snelheid kon dwingen. 'Wintrow moet naar een heelmeester,' zei Vivacia plotseling. 'We hadden die slavenchirurgijn van de Dwarskop aan boord moeten houden,' voegde ze er spijtig aan toe. Ze sloeg haar armen voor haar borst en zonder om te kijken naar Kennit zette ze haar kaken stijf op elkaar.

De piratenkapitein haalde diep adem en dwong zichzelf

niets van zijn ergernis te laten blijken. 'Ik weet waar je bang voor bent. Maar je moet je angst opzij zetten. We zijn dagen verwijderd van een nederzetting van enige omvang. Tegen de tijd dat we er een hebben bereikt, is Wintrow genezen of dood. We doen wat we kunnen, schip. Maar het zal vooral van zijn eigen krachten afhangen. Ik weet dat je je zorgen maakt,' voegde hij er wat vriendelijker aan toe. 'Ik ben net zo bezorgd om die knul als jij, Vivacia. Laat dit je tot troost zijn: hij ademt, zijn hart klopt, hij drinkt water en hij pist het weer uit. Stuk voor stuk bewijzen dat hij het wel zal halen. Ik heb genoeg gewonde mannen gezien om te weten waar ik het over heb.'

'Dat heb je al eerder gezegd,' zei ze kortaf. 'Toen heb ik naar je geluisterd, maar nu smeek ik je naar mij te luisteren. Zijn verwonding is meer dan alleen pijn en een beschadiging van het vlees. Wintrow is niet meer bij ons, Kennit.

Ik voel hem helemaal niet meer.' Haar stem begon te beven. 'En als ik hem niet voel kan ik hem ook niet helpen. Ik kan hem geen troost of kracht bieden, Ik ben hulpeloos.'

Kennit deed zijn uiterst best niet ongeduldig te worden. Achter hem hoorde hij Jola uitvaren tegen de bemanning. Hij zou ze het vel van hun ribben stropen als ze niet alles gaven wat ze hadden. Hij kan zijn adem beter sparen, dacht Kennit. De eerste stuurman hoefde er maar één ten voorbeeld te stellen, en hij zou nooit meer hoeven te dreigen.

Kennit kruiste zijn armen voor zijn borst. Met strengheid bereikte hij niets bij Vivacia. Toch viel het hem niet mee om

zijn ergernis in bedwang te houden. Zijn bezorgdheid om de jongen vrat aan hem als een kankergezwel. Hij had Wintrow nodig. Dat besefte hij maar al te goed. Wanneer hij aan hem dacht voelde hij een bijna mystieke verbondenheid. De jongen was verweven met zijn geluk en zijn bestemming om koning te worden. Soms leek het bijna alsof Wintrow een jongere, onschuldiger uitvoering van hemzelf was, nog niet getekend door het harde leven. Wanneer hij op die manier aan Wintrow dacht voelde hij een merkwaardige tederheid in zich opwellen. Hij zou hem beschermen. Hij zou voor Wintrow de leermeester zijn die hij zelf nooit had gehad. Om dat te doen moest hij echter de enige beschermer van de jongen zijn. De band tussen Wintrow en het schip gold als een dubbele barrière voor Kennit. Zo lang deze bestond zou hij Vivacia noch de jongen volledig als de zijne kunnen beschouwen.

'Je weet dat de jongen aan boord is,' zei hij ferm. 'Je hebt gezien hoe hij aan boord werd gebracht. Dacht je dat ik tegen je zou liegen en zou zeggen dat hij nog leefde als dat niet zo was?'

'Nee,' antwoordde ze somber. 'Ik weet dat je niet tegen me zou liegen. Bovendien zou ik het weten als hij dood was. Althans, dat denk ik.' Ze schudde heftig met haar hoofd, zodat haar zwarte krullen dansten in de wind. 'We zijn al zo lang zo hecht met elkaar verbonden. Ik kan je niet duidelijk maken hoe het voelt om te weten dat hij aan boord is en hem toch niet te voelen. Het lijkt wel alsof er een stuk van mezelf is

weggerukt...'

Haar stem stierf weg. Ze was vergeten tegen wie ze het had. Kennit leunde zwaarder op zijn geïmproviseerde kruk en tikte met zijn houten been drie keer op het dek. 'Dacht je dat ik me dat niet kan voorstellen?'

'Je hebt gelijk,' gaf ze toe. 'Ach, Kennit, ik weet niet hoe ik je moet duidelijk maken hoe alleen ik ben zonder hem. Alle nare dromen, alle nare beelden die me ooit hebben achtervolgd komen weer te voorschijn. Ze bespotten me. Hun sluwe hoon vreet aan mijn gevoel van wie ik ben.' Ze hief haar grote houten handen op en drukte ze tegen haar slapen. 'Ik heb mezelf zo vaak voorgehouden dat ik Wintrow niet meer nodig heb. Ik weet wie ik ben, en volgens mij ben ik veel groter dan hij ooit zou kunnen bevatten.' Ze slaakte een geprikkelde zucht. 'Hij kan zo ergerlijk zijn, met zijn gemeenplaatsen en godsdienstige praatjes. Dan zeurt hij net zo lang tegen me aan tot ik zweer dat ik zonder hem gelukkiger zou zijn. Maar als hij niet bij me is en ik moet de confrontatie aan met wie ik werkelijk ben...' Opnieuw schudde ze haar hoofd.

Toen ik dat slijm van die zeeslang op mijn handen kreeg...' vervolgde ze haperend. 'Ik ben bang, Kennit. Ik word verteerd door een gruwelijke angst.' Plotseling draaide ze zich naar hem om en keek ze hem aan over haar blote schouder. 'Ik vrees de waarheid die in me loert. Ik vrees mijn volledige identiteit. Er is meer dan alleen het gezicht dat ik naar de wereld keer. Diep vanbinnen verschuilen zich nog meer

gezichten. Ik voel een verleden achter mijn verleden. Als ik er niet voor waak, vrees ik dat het naar buiten zal komen en alles wat ik ben zal veranderen. Tegelijkertijd begrijp ik er niets van. Hoe zou ik iemand anders kunnen zijn dan ik nu ben? Hoe kan ik bang zijn voor mezelf? Ik begrijp niet hoe ik zoiets kan voelen. Jij?'

Kennit sloeg zijn armen nog wat strakker over elkaar. 'Ik denk dat je je laat meeslepen door je fantasie, vrouwe van de zee,' loog hij. 'Meer is het niet. Misschien voel je je een beetje schuldig. Ik neem het mezelf ook kwalijk dat ik Wintrow heb meegenomen naar het Eiland der Anderen en naar het gevaar waaraan hij daar is blootgesteld. Voor jou moet dat nog sterker gelden. Je hebt hem de laatste tijd op een afstand gehouden. Ik besef dat ik tussen jou en Wintrow ben gekomen. Vergeef me als ik daar geen spijt van heb. Nu je je geconfronteerd ziet met de mogelijkheid hem te verliezen, waardeer je de greep die hij nog altijd op je heeft des te meer. En je vraagt je af wat er van je zou worden als hij stierf. Of van boord ging.'

Kennit schudde zijn hoofd en glimlachte wrang. 'Ik ben bang dat je me nog steeds niet vertrouwt. Ik heb toch gezegd dat ik je nooit in de steek zal laten? Toch klamp je je aan hem vast als de enige die het waardig is je metgezel te zijn.' Kennit zweeg even, toen waagde hij een tactische zet, benieuwd naar haar reactie. 'Ik denk dat we deze tijd zouden moeten gebruiken om ons voor te bereiden op het moment waarop Wintrow ons zal verlaten. Hoeveel we ook om hem geven, we

weten allebei dat zijn hart niet op zee ligt maar in het klooster. Als we oprecht van hem houden, zal er een moment komen waarop we hem moeten laten gaan. Of ben je dat niet met me eens?'

Vivacia wendde zich af en staarde in de verte. 'Je zult wel gelijk hebben.'

'Mijn lieftallige waterbloem, waarom ben je niet bereid me toe te staan zijn plaats bij je in te nemen?'

'Bloed is geheugen,' zei Vivacia verdrietig.

Kennit liet zich langzaam en pijnlijk op het dek zakken en legde zijn hand op de bloedvlek die de omtrek van zijn heup en zijn been aftekende. 'Mijn bloed,' zei hij zacht. 'Hier heb ik gelegen terwijl mijn been werd geamputeerd. Mijn bloed sijpelde in je hout. Ik wéét dat je toen ook herinneringen met me deelde.'

'Dat is waar. En dat gebeurde opnieuw toen je stierf. En toch...' Ze zweeg even. 'Zelfs toen je bewusteloos was, verborg je je voor me,' klaagde ze toen. 'Je deelde wat je verkoos te delen, Kennit. Voor het overige hulde je je in schaduwen en mysterie en ontkende je je herinneringen.' Ze schudde haar enorme hoofd. 'Ik hou van je, Kennit, maar ik ken je niet. Niet zoals Wintrow en ik elkaar kennen. Ik bewaar de herinneringen van drie generaties van zijn familie. Ook zijn bloed is in mijn hout gesijpeld. We zijn als twee bomen die uit één en dezelfde wortel zijn ontsproten.' Ze slaakte een diepe zucht. 'Ik ken je niet,' zei ze nogmaals. 'Als ik je echt kende, had ik begrepen wat er gebeurde bij je terugkeer van

het Eiland der Anderen. Het leek wel alsof de wind en de zee je gehoorzaamden. Een zeeslang boog zich voor je wil. Ik ben er getuige van geweest, maar ik begrijp het niet. En je hebt het ook niet nodig gevonden het me uit te leggen.' Haar stem werd heel zacht. 'Hoe kan ik mijn vertrouwen geven aan een man die mij niet vertrouwt?'

Even was de wind het enige geluid. 'Ik begrijp het,' antwoordde Kennit moeizaam. Hij hees zich met grote inspanning overeind. Ze had hem bezeerd en hij maakte er geen geheim van. 'Het enige dat ik tegen je kan zeggen, is dat het moment nog niet is aangebroken om me tegenover jou bloot te geven. Ik had gehoopt dat je genoeg van me hield om geduld te oefenen. Die hoop heb je nu de bodem ingeslagen. Maar ik hoop wel dat je me goed genoeg kent om me te geloven. Wintrow is niet dood. Hij vertoont tekenen van herstel. Wanneer hij zich weer wat beter voelt komt hij ongetwijfeld meteen naar je toe. En als hij dat doet zal ik niet tussen jullie in komen staan.'

'Kennit!' riep ze hem na, maar hij strompelde langzaam weg. Bij de korte ladder die van het voorkasteel naar het hoofddek leidde moest hij zich onbeholpen naar beneden laten zakken. Hij legde zijn kruk plat op het dek en omklemde de ladder. Het viel niet mee voor een man met één been, maar hij slaagde erin zonder hulp. Etta die bij hem had moeten zijn om hem te helpen verpleegde Wintrow. Hij veronderstelde dat zij nu ook de voorkeur gaf aan het gezelschap van de jongen boven het zijne. Het scheen

niemand iets te kunnen schelen hoe zijn inspanningen op het Eiland der Anderen hem hadden uitgeput. Ondanks het warme weer had hij een nare hoest ontwikkeld van de lange, vermoeiende zwemtocht. Elke spier in zijn lichaam, elk gewricht deed hem pijn, maar niemand bood hem steun of medeleven, want Wintrow was gewond. Door het gif van de zeeslang. Hij was de enige voor wie Etta en Vivacia oog hadden.

'Ach, arme piraat. Arme, zielige, onbeminde Kennit,' klonk het sarcastisch en lijzig. Het kleine stemmetje was afkomstig van de houten amulet om zijn pols. Hij zette zijn voet op het hoofddek. Met één hand hield hij de ladder vast terwijl hij zijn jas rechttrok en zijn kanten manchetten schikte. Woede laaide in hem op. Zelfs de toverhouten amulet die hij had laten maken om hem geluk te brengen, had zich tegen hem gekeerd. Het ding was een miniatuuruitvoering van zijn eigen gezicht en keek hem honend aan. Hij bracht het gezichtje vlak bij zijn mond en zei zacht maar dreigend: 'Je weet toch dat toverhout kan branden?'

'Vlees ook,' antwoordde het kleine stemmetje. 'Jij en ik zijn net zo hecht verbonden als Vivacia en Wintrow. Zou je die band op de proef willen stellen? Je hebt al een been verloren. Wat zou je ervan denken om het zonder je ogen te moeten stellen?'

Bij die woorden liep er een ijskoude rilling over zijn rug. Hoeveel wist de amulet?

'Ach, Kennit, tussen een stel zoals wij kunnen er maar

weinig geheimen zijn. Heel weinig.'

Wist het ding werkelijk wat hij dacht, of was het een sluwe gok?

'Dit is een geheim dat ik met Vivacia zou kunnen delen,' vervolgde de amulet onvermoeibaar. 'Ik zou haar kunnen vertellen dat je zelf ook geen idee had wat er gebeurde tijdens die redding. Dat je bevend als een kind in bed bent gekropen toen het gevoel van extase was gezakt.' Het bleef even stil. 'Misschien zou Etta dat ook wel vermakelijk vinden.'

Een onvoorzichtige blik op zijn pols leerde hem dat de amulet een sardonische grijns op zijn gezicht had. Kennit verdrong een intens gevoel van onbehagen.

Wat was er gebeurd toen ze het Eiland der Anderen verlieten? De storm had om hen heen gewoed en Wintrow was bewusteloos geweest, misschien wel stervende, op de bodem van de roeiboot. Kennit had het lot vervloekt omdat het probeerde hem zijn toekomst te ontnemen, uitgerekend nu hij zo dicht bij de verwezenlijking van zijn dromen was. Hij had zich opgericht in de sloep en met gebalde vuist de zee getart hem te verzwelgen, de winden zich tegen hem te verzetten. Niet alleen hadden ze naar hem geluisterd, maar de zeeslang van het eiland was uit de diepten opgerezen om de sloep terug te duwen naar het moederschip. Hij zuchtte maar weigerde zich te laten leiden door angst en bijgeloof. Het was al erg genoeg dat zijn bemanning hem nu vol ontzag bekeek en bij de lichtste vermaning doodsbang wegdook. Zelfs Etta huiverde angstig onder zijn aanraking en sloeg haar ogen neer

als ze tegen hem praatte. Af en toe verviel ze in haar oude vertrouwelijkheid, maar zodra ze dat besefte raakte ze vervuld van afschuw. Alleen het schip behandelde hem nog even onbevreesd als altijd. Nu had ze hem verteld dat zijn wonder een nieuwe barrière tussen hen had opgeworpen. Hij weigerde zich over te geven aan het bijgeloof van de anderen. Wat er ook was gebeurd, hij moest het aanvaarden en gewoon op de oude voet doorgaan.

Het commando van een schip vereiste van de kapitein een zekere afstand. Niemand kon zich met hem verbroederen of op gelijke voet met hem praten. Kennit had altijd genoten van dat isolement. Sinds Sorcor het commando over de Marietta had overgenomen had hij iets van zijn eerbied voor Kennit verloren. Na het incident met de storm had Kennit zijn gezag opnieuw gevestigd. Nu bekeek zijn vroegere eerste stuurman hem met een ontzag dat een god waardig zou zijn. Het was niet zozeer de stijging in ieders achting die Kennit zo erg vond. Het was het besef dat een val van zijn nieuwe verheven positie hem kon vermorzelen. Zelfs de kleinste fout zou hem in diskrediet kunnen brengen. Hij moest meer op zijn hoede zijn dan ooit tevoren. Het pad dat hij was ingeslagen werd steeds smaller, steeds steiler. Hij plooide zijn mond in zijn gebruikelijke, flauwe glimlach. Niemand mocht zien dat hij bang was. Zo ging hij op weg naar de hut van Wintrow.

Wintrow? Hier is wat water. Probeer te drinken.'
Etta kneep een kleine spons uit boven zijn mond. Ze keek

ongerust hoe zijn gebarsten lippen zich openden toen de druppels erop vielen. Ze zag hoe hij zijn gezwollen tong bewoog en probeerde te slikken. Onmiddellijk begon hij te hijgen. 'Wil je nog meer?'

Ze boog zich dieper over hem heen en keek aandachtig naar zijn gezicht, gericht op een teken dat hij haar had gehoord: het trekken van een ooglid, het trillen van een neusgat. Maar er gebeurde niets. Ze doopte de spons opnieuw in het water. 'Hier is nog meer.' Ze sprenkelde weer wat druppels in zijn mond.

Nog drie keer gaf ze hem water. De laatste keer droop het langs zijn asgrauwe wang. Voorzichtig bette ze het weg, waarbij er stukken huid aan haar doek bleven kleven. Achterover leunend in de stoel die ze naast zijn kooi had gezet, sloeg ze hem vermoeid gade. Was zijn dorst gelest of was hij gewoon te moe om nog langer te slikken? Ze wist het niet. Maar hij leefde, hij ademde en hij dronk. Ze liet de spons weer in de pan met water vallen. Even keek ze naar haar handen. Ze had ze verbrand bij Wintrows redding, want toen ze hem uit de sloep had gehesen, had het slijm van de zeeslang waarmee zijn kleren bedekt waren, vurige rode vlekken op haar huid achtergelaten die overgevoelig waren voor zowel hitte als kou. En dat terwijl het spul zijn grootste venijn al op Wintrows kleren en lichaam had botgevierd!

Zijn kleding was weggeteerd tot flinterdunne vodden. Zijn vlees was als het ware weggesmolten, als ijs dat in warm water werd gelegd. Zijn handen waren het ergst beschadigd, maar

ook zijn gezicht was verminkt door spetters. Het vergif had zelfs zijn zeemansstaart aangevreten zodat er nog slechts wat onregelmatige plukken haar op zijn hoofd zaten. De rest had ze afgeknipt om te zorgen dat het niet in aanraking kwam met de ontstoken plekken. Met zijn grotendeels kaalgeschoren schedel leek hij nog jonger dan hij was.

Op sommige plekken leek de schade niet erger dan zonnebrand; op andere glansde het weefsel vochtig naast zijn gebruinde, gezonde vlees. Zijn gezicht was misvormd door zwellingen, waardoor zijn ogen nog slechts kleine spleetjes waren. Zijn vingers leken op dikke worsten. Zijn ademhaling was een vochtig gerochel. Overal plakte het pus dat uit de ontstoken plekken liep aan de linnen lakens. Ze vermoedde dat hij gruwelijke pijn leed, maar daar liet hij weinig van merken. Sterker nog, hij reageerde op bijna niets, zodat ze vreesde dat hij stervende was.

Krampachtig sloot ze haar ogen. Het was zo afschuwelijk oneerlijk dat ze hem misschien zou verliezen nu ze eindelijk had geleerd hem te vertrouwen. Hij had haar leren lezen, zij had hem leren vechten. Ze had jaloers strijd met hem geleverd om Kennits aandacht. Op de een of andere manier was ze hem gaandeweg als een vriend gaan zien. Hoe had ze zichzelf kunnen toestaan zo zorgeloos te zijn? Waarom had ze zich zo kwetsbaar gemaakt?

Ze had hem beter leren kennen dan wie ook aan boord. Voor Kennit was Wintrow een talisman, de profeet van zijn succes, hoewel hij de jongen ook waardeerde en misschien

zelfs - ongewild - van hem hield. De bemanning had Wintrow geaccepteerd, aanvankelijk met tegenzin, maar later met bijna vaderlijke trots toen de zachtaardige jongen bij Deeldorp zijn mannetje had gestaan en het zwaard ter hand had genomen om zich achter 'koning Kennit' te scharen. Zijn scheepsmaten hadden nauwelijks kunnen wachten tot Wintrow het Schattenstrand betrad, ervan overtuigd dat wat hij daar ook zou vinden, een voorteken zou zijn van Kennits toekomstige grootheid. Zelfs Sorcor was Wintrow uiteindelijk met verdraagzaamheid en genegenheid tegemoet getreden. Niemand kende hem echter zoals zij. Als hij stierf zouden ze verdrietig zijn, maar voor Etta zou het een zwaar verlies zijn.

Ruw verdrong ze haar gevoelens. Die waren niet belangrijk. Waar het om ging was welke invloed Wintrows dood op Kennit zou hebben. Ze had geen flauw idee. Vijf dagen eerder zou ze hebben gezworen dat ze de piraat kende als geen ander. Niet dat ze weet had van al zijn geheimen. Hij was een erg gesloten man en zijn beweegredenen waren haar vaak een raadsel. Toch behandelde hij haar vriendelijk, meer dan vriendelijk zelfs. Ze wist dat ze van hem hield. Voor haar was dat genoeg. Ze verlangde niet van hem dat hij hetzelfde voor haar voelde. Kennit was wie hij was. Meer verwachtte ze niet van hem.

Met toegeeflijke scepsis had ze geluisterd toen Wintrow schuchter zijn speculaties begon te uiten. Zijn aanvankelijke wantrouwen jegens Kennit was langzaam maar zeker omgeslagen in de overtuiging dat Kennit door Sa was

uitverkoren om een grootse bestemming te vervullen. Ze had Kennit ervan verdacht in te spelen op Wintrows goedgelovigheid en hem te stijven in zijn overtuiging, zodat hij hem voor zijn karretje kon spannen. Hoewel ze dol was op Kennit achtte ze hem wel degelijk tot een dergelijk bedrog in staat. Het feit dat hij bereid was te doen wat nodig was om zijn doel te bereiken, maakte hem in haar ogen niet minder.

Dat was echter voordat ze had gezien hoe Kennit zijn vuisten had gebald en zijn stem had verheven om een storm tot bedaren te brengen en een zeeslang te commanderen. Sindsdien had ze het gevoel alsof de man die ze liefhad haar was afgenomen. Alsof hij een ander mens was geworden. Ze stond niet alleen in dat gevoel. De bemanning die hun kapitein in elke bloedige dood zou zijn gevolgd, zweeg nu vol ontzag wanneer hij zich liet zien en kromp ineen bij elk commando. Kennit merkte het nauwelijks. Dat was het griezelige. Blijkbaar accepteerde hij wat hij had gedaan en verwachtte hij hetzelfde van zijn omgeving. Hij praatte tegen haar alsof er niets was veranderd. Tot haar geschoktheid waren zijn aanrakingen nog hetzelfde als altijd. Terwijl ze het niet waardig was om door zo'n wezen te worden aangeraakt. Toch waagde ze het niet hem te weigeren. Wie was zij om vraagtekens te zetten bij de wil van een man als hij? Maar wat voor man was dat?

Woorden waarom ze vroeger zou hebben gelachen kwamen bij haar op. Uitverkoren door de goden. Door Sa bemind. Voorbestemd. Een man met een opdracht.

Gekozen door het lot. Het liefst zou ze dergelijke begrippen lachend hebben weggewuifd, maar ze kon het niet. Van meet af aan was Kennit anders geweest dan alle mannen die ze ooit had gekend. Geen van de regels had op hem ooit van toepassing geleken. Hij was geslaagd waar ieder ander zou hebben gefaald. Hij had moeiteloos het onmogelijke bereikt. Was het hem niet gelukt zich een van de levende schepen van Beijerstad toe te eigenen? En welke andere man had zich ooit weten te herstellen van een aanval door een zeeslang? Wie anders dan Kennit had de dorpen vol uitschot van de Piraten Eilanden het gevoel kunnen geven dat ze voorposten waren van een wijdvertakt rijk, Kennits rechtmatige koninkrijk?

Welke man koesterde dergelijke dromen? Laat staan dat hij ze wist te verwezenlijken?

Wanneer ze zichzelf dergelijke vragen stelde voelde ze het gemis van Wintrow nog scherper. Als hij bij bewustzijn was geweest, had hij haar kunnen helpen dit alles te begrijpen. Jong als hij was had hij bijna zijn hele leven op een kloosterschool doorgebracht. Bij hun eerste ontmoeting had ze hem geminacht om zijn ontwikkeling en zijn zachtaardige manier van doen. Nu wenste ze dat ze met haar onzekerheden bij hem terecht kon. Woorden als 'bestemming', 'lot' en 'voorteken' rolden even gemakkelijk over zijn lippen als vloeken over de hare. En bij hem klonken ze ook geloofwaardig.

Ze betrapte zich erop dat ze met het buideltje om haar nek zat te spelen. Met een zucht deed ze het open en haalde ze

het kleine poppetje eruit. Ze had het gevonden in haar laars, samen met een berg zand en wat mosselschelpen, na hun ontsnapping van het Eiland der Anderen. Toen ze Kennit had gevraagd wat een dergelijk voorteken van het Schattenstrand zou kunnen betekenen, had hij gezegd dat ze dat zelf al wist. Het antwoord had haar meer angst aangejaagd dan welke bloedstollende voorspelling dan ook.

'Maar ik weet het echt niet,' zei ze zacht tegen Wintrow. Het poppetje paste precies in haar hand. Het voelde aan als ivoor, maar het had de roze kleur van het huidje van een zuigeling. Op de wangen van het opgerolde, slapende kindje lagen minuscule, maar volmaakte wimpers, het had oortjes als piepkleine zeeschelpen en een dunne staart die zich om het lichaampje wikkelde. Het werd snel warm in haar hand, de gladde lijnen van het glanzende lijfje smeekten als het ware om te worden aangeraakt. Met haar vinger volgde ze de kromming van het rugje. 'Het ziet eruit als een zuigeling. Maar wat betekent dat voor mij?' Ze dempte haar stem tot een vertrouwelijke toon, alsof de jongen in de kooi haar kon horen. 'Kennit heeft het ooit over een kind gehad. Hij vroeg me of ik zijn kind zou willen krijgen als hij me dat vroeg. "Natuurlijk," zei ik. Is dat de betekenis hiervan? Gaat Kennit me vragen zijn kind te krijgen?'

Haar hand gleed naar haar platte buik. Door haar hemd heen voelde ze de verdikking van de toverhouten amulet in de vorm van een doodskopje. Hij was met een ringetje aan haar navel bevestigd om haar te beschermen tegen ziekte en

zwangerschap. 'Ik ben bang, Wintrow. Ik ben bang dat ik niet aan dergelijke verwachtingen kan voldoen. Stel je voor dat ik hem teleurstel.'

'Ik zal nooit iets van je verlangen waarvan ik denk dat je het niet zal kunnen.'

Etta sprong met een verschrikte kreet overeind. Ze draaide zich met een ruk om en zag dat Kennit in de deuropening stond. 'Ik had je niet gehoord,' verontschuldigde ze zich.

'Maar ik jou wel. Is onze jongen inmiddels wakker? Wintrow?' Kennit strompelde de kamer binnen en keek hoopvol naar Wintrows roerloze gedaante.

'Nee. Hij drinkt water, maar verder is er geen enkel teken van herstel.' Etta bleef staan.

'Maar toch stel je hem zulke vragen?' Kennit keek haar doordringend aan.

'Ik heb niemand anders met wie ik mijn twijfels kan delen. Ik bedoel...' begon ze aarzelend. Ze wilde nog meer zeggen, maar Kennit hief ongeduldig zijn hand op.

'Ik weet wat je bedoelt.' Hij liet zich op haar stoel vallen. Toen hij zijn kruk losliet, ving ze hem op voordat hij op de grond kon vallen. Er verschenen rimpels op zijn gefronste voorhoofd toen hij zich over Wintrow heen boog. Met de tederheid van een vrouw streken zijn vingers over het gezwollen gezicht van de jongen. 'Ik mis het ook dat ik hem niet om raad kan vragen.' Hij streek over de stoppeltjes op Wintrows hoofd en trok toen vol afschuw zijn hand terug. 'Ik denk dat we hem misschien op het voordek zouden moeten

leggen, bij het boegbeeld. Het zou kunnen zijn dat zij zijn genezing kan bespoedigen.'

'Maar...' begon Etta. Toen zweeg ze en sloeg ze haar ogen neer.

'Ben je het er niet mee eens?'

'Ik wilde niet...'

'Etta!' riep hij zo hard dat ze ervan schrok. 'Bespaar me je gejammer en je kruiperigheid. Als ik je een vraag stel, dan is dat omdat ik antwoord wil. Waarom vind je het geen goed idee om hem daarheen te brengen?'

Ze slikte en verdrong haar angst. 'De korsten op zijn wonden zijn nog vochtig. Als we hem verplaatsen vallen ze er misschien af. Bovendien droogt zijn huid te veel uit door de wind en de zon.'

Kennit keek naar Wintrow. Ze had de indruk dat hij nadacht over wat ze had gezegd. 'Ik begrijp je bezorgdheid. Maar we doen het heel voorzichtig, en we laten hem daar niet te lang liggen. Het schip heeft behoefte aan de zekerheid dat hij nog leeft en ik denk dat hij misschien haar kracht nodig heeft om te genezen.'

'Je weet het ongetwijfeld beter dan ik...' Haar stem haperde. 'Inderdaad. Ga een stel mannen halen om hem naar buiten te brengen. Ik wacht hier.'

Wintrow zwom in een diepe, warme duisternis. Ergens ver boven hem was een wereld vol licht en schaduw, vol stemmen en pijn en tastende handen. Het was een wereld die hij

ontweek. Op een ander niveau was er een wezen dat naar hem reikte, zijn naam riep en hem lokte met herinneringen. Ze was moeilijker te ontwijken maar zijn vastberadenheid was groot. Als ze hem vond zou dat voor hen allebei slechts pijn en teleurstelling betekenen. Zolang hij een klein, vormeloos wezen bleef dat rondzwom door de duisternis, kon hij het allemaal ontwijken. Er werd iets met zijn lichaam gedaan. Hij was zich bewust van gestommel, gepraat en bezorgde drukte. In de verwachting dat het pijn zou doen zette hij zich schrap. Pijn had de macht hem te omhullen en in zijn greep te houden. Pijn zou in staat zijn hem omhoog te trekken naar die wereld waar hij een lichaam en een geest had, en naar de herinneringen die daarbij hoorden. Hier beneden was het veel veiliger.

Dat lijkt alleen maar zo. En hoewel het heel lang zo zal lijken, zul je uiteindelijk verlangen naar licht en beweging, naar smaak, geluid en aanrakingen. Als je te lang wacht loop je het risico dat al die dingen voorgoed verloren zijn.

De dreunende stem klonk overal om hem heen. Hij probeerde tevergeefs zich ervoor te verbergen. 'Wie ben je?' vroeg hij.

Wie ben ik? vroeg de stem geamuseerd. Je weet wie ik ben, Wintrow Vestrit. Ik ben wie je het meest vreest, en wie zij het meest vreest, ik ben degene die jullie weigeren te erkennen. Degene die jullie ontkennen en voor jezelf en elkaar verbergen. Toch ben ik een deel van jullie allebei.

De stem zweeg en wachtte op zijn antwoord, maar hij

weigerde de woorden uit te spreken. Hij wist dat de oude magie van de naamgeving twee kanten uit werkte. Wie de ware naam van een schepsel kende, had de macht het te binden. Maar het benoemen van een dergelijk schepsel kon het ook echt maken.

Ik ben de draak, zei de stem op besliste toon. Nu je me kent zal niets meer ooit hetzelfde zijn.

'Het spijt me, het spijt me,' brabbelde hij geluidloos. 'Ik wist het niet. Niemand van ons wist het. Het spijt me. Het spijt me zo verschrikkelijk.'

Niet zo erg als het mij spijt. De stem was onverzoenlijk. Noch zo erg als het jou eens zal spijten.

'Maar het was niet mijn schuld! Ik had er niets mee te maken!'

Het was ook niet mijn schuld maar toch ben ik het zwaarst gestraft. Schuld heeft geen plaats in het grotere plan der dingen, kleintje. Schuld en boete zijn zo zinloos als verontschuldigingen wanneer de daad eenmaal is gepleegd. Dan zal iedereen moeten leven met de gevolgen.

Waarom ben je hier zo diep beneden?'

Waar zou ik anders moeten zijn? Waar anders kan ik nog heen? Tegen de tijd dat ik me herinnerde wie ik was, waren je herinneringen in zoveel verschillende lagen boven op me gestapeld. Maar hier ben ik en hier zal ik blijven, hoe langje me ook zal ontkennen. De stem zweeg even. Hoe lang ik mezelf misschien ook zal ontkennen, voegde de stem er vermoeid aan toe.

Pijn verteerde hem. Wintrow had het gevoel alsof hij zich moest ontworstelen aan een vurige gloed van hitte en licht, vechtend om zijn ogen gesloten en zijn tong onbeweeglijk te houden. Wat deden ze met hem? Het deed er niet toe. Hij zou er niet op reageren. Als hij bewoog, als hij het uitschreeuwde, zou hij moeten toegeven dat hij leefde en dat Vivacia dood was. Dan zou hij moeten toegeven dat zijn ziel was verbonden met iets dat langer had geleefd dan hij. Macaber, dat was het. Erger dan macaber. Het verlamde hem van afschuw. Dit was het wonder en de glorie van een levend schip. Hij zou voor eeuwig moeten optrekken met de dood, en daarom wilde hij niet ontwaken. Want ontwaken betekende dat hij dat zou moeten erkennen.

Blijf je liever hier beneden, bij mijl? Er klonk een bittere, geamuseerde klank in de stem door. Wil je voorgoed in de tombe van mijn verleden blijven?

'Nee. Nee, ik wil vrij zijn.'

Vrij?

Wintrow aarzelde. 'Ik wil hier niets van weten. Ik wil niet gedwongen zijn hier ooit nog deel aan te hebben.'

Je had er al deel aan zodra je werd verwekt. Er is geen enkele manier om zoiets nog ongedaan te maken.

Wat moet ik dan doen?' De woorden huilden door hem heen, zonder stem. 'Ik kan hier niet mee leven.'

Je zou kunnen sterven, bood de stem sardonisch aan.

'Ik wil niet sterven.' Dat was althans iets dat hij zeker wist.

Dat wilde ik ook niet, zei de stem meedogenloos. Maar het

gebeurde toch. Rijk als ik ben aan herinneringen hoe het is om te vliegen, heb ik mijn vleugels nooit kunnen ontvouwen. Om dit schip te kunnen bouwen werd mijn cocon van me afgestroopt voordat ik uit het ei kon kruipen. Wat mijn lichaam had kunnen zijn, gooiden ze op de koude, stenen vloer. Herinneringen, dat is alles wat ik ben. Herinneringen die waren opgeslagen in het omhulsel van mijn cocon; herinneringen die ik me opnieuw eigen had moeten maken terwijl ik vorm kreeg in de hete zomerzon. Maar ik werd gedwongen voort te leven met de herinneringen die jouw soort me gaf. Ik nam in me op wat jullie me gaven, en toen het genoeg was kwam ik tot leven. Maar niet als mezelf. Nee. Ik kwam tot leven in de vorm die jullie me hadden opgelegd, als de persoonlijkheid die de som der verwachtingen van je familie was. Als Vivacia.

Een plotselinge verandering in de houding van zijn lichaam deed Wintrows fysieke pijn fel oplaaien. Hij voelde de wind over zijn lichaam strijken, hij voelde de warmte van de zon op zijn huid. Zelfs dat voorzichtige contact schroeide zijn naakte vlees. Maar het ergst van alles was de stem die hem riep met een mengeling van blijdschap en bezorgdheid. 'Wintrow? Kan je me horen? Ik ben het, Vivacia. Waar ben je, wat doe je dat ik je helemaal niet kan voelen?'

Hij voelde dat de gedachten van het schip hem probeerden te bereiken en deinsde terug voor het contact tussen haar geest en de zijne. Hij maakte zich kleiner, kroop dieper weg. Zodra Vivacia hem had bereikt, zou ze alles weten wat hij had

gedaan, gevoeld. Wat zou het voor haar betekenen? De confrontatie met wie ze werkelijk was?

Ben je bang dat het haar krankzinnig zal maken? Dat ze je mee zal sleuren? Er klonk een woeste extase in de stem door, bijna als een dreigement. Wintrow verkilde van angst. Toen wist hij dat zijn schuilplaats geen veilig toevluchtsoord was, maar een val. 'Vivacia!' riep hij heftig, maar zijn lichaam gehoorzaamde hem niet. Zijn mond weigerde de kreet te vormen. Zelfs zijn gedachte werd verstikt door het wezen van de draak; verstikt, omhuld, gevangen. Hij probeerde zich te verzetten en had het gevoel dat hij zou worden vermorzeld door het gewicht van haar aanwezigheid. Ze hield hem in zo'n strakke omhelzing dat hij niet meer wist hoe hij moest ademen. Zijn hart sloeg onregelmatig. Pijn teisterde hem terwijl zijn lichaam schokte in verzet. In een verre wereld, op een door de zon beschenen dek, werd hij geroepen door hulpeloze, geschokte stemmen. Hij trok zich terug in een stilte van lichaam en ziel die grensde aan de duisternis van de dood.

Goed, zei de stem tevreden. Stil maar, kleintje. Probeer je niet tegen me te verzetten, dan hoef ik je niet te doden. Het bleef even stil. Ik koester oprecht niet het verlangen een van ons te zien sterven. Omdat we zo hecht met elkaar verweven zijn zou de dood van een van ons een gevaar betekenen voor de anderen. Dat zou je hebben beseft als je de tijd had genomen om na te denken. Die tijd geef ik je nu. Gebruik hem om over onze situatie na te denken.

Even richtte Wintrow zich uitsluitend op zijn omgeving. Zijn adem werd regelmatig en vulde zijn longen. Zijn hart klopte weer gestaag. Hij was zich vaag bewust van verre uitroepen van opluchting. Pijn zinderde nog altijd door hem heen. Hij probeerde zijn geest ervan terug te trekken en de roep dat er ernstige schade aan zijn lichaam was toegebracht te negeren, zodat hij zich kon concentreren op het probleem waarmee de draak hem had geconfronteerd.

Hij kromp ineen bij haar plotselinge geërgerde uitval. Bij alles wat vliegt, heb je dan helemaal geen verstand? Hoe is het mogelijk dat schepselen zoals jij hebben kunnen overleven? Dat ze erin zijn geslaagd de wereld zo grondig te bezoedelen terwijl ze toch over zo'n gebrekkige kennis over zichzelf beschikken? Deins niet terug voor de pijn. Stel je voor dat die je sterk maakt. Kijk ernaar, jij uilskuiken! De pijn probeert je te vertellen wat er mis is, zodat je dat kan herstellen. Geen wonder dat jullie allemaal maar zo kort leven. Kijk ernaar! Zo!

De bemanningsleden die de punten van het laken hadden vastgehouden waarop Wintrows lichaam was gelegd, lieten hem zachtjes op het dek zakken. Ondanks dat zag Kennit hoe zijn gezicht vertrok van pijn. Hij veronderstelde dat het een goed teken was. De jongen reageerde tenminste nog op pijn. Maar toen het boegbeeld tot hem had gesproken, had hij geen spier van zijn gezicht vertrokken. Niemand in de kring rond de ruggelings op het dek liggende jongen kon vermoeden hoeveel zorgen dat Kennit baarde. De piraat was

ervan overtuigd geweest dat de jongen zou reageren op de stem van het schip. Dat hij dat niet deed betekende misschien dat de dood hem zou opeisen. Kennit geloofde in een plek tussen leven en dood waar de mens was teruggebracht tot een dier, slechts in staat tot dierlijke reacties. Hij had het zelf gezien. Onder Igrots wrede leiding had zijn vader vaak dagen in die toestand verkeerd. Misschien was dat de plek waar Wintrow nu was.

Het schemerige licht in de hut was genadig geweest. Hier buiten, in het felle daglicht, kon Kennit zichzelf niet langer blijven wijsmaken dat het allemaal wel goed zou komen met Wintrow. Alle gruwelijke details van zijn geteisterde lichaam werden nu blootgelegd. Door zijn kortstondige aanval van stuipen waren de vochtige korsten op zijn lichaam losgegaan. Nattigheid lekte uit de wonden op zijn huid. Wintrow was stervende. Zijn jeugdige profeet, de priester die zijn ziener had moeten worden, was stervende, terwijl Kennits toekomst nog gestalte moest krijgen. De onrechtvaardigheid hiervan dreigde hem te verstikken. Hij was zo dichtbij gekomen, zo verschrikkelijk dicht bij het verwezenlijken van zijn droom. Nu zou hij het allemaal verliezen door de dood van deze nog maar half volgroeide jongen. Krampachtig sloot hij zijn ogen voor de wreedheid van het lot.

'O, Kennit!' riep het schip met gedempte stem, en hij besefte dat ze zijn emoties voelde. 'Laat hem niet sterven!' smeekte ze hem. 'Alsjeblieft! Je hebt hem gered van de zeeslang en de zee. Kan je hem nu niet opnieuw redden?'

'Stil!' beval hij haar bijna ruw. Hij moest nadenken. Als Wintrow nu stierf zou dat een ontkenning zijn van al het geluk dat Kennit in zijn leven bij elkaar had gesprokkeld. Het zou erger zijn dan een vloek. Kennit kon het niet laten gebeuren.

Zonder op de verzamelde bemanning te letten die in gesmoord stilzwijgen op het verwoeste lichaam van de jongen neerkeek, liet Kennit zich onbeholpen op het dek zakken. Hij wierp een lange blik op Wintrows stille gezicht. Toen legde hij zijn wijsvinger op een gaaf stukje huid. De zachte wang was nog baardloos. Het was hartverscheurend om de schoonheid van de jongen zo bezoedeld te zien. 'Wintrow!' riep hij zacht. 'Jongen, ik ben het, Kennit. Je zei dat je me zou volgen. Sa heeft je gestuurd om voor me te spreken. Weet je dat nog? Je kunt me nu niet in de steek laten, jongen. Niet nu we zo dicht bij het verwezenlijken van ons doel zijn.'

Hij was zich vaag bewust van het gedempte geroezemoes dat opsteeg uit de toekijkende bemanning. Medelijden, ze hadden medelijden met hem. Hij voelde zich vluchtig geërgerd bij de gedachte dat ze zijn woorden als een blijk van zwakheid zouden zien. Maar nee, het was geen medelijden dat ze voelden. Toen hij opkeek naar hun gezichten las hij daar alleen bezorgdheid. Niet alleen om Wintrow, maar ook om hem. Ze waren geroerd door de bezorgdheid van hun kapitein om deze gewonde jongen. Hij slaakte een zucht. Als Wintrow dan toch moest sterven, zou hij eruit halen wat erin zat. Voorzichtig streelde hij zijn wang. 'Arme jongen,' mompelde hij, net hard genoeg om te worden gehoord.

'Zoveel pijn. Misschien zou het een genade zijn om je te laten gaan.'

Hij keek op naar Etta. Zonder zich te schamen gaf ze haar tranen de vrije loop. 'Probeer nog eens hem wat water te geven,' zei hij vriendelijk. 'Maar wees niet teleurgesteld. Hij is in de handen van Sa.'

De draak keerde zijn bewustzijn in een andere richting. Wintrow zag niet met zijn eigen ogen, noch wentelde hij zich in de martelende pijn. In plaats daarvan richtte ze zijn bewustzijn op een manier zoals hij zich dat nooit eerder had kunnen voorstellen. Wat was pijn eigenlijk? Beschadigde delen van zijn lichaam, breuken in zijn verdedigingsmechanismen tegen de buitenwereld. De blokkades moesten worden neergehaald, de beschadigde delen hersteld. Niets mocht deze opdracht frustreren. Al zijn hulpbronnen moesten daarop worden gericht. Zijn lichaam eiste dit van hem, en pijn was de alarmklok die door zijn lichaam werd geluid.

'Wintrow!' Etta's stem drong door de wollige duisternis. 'Hier is nog wat water.' Even later voelde hij een ergerlijk gedruppel van vocht op zijn lippen. Hij bewoog zijn mond en dreigde even te stikken toen hij probeerde het water te ontwijken. Het volgende moment besefte hij echter dat water was wat zijn lichaam nodig had om te herstellen. Water, doorzettingsvermogen en absolute rust, bevrijd van de dilemma's die op hem drukten.

Hij voelde een lichte druk op zijn wang. Van heel ver klonk een stem die hij kende: 'Sterf als je niet anders kunt, jongen. Maar weet dat het me pijn doet. Ach, Wintrow, als je ook maar iets om me geeft, probeer dan het leven te grijpen. En laat niet de droom in de steek die je me zelf hebt voorspeld.'

Hij sloeg de woorden in zich op om er later over na te denken. Op dit moment had hij geen tijd voor Kennit. De draak was bezig hem iets te laten zien. Iets dat zo duidelijk afkomstig was van Sa, dat hij niet begreep hoe hij het al die tijd in zich had kunnen hebben zonder het te zien. De werking van zijn lichaam werd hem geopenbaard. Lucht fluisterde in zijn longen, bloed stroomde door zijn aderen, en dat alles behoorde hem toe. Dit was geen onbekend, onbeheersbaar gebied. Dit was zijn eigen lichaam. Hij kon het herstellen.

Hij voelde dat hij ontspande terwijl de hulpbronnen van zijn lichaam naar de beschadigde delen stroomden. Hij wist wat hij nodig had en uiteindelijk slaagde hij erin de spieren van zijn kaken en zijn lome tong tot gehoorzaamheid te dwingen. 'Water,' kraste hij. Tegelijkertijd hief hij een verstijfde arm op in een zwakke poging om zich af te schermen. 'Schaduw,' smeekte hij. De zon en de wind waren een kwelling op zijn geteisterde huid.

'Hij heeft iets gezegd!' riep Etta in verrukking.

'Het was de kapitein,' verklaarde een ander. 'Hij heeft hem uit de armen van de dood teruggehaald.'

'Zelfs de dood deinst voor Kennit terug!' verklaarde een derde.

De ruwe vingers die zo teder zijn wang beroerden en de sterke handen die voorzichtig zijn hoofd optilden en de gezegende kop verfrissend water aan zijn mond hielden, waren van Kennit. 'Je bent van mij, Wintrow,' verklaarde de piraat.

Daar dronk Wintrow op.

Volgens mij kun je me horen. Zij Die Zich Herinnert trompetterde de woorden terwijl ze meezwom met de schaduw van de zilverkleurige romp. Ik ruik je. Ik voel je, maar ik kan je niet vinden. Verberg je je soms voor me?

Ze zweeg, elk zintuig gespannen voor een antwoord. Er was iets... Ze proefde iets in het water, een bittere geur als de bijtende gifstoffen uit haar klieren. Het lekte uit de romp van het schip, als dat tenminste mogelijk was. Ze meende stemmen te horen. Zo ver dat ze de woorden niet kon onderscheiden. De zeeslang was half en half bang dat ze bezig was krankzinnig te worden. Dat zou een bittere ironie zijn. Eindelijk was ze vrij, maar ze ging ten onder aan krankzinnigheid.

Ze huiverde over haar volle lengte en scheidde een dunne stroom gifstoffen af. Wie ben je? vroeg ze. Waar ben je? Waarom verbergje je voor me?

Ze wachtte op antwoord. Maar het kwam niet. Er was niemand die iets tegen haar zei, toch was ze ervan overtuigd dat iemand haar hoorde.

HOOFDSTUK 4
De vlucht van Tintaglia

~

De hemel was helemaal niet blauw. O, nee! Niet toen ze eenmaal was opgestegen. Want wat mocht zich blauw noemen vergeleken bij haar eigen glanzende lichaam? De draak Tintaglia welfde haar rug en keek bewonderend hoe het zonlicht zilverachtig weerkaatste op haar diepblauwe schubben. Schoonheid die niet in woorden was uit te drukken. Toch kon zelfs dit wonder haar scherpe ogen en haar nog scherpere neus niet afleiden van wat nog belangrijker was dan haar eigen luister.

Op een open plek diep beneden haar had ze voedsel ontdekt. Een dam-hinde, vet na een zomer lang grazen, waagde zich roekeloos uit de beschutting van de bomen. Dwaas wezen! Eens zou geen hert zich op het open veld hebben gewaagd zonder eerst een waakzame blik omhoog te hebben geworpen. Waren de draken werkelijk zo lang uit de wereld verdwenen geweest dat de hoefdieren niet langer op hun hoede waren voor wat hen vanuit de lucht bedreigde? Dat zou ze hen spoedig afleren. Tintaglia legde haar vleugels langs haar lichaam en dook omlaag. Het muzikale trompetgeschal van haar Ki-i-i verscheurde de vredige ochtend. De uitgeslagen klauwen van haar voorpoten grepen haar prooi terwijl haar enorme achterpoten de schok van de landing absorbeerden. Moeiteloos sprong ze weer omhoog, het hert met zich meevoerend. De hinde gaf geen kik,

verlamd als ze was door een snelle beet in haar nek. Tintaglia droeg haar prooi naar een rotsachtige richel hoog boven de uitgestrekte vallei van de Wilde Regenrivier. Daar likte ze het bloed op dat uit het dode dier sijpelde en begon ze het in grote, donkerrode brokken te verslinden, waarbij ze haar kop naar achteren gooide om ze op te slokken. Een ongelooflijk zintuiglijk genot nam bezit van haar: de smaak van het warme, bloederige vlees, de stank van de naar buiten puilende ingewanden, gecombineerd met de fysieke sensatie van haar maag die zich vulde met grote brokken voedsel. Ze voelde hoe haar lichaam zich vernieuwde. Zelfs het zonlicht dat tussen haar schubben door haar huid verwarmde vervulde haar met nieuwe energie.

Toen ze zich na haar maal uitstrekte om te gaan slapen kwam er een ergerlijke gedachte bij haar op. Voordat ze haar prooi had gevangen was ze op weg geweest met een doel. Ze keek naar het spel van het zonlicht op haar gesloten oogleden. Wat was dat geweest? Aha! Ze wist het weer. De mensen. Ze was van plan geweest de mensen te redden. Ze slaakte een zucht en zakte dieper weg. Tenslotte had ze het hun niet beloofd. Hoe kon een belofte tussen een wezen als zij en een stel insecten haar eer aantasten als ze zich er niet aan hield?

Maar toch... Ze hadden haar bevrijd.

Nou ja, waarschijnlijk waren ze toch al dood en was het te laat om hen nog te redden. Loom liet ze haar geest naar hen toe zweven. Het was bijna ergerlijk te ontdekken dat ze nog leefden, hoewel hun gedachten nauwelijks meer waren dan

het gezoem van een muskiet.

Zuchtend hief ze haar kop op en kwam ze overeind. Ze zou de man redden, besloot ze bij wijze van compromis. Ze wist niet precies waar hij was. De vrouw was ergens in het water gevallen, dus ze kon inmiddels overal zijn.

Ze liep naar de rand van de rots, zette af en verhief zich in de lucht.

'Ik heb zo'n honger,' zei Selden met bevende stem. Hij drukte zich nog dichter tegen Reyn aan, verlangend naar diens lichaamswarmte. Reyn, die het ook steeds kouder begon te krijgen, kon zelfs niet de energie opbrengen om de huiverende jongen antwoord te geven. Samen met Selden lag hij op een mat van boomtakken die steeds verder in het stijgende slib zakte. De enige uitweg uit de kamer bevond zich hoog boven hun hoofd. Ze hadden geprobeerd een vlot van boomtakken en puin te maken, maar er viel nauwelijks tegen het stijgende slib op te werken. Reyn wist dat ze hier zouden sterven, en het enige wat Selden wist te doen, was jammeren dat hij zo'n honger had.

Het liefst had hij hem door elkaar gerammeld, maar in plaats daarvan sloeg hij zijn arm om hem heen. 'Iemand moet de draak hebben gezien,' zei hij troostend. 'Als mijn moeder en mijn broer dat horen, zullen ze vermoeden waar ze vandaan is gekomen en dan zullen ze hulp sturen.' Heimelijk twijfelde hij aan zijn eigen woorden. 'Probeer maar een beetje uit te rusten.'

'Ik heb zo'n honger,' herhaalde Selden wanhopig. Toen slaakte hij een diepe zucht. 'Toch was het heel bijzonder. Ik heb de draak zien opstijgen.' Hij legde zijn hoofd op Reyns borst en zweeg. Reyn liet zijn ogen dichtvallen. Kon het zo eenvoudig zijn? Gewoon je ogen dichtdoen en sterven? Hij probeerde te denken aan iets dat belangrijk genoeg was om hem de energie te geven door te vechten. Malta! Maar Malta was waarschijnlijk al dood, ergens in de ingestorte stad. Voordat hij Malta had leren kennen, was die stad zijn enige passie geweest, en nu lag ze in ruïnes om hem heen. Nooit zou hij haar geheimen onthullen. Misschien zou hij nooit dichter bij haar komen dan door hier te sterven en een van haar geheimen te worden. Hij betrapte zich erop dat hij hetzelfde dacht als Selden. Hij had de draak bevrijd! Dat had hij tenminste mogen beleven. Tintaglia was opgestegen, eindelijk vrij om te vliegen. Dat was althans iets, maar het was geen reden om door te leven. Misschien het was een reden om tevreden te sterven. Hij had haar gered.

Opnieuw voelde hij een lichte schok, gevolgd door een gespetter terwijl los zand uit de opening boven hem in het slijk viel. Misschien stond het hele gewelf op instorten. Dat zou een snel einde betekenen.

Een koele tocht streek langs zijn gezicht, een zware reptielengeur drong in zijn neusgaten. Toen hij zijn ogen opendeed zag hij dat Tintaglia haar kop, zo groot als een pony, door het gat naar binnen had gestoken. 'Dus je leeft nog?' begroette ze hem.

'Ben je teruggekomen?' Hij kon zijn ogen niet geloven.

Ze gaf geen antwoord, maar trok haar kop terug en begon met haar geklauwde voorpoten aan de aarde rond het gat te trekken. Een regen van stenen, zand en stukken gewelf daalde in de kamer neer. Selden werd met een kreet wakker en kroop dicht tegen Reyn aan. 'Het is in orde. Volgens mij probeert ze ons te redden.' Reyn probeerde geruststellend te klinken terwijl hij de jongen afschermde tegen de vallende brokstukken.

Naarmate het gat boven hun hoofd groter werd, drong steeds meer licht het vertrek binnen. 'Klim hierop,' beval Tintaglia plotseling. Even later stak ze haar kop weer naar binnen. Tussen haar kaken hield ze een stevig stuk boomstam geklemd. In de kilte van het vertrek veranderde haar adem in stoom en de reptielengeur was overweldigend. Met inspanning van zijn laatste krachten slaagde Reyn erin op te staan en Selden op te tillen zodat hij op het stuk hout kon klimmen. Zelf greep hij het andere uiteinde. Nauwelijks had hij het gedaan of de draak tilde hen op.

Even later zette ze hen neer op een stuk met mos begroeide grond. Beneden hen bevond zich de koepel die al die jaren begraven was geweest. Selden begon van de boomstam weg te strompelen en liet zich toen snikkend van opluchting weer door zijn knieën zakken. 'Dank je wel,' wist hij uit te brengen.

'Je hoeft me niet te bedanken. Ik had het tenslotte beloofd.' Ze sperde haar neusgaten wijd open en hij voelde zich

kortstondig verwarmd door haar dampende adem. 'Nu redden jullie je verder wel?'

Reyns knieën begonnen te beven en hij liet zich op de grond zakken voordat hij in elkaar zakte. 'Als we snel terug zijn in Trehaug. We moeten eten en we zijn door en door koud.'

'Ik denk dat ik jullie wel kan brengen,' gaf ze met tegenzin toe.

'Sa zij gedankt,' fluisterde Reyn, zo vurig als hij nog nooit had gebeden. Hij hees zich weer overeind en liep naar Selden. Toen hij hem wilde optillen, merkte hij dat zijn krachten tekortschoten. De jongen achter zich aanslepend liep hij naar Tintaglia.

'Ik ben uitgeput,' zei hij. 'Je zult door je knieën moeten zakken zodat we op je rug kunnen klimmen.'

De draaiende zilveren ogen van de draak drukten een intense minachting uit. 'Door mijn knieën?' vroeg ze. 'En dan jou op mijn rug nemen? Ik peins er niet over, mens.'

'Maar... je zei dat je ons naar Trehaug zou brengen.'

'Dat doe ik ook. Maar ik zal nooit een wezen op mijn rug laten, en al helemaal geen mens. Ik zal je dragen in mijn klauwen. Ga samen voor me staan. Dan til ik jullie op en ik breng jullie naar huis.'

Reyn keek weifelend naar haar geschubde voorpoten. Haar zilverkleurige, glanzende klauwen zagen er erg scherp uit. Hij vroeg zich af of ze hen stevig genoeg vast kon houden zonder hen te doorboren. Toen hij naar het opgeheven gezicht van

Selden keek las hij daar dezelfde twijfels. 'Ben je bang?' vroeg hij zacht.

Selden dacht even na. 'Mijn honger is sterker dan mijn angst,' zei hij toen. Hij rechtte zijn rug. Zijn blik gleed over de draak. Toen hij Reyn weer aankeek, straalde hij over zijn hele gezicht en hij schudde verwonderd zijn hoofd. 'Legenden, tapijten en schilderijen... Het zijn allemaal zwakke afspiegelingen van haar werkelijke glans. Ze is te verbijsterend om bang of wantrouwend te zijn. Zelfs als ze me nu doodde, zou ik sterven in haar luister.' Met zijn laatste krachten richtte hij zich op. 'Ik vind het goed als ze me draagt.'

'Kijk eens aan!' hoonde de draak, maar haar ogen glinsterden geamuseerd en genietend door de vleiende woorden van de jongen.

Toen ze zich op haar achterpoten verhief, hield Selden hijgend zijn adem in. Ze torende hoog boven hen uit. Reyn moest zich tot het uiterste bedwingen om stil te blijven staan terwijl haar geklauwde voorpoten naar hen reikten. Hij hield Selden dicht naast zich en verroerde zich niet toen de klauwen zich voorzichtig om hen heen sloten. De scherpe punten drukten onaangenaam tegen zijn rug maar ze drongen niet in zijn vlees. Als een eekhoorn die een nootje koestert, klemde ze hen tegen haar borst. Selden slaakte ongewild een kreet toen ze door haar indrukwekkende achterpoten zakte en zich afzette.

Onder het geklapper van haar blauwe vleugels klommen ze gestaag hoger. Beneden hen sloten de bomen zich aaneen.

Reyn verdraaide zijn nek naar de duizelingwekkende aanblik van het landschap van boomtoppen beneden hem. Zijn maag kwam in opstond, maar tegelijkertijd nam een grote verwondering bezit van hem. In steeds grotere kringen droeg de draak hen omhoog, zodat ze diep beneden zich de Wilde Regenrivier konden zien die zich als een glinsterend lint door het weelderige groen slingerde. Het water was bleker grijs dan gewoonlijk, zag Reyn. Na een grote aardbeving werd hij soms helemaal wit en was het water dagenlang zo bijtend scherp dat schepen de grootste voorzichtigheid in acht moesten nemen. Wanneer de rivier wit was, vrat het water zich nog sneller door het hout van hun romp. De draak richtte de punten van haar vleugels naar beneden zodat ze landinwaarts vlogen en stroomopwaarts. Vrijwel meteen zag hij Trehaug en rook hij de stad. Van boven af zag ze eruit als een verzameling sierlantaarns die in de bomen waren gehangen. De rook van kookvuren steeg op in de stille lucht.

'Daar is het!' riep hij luid op de onuitgesproken vraag van de draak. Meteen besefte hij dat hij het niet hardop had hoeven zeggen. Nu hij zo dicht bij haar was, was hun oude band volledig hersteld. Even verkilde hij door een dreigend voorgevoel, maar toen was hij zich bewust van haar spottende antwoord: hij hoefde zich geen zorgen te maken. Ze was niet van plan zich nog verder met de mensen te bemoeien.

Hij was bijna dankbaar voor zijn lege maag toen ze in een duizelingwekkende spiraal neerdaalden. Tijdens de duik ving hij wervelende glimpen op van de stad en de rivier, maar ook

van wijzende en schreeuwende figuren die voor hen op de vlucht sloegen. Hij voelde Tintaglia's afschuw dat er geen ruime open plek was vrijgemaakt waar een draak kon landen. Wat was dit voor stad?

Ze landden dreunend op de kaden. De houten platformen die zodanig waren geconstrueerd dat ze konden stijgen en dalen met de waterstand van de rivier, gaven mee. Wit schuim spatte op langs de houten randen en de nabijgelegen Kendrij deinde verontrustend op en neer. Het levende schip slaakte een kreet van verbijstering. Terwijl de kade weer omhoogkwam, wiegend onder het gewicht van de draak, opende Tintaglia haar klauwen. Reyn en Selden vielen op de grond. 'Nu zullen jullie je blijven leven,' verklaarde de draak.

'Ja... we blijven... leven,' bracht Reyn hijgend uit. Selden lag versuft en verbijsterd naar de draak te kijken.

Reyn werd zich bewust van dreunende voetstappen en opgewonden, gedempt geroezemoes. Hij keek op. Een ware horde van mensen stroomde de kaden op. Velen waren besmeurd met modder - van het graven, veronderstelde hij - en allemaal zagen ze er vermoeid uit ondanks de verbazing op hun gezicht. Een enkeling zwaaide dreigend met zijn schep of pikhouweel. Aan het eind van de kade bleven ze staan. Het ongelovige geroezemoes zwol aan tot een verward geschreeuw terwijl het toegestroomde volk met open mond naar Tintaglia wees. Reyn ontdekte zijn moeder die zich een weg baande door de van ontzag vervulde menigte. Als enige kwam ze naar voren, met een wantrouwende blik op de draak.

Maar toen zag ze haar zoon, en haar belangstelling voor het hoog boven haar uit torende beest was verdwenen.

'Reyn?' zei ze ongelovig. En nog eens: 'Reyn!' Haar stem brak. 'Je leeft nog! Sa zij geprezen!' Ze rende naar hem toe en knielde naast hem neer.

Hij pakte haar hand. 'Ze leeft,' zei hij. 'Ik had gelijk. De draak leeft.'

Voordat ze iets kon zeggen klonk er een langgerekte kreet. Reyn zag dat Keffria zich losmaakte uit de samengestroomde menigte en over de kade naar Selden rende. Ze knielde naast hem neer en nam haar zoon in haar armen. 'Sa zij gedankt! Hij leeft nog! Maar wat is er van Malta geworden? Waar is mijn dochter?'

'Ik heb haar niet kunnen vinden.' Het was Reyn aan te zien hoe zwaar dit antwoord hem viel. 'Ik ben bang dat ze in de begraven stad is omgekomen.'

Als een opstijgende wind ontsnapte er een kreet aan Keffria's keel die aanzwol tot een doordringende ontkenning. 'Nee, nee, nee!' jammerde ze. Selden verbleekte in haar armen. Het gezicht van de taaie kleine jongen die Reyns metgezel was geweest in hun beproeving, kreeg plotseling weer iets kinderlijks. Hij begon te snikken.

'Mama, mama, niet huilen!' Hij trok aan haar arm, maar ze sloeg geen acht op hem.

'Degene die jullie Malta noemen, is niet dood,' viel de draak hen scherp in de rede. 'Hou op met dat kattengejank!'

'Is ze niet dood?' riep Reyn.

Selden herhaalde zijn vraag. Hij pakte zijn jammerende moeder bij haar schouders. 'Mama, luister nou toch! Hebt u niet gehoord wat de draak zei? Malta is niet dood. Hou op met huilen. Malta is niet dood.' Hij richtte zijn glanzende ogen op Tintaglia. 'U kunt de draak vertrouwen. Toen ze me droeg heb ik gevoeld hoe wijs ze is.'

Zijn woorden gingen ten onder in het stijgende geroezemoes achter hem. 'Ze kan praten!'

'De draak kan praten!'

'Heb je dat gehoord?' Sommigen knikten instemmend, anderen eisten opheldering. 'Ik heb niets gehoord.'

'Volgens mij snoof hij alleen maar.'

Tintaglia's zilveren ogen werden grijs van afschuw. 'Hun geest is te klein om tot me te spreken. Mensen!' Ze boog haar lange nek. 'Ga opzij, Reyn Khuprus. Ik ben klaar met jou en je soort. Mijn belofte is ingelost.'

'Nee! Wacht!' Reyn rukte zich los van zijn moeder en greep brutaal de geklauwde punt van Tintaglia's glanzende vleugel. 'Je kunt nog niet weggaan. Je zei dat Malta nog leeft. Maar waar is ze dan? En hoe weet je dat ze nog leeft? Is ze veilig?'

Tintaglia rukte zich moeiteloos los uit zijn greep. 'We hebben korte tijd een band gehad, Reyn Khuprus. Dat weet je. Daarom ben ik me nog altijd van haar bewust. Zij het in beperkte mate. Ik weet niet waar ze is, behalve dat ze op water drijft. De rivier, neem ik aan, want ze is bang. Bovendien heeft ze honger en dorst, maar volgens mij is ze ongedeerd.'

Reyn liet zich voor de draak op zijn knieën vallen. 'Breng

me naar haar toe! Alsjeblieft! Ik sta voor eeuwig bij je in de schuld als je dit nog voor me wilt doen.'

Er verscheen een geamuseerde uitdrukking op de snuit van de draak. 'Wat heb ik eraan als jij bij me in de schuld staat, mens? Je gezelschap verveelt me. Het ga je goed.' Ze maakte aanstalten haar vleugels te ontvouwen. 'Ga opzij als je niet wilt dat ik je tegen de grond sla.'

In plaats daarvan kwam Reyn juist dichterbij. Haar slanke geschubde lichaam bood geen houvast aan zijn grijpende handen, dus hij sloeg zijn armen om een van haar voorpoten, als een kind dat zich vastklampt aan zijn moeder. 'Je kunt niet weggaan, Tintaglia!' zei hij woedend. 'Je kunt Malta niet laten sterven. Ze heeft net zoveel gedaan voor je bevrijding als ik. Ze heeft zichzelf geopend voor de herinneringen van de stad, en daardoor heeft ze de geheime vergrendeling ontdekt waardoor we de grote muur konden openen. Zonder haar zou ik niet naar de stad zijn gegaan tijdens de aardschokken en zou je nog altijd begraven zijn! Een dergelijke ereschuld kun je niet negeren!'

Hij was zich bewust van de verwarde vragen en gesprekken tussen zijn moeder, Selden en Keffria achter hem. Maar het kon hem niet schelen wat ze hoorden, of wat Selden hun vertelde. Het enige waar hij aan kon denken was Malta. 'Het water van de rivier is wit,' vervolgde hij tegen de draak. 'En dus extra verslindend. Als ze op een vlot of een boomstam de rivier afzakt, zal het water zich door het hout vreten en haar doden. Ze zal sterven omdat ze zich in de stad heeft gewaagd

om jou te redden.'

Er verschenen scharlakenrode vlekken in de draaiende, zilverkleurige ogen van de draak, zo woedend was ze. Ze blies een gloeiend hete ademtocht door haar neusgaten die hem bijna tegen de grond sloeg. Toen tilde ze hem met een voorpoot van de grond. Haar klauwen sloten zich pijnlijk rond zijn borst.

'Heel goed, insect!' siste ze. 'Ik zal je helpen haar te vinden. Maar daarna heb ik geen boodschap meer aan jou en de jouwen. Want ook al hebben jullie me dan bevrijd, jouw soort heeft het mijne groot onrecht aangedaan.' Ze hield hem in de richting van het levende schip. Het gezicht van Kendrij was dat van een stervende. 'Denk niet dat ik het niet weet. Bid dat ik het vergeet! Bid dat je me na deze dag nooit meer zult zien.'

Met een machtige sprong zette ze zich af en vloog ze op. De plotselinge schok maakte dat iedereen die zich op de kade had gewaagd tegen de grond werd geslagen. Reyn hoorde nog net dat zijn moeder het uitschreeuwde van afschuw toen de draak hem meenam. Maar al gauw was de wind het enige wat hij hoorde terwijl ze in snelle vaart steeds hoger klommen.

Nu pas besefte hij hoe zorgvuldig Tintaglia tijdens hun eerdere vlucht met Selden en hem was geweest. De draak steeg zo snel dat het bloed in zijn aderen bonsde, zijn oren knapten en het leek wel alsof hij zijn maag ergens diep beneden hem was achtergebleven. Hij voelde dat ze razend was, want hij had haar beschaamd, ten overstaan van de door

haar geminachte mensen, door haar naam te gebruiken. Hij had haar naam onthuld tegenover anderen die geen recht op die kennis hadden.

Hij kon eindelijk weer lucht krijgen, maar wist niet wat hij moest zeggen. Zich verontschuldigen was misschien wel net zo verkeerd als zeggen dat ze haar leven ook aan Malta te danken had. Dus zweeg hij en klemde hij zich vast aan haar klauwen, waarbij hij probeerde de greep om zijn ribben iets minder beklemmend te maken.

'Hou ik je te strak vast, Reyn Khuprus?' zei de draak honend. Ze opende haar klauwen, maar voordat hij kon vallen, greep ze hem weer vast. Hij hijgde nog van doodsangst toen ze ophield met klimmen, haar lichaam kantelde en in een weidse spiraal boven de rivier begon te cirkelen. Ze vlogen te hoog om iets te kunnen zien. Het boslandschap beneden hen leek een golvend tapijt van mos, de rivier niet meer dan een wit lint. Ze sprak tot hem in zijn gedachten: 'De ogen van een draak zijn anders dan de ogen van een dier dat jaagt, klein vleeswezen. Ik zie precies wat ik moet zien. Ze is er niet. Blijkbaar is ze de rivier afgezakt.'

Reyns hart draaide om in zijn borst. 'We vinden haar wel,' troostte de draak hem met tegenzin. Haar enorme vleugels begonnen gestaag op en neer te gaan terwijl ze de loop van de rivier volgde.

'Ga wat lager vliegen,' smeekte hij. 'Dan kan ik zelf proberen haar te vinden. Langs de ondiepe zijkant van de rivier is ze niet te zien door de bomen die over het water

hangen.'

Ze zei niets maar daalde zo snel dat het hem even zwart voor zijn ogen werd. Opnieuw volgde ze de rivier stroomafwaarts. Hij klemde zich vast aan haar klauwen en zocht de brede stroom en de oevers af. Ze vloog te snel. Hij probeerde te geloven dat de veel scherpere zintuigen van de draak Malta wel zouden ontdekken, zelfs als hij haar miste. Maar uiteindelijk werd hij overspoeld door wanhoop. Ze waren al te ver. Als ze haar nu nog niet hadden gevonden, kwam dat omdat ze er niet was.

'Daar!' riep Tintaglia plotseling.

Hij keek, maar zag niets. Ze helde naar één kant en keerde behendig als een zwaluw. Opnieuw vlogen ze over hetzelfde deel van de rivier. 'Daar! In die kleine boot. Met twee anderen. Ze vaart bijna in het midden van de rivier. Kan je haar nu zien?'

'Ja!' Vreugde overspoelde hem, onmiddellijk gevolgd door afschuw. Ze hadden haar gevonden en terwijl Tintaglia hem steeds dichter bij haar bracht, zag hij dat de satraap en Kekki bij haar in de boot zaten. Maar haar zien was niet hetzelfde als haar redden. 'Kan je haar uit de boot tillen?' vroeg hij de draak.

'Misschien. Als ik jou laat vallen en de boot ten onder laat gaan. Dat is er een kans dat ik haar zou kunnen grijpen zonder grotere schade dan een paar gebroken ribben. Is dat wat je wilt?'

'Nee!' Hij dacht koortsachtig na. 'Kunnen draken

zwemmen? Zou je vlak bij het bootje op de rivier kunnen landen?'

'Ik ben geen eend!' riep ze vol afschuw uit. 'Als draken in het water landen, doen we dat niet op het oppervlak maar duiken we naar de bodem. Ik denk niet dat je dat prettig zou vinden.'

Hij zocht wanhopig naar een oplossing. 'Kun je me dan misschien in de boot laten vallen?'

'En dan? Je samen met haar laten verdrinken? Doe niet zo dwaas. Door de wind van mijn vleugels zou de boot al zijn gezonken voordat ik er dicht genoeg bij was. Luister eens, mens. Ik heb me aan mijn deel van de afspraak gehouden. Ik heb haar voor je gevonden. Nu je weet waar ze is, moet je zelf maar zien hoe je haar redt.'

Het was nauwelijks een troost. Hij had gezien dat Malta omhoogkeek toen ze over haar heen vlogen. Sterker nog, hij verbeeldde zich dat hij haar had horen roepen, smekend om hulp. Maar de draak had gelijk. Ze konden niets voor haar doen zonder hen allemaal nog meer in gevaar te brengen.

'Breng me dan snel terug naar Trehaug,' smeekte hij haar. 'Als de Kendrij onmiddellijk vertrekt kunnen we het bootje misschien nog inhalen voordat de rivier het verslindt.'

'Dat lijkt me een wijs plan!' brulde de draak sarcastisch. 'Je had beter meteen met dat schip kunnen vertrekken. Ik had je toch gezegd dat ze op de rivier was?'

De kille logica van de draak was ontmoedigend. Reyn wist niets te zeggen. Opnieuw sloeg ze krachtig met haar vleugels

zodat ze boven het baldakijn van het bos uitstegen. Het land schoot snel onder hen weg terwijl hij Reyn terugbracht naar Trehaug.

'Is er geen enkele manier waarop je me kunt helpen?' vroeg hij spijtig terwijl ze boven de stad cirkelde.

Zodra de draak zich liet zien, rende iedereen op de kade naar de rivieroever. De Kendrij deinde wild op en neer door de luchtverplaatsing van haar enorme vleugels terwijl ze neerdaalde naar de stad. Opnieuw absorbeerden haar zware achterpoten de schok van de landing terwijl de kade onder hen op en neer deinde. Ze tilde hem op en hield hem voor een van haar reusachtige zilveren ogen.

'Ik ben een draak, kleine mens. De laatste van de Heren der Drie Domeinen. Als er nog ergens soortgenoten van me zijn, moet ik hen zien te vinden en helpen. Ik kan me niet druk maken over een kortstondig leven als het jouwe. Het ga je goed, maar je zult jezelf moeten zien te redden. Ik vertrek, en ik betwijfel dat we elkaar ooit nog zullen ontmoeten.'

Ze zette hem op de grond. Als ze al probeerde het voorzichtig te doen, dan mislukte dat. Terwijl hij wegstrompelde voelde hij een plotselinge schok, meer geestelijk dan fysiek. Hij voelde ineens paniek alsof hij iets heel belangrijks was vergeten. Toen besefte hij dat het zijn band met de draak was. Hij was verbroken. Tintaglia had zich van hem losgemaakt. Het verlies maakte hem duizelig. Blijkbaar had hij energie aan die band ontleend, want hij besefte nu pas hoe hongerig en dorstig hij was, en hoe

verschrikkelijk moe. Na een paar stappen zakte hij door zijn knieën. En dat was maar goed ook, anders zou hij zeker zijn gevallen toen de draak de hele kade deed schokken door haar afzet. Voor het laatst drong de reptielengeur in zijn neus. Om onverklaarbare reden brandden er plotseling tranen in zijn ogen, alsof hij een smartelijk verlies had geleden.

De kade deinde nog lang na. Tenslotte werd hij zich bewust van zijn moeder die naast hem knielde en zijn hoofd in haar schoot wiegde. 'Heeft ze je pijn gedaan?' vroeg ze. 'Reyn. Reyn, kan je praten? Ben je gewond?'

Hij haalde diep adem. 'Maak de Kendrij gereed om onmiddellijk uit te varen. We moeten zo snel mogelijk de rivier afzakken. Malta zit met de satraap en Kekki... in een kleine boot.' Hij zweeg, plotseling te moe om te praten. 'De satraap!' riep iemand in de menigte. 'Sa zij geprezen! Als hij nog leeft en als we hem kunnen terugvinden, is nog niet alles verloren. Vooruit! Naar de Kendrij!'

'Stuur een genezer!' De stem van Jani Khuprus schalde boven het plotselinge geroezemoes uit. 'Ik wil dat Reyn naar mijn vertrekken wordt gebracht.'

'Nee. Nee.' Zwak omklemde hij de arm van zijn moeder. 'Ik moet met de Kendrij mee. Voordat ik weet dat Malta in veiligheid is heb ik toch geen rust.'

HOOFDSTUK 5
Paragon en de piraterij

~

'Ik vind het niet erg om een klap te krijgen als ik die heb verdiend. Maar ik had helemaal niks gedaan.'

'Dat geldt voor de meeste klappen die ik in mijn leven heb gekregen,' zei Althea neutraal. Ze legde twee vingers onder de kin van Flek en keerde zijn gezicht naar het verblekende daglicht. 'Het stelt niet veel voor. Een gescheurde lip en een blauwe plek op je wang. Over een week zie je er niks meer van. Je neus is niet gebroken.'

Flek trok mokkend zijn hoofd weg. 'Dat zou hij wel zijn geweest als ik die klap niet had zien aankomen.'

Althea sloeg de scheepsjongen op zijn schouder. 'Maar gelukkig ben je snel en taai. Daarom ben je ook zo'n goede zeeman.'

'Dus u vindt het goed wat hij heeft gedaan?' vroeg Flek boos.

Althea haalde diep adem en slaagde erin haar gezicht in de plooi te houden. 'Lavoy is nu eenmaal eerste stuurman, jij bent scheepsjongen, en ik ben tweede stuur. Goed of verkeerd, dat doet er niet toe, Flek. Probeer de volgende keer wat alerter te zijn. En wees zo verstandig om de stuurman uit de weg te gaan als hij een rotbui heeft.'

'Dat heeft hij altijd,' zei Flek nog altijd mokkend. Althea ging er niet op in. Iedere zeeman had het recht over zijn stuurman te klagen, maar ze kon Flek niet de indruk geven

dat ze zijn kant koos. Ze was geen getuige geweest van het incident, maar ze had wel Ambers verontwaardigde verslag gehoord die het vanuit het want had gadegeslagen. Tegen de tijd dat ze naar beneden was geklommen was Lavoy al met grote passen weggebeend. Althea was blij dat er geen confrontatie was geweest tussen de eerste stuurman en de scheepstimmerman. Toch was de vijandigheid tussen Amber en Lavoy alleen maar toegenomen. De opdonder die Lavoy Flek had verkocht, had de scheepsjongen tegen het dek geslagen. En dat allemaal omdat de lijn die hij stond op te rollen in de ogen van de stuurman niet vlak genoeg had gelegen. Heimelijk vond Althea Lavoy een bruut, en bovendien stom. Flek was een goede jongen die beter presteerde als hij werd geprezen dan wanneer hij zo wreed werd behandeld.

Ze stonden op de achtersteven en keken uit over het kielzog van het schip. In de verte lagen kleine eilanden, als groene heuveltjes. De zee was kalm, maar er stond een lichte avondbries en de Paragon profiteerde er ten volle van. De laatste tijd leek het schip niet alleen bereid, maar zelfs verlangend om de Piraten Eilanden te bereiken. Het voer zo snel als het kon en het praatte niet langer over zeeslangen. Sterker nog, het had zelfs zijn metafysische overpeinzingen gestaakt over de vraag of iemand was wat anderen in hem zagen dan wel wat hij van zichzelf vond. Althea schudde haar hoofd en keek hoe meeuwen naar een school vissen vlak onder het wateroppervlak doken. Ze was blij dat Paragon zijn

filosofische verhandelingen had gestaakt. Ze had de indruk dat Amber had genoten van die lange gesprekken, maar zelf werd ze erdoor uit haar evenwicht gebracht. Inmiddels klaagde Amber dat Paragon zo afstandelijk en kortaf was, maar in Althea's ogen was hij er alleen maar op vooruitgegaan en meer gericht op de taak die hij moest uitvoeren. Het kon niet goed zijn wanneer een mens of een levend schip eindeloos piekerde over zijn diepste zelf. Ze keek weer naar Flek. De scheepsjongen ging voorzichtig met zijn tong langs de scheur in zijn lip. Er lag een dromerige uitdrukking in zijn blauwe ogen. Ze gaf hem een zacht duwtje.

'Zorg dat je wat slaap krijgt. Voor je het weet is het weer tijd voor je wacht.'

Hij keek haar enigszins moedeloos aan. 'Ik weet dat ik het moet accepteren. Dat heb ik geleerd toen ik nog slaaf was. Soms moet je zulke dingen gewoon over je heen laten gaan.'

Althea glimlachte vreugdeloos. 'Ik denk wel eens dat er weinig verschil is tussen een zeeman en een slaaf.'

'Dat zou best eens kunnen,' zei hij strijdlustig. 'Welterusten, vrouwe.' Toen draaide hij zich om en liep hij in de richting van het voorschip.

Ze bleef nog even naar het steeds breder wordende kielzog kijken. Beijerstad lag inmiddels ver achter hen. Ze dacht aan haar moeder en haar zuster die gezellig thuis zaten. Even benijdde ze hen. Toen hield ze zichzelf voor hoe saai ze het leven op de wal had gevonden, hoe het eindeloze wachten aan haar had geknaagd. Waarschijnlijk zaten ze op dit

moment met een pot thee in de studeerkamer van haar vader en bespraken ze de vraag hoe ze Malta in het sociale leven van Beijerstad moesten presenteren nu hun financiële middelen zo waren teruggelopen. Ze zouden de rest van de zomer verschrikkelijk zuinig moeten leven. De eerlijkheid gebood Althea toe te geven dat ze waarschijnlijk ook erg bezorgd zouden zijn om haar, en om het lot van het familieschip van Keffria's echtgenoot en zoon. Daar zouden ze mee moeten leven. Althea betwijfelde of ze voor de lente terug zou zijn. En of het goed nieuws zou zijn waar ze mee thuiskwam.

Zelf maakte ze zich alleen maar zorgen over een veel groter probleem: hoe moest ze het levende schip van haar familie zien te vinden en Vivacia veilig terugbrengen naar Beijerstad? De laatste keer dat Bresker het levende schip had gezien, was Vivacia in handen geweest van de piraat Kennit en had ze in een piratenbolwerk voor anker gelegen. Veel had ze niet aan die informatie. De Piraten Eilanden waren nauwelijks in kaart gebracht, maar bovendien wemelde het er van de piraten. Ze vormden een onzeker oord om te bezoeken, want door stormen en inlandse overstromingen veranderden de kustlijn van de eilanden, de riviermondingen en waterwegen voortdurend. Althans, dat had ze gehoord. Tijdens haar reizen naar het zuiden, met haar vader als kapitein, hadden ze de Piraten Eilanden altijd gemeden. Vanwege de gevaren die ze nu tegemoet gingen. Wat zou haar vader daarvan vinden? Ze kwam tot de conclusie dat hij haar pogingen om het

familieschip terug te krijgen zou goedkeuren, maar niet haar keuze van het schip voor die reddingsmissie. Hij had altijd beweerd dat Paragon krankzinnig was, maar dat het schip bovendien ongeluk bracht. Toen ze nog een klein meisje was had hij haar altijd verboden zelfs maar bij het schip in de buurt te komen.

Plotseling draaide ze zich om en zette ze koers naar het voorschip, alsof ze op die manier haar gevoel van onbehagen kon ontlopen. Het was een heerlijke avond, zei ze tegen zichzelf, en het schip had zich de afgelopen twee dagen buitengewoon stabiel getoond en goed gezeild. Lavoy, de eerste stuurman, deinsde voor niets terug om te zorgen voor een schoon schip en een gedisciplineerde bemanning. Dat was echter niet ongebruikelijk. Kapitein Bresker had hem opdracht gegeven de terughoudendheid te doorbreken tussen de officiële bemanning en degenen die aan boord waren gesmokkeld om aan een lot als slaaf te ontsnappen. Iedere stuurman wist dat de manier om eenheid te scheppen in een bemanning, een meedogenloze discipline was waarbij iedereen een paar dagen lang tot de rand van de uitputting werd gedreven. De bemanning als geheel kon wel wat discipline gebruiken, en de properheid aan boord liet aanzienlijk te wensen over. Behalve dat hun vaardigheden als zeelui moesten worden aangescherpt, moest de bemanning ook leren vechten. Niet alleen om het schip te verdedigen, dacht ze somber. Ze moesten ook andere schepen kunnen aanvallen. Plotseling leek het haar allemaal te veel. Hoe

konden ze hopen dat ze de Vivacia zouden vinden, laat staan dat ze haar konden heroveren met zo'n bij elkaar geraapt zooitje als bemanning en met zo'n onvoorspelbaar schip?

'Goedenavond, Althea,' groette Paragon haar. Ongemerkt was ze op het voordek geklommen. Paragon keerde zijn verminkte gezicht naar haar toe alsof hij haar kon zien.

'Goedenavond, Paragon.' Ze probeerde haar stem ontspannen te laten klinken, maar het schip kende haar te goed.

'Hoe is het met je problemen? En wat zit je vanavond het meest dwars?'

Althea zwichtte. 'Ze bijten in mijn hielen als een stel keffende honden. Eerlijk gezegd, weet ik niet waar ik me het meest zorgen over moet maken.'

Het boegbeeld snoof minachtend. 'Schop ze dan ook van je af als een stel vechtende straathonden en concentreer je op onze bestemming.' Hij wendde zijn baardige gezicht af en keek nietsziend naar de horizon. 'Kennit,' zei hij zacht en onheilspellend. 'We zijn op weg naar de confrontatie met de piraat om ons rechtmatige bezit terug te halen. Laat niets tussen ons en onze bestemming komen.'

Althea zweeg verbijsterd. Ze had het schip nog nooit zo horen praten. Aanvankelijk had Paragon zich zelfs verzet om het water weer op te gaan. Hij had jaren op het strand gelegen, als een blind, verlaten wrak. Het idee dat hij weer zou gaan varen, sterker nog, dat hij voor een reddingsmissie zou worden gebruikt, was op grote protesten gestuit. Nu praatte hij

alsof hij het idee niet alleen had geaccepteerd, maar zelfs genoot van de kans wraak te nemen op de man die zich Vivacia had toegeëigend. Hij sloeg zijn gespierde armen over elkaar. Zijn handen waren tot vuisten gebald. Had hij haar missie werkelijk tot de zijne gemaakt?

'Denk niet aan alle obstakels tussen nu en het moment van de confrontatie,' zei het schip zacht. 'Je moet alleen je doel voor ogen houden.'

'Volgens mij maken we alleen kans van slagen als we ons goed voorbereiden,' protesteerde Althea.

Paragon schudde zijn hoofd. 'Je moet leren geloven dat je zult slagen. Als je zegt dat we goed moeten kunnen vechten wanneer we oog in oog met Kennit komen te staan, heb je het moment uitgesteld. Je moet zorgen dat je nu al goed kunt vechten. Dat je nu al bent wat je moet zijn. Wanneer het eind van de reis eenmaal is aangebroken, zul je merken dat het gewoon een nieuw begin is.'

Althea zuchtte. 'Je klinkt net als Amber,' klaagde ze.

'Helemaal niet,' sprak hij haar kalm tegen. 'Ik klink als mezelf. Als de Paragon die ik lang heb verdrongen en verborgen. De Paragon die ik ooit weer wilde zijn, als ik er klaar voor was. Ik heb besloten dat ik er klaar voor ben.'

Zwijgend schudde Althea haar hoofd. Paragon was gemakkelijker in de omgang geweest toen hij nog in de mokkende fase was. Ze hield van hem, maar het was anders dan haar band met Vivacia. Haar relatie met Paragon deed haar vaak denken aan de zorg voor een dierbaar, maar

slechtgemanierd, lastig kind. Soms werd het haar te veel. Er viel een ongemakkelijke stilte.

Ze verdrong haar sombere gedachten en probeerde te ontspannen op het zachte deinen van het schip, begeleid door de sussende geluiden van de nacht. Die rust duurde echter niet lang.

'Zeg het maar! 'Ik heb het je gezegd!'',' klonk Ambers vermoeide, verbitterde stem.

Althea wachtte tot de scheepstimmerman naast haar aan de reling stond. 'Heb je met de kapitein over Lavoy en Flek gesproken?'

'Inderdaad.' Amber haalde een zakdoek te voorschijn en veegde over haar voorhoofd. 'Ik had het net zo goed kunnen laten. Het enige wat Bresker zei, is dat Lavoy eerste stuurman is, Flek scheepsjongen en dat hij zich er niet mee bemoeide. Ik begrijp het niet.'

Er verscheen een vluchtige glimlach rond Althea's mond. 'Je moet hem hier niet als Bresker zien. Als hij op straat zou zien dat Lavoy een jonge knul aftuigde, zou hij er meteen tussen springen. Maar we zijn hier op een schip, en hij is de kapitein! Hij kan niet tussen zijn eerste stuurman en de bemanning in gaan staan. Als hij dat doet verliest de bemanning zijn respect voor Lavoy. Dan zouden ze met een eindeloze reeks klachten komen, en de kapitein zou het zo druk hebben met kindermeid spelen, dat hij zijn werk niet meer kon doen. Ik wil wedden dat Bresker net zo min waardering heeft voor wat Lavoy heeft gedaan als jij. Maar hij

weet dat de discipline op het schip belangrijker is dan een paar blauwe plekken en de geknakte trots van een scheepsjongen.'

'Hoe ver zal hij Lavoy laten gaan?' bromde Amber.

'Dat is de zorg van de kapitein, niet de mijne,' antwoordde Althea. 'Ik ben maar tweede stuurman,' voegde ze er met een wrange glimlach aan toe. 'Voel je je wel goed?' vroeg ze toen Amber opnieuw over haar voorhoofd en haar hals veegde.

'Nee.' Amber keek Althea niet aan. In het verblekende licht viel het Althea op hoe droog en strak de huid van de scheepstimmerman was, waardoor haar gelaatstrekken nog scherper getekend leken. Oud perkament was de vergelijking die bij haar opkwam.

Althea zei niets tot Amber de stilte doorbrak. 'Maar ik ben niet ziek. Het is een kwaal waar ik af en toe last van heb. Koorts en vermoeidheid, dat is alles. Het komt wel weer in orde.' Toen ze de blik van afschuw op Althea's gezicht zag voegde ze er haastig aan toe: 'Het is niet besmettelijk.'

Toch moet je het aan de kapitein vertellen. Waarschijnlijk zul je in je hut moeten blijven tot je weer in orde bent.'

Ze schrokken allebei toen Paragon zich liet horen. 'Zelfs het gerucht van koorts en ziekte aan boord van een schip kan een bemanning onrustig maken,' zei het schip zacht.

'Ik zeg het tegen niemand,' zei Amber om Althea gerust te stellen. 'Ik betwijfel of iemand anders dan jij en Jek het zal merken. Jek heeft het al eerder meegemaakt. Ze vindt het geen probleem.' Plotseling keek ze Althea aan. 'En jij? Ben je

bang om met me in één hut te slapen?'

Althea beantwoordde haar blik. 'Ik geloof je op je woord als je zegt dat er geen reden tot ongerustheid is. Maar ik blijf erbij dat je het aan de kapitein moet vertellen. Misschien kan hij je taken zodanig regelen dat je wat meer aan je rust toekomt.' Ze zei er niet bij dat hij waarschijnlijk een manier zou vinden om Amber te isoleren, zodat haar ziekte geheim bleef.

'De kapitein?' Er speelde een vluchtige glimlach om Ambers mond. 'Is dat hoe je aan hem denkt? Altijd?'

'Dat is wat hij is,' antwoordde Althea stijfjes, 's Nachts, in haar smalle kooi, dacht ze beslist niet aan Bresker als de kapitein. Overdag had ze geen keus. Ze was niet van plan Amber te vertellen hoe moeilijk het was dat onderscheid te maken. Erover praten zou het niet gemakkelijker maken. Ze kon het beter vóór zich houden. Met een gevoel van onbehagen vermoedde ze dat Paragon haar ware gevoelens voor Bresker kende. Ze verwachtte dat hij iets verschrikkelijks zou zeggen en haar geheim prijsgeven, maar het boegbeeld zweeg.

'Dat is een deel van wat hij is,' viel Amber haar bij. 'Zijn beste deel, denk ik wel eens. Volgens mij heeft hij er jarenlang van gedroomd kapitein te worden. Het kan niet anders of hij heeft geleden onder slechte kapiteins, en van de goede heeft hij geleerd. Dat alles komt nu samen. Hij weet zelf niet hoe gelukkig hij is dat hij zijn droom heeft kunnen verwezenlijken. Dat is maar weinigen gegeven.'

'Om wat te doen?' Jek voegde zich bij hen. Ze grijnsde naar

Althea en gaf Amber een liefkozend duwtje. Terwijl ze tussen haar tanden peuterde leunde ze over de reling. Althea keek haar jaloers aan. Jek straalde een en al vitaliteit en gezondheid uit. De dekknecht had lange benen en een gespierd lichaam waarvoor ze zich volstrekt niet geneerde. Ze bond haar borsten niet op, en het kon haar niet schelen dat haar zeemansbroek maar tot haar knieën reikte. Haar lange, blonde vlecht leek door de wind en het zoute water wel stro, maar ook dat deerde haar niet. Ze is precies wat ik probeer te zijn, dacht Althea ongemakkelijk: een vrouw die zich niet door haar geslacht laat afschrikken om te leven zoals ze wil. Het was niet eerlijk. Jek was opgegroeid in de Zes Hertogdommen. Deze gelijkheid was haar geboorterecht. Dat straalde ze uit en daardoor behandelden mannen haar doorgaans ook als een gelijke. Althea had soms nog altijd het gevoel alsof ze toestemming nodig had om zichzelf te zijn. Mannen schenen dat te voelen. Dat maakte het verre van gemakkelijk. Ze had het gevoel dat haar hele leven één voortdurende worsteling was.

Jek boog zich nog verder over de reling. 'Goedenavond, Paragon!' Over haar schouder vroeg ze aan Amber: 'Kan ik een naald van je lenen? Ik moet wat verstelwerk doen en ik kan de mijne nergens vinden.'

'Ik loop wel even met je mee om hem te pakken.'

'Dat hoeft niet. Zeg maar waar ik hem kan vinden.'

'Neem de mijne maar,' bood Althea aan. 'Mijn naalden zitten in mijn kleine plunjezak, op een lapje gestoken. Er zit

ook draad bij.' Althea wist dat Ambers overdreven behoefte aan afzondering zich ook uitstrekte tot haar persoonlijke bezittingen.

'Bedankt. Wat was dat voor gepraat over wat maar weinigen gegeven is?' Jeks lippen krulden zich en er kwam een onderzoekende blik in haar ogen.

'Niet wat je denkt,' zei Amber geduldig. 'We hadden het over mensen die hun dromen verwezenlijken. Ik zei dat maar weinigen dat gegeven is, en dat er nog veel minder zijn die ervan weten te genieten. In veel gevallen blijkt een droom, wanneer die eenmaal wordt verwezenlijkt, niet aan de verwachtingen te voldoen. Of mensen kunnen hem niet aan en eindigden verbitterd. Maar in het geval van Bresker lijkt het goed uit te pakken. Hij doet wat hij altijd heeft gewild en hij doet het goed. Hij is een uitstekende kapitein.'

'Dat is hij.' Jek boog zich weer soepel over de reling en keek naar de sterren. 'En ik wed dat hij elders ook prima werk levert.'

Jek was een gepassioneerde vrouw. Het was niet voor het eerst dat Althea haar onbeschaamd hoorde uitkomen voor haar interesse in mannen. Het leven aan boord van een schip en de regels die daar heersten, dwongen haar tot een vorm van onthouding die strijdig was met haar aard. Hoewel ze niet kon toegeven aan haar lichamelijke verlangens, legde ze haar fantasie geen beperkingen op. Vaak maakte ze Althea en Amber deelgenoot van haar gedachten. Het was haar vaste stokpaardje op de eenzame avonden dat ze in hun kooi lagen.

Jek beschikte over een wrang soort humor en haar verhalen over mislukte relaties uit het verleden bezorgden de andere twee vrouwen vaak tranen in hun ogen van het lachen. Meestal vond Althea haar dubbelzinnige speculaties over de mannen aan boord amusant, maar niet als het om Bresker ging, ontdekte ze.

Jek scheen niet te merken dat ze stijfjes bleef zwijgen. 'Hebben jullie ooit naar zijn handen gekeken?' Het was een retorische vraag. 'Hij heeft de handen van een man die kan werken... en dat hebben we hem allemaal zien doen, daar op het strand. Maar nu hij eenmaal kapitein is houdt hij zijn handen zo schoon als een heer. Wanneer een man me aanraakt vind ik het afschuwelijk als ik me moet afvragen waar hij met zijn handen aan heeft gezeten en of hij ze inmiddels heeft gewassen. Ik hou van een man met schone handen.' Ze glimlachte.

'Hij is onze kapitein,' protesteerde Althea. 'We zouden niet op deze manier over hem moeten praten.'

Ze zag dat Amber verstijfde bij haar preutse opmerking en verwachtte dat Jek haar met haar scherpe tong van repliek zou dienen. In plaats daarvan rekte ze zich uit. 'Hij blijft niet altijd kapitein. Of misschien blijf ik wel niet eeuwig dekknecht op zijn schip. Hoe dan ook, ik verwacht dat er een tijd komt waarin ik hem niet langer met "kapitein" hoef aan te spreken. En als het eenmaal zover is...' Ze richtte zich met een ruk op en grijnsde. 'Nou...' Ze trok een wenkbrauw op. 'Ik denk dat het dan wel goed zit tussen ons. Ik heb gezien hoe hij naar me

keek, en hij heeft al een paar keer gezegd dat ik mijn werk goed doe.' Meer tegen zichzelf dan tegen de anderen voegde ze eraan toe: 'We zijn even lang. Dat vind ik prettig. Daardoor wordt het allemaal een stuk... comfortabeler.'

Althea kon zich niet inhouden. 'Het feit dat hij zegt dat je je werk goed doet, wil nog niet zeggen dat hij je aanstaart. Zo is hij nu eenmaal. Hij ziet het als iemand goed werk aflevert. Als het anders is, zegt hij het ook.'

'Natuurlijk,' gaf Jek toe. 'Maar hij heeft echt goed naar me moeten kijken om te weten dat ik goed werk aflever. Als je begrijpt wat ik bedoel.' Ze leunde weer over de reling. Wat denk jij, schip? Je kent kapitein Treil al heel lang. Volgens mij hebben jullie menig verhaal samen gedeeld. Waar houdt hij van bij een vrouw?'

In de korte stilte die op die vraag volgde dacht Althea dat ze zou sterven. Haar hart stond stil, haar adem stokte in haar keel. Hoeveel had Bresker Paragon verteld, en wat zou het schip er nu uitflappen?

Paragon was van stemming veranderd. Zijn stem klonk bijna jongensachtig en koket. Hij voelde zich duidelijk gevleid door Jeks aandacht. 'Denk je nou echt dat hij dat aan mij zou vertellen?'

Jek rolde met haar ogen. 'Is er één man die niet veel te loslippig is tegen andere mannen?'

'Ach, in de loop der tijd heeft hij me wel eens wat verteld.' De stem van het schip had een dubbelzinnige klank gekregen.

'Aha. Dat dacht ik al. Vertel op! Waar houdt de kapitein

van? Of nee, laat me raden.' Ze rekte zich loom uit. 'Zijn bemanning prijst hij altijd wanneer er 'Vlot en energiek" gewerkt wordt. Is dat ook wat hij zoekt in een vrouw? Wil hij er een die meteen zijn want in klimt en zijn zeilen reeft...'

'Jek!' Althea kon niet voorkomen dat er een gekwetste klank in haar stem lag, maar Paragon viel haar in de rede.

'Eerlijk gezegd heb ik begrepen dat hij houdt van een vrouw die weet wanneer ze haar mond moet houden.'

Jek lachte onbekommerd. 'Maar wat wil hij dat ze doet wanneer ze haar mond houdt?'

'Jek.' Amber legde al haar afkeuring in dat ene woord.

'Het spijt me dat ik het theekransje moet onderbreken, maar de kapitein wenst de tweede stuur te spreken.' Lavoy was geruisloos komen aanlopen. Jek rechtte haar rug, Amber zei niets maar keek hem woedend aan, en Althea vroeg zich af hoeveel hij had gehoord. Ze had niet op het voordek moeten rondhangen, mopperde ze op zichzelf. En niet zo nonchalant met leden van de bemanning moeten praten. Zeker niet over dit soort onderwerpen. Ze besloot een voorbeeld aan Bresker te nemen en wat meer afstand te nemen. Dat was alleen maar goed voor het respect. Anderzijds vond ze het een ontmoedigende gedachte dat ze haar vriendschap met Amber zou moeten opgeven. Dan zou ze pas echt alleen zijn.

Net zo alleen als Bresker.

'Ik ga meteen naar hem toe,' zei ze zacht. Ze negeerde het neerbuigende 'theekransje'. Tenslotte was hij eerste stuurman. Hij had het recht haar op haar vingers te tikken. Het stak haar

dat hij het in aanwezigheid van anderen had gedaan, maar ze zou de zaak alleen maar erger maken door te reageren.

'Als je klaar bent wil ik dat je even bij Lop gaat kijken. Het schijnt dat die jongen verzorging nodig heeft.' Lavoy liet grijnzend zijn knokkels kraken.

Die opmerking was bedoeld om Amber uit haar tent te lokken, wist Althea. De verzorging die Lop nodig had, was het rechtstreekse gevolg van Lavoys vuisten. De eerste stuurman had ontdekt dat Amber een afkeer had van geweld. Hij had nog geen excuus gevonden om zijn woede op Jek of de scheepstimmerman te koelen, maar hij scheen te genieten van haar reacties wanneer hij iemand anders van de bemanning aftuigde. Somber wenste Althea dat Amber niet zo trots was. Als ze bereid zou zijn althans enigszins haar hoofd te buigen voor de eerste stuurman, zou Lavoy al tevreden zijn. Althea was bang dat de smeulende vijandigheid tussen die twee tot een gruwelijke uitbarsting zou leiden.

Lavoy nam Althea's plaats aan de reling in. Amber deed een stap naar achteren. Jek wenste Paragon welterusten en slenterde weg. Althea wist dat ze zich zo snel mogelijk bij Bresker diende te vervoegen, maar ze vond het niet prettig om Amber en Lavoy alleen achter te laten. Als er iets gebeurde, zou het Ambers woord tegen het zijne zijn. En tegenover het woord van een eerste stuurman betekende dat van een gewone zeeman niets.

Timmerman,' zei Althea met een vastberaden klank in haar stem. 'Ik wil dat de grendel op de deur van mijn hut vanavond

nog wordt gerepareerd. Dit soort kleine klusjes moet worden gedaan bij kalm weer en in rustige tijden. Anders kunnen ze bij storm problemen opleveren.'

Amber keek haar aan. Zij was het geweest die erop had gewezen dat de grendel te veel speling had, waarop Althea haar schouders had opgehaald. 'Ik zal ernaar kijken,' beloofde Amber haar ernstig. Althea bleef nog even hangen, in de hoop dat de timmerman het excuus zou gebruiken om weg te komen van Lavoy. Maar dat deed ze niet. En Althea kon haar niet dwingen mee te komen. Dus liet ze hen met tegenzin achter.

De hut van de kapitein lag in het achterkasteel van het schip. Althea klopte kordaat en wachtte op zijn zachte uitnodiging binnen te komen. De Paragon was gebouwd in de verwachting dat de kapitein ook de eigenaar zou zijn, of althans een lid van de familie. De meeste gewone zeelieden moesten het doen met een hangmat die ergens benedendeks was opgehangen. Bresker had daarentegen een hut met een deur, een echt bed, een tafel om te eten en een om kaarten op te lezen, en ramen die uitkeken op het kielzog van het schip. Althea werd begroet door het gouden schijnsel van een lamp en de rijke geuren en warme kleuren van gewreven hout.

Bresker keek op van de tafel waarop zijn op linnen getekende schetsen lagen uitgespreid, evenals Althea's pogingen om zijn kaarten over te nemen op perkament. Hij zag er moe uit en leek veel ouder dan hij was. Zijn verbrande

gezicht vervelde op de plekken waar het gif van de zeeslang zich in zijn huid had gebrand. Daardoor werden de groeven in zijn voorhoofd en naast zijn neus geaccentueerd. Het gif had ook een deel van zijn zware wenkbrauwen weggebrand, waardoor zijn gezicht bijna iets van verrassing uitdrukte. Ze was dankbaar dat het bijtende gif zijn donkere ogen niet had beschadigd.

'En?' vroeg Bresker plotseling. Ze besefte dat ze hem stond aan te staren. 'U hebt me laten roepen.' Ongemakkelijk als ze zich voelde, klonk het bijna scherp.

Hij streek over zijn haar en leek geschokt door haar directheid. 'Ja, dat klopt. Ik heb met Lavoy gesproken. Hij kwam met wat ideeën. Sommige lijken me niet verkeerd, maar ik ben bang dat hij probeert me tot een koers te verleiden waar ik later spijt van zou kunnen krijgen. Hoe goed ken ik hem eigenlijk? Is hij in staat tot bedrog, misschien zelfs...' Hij richtte zich op in zijn stoel, alsof hij ineens besefte dat hij te vrijuit sprak. 'Ik zou graag je mening willen horen over de manier waarop dit schip de laatste tijd wordt geleid.'

'Sinds de aanval door de zeeslang?' vroeg ze ten overvloede. Er had zich een subtiele verschuiving van macht voorgedaan sinds Bresker en zij schouder aan schouder hadden gestaan om het monster te verdrijven. De mannen hadden meer respect voor haar gekregen en ze had het gevoel dat Lavoy daar niet gelukkig mee was. Ze probeerde een manier te vinden om dat onder woorden te brengen zonder de indruk te wekken alsof ze kritiek leverde op de

eerste stuurman. 'Sinds de aanval door de zeeslang valt het me gemakkelijker om mijn gezag te handhaven. De bemanning gehoorzaamt snel en onvoorwaardelijk. Ik heb het gevoel dat ik hun hart heb gewonnen; dat ze me trouw zullen zijn.' Ze haalde diep adem. 'Sinds de aanval heeft de eerste stuurman zijn discipline echter nog meer verzwaard. Voor een deel begrijpelijk. De bemanning reageerde niet goed tijdens de aanval. Sommigen gehoorzaamden niet en er waren er maar weinig die bijsprongen om ons te helpen.'

Er verscheen een dreigende uitdrukking op Breskers gezicht. 'Dat laatste gold ook voor Lavoy zelf. Zijn wacht was allang begonnen en hij was aan dek, maar hij heeft geen vinger uitgestoken om ons te helpen.' Althea voelde dat haar maag samentrok. Dat ze dat niet had gemerkt! Dus Lavoy had werkeloos toegekeken terwijl Bresker en zij tegen de zeeslang vochten. Op dat moment had het haar merkwaardig natuurlijk geleken dat zij samen het schip verdedigden. Ze vroeg zich af of Lavoys terughoudendheid iets betekende, behalve dat hij bang was. Had hij gehoopt dat Bresker of zij, of misschien zij allebei, werden gedood? Had hij gehoopt het commando van het schip over te kunnen nemen? Wat zou er in dat geval zijn geworden van hun queeste? Bresker zei niets. Het was duidelijk dat hij haar de tijd gaf om na te denken.

'De verzwaarde discipline geldt niet voor iedereen,' zei ze tenslotte. 'Het lijkt erop dat sommige bemanningsleden het extra zwaar te verduren krijgen. Om te beginnen Lop. En Rek.'

Bresker keek haar aandachtig aan. 'Ik had niet verwacht dat je sympathie zou hebben voor Lop. Hij heeft geen vinger uitgestoken toen Artu je aanviel.'

Althea schudde bijna boos haar hoofd. 'Dat had ook niemand van hem mogen verwachten,' zei ze. 'Hij is niet helemaal goed bij zijn hoofd. Maar met gerichte aanwijzingen doet hij precies wat je van hem vraagt. Hij was van streek toen Artu... Toen ik het aan de stok had met Artu, liep Lop zenuwachtig in zichzelf te praten. Hij had oprecht geen idee wat hij moest doen. Artu was een van zijn scheepsmaten, en ik de tweede stuurman. Dus hij wist niet voor wie hij moest kiezen. Maar toen de zeeslang aanviel, had hij wel de moed om een emmer naar het monster te slingeren en Haff weg te slepen. Zonder Lop zouden we het moeilijker hebben gehad. Hij is niet slim. Verre van dat. Maar hij is een goed zeeman, als er maar niet te veel van hem wordt gevraagd.'

'En je hebt het gevoel dat Lavoy dat doet?'

'De mannen maken Lop tot doelwit van hun grappen. Dat was te verwachten, en zolang het niet te ver gaat lijkt Lop zelfs te genieten van de aandacht. Maar zodra Lavoy meedoet wordt het spel wreder. En gevaarlijker. Lavoy zei dat ik Lop moest gaan verzorgen als ik hier klaar was. Dat is de tweede keer in twee dagen dat hij een aframmeling heeft gehad. Ze laten hem gevaarlijke of dwaze dingen doen. Als er iets niet in orde is en Lavoy zijn woede op Lop botviert, is er niemand van de bemanning die een deel van de schuld op zich neemt. Dat is niet goed. Het verdeelt de bemanning, terwijl het juist

zo belangrijk is dat ze een eenheid gaan vormen.'

Bresker knikte ernstig. 'Heb je gezien hoe Lavoy met de bevrijde slaven uit Beijerstad omgaat?' vroeg hij zacht.

De vraag schokte haar. Ze zweeg even en liet de gebeurtenissen van de afgelopen dagen aan zich voorbijtrekken. 'Hij behandelt ze goed,' zei ze tenslotte. 'Ik heb nooit gezien dat hij zijn drift op hen botvierde. Bovendien houdt hij ze zoveel mogelijk gescheiden van de rest van de bemanning. Sommigen lijken beslist mogelijkheden te hebben. Harg en Kitl ontkennen het, maar volgens mij hebben ze al eerder op een schip gewerkt. En sommige anderen hebben de littekens en de manieren van mannen die vertrouwd zijn met wapens. Onze twee beste boogschutters hebben tatoeages op hun gezicht. Toch beweren ze allemaal dat ze de zoon van een koopman of een handelaar zijn, onschuldige bewoners van de Piraten Eilanden die door slavenhalers gevangen zijn genomen. Ze vormen een waardevolle toevoeging aan onze bemanning maar ze zijn erg op zichzelf. Ik denk dat we ervoor moeten zorgen dat de rest van de bemanning hen accepteert zodat...'

'Heb je gemerkt dat hij ze niet alleen de kans geeft zich af te zonderen, maar dat hij het bovendien lijkt aan te moedigen door de manier waarop hij het werk verdeelt?'

Ze vroeg zich af waar Bresker heen wilde. 'Het zou kunnen.' Ze aarzelde even. 'Het lijkt erop dat Lavoy Harg en Kitl gebruikt zoals een kapitein dat met zijn eerste en tweede stuurman doet. Soms krijg ik de indruk dat de voormalige

slaven een onafhankelijke, tweede bemanning vormen. Het gebrek aan acceptie is trouwens wederzijds,' voegde ze er ongemakkelijk aan toe. 'De reguliere zeelui accepteren de voormalige slaven niet, en die houden zich op hun beurt op een afstand.'

Bresker leunde achterover in zijn stoel. 'Ze waren slaven in Beijerstad. De meesten omdat ze gevangen waren genomen op de Piraten Eilanden. En dus waren ze bereid alles op het spel te zetten en te vluchten met de Paragon, omdat wij een kans vertegenwoordigden om naar huis terug te keren. Ik was bereid hun die te bieden, in ruil voor het werk aan boord. Inmiddels ben ik er niet meer zo zeker van dat ik daar goed aan heb gedaan. Wie op de Piraten Eilanden gevangen wordt genomen om als slaaf te worden verkocht, is zeer waarschijnlijk piraat, of hij koestert grote sympathie voor de piraten.'

'Misschien,' gaf ze met tegenzin toe. 'Toch moeten ze enige loyaliteit jegens ons voelen. Tenslotte hebben we ze geholpen de slavernij te ontvluchten.'

De kapitein haalde zijn schouders op. 'Dat is moeilijk te zeggen. Ik heb zo'n vermoeden dat hun loyaliteit vooral uitgaat naar Lavoy, en niet naar jou en mij. Of naar de Paragon'. Hij ging verzitten. 'Dit is wat Lavoy voorstelt. Volgens hem maken we een betere kans om in de buurt van de Piraten Eilanden te komen als we ons voordoen als piraten. Hij beweert dat de bemanningsleden met tatoeages ons voldoende geloofwaardigheid zullen verschaffen.

Sommigen beschikken misschien over een aanzienlijke kennis over de eilanden. Dat zou ons kunnen helpen.'

Althea keek hem ongelovig aan. 'Hoe moeten we ons voordoen als piraten?'

'Om te beginnen door een piratenvlag te maken. En door een paar schepen te overvallen bij wijze van oefening. Althans, volgens Lavoy. Dan leggen we — beladen met buit - aan bij een van de kleinere zeeroversnesten, we geven kwistig geld uit en we laten iedereen weten dat we ons bij Kennit willen aansluiten. Kapitein Kennit noemt zichzelf al geruime tijd koning der piraten. Volgens het laatste nieuws dat ik heb gehoord, is hij bezig een eigen aanhang te verzamelen. Als we doen alsof we ons daarbij willen aansluiten, lukt het ons misschien bij hem in de buurt te komen en Vivacia's situatie te peilen voordat we in actie komen.'

Althea zette haar verontwaardiging opzij en dwong zichzelf over het idee na te denken. Het grootste voordeel was dat ze erachter zouden kunnen komen wie er van Vivacia's bemanning nog in leven was. En of er nog iemand in leven was. 'De kans is net zo groot dat we vast komen te zitten in een piratenbolwerk waaruit we niet meer kunnen ontsnappen, zelfs niet als het ons lukt Kennit en zijn bemanning te overmeesteren. Bovendien zijn er nog twee grote problemen die tegen het idee spreken. Om te beginnen is Paragon een levend schip. Hoe denkt Lavoy dat te verbergen? Het tweede bezwaar is dat we zouden moeten doden, "bij wijze van oefening", zoals Lavoy het noemt. Dat betekent dat we een

koopvaardijschip zouden moeten aanvallen, de bemanning doden, de lading stelen... Hoe kan hij zoiets zelfs maar voorstellen?'

We zouden een slavenhaler kunnen aanvallen.'

Ze keek hem geschokt aan. Hij meende het serieus. Vermoeid beantwoordde hij haar verbaasde stilzwijgen. 'Een andere strategie hebben we niet. Ik probeer manieren te bedenken om Vivacia onopvallend op te sporen, haar te volgen en dan aan te vallen op een moment dat Kennit daar het minst op verdacht is. Maar ik kan niets verzinnen. En als Kennit al leden van de oorspronkelijke bemanning als gijzelaars aan boord heeft, zal hij ze waarschijnlijk ter dood brengen voordat wij ze kunnen ontzetten.'

'Ik dacht dat we eerst zouden onderhandelen. Dat we een losgeld zouden bieden voor de bemanning en het schip.'

Het klonk zelfs haar kinderlijk en naïef in de oren. Het geld dat haar familie bij elkaar had weten te brengen voor het vertrek van de Paragon zou niet eens genoeg zijn als losgeld voor een gewoon schip, laat staan voor een levend. Althea had dat probleem diep weggestopt en zichzelf voorgehouden dat ze met Kennit zouden onderhandelen en hem een tweede, grotere betaling in het vooruitzicht zouden stellen wanneer Vivacia eenmaal ongedeerd in Beijerstad was teruggekeerd. Losgeld was wat de meeste piraten wilden; dat was de onderliggende reden voor de kaapvaart.

Alleen was Kennit niet zoals de meeste piraten. Ze hadden allemaal de verhalen over hem gehoord. Hij overviel

slavenhalers, doodde de bemanning en bevrijdde de lading. De overvallen schepen werden piratenschepen, niet zelden bemand door dezelfde mannen die aanvankelijk de lading hadden gevormd. Die schepen joegen op hun beurt weer op slavenhalers. Als de Vivacia er niet bij betrokken was geweest, zou Althea Kennits inspanningen om de Gedoemde Kust van slavernij te bevrijden zelfs hebben toegejuicht. Maar de man van haar zuster was hun familieschip als slavenhaler gaan gebruiken, en Kennit had haar weten te overmeesteren. Althea's verlangen om Vivacia terug te krijgen was zo intens dat ze de pijn daarvan voortdurend voelde, diep in haar hart.

'Je begrijpt het,' zei Bresker zacht. Hij had naar haar gezicht gekeken. Ze sloeg haar ogen neer, plotseling verlegen dat hij blijkbaar zo gemakkelijk haar gedachten kon lezen. 'Vroeg of laat komt het toch tot bloedvergieten. We zouden een kleine slavenhaler kunnen overvallen, zonder de bemanning te doden. Als ze zich overgeven, kunnen we ze overboord zetten in de reddingssloepen van het schip. Daarna kunnen we het schip meenemen naar een zeeroversnest en de lading bevrijden, precies zoals Kennit dat doet. Op die manier zouden we het vertrouwen van de bevolking van de Piraten Eilanden winnen, en het zou ons de kennis bezorgen die we nodig hebben om achter de Vivacia aan te gaan.' Hij klonk plotseling onzeker. De blik in zijn donkere ogen was bijna gekweld.

Ze voelde zich in verwarring gebracht. 'Vraag je mij om toestemming?'

Hij fronste zijn voorhoofd. Het duurde even voordat hij antwoord gaf.

'Het valt niet mee,' bekende hij zacht. 'Ik ben kapitein van de Paragon. Maar Vivacia is jouw familieschip, en jouw familie heeft deze expeditie gefinancierd. Daarom vind ik dat jij bij bepaalde beslissingen het recht hebt te worden gehoord. Meer dan alleen als tweede stuurman.' Hij leunde achterover in zijn stoel en kauwde op zijn hand. Toen keek hij haar weer aan. Wat denk je, Althea?'

De manier waarop hij haar bij haar voornaam noemde, veranderde plotseling de hele sfeer van het gesprek. Hij gebaarde naar een stoel en ze ging langzaam zitten. Zelf stond hij op en liep hij naar de andere kant van de hut. Toen hij terugkwam had hij een fles rum en twee glazen bij zich. Hij schonk een bodempje in de glazen voordat hij glimlachend weer ging zitten en een glas voor haar neerzette. Terwijl ze naar zijn schone handen keek probeerde ze haar gedachten bij het gesprek te houden. Wat vond ze ervan? Ze formuleerde langzaam haar antwoord.

'Ik weet niet wat ik ervan vind. Waarschijnlijk heb ik de verantwoordelijkheid volledig bij jou gelegd. Jij bent de kapitein. Niet ik.' Ze probeerde luchtig te klinken, maar in plaats daarvan leek het wel een beschuldiging. Ze nam een slokje van haar rum.

Hij sloeg zijn armen over elkaar en leunde achterover. 'Dat weet ik maar al te goed.' Hij pakte zijn glas.

Ze gooide het over een andere boeg. 'En dan is er ook nog

Paragon met wie we rekening moeten houden. Hij heeft een afschuw van piraten. Wat denk je dat hij ervan zou vinden?'

Bresker bromde iets en zette abrupt zijn glas neer. 'Dat is het vreemdste van het hele verhaal. Volgens Lavoy zou het schip een dergelijke actie verwelkomen.'

Althea kon haar oren niet geloven. 'Hoe weet hij dat? Heeft hij er al met Paragon over gesproken?' Woede laaide in haar op. 'Hoe durft hij? Dat is wel het laatste waar we op zitten te wachten. Dat hij zulke ideeën in Paragons hoofd plant.'

Bresker boog zich over de tafel naar haar toe. 'Volgens Lavoy is Paragon er zelf over begonnen. Hij zegt dat hij op een avond een pijp stond te roken op de boeg en dat het boegbeeld hem ineens vroeg of hij ooit had overwogen piraat te worden. En zo ontstond het idee dat de dekmantel van een piraten-schip de veiligste manier zou zijn om in een piratenhaven binnen te varen. Paragon schepte op dat hij een heleboel geheimen van de Piraten Eilanden kende. Althans, dat beweert Lavoy.'

'Heb je het bij Paragon nagevraagd?'

Bresker schudde zijn hoofd. 'Dat heb ik nog niet gedurfd. Hij zou kunnen denken dat ik het plan goedkeur en dan al zijn energie erop richten. Of dat ik het afkeur, en in dat geval zou hij er hardnekkig aan vast kunnen houden, alleen om te bewijzen dat hij het kan. Je weet hoe hij kan zijn. Ik wilde het er niet over hebben tenzij we er allemaal achter stonden. Als ik er eerder over was begonnen, bestond het risico dat hij piraterij als de enige juiste koers zou gaan zien.'

'Ik vraag me af of die schade al niet is aangericht,' zei Althea. De rum bezorgde haar een heerlijk warm gevoel in haar buik. 'Paragon gedraagt zich de laatste tijd erg vreemd.'

'Alleen de laatste tijd?' vroeg Bresker wrang.

'Nee, dit is anders. Hij gedraagt zich vreemd op een onheilspellende manier. Hij heeft het erover dat de confrontatie met Kennit onze bestemming is. Dat niets ons daarvan mag weerhouden.'

'En daar ben je het niet mee eens?' vroeg Bresker voorzichtig.

'Ik geloof niet dat een confrontatie onze bestemming hoeft te zijn. Als we de Vivacia zouden kunnen heroveren wanneer er alleen een ankerwacht aan boord is, zou ik heel tevreden zijn. Het enige wat ik wil is mijn schip. En de bemanning, voor zover die het heeft overleefd. Ik heb geen behoefte aan strijd of bloedvergieten. Althans, niet meer dan strikt nodig is.'

'Ik ook niet,' zei Bresker zacht. Hij schonk nog een scheutje rum in hun glazen. 'Maar ik denk niet dat we zonder dat Vivacia niet terugkrijgen. Daar moeten we onszelf voor wapenen.'

'Dat weet ik,' gaf ze met tegenzin toe. Tegelijkertijd vroeg ze zich af of ze dat inderdaad wist. Ze had nooit enige vorm van strijd meegemaakt. Ze kon zich niet voorstellen dat ze een zwaard ter hand zou nemen, om te vechten voor de bevrijding van de Vivacia. Als iemand haar aanviel kon ze terugvechten. Maar was ze in staat op een ander dek te springen en mannen te doden die ze nog nooit had gezien?

Terwijl ze hier met Bresker in een warme, comfortabele hut zat betwijfelde ze dat. Het was niet wat vaarders deden. Ze was grootgebracht om te onderhandelen over wat ze wilde. Er was echter één ding dat ze zeker wist. Ze wilde Vivacia terug. Met elke vezel van haar wezen. Misschien zou ze worden overspoeld door woede en razernij wanneer ze haar geliefde schip in vreemde handen zag. En misschien zou ze dan kunnen doden.

'En?' Breskers vraag deed haar beseffen dat ze uit het raam had zitten staren, naar het witte kantwerk van hun kielzog. Ze richtte haar blik weer op hem. Haar vingers speelden met haar glas. 'En wat?'

Worden we piraten? Althans, gaan we doen alsof we piraten zijn?'

Haar gedachten draaiden in hopeloze kringen rond. 'Jij bent de kapitein,' zei ze tenslotte. 'Dus ik vind dat jij die beslissing moet nemen.'

Hij zweeg even. Toen grijnsde hij. 'Ik moet eerlijk bekennen dat het me ergens wel aanspreekt. Dus ik heb er al een beetje over nagedacht. Wat vind je van een scharlakenrode zeeslang op een blauwe ondergrond als vlag?'

Althea vertrok haar gezicht. 'Het klinkt niet alsof het ons geluk zal brengen. Maar ook angstaanjagend.'

'En dat is precies wat we willen zijn. Het was het meest angstaanjagende wapen dat ik kon bedenken; een beeld uit mijn ergste nachtmerries. En wat dat geluk betreft, ik ben bang dat we daar zelf voor moeten zorgen.'

'Zoals we dat altijd hebben gedaan. Dus we gaan alleen achter slavenhalers aan?'

Even werd zijn gezicht ernstig. Toen deed een zweem van zijn oude grijns zijn ogen oplichten. 'Misschien hoeven we helemaal nergens achteraan. Misschien kunnen we gewoon doen alsof we dat al gedaan hebben... of alsof we dat nog van plan zijn. Wat dacht je van een beetje toneelspel? Ik stel me voor dat ik me zou moeten voordoen als een verwende jonge vaarderszoon uit Beijerstad. Zo'n heertje dat naar het zuiden komt om wat te liefhebberen in piraterij en politiek. Wat vind je?'

Althea moest lachen. De rum verspreidde zijn warmte door haar hele lichaam. 'Volgens mij zou je dit wel eens veel te leuk kunnen gaan vinden. Maar wat doen we met mij? Hoe verklaar je de aanwezigheid van vrouwelijke bemanningsleden aan boord van een schip uit Beijerstad?'

'Je zou mijn lieftallige gevangene kunnen zijn, als in een verhaal zoals de minstrelen dat vertellen. De dochter van een vaarder die als gijzelaar wordt vasthouden voor losgeld.' Hij wierp haar een zijdelingse blik toe. 'Dat zou alleen maar bijdragen aan mijn reputatie van gedurfde piraat. We zouden kunnen zeggen dat de Paragon jouw familieschip was, om het levende schip te verklaren.'

'Dat lijkt me wat al te dramatisch,' protesteerde ze zacht. Zijn ogen begonnen nog vuriger te glinsteren. De effecten van de rum deden zich bij hen allebei gelden, concludeerde ze. Net toen ze bang was dat haar hart haar hoofd zou

overstemmen, verscheen er plotseling een grimmige uitdrukking op zijn gezicht. 'Ik zou willen dat we de Vivacia met zo'n romantische klucht konden heroveren. De werkelijkheid van het piraat spelen zou wel eens veel bloediger en meedogenlozer kunnen zijn. Ik ben bang dat ik er niet half zo van zal genieten als Lavoy. Of Paragon.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ze hebben allebei iets... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen. Soms denk ik dat ze een gemeen trekje hebben. Als ze de vrijheid hadden eraan toe te geven, ben ik bang dat ze zouden zinken tot een niveau van wreedheid dat jij en ik ons niet eens kunnen voorstellen.'

'Paragon?' vroeg Althea sceptisch, maar tegelijkertijd huiverde ze van een gruwelijke zekerheid.

'Paragon,' herhaalde Bresker. 'Lavoy en hij zijn een slechte combinatie. Ik moet zien te voorkomen dat ze een te hechte band ontwikkelen, als dat mogelijk zou zijn.'

Een klop op de deur deed hen opschrikken. 'Wie is daar?' vroeg Bresker bars.

'Ik ben het, kapitein. Lavoy.'

'Kom binnen.'

Althea sprong overeind toen de eerste stuurman binnenkwam. Hij wierp een snelle blik op de fles rum en de twee glazen. Althea probeerde niet verschrikt of schuldig te kijken, maar de manier waarop hij haar aankeek verried duidelijk wat hij dacht. Het sarcasme waarmee hij zich tot Bresker richtte was bijna onbeschoft. 'Het spijt me dat ik u moet storen, maar de timmerman ligt bewusteloos op het

voordek. Ik dacht dat u dat wel zou willen weten.'

'Wat is er gebeurd?' vroeg Althea zonder nadenken. Lavoys lippen krulden zich minachtend. 'Ik rapporteer aan de kapitein, zeeman.'

'Precies,' zei Bresker ijzig. 'Ga door met je verslag. Althea, jij gaat naar de timmerman. Lavoy, wat is er precies gebeurd?'

'Ik mag vervloekt zijn als ik het weet.' De potige stuurman haalde omstandig zijn schouders op. 'Ik heb haar net gevonden en ik dacht dat u het wel zou willen weten.'

Er was geen tijd om hem tegen te spreken, en bovendien was dit niet het juiste moment om Bresker te vertellen dat ze Lavoy en Amber even tevoren samen had achtergelaten. Met haar hart in haar keel rende ze de hut uit om te zien wat Lavoy Amber had aangedaan.

HOOFDSTUK 6
Een onafhankelijke vrouw

~

Een druilerige regen viel uit de bewolkte hemel. Water druppelde uit de struiken. De doorweekte gazons waren bedekt met een tapijt van natte, bruine bladeren. Serilla liet het kanten gordijn terugvallen en keerde zich weer naar de kamer. Het leek wel alsof de grijze dag het huis was binnengedrongen. Omringd door zoveel grauwheid voelde Serilla zich koud en oud. Ze had opgedragen de gordijnen dicht te trekken en het vuur op te stoken in een poging het vertrek te verwarmen. In plaats van behaaglijker voelde ze zich echter alleen maar verstikt en opgesloten. De winter kreeg Beijerstad in zijn greep.

De dag tevoren had ze het landgoed van Herbegin verlaten en was ze, onder begeleiding van een omvangrijke lijfwacht, de stad in gereden. Ze had de mannen opdracht gegeven haar rijtuig naar de Grote Markt te rijden en langs de kaden. Overal had ze sporen van verwoesting gezien en ze had tevergeefs gezocht naar tekenen die erop wezen dat de vernielde stad bezig was aan herstel en wedergeboorte. Verbrande huizen en winkels verspreidden een geur van wanhoop die zich aan alles leek te hechten. Steigers eindigden in zwartgeblakerde tongen van hout. Twee masten rezen op uit het naargeestige water van de haven. Alle mensen in de straten waren gehuld in lange mantels en kappen tegen de kilte, en ze hadden allemaal haast. Wanneer haar rijtuig

passeerde wendden ze hun blik af. Zelfs de straten waar werd gepatrouilleerd door de restanten van de Stadswacht, ademden een sfeer van gespannenheid en onderdrukking.

Verdwenen waren de vrolijke theehuizen en welvarende handelsmaatschappijen. Het bruisende, vrolijke Beijerstad waar ze doorheen was gereden op haar eerste tocht naar het huis van Davad Herbegin was gestorven. Wat overbleef was dit stinkende, chaotische lijk. De straat van de Wilde Regen was een aaneenrijging van dichtgetimmerde winkels en verlaten pakhuizen. De weinige bedrijven waar handel werd gedreven leken op hun hoede en maakten een nerveuze indruk. Tot drie keer toe had haar rijtuig rechtsomkeert moeten maken omdat de straat was geblokkeerd door bergen puin.

Ze was van plan geweest op zoek te gaan naar kooplieden en stedelingen die zich inspanden voor het herstel van de stad. Daarbij had ze zich voorgesteld dat ze uit haar rijtuig zou stappen om haar waardering uit te spreken over htm werk. Waarop zij waren geacht haar binnen te vragen in hun moeizaam heropende bedrijfjes of haar rond te leiden langs wat ze inmiddels weer hadden opgebouwd. Serilla zou hen hebben gelukgewenst met hun vastberadenheid en ze zouden vereerd zijn geweest door haar bezoek. Op die manier had ze hun loyaliteit en hun liefde willen winnen. In plaats daarvan had ze slechts stromen sjofele vluchtelingen gezien, met sombere, afgetobde gezichten. Niemand had haar zelfs maar gegroet. Na terugkeer in Davads huis was ze regelrecht naar

bed gegaan. Zonder avondeten. Ze had geen trek.

Ze voelde zich bedrogen. Beijerstad was een glinsterend juweel dat ze ooit zou bezitten, had ze zichzelf altijd beloofd. Nu was ze van zo ver gekomen en ze had zoveel doorstaan, maar het juweel had slechts kortstondig geglinsterd. Alsof het lot haar geen enkele vreugde gunde, had de stad zichzelf vernietigd op het moment dat haar doel binnen handbereik had geleken. Een deel van haar wilde haar nederlaag eenvoudig toegeven, aan boord van een schip stappen en terugkeren naar Jamaillia.

De zeereis naar Jamaillia was echter niet langer veilig. De Kwartsers lagen op de loer om elk schip dat probeerde de haven van Beijerstad te verlaten of binnen te varen te overmeesteren. En zelfs als het haar lukte Jamaillia te bereiken, hoe zou ze daar dan worden ontvangen? De samenzwering tegen de satraap had zijn wortels in Jamaillia. Misschien zou ze als getuige worden beschouwd en dus als een bedreiging. Het was niet ondenkbaar dat ze uit de weg zou worden geruimd. Ze was al verdacht sinds het moment waarop de satraap had voorgesteld Jamaillia te verlaten voor een bezoek aan Beijerstad en Kwarts. Zijn edelen en raadgevers hadden luid moeten protesteren tegen een dergelijke stap. Het gebeurde maar zelden dat een regerend satraap zich zo ver buiten de grenzen van Jamaillia waagde. In plaats van protesten had het voorstel slechts aanmoediging geoogst. Serilla zuchtte. Dezelfde pluimstrijkers die hem al zo jong hadden ingewijd in de geneugten van het vlees, de wijn

en genotskruiden, hadden hem aangemoedigd de regering van zijn land volledig aan hen over te laten terwijl hij vijandige wateren bevoer, onder de hoede van bondgenoten wier loyaliteit buitengewoon twijfelachtig was. Goedgelovig en lui als hij was, had hij in het aas gehapt. Verleid door uitnodigingen van zijn Kwartse 'bondgenoten' en door de belofte van exotische bedwelmende middelen en nog exotischer geneugten des vlezes had hij zich laten weglokken van zijn troon, zoals een kind wordt gepaaid met snoep en speelgoed. Zijn 'meest loyale' volgelingen die hem altijd hadden aangemoedigd vooral zijn eigen wil te volgen, hadden dat gedaan om hem van de troon te stoten.

Geschokt besefte ze dat de satraap of zijn gezag in Jamaillia haar eigenlijk onverschillig lieten. Waar het haar om ging was zijn macht te handhaven in Beijerstad, zodat ze deze voor zichzelf kon opeisen. Dat betekende dat ze erachter moest zien te komen wie in Beijerstad had meegewerkt aan zijn omverwerping. Diezelfde mensen zouden proberen ook haar uit de weg te ruimen.

Even wenste ze dat ze meer studie had gedaan naar Kwarts. In de hut van de Kwartse kapitein hadden brieven gelegen in Jamailliaans schrift, maar geschreven in de Kwartse taal. Ze had de namen van twee hoge edelen uit Jamaillia herkend, plus een reeks geldbedragen. Met die brieven had ze de wortels van de samenzwering in haar handen gehouden. Dat voelde ze gewoon. Waarvoor waren de Kwartsers betaald? Of was het geld van hen afkomstig en hadden ze anderen voor

hun diensten betaald? Als ze die brieven had kunnen lezen toen de Kwartse kapitein haar in zijn hut gevangen hield... Ze verdrong de gedachte.

De nachtmerrie van dagenlange opsluiting en verkrachting had haar onherroepelijk veranderd, op een manier die ze verachtte. Ze kon niet vergeten dat de Kwartse kapitein haar leven in zijn handen had gehouden. Noch dat de satraap, de kinderlijke, verwende, genotzuchtige satraap, haar in een dergelijke positie had kunnen brengen. Het had haar beeld van zichzelf voorgoed veranderd en haar de volledige omvang doen beseffen van de macht die mannen over haar hadden. Inmiddels had zij ook macht en zolang ze die macht goed bewaakte, was ze veilig. Geen man zou haar ooit nog zijn wil kunnen opleggen. Ze werd beschermd door haar hoge positie en die moest ze dan ook zien te handhaven. Tegen elke prijs.

Ze tilde het gordijn weer op en tuurde naar buiten. Zelfs hier in Beijerstad was ze niet veilig voor moordaanslagen, wist ze. Daarom ging ze nooit alleen de deur uit. Ze dineerde nooit alleen en ze zorgde er altijd voor dat haar gasten als eersten werden bediend, uit dezelfde schalen als zij. Als ze erin slaagden haar te vermoorden, zou ze althans niet alleen sterven. Dat zou ze echter niet laten gebeuren, net zomin als ze de invloed uit handen zou geven waarvoor ze zo hard had gevochten. Haar macht was niet onbedreigd maar ze kon elke dreiging aan. Ze kon ervoor zorgen dat de satraap in afzondering bleef, zonder de mogelijkheid te communiceren. Natuurlijk in zijn eigen belang. Ze glimlachte vluchtig.

Hadden ze hem maar niet zo ver weg gebracht, dacht ze. Als hij hier in Beijerstad was, zou ze ervoor kunnen zorgen dat hij de genotskruiden kreeg waardoor hij handelbaar bleef. Ze zou erin slagen een manier te vinden om hem te scheiden van Kekki en hem ervan weten te overtuigen dat hij er goed aan deed zich niet te laten zien en haar zijn zaken te laten regelen.

Een discrete klop op de deur deed haar opschrikken uit haar gedachten. Ze liet het gordijn weer vallen en keerde zich naar de deur. 'Binnen.'

De vrouwelijke bediende had een getatoeëerd gezicht. Serilla gruwde van de tatoeage die zijn groene tentakels over haar hele wang uitstrekte, maar uitgerekende deze vrouw was de enige bediende met een gedegen opleiding in Jamailliaanse hoffelijkheid. Anders had Serilla haar niet eens gehouden. 'Zeg het eens?' zei ze toen de vrouw een kniebuiging maakte.

'Vaarder Vestrit wenst u te spreken, vrouwe Serilla.'

'Laat haar binnen,' antwoordde Serilla moedeloos. Ze wist dat ze er goed aan deed de vrouw in haar buurt te houden zodat ze haar niet uit het oog verloor. Zelfs Roed Caern was het daarmee eens. Serilla was erg tevreden geweest over zichzelf toen ze die list had bedacht. In een geheime bijeenkomst hadden de hoofden van de Raad van Vaarders zich geschokt getoond door haar eis om Ronica Vestrit gevangen te zetten. Zelfs in een tijd als deze weigerden ze de wijsheid van een dergelijke daad in te zien. Bij de gedachte

aan die confrontatie zette Serilla haar tanden op elkaar. Daaruit waren de beperkingen van haar macht gebleken.

Op haar beurt had ze zich vindingrijk getoond. In een hoffelijk geformuleerd schrijven was de vaardersvrouw uitgenodigd als Serilla's gast haar intrek te nemen in huize Herbegin. Onder het voorwendsel dat Ronica Serilla moest helpen bij het onderzoeken van Herbegins papieren. Niet alleen om Davads onschuld aan te tonen, maar tevens om zichzelf van schuld vrij te pleiten. Na enige aarzeling had Ronica de uitnodiging aangenomen. Serilla was aanvankelijk erg in haar nopjes geweest. Het feit dat Ronica Vestrit met haar onder één dak woonde, maakte Roeds taak om haar te bespioneren aanzienlijk gemakkelijker. Hij zou spoedig ontdekken wie haar bondgenoten waren. Serilla's list had echter ook een hoge prijs. Het besef dat de vaardersvrouw zich in haar huis bevond, was als de wetenschap dat er een slang in haar bed lag.

De dag waarop Ronica haar intree deed was Serilla overtuigd geweest van haar triomf. Behalve de bundels die zij en haar dienstmeid droegen, nam Ronica geen bezittingen mee. De dienstmeid was een voormalige slavin met een tatoeage op haar gezicht, maar ze behandelde de vaardersvrouw bijna als een gelijke. Ronica had nauwelijks kleding bij zich en helemaal geen sieraden. Bij het zien van haar eenvoudige verschijning aan het eind van haar tafel had Serilla een gevoel van triomf niet kunnen onderdrukken. Dit beklagenswaardige wezen was geen bedreiging voor haar. Ze

zou een symbool worden van de goedertierenheid van Serilla. En uiteindelijk zou ze een fout maken waardoor ze haar medesamenzweerders zou verraden. Wanneer ze het huis verliet werd ze onveranderlijk gevolgd door Roed.

Sinds Ronica haar intrek had genomen in Davads oude slaapkamer had ze Serilla echter nog geen dag rust gegund. Ze was als een zoemende mug bij haar oor. Net nu Serilla zich moest concentreren op het consolideren van haar macht, werd ze voortdurend afgeleid. Wat dacht ze te doen aan het verwijderen van de gezonken schepen in de haven? Was er al nieuws over hulp uit Jamaillia? Had ze een vogel naar Kwarts gestuurd om te protesteren tegen deze oorlogsdaden? Had ze geprobeerd de steun van de Drie Schepen-immigranten te winnen om 's nachts door de straten te patrouilleren? En als de voormalige slaven betaald werk kregen aangeboden, zouden ze daar misschien de voorkeur aan geven boven het rondzwerven in plunderende benden. Waarom had Serilla er niet bij de Raad van Vaarders op aangedrongen om bij elkaar te komen en de leiding van de stad opnieuw in handen te nemen? Dagelijks viel Ronica haar lastig met vragen zoals deze. Bovendien herinnerde ze Serilla er bij elke gelegenheid aan dat ze een buitenstaander was. Wanneer Serilla haar vragen negeerde begon Ronica onveranderlijk over Davad Herbegin. Hij was geen verrader, hield ze vol, en dus had Serilla geen enkel recht op zijn bezittingen. Het leek wel alsof Ronica geen enkel respect voor haar had, laat staan dat ze haar de hoffelijkheid zou bewijzen waarop een Concubine van het

Hart van een satraap recht had.

Het stak zelfs nog meer omdat Serilla niet voldoende zeker was van haar positie zodat ze al te vaak had toegegeven aan haar gezeur; eerst door Davad te laten begraven, vervolgens door een deel van de boomgaard aan de nicht van de verrader af te staan. Ze zou niet nog eens toegeven. Dat moedigde haar alleen maar aan.

Roed had haar verslag gedaan hoe de vaardersvrouw haar ochtenden doorbracht. Ondanks de gevaren op straat waagden Ronica Vestrit en haar dienstmaagd zich elke dag buiten, waarbij ze te voet van deur naar deur gingen om de vaarders op te roepen bij elkaar te komen. Roed had Serilla verteld dat ze vaak werd weggestuurd of bruusk behandeld, maar dat ze desondanks volhield. Als regendruppels op een steen wist ze zelfs het hardste hart uit te hollen, dacht Serilla. Vanavond zou ze haar grootste triomf vieren: de Raad van Vaarders zou bij elkaar komen.

Als het zover kwam dat de vaarders die avond naar Ronica wilden luisteren en verklaarden dat Davad geen schuld trof, zou dat een ernstige ondermijning betekenen van Serilla's gezag. Als de Raad bovendien besloot dat zijn nicht recht had op zijn landgoed, zou Serilla het huis moeten verlaten en worden gedwongen onderdak te zoeken bij een andere vaarder. Daarmee zou ze haar afzondering en haar onafhankelijkheid verliezen. Dat kon ze niet laten gebeuren.

Serilla had zich kalm maar ferm verzet tegen de bijeenkomst van die avond, met het argument dat het te vroeg

was en dat het niet veilig was voor de vaarders om bij elkaar te komen op een plek waar ze konden worden aangevallen. Ze luisterden echter niet meer naar haar.

Tijd was alles wat Serilla nodig had; tijd om haar allianties te versterken, tijd om uit te vinden wie ze met vleierij kon overhalen en wie met een aanbod van titels en land. Tijd zou haar bovendien een vogel met nieuws uit Jamaillia kunnen brengen. Een van de vaarders had haar een boodschap gebracht die door zijn handelscompagnon in Jamaillia naar hem was gestuurd. Geruchten over de dood van de satraap hadden de stad bereikt en er dreigden rellen. Kon de satraap een officieel schrijven sturen in zijn eigen handschrift om dergelijke gevaarlijke geruchten te ontzenuwen? Ze had een vogel teruggestuurd met de geruststellende boodschap dat het gerucht ongegrond was, maar tevens met de vraag wie de boodschap over de dood van de satraap had ontvangen, en wie de afzender was. Ze betwijfelde of ze antwoord zou krijgen. Maar wat kon ze anders doen? Een extra dag, een extra week, wat meer tijd, dat was alles wat ze nodig had. Ze was ervan overtuigd dat ze de Raad van Vaarders dan naar haar hand kon zetten. Dankzij haar superieure opleiding, haar politieke ervaring en haar kennis van de diplomatie zou ze de stad vervolgens de weg naar de vrede kunnen wijzen. Ze zou de vaarders doen inzien welke compromissen ze moesten accepteren. Ze zou alle inwoners van Beijerstad verenigen en vanuit die basis kunnen onderhandelen met de Kwartsers. Daarmee zou haar gezag in Beijerstad voorgoed zijn

gevestigd. Tijd was alles wat ze nodig had, en Ronica beroofde haar daarvan.

De vaardersvrouw kwam kordaat de kamer binnen met een grote legger onder haar arm. 'Goedemorgen!' groette ze Serilla. Terwijl de bediende het vertrek verliet keek Ronica haar na. 'Zou het niet veel eenvoudiger zijn als ik mezelf aankondigde, in plaats van elke keer op zoek te moeten naar een bediende om voor me op de deur te kloppen?'

'Eenvoudiger, maar niet gepast,' merkte Serilla koeltjes op.

'U bent nu in Beijerstad,' antwoordde Ronica onbewogen. 'Hier geloven we niet in het verspillen van tijd met als enig doel indruk te maken op anderen.' Ze sprak alsof ze probeerde een weerspannige dochter manieren bij te brengen. Zonder daartoe verlof te vragen liep ze naar het bureau en sloeg ze de legger open die ze had meegebracht. 'Ik geloof dat ik iets heb gevonden dat u zal interesseren.'

Serilla ging bij het vuur staan. 'Dat betwijfel ik,' mompelde ze zuur. Ronica was veel te ijverig geweest in het verzamelen van bewijs.

'Raakt u al zo snel vermoeid van uw rol als satraap?' vroeg Ronica koel. 'Of is dit, volgens u, de manier waarop een regeerder zich hoort te gedragen?'

Serilla had het gevoel alsof Ronica haar in haar gezicht had geslagen. 'Hoe durft u!' begon ze. Toen werden haar ogen nog groter. 'Hoe komt u aan die omslagdoek?' Serilla wist zeker dat ze de doek in Davads slaapkamer had gezien, over de armleuning van een stoel. Hoe durfde de vaardersvrouw

zich deze toe te eigenen!

Even werden Ronica's ogen groot en donker, alsof de woorden van Serilla haar hadden bezeerd. Toen verzachtte de uitdrukking op haar gezicht. Ze streek over de zachte stof om haar schouders. 'Die heb ik zelf gemaakt,' zei ze zacht. 'Jaren geleden, toen Dorill in verwachting was van haar eerste kind. Ik heb de wol geverfd en de doek geweven, als geschenk van de ene jonge echtgenote aan de andere. Ik wist dat ze hem mooi vond, maar ik vond het ontroerend te ontdekken dat van al haar spullen Davad uitgerekend dit als herinnering had bewaard. Dorill was mijn vriendin. Ik heb uw toestemming niet nodig om haar spullen te lenen. U bent hier de plunderaar en de indringer. Niet ik.'

Serilla keek haar aan, sprakeloos van woede. Een kleinzielige wraak kwam bij haar op. Ze zou niet naar het zwakke bewijsmateriaal van de vaardersvrouw kijken. Die bevrediging zou ze haar niet geven. Met haar tanden op elkaar wendde ze zich af. Het vuur was bezig uit te gaan. Daarom had ze het ineens zo koud. Waren er dan nergens in Beijerstad fatsoenlijke bedienden te vinden? Woedend pakte Serilla de pook om te proberen de kolen en houtblokken weer tot leven te brengen.

'Bent u van plan dit register met me te bekijken of niet?' Ronica hield haar vinger bij een van de regels, alsof daar iets enorm belangrijks stond.

Serilla kon zich niet langer beheersen. 'Hoe kunt u denken dat ik daar tijd voor heb? Denkt u dat ik niets beter te doen

heb dan mijn ogen te bederven op de hanenpoten van iemand die dood is? Kijk om u heen, oude vrouw. Kijk naar de problemen waar Beijerstad mee worstelt, in plaats van te blijven hangen bij uw eigen obsessie. Uw stad is stervende, en uw mensen hebben niet de ruggengraat ertegen te vechten. Ondanks mijn orders blijven er plunderende slavenbenden rondtrekken. Ik heb opdracht gegeven ze gevangen te nemen en ze te dwingen dienst te nemen in een verdedigingsleger van de stad. Maar er gebeurt niets. De straten zijn geblokkeerd door puin, maar er is nog niemand die een vinger heeft uitgestoken om ze vrij te maken. Bedrijven zijn gesloten en mensen kruipen als konijnen bij elkaar achter de deuren van hun huizen.' Ze porde met de pook in een blok zodat er een wolk van vonken de schoorsteen in vloog.

Ronica liep de kamer door en knielde bij de haard. 'Geef hier dat ding!' riep ze vol afschuw. Serilla liet de pook minachtend op de grond vallen. De vaardersvrouw negeerde de belediging. Ze pakte de pook en begon de uiteinden van de half opgebranden blokken terug te schuiven naar het midden van het vuur. 'U bekijkt Beijerstad vanuit een verkeerde invalshoek. Het gaat er in de eerste plaats om dat we onze haven weten te behouden. En wat die chaos en dat plunderen betreft, daarvoor acht ik u net zozeer verantwoordelijk als mijn medevaarders. Ze zitten met hun handen over elkaar, als onnozel vee. De ene helft verwacht dat u ze gaat vertellen wat ze moeten doen, de andere helft verwacht leiding uit een andere hoek. Als u niet had beweerd

dat u namens de satraap spreekt, zou de Raad van Vaarders allang de leiding hebben genomen, zoals ze dat altijd hebben gedaan. Nu beweren sommige vaarders dat we naar u moeten luisteren, sommige roepen dat ze eerst voor hun eigen belangen moeten zorgen, en andere — de enige verstandige in mijn opvatting - roepen op eenvoudig alle gelijkgestemden van de stad bij elkaar te roepen en aan het werk te gaan. Wat maakt het nog uit wat we zijn? Oude of nieuwe vaarders, Drie Schepen-immigranten of gewoon simpele werkers die hier het geluk hebben gezocht? Onze stad ligt in puin, onze handel is geruïneerd, de Kwartsers plukken iedereen kaal die zich buiten de Koopmans Baai waagt, en ondertussen maken wij onderling ruzie. Ze leunde achterover op haar hielen en keek tevreden naar het weer oplaaiende vuur. 'Misschien zal er vanavond eindelijk een initiatief worden genomen.'

Een verschrikkelijke verdenking kwam bij Serilla op. De vaardersvrouw was van plan haar plannen te stelen en ze als de hare te presenteren! 'Bespioneert u mij?' vroeg ze. 'Hoe is het mogelijk dat u zo goed weet wat er in de stad wordt gezegd?'

Ronica snoof verachtelijk. Ze kwam langzaam en met krakende knieën overeind. 'Ik heb ook oren en ogen. En dit is mijn stad. Ik ken haar beter dan u haar ooit zult kennen.'

Terwijl Ronica de zware pook ophief keek ze in Serilla's ogen. Daar was het weer, die flits van angst. Plotseling wist Ronica dat ze door de juiste woordkeuze en de juiste

dreigementen kon worden gedegradeerd tot een snotterend kind. Wie het ook was die haar had gebroken, had geen half werk afgeleverd. Haar gezag was slechts uiterlijk, van binnen was ze een lege huls, een vrouw die aan een afgrond van angst balanceerde. Soms had de vaardersvrouw bijna medelijden met haar. Het leek haast te gemakkelijk om haar te intimideren. Wanneer ze zoiets dacht dwong ze zichzelf hard te blijven. Serilla's angst maakte haar gevaarlijk. Ze zag iedereen als een bedreiging, dus ze zou liever zelf de eerste klap toebrengen, met het risico dat ze zich vergiste, dan een ander de kans te geven zich tegen haar te keren. Davads dood was daar het bewijs van. Ze had zich een gezag over Beijerstad toegeëigend dat in Ronica's ogen niemand bezat. Zelfs niet de satraap. Erger nog, in haar pogingen dat gezag te handhaven slaagde ze erin het vermogen van de stad om zichzelf te regeren te versplinteren. Ronica was bereid elke tactiek te gebruiken om Beijerstad weer op de weg naar vrede en zelfbestuur te zetten. Alleen wanneer er vrede heerste, bestond er enige hoop dat Ronica haar familie zou terugvinden. Voor zover die de troebelen had overleefd.

Daarom imiteerde ze Serilla's verachtelijke gebaar en gooide ze de pook op de stenen haard. Terwijl hij kletterend neerkwam en wegrolde, zag ze dat Serilla ineenkromp. Het vuur had zich aardig hersteld. Ronica keerde het de rug toe en sloeg haar armen over elkaar. 'Er wordt altijd geroddeld en wie wil weten wat er gaande is, luistert naar roddels. Zelfs bedienden kunnen een bron van informatie zijn, wanneer ze

worden behandeld als mensen. Daarom weet ik dat een delegatie van nieuwe vaarders, onder leiding van Mingslij, u een aanbod voor een wapenstilstand heeft gedaan. Dat is de reden waarom het zo belangrijk is dat u kennis neemt van wat ik in Davads boeken heb ontdekt. Zodat u voorzichtig te werk zult gaan waar het Mingslij betreft.'

Er kwam een vurige blos op Serilla's wangen. 'Ik nodig u uit in mijn huis, uit medelijden, en u neemt de kans waar om me te bespioneren!'

Ronica zuchtte. 'Hebt u dan geen woord gehoord van wat ik zei? Ik heb mijn informatie niet verzameld door u te bespioneren.' Andere informatie wel maar die hield ze voor zich. 'En ik heb ook geen behoefte aan uw medelijden. Ik aanvaard mijn lot. Mijn situatie is al eerder veranderd en ik ben ervan overtuigd dat hij in de toekomst opnieuw zal veranderen. Daarvoor heb ik u niet nodig.' Ronica snoof geamuseerd. 'Het leven is geen wedren om een situatie uit het verleden te herstellen. Noch hoeft een mens zich te haasten om de toekomst te leren kennen. Zien hoe dingen veranderen is wat het leven zo boeiend maakt.'

'Kijk eens aan,' zei Serilla minachtend. 'Zien hoe dingen veranderen. Dus dat is de geharde Beijerstadse mentaliteit waarover ik zo hoog heb horen opgeven? Passief toezien wat het leven voor u in petto heeft. Buitengewoon inspirerend. Dus u bent niet geïnteresseerd in een herstel van Beijerstad tot haar vroegere glorie?'

'Ik ben niet geïnteresseerd in het onmogelijke. Als we onze

inspanningen erop richten het oude Beijerstad terug te brengen, zijn we tot mislukken gedoemd. We moeten vooruit, een nieuw Beijerstad scheppen. Het zal nooit meer zijn zoals het was. De vaarders zullen nooit meer zoveel macht hebben als ze hadden. Maar we kunnen blijven voortgaan. Dat is de uitdaging! Om te leren van wat je overkomt, in plaats van je daardoor tot gijzelaar te laten maken. Niets is zo vernietigend als medelijden, vooral zelfmedelijden. Geen gebeurtenis in het leven is zo verschrikkelijk dat een mens er niet bovenuit kan stijgen.'

Serilla keek haar aan met zo'n merkwaardige blik in haar ogen dat er een rilling over Ronica's rug liep. Even was het alsof ze in de ogen van een dode keek. Toen ze antwoord gaf had haar stem elke kleur verloren. 'U bent niet zo werelds als u denkt, vaarder Vestrit. Als u ooit had moeten verdragen wat ik heb moeten meemaken, zou u weten dat sommige gebeurtenissen onoverkomelijk zijn. Sommige ervaringen veranderen een mens onherroepelijk.'

Ronica keek haar recht aan. 'Alleen als u zich daarbij neerlegt. Dat verschrikkelijke wat u is overkomen - wat het ook was - is voorbij. Het behoort tot het verleden. Als u eraan vast blijft houden, bent u gedoemd er voorgoed mee te leven. Dan geeft u het macht over u. Zet het opzij en geef uw toekomst vorm zoals u dat wilt, ondanks wat u is overkomen. In dat geval ligt de macht bij u.'

'Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan,' snauwde Serilla. 'U hebt geen idee hoe stuitend onwetend u klinkt in uw

kinderlijke optimisme. Voor vandaag heb ik genoeg van uw burgermansfilosofie. Ga weg.'

'Mijn "kinderlijke optimisme" is de Beijerstadse mentaliteit waarover u "zo hoog hebt horen opgeven",' snauwde Ronica terug. 'U bent niet in staat te erkennen dat ons geloof in de overwinning van het verleden het ons mogelijk maakt ons hier staande te houden. Als u een van ons wilt worden zult u zich dat geloof eigen moeten maken. Afijn. Bent u nog van plan naar deze aantekeningen te kijken of niet?'

Ronica kon bijna zien hoe haar nekharen overeind gingen staan. Ze wilde dat ze Serilla als een vriendin en bondgenoot tegemoet kon treden, maar de Concubine van het Hart scheen iedere vrouw als een rivaal of een spion te beschouwen. Dus ze wachtte kaarsrecht en met een ijzige uitdrukking op haar gezicht Serilla's reactie af. Daarbij zag ze dat Serilla's blik van de geopende legger naar Ronica schoot en weer terug. Ze wilde weten wat erin stond maar dat wilde ze niet toegeven. Ronica gaf haar nog even de tijd, maar toen Serilla bleef zwijgen besloot ze het risico te nemen.

'Heel goed. Ik zie dat u niet geïnteresseerd bent. Ik had gedacht dat u zou willen zien wat ik had ontdekt voordat ik ermee naar de Raad van Vaarders ging. De vaarders zullen ongetwijfeld wel naar me willen luisteren.' Resoluut liep ze naar het bureau, ze sloeg het dikke boek dicht en nam het onder haar arm. Toen liep ze langzaam de kamer uit, in de hoop dat Serilla haar zou terugroepen. Eenmaal in de gang hoorde ze dat de deur van Davads studeerkamer krachtig in

het slot viel. Met een zucht beklom Ronica de trap naar Davads slaapkamer. Toen er op de voordeur werd geklopt bleef ze staan en ze drukte zich tegen de trapleuning om te zien wie binnenkwam.

Een dienstmeisje deed open met een formele begroeting maar de jonge vaarder duwde haar opzij. 'Ik heb nieuws voor vrouwe Serilla. Waar is ze?' Het was Roed Caern.

'Ik zal haar laten weten dat u...' begon de bediende, maar Roed schudde ongeduldig zijn hoofd.

'Het is dringend. Er is een postvogel gekomen uit de Wilde Regenlanden. Is ze in de studeerkamer? Ik weet de weg.' Zonder het dienstmeisje de kans te geven iets te zeggen, liep hij langs haar heen. Zijn laarzen galmden op de tegels en zijn mantel wapperde achter hem aan. Ronica keek hem na en vroeg zich af of ze weer naar beneden zou durven te gaan, om aan de deur van de studeerkamer te luisteren.

'Hoe durft u zo te komen binnenstormen!' Serilla had in het vuur staan poken en richtte zich op, lucht gevend aan al haar woede en frustratie jegens de vaardersvrouw. Bij het zien van de schittering in de ogen van Roed Caern deed ze onwillekeurig een stap naar achteren.

'Verschoning, Vrouwe Serilla. Ik was zo dwaas om aan te nemen dat nieuws uit de Wilde Regenlanden uw onmiddellijke aandacht verdiende.' Tussen zijn duim en wijsvinger hield hij een kleine, koperen cilinder zoals die door postvogels werden meegedragen. 'Het spreekt vanzelf

dat ik zal wachten tot het u schikt.' Met een stijve buiging keerde hij zich naar de deur waar de bediende inmiddels met open mond stond te kijken.

'Doe die deur dicht!' beet Serilla haar toe. Haar hart klopte in haar keel. De wachten van de satraap hadden maar vijf postvogels meegenomen uit Davads kooien op de avond dat ze de satraap naar de Wilde Regenlanden had gestuurd. Ze zouden ze niet onnodig gebruiken. Dit was de eerste boodschap sinds ze haar hadden laten weten dat de satraap op zijn bestemming was gearriveerd en dat het Regenvolk erin had toegestemd zijn veiligheid te garanderen. Toen al had ze hun tweeslachtigheid over haar verzoek gevoeld. Had de satraap de Regenlanders weten over te halen naar zijn gezichtspunt? Werd ze in deze boodschap beschuldigd van verraad? Welk nieuws bevatte de cilinder en wie had er nog meer kennis van genomen? Ze probeerde haar gezicht in de plooi te houden, maar de uitdrukking van wrede geamuseerdheid op het gezicht van de lange, donkere man deed haar het ergste vrezen.

'U hebt gelijk, vaarder Caern. Zulke tijdingen dienen onmiddellijk te worden afgeleverd. Ik ben deze ochtend geplaagd met huishoudelijke kwesties. De ene na de andere bediende kwam me storen bij mijn werk. Komt u binnen en warmt u zich aan het vuur.' Ze ging zelfs zo ver een sierlijke buiging te maken met haar hoofd, hoewel zij natuurlijk veel hoger in rang was.

Roed boog opnieuw maar ze vermoedde dat de diepe

buiging sarcastisch bedoeld was. 'Ik begrijp maar al te goed hoe ergerlijk dat kan zijn, zeker nu er zulke gewichtige zaken op uw tere schouders drukken.'

Ze hoorde het sarcasme in zijn stem.

'Waar is de boodschap?' drong ze aan.

Hij kwam naar voren en boog nogmaals terwijl hij haar het kokertje gaf. De was waarin het was gedoopt, leek onbeschadigd. Maar hij zou er niet voor terugdeinzen de boodschap te lezen en het kokertje opnieuw in was te dopen. Het had geen zin zich daar zorgen over te maken. Ze tikte de was van het koper, schroefde de dop van de koker en viste het rolletje perkament eruit. Met een kalmte die ze niet voelde ging ze achter het bureau zitten.

Het was een boodschap van weinig woorden die haar daardoor in kwellende onzekerheid bracht. Er had een hevige aardbeving plaatsgevonden. De satraap en zijn Concubine van het Hart waren spoorloos. De mogelijkheid bestond dat ze onder het puin bedolven waren. Ze las de boodschap opnieuw, en nog eens, wanhopig op zoek naar meer informatie. Bestond er enige hoop dat hij de aardbeving had overleefd? Wat betekende het voor haar ambities als de satraap dood was? In het vervolg daarvan vroeg ze zich af of de boodschap misschien bedrog was, om redenen die te complex waren om te ontrafelen.

'Alstublieft. U ziet eruit alsof u het nodig hebt.'

Hij gaf haar een glaasje brandewijn. Ze had niet eens gemerkt dat Roed de fles had gepakt, maar ze accepteerde het

glas dankbaar. Al bij de eerste slok voelde ze dat de warmte haar kracht gaf. Ze protesteerde niet toen hij het rolletje van haar bureau pakte en de boodschap las. 'Wie weten dit nog meer?' vroeg ze zonder hem aan te kijken.

Roed ging vrijpostig op de hoek van het bureau zitten. 'Er zijn vele vaarders in de stad die hechte contacten onderhouden met hun verwanten in de Regenlanden. Dus u kunt erop rekenen dat er nog meer vogels zijn uitgestuurd, met hetzelfde nieuws.'

Ze dwong zichzelf op te kijken naar zijn glimlachende gezicht. 'Wat moet ik doen?' Ze haatte zichzelf. Met die ene vraag maakte ze zich volledig van hem afhankelijk.

'Niets,' antwoordde hij. 'Althans, nog niet.'

Ronica deed de deur van Davads slaapkamer open. Haar muilen waren nog vochtig. De zware deur van de studeerkamer had alle geluiden daarachter gesmoord, en ook haar wandeling door de tuin had niets opgeleverd. De ramen van de studeerkamer hadden potdicht gezeten. Zuchtend keek Ronica om zich heen. Ze verlangde naar haar eigen huis. Misschien was ze hier veiliger, en bovendien dichter bij de taak die ze moest uitvoeren, maar toch miste ze haar eigen huis. Hoe geplunderd het ook mocht zijn. Ze voelde zich hier nog altijd een indringer. Rache was bezig de vloer te schrobben, alsof ze vastberaden was elk spoor van Davad uit te wissen. Ronica deed de deur zachtjes achter zich dicht.

'Ik weet dat je het afschuwelijk vindt om hier te zijn, in

Davads huis. Je hoeft niet te blijven,' zei ze vriendelijk. 'Ik kan echt wel voor mezelf zorgen en je bent me niets verschuldigd. Je zou je eigen weg kunnen gaan, zonder angst om als weggelopen slaaf te worden opgepakt. Het spreekt vanzelf dat je meer dan welkom bent om te blijven. Maar als je dat wilt zou ik ook een brief voor je kunnen schrijven met aanwijzingen hoe je in Ingelbij moet komen. Dan zou je daar op de boerderij kunnen gaan wonen. Ik weet zeker dat mijn vroegere kindermeisje je hartelijk zal ontvangen.'

Rache liet haar dweil in de emmer vallen en kwam stijfjes overeind. 'Ik zou het niet in mijn hoofd halen weg te gaan bij de enige in Beijerstad die goed voor me is geweest,' zei ze. 'Natuurlijk kunt u voor uzelf zorgen, maar ik weet zeker dat u me nodig hebt. Ik geef niets om de herinnering aan Davad Herbegin. Wat maakt het uit of hij wel of geen verrader was? Ik weet dat hij een moordenaar was. Maar ik vind het afschuwelijk dat u wordt belasterd vanwege uw band met hem. Bovendien heb ik nieuws voor u.'

'Dank je,' zei Ronica stijfjes. Davad was jarenlang met de Vestrits bevriend geweest, maar ze had altijd al beseft dat hij een meedogenloze kant had. Toch vroeg ze zich af in hoeverre hij schuldig was aan de dood van Raches kind. Natuurlijk, Davad had hen gekocht en hij was een van de eigenaren van het slavenschip geweest. Maar hij was er niet bij toen het kind stierf in het ruim van het schip, door de hitte, het slechte water en het weinige eten. Anderzijds, hij had winst gemaakt met de handel in slaven. Ze voelde zich innerlijk

verscheurd. Hoe zat het dan met de Vivaria en de slaven die zij had vervoerd? Ze kon de schuld bij haar schoonzoon leggen. Het schip was officieel Keffria's eigendom en haar dochter had Kyle de vrije hand gegeven. Maar hoe krachtig had Ronica zich verzet? Ze had zich tegen de slavenhandel uitgesproken, maar als ze vasthoudender was geweest...

'Wilt u horen wat ik te weten ben gekomen?'

Raches vraag deed Ronica opschrikken uit haar gedachten. 'Natuurlijk.' Ze liep naar de haard en keek in de ketel die op de kookplaat stond. 'Zullen we een kop thee nemen?'

'Hij is bijna op,' waarschuwde Rache.

Ronica haalde haar schouders op. 'Op is op. Het heeft geen zin om de thee te laten verschalen uit angst om zonder komen te zitten.' Ze pakte het kleine blikje met thee en schudde wat in de pot. De maaltijden gebruikten ze aan Serilla's tafel, maar hier, in hun eigen kamer, koesterde Ronica de kleine onafhankelijkheid van haar eigen theepot. Rache had wat kopjes, schotels en ander klein vaatwerk uit Davads keuken gehaald. Ze zette ze op tafel terwijl ze begon te vertellen.

'Ik ben vanmorgen de stad in geweest, en op de kades. Er is weinig te doen. De kleine schepen die binnenkomen lossen en laden zo snel mogelijk, omringd door gewapende mannen. Volgens mij was er één nieuwe vaarder bij. De lading leek voornamelijk uit voedsel te bestaan. Twee andere leken me oude vaarders, maar ik ben niet dicht genoeg bij gekomen om het met zekerheid te kunnen zeggen. Het

levende schip Ophelia lag ook in de haven, maar ze lag voor anker, niet aan de kade. Op haar dekken liepen gewapende mannen.

Na de haven ben ik, zoals u had voorgesteld, naar het strand gegaan waar het vissersvolk zijn boten aanmeert. Daar ging het er levendiger aan toe, hoewel er niet half zoveel bootjes waren als anders. Er lagen een stuk of vijf, zes boten op de kant en de vissers waren bezig hun vangst te sorteren en hun netten op te bergen. Ik bood aan dat ik wel wilde werken voor een maaltje vis, maar ik werd erg koel behandeld. Niet onbeleefd, maar afstandelijk, alsof ze verwachtten dat ik problemen zou veroorzaken of zou stelen. Alle vissers met wie ik heb gesproken keken voortdurend over mijn schouders. Blijkbaar waren ze bang dat ik als afleiding moest gelden voor iemand met slechte bedoelingen. Uiteindelijk, toen bleek dat ik echt alleen was, waren er een paar die medelijden met me kregen. Ze gaven me twee kleine platvissen en maakten een praatje met me.'

Wie gaf je de vissen?'

'Een vissersvrouw. Ze heette Ekke. Haar vader zei haar me de vis te geven en toen een van de andere mannen wilde protesteren zei hij: "Ieder mens moet eten, Ange". Hij heette Keiter. Een enorme kerel, met een borstkas als een bierton. Hij had een grote rode baard en rood haar op zijn armen, maar zijn hoofd was bijna kaal.'

'Keiter.' Ronica dacht even na. 'Sparse Keiter. Heette hij zo?'

Rache knikte. 'Volgens mij is hij de man die we zoeken. Ik heb natuurlijk nog niets gezegd. Het lijkt me dat we langzaam en voorzichtig te werk moeten gaan. Maar als u een man zoekt die namens de Drie Schepen-immigranten het woord kan doen, dan denk ik dat hij het is.'

'Mooi,' zei Ronica tevreden. 'De Raad van Vaarders komt vanavond bij elkaar. Ik ben van plan ze alle informatie voor te leggen die ik heb en erop aan te dringen dat we moeten proberen een eenheid te scheppen in de stad. Ik weet niet of er ook maar iemand naar me zal luisteren. Het is erg ontmoedigend dat er nog maar weinigen zijn die de handen uit de mouwen hebben gestoken, maar ik ga het proberen.'

Het bleef even stil. Ronica schonk thee in.

'En als ze niet naar u willen luisteren, geeft u het dan op?' vroeg Rache.

'Dat kan ik niet.' Ronica lachte verbitterd. 'Als ik het opgeef heb ik niets meer, Rache. Dit is de enige manier waarop ik mijn familie kan helpen. Als ik de horzel kan zijn die Beijerstad met zijn steken tot actie dwingt, is het misschien veilig voor Keffria en de kinderen om terug te keren. En het minste waar ik op hoop, is dat ik hun een boodschap kan sturen, en dat ik antwoord krijg. Zoals de situatie nu is, met regelmatige vechtpartijen in de stad en wantrouwende buren van wie sommigen me als een verrader beschouwen, kan mijn familie niet terugkomen. Maar stel dat Althea en Bresker er als door een wonder in slagen Vivacia thuis te brengen, dan moet dat thuis er wel zijn. Dit is mijn enige hoop om mijn

leven terug te krijgen.' Ze zette haar kopje neer. 'Ik heb zelfs geen theekop die ik mijn eigendom kan noemen. Mijn familie is dood... of zo ver weg dat ik niet weet hoe het ze is vergaan. Alles wat ik altijd als vanzelfsprekend heb beschouwd, is me ontnomen. Niets gaat zoals ik had verwacht. Zo is het leven niet bedoeld...'

Haar woorden stierven weg terwijl Rache haar aankeek. Plotseling herinnerde Ronica zich tegen wie ze het had. Je man is verkocht en naar Kwarts gestuurd. Heb je er nooit over gedacht hem te gaan zoeken?'

Raches ogen werden vochtig. Ze boog haar hoofd. Even keek Ronica naar de rechte, bleke scheiding in haar donkere haar.

'Het spijt me...' begon ze.

'Nee.' Raches stem klonk zacht maar vastberaden. 'Nee. Ik ga niet naar hem op zoek. Want ik klamp me vast aan de gedachte dat hij een vriendelijke meester heeft gevonden die hem goed behandelt dankzij zijn vaardigheid met de pen. En aan de hoop dat hij gelooft dat zijn zoon en ik ook ergens een goed leven hebben gekregen. Als ik naar Kwarts zou gaan, met mijn tatoeage op mijn gezicht, zou ik meteen worden opgepakt als een weggelopen slaaf. En dan zou ik opnieuw iemands bezit zijn. Maar zelfs als dat niet gebeurt en als ik hem levend zou vinden, dan zou ik hem moeten vertellen hoe onze zoon is gestorven. Hoe zou ik hem dat kunnen uitleggen, terwijl ik het er zelf levend af heb gebracht. Nee, Ronica Vestrit. Ik zal het spoor niet volgen tot het eind. Dat

loopt altijd uit op bitterheid. Hoe bitter het leven ook is, dit is het beste einde waarop ik mag hopen.'

'Het spijt me,' herhaalde Ronica lamlendig. Als ze nog geld en een schip had gehad, had ze iemand naar Kwarts kunnen sturen om op zoek te gaan naar Raches man. Dan had ze hem naar Beijerstad kunnen halen en dan zouden ze beiden kunnen leven met de herinnering aan hun dode zoon. Bovendien zouden ze opnieuw kinderen kunnen krijgen. Dat wist Ronica uit eigen ervaring. Ephron en zij hadden al hun zoons aan de Bloedpest verloren, maar daarna was Althea geboren. Ze zei niets tegen Rache, maar ze deed een heimelijke gelofte aan Sa. Mocht het geluk haar ooit weer toelachen, dan zou ze doen wat ze kon om te zorgen dat ook Rache weer gelukkig werd. Dat was wel het minste wat ze haar verschuldigd was na al die jaren trouwe dienst.

Daarvoor zouden echter eerst haar kansen moeten keren. Het werd tijd dat ze ophield andere mensen het gevaarlijke werk te laten doen.

'Ik kom geen stap verder met Serilla,' zei ze abrupt. 'Het wordt tijd om zelf aan de slag te gaan, ongeacht wat de Raad vanavond besluit. Als er al een besluit genomen wordt. Morgenochtend ga ik met je mee naar het strand van de vissers. We moeten zien dat we ze te pakken krijgen voordat ze uitvaren. Ik wil zelf met Sparse Keiter praten en hem vragen zich tot de andere families van het Drie Schepen-volk te richten. Ik zal hem zeggen dat het de hoogste tijd wordt om te zorgen dat de vrede in Beijerstad wordt hersteld, maar

bovendien om ons onafhankelijk te verklaren. Daar zullen we dan allemaal achter moeten staan. Niet alleen de oude vaarders, ook de Drie Schepen-immigranten en zelfs de nieuwe vaarders, voor zover we ze kunnen overhalen volgens onze regels te leven. Dat betekent: geen slavernij. Allemaal moeten ze een deel vormen van het nieuwe Beijerstad dat we zullen stichten.' Ronica zweeg even. 'Ik wou dat ik maar één nieuwe vaarder kende van wie ik wist dat ik hem kon vertrouwen,' mompelde ze peinzend.

'Allemaal,' zei Rache zacht.

'Alle nieuwe vaarders?' vroeg Ronica verward.

'U zei dat we allemaal deel moeten zijn van dit nieuwe Beijerstad, maar u bent een groep vergeten.'

Ronica dacht na. 'Als ik de Drie Schepen-immigranten noem, bedoel ik daarmee alle mensen die zich in Beijerstad hebben gevestigd sinds de komst van de vaarders.'

'Denk na, Ronica. Ziet u ons dan echt niet? Terwijl we met zovelen zijn?'

Ronica sloot even haar ogen, toen keek ze Rache recht aan. 'Ik schaam me diep. Je hebt gelijk. Weet je iemand die namens de slaven het woord kan doen?'

Rache beantwoordde haar blik. 'Noem ons geen slaven. Slaaf is niet wat we zijn, hoewel anderen hebben geprobeerd ons in die rol te dwingen. Zelf noemen we ons de Gemerkten. Daarmee willen we duidelijk maken dat onze gezichten zijn gebrandmerkt, maar dat niemand ooit onze ziel heeft kunnen bezitten.'

'Hebben jullie een leider?'

'Niet echt. Toen Amber nog in Beijerstad was leerde ze ons hoe we onszelf moesten helpen. "Zoek in elk huishouden iemand die als kennisbewaarder geldt," zei ze. "Zodra een van jullie iets nuttigs ontdekt - iets dat een slaaf die wil weglopen kan helpen: een deur met een gebroken slot of een bergplaats voor geld — moet die informatie worden doorgegeven aan de kennisbewaarder. Wanneer een van de slaven naar de markt gaat of naar de wasplaats en in contact komt met Gemerkten uit andere huishoudens, kan hij de informatie van de kennisbewaarder doorgeven en op zijn beurt weer informatie mee naar huis nemen."

Op die manier zou een Gemerkte de kennis kunnen gebruiken dat een slavenmeester van plan was een wagen met graan naar familie of vrienden op een bepaalde boerderij te sturen. Of hij zou geld kunnen stelen van zijn meester en zich verbergen in een hooiwagen van een andere meester om op die manier te ontsnappen. Amber drong erop aan dat we ons vertrouwen niet in één leider moesten stellen, maar in diverse. Zoals een visnet zijn kracht ontleent aan vele knopen. Eén leider zou kunnen worden gevangengenomen en gemarteld, zodat hij ons allemaal zou verraden. Maar wanneer we het leiderschap spreidden, waren we als een visnet. Zelfs als je een net in tweeën snijdt, blijven er in elke helft nog genoeg knopen over.'

'En dat heeft Amber jullie geleerd? Amber de kralenmaakster? Waarom deed ze dat?' vroeg Ronica.

Rache haalde haar schouders op. 'Er wordt beweerd dat ze ooit ook slaaf is geweest, ook al heeft ze geen tatoeage. Ze draagt een vrijheidsring in haar oor. Dat is de ring die bevrijde Kwartse slaven moeten kopen om te bewijzen dat ze hun vrijheid hebben teruggekregen. Ik heb haar ooit gevraagd of ze haar vrijheid had gekocht, of dat de ring van haar moeder was geweest. Ze zweeg even en tenslotte zei ze dat het een geschenk was van haar enige ware liefde. Toen ik Amber vroeg waarom ze ons hielp, zei ze dat ze niet anders kon. Dat onze strijd - om redenen die alleen haar aangingen — belangrijk voor haar was.

Ooit werd ze aangevallen door een man die zei dat het maar al te gemakkelijk voor haar was om met risico's te spelen en het vuurtje van de opstand op te stoken. Ze zou ons allemaal in groot gevaar kunnen brengen. Amber keek hem aan en gaf hem gelijk. Daarop eiste hij dat ze ons vertelde waarom ze zulke dingen deed. Eerder kon hij haar niet vertrouwen, zei hij. Het was vreemd. Ze leunde naar achteren op haar hielen en zweeg geruime tijd. Toen begon ze te lachen. 'Ik ben een profeet,' zei ze. 'Ik ben gestuurd om de wereld te redden.'

Rache glimlachte peinzend. Ronica keek haar verward aan. Tenslotte hield Rache haar hoofd schuin. 'Veel van ons moesten erom lachen,' zei ze. 'We waren bij een van de wasplaatsen om de was van onze meesters te doen. U had me naar de stad gestuurd om iets te kopen en ik was even gestopt voor een praatje. Het was een zonnige dag, en dankzij

Ambers woorden en haar enthousiasme kregen we het gevoel dat we ons leven inderdaad weer in eigen hand konden nemen. Iedereen dacht dat ze maar een grapje maakte toen ze zei dat ze de wereld kwam redden. Maar de manier waarop ze lachte... Ik heb altijd gedacht dat ze lachte omdat ze wist dat ze ons veilig de waarheid kon vertellen. Omdat we haar toch niet zouden geloven.'

Ronica liep naar de Vaardershal. Ze was wel zo verstandig er niet op te rekenen dat Serilla voor vervoer had gezorgd. Daarom ging ze al vroeg van huis, niet alleen omdat ze moest lopen, maar ook omdat ze er als een van de eersten wilde zijn. Ze hoopte de vaarders bij hun aankomst afzonderlijk te spreken en hun verwachtingen te peilen. De kille herfstwind teisterde haar kleren, en wat ze onderweg zag, teisterde haar hart.

Haar weg leidde niet naar beneden de stad in, want de Vaardershal was gebouwd op een lage heuvel die uitkeek over Beijerstad. Zo kwam het dat ze verscheidene landhuizen van vaarders passeerde. De vroeger altijd geopende poorten en brede oprijlanen waren gebarricadeerd. Het gebeurde regelmatig dat er gewapende mannen bij de gesloten poorten op wacht stonden. Geen huis was meer veilig voor de zwerversbenden van dieven en plunderaars.

Ronica arriveerde als eerste bij de bijeenkomst. De Vaardershal had net zo hevig geleden als de stad. Het oude gebouw was meer dan alleen de plek waar de vaarders

bijeenkwamen. Het was het hart van hun eenheid, een symbool van wie ze waren. De stenen muren waren ongevoelig voor brand, maar iemand was erin geslaagd het dak in vuur en vlam te zetten. Ronica keek ontsteld omhoog. Toen wapende ze zich voor wat ze binnen zou aantreffen en beklom ze de treden. De deuren waren opengebroken. Op haar hoede gluurde ze naar binnen. Er was maar één hoek van het dak door brand verwoest, maar de geur van rook vermengde zich met de vochtigheid zodat de hele zaal stonk. Het zwakke licht van de late middag viel door het vernielde dak. Ronica glipte langs de deur met het gebroken slot en liep de zaal in. Het was er koud. Langs de muren hingen nog altijd de beschimmelde versieringen van het Zomerbal die zachtjes bewogen in de wind. Slingers waren gedegradeerd tot kale takken boven de deuren en rottende bladeren op de grond. Tafels, stoelen en het podium stonden nog op hun plek. Hier en daar stonden zelfs nog borden, hoewel het meeste servies was meegenomen. Dode boeketten lagen rottend naast gebroken vazen. Met stijgende ontsteltenis keek Ronica om zich heen. Wat was er geworden van de vaarders die waren benoemd om de zaal te onderhouden en voor te bereiden op een bijeenkomst?

Had iedereen zijn verantwoordelijkheden in de steek gelaten, behalve de zorg voor het eigen welzijn?

Afwachtend keek ze in de kille, schemerige zaal om zich heen. Toen maakten de chaos en de wanorde een gevoel van drift in haar wakker. In hun jonge jaren hadden Ephron en zij

ook een termijn als zaalverzorgers dienst gedaan. Dat gold voor bijna alle jonge vaardersechtparen. Met een steek in haar hart herinnerde ze zich dat ze destijds samen met Davad en Dorill hadden gediend. Ze waren altijd vroeg naar de bijeenkomsten gekomen om de lampen te vullen en de vuren aan te steken, en achteraf bleven ze om de houten banken af te nemen met in olie gedrenkte doeken en de vloeren aan te vegen. Eenvoudig, aangenaam werk. De herinnering aan die dagen wekte haar uit haar apathie.

De bezems, de kaarsen en de olie voor de lampen bleken nog altijd op dezelfde plaats te worden bewaard. Het vrolijkte haar een beetje op toen ze merkte dat de opslagkamer niet was geplunderd. Dat betekende dat slaven of nieuwe vaarders voor de plunderingen verantwoordelijk waren, want iedere vaarder zou hebben geweten waar de voorraden lagen. Ze kon de zaal niet volledig in de oude luister herstellen, maar ze kon wel een begin maken.

Daarvoor had ze eerst licht nodig. Ze klom op een stoel om de lantaarns langs de muren te vullen en aan te steken. De vlammen flakkerden in de tocht en wierpen een nog duidelijker licht op het stof en de bladeren die met de zwartgeblakerde stukken van het dak naar binnen waren gevallen. Ze verzamelde de borden in een wastobbe en zette deze aan de kant. Ze trok de vochtige banieren en kale slingers van de muren en legde ze in een hoek. Toen pakte ze de bezem. Het leek een nietig wapen tegen de met rommel en vuil bezaaide vloer van de grote zaal, maar ze ging

vastberaden aan het werk. Het was prettig althans even de rechtstreekse resultaten van haar inspanningen te zien. Ze betrapte zich erop dat ze het oude bezemlied neuriede terwijl ze ritmisch een lijn van vuil over de vloer veegde. Ze kon Dorills fraaie alt bijna horen tijdens het refrein.

Het geluid van haar bezem overstemde het geschuifel van voetstappen. Ze werd zich pas van de anderen bewust toen twee vrouwen ook een bezem pakten. Geschrokken stopte ze met vegen en keek ze om zich heen. Een groepje vaarders was in de ingang blijven staan. Sommige keken naar Ronica met holle ogen en hangende schouders, maar andere drongen zich langs hen heen. Twee mannen kwamen aanlopen met hun armen vol brandhout. Een groepje jongelui begon de stinkende banieren de zaal uit te slepen. Plotseling stroomde de zaal vol. Sommigen begonnen banken en stoelen in de gepaste opstelling te zetten. Er werden nog meer lampen aangestoken en de zaal vulde zich met geroezemoes. Toen er voor het eerst iemand lachte werd het even stil, alsof iedereen van het geluid was geschrokken.

Ronica keek om zich heen naar haar buren en vrienden. Degenen die hier bijeenkwamen, waren de afstammelingen van de kolonisten die oorspronkelijk naar de Gedoemde Kust waren gekomen, met weinig meer dan een handvest en een stuk land die hun waren geschonken door satraap Esclepius. Uitgestotenen, vogelvrijen en jongere zonen zonder erfdeel, dat waren hun voorouders waren geweest. Met weinig hoop om in Jamaillia fortuin te maken, waren ze

hier hun geluk komen beproeven, op de onheilspellend genaamde Gedoemde Kust. Hun eerste nederzettingen waren op een mislukking uitgelopen, gedoemd als ze waren door de vreemde Wilde Regenrivier en wat deze in haar wateren meevoerde. Ze waren verder getrokken, steeds verder weg van wat aanvankelijk een veelbelovende waterweg had geleken, en ze hadden zich uiteindelijk hier gevestigd, op de oevers van de Koopmans Baai.

Sommigen van hun verwanten waren achtergebleven om een bestaan te bevechten langs de vreemde Wilde Regenrivier. Ieder die op haar oevers leefde werd door de rivier getekend, maar er was geen vaarder die ooit vergat dat ze allemaal verwanten waren, gebonden door hun oorspronkelijke handvest. Voor het eerst sinds de nacht van de rellen ontdekte Ronica weer een glimp van die eenheid. Elk gezicht dat ze begroette leek vermoeider, ouder en verontruster dan de laatste keer dat ze het had gezien. Sommigen droegen hun vaardersgewaden in de kleuren van hun familie, maar er waren er net zoveel die in gewone kledij gehuld gingen. Blijkbaar was ze niet de enige die bezittingen had verloren aan plunderaars. Eenmaal hier zetten ze zich aan het op orde brengen van de zaal met de geoefende volharding die altijd het kenmerk van de vaarders was geweest. Ongeacht wat er was gebeurd, dit waren mensen die in het verleden hadden overwonnen en dat opnieuw zouden doen. Daar ontleende ze moed aan, hoewel ze tegelijkertijd moedeloos besefte hoe weinigen haar herkenden.

Er waren gemompelde groeten en af en toe maakte iemand die met hetzelfde werk bezig was een praatje met haar, maar er was niemand die echt een gesprek met haar aanging. Nog ontmoedigender was het dat niemand naar Malta of Keffria vroeg. Ze had niet verwacht dat iemand haar zijn medeleven zou betuigen met de dood van Davad, maar ineens besefte ze dat ze het niet over de gebeurtenissen van die avond wilden hebben.

Uiteindelijk was de zaal zo netjes als dat in alle haast mogelijk was. De leden van de Raad begonnen hun plaats op het podium in te nemen, terwijl de vaarders families op de stoelen en banken gingen zitten. Ronica koos een plek op de derde rij. Ze liet niet merken dat het haar stak toen de stoelen aan weerskanten van de hare leeg bleven. Een blik over haar schouder leerde haar dat een angstaanjagend aantal stoelen leeg bleef. Waar was iedereen? Dood, gevlucht of te bang om te voorschijn te komen? Ze liet haar blik over de leden van de Raad gaan in hun witte gewaden. Tot haar ontsteltenis zag ze dat er nog een stoel op het podium was gezet. Erger nog, in plaats van de vaarders tot de orde te roepen om met de bijeenkomst te kunnen beginnen, wachtte de Raad tot deze laatste stoel was gevuld.

Ronica besefte dat het geroezemoes verstomde en draaide haar hoofd om. Serilla, Concubine van het Hart van de satraap, maakte haar entree, vergezeld door vaarder Drur. Haar hand rustte echter niet op zijn arm, maar ze liep een halve stap voor hem. Haar pauwblauwe gewaad was rijk bestikt

met parels. Eroverheen droeg ze een scharlakenrode mantel afgezet met wit bont. Haar haar was hoog opgestoken en vastgezet met parels. Nog meer parels glansden om haar hals en in haar oren. Ronica ervoer deze zo onverschillig tentoongespreide rijkdom als een belediging. Wist ze dan niet dat sommige van de aanwezigen bijna al hun bezittingen hadden verloren?

Serilla hoorde haar hart bonzen in haar oren terwijl ze zorgvuldig het gangpad doorliep naar het verheven podium in het midden van de vernielde zaal. Het rook er afschuwelijk, naar vocht en schimmel. Bovendien was het er koud. Ze was blij met de mantel die ze uit Kekki's garderobe had gekozen. Met opgeheven hoofd en een vastberaden glimlach om haar mond schreed ze naar voren. Ze vertegenwoordigde de ware regering van Beijerstad. Ze zou de satrapie van Jamaillia hooghouden met meer waardigheid en noblesse dan Cosgo ooit had gedaan. Haar kalmte zou hen sterken, terwijl haar rijke gewaden hen zouden herinneren aan haar verheven positie. Vertoon van pracht had een geruststellende uitwerking.

Ze gebaarde Drur te blijven staan aan de voet van de treden. Alleen beklom ze vervolgens het podium en liep ze naar de stoel die voor haar was neergezet. Het ergerde haar een beetje dat deze niet ook op een verhevenheid was gezet, maar ze zou het ermee moeten doen. Zwijgend bleef ze naast haar stoel staan tot de mannen op het podium zich bewust

werden van haar ongenoegen. Pas toen ze allemaal waren gaan staan ging ze zitten. Met een knikje gebaarde ze hen dat ze ook weer konden plaatsnemen. Hoewel de mensen in de zaal hadden nagelaten te gaan staan bij haar binnenkomst knikte ze ook hen toe.

'U kunt beginnen,' zei ze op gedempte toon tegen vaarder Dwicker, de leider van de Raad van Vaarders.

Met tegenzin luisterde ze naar een kort gebed waarin hij Sa bad hun de wijsheid te schenken om te weten wat hun in deze onzekere tijden te doen stond. Het bleef stil na het gebed. Serilla liet de stilte duren. Ze wilde de zekerheid hebben dat ze de volledige aandacht had voordat ze de bijeenkomst toesprak. Tot haar verrassing schraapte vaarder Dwicker echter zijn keel. Hij liet zijn blik over de opgeheven gezichten om zich heen gaan en schudde langzaam zijn hoofd. 'Ik weet nauwelijks waar ik moet beginnen,' zei hij oprecht. 'We zien ons geconfronteerd met zoveel wanorde, zoveel strijd. Zoveel noden. Sinds vrouwe Serilla met deze bijeenkomst heeft ingestemd en we daarvan aankondiging hebben gedaan, ben ik overspoeld door suggesties over onderwerpen die hier aan de orde zouden moeten komen. Onze stad...' Zijn stem haperde even. 'Nog nooit is onze stad zo hevig aangevallen door krachten van binnen en van buiten. Onze enige oplossing ligt in een verenigd front, zoals we dat altijd hebben getoond, en zoals onze voorouders dat vóór ons toonden. Met dat in gedachten is de Raad al in afzondering bijeen geweest en heeft deze een aantal inleidende besluiten

genomen over maatregelen die we graag zouden zien uitgevoerd. We geloven dat deze in het belang van Beijerstad als geheel zijn en leggen ze aan u voor in de hoop dat u deze zult goedkeuren.'

Serilla moest zich beheersen om niet haar wenkbrauwen te fronsen. Ze hadden een herstelplan geformuleerd zonder haar? Ze besloot echter te zwijgen en haar moment af te wachten.

Twee keer eerder in onze geschiedenis hebben we een moratorium voor schulden en faillissementen afgekondigd. Net als na de Grote Brand waardoor zoveel families dakloos werden en tijdens de Tweejarige Droogte is een dergelijk moratorium ook nu op zijn plaats. Schulden en overeenkomsten zullen rente blijven dragen, maar geen vaarder zal de eigendommen van een andere vaarder in beslag nemen, noch aandringen op afbetaling van enige schuld totdat deze Raad het moratorium heeft opgeheven.'

Serilla keek naar de gezichten. In de zaal klonk zacht geroezemoes, maar niemand stond op om te protesteren. Dit verraste haar. Ze had gedacht dat veel plunderingen waren ingegeven door opportunisme en verlangen naar winst. Namen de vaarders daar nu afstand van?

Ten tweede: de gemeenschapsplicht voor iedere vaarders familie zal worden verdubbeld, zonder de mogelijkheid deze tegen beloning door anderen te laten verrichten. Iedere vaarder en ieder lid van een vaardersfamilie, ouder dan vijftien, zal deze plicht persoonlijk uitvoeren. Er zullen loten

worden getrokken wat betreft de te verrichten taken, maar onze eerste inspanningen zullen zich richten op onze haven, kaden en straten, zodat de handel kan worden hersteld.'

Weer viel er een korte stilte. Weer was er niemand die protesteerde. Een vluchtige beweging van een van de raadsleden trok Serilla's aandacht. 'Unaniem aangenomen,' noteerde hij op de rol die voor hem lag. Dus dit zwijgen gold als instemming?

Ze keek ongelovig om zich heen. Er gebeurde hier iets. De mensen waren bezig hun krachten te bundelen voor een nieuwe start. Dat zou op zich hartverwarmend zijn, ware het niet dat ze het zonder haar deden. Terwijl haar blik over de bijeenkomst ging, viel het haar op hoe sommigen meer rechtop zaten. Anderen hielden eikaars hand en die van hun kinderen vast. Op de gezichten van jonge mannen en vrouwen was een vastberaden uitdrukking verschenen. Haar blik bleef rusten op Ronica Vestrit. De oude vrouw zat tamelijk vooraan, in haar versleten gewaad en met de omslagdoek van haar dode vriendin. Haar heldere ogen glinsterden van tevredenheid terwijl ze Serilla aankeek.

Vaarder Dwicker sprak verder. Hij riep jonge vrijgezellen op dienst te nemen in de Stadswacht en gaf de grenzen op van het gebied dat ze zouden bewaken. Binnen dat gebied werden kooplieden opgeroepen hun bedrijf te heropenen, zodat de noodzakelijke handel kon worden hervat. Serilla begon te logica van het plan in te zien. Ze wilden in een deel van de stad te orde herstellen, in de hoop dat deze zich vandaaruit

over andere delen zou uitspreiden.

Toen hij aan het eind van zijn lijst was gekomen, verwachtte ze dat hij haar het woord zou geven. In plaats daarvan stonden er minstens twintig vaarders op die zwijgend wachtten tot ze het woord kregen.

Ronica Vestrit was een van hen.

Iedereen - ook Serilla - schrok toen ze plotseling opstond. Onmiddellijk waren alle ogen op haar gevestigd. Alles wat ze had willen zeggen, was Serilla ontschoten. Het enige wat ze wist wat dat ze de macht van de satraap, en daardoor haar eigen macht, veilig moest stellen. Dat betekende dat ze moest voorkomen dat Ronica Vestrit het woord kreeg. Ze had gedacht dat ze zich er door middel van Roed Caern van had verzekerd dat de oude vaardersvrouw zou zwijgen. Maar nu ze hoorde hoe zelfverzekerd Beijerstad de handen uit de mouwen had gestoken, had ze plotseling weinig vertrouwen in Roed. Ze was verbaasd door de macht die mensen zich hier eenvoudig toe-eigenden. Roed zou niet meer zijn dan een kat voor het wiel van een rijtuig als Ronica erin slaagde aan het woord te komen.

Serilla wachtte niet tot vaarder Dwicker haar het woord zou geven. Ze betreurde nu al dat ze hem de bijeenkomst had laten openen. Vanaf het eerste moment had ze zelf de touwtjes in handen moeten nemen. Met een glimlach keek ze om zich heen en knikte ze naar degenen die waren gaan staan, tot ze langzaam weer gingen zitten. Toen schraapte ze haar keel.

'Dit is een trotse dag voor Jamaillia,' begon ze. 'Beijerstad is wel genoemd het glinsterende juweel in de kroon van de satrapie, en dat is het ook. Getroffen door tegenspoed vervalt het volk van Beijerstad niet tot anarchie en wanorde. In plaats daarvan komt u te midden van de puinhopen bijeen en houdt u de beschaving overeind waaruit u bent voortgekomen.' Ze praatte en praatte en probeerde haar stem te doen schallen van vaderlandsliefde. Ergens in haar betoog pakte ze de perkamentrol die voor vaarder Dwicker lag en hield ze deze omhoog. Ze prees hem door te zeggen dat Jamaillia zelf was gesticht in eenzelfde geest van burgerlijke verantwoordelijkheid. Ze liet haar blikken over de menigte gaan terwijl ze probeerde de eer op te eisen voor de maatregelen die Dwicker had voorgesteld, maar in haar hart vroeg ze zich af wie zich voor de gek zou laten houden. Ze bleef maar praten, boog zich naar voren, keek haar toeschouwers in de ogen en legde een vuur in haar woorden dat hen moest overtuigen van haar oprechtheid. Maar al die tijd beefde ze van binnen. Ze hadden de satraap of de satrapie niet nodig. Net zomin als ze haar nodig hadden. Ze zou alle macht die ze had gemeend te bezitten, verliezen en achterblijven als een hulpeloze vrouw in een vreemd land. Dat mocht ze niet laten gebeuren.

Toen haar keel droog begon te worden en haar stem begon te beven, zocht ze wanhopig naar een slotwoord. Ze haalde diep adem. 'U hebt vanavond een dapper begin gemaakt. Terwijl de duisternis zich rond de stad sluit, moeten

we echter blijven bedenken dat donkere wolken ons nog altijd bedreigen. Keer terug naar de veiligheid van uw huizen. Pas goed op uzelf en wacht tot wij u laten weten waar uw inspanningen de belangen van uw stad het best zullen dienen. Namens de satraap, uw vorst, prijs en dank ik u voor de vitaliteit die u aan de dag hebt gelegd. Denk aan hem wanneer u op weg gaat naar uw huizen. Zonder de dreigementen die er aan zijn adres zijn geuit, zou hij vanavond zelf hier zijn. Hij wenst u het allerbeste.'

Ze haalde diep adem en keerde zich naar vaarder Dwicker. 'Misschien kunt u ons tot slot voorgaan in een dankgebed tot Sa voordat we uit elkaar gaan.'

Hij stond op, met gefronste wenkbrauwen. Ze glimlachte bemoedigend en zag dat hij de strijd verloor en zich naar de verzamelde vaarders keerde.

'Leden van de Raad, ik zou nog graag het woord voeren voordat we de bijeenkomst verdagen, en de Raad willen vragen de zaak van Davad Herbe-gins ongerechtvaardigde dood aan een onderzoek te onderwerpen.' Het was Ronica Vestrit.

Vaarder Dwicker stikte bijna. Even dacht Serilla dat ze had verloren. Toen stond Roed Caern op.

'Leden van de Raad, ik leg u voor dat Ronica Vestrit hier spreekt zonder gezag. Ze is niet langer de vaarder van haar familie, laat staan die van de familie Herbegin. Draag haar op te gaan zitten. Tenzij deze zaak ter sprake wordt gebracht door een rechtmatige vaarder, hoeft de Raad deze niet in

behandeling te nemen.'

De oude vrouw bleef koppig staan, met twee vurige blossen op haar wangen. Ze beheerste haar woede echter. 'De vaarder van mijn familie kan niet voor ons spreken,' zei ze met heldere stem. 'De aanslag op ons leven heeft haar gedwongen onder te duiken, met haar kinderen. Daarom eis ik het recht om te spreken.'

Dwicker had zich inmiddels hersteld. 'Ronica Vestrit, hebt u een geschreven machtiging van Keffria Vestrit om als vaarder namens uw familie te spreken?'

Het bleef even stil. 'Nee, vaarder Dwicker, die heb ik niet,' moest Ronica toegeven.

Dwicker slaagde erin zijn opluchting te beheersen. 'Dan zullen we u, volgens onze wetten, niet kunnen horen. Elke familie kent slechts één vaarder met spreek- en stemrecht. Wanneer u met een dergelijke machtiging, opgesteld in aanwezigheid van getuigen, bij onze volgende bijeenkomst opnieuw om spreekrecht vraagt, zullen we u misschien kunnen horen.'

Ronica liet zich langzaam terugzakken op haar stoel. Serilla's opluchting was echter van korte duur. Andere vaarders stonden op en Dwicker begon hen beurtelings het woord te geven. Een vaarder vroeg of Kade Zeven als eerste hersteld kon worden, aangezien deze de beste aanmeer mogelijkheden bood voor schepen met grote diepgang. Verscheidene anderen stemden hiermee in, en een groot aantal mannen bood vrijwillig aan deze taak op zich te nemen.

Het ene voorstel volgde op het andere. Sommige betroffen publieke zaken, andere persoonlijke. Een vaarder stond op om ruimte in zijn pakhuis aan te bieden aan ieder die hem wilde helpen met het herstel en met de nachtelijke bewaking. Het leverde hem drie vrijwilligers op. Een ander had een paar spannen ossen, maar geen voer. Hij bood aan de dieren te laten werken voor ieder die bereid was ze te voederen. Ook hij kreeg verscheidene aanbiedingen. Het werd later en later, maar de vaarders toonden nog geen aanstalten om naar huis te gaan. Voor Serilla's ogen smeedde Beijerstad zich weer aaneen. En voor haar ogen werd haar hoop op macht en invloed steeds twijfelachtiger.

Ze luisterde al bijna niet meer toen een sombere vaarder opstond. 'Waarom worden we in onwetendheid gehouden over wat deze ramp heeft ontketend?' vroeg hij. 'Wat is er geworden van de satraap? Weten we inmiddels wie er achter de dreigementen zat? Hebben we contact opgenomen met Jamaillia om onze positie te verduidelijken?'

'Is Jamaillia op de hoogte van de omstandigheden waarin we verkeren?' vroeg een andere stem. 'Is er al aangeboden om schepen en manschappen te sturen om ons te helpen de Kwartsers te verdrijven?'

Alle gezichten keerden zich naar Serilla. Erger nog, vaarder Dwicker gebaarde dat ze het woord had. Terwijl ze opstond ordende ze haastig haar gedachten. 'Er is niet veel dat ik u veilig kan vertellen,' begon ze. 'Het is onmogelijk snel bericht naar Jamaillia te sturen, zonder het risico dat het wordt

onderschept. Ook daar zijn we er niet zeker van wie we als loyaal en betrouwbaar kunnen beschouwen. Voorlopig kan de locatie van de satraap maar beter geheim blijven. Zelfs in Jamaillia.' Ze schonk haar toehoorders een warme glimlach, alsof ze overtuigd was van hun begrip.

'De reden dat ik het vraag,' vervolgde de vaarder gewichtig, 'is dat er gisteren een vogel uit Trehaug bij me is gearriveerd, met de waarschuwing dat ik erop moet rekenen dat de betaling voor goederen die ik stroomopwaarts heb gestuurd, vertraagd zal worden. Er schijnt zich daar een zware aardbeving te hebben voorgedaan. Op het moment dat de vogel werd gestuurd, was de omvang van de schade nog niet duidelijk. De Kendrij zou echter zeker vertraging ondervinden.' Hij haalde een magere schouder op. Weten we dan wel zeker of de satraap Trehaug veilig heeft weten te bereiken?'

Even wist Serilla niet wat ze hierop moest zeggen. Toen stond Roed Caern op. 'Vaarder Dwicker, ik denk dat we over dergelijke zaken niet moeten speculeren, om geen geruchten in de wereld te helpen. Als er iets niet in orde was zouden we beslist bericht hebben ontvangen. Ik stel voor dat we alle vragen over de satraap voorlopig laten rusten. Zijn veiligheid is belangrijker dan onze vrijblijvende nieuwsgierigheid.' Hij maakte er een gewoonte van zijn ene schouder iets hoger op te trekken dan de andere, waardoor hij zowel de charme als de arrogantie van een kat wist over te brengen. Een kat met vlijmscherpe nagels. Er klonk geen enkele dreiging in zijn

woorden door, maar niemand waagde het nog meer vragen over de satraap te stellen terwijl hij kalm weer ging zitten.

Andere vaarders vroegen het woord over minder ingrijpende zaken, zoals het aanbod om de straatlantaarns gevuld te houden en dat soort dingen. De stemming van de bijeenkomst was echter plotseling ingezakt. Serilla werd heen en weer geslingerd tussen teleurstelling en opluchting dat het voorbij was, toen in de uiterste hoek van de zaal een man opstond in een donkerblauw gewaad.

'Vaarderszoon Grag Tenira,' kondigde hij zichzelf aan toen hij zag dat vaarder Dwicker aarzelde. Ik heb een geschreven machtiging om namens mijn familie te spreken. Mijn vader is Tomie Tenira.'

'U hebt het woord,' zei Dwicker.

De vaarderszoon haalde diep adem. 'Ik stel voor dat we drie vaarders benoemen om onderzoek te doen naar de dood van vaarder Herbegin en het verdelen van diens bezittingen. Mijn belang in deze zaak is persoonlijk, aangezien onze familie nog een schuld heeft te vorderen van vaarder Herbegin.'

Opnieuw stond Roed Caern op, deze keer wat te snel. 'Is een kwestie als deze onze tijd waard?' vroeg hij gebiedend. 'Er is zojuist bepaald dat alle schulden voorlopig zijn opgeschort. Bovendien, hoe kan het onderzoek naar iemands dood invloed hebben op een uitstaande schuld?'

Grag Tenira liet zich niet uit het veld slaan. 'Een erfenis is iets anders dan een schuld. Wanneer het landgoed in beslag

is genomen, moeten we de hoop opgeven dat de schuld aan ons zal worden vereffend. Maar als het landgoed wordt overgedragen aan erfgenamen, dan hebben we er belang bij dat te weten. En bovendien dat zulks gebeurt voordat het is... leeggehaald.' Serilla was ervan overtuigd dat hij 'geplunderd' had willen zeggen. Er verscheen een blos op haar wangen. Haar mond was plotseling kurkdroog en ze kon geen woord uitbrengen. Dit was nog erger dan te worden genegeerd; dit kwam neer op een beschuldiging van diefstal.

Vaarder Dwicker scheen haar geschoktheid niet op te merken. Hij leek niet eens te beseffen dat het aan haar was hierop te reageren. In plaats daarvan leunde hij achterover in zijn stoel. 'Een commissie van drie vaarders lijkt me een redelijk verzoek,' zei hij ernstig. 'Zeker gezien het feit dat al een ander lid van een vaardersfamilie hierover haar bezorgdheid heeft uitgesproken. Mag ik verzoeken om vrijwilligers die geen persoonlijk belang in deze zaak hebben? Wilt u alstublieft gaan staan?'

En daarmee was het voor elkaar. De namen van de vrijwilligers die Dwicker koos, kwamen Serilla niet bekend voor. Een van hen was een wat slonzige jonge vrouw met een spartelend kind op de arm, een ander een oude man met een doorgroefd gezicht, leunend op een stok. Hoe zou ze dergelijke mensen kunnen beïnvloeden? Ze voelde zich nietig en klein in haar stoel terwijl een golf van schaamte en verslagenheid over haar heen spoelde. De schaamte verbaasde haar door zijn intensiteit en bezorgde haar een

gevoel van wanhoop. Op de een of andere manier had het allemaal met elkaar te maken. Dit was de macht die mannen over haar hadden. Plotseling ving ze een glimp op van het gezicht van Ronica Vestrit. Het medeleven in de ogen van de oude vrouw vervulde haar met afschuw. Was ze zo diep gezonken dat zelfs haar vijanden medelijden met haar hadden terwijl ze haar aan stukken scheurden? Haar oren begonnen te suizen, de zaal om haar heen vervaagde.

Ronica zat doodstil. Ze zouden voor Grag Tenira doen wat ze haar hadden geweigerd. Er zou een onderzoek worden ingesteld naar de dood van Davad. Dat was het enige wat telde, hield ze zichzelf voor.

Ze werd afgeleid van haar gedachten toen ze zag dat Serilla plotseling doodsbleek was geworden. Stond ze op het punt om flauw te vallen? In zekere zin had ze medelijden met haar. Ze was hier een vreemde, gevangen in de troebelen van een burgeroorlog zonder hoop op bevrijding. Bovendien leek ze gevangen in haar rol als Concubine van het Hart. Ronica voelde dat Serilla ooit meer was geweest, maar dat ze dat op de een of andere manier was kwijtgeraakt. Toch viel het niet mee medelijden te hebben met iemand die zo obsessief streefde naar macht en het consolideren van haar positie. Ongeacht de prijs. Terwijl ze naar de zwijgende, bijna nietige gedaante op het podium keek merkte Ronica amper dat de bijeenkomst werd afgesloten. Vaarder Dwicker ging hen voor in een laatste gebed tot Sa, waarin hij vroeg om

kracht en de god dankte voor hun overleving. De stemmen die zijn woorden herhaalden klonken krachtiger dan tijdens het openingsgebed. Dat was een goed teken. Alles wat hier vanavond was gebeurd was goed. Voor Beijerstad.

Vrouwe Serilla vertrok, niet met vaarder Drur, maar aan de arm van Roed Caern. Het gezicht van de knappe, lange vaarderszoon stond dreigend toen hij haar de zaal uit leidde. De ongeruste uitdrukking op Serilla's gezicht baarde Ronica zorgen. Stond ze onder druk van Caern?

Ronica was niet zo vrijpostig om achter hen aan te gaan en te vragen of ze kon meerijden, hoewel ze dolgraag zou hebben gehoord wat er in het rijtuig werd gezegd. In plaats daarvan sloeg ze Dorills omslagdoek om haar schouders en dacht ze met angst en beven aan de lange wandeling naar Davads huis. Buiten was een kille herfstavond over de stad neergedaald. De weg zou moeizaam en donker zijn, en de gevaren kwaadaardiger dan die van het vroegere Beijerstad.

Eenmaal buiten blies er een venijnig wind in haar gezicht. Andere families klommen in rijtuigen en karren of liepen in groepjes naar huis, gewapend met lantaarns en wandelstokken. Ze had er niet aan gedacht er een mee te nemen. Geërgerd over haar onnadenkendheid begon ze de treden af te dalen. Onder aan het bordes stapte er een gedaante uit de schaduwen en legde een hand op haar arm. Verschrikt hield ze haar adem in.

'Verschoning,' zei Grag Tenira haastig. 'Het was niet mijn bedoeling u te laten schrikken. Ik wilde me er alleen van

overtuigen dat u veilig thuiskwam.'

Ronica lachte beverig. 'Bedankt voor je bezorgdheid, Grag. Ik heb niet eens meer een veilig thuis om heen te gaan. Bovendien zal ik moeten lopen. Sinds mijn huis is vernield verblijf ik in Davads huis. Terwijl ik daar ben probeer ik Davads transacties met de nieuwe vaarders te achterhalen. Ik ben ervan overtuigd dat Serilla zou inzien dat Davad geen verrader was, als ze maar naar me wilde luisteren. Net zomin als ik een verrader ben.'

Verschrikt zweeg ze. Wat bezielde haar om hem dit allemaal te vertellen? Grag luisterde echter met een ernstig gezicht en knikte instemmend. 'Ook al wil Serilla niet naar u luisteren, ik vind het wel degelijk van belang. En met mij vele anderen. Ik twijfelde aan Davads loyaliteit, maar de trouw van de Vestrits aan Beijerstad heb ik nooit in twijfel getrokken. Zelfs niet toen de familie zich met de slavenhandel ging bezighouden.'

Ronica boog haar hoofd. Hij had gelijk. Zij had er niets mee te maken gehad, maar haar familieschip had als slavenhaler gevaren. En was daardoor verloren gegaan. 'Ik wil je met alle plezier de bewijzen laten zien. En eventuele anderen die daarin zijn geïnteresseerd. Ik heb gehoord dat Mingslij namens de nieuwe vaarders Serilla een wapenstilstand heeft aangeboden. Gezien zijn langdurige contacten met Davad vraag ik me af of hij niet probeerde oude vaarders naar zijn standpunt over te halen. Met geld.'

'Ik zou de verslagen graag willen zien. Maar vanavond wil ik

u alleen maar veilig thuisbrengen. Ik heb geen rijtuig, maar mijn paard is sterk genoeg voor ons allebei, als u daar tenminste geen bezwaar tegen hebt.'

'Ik zou je meer dan dankbaar zijn. Maar waarom zou je dat doen? Mijn dochter heeft je toenaderingspogingen afgewezen, en mijn reputatie in de stad is nogal twijfelachtig. Waarom zou je het risico nemen met mij te worden gezien? En waarom drong je erop aan dat er een onderzoek wordt gedaan naar Davads dood? Waarom doe je dat allemaal, Grag Tenira?'

Hij boog even zijn hoofd. Toen hij haar aankeek, viel het licht van een fakkel op zijn donkere ogen. Ronica vroeg zich af hoe Althea deze jongeman ooit had kunnen afwijzen. 'U stelt een rechtstreekse vraag en ik zal u een eerlijk antwoord geven. Mij treft ook enige verantwoordelijkheid voor Davads dood en voor de rampspoed die uw familie die nacht heeft getroffen. Niet door wat ik heb gedaan, maar door wat ik heb nagelaten. En wat Althea betreft...' Hij grijnsde plotseling. 'Zo gemakkelijk geef ik het niet op. Misschien leidt de weg naar haar hart via haar moeder.' Hij lachte. 'Sa weet dat ik verder alles heb geprobeerd. Misschien zou het helpen als u een goed woordje voor me deed.'

HOOFDSTUK 7
Het drakenschip

~

Even lag hij gekoesterd in vergetelheid, als in de afzondering van de moederschoot. Wintrow was zich van niets anders bewust dan van zijn lichaam. Hij werkte eraan zoals hij ooit glas had gebrandschilderd. Het verschil was alleen dat dit een restauratie was in plaats van een creatie. Hij ontleende een stil genoegen aan zijn werk. Het riep vage herinneringen bij hem op aan de blokken waarmee hij speelde toen hij klein was. De taak waarmee hij zich geconfronteerd zag was eenvoudig en voor de hand liggend. Het enige wat hij moest doen was zijn lichaam tot snelheid manen in iets wat het uiteindelijk ook uit zichzelf zou hebben gedaan. Zijn wilskracht zorgde ervoor dat het proces sneller verliep. De rest van zijn leven was naar de achtergrond gedrongen. Hij dacht aan niets anders dan aan het herstel van het dier waarin zijn geest zetelde. Het was alsof hij zich in een kleine knusse kamer bevond terwijl buiten een enorm noodweer woede. Genoeg, gromde de draak.

Wintrow maakte zich zo klein mogelijk, geschrokken door haar geprikkeldheid. 'Ik ben nog niet klaar,' zei hij smekend.

De rest komt vanzelf als je je lichaam maar blijft voeden en aanmoedigen. Ik heb al te lang gewacht. Je bent sterk genoeg voor de confrontatie met wie we zijn. En die confrontatie gaan we nu aan. Wij allemaal.

Het was alsof hij omhoog werd geslingerd. Als een kat in

paniek maaide hij naar alle kanten met zijn klauwen, op zoek naar iets dat hem houvast bood. Hij vond Vivacia.

Wintrow!

Haar uitroep bereikte hem niet als een vreugdekreet, maar als een plotseling pulserende verbondenheid. Ze werden herenigd en in die hereniging werden ze weer compleet. Ze kon hem voelen. Ze was zich bewust van zijn emoties, ze kon ruiken met zijn neus, proeven met zijn mond en voelen met zijn huid. Ze kende zijn pijn en nam zijn lijden over. Ze kende zijn gedachten en... Een dromer die valt, wordt altijd wakker voor de klap van het neerkomen. Wintrows ontwaken was de botsing. Vivacia's liefde en toewijding jegens hem botsten met zijn kwellende besef wat ze in werkelijkheid was. Zijn gedachten waren een spiegel die hij haar voorhield. Toen ze er eenmaal in had gekeken kon ze haar blik niet meer afwenden. Hij was gevangen in haar besef van zichzelf en voelde zich meegesleurd in haar wanhoop. Dieper, steeds dieper. Tot hij met haar in de afgrond viel.

Ze was niet Vivaria, niet echt. Ze was nooit iets anders geweest dan het gestolen leven van een draak. Haar gefingeerde leven was opgehangen aan de overblijfselen van de dood van een draak. Ze had geen bestaansrecht. Werkers in de Wilde Regenlanden hadden de cocon van de draak gespleten toen deze bezig was met haar metamorfose. Ze hadden de kiem van haar leven weggegooid en kronkelend laten sterven op de koude stenen vloer, terwijl het omhulsel van herinneringen en kennis was weggesleept en tot planken

gezaagd om er levende schepen van te bouwen.

Het leven vecht om door te gaan, tegen elke prijs. Wanneer een boom in het woud door een storm wordt ontworteld groeien er nieuwe loten uit zijn stam. Een zaadje dat tussen zand en kiezels valt zuigt zelfs de kleinste druppel vocht op en produceert een uitdagende scheut groen. Gedompeld in zout water, gebeukt door de herinneringen en emoties van haar bemanning hadden de vezels van het geheugen in haar planken geprobeerd zich te schikken tot een vorm van orde. Ze hadden de naam aanvaard die haar was gegeven. Ze hadden hun best gedaan te begrijpen wat er met hen gebeurde. En uiteindelijk was Vivaria ontwaakt. Maar het trotse schip en haar luisterrijke boegbeeld waren niet echt een deel van de Vestrits. Het was een gestolen leven dat ze leidde. Ze was geen volledig zelfstandig wezen, maar een geïmproviseerd schepsel, opgebouwd uit wat mensen van haar wilden en de begraven herinneringen van een draak. Ze was geslachtloos, een wezen dat niet kon sterven, een wezen zonder betekenis. Een slaaf. Ze hadden de gestolen herinneringen van een draak gebruikt om een reusachtige houten slaaf te scheppen.

De schreeuw die vanuit Vivacia's diepste diepten opsteeg, deed Wintrow met een schok tot bewustzijn komen. Hij rolde om en viel uit zijn kooi. In de kleine hut schrok Etta, die bij hem waakte, met een ruk wakker. 'Wintrow!' riep ze vol afschuw terwijl hij moeizaam overeind kwam. 'Niet doen! Blijf hier! Je bent nog te zwak! Kom terug!' Haar woorden volgden

hem terwijl hij de hut uit strompelde, op weg naar het voordek. Hij hoorde geluid in de kapiteinshut. Het was Kennit die om zijn kruk schreeuwde. 'Etta! Wel vervloekt, waar ben je als ik je nodig heb?' Wintrow liep door. Slechts gehuld in een laken strompelde hij verder. De nachtlucht schroeide zijn genezende lichaam. Geschrokken bemanningsleden die op wacht stonden, begonnen te roepen. Een greep een lantaarn en kwam achter hem aan, maar Wintrow sloeg er geen acht op. Hij beklom de treden naar het voordek waardoor zijn verwondingen weer opengingen, maar bleef pas staan toen hij half over de reling hing.

'Vivacia!' riep hij. 'Het was niet jouw schuld! Het is nooit jouw schuld geweest. Vivaria!'

Het boegbeeld probeerde met haar grote houten vingers haar weelderige, zwarte krullen uit haar hoofd te trekken. Haar nagels krabden over haar wangen en in haar ogen. 'Ik ben niets!' riep ze naar de nachtelijke hemel. 'Ik ben nooit iets geweest! Grote Sa, ik ben slechts een obscene grap, een gruwel voor uw aangezicht. Laat me gaan! Laat me sterven!'

Gankis was Wintrow gevolgd. 'Wat is er, jongen? En wat is er met het schip?' vroeg de oude piraat, maar Wintrow had slechts oog voor Vivaria. Het gele licht uit de lantaarn onthulde een gruwelijk beeld. Zodra Vivacia's nagels voren in haar volmaakte wangen hadden gesneden, sloot het vezelige vlees zich weer. Het haar dat ze uit haar hoofd trok, werd door haar handen geabsorbeerd, en haar haardos bleef even weelderig en glanzend als daarvoor. Wintrow keek vol

afschuw naar deze cyclus van vernietiging en wedergeboorte. 'Vivaria!' riep hij opnieuw, en hij ging volledig in haar op, in een poging haar te troosten, haar te kalmeren.

Daar wachtte de draak. Ze stootte hem even moeiteloos af als ze Vivaria in haar omstrengeling hield. Zij was het die weerstand bood aan het verlangen van het schip om te sterven. Nee! Niet na al die jaren van onderdrukking, na al die jaren van stilte en zwijgen. Ik wil niet dood. Als dit het enige leven is dat voor ons is weggelegd, dan zij dat zo. Wees stil, kleine slaaf. Deel dit leven met me, of je zult helemaal geen leven hebben!

Wintrow stond als aan de grond genageld. Op een plek die hij alleen kon bereiken met zijn geest, vond een gruwelijke krachtmeting plaats. De draak vocht voor zijn leven terwijl het schip het hun beiden probeerde te onthouden. Wintrow voelde zich als een nietig vod waaraan door twee honden werd getrokken. Hij werd heen en weer geslingerd, uit elkaar gescheurd terwijl beide partijen zijn loyaliteit en zijn verbondenheid opeisten. Vivaria ontving hem in haar liefde en haar wanhoop. Ze kende hem zo goed. Hij kende haar zo goed. Hoe kon het dan dat zijn hart zo verschilde van het hare? Ze sleepte hem mee naar de rand van een afgrond, waar ze samen de dood tegemoet zouden springen. Vergetelheid wenkte lokkend. Het was de enige oplossing, bezwoer ze hem. Wat bleef hen anders? Het eeuwige gevoel in het verkeerde lichaam te zijn beland, de gruwelijke last van een gestolen leven... Was dat waar hij voor koos?

Wintrow!' Kennit hees zich hijgend de trap naar het voordek op. Wintrow draaide zich traag naar hem om. Het nachthemd van de piraat was half in zijn broek gestopt en bolde op in de nachtelijke bries. Zijn enige voet was bloot. Vaag was Wintrow zich ervan bewust dat hij Kennit nog nooit zo slordig had gezien. Bovendien las hij paniek in de altijd koele, sardonische ogen van de kapitein. Hij voelt ons, dacht Wintrow. Hij begint een band met ons te vormen; hij voelt iets van wat er gaande is, en dat maakt hem bang.

Etta gaf de kapitein zijn kruk. Hij griste hem uit haar handen en kwam met grote stappen naar Wintrow toe. Zijn plotselinge greep op Wintrows schouder was de greep van het leven die hem wegtrok van de dood. Wat doe je?' vroeg Kennit boos. Toen keek hij langs Wintrow heen en er kwam een klank van afschuw in zijn stem. 'God der vissen, wat heb je met mijn schip gedaan?'

Wintrow keerde zich weer naar het boegbeeld. Vivacia had zich omgedraaid naar de groeiende menigte verontruste zeelieden op het voordek. Een van de mannen slaakte een luide gil toen haar ogen plotseling fel groen werden. Ze wervelden als een draaikolk met een zwart centrum, duisterder dan de donkerste nacht. Haar gezicht had niets menselijks meer. Haar zwarte lokken dansten in de nachtwind als een nest kronkelende slangen. De tanden die ze ontblootte waren te wit. 'Als ik niet kan winnen,' zei de draak door haar mond, 'dan zal ik ervoor zorgen dat niemand wint.'

Langzaam keerde ze zich van hen af. Ze spreidde haar

armen alsof ze de nachtelijke zee wilde omhelzen. Toen liet het boegbeeld ze langzaam zakken en omklemde ze de romp van het schip achter haar.

Wintrow! Wintrow! Help me! riep Vivacia in zijn geest. Het boegbeeld had haar mond en haar stem niet langer onder controle. Laten we samen sterven, smeekte ze. Hij had het bijna gedaan. Hij was haar bijna gevolgd in die peilloze diepte, maar op het laatste moment kon hij het niet.

'Ik wil leven!' hoorde hij zichzelf uitroepen. De woorden schalden door de nacht. 'Alsjeblieft, laat ons leven!' Even meende hij te voelen dat zijn woorden haar vastberadenheid om te sterven verzwakten.

Er volgde een vreemde stilte op zijn woorden. Zelfs de nachtwind leek zijn adem in te houden. Wintrow besefte dat ergens een zeeman een gebed uit zijn jeugd mompelde, maar een ander, zachter geluid drong tot hem door. Een bros geluid als van rennende voeten, als het geluid van krakend ijs dat nog niet sterk genoeg was om op te lopen.

'Ze is weg,' fluisterde Etta. 'Vivacia is verdwenen.'

Het was waar. Zelfs in het schamele licht van de lantaarn was de verandering duidelijk te zien. Alle kleur, elk teken van leven was uit het boegbeeld verdwenen. Het hout van haar rug en haar zwarte haar was grauw als een grafsteen. Haar gekerfde lokken leken bevroren en waren immuun voor de wind. Haar huid leek verweerd als een oude omheining. Wintrow reikte naar haar met zijn geest. Hij bespeurde een snel vervagend spoor van haar wanhoop, als een geur die

uiteendreef op de wind. Toen was zelfs dat verdwenen, alsof er een deur tussen hen was dichtgevallen.

Wintrow slaakte een diepe zucht. Hij was weer alleen. Hoe lang was het geleden dat zijn eigen gedachten de enige waren in zijn hoofd? Even later werd hij zich bewust van zijn lichaam. De koele nachtlucht deed zijn genezende brandwonden prikken. Zijn knieën werden plotseling slap en hij zou op het dek in elkaar zijn gezakt als Etta niet voorzichtig een arm om hem heen had geslagen. Hij liet zich tegen haar aan vallen. De nieuwe huid schreeuwde het uit bij de aanraking, maar hij was te zwak om terug te deinzen.

Etta keek langs hem heen, naar Kennit, vervuld van een intens medelijden. Wintrow volgde haar blik. Nog nooit had hij een man gezien die zo vermorzeld was door verdriet. De piraat boog zich ver over de reling om naar Vivacia's gezicht te kijken. Zijn gelaatstrekken waren verstard in een gekwelde grimas. Lijnen die Wintrow nooit eerder had opgemerkt, hadden zich in zijn gezicht gegraven. Zijn glanzende zwarte haar en zijn snor vormden een schokkend contrast met zijn grauwe huid. Vivacia's heengaan verzwakte Kennit op een manier zoals het verlies van zijn been dat niet had gedaan. Wintrow zag hoe hij voor zijn ogen verouderde.

Kennit draaide zijn hoofd naar hem om. 'Is ze dood?' vroeg hij als verstard. 'Kan een levend schip doodgaan?' Zijn ogen smeekten dat het onmogelijk was.

'Ik weet het niet,' moest Wintrow toegeven. 'Ik voel haar niet. Ik voel haar helemaal niet meer.' De kloof diep binnen

in hem was te gruwelijk om te onderzoeken. Er gaapte een verschrikkelijke leegte. Had hij dit ooit gewenst? Hij moest wel krankzinnig zijn geweest.

Kennit keerde zich met een ruk weer naar het boegbeeld. 'Vivacia?' riep hij vragend. 'Vivacia!' bulderde hij toen. Het was de woedende, verlaten roep van een versmade minnaar. 'Je kunt me nu niet in de steek laten!'

Zelfs de lichte bries verstomde. Op het dek van het schip heerste doodse stilte. De bemanning leek net zo getroffen door het verdriet van de kapitein als door het heengaan van het levende schip. Het was Etta die de stilte verbrak.

'Kom,' zei ze tegen Kennit. 'Er is niets wat we kunnen doen. Wintrow en jij moeten naar beneden om erover te praten. De jongen moet eten en drinken. Hij zou nog niet eens uit bed mogen zijn. Samen kunnen jullie proberen te bedenken wat er moet gebeuren.'

Wintrow besefte wat ze beoogde. De houding van de kapitein maakte de bemanning van streek. Hij kon zich beter niet laten zien tot hij weer tot zichzelf was gekomen. 'Ja, laten we naar beneden gaan,' bracht Wintrow uit. Hij moest weg bij die gruwelijke, stille gedaante.

Kennit keek hen aan alsof ze vreemden voor hem waren. Een plotselinge dofheid kwam in zijn ogen. 'Heel goed. Breng hem naar beneden en verzorg hem.' Zijn stem was ontdaan van elke emotie. Hij liet zijn blik over zijn bemanning gaan. 'Ga terug naar jullie post,' zei hij toen. Ze reageerden niet. Sommigen keken vol medeleven naar hun kapitein, maar de

meeste gezichten stonden verward, alsof ze een vreemde voor zich hadden. 'Nu!' beet hij hen toe. Hoewel hij zonder stemverheffing had gesproken, klonk zijn stem zo gebiedend dat zijn mannen zich haastten te gehoorzamen. In een oogwenk lag het voordek er verlaten bij, op Wintrow, Etta en Kennit na.

Etta wachtte op Kennit. De kapitein nam onbeholpen zijn kruk onder zijn arm, liet de reling los en haastte zich over het voordek naar de ladder.

'Je moet hem helpen,' fluisterde Wintrow. 'Ik red me wel.'

Etta knikte en keerde hem de rug toe. Kennit accepteerde haar hulp zonder protest. Dat was al even ongewoon voor de piraat als zijn eerdere vertoon van emotie. Terwijl hij zag hoe teder Etta hem de korte ladder af hielp, voelde Wintrow zich des te eenzamer. 'Vivacia?' vroeg hij zacht aan de nacht. De wind streek langs zijn lichaam en maakte hem bewust van zijn brandwonden, en zijn naaktheid. Vivacia was net zo pijnlijk van hem afgestroopt als zijn huid, maar het was een ander soort pijn. Zijn naaktheid was een gering ongemak vergeleken bij de eenzaamheid die hij voelde. Gedurende een duizelingwekkend moment was hij zich bewust hoe enorm de zee en de wereld om hem heen waren. Hij was niet meer dan een stofdeeltje van leven op dit deinende, houten dek. Vroeger had hij altijd Vivacia om zich heen gevoeld, was hij zich bewust geweest van haar kracht, had hij zich afgeschermd gevoeld van de wereld. Sinds hij als kind voor het eerst van huis was gegaan, had hij zich niet meer zo nietig en onbeschut

gevoeld.

'Sa,' fluisterde hij, wetend dat hij troost zou kunnen vinden bij zijn god. Sa was er altijd voor hem geweest, lang voordat hij aan boord van het schip was gegaan en een band met haar had gesloten. Ooit was hij er zeker van geweest dat het priesterschap zijn bestemming was. Maar terwijl hij met dat ene woord reikte naar het ontzag van het goddelijke, besefte hij dat de naam op zijn lippen in werkelijkheid een gebed was; een gebed dat Sa hem Vivacia zou teruggeven. Hij voelde zich beschaamd. Had zijn schip de plaats ingenomen van zijn god? Geloofde hij echt dat hij niet verder kon zonder haar? Plotseling knielde hij op het donkere dek, maar niet om te bidden. Zijn handen betastten het hout. Hier. De vlekken zouden hier moeten zijn. De plek waar zijn bloed zich had vermengd met haar hout en waar hij met haar was verenigd door een band die hij met niemand deelde. Maar toen zijn verminkte hand zijn eigen, bloedige handafdruk vond, voelde hij niets. Alleen de fijne structuur van het toverhout.

'Wintrow?'

Etta was teruggekomen. Ze stond op de ladder en keek naar hem, zoals hij op handen en knieën op het dek lag. 'Ik kom,' antwoordde hij en sprong overeind.

'Nog meer wijn?' vroeg Etta aan Wintrow.

De jongen schudde zwijgend zijn hoofd. Hij zag eruit als een jongen, gewikkeld in een schoon laken van Kennits bed. Etta had het van de grond gegrist en het hem voorgehouden

toen ze hem naar zijn hut had geholpen. Zijn rauwe vlees kon de beroering van kleren nog niet verdragen. Nu zat de jongen ongemakkelijk op de punt van een stoel tegenover Kennit. Etta zag duidelijk dat hij geen houding kon vinden waarin hij geen last had van zijn brandwonden. Hij had iets gegeten van wat ze hem had voorgezet, maar hij leek zich nog weinig beter te voelen. Waar het vergif aan hem had gevreten, was zijn huid vlekkerig rood en glanzend. De kale, rode plekken op zijn geschoren hoofd deden haar denken aan een schurftige hond. Het ergst was echter de doffe blik in zijn ogen die het verdriet en de verlatenheid in de ogen van Kennit weerspiegelde.

De piraat zat tegenover Wintrow, zijn donkere haar verward, zijn hemd half dichtgeknoopt. Kennit, die altijd zo zorgvuldig op zijn uiterlijk lette, scheen daar nu helemaal niet aan te denken. Ze kon de aanblik van de man van wie ze hield nauwelijks verdragen. In de jaren dat ze hem kende, was hij aanvankelijk slechts haar klant geweest, later de man naar wie ze verlangde. Toen hij haar had meegenomen, had ze gedacht dat niets haar gelukkiger kon maken. De nacht waarin hij haar vertelde dat hij om haar gaf, had haar hele leven veranderd. Ze had hem zien groeien, van kapitein op een schip tot commandant van een vloot piratenschepen. Sterker nog, hij werd in brede kring erkend als koning van de Piraten Eilanden. Ze had gedacht dat ze hem had verloren in de storm waarbij hij zowel de zee als de zeeslang zijn wil had opgelegd. Ze was immers een man niet waardig die Sa voor

zo'n grootse bestemming had uitverkoren. Ze had getreurd om zijn grootheid, dacht ze beschaamd. Hij was hoog gestegen en daar was ze jaloers op geweest, uit angst dat hij daardoor van haar zou vervreemden.

Maar dit, dit was duizend keer erger.

Geen strijd, geen verwonding, geen storm had hem ooit kunnen verslaan. Tot die avond had ze hem nooit onzeker gezien. Zelfs nu zat hij kaarsrecht aan tafel en dronk hij beheerst zijn brandewijn, met een rechte rug en vaste hand. Toch was hij iets kwijtgeraakt. Ze had gezien hoe het hem verliet, hoe het uit hem wegstroomde met het leven van het schip.

Toen hij zijn keel schraapte keek Wintrow hem bijna angstig aan.

'Dus je denkt dat ze dood is?' Zijn stem had een snijdende klank. 'Hoe kan dat? Wat heeft haar gedood?'

Nu was het Wintrows beurt om zijn keel te schrapen. Het klonk ijl en beverig. 'Ik heb het gedaan. Of liever gezegd, wat ik te weten ben gekomen heeft haar gedood. Of ervoor gezorgd dat ze zich zo diep in zichzelf heeft teruggetrokken dat ze niet meer terug kan.' Hij slikte, vechtend tegen zijn tranen. 'Misschien heeft ze eenvoudig beseft dat ze altijd al dood is geweest. Misschien was het alleen mijn geloof in haar ongelijk dat haar in leven heeft gehouden.'

Kennit zette zijn glas met een klap op tafel. 'Probeer het zo te zeggen dat ik het ook begrijp,' beet hij zijn profeet toe.

'Het spijt me, kapitein, maar dat probeer ik ook.' De jongen

hief een bevende hand op om over zijn ogen te wrijven. 'Het is een lang, verwarrend verhaal. Mijn herinneringen zijn vermengd geraakt met mijn dromen. Volgens mij heb ik een groot deel ervan altijd al vermoed. Na de ontmoeting met de zeeslang kwamen al mijn verdenkingen plotseling samen met wat ze wist. En met wat ik wist.' Wintrow hief zijn ogen op naar Kennit en verbleekte bij het zien van de blinde razernij op diens gezicht. Hij begon sneller te praten. Toen ik die gevangen zeeslang vond op het Eiland der Anderen, dacht ik dat ze gewoon een gevangen dier was. Meer niet. Bovendien was ze ongelukkig, dus ik besloot haar vrij te laten. Dat zou ik met elk wezen hebben gedaan. Geen van Sa's schepselen zou zo wreed mogen worden opgesloten. Terwijl ik met haar bezig was kreeg in de indruk dat ze intelligenter was dan bijvoorbeeld een beer of een kat. Ze wist wat ik deed. Toen ik genoeg tralies had verwijderd zodat ze kon ontsnappen, deed ze dat. Maar op weg naar de vrijheid streek haar huid langs de mijne. Het bezorgde me een brandend gevoel, maar op dat moment kénde ik haar. Het was alsof er een brug tussen ons was geslagen; net zoiets als de band die ik deel met het schip. Ik kende haar gedachten en zij kende de mijne.' Hij haalde diep adem en boog zich naar voren. In zijn ogen stond de wanhopige smeekbede dat de piraat hem zou geloven.

'De zeeslangen zijn drakengebroed, Kennit. Op de een of andere manier zijn ze gevangen in hun zeegedaante en niet in staat terug te keren naar de gronden waar ze veranderen in volgroeide draken. Ik kon het niet allemaal bevatten. Ik zag

beelden, ik dacht haar gedachten, maar het is moeilijk om het in menselijke termen uit te drukken. Bij terugkomst aan boord van de Vivacia wist ik dat het levende schip bestemd was geweest een draak te worden. Ik weet niet precies hoe dat in zijn werk gaat. Er is een fase tussen de zeeslang en de draak. Een tijd waarin de zeeslang is omhuld door een soort harde huid. Volgens mij is dat wat toverhout is: de cocon van een draak voordat hij die gedaante aanneemt. Op de een of andere manier hebben de Wilde Regenlanders haar in plaats daarvan in een schip veranderd. Ze hebben de draak gedood en haar cocon tot planken gehakt om er een levend schip van te bouwen.'

Kennit pakte de hals van de fles brandewijn alsof hij hem wilde wurgen. 'Ik begrijp er niets van. Het kan niet waar zijn wat je zegt!' Hij tilde de fles op en heel even dacht Etta dat hij de jongen er zijn hersens mee zou inslaan. Ze zag aan Wintrow dat hij haar angst deelde, maar hij gaf geen krimp. Hij wachtte zwijgend op de slag, bijna alsof hij zijn dood zou verwelkomen. In plaats daarvan schonk Kennit brandewijn in zijn glas. Er klotste wat over de rand op het witte tafelkleed. De piraat sloeg er geen acht op. Hij pakte het glas en sloeg het in één teug achterover.

Zijn woede is te groot, dacht Etta plotseling. Er zit meer achter. Er is iets dat nog dieper gaat en dat nog pijnlijker is dan het verlies van Vivacia.

Wintrow slaakte een diepe zucht. 'Ik kan u alleen maar vertellen wat ik geloof, kapitein. Als het niet waar was, denk ik

niet dat Vivacia er zo vurig in had geloofd dat het haar dood werd. Een deel van haar heeft het altijd geweten. Er heeft altijd een draak in haar geslapen. Onze ontmoeting met de zeeslang heeft die draak gewekt. En de draak is woedend door de ontdekking wat ze is geworden. Toen ik bewusteloos was, eiste ze dat ik haar zou helpen het leven van het schip te delen. Ik...' Wintrow aarzelde en liet duidelijk iets ongezegd toen hij vervolgde: 'Het was de draak die me vandaag heeft gewekt. Ze heeft me gewekt en me gedwongen me volledig open te stellen voor Vivacia. Ik had me op een afstand gehouden, want ik wilde niet dat ze zou beseffen wat ik wist: dat ze nooit echt had geleefd. Dat ze de dode huls was van een vergeten draak die mijn familie voor haar eigen bedoelingen had gebruikt.'

Kennit leunde achterover in zijn stoel. 'Dus dat is het geheim van de levende schepen?' schamperde hij. 'Dat bestaat niet. Iedereen die ooit met een levend schip in aanraking is geweest, zou het afdoen als waanzin. Een draak die in haar woont! Een schip gemaakt van drakenhuid. Je bent in de war, jongen. Je ziekte heeft je verstand aangetast.'

Maar Etta geloofde het. Vanaf het moment dat ze aan boord was gekomen had de aanwezigheid van het schip op haar zenuwen gewerkt. Nu werd ineens alles duidelijk. Het was waar. Er had altijd een draak in Vivacia geleefd.

Bovendien wist Kennit het ook. Etta had hem al eerder zien liegen, ook tegen haar, maar nog nooit tegen zichzelf. Daar was hij niet erg goed in. Het bleek uit het nauwelijks

merkbare trillen van zijn hand terwijl hij zichzelf nog een glas brandewijn inschonk.

'Voor wat ik moet doen heb ik een levend schip nodig,' zei hij abrupt terwijl hij zijn glas weer op tafel zette. 'Ik moet haar weer tot leven brengen.'

'Ik denk niet dat u dat kunt,' zei Wintrow zacht.

Kennit snoof. 'Je verliest wel erg snel je vertrouwen in me. Nog maar een paar dagen geleden geloofde je dat ik door Sa was uitverkoren. En nog maar een paar weken geleden trad je op als mijn pleitbezorger tegenover de bewoners van de Piraten Eilanden en zei je dat ik was voorbestemd hun koning te worden, als ze me waardig waren! Het mocht wat! Je geloof is wel erg broos als het de eerste beproeving al niet kan doorstaan. Luister, Wintrow Vestrit. Ik heb op de kust van het Eiland der Anderen gelopen, en de voorspelling die me daar is gedaan, heeft me gesterkt in mijn voornemen. Ik heb met mijn stem een storm tot bedaren gebracht. Ik heb een zeeslang mijn wil opgelegd. Het is nauwelijks een dag geleden dat ik je voor de poorten van de dood heb weggehaald, jij ondankbare beroerling! Maar nu zit je me hier te beschimpen. Je zegt dat ik het schip niet weer tot leven kan brengen. Hoe durf je? Probeer je mijn gezag soms te ondermijnen? Ik heb je behandeld als een zoon, maar komt nu de schorpioen die je in werkelijkheid bent naar buiten?'

Etta bleef waar ze was, buiten de cirkel van de lantaarn die boven de tafel hing, en sloeg de twee mannen gade. Een opeenvolging van emoties trok over Wintrows gezicht. Het

vervulde haar met ontzag dat ze deze zo duidelijk kon lezen. Erger nog, plotseling treurde ze om hem. Hij was, net als zij, gevangen tussen liefde voor de man die ze zo lang hadden gevolgd en angst voor het machtige wezen dat hij bezig was te worden. Ze hield haar adem in en hoopte dat Wintrow de juiste woorden zou weten te vinden. Maak hem niet boos, pleitte ze zonder geluid. Als je hem boos maakt hoort hij je niet.

Wintrow slaakte een diepe zucht. Er stonden tranen in zijn ogen. 'Sterker nog, u hebt me beter behandeld dan mijn eigen vader. Toen u aan boord van de Vivacia kwam verwachtte ik te zullen sterven. In plaats daarvan hebt u me elke dag uitgedaagd om op zoek te gaan naar het leven, mijn leven. U bent meer dan alleen een kapitein voor me. Ik geloof onvoorwaardelijk dat u een werktuig bent van Sa, bedoeld om zijn wil uit te voeren. Dat zijn we natuurlijk allemaal, maar volgens mij is de bestemming die hij voor u in petto heeft, grootser dan bij de meeste stervelingen. Maar als u zegt dat u Vivacia weer tot leven wilt wekken... Ik twijfel niet aan u, kapitein. Ik twijfel of ze ooit werkelijk heeft geleefd, in de zin zoals u en ik leven. Vivacia was een bedenksel, een wezen dat is samengesteld uit de herinneringen van mijn voorouders. De draak is ooit echt geweest, Vivacia niet. Dus als de draak is gestorven toen zij werd geschapen, wat blijft er dan over dat u weer tot leven zou kunnen wekken?'

Sneller dan de gespleten tong van een slang die naar buiten schoot, gleed er een blik van onzekerheid over Kennits

gezicht. Had Wintrow het gezien?

De jongeman zei niets. Zijn vraag hing nog altijd in de lucht. Ongelovig zag Etta dat hij zijn hand optilde en heel langzaam over de tafel reikte, alsof hij Kennits hand wilde aanraken uit... medeleven? O, Wintrow, dat zou een gruwelijkefout zijn!

Als Kennit die zwevende hand al zag, dan liet hij dat niet merken. Ogenschijnlijk hadden Wintrows woorden hem niets gedaan. Hij keek naar de jongen en Etta zag dat hij tot een besluit kwam. Langzaam pakte hij de fles brandewijn en schonk hij zijn glas nog eens vol. Toen reikte hij over de tafel naar Wintrows lege glas. Ook daar schonk hij een royale hoeveelheid brandewijn in.

'Drink op,' droeg hij hem bars op. 'Misschien krijg je daardoor weer wat vuur in je donder. Hou op te zeggen dat ik het niet kan. Vertel me liever hoe je me denkt te gaan helpen.' Hij hief zijn eigen glas en sloeg de inhoud achterover. 'Want ze lééfde, Wintrow. Dat weten we allemaal. Dus wat haar ook bezielde... dat zullen we terugroepen.'

Wintrow bracht langzaam zijn hand naar zijn glas. Hij hief het en zette het weer neer. 'Maar als dat leven nu niet langer bestaat? Als ze eenvoudig is heengegaan?'

Kennit lachte. De rillingen liepen over Etta's rug. Ze stelde zich voor dat een man die werd gemarteld zo zou kunnen lachen, wanneer de pijn zo erg werd dat schreeuwen niet langer voldoende was. 'Je twijfelt aan me, Wintrow. Dat komt omdat jij niet weet wat ik weet. Dit is niet het eerste levende

schip dat ik in mijn leven heb gekend. Ze sterven niet zo gemakkelijk. Dat kan ik je verzekeren. Drink die brandewijn op. Braaf zo. Etta! Waar ben je? Wat bezielt je om een bijna lege fles op tafel te zetten? Haal een nieuwe fles, en vlug een beetje.'

De jongen kon niet tegen drank. Kennit had hem moeiteloos onder de tafel gedronken, en de hoer zou haar handen vol aan hem hebben. 'Breng hem naar zijn hut,' zei hij tegen Etta. Hij keek welwillend toe terwijl ze hem overeind hees. Nietsziend strompelde Wintrow met haar mee. Kennit keek hen na. In het vertrouwen dat hij nu even tijd had voor zichzelf nam hij de kruk stevig onder zijn arm. Voorzichtig en met zware tred verliet hij de hut en liep hij het dek op. Misschien was hij ook wel een beetje dronken.

Het was nog altijd een prachtige nacht. De sterren stonden hoog aan de hemel, een lichte wolkennevel versluierde hun schittering. Ze hadden de stroming niet mee, maar de slanke romp van de Vivacia sneed gracieus door de golven. De wind was aangewakkerd en floot door de zeilen. Kennit hield met gefronste wenkbrauwen zijn hoofd schuin, maar het geluid verstomde.

Hij maakte langzaam een ronde over het dek. De stuurman stond zwijgend aan het roer. Hoog in het want zat een mannetje op de uitkijk, maar hij was onzichtbaar in de duisternis boven de gedempte lantaarns van het schip. Zijn schip, dacht Kennit. De Vivacia was zijn schip. Hij zou haar

weer tot leven roepen en als hij dat deed, zou ze weten dat hij haar meester was en ze zou van hem zijn op een manier zoals ze dat nooit van Wintrow was geweest. Zijn eigen levende schip, precies zoals hij dat altijd had verdiend. Wel vervloekt! Niets zou haar nu nog van hem kunnen afnemen. Niets.

Hij beklom de korte trap naar het voordek en ging even zitten om op adem te komen, maar ogenschijnlijk om naar de nachtelijke hemel te kijken. Tenslotte trok hij zijn kruk naar zich toe, hij richtte zich weer op en liep naar de boeg. Leunend over de reling keek hij naar de zee vóór zich. Verre eilanden lagen als lage, zwarte heuveltjes aan de horizon. Hij wierp een blik op het grauwe gezicht van het boegbeeld, toen keek hij weer in de verte.

'Goedenavond, schone vrouwe van de zee,' begroette hij haar. 'Een prachtige nacht en een goede wind in de rug. Wat kunnen we nog meer verlangen?'

Hij luisterde naar haar zwijgen alsof ze antwoord had gegeven. 'Inderdaad. Ik ben net zo opgelucht als jij dat Wintrow weer rondloopt. Hij heeft goed gegeten, wat wijn gedronken en nog wat meer brandewijn. Ik dacht dat een goede nachtrust bevorderlijk zou zijn voor zijn genezing. Natuurlijk heb ik Etta opgedragen over hem te waken. Dat geeft ons een momentje alleen, mijn prinses. Wat zou je graag willen vanavond? Ik weet nog een prachtig oud verhaal van de Zuideilanden. Wil je het horen?'

Alleen de wind en het water gaven antwoord. Hij werd heen en weer geslingerd tussen wanhoop en woede, maar hij

paste er wel voor op iets te laten merken. In plaats daarvan glimlachte hij hartelijk. 'Heel goed. Het is een oud verhaal, uit de dagen toen Jamaillia nog niet bestond. Sommigen zeggen dat het in werkelijkheid een verhaal van de Gedoemde Kust is dat in de Zuidlanden werd verteld en daar uiteindelijk als erfgoed is opgeëist.' Hij schraapte zijn keel. Toen hij begon te vertellen, gebruikte hij de woorden en de ritmische cadans van zijn moeder die prachtig had kunnen vertellen voordat Igrot haar voorgoed het zwijgen had opgelegd door haar tong uit te snijden.

'Eens, in die verre, verre tijd, was er een jonge vrouw met een goed stel hersens maar een krappe beurs. Haar ouders waren niet zo jong meer, en als ze stierven zouden hun weinige bezittingen van haar zijn. Misschien zou ze daar tevreden mee zijn geweest, maar in hun toewijding jegens hun dochter besloten ze een huwelijk voor haar te regelen. De man die ze kozen was een boer, met een dikke beurs maar geen hersens. De dochter besefte onmiddellijk dat ze nooit gelukkig met hem zou worden. Sterker nog, dat ze hem niet om zich heen zou kunnen verdragen. En dus verliet Edrille, zo heette ze, haar ouders, haar huis en...'

'Ze heette Erlida, uilskuiken.' Vivacia draaide langzaam haar hoofd naar hem om. De beweging deed een ijzige rilling over Kennits rug lopen. Want ze draaide zich soepel om, niet gebonden door menselijke beperkingen. Haar haar was plotseling gitzwart met een zilveren glans. Haar gouden ogen weerkaatsten het zwakke schijnsel van de scheepslantaarn.

Toen ze naar hem glimlachte, was haar mond te groot en de tanden die ze hem toonde, waren witter maar ook kleiner dan daarvoor. De kleur van haar lippen was te rood. Het leven dat haar bezielde, glinsterde met de glans van een zeeslang. Haar stem klonk loom en kwam diep uit haar keel. 'Als je me dan zo nodig moet vervelen met een verhaal van duizend jaar oud, vertel het dan tenminste goed.'

Zijn adem stokte in zijn keel. Hij wilde alweer verder gaan, maar bedacht zich. Zeg niets! Laat haar het woord doen en zich verraden! De blik van het schepsel was scherp als een kling op zijn keel, maar hij weigerde angst te tonen. 'Erlida,' hield ze vol. 'En het was geen boer, maar een pottenbakker aan wie ze werd uitgehuwelijkt. Een man die de hele dag met natte klei bezig was. Hij maakte lompe, zware potten, alleen geschikt voor slappe kost en als nachtspiegel.' Ze wendde haar hoofd af en keek uit over de donkere zee. 'Zo gaat het verhaal. Ik kan het weten, want ik heb Erlida gekend.'

Kennit liet de stilte voortduren. 'Hoe kan dat?' vroeg hij tenslotte schor. 'Hoe kan het dat jij Erlida hebt gekend?'

Het boegbeeld snoof verachtelijk. 'Omdat we niet zo stom zijn als mensen, die alles vergeten wat hun soort is overkomen vóór hun geboorte. De herinneringen van mijn moeder, van haar moeder en van de moeder van de moeder van mijn moeder zijn allemaal van mij. Ze worden geweven tot strengen van geheugenslik met het speeksel van degenen die me hebben geholpen me in mijn cocon te nestelen. Ze zijn mijn erfenis, die ik zou opeisen wanneer ik als draak

ontwaakte. Ik bewaar de herinneringen aan meer dan honderd levens. Maar ik ben gevangen in dit dode ding en het enige wat ik nog kan, is verlangen naar wat ik had kunnen zijn.'

'Ik begrijp het niet,' zei Kennit stijfjes.

'Omdat je zo stom bent,' snauwde ze bitter.

Niemand, had hij eens gezworen, zou ooit nog zo tot hem spreken. Hij richtte zich op. 'Je vindt me misschien stom, maar ik ben tenminste echt. En jij niet.' Hij pakte zijn kruk en zette zich schrap om weg te springen.

Ze keerde zich weer naar hem om. Er speelde een schampere grijns om haar mond. 'Kijk eens aan. Het insect kan steken. Ga door, piraat. Je denkt dat ik niet echt ben? Ik ben anders echt genoeg. Echt genoeg om mijn naden te openen en het zeewater binnen te laten wanneer ik dat verkies. Misschien zou je dat moeten beseffen.'

Kennit spuwde over de reling. 'Opschepperij, bluf. Moet ik daarvan onder de indruk zijn? Vivacia was dapperder en sterker dan jij, schip, wat je ook bent. Jij neemt meteen je toevlucht tot bullebakkerij. Goed, vernietig ons maar. Ik kan je niet tegenhouden. En als je eenmaal naar de bodem bent gezonken, wens ik je veel plezier met je leven als wrak.' Hij keerde zich resoluut van haar af. Hij moest nu weglopen, wist hij. Blijven lopen, anders zou ze geen greintje respect voor hem hebben. Hij was bijna bij de ladder naar het hoofddek toen er een huivering door het schip ging. Vanuit de uitkijkpost in het want klonk een woeste kreet, en benedendeks waar de hangmatten van de bemanning hingen

klonk verontrust geroezemoes. De stuurman aan het roer schreeuwde een woedende vraag. De punt van Kennits kruk schoot weg en hij viel, waardoor alle lucht uit zijn longen werd geslagen.

Terwijl hij nog lag na te hijgen trok het schip zichzelf weer recht. Het boegbeeld lachte zacht en welluidend. In Kennits oren klonk het als hoongelach. Plotseling begon de toverhouten amulet om zijn pols te praten. 'Je moet niet weglopen, dwaas. Je mag een draak nooit je rug toekeren. Dan denkt ze dat je zo stom bent dat je het verdient om vernietigd te worden.'

Kennit hijgde van pijn. 'Waarom zou ik jou vertrouwen?' bromde hij. Hij hees zich half overeind. 'Je bent zelf een stukje van een draak, als wat ze zegt waar is.'

'Niet alle draken zijn hetzelfde. Ga terug. Daag haar uit. Verzet je.'

'Hou je mond!' siste hij.

'Wat zei je?' vroeg het schip beminnelijk maar met een venijnige ondertoon.

Met moeite hees hij zich overeind. Hij nam zijn kruk onder zijn arm, zette hem stevig op het dek en liep naar de boeg. 'Ik zei: "Hou je mond!".' Hij greep de reling en leunde eroverheen terwijl hij al zijn angst omzette in woede. 'Wees dan gewoon hout, als je te stom bent om Vivacia te zijn.'

'Vivacia? Die slavin zonder ruggengraat? Die bevende, volgzame, menselijke schepping die niets anders doet dan zichzelf vernederen? Ik zwijg liever voorgoed dan dat ik haar

zou moeten zijn.'

Kennit greep zijn kans. 'Dus je bent haar niet? In haar zat geen grein van jou?'

Het boegbeeld draaide haar hoofd naar achteren. Als ze een zeeslang was geweest zou Kennit hebben gedacht dat ze op het punt stond toe te slaan. Hij was echter wel zo verstandig niet terug te deinzen en zijn angst te tonen. Haar mond ging open, maar ze zei niets. Haar ogen draaiden van woede.

'Als zij jou niet is, heeft ze evenveel recht op het leven van dit schip als jij. En als ze jou wel is... dan bespot je jezelf. Hoe dan ook, het kan mij niet schelen. Ik heb dit levende schip een aanbod gedaan. Het kan me weinig schelen wie van jullie het aanneemt.'

Hij had al zijn kaarten op tafel gelegd. Of hij zou winnen, of het werd zijn ondergang. Tussen die twee uitersten zat niets. Maar zo was het altijd al geweest.

Ze slaakte een zucht. Wat voor aanbod?'

Kennit verbeet een glimlach. Wat voor aanbod? Bedoel je dat je dat niet weet? Kijk eens aan. Ik dacht dat je al die tijd al onder Vivacia's huid had zitten loeren. Maar het lijkt er meer op dat je net wakker bent.' Hij sloeg haar aandachtig gade. Hij moest niet zo ver gaan dat ze boos werd, maar hij wilde ook niet te gretig lijken. Toen ze haar ogen tot spleetjes kneep veranderde hij van tactiek. 'Ga met me op kaapvaart. Wees mijn koningin der zeeën. Als je echt een draak bent, laat dat dan zien. Laten we jagen waar we willen en al deze eilanden

als de onze opeisen.'

Ondanks haar hooghartige blik zag hij dat haar ogen even groot werden van belangstelling. Haar volgende woorden deden hem glimlachen.

Wat levert het mij op?'

Wat wil je?'

Ze keek hem aan. Hij stond kaarsrecht en ontmoette haar vreemde blik met een flauwe glimlach. Ze liet haar blik over hem heen gaan, als een man die een naakte hoer in een goedkoop bordeel taxeerde. Haar ogen bleven rusten op zijn beenstomp, maar hij liet zich niet in verlegenheid brengen.

'Ik wil wat ik wil, en wanneer ik het wil. Als het zover is zal ik je zeggen wat het is.' Het klonk als een uitdaging.

'O hemel.' Hij trok aan zijn snor alsof hij geamuseerd was. In werkelijkheid dropen haar woorden als ijswater langs zijn ruggengraat. 'Denk je nu echt dat ik met zulke voorwaarden zou kunnen instemmen?'

Nu was het haar beurt om te lachen: een gegrinnik dat diep uit haar keel leek te komen en dat hem deed denken aan het zangerige gegrom van een jagende tijger. Het kon Kennit niet geruststellen, net zomin als haar woorden. 'Natuurlijk stem je ermee in,' zei ze. Welke keus heb je anders? Je wilt het wel niet toegeven, maar ik kan je vernietigen, en je hele bemanning erbij. Je zou blij moeten zijn dat het me amuseert met je te praten. Voor zolang als het duurt.'

Kennit weigerde zich te laten ontmoedigen. 'Als je mij vernietigt, vernietig je jezelf. Of denk je dat het amusanter zal

zijn om naar de bodem te zinken en daar in het slijk te rusten? Ga met me op kaapvaart en mijn bemanning zal je vleugels van zeildoek geven. Met ons kun je over de golven vliegen. Je kunt weer jagen, draak. Als de oude legenden ook maar een kern van waarheid bevatten, zou je dat méér dan amusant moeten vinden.'

Ze grinnikte opnieuw. 'Dus je aanvaardt mijn voorwaarden?'

Kennit richtte zich op. 'Ik neem een nacht om erover na te denken.'

'Dus je doet het,' zei ze met haar blik op de nacht.

Hij verwaardigde zich niet te antwoorden. In plaats daarvan pakte hij zijn kruk en liep hij voorzichtig het dek over. Bij de ladder liet hij zich zakken en daalde hij onbeholpen de treden af. Hij knikte kortaf naar twee dekknechten. Als ze iets hadden gehoord van het gesprek tussen de kapitein en het schip, waren ze wel zo verstandig dat niet te laten merken.

Terwijl hij over het hoofddek liep stond hij zichzelf eindelijk een gevoel van triomf toe. Het was hem gelukt. Hij had het schip weer tot leven geroepen. Ze zou hem opnieuw dienen. Hij verdrong haar kant van de overeenkomst. Wat kon ze voor zichzelf willen? Ze had geen behoefte aan eten of slapen, zelfs niet aan paren. Wat kon ze van hem vragen dat hij haar niet gemakkelijk zou kunnen geven? Hij had het goed gespeeld.

'Beter dan je zelf wel weet,' klonk heel zacht zijn eigen stem. Het was de amulet die tot hem sprak. 'Het is een

overeenkomst met een enorm potentieel.'

'O ja?' Zelfs tegenover de amulet wilde hij niet laten merken hoe uitgelaten hij was. 'Dat vraag ik me af. Zeker nu jij er ook achter staat.'

'Vertrouw me nou maar,' zei de amulet. 'Heb ik je ooit verkeerde raad gegeven?'

'Ik moet jou vertrouwen en ik moet een draak vertrouwen,' zei Kennit zacht. Hij keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand hem hoorde. Toen hield hij zijn pols naast zijn oor. In het maanlicht kon hij alleen de rode oogjes zien glinsteren in het gezichtje van de amulet. 'Heeft Wintrow gelijk? Ben je een overblijfsel van een doodgeboren draak?'

De stilte sprak boekdelen.

'En als dat zo zou zijn?' vroeg de amulet tenslotte. 'Ik draag toch jouw gezicht? Stel jezelf deze vraag: verberg jij de draak of andersom?'

Kennits hart sloeg een slag over. De wind kreunde in het want zodat zijn nekharen overeind gingen staan. 'Je slaat wartaal uit.' Terwijl hij naar zijn hut liep negeerde hij het zachte grinniken aan zijn pols.

Haar stem was schor. Ze had eerder gezongen, opgesloten in de poel in de grot waar ze dacht krankzinnig te zullen worden. Haar stem was altijd schel en gebarsten geweest als ze haar verzet uitschreeuwde tegen de stenen muren en de ijzeren tralies van haar gevangenis.

Maar dit was anders. Nu verhief ze haar stem in de nacht en zong ze een eeuwenoud lied. 'Kom,' zei het lied tot ieder

die het wilde horen. 'Kom, want de tijd nadert waarin wij samen zullen zijn. Kom, want de herinneringen wachten om te worden gedeeld. Kom, want wij zullen samen de reis aanvaarden. Naar de plek waar alles nieuw wordt. Kom.'

Het was een eenvoudig lied, bedoeld om vrolijk te worden meegezongen door tientallen stemmen. Nu ze het alleen zong, klonk het zwak en zielig. Toen ze de Overvloed verruilde voor het Gemis en haar lied tot de nachtelijke hemel richtte, klonk het zelfs nog ijler. Ze haalde diep adem en begon luider en uitdagender te zingen. Ze wist niet tot wie ze haar lied richtte. Er liep geen vers spoor van zeeslangen door het water, alleen de geur van het schip die haar tot waanzin leek te drijven. Er was iets met het schip dat ze volgde, waardoor het leek alsof het aan haar verwant was. Ze kon zich niet voorstellen hoe ze familie kon zijn van een schip, maar ze kon niet ontkennen dat de gifstoffen die de romp van het schip afscheidde erg verlokkelijk waren. Ze hervatte haar lied.

'Kom, want je verwanten wachten. Sluit je aan en schraag de zwakken. Samen, allemaal samen reizen we terug naar waar ons begin en ons einde ligt. Komt allen, o schepselen van de zee die op de kust geboren zijn. Want samen zullen we daarnaar terugkeren. Terug naar de kust. Breng je dromen van hemel en vleugels; kom samen om onze herinneringen te delen. Onze tijd is gekomen, onze tijd is gekomen.'

De laatste hoge noten werden meegevoerd door de wind. Zij Die Zich Herinnert wachtte op antwoord. Maar het kwam

niet. Terwijl ze zich weer troosteloos in de golven liet zakken, leek het echter alsof de gifstoffen die nauwelijks merkbaar uit het schip sijpelden, krachtiger werden.

Ik hou mezelf voor de gek, mopperde ze. Misschien was ze inderdaad krankzinnig. Misschien had ze haar vrijheid alleen maar hervonden om vervolgens getuige te zijn van het uitsterven van haar soort. Wanhoop overspoelde haar en dreigde haar naar beneden te trekken. In plaats daarvan keerde ze terug naar haar positie achter het schip, om het te volgen.

HOOFDSTUK 8
Heren van de Drie Domeinen

~

Tintaglia's tweede vangst was een beer. De worsteling schonk haar een diepe bevrediging want deze bewees dat ze niet langer een hulpeloos schepsel was, gevangen in de kist van haar eigen lichaam. Ze had de mensen die de lichamen van haar broeders en zusters hadden opgesneden de rug toegekeerd. Het was niet hun schuld dat ze gevangen had gezeten. De meesten hadden gehandeld in onwetendheid toen ze haar verwanten doodden. En uiteindelijk waren twee van hen bereid geweest alles te offeren om haar te bevrijden. Ze hoefde zich niet af te vragen of de balans door die redding in evenwicht was gebracht. Ze had hen voorgoed de rug toegekeerd. Hoe zoet haar wraak ook zou zijn, daarmee zou ze haar soortgenoten die misschien nog leefden niet kunnen helpen. Haar eerste plicht gold nu hen.

Ze had geslapen, met haar prooi onder zich, verwarmd door de goudgele herfstzon. Toen ze aan het eind van de lange middag ontwaakte was ze klaar om verder te gaan. In haar slaap had ze gezien wat haar te doen stond. Als er nog soortgenoten in leven waren, zou ze die kunnen vinden op hun oude jachtgronden. Daar zou ze als eerste gaan zoeken.

Dus ze was opgestaan van het karkas van de beer. Op het stinkende vlees zoemden al honderden glinsterende blauwe vliegen. Terwijl ze haar vleugels op en neer bewoog merkte ze dat deze laatste vangst haar met nieuwe kracht had vervuld.

Eigenlijk had ze in de lente uit haar cocon moeten kruipen, zodat ze de hele zomer had gehad om te groeien en te rijpen. Ze besefte dat ze zo veel mogelijk zou moeten doden en eten terwijl de herfst ten einde liep, om sterk genoeg te zijn als de winter aanbrak. Nou, dat zou ze doen. Haar eigen overleving was het allerbelangrijkste. Maar ze zou tegelijkertijd op zoek gaan naar haar soort. Ze steeg op van de zonnige heuvel waar de beer zijn einde had gevonden.

Steeds hoger klom ze, tot de wind krachtiger werd en ze zich kon laten meevoeren op de stroming. Langzaam rondcirkelend spiedde ze het land diep beneden zich af, op zoek naar sporen van haar verwanten. Op de modderige rivieroevers en in de ondiepe poelen had ze vertrapte drakensporen moeten zien, maar die waren er niet. Ze vloog langs hoge, rotsachtige richels, ideale plekken om te paren en te bakken in de zon, maar nergens zag ze sporen van drakenklauwen. Haar ogen, scherper dan die van een havik, zagen nergens een draak die zich liet meevoeren op de luchtstromingen boven de rivier. Tot aan de horizon was de hemel stralend blauw en verlaten. Haar neus, die net zo scherp was als haar ogen, rook nergens de muskusachtige geur van een mannetje, zelfs geen oude territoriumgeur. Ze was alleen in het uitgestrekte rivierdal. Draken waren de Heren van de Drie Domeinen; ze hadden geheerst over hemel, zee en aarde. Niets of niemand had zich met hen kunnen meten in luister of intelligentie. Hoe was het mogelijk dat ze allemaal verdwenen waren? Ergens moesten nog

overlevenden zijn. En ze zou ze vinden.

Ze vloog in een enorme, lome cirkel, op zoek naar de vertrouwde herkenningspunten in het landschap beneden haar. Ze waren allemaal verdwenen. De brede rivierbedding was in de loop der jaren verschoven. Overstromingen en aardbevingen hadden talloze veranderingen veroorzaakt. Hoewel ze veel daarvan herkende dankzij de herinneringen van haar voorouders, leek het wel alsof het landschap nu radicaler dan ooit was veranderd. Het was lager komen te liggen, de rivier leek breder en dieper en minder duidelijk omlijnd. Waar eens de Slangenrivier zich met donderend geraas naar zee had gespoed, slingerde de Wilde Regenrivier zich nu loom te midden van een uitgestrekt moerasgebied.

De mensenstad Trehaug was gebouwd naast de verzonken ruïnes van het oude Frengong, de stad der Ouden. De Ouden of Ouderlingen hadden die plek gekozen zodat ze dicht bij de oevers waren waar de draken zich in hun cocon wikkelden. Ooit was er een uitgestrekt ondiep gebied geweest in een bocht van de Slangenrivier. Daar had het geheugengesteente als zilverdoorschoten zwart zand op een glanzend strand gelegen. Lang geleden waren zeeslangen daar in de herfst uit de rivier gekropen om zich te nestelen op de beschutte stranden. Met de hulp van volwassen draken hadden de zeeslangen hun cocons gemaakt van lange strengen speeksel gemengd met het rijke geheugenzand. Elke herfst hadden de cocons als enorme zaadpeulen op het strand gelegen, wachtend op de lente. Zowel draken als

Ouderlingen hadden de verharde hulzen beschermd waarin de zeeslangen tijdens de lange winter hun metamorfose ondergingen. Met de komst van de lente werden de omhulsels verwarmd door de zon, zodat de wezens daarbinnen werden gewekt.

Maar dat was allemaal weg. Het strand, de Ouden, de drakenwachters, het was allemaal weg. Frengong was echter niet het enige strand geweest, hield ze zichzelf voor. Er waren nog meer plekken geweest waar de zeeslangen hun cocon maakten, verder stroomopwaarts langs de Slangenrivier.

Hoop verdrong haar twijfels terwijl ze het water stroomopwaarts volgde. Misschien herkende ze het landschap niet langer, maar de Ouden hadden hun steden vlak bij de stranden voor de cocons gebouwd. Er moest nog iets te zien zijn van de geplaveide straten en de uitgestrekte stenen gebouwen in de vorm van bijenkorven. In het ongunstigste geval zou ze in elk geval ontdekken waar haar soort ooit uit het ei was gekropen. En misschien zouden er in sommige van die eeuwenoude steden nog bondgenoten leven van het drakenvolk. Het was een voorzichtige hoop. Als ze haar verwanten niet zou kunnen vinden, was er misschien iemand die haar kon vertellen wat er van hen was geworden.

De zon brandde genadeloos aan de blauwe hemel. De verre, gele bal beloofde warmte, maar de mist van de rivier doordrenkte hen en verkilde hen tot op het bot. Malta's huid voelde rauw. De rafels van haar gehavende gewaad toonden

duidelijk aan dat de mist net zo bijtend was als het water zelf. Haar lichaam was bedekt met insectenbeten die onophoudelijk jeukten, maar haar huid was zo geïrriteerd dat hij meteen begon te bloeden als ze krabde. De wrede glinstering van de zon op het water verblindde haar. Haar ogen waren gezwollen en het litteken op haar voorhoofd vormde een richel van wild vlees. Ze kon geen comfortabele houding vinden in de kleine boot, want de kale, houten banken waren niet breed genoeg om erop te gaan liggen. De gemakkelijkste houding was half achterover leunen en een arm over haar ogen leggen.

De dorst was het ergst. Het was een kwelling om met een uitgedroogde keel te worden omringd door water dat ze niet kon drinken. De eerste keer dat ze Kekki een handvol rivierwater naar haar mond had zien brengen, was Malta opgestoven en had ze geroepen dat ze dat niet moest doen. Die keer had ze gehoorzaamd. Maar te oordelen naar Kekki's gezwollen, vuurrode lippen was ze inmiddels wel bezweken voor de verleiding. Waarschijnlijk meer dan eens.

Malta lag in het kleine, deinende vaartuig terwijl de rivier het meesleurde en vroeg zich af waarom ze zich daar zo druk over maakte. Ze wist het niet, maar het maakte haar woedend dat Kekki het water dronk, wetend dat het haar uiteindelijk noodlottig zou worden. Ze keek naar haar vanuit de beschutting van haar arm. Haar prachtige zijden gewaad zou Malta ooit groen hebben doen zien van jaloezie. Nu leek het nog havelozer dan Malta's eigen kleren. Kekki's kunstige

kapsel was vervallen tot een wirwar van lokken die over haar voorhoofd en op haar schouders vielen. Ze hield haar ogen gesloten en haar lippen gingen op en neer met haar ademhaling. Malta vroeg zich af of ze misschien al stervende was. Hoeveel water moest je drinken om eraan dood te gaan? Zou zij uiteindelijk ook doodgaan? dacht ze ineens. Ongeacht of ze het water dronk? Misschien moest ze haar lijden bekorten en althans zonder dorst sterven.

'Misschien gaat het wel regenen,' kraste de satraap hoopvol.

'Voor regen heb je wolken nodig,' antwoordde Malta. 'En die zijn er niet.'

Hij zei niets, maar ze voelde de ergernis die hij uitstraalde. Ze had niet de energie zich naar hem om te draaien en vroeg zich af waarom ze hem eigenlijk antwoord had gegeven. In gedachten ging ze terug naar de vorige dag. Ze had iets langs haar zintuigen voelen strijken, iets dat zich daaraan vastklampte maar tegelijkertijd ragdun was, als een spinnenweb dat in het donker langs haar gezicht streek. Ze had overal om zich heen gekeken, maar er was niets. Toen had ze haar ogen naar de hemel opgeheven en ze had de draak gezien. Ze wist het zeker. Een blauwe draak. Toen ze haar vleugels schuin hield, had ze de zon zilverachtig zien glinsteren op haar schubben. Ze had naar het monster geschreeuwd, het gesmeekt om hulp. Haar kreten hadden de satraap en Kekki uit hun sluimering gewekt. Maar toen ze naar de lucht had gewezen, hadden ze niets gezien. Misschien een verre koevogel, maar dat was alles. De satraap had haar

beschimpt en gezegd dat alleen kinderen en onnozele boeren in drakenverhalen geloofden.

Van boosheid had ze geen woord meer tegen hem gezegd, zelfs niet toen de avond viel en hij bleef klagen over de duisternis, de kilte en de vochtigheid. Hij deed alsof al die ongemakken haar schuld waren, of de schuld van de Beijerstadse vaarders of de Regenlanders. Ze had meer dan genoeg gekregen van zijn gejammer. Het was ergerlijker dan het schelle gezoem van de muskieten die zich bij het invallen van de duisternis verlustigden aan hun bloed.

Toen de dag eindelijk was aangebroken had ze zichzelf voorgehouden dat een nieuwe dag nieuwe mogelijkheden bracht. De enig overgebleven plank die ze als roeiriem gebruikte, was al waardeloos geworden voordat de ochtend half om was. Haar inspanningen om de boot weg te krijgen uit het midden van de rivier waren behalve uitputtend ook zinloos geweest. Het hout rotte weg in haar handen terwijl het werd aangevreten door het water. Hulpeloos als kinderen zaten ze in de boot die door de rivier steeds verder van Trehaug werd meegesleurd.

Waarom is nog niemand ons komen redden?' vroeg de satraap plotseling.

Waarom zouden ze ons hier komen zoeken?' vroeg ze wrang over haar schouders.

'Je hebt toch om hulp geroepen toen we langs Trehaug kwamen? Trouwens, dat hebben we allemaal gedaan.'

'Schreeuwen en gehoord worden zijn twee verschillende

dingen.'

Wat moet er van ons worden?' Kekki's stem was zo zacht en zo gesmoord dat Malta haar nauwelijks kon verstaan. Ze vroeg zich af of haar eigen ogen net zo bloeddoorlopen waren als die van Kekki.

'Ik weet het niet.' Malta bevochtigde haar lippen. 'Als we geluk hebben worden we misschien naar de kant gedreven of komen we in een achterwater terecht. En als we heel erg veel geluk hebben, komen we misschien een levend schip tegen dat de rivier opvaart. Maar dat betwijfel ik. Het schijnt dat ze allemaal achter de Kwartsers aan zijn gegaan om ze uit Beijerstad te verjagen. Uiteindelijk brengt de rivier ons naar de zee. Misschien komen we daar een schip tegen dat ons oppikt. Als deze boot het tenminste zo lang volhoudt.' En als we dan nog leven, voegde ze er in gedachten aan toe.

We zullen waarschijnlijk sterven,' zei de satraap. 'De tragedie van mijn jonge dood zal enorm zijn. Vele, vele doden zullen me volgen. Want als ik er niet meer ben, is er niemand die de vrede handhaaft onder mijn edelen. Niemand zal na mij op de Pareltroon zitten, want ik sterf in de bloem van mijn jeugd, zonder erfgenamen. Iedereen zal rouwen om mijn heengaan. Kwarts zal er niet langer voor terugdeinzen Jamaillia uit te dagen. De piraten zullen ongecontroleerd kunnen plunderen en brandschatten. Mijn uitgestrekte rijk zal tot ruïnes vervallen. En dat allemaal omdat een dwaas klein meisje te dom en te kleinsteeds was om de kans te grijpen die haar werd geboden.'

Malta ging zo snel overeind zitten dat de kleine boot wild begon te schommelen. Ze negeerde Kekki's verschrikte kregen en keek de satraap aan. Hij zat achter in de boot, met zijn knieën opgetrokken tot zijn kin, zijn armen om zijn benen geslagen. In die houding deed hij haar denken aan een nukkig kind. Zijn bleke huid die zo lang tegen de elementen beschermd was geweest, was geteisterd door blootstelling aan het water en de wind. Op het bal in Beijerstad had Malta zijn tere gelaatstrekken en zijn lichte huid romantisch en exotisch gevonden. Nu vond ze dat hij eruitzag als een ziekelijk kind. Ze verzette zich tegen een plotselinge aanvechting om hem overboord te duwen.

'Zonder mij zou u al dood zijn,' zei ze onbewogen. 'U zat gevangen in een kamer die volstroomde met modder en water. Of bent u dat vergeten?'

'En hoe ben ik daar gekomen? Door de machinaties van jouw mensen. Ze hebben me aangevallen en ontvoerd, en waarschijnlijk hebben ze al een eis om losgeld gestuurd.' Hij zweeg abrupt en begon te hoesten. 'Ik had nooit naar die morsige stad van je moeten komen,' bracht hij toen uit. Want wat heb ik daar gevonden? Geen plek vol wonderen en rijkdommen zoals Serilla me had voorgespiegeld, maar een smerige, kleine havenstad vol hebzuchtige kooplui en hun ongemanierde, opdringerige dochters. Je zou jezelf eens moeten zien! Eén moment van schoonheid, dat is alles wat je ooit gekend zult hebben. Iedere vrouw kent een periode van schoonheid in haar leven. Nou, die kortstondige bloei heb jij

gehad, met je gebarsten huid en die korstige scheur op je voorhoofd. Je had je kans moeten grijpen om me te vermaken. Dan zou ik je misschien mee terug hebben genomen naar het hof. Uit medelijden, dat wel. Maar je zou tenminste een glimp hebben opgevangen van het zwierige leven dat je had kunnen leiden. Maar nee. Je weigerde me, en dus werd ik gedwongen veel te lang op die boerendanspartij te blijven, zodat ik een doelwit werd voor schurken en rovers. Heel Jamaillia zal wankelen en tot puin vergaan zonder mij. En dat allemaal vanwege jouw opgeblazen eigendunk.' Hij kuchte weer en probeerde tevergeefs zijn lippen te bevochtigen met zijn tong. 'Wë zullen sterven op deze rivier.' Hij snoof. Een traan biggelde langs zijn neus.

De haat die Malta voelde, was sterker dan enige emotie die ze ooit had gekend. 'Ik hoop dat u als eerste sterft. Dan kan ik toekijken,' kraste ze.

'Verrader!' Cosgo wees naar haar met een trillende vinger. 'Alleen een verrader zou zo tegen me kunnen spreken! Ik ben de satraap van Jamaillia. Ik veroordeel je tot levend villen en verbranden. Als we dit overleven, dan zweer ik dat ik ervoor zal zorgen dat mijn vonnis wordt uitgevoerd.' Hij keek langs haar heen naar Kekki. 'Jij bent getuige. Als ik kom te sterven en jij me overleeft, is het je plicht mijn wil bekend te maken. Zorg dat dit loeder wordt gestraft.'

Malta keek hem woedend aan maar zei niets. Ze probeerde haar keel te bevochtigen zodat ze hem van repliek kon dienen. Het stuitte haar tegen de borst zijn beschuldigingen

onweersproken te laten, maar ze had geen keus. Dus keerde ze hem de rug toe.

Tintaglia stilde haar honger met een roekeloos, jong everzwijn. Ze had het ontdekt terwijl het stond te wroeten aan de rand van een eikenbosje. Toen ze het zag en zijn geur in haar neusgaten drong was haar maag woest gaan rommelen. Het verwarde varken was niet gevlucht, maar had nieuwsgierig toegekeken terwijl ze naar beneden dook. Op het laatste moment had het zijn slagtanden ontbloot alsof hij haar daarmee kon afschrikken. Ze had hem met een paar happen verslonden. Slechts wat kleine brokstukken en met bloed besmeurde bladeren bewezen nog dat hij ooit had bestaan. Toen was ze verder gevlogen.

Haar vraatzucht maakte haar bijna bang. De rest van de middag vloog ze laag over het landschap, ondertussen jagend. Ze doodde nog twee prooien: een hert en een tweede everzwijn. Het was nauwelijks voldoende om haar honger te stillen. Het gerammel van haar maag bleef haar afleiden van de taak die ze zichzelf had gesteld. Uiteindelijk merkte ze zelfs dat ze uit koers was geraakt. Ze kon de rivier niet meer zien.

Ze dwong zichzelf niet langer aan haar maag te denken. Snel steeg ze hoog boven de uitgestrekte, moerassige vallei tot ze in de diepte tussen het groen het lint van de rivier weer ontdekte. De bomen groeiden tot vlak bij het water, de moerassige oevers van de rivier strekten zich tot ver onder het

baldakijn van het woud uit. Niet het soort gebied dat ze zocht. Opnieuw vloog ze stroomopwaarts, spiedend naar een herkenningspunt of een teken van bewoning door de Ouden. Geleidelijk aan werd de rivier breder en trok het bos zich verder terug. De oevers werden steviger terwijl de stroom zich tussen lage heuvels slingerde. Ineens sloeg haar hart een slag over. Ze wist waar ze was! Aan de horizon ontdekte ze in een bocht van de rivier de kaartentoren van Kelsingra. Hij glinsterde in de ondergaande zon. Vreugde maakte zich van haar meester. De toren stond nog overeind en al snel ontdekte ze daaromheen nog meer vertrouwde gebouwen. Haar vreugde was echter van korte duur toen ze besefte dat er geen geuren in haar neus drongen van rokende schoorstenen, metaalgieterijen of smederijen.

Ze vloog naar de stad. Naarmate ze dichterbij kwam zag ze steeds duidelijker dat deze verlaten was. Op de weg was geen spoor meer te zien van het eens zo levendige verkeer, maar bovendien was hij door een landverschuiving gedeeltelijk weggevaagd. Het geheugengesteente herinnerde zich nog vaag dat het de opdracht had gekregen een weg te zijn. Ze voelde de gevangen herinneringen van de kooplieden, soldaten en rondreizende venters die eens over de weg waren getrokken. Ze gonsden nog altijd in het gesteente. Gras en mos hadden het niet overwoekerd. De weg glansde nog altijd; een vlak, duidelijk omlijnd, zwart lint dat naar de stad liep. Het was duidelijk dat de weg zichzelf nog altijd als een heerbaan beschouwde, ook al was er niemand meer die deze mening

deelde.

Cirkelend boven de verlaten stad keek ze neer op de verwoestingen. De Ouden hadden de stad gebouwd voor de eeuwen, in de veronderstelling dat ze tot in eeuwigheid door de straten zouden lopen en in de fraaie huizen zouden wonen. Nu spotte de verlatenheid met dergelijke sterfelijke illusies. Ergens in het verleden had een reusachtige oprisping van de aarde de stad in tweeën gescheurd waardoor deze werd verdeeld door een enorme kloof. De rivier had die verzonken wereld opgeëist. Ze kon in de diepten zelfs geen glimp meer ontdekken van de puinhopen van gezonken gebouwen. Tintaglia knipperde met haar ogen en dwong zichzelf de stad te zien zoals deze was en niet zoals het geheugengesteente zichzelf herinnerde. Aldus hadden de Ouden gebouwd. Ze hadden het geheugengesteente uitgehakt en hier gebracht om hun prachtige stad op de vlakte langs de rivier te bouwen. Ze hadden het gesteente gedwongen in de vorm die zij het oplegden. Trouw en zwijgend stond de stad daar.

Tintaglia kwam naar de stad zoals draken dat eeuwenlang hadden gedaan, maar het kostte haar bijna haar leven. Dankzij de herinneringen van haar voorouders wist ze dat de draken waren geland op de rivier. Dat leverde een spectaculair schouwspel op. De glijdende duik uit de blauwe hemel in het koele water veroorzaakte een enorme waterfontein en alle aangemeerde schepen begonnen te deinen aan hun touwen. Het water fungeerde als stootkussen, waarna de draak vanuit

de koele diepten naar de met kiezelstenen bezaaide oever waadde om te worden begroet en toegejuicht door de samengestroomde stedelingen.

De rivier was echter veel ondieper dan deze volgens haar eeuwenoude herinneringen zou moeten zijn. In plaats van haar te omhelzen reikte het water nauwelijks tot haar schouders. Ze mocht van geluk spreken dat ze haar poten niet had brak. Alleen haar machtige spieren die de schok opvingen, voorkwamen dat ze ernstig gewond raakte. Ze scheurde twee nagels van haar linkervoorpoot en kneusde haar gespreide vleugels terwijl ze uit het water waadde. Op de oever werd ze niet begroet door gejuich en welkomstgezangen, maar door het gefluister van de wind tussen de verlaten gebouwen.

Ze had het gevoel alsof ze door een droom dwaalde. Het geheugengesteente was zo goed als immuun voor het oprukkende organische leven. Zolang het zich herinnerde wat het werd geacht te zijn, stootte het plantenwortels af. Dieren die zich misschien in de stad zouden hebben genesteld, werden verjaagd door de herinneringen van het gesteente aan de mannen en vrouwen die hier hadden gewoond. Zelfs na al die jaren zag ze slechts aarzelende sporen dat de natuur de stad uiteindelijk weer zou opeisen. Mos begon voorzichtig houvast te vinden in de dunne scheuren tussen de straatstenen. Kraaien en raven, altijd schamper over het meesterschap dat de mens opeiste, hadden een paar rommelige nesten gebouwd op vensterbanken en in

klokkentorens. Algen bevlekten de met regenwater gevulde, rijk versierde bekkens van fonteinen. Koepeldaken waren ingestort. Sommige buitenmuren hadden het begeven na een aardschok, zodat de herfst vrij spel had in het interieur. Uiteindelijk triomfeerde de natuur altijd. Ook de stad van de Ouden zou tenslotte worden verzwolgen door de wilde wereld, en dan zou niemand zich meer herinneren dat er een tijd was geweest waarin mens en draak hadden samengewoond.

Het verraste Tintaglia dat die gedachte haar zoveel pijn deed. Zoals de mensen nu waren spraken ze haar niet erg aan. Er was een tijd geweest waarin het wezen van de draak zich vermengde met dat van de mens, fluisterden haar voorouders in een ver hoekje van haar geheugen. De Ouden waren het resultaat van die vermenging: een eeuwenoud ras, lang en slank, met drakenogen en een huid die glansde als goud. Ze waren tot grote hoogten gestegen dankzij die symbiose. Tintaglia liep langzaam door de straten die welbewust zo breed waren aangelegd dat een draak er met gemak doorheen kon lopen. Bij de zalen van de stadsraad gekomen beklom ze de brede, ondiepe treden die waren ontworpen om haar soort in de gelegenheid te stellen de bijeenkomsten van de Ouden bij te wonen. De buitenmuren van het gebouw waren nog altijd glanzend zwart, versierd met witte figuren in basreliëf. Cariandra de Vruchtbare ploegde nog altijd haar velden achter haar span enorme ossen, terwijl op de muur daarnaast Sessicaria wijd zijn vleugels spreidde en

geluidloos trompetterde.

Tintaglia liep langs de onbewogen stenen leeuwen die de ingang bewaakten. Een van de brede deuren was al van zijn scharnieren gezakt. Terwijl ze met haar staart langs de andere, reusachtige houten deur schampte, verbrokkelde deze tot een berg splinters en brokstukken. Hout had niet het geheugen van steen.

Binnen waren glimmend gewreven eikenhouten tafels verworden tot bergen zaagsel, gevangen onder de stenen bladen die ze ooit hadden gedragen. Op de ramen zat een dikke laag stof zodat het zonlicht nauwelijks naar binnen kon dringen. Tot op de draad versleten tapijten hingen als rafelige spinnenwebben aan de muur; nog slechts een herinnering aan hun vroegere rijkdom. Het hele vertrek was gevuld met herinneringen die haar dreigden te overweldigen. Ze dwong zichzelf zich op het heden te concentreren: doodse stilte, stof en de wind die somber door een gebroken raam fluisterde. Misschien zouden er ergens in het gebouw nog verslagen bewaard zijn. Maar verblekende woorden op verkruimelend perkament zouden haar geen troost kunnen bieden. Ze had hier niets meer te zoeken.

Nog even keek ze om zich heen. Toen ging ze op haar achterpoten staan en strekte ze haar hals om haar woede, haar teleurstelling, haar gevoel van verraad uit te schreeuwen. Haar gebrul schokte de verschaalde lucht in de zaal. Haar zwiepende staart sloeg tegen brokstukken van tafels en banken en smeet een marmeren tafelblad aan scherven in een hoek.

Aan de andere kant van de zaal verloor een wandtapijt zijn laatste greep op het bestaan en viel als een berg rafels op de grond. Stofdeeltjes dansten door de lucht. Tintaglia gooide haar kop op haar lange slangennek van voren naar achteren en gaf lucht aan haar razernij.

Even plotseling als de uitbarsting was gekomen, was deze ook weer voorbij. Ze liet haar voorpoten weer op de koele, zwarte vloer zakken. Zwijgend luisterde ze hoe de echo's van haar gebrul wegstierven. Alles is verbleekt, dacht ze. Ze zijn allemaal gestorven. Ik ben de laatste dwaze echo die mijn stem laat schallen, maar er zijn geen oren die me kunnen horen.

Ze liep de zaal uit en zwierf door de verlaten straten van de dode stad. Het daglicht verbleekte. Ze had zo hard gevlogen, maar het enige wat ze hier had gevonden was de dood. Door de onverzettelijke herinneringen van het gesteente was de natuur er nog altijd niet in geslaagd die dood te vervangen door nieuw leven. Typisch iets voor mensen, dacht Tintaglia minachtend. Wat ze niet meer kunnen gebruiken, maken ze ook ongeschikt voor anderen. Ze was geschokt door haar eigen gedachte. Geloofde ze dan dat de Ouden niet anders waren geweest dan de mensen die haar zoveel jaren gevangen hadden gehouden?

Een put met een stenen rand en de overblijfselen van een katrol leidde haar af. Een blij gevoel van verwachting overspoelde haar. Ze ging op zoek naar de eeuwenoude herinnering die erbij hoorde. Ach, ja! Lang geleden hadden

anderen van haar soort hier gedronken. Geen water, maar de vloeibare, zilveren magie die door het geheugengesteente liep. Zelfs voor een draak was het een machtig bedwelmend middel geweest. Wie het onverdund dronk werd zich bewust van de eenheid met het universum. Het was een droevige herinnering. Ineens verlangde ze wanhopig naar dat gevoel van verbondenheid. Ze snoof aan de rand van de put en gluurde in de diepte. Even meende ze een verre, zilveren glinstering te zien, maar ze wist het niet zeker. Schenen er in de diepste putten overdag geen sterren op de bodem? Wat het ook was, het was ver buiten het bereik van haar tanden en klauwen. Ze zou zich hier niet langer te goed kunnen doen aan vloeibare magie. Geen draak zou dat ooit nog kunnen. De herinnering aan dat nooit gesmaakte genoegen was de zoveelste kwelling. Daardoor raakte ze zich des te pijnlijker bewust van haar eenzaamheid. Welbewust vermorzelde ze de roestige overblijfselen van de katrol en brak ze het metselwerk van de put af. Ze luisterde naar het geratel terwijl de brokstukken in het smalle gat verdwenen.

De rivier verblindde haar, dus Malta had haar ogen gesloten. Toen ze besloot ze weer open te doen, begon het daglicht te verbleken. Die milde genade ging echter vergezeld van de aansluipende kilte van de nacht. De eerste muskiet zoemde al om haar linkeroor. Malta probeerde hem weg te slaan, maar ze merkte dat haar spieren verkrampt waren. Kreunend van pijn hief ze haar hoofd op. Kekki lag als een

opgerolde baal vodden half op de bank, half op de bodem van de boot.

Ze zag eruit alsof ze dood was.

Afschuw overspoelde Malta. Wat moesten ze doen als Kekki dood was? Haar over de rand duwen, in het verslindende water? Dat zou Malta niet kunnen, net zomin als dat ze naar een dode vrouw kon blijven staren tot ze zelf stierf. 'Kekki?' bracht ze moeizaam uit.

De hand die op de vochtige planken van het bootje lag, bewoog. Blijkbaar was ze nog niet dood. Zo te zien lag ze wel verschrikkelijk ongemakkelijk. Het liefst zou Malta haar zo laten liggen, maar dat kon ze niet over haar hart verkrijgen. Ze liet zich op haar knieën zakken, maar ze had niet de kracht Kekki op te tillen en in een prettiger houding te leggen. Ze kon weinig meer doen dan tegen haar aan duwen en de overblijfselen van haar zijden gewaad dichter om haar heen trekken.

'Help me alsjeblieft! Ik wil niet dood.' De smeekbede was niet meer dan een fluistering. Kekki's ogen bleven gesloten.

'Ik doe mijn best.'

'Help me,' herhaalde Kekki. Haar droge lippen scheurden en er welde een snik op uit haar keel. 'Help me alsjeblieft. Dan zal ik jou ook helpen.'

Malta klopte haar op haar schouder. Ongemakkelijk legde ze Kekki's hoofd zo dat het hout van de bank niet langs haar wang schuurde. Daarna krulde ze zich zo dicht mogelijk tegen haar aan, om hun lichaamswarmte te delen. Dat was alles wat

ze kon doen.

Ondanks haar stijfheid dwong Malta zichzelf over haar schouder te kijken naar de satraap. De hoge heerser van Jamaillia keek haar kwaadaardig aan. Zijn voorhoofd was gezwollen, hij zat met opgetrokken knieën en zijn ogen waren opgezet.

Malta wendde zich af. Ze probeerde zich voor te bereiden op de nacht door haar armen in haar mouwen te trekken, haar kraag zo hoog mogelijk op te zetten en haar voeten te bedekken met haar gewaad. Met de illusie dat ze het daardoor minder koud zou krijgen sloot ze haar ogen en probeerde ze in te dommelen. Wat is dat?'

Malta negeerde hem. Ze liet zich niet weer tot gekibbel verleiden. 'Was is dat?' herhaalde de Satraap dringend.

Malta deed haar ogen open en hief haar hoofd op. Toen ging ze met een ruk rechtop zitten zodat de boot hevig begon te schommelen. Er naderde iets. Ze tuurde ingespannen in de verte. Alleen een levend schip kon de Wilde Regenrivier opvaren. Alle andere schepen werden het slachtoffer van het bijtende water. Wat naderde lag echter lager op het water dan een levend schip, en het leek bovendien maar een enkel, rechthoekig zeil te voeren. De lantaarns van het schip brandden laag, maar Malta meende aan weerskanten van het zeil beweging te zien. Malta richtte zich moeizaam op en ging wijdbeens in het kleine bootje staan. Toen liet ze zich weer op haar hurken zakken. Het was donker en hun bootje was zo klein. Het was heel goed mogelijk dat het schip zou passeren

zonder hen te zien.

Wat is het?' bracht de satraap moeizaam uit.

'Sst! Het is een Kwartse oorlogsgalei.' Malta's hart bonsde tegen haar ribben. Wat had een schip uit Kwarts op de Wilde Regenrivier te zoeken? Het kon geen ander doel hebben dan spionage of een overval. Anderzijds, het was het enige schip dat ze hadden gezien. Het kon hun redding betekenen, of een wrede dood. Terwijl ze zich nog afvroeg wat hun te doen stond, kwam de satraap al in actie.

'Help! Help! Hier! Hier!' Hij richtte zich half op en zwaaide wilde met zijn arm, terwijl hij zich met de andere vastklemde aan de zijkant van de boot.

'Ze zijn ons misschien niet goedgezind!' waarschuwde Malta.

'Natuurlijk wel. Het zijn mijn bondgenoten, mijn huurlingen die de wateren van Jamaillia zuiveren van piraten. Kijk! Ze voeren de kleuren van Jamaillia. Ze zijn natuurlijk op piratenjacht. Hé! Hier ben ik! Help!'

'Op piratenjacht? Hier, op de Wilde Regenrivier?' zei Malta sarcastisch. 'Het zijn gewoon rovers!'

Er werd niet naar haar geluisterd. Ook Kekki was wakker geworden. Ze hees zich overeind, zwaaide zwakjes met een arm en jammerde woordeloos om hulp. Boven hun geschreeuw uit hoorde Malta de verraste kreet van de uitkijk op de galei. Vrijwel onmiddellijk verscheen er een reeks lantaarns op de boeg van het schip, waarvan de voorsteven - met een monster als boegbeeld - een verwrongen schaduw

over hen heen wierp. Plotseling zag ze het silhouet van een man. Hij wees naar hen. Twee anderen voegden zich bij hem. Op de galei klonken kreten van opwinding. Het schip veranderde van koers en kwam recht op hen af.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat het hen had bereikt. Er werd een lijn uitgegooid. Malta greep hem, zette zich schrap en trok het bootje naar het grote schip. De lantaarns die over de zijkant van de galei werden gehouden verblindden haar. Ze hield de lijn strak terwijl eerst de satraap en toen Kekki aan boord werden gehesen. Tenslotte was het haar beurt. Toen ze eenmaal op het dek stond weigerden haar benen haar nog langer te dragen. Ze zakte op de planken in elkaar. Kwartse stemmen vuurden een reeks van vragen op haar af, maar ze schudde haar hoofd. Haar vader had haar een beetje Kwarts geleerd, maar haar mond was zo droog dat ze niet kon praten. Ze hadden de satraap en Kekki al water gegeven en Kekki bedankte hen stamelend. Toen de waterhuid Malta werd voorgehouden vergat ze alles om zich heen. Voordat ze haar dorst ook maar enigszins had kunnen lessen werd hij haar alweer afgepakt. Iemand gooide haar een deken toe. Ze sloeg hem om haar schouders en vroeg zich huiverend af wat er van hen zou worden.

De satraap was erin geslaagd overeind te komen. Hij sprak de taal vloeiend, hoewel ook zijn keel zo droog was dat het praten hem grote moeite kostte. Malta luisterde apathisch terwijl de dwaas zich voorstelde en bedankte voor hun redding. De zeelieden luisterden naar hem met een brede

grijns op hun gezicht. Ze hoefde de taal niet te spreken om uit hun gebaren en hun toon af te leiden dat ze geen woord van zijn verhaal geloofden. Toen de satraap boos werd verhoogde dat de hilariteit alleen maar.

Tenslotte viel Kekki de satraap bij. Ze praatte langzamer dan de satraap, maar opnieuw moest Malta vooral uit haar toon opmaken wat ze zei. Zonder zich iets aan te trekken van haar smerige, gehavende gewaad, haar gebarsten lippen en haar door de zon geteisterde gezicht veegde ze hen de mantel uit. Malta besefte dat geen Kwartse vrouw zo zou durven spreken, tenzij ze vertrouwde op de status van de man die haar beschermde. Kekki gebaarde naar de banier van Jamaillia die slap langs de mast hing en toen weer naar de satraap.

Malta zag dat de verachting van de zeelui plaats maakte voor onzekerheid. De man die haar overeind hielp zorgde ervoor dat hij alleen haar handen en haar armen aanraakte. Elke andere beroering zou een dodelijke belediging voor haar vader of haar echtgenoot zijn. Malta trok de deken nog dichter om zich heen en hobbelde stijfjes achter Kekki en de satraap aan. Ze was niet onder de indruk van het schip. Tussen de banken voor de roeiers liep van voor naar achteren een langgerekt dek. De bouwsels op de boeg en de achtersteven leken eerder ontworpen voor de oorlog dan om beschutting of comfort te bieden. Ze werden naar de achtersteven geloodst en daar een hut binnengelaten.

Het duurde even voordat Malta's ogen aan het overvloedige

licht gewend waren. Ze zag een bedstee met weelderige bontvachten. Onder haar koude, blote voeten lag een dik tapijt. In een hoek brandde een klein komfoor. Door de warmte begon haar huid te tintelen. Achter een kaartentafel stond een man. Hij trok zorgvuldig een lijn op de kaart die voor hem lag. Toen hief hij langzaam zijn ogen naar hen op. De satraap was zo brutaal — of zo dwaas -om een stap naar voren te doen en zich in een stoel naast de tafel te vallen. Wat hij zei klonk noch als een commando, noch als een vraag. Het enige woord dat Malta verstond was 'wijn'. Kekki liet zich op de grond zakken om aan zijn voeten te gaan zitten. Malta bleef bij de deur staan.

Ze sloeg het tafereel gade alsof ze naar een toneelstuk keek. Moedeloos besefte ze dat haar lot in handen van de satraap lag. Ze had geen enkel vertrouwen in zijn eerbaarheid of zijn intelligentie, maar ze had geen keus. Door haar gebrekkige kennis van de taal kon ze niet voor zichzelf spreken, en ze was zich maar al te zeer bewust van haar lagere status volgens de Kwartse gebruiken. Als ze probeerde zich onafhankelijk van de satraap op te stellen, hoefde ze op geen enkele bescherming meer te rekenen.

Zwijgend en trillend van honger en vermoeidheid keek ze toe terwijl een scheepsjongen de kapitein een fles wijn en een schaal zoete koeken bracht. De kapitein schonk wijn in voor de satraap en zichzelf en ze dronken elkaar toe. Tijdens het gesprek dat volgde was de satraap bijna voortdurend aan het woord. Hij zweeg alleen om van zijn wijn te drinken. Er werd

een dampende schotel voor hem neergezet. Terwijl hij at gaf hij Kekki van tijd tot tijd een koekje of een stuk brood, alsof ze een hond was. Ze nam het dankbaar aan. Ondanks haar uitputting deed ze haar uiterste best om het gesprek te volgen, merkte Malta op. Voor het eerst voelde ze iets van bewondering voor Kekki. Misschien was ze taaier dan ze eruitzag. Na hun dagenlange tocht over de rivier waren haar ogen nog slechts spleetjes in haar gezwollen gezicht, maar ze glinsterden nog altijd helder en intelligent.

De mannen waren klaar met eten maar bleven aan tafel zitten. Er kwam een jongen binnen met een gelakt kistje. Hij haalde er twee witte, aardewerken pijpen uit en verscheidene potten rookkruiden. Cosgo ging met een kreet van verrukking overeind zitten. Zijn ogen schitterden van verwachting toen de kapitein een van de pijpen stopte en hem deze aanbood. Zodra de kruiden brandden nam Cosgo een lange trek van zijn pijp. Er verscheen een gelukzalige glimlach op zijn gezicht.

Al spoedig kringelde rook door de kamer. De mannen praatten uitvoerig en er werd veel gelachen. Malta kon haar ogen nauwelijks openhouden. Ze probeerde zich op de kapitein te concentreren en zijn reacties te peilen op wat de satraap vertelde, maar het kostte haar de grootste moeite zich staande te houden. De tafel en de mannen aan de andere kant van de hut verdwenen in een warme verte. Hun stemmen klonken als een sussend gemurmel. Toen de kapitein opstond schrok ze op uit haar verdoving. Hij wees

naar de deur en nodigde de satraap uit hem voor te gaan. Cosgo stond stijfjes op. Het eten en de wijn leken hem weer iets van zijn kracht te hebben teruggegeven. Kekki probeerde hem te volgen maar zakte terug op het tapijt. De satraap snoof minachtend en zei iets geringschattends tegen de kapitein. Toen richtte hij zich tot Malta.

'Help haar, uilskuiken!' commandeerde hij. De twee mannen verlieten de hut zonder achterom te kijken om te zien of de vrouwen hen volgden.

Achter hun rug griste Malta een stuk brood van de tafel en propte het haastig in haar mond. Ze wist niet waar ze de kracht vandaan haalde om Kekki overeind te helpen. Ze struikelde voortdurend tegen Malta aan terwijl ze samen voortstrompelden. De mannen liepen in de richting van de boeg van het schip. Met afschuw zag Malta de honende, maar tegelijkertijd wellustige blikken waarmee ze door de zeelieden werden gevolgd.

Uit een primitieve tent met houten stokken die op het voordek was opgezet kwam haastig een man met zijn bezittingen naar buiten. Zodra hij weg was gebaarde de kapitein de satraap naar binnen te gaan. Deze boog hoffelijk zijn hoofd naar de kapitein en ging het tijdelijke onderkomen binnen.

Terwijl Malta Kekki de tent in hielp legde de man die zijn bezittingen eruit had gehaald zijn hand op haar arm. Ze keek hem verward aan, zich afvragend wat hij wilde, maar hij richtte zich over haar hoofd heen grijnzend tot de satraap. Deze

begon luid te lachen en schudde zijn hoofd. Schouderophalend voegde hij er iets aan toe, waarvan Malta alleen het woord 'later' opving. Vervolgens rolde de satraap met zijn ogen, alsof de vraag van de man hem verbijsterde. Deze trok een quasi teleurgesteld gezicht, maar streek zogenaamd per ongeluk langs Malta's arm en de welving van haar heup. Malta hield geschokt haar adem in. De kapitein gaf de man een goedbedoeld duwtje. Malta kwam tot de conclusie dat dit de eerste stuurman moest zijn. Ze begreep niet goed wat er zojuist was gezegd, maar besloot zich er niets van aan te trekken. Zonder op haar omgeving te letten loodste ze Kekki naar het enige veldbed in de tent, maar eenmaal daar liet deze zich op de grond zakken. Malta trok haar aan haar arm.

'Nee,' mompelde Kekki. 'Laat me maar hier liggen. En ga zelf bij de opening staan. Geen vragen nu. Doe nou maar gewoon wat ik zeg,' zei ze toen Malta haar verward aankeek.

Malta aarzelde, maar toen ze besefte dat de kapitein haar stond op te nemen strompelde ze naar de opening van de tent. Als een bediende, besefte ze plotseling. Woede laaide in haar op, maar ze was te moe om eraan toe te geven. Ze liet haar ogen door de tent gaan. Hij was gemaakt van huiden. Er stond slechts één veldbed in en een kleine tafel met daarop een brandende lantaarn. Dat was alles. Duidelijk een tijdelijk onderkomen. Ze stond zich er nog over te verbazen toen de kapitein de satraap een goede nacht wenste. Zodra de flap voor de opening achter hem dichtviel liet Malta zich op de

grond zakken. Ze had nog altijd honger en dorst, maar voorlopig zou ze al blij zijn als ze kon slapen. Ze trok haar deken dichter om zich heen.

'Ga staan!' droeg de satraap haar op. Wanneer de scheepsjongen terugkomt met eten voor Kekki verwacht hij dat haar bediende het van hem aanpakt. Verneder me niet door dat te weigeren. Hij brengt ook warm water. Nadat je me hebt gewassen kun je voor haar zorgen.'

'Ik gooi me nog liever overboord.' Malta verroerde zich niet.

'Zoals je wilt.' Het eten en de wijn hadden zijn arrogantie hersteld. Zonder zich iets van haar aanwezigheid aan te trekken begon hij zijn smerige kleren uit te trekken. Beledigd wendde ze zich af. 'Trouwens, dat doet de bemanning wel voor je. Als ze met je klaar zijn,' hoorde ze hem zeggen. 'De eerste stuurman had belangstelling voor je. "Is dat litteken beschikbaar?" vroeg hij. Ik heb gezegd dat je een bediende bent van mijn vrouw, maar dat ze je misschien later wel even zou kunnen missen.' Zijn mondhoeken krulden in een hooghartige glimlach. 'Onthou dit goed, Malta,' zei hij met valse beminnelijkheid. 'Op dit schip gelden de gebruiken van Kwarts. Als je niet van mij bent, dan ben je van niemand. En in Kwarts is een vrouw die van niemand, van iedereen.'

Malta had het eerder gehoord, maar nooit precies begrepen wat het betekende. Ze zette haar tanden op elkaar. 'Het is waar wat magnadon satraap Cosgo zegt, kindje,' klonk Kekki's schorre stem. 'Sta op. Als je leven je lief is zul je de

bediende moeten spelen.' Ze zuchtte en voegde er cryptisch aan toe: 'Denk aan wat ik je heb beloofd en zorg voor me. We moeten zien dat we dit overleven. Zijn status zal ons beschermen als wij die in ere houden.'

De satraap schopte zijn laatste kleren opzij. Malta was geschokt bij het zien van zijn bleke lichaam. Ze had wel eerder dokwerkers en boerenknechts met ontbloot bovenlijf gezien, maar nog nooit een volledig naakte man. Ondanks zichzelf keek ze naar zijn lendenen. Ze had gehoord dat het 'mannelijkheid' werd genoemd, maar daar had ze meer van verwacht dan een bungelend roze worstje in een nest van krullend haar. Het leek wel een worm, dacht ze, en ze vond het er maar ongezond uitzien. Waren alle mannen zo geschapen? Het vervulde haar met weerzin. Hoe kon een vrouw verdragen door zo'n weerzinwekkend ding te worden aangeraakt? Ze wendde met een ruk haar blik af. Hij leek zich niet bewust van haar weerzin. 'Waar blijft het badwater?' klaagde hij. 'Ga eens vragen waarom het zo lang duurt.'

Voordat Malta de kans kreeg om te weigeren, werd er op de houten tentstok geklopt. Ze stond haastig op, vol minachting voor zichzelf. De deurflap zwaaide open en de scheepsjongen kwam binnen. Met zijn voet duwde hij een houten tobbe voor zich uit en hij had twee emmers water bij zich. Toen hij ze had neergezet staarde hij naar de satraap, alsof hij ook nog nooit een naakte man had gezien. Malta vroeg zich heimelijk af of het kwam door de bleekheid van de satraap of door zijn slappe lichaam. Zelfs Selden was

gespierder. Achter de scheepsjongen volgde een zeeman met een blad eten. Hij keek om zich heen en gaf het aan Malta, waarbij hij gebaarde dat het voor Kekki was bedoeld. De scheepsjongen en de zeeman verdwenen weer.

'Geef haar het eten,' snauwde de satraap terwijl Malta staarde naar het water, de scheepsbeschuit en de dunne bouillon op het blad. 'Kom dan hier en schenk mijn badwater in de tobbe.' Terwijl hij het zei ging hij op zijn hurken in de ondiepe tobbe zitten. Malta wierp hem een woedende blik toe. Ze wist echter dat ze geen keus had.

Hardhandig zette ze het blad op de grond naast Kekki. Deze strekte haar hand uit en pakte een stuk harde scheepsbeschuit. Ze legde het echter meteen weer neer, vouwde haar handen onder haar hoofd en sloot haar ogen. 'Ik ben zo moe,' fluisterde ze schor. Voor het eerst zag Malta de glinstering van bloed in haar mondhoek. Ze knielde naast haar neer.

'Hoeveel rivierwater heb je gedronken?' vroeg ze. Maar Kekki slaakte slechts een diepe zucht en zei niets. Schuchter legde Malta haar hand op de hare.

'Doe geen moeite. Kom hier en giet het water over me heen.'

Malta keek verlangend naar het eten. Zonder zich om te draaien pakte ze de schaal met bouillon en dronk ze deze gretig half leeg. Vocht en iets warms! Het smaakte heerlijk. Ze brak een stuk scheepsbeschuit af en stopte het in haar mond. Het was droog en hard, maar het was voedsel.

'Doe wat ik zeg! Of ik roep de eerste stuurman.'

Malta bleef waar ze was. Ze slikte de scheepsbeschuit door, pakte de fles water en dronk ook die half leeg. Ze zou eerlijk zijn en de helft voor Kekki overlaten. Toen keek ze naar de satraap. Hij zat nog altijd op zijn hurken in de ondiepe tobbe. Door zijn verwarde haar en zijn verbrande gezicht zag hij eruit alsof zijn hoofd niet bij zijn bleke lichaam hoorde. 'U ziet eruit als een geplukte kip in een braadpan,' zei ze luchtig.

Het verbrande gezicht van de Satraap werd plotseling vlekkerig rood van woede. 'Hoe durf je me te bespotten?' zei hij woedend. 'Ik ben de satraap van heel Jamaillia en ik...

'En ik ben de dochter van een Beijerstadse vaarder, en ooit zal ik zelf een Beijerstadse vaarder zijn.' Ze schudde haar hoofd. 'Volgens mij had mijn tante Althea gelijk. We zijn Jamaillia geen trouw verschuldigd. En ik voel al helemaal geen verplichtingen jegens een magere jongeman die zichzelf niet eens kan wassen.'

'Jij? Een Beijerstadse vaarder? Denk dat maar niet. Je bent dood. Voor iedereen die je ooit heeft gekend, ben je dood. Dacht je dat ze je hier komen zoeken? Vergeet het maar. Ze zullen een week om je treuren en dan zullen ze je vergeten. Het zal zijn alsof je nooit hebt bestaan. Ze zullen nooit weten wat er van je is geworden. Ik heb met de kapitein gesproken. Hij keert het schip. Ze waren op een verkenningsexpeditie stroomopwaarts, maar nu ze mij hebben gered zijn de plannen natuurlijk veranderd. Bij de monding van de rivier sluiten we ons aan bij de schepen die daar liggen, en dan gaan

we rechtstreeks naar Jamaillia. Je zult Beijerstad nooit terugzien, Malta Vestrit. Dus de keus is aan jou. Of je slijt je dagen verder als bediende, of je sterft als scheepshoer, gebruikt door de hele bemanning en daarna overboord gegooid.' Hij schonk haar een kille glimlach.

De scheepsbeschuit bleef in Malta's keel steken. Hij had gelijk, besefte ze. Haar verleden was haar ontnomen. Dit was nu haar leven. Ze stond langzaam op en keek neer op de man die haar zou regeren, maar die op dat moment aan haar voeten hurkte. Hij gebaarde minachtend naar de emmers. Ze vroeg zich af wat ze zou doen. Ze wilde geen bediende zijn, maar ze wilde ook niet worden misbruikt en afgedankt door een bootlading smerige zeelui. Ze wilde leven. En dus zou ze alles doen wat nodig was om in leven te blijven.

Ze pakte een dampende emmer, liep naar de tobbe en schonk het water langzaam over de satraap tot hij een diepe zucht van genot slaakte. Toen de damp in haar neus drong moest ze een glimlach verbijten. Die idioten hadden rivierwater verhit voor zijn bad. Ze had het kunnen weten. Een schip van deze afmetingen zou geen grote hoeveelheid zoet water aan boord hebben. Blijkbaar wisten de Kwartsers dat ze het rivierwater niet konden drinken, maar ze beseften niet dat ze er ook niet in konden baden. Waarschijnlijk omdat ze zich nooit wasten. Morgen zou de satraap onder de blaren zitten.

'Moet ik de tweede emmer ook over u heen gieten?' vroeg ze beminnelijk.

HOOFDSTUK 9
Strijd

~

Althea liet haar blik over het dek gaan. Alles liep soepel. De wind was gestaag en Haff stond aan het roer. De hemel boven haar hoofd was stralend diepblauw. Midscheeps oefenden zes zeelui aanvals- en afweermanoeuvres met stokken. Hoewel ze er niet veel vuur in legden, leek Bresker tevreden. Althea schudde haar hoofd. Ze wilde niet beweren dat ze iets van vechten afwist, maar deze ritmische routine verbijsterde haar. Een gevecht was geen ordelijke uitwisseling van klappen, noch verliep het zo kalm en ongehaast als de boogschuttersoefeningen die eraan vooraf waren gegaan. Ze zei echter niets, en toen het haar beurt was probeerde ze met zoveel mogelijk overgave te doen wat haar werd opgedragen. Ze kon zich al aardig redden met de lichte boog die haar was toegewezen. Toch kon ze nauwelijks geloven dat deze oefeningen vruchten zouden afwerpen wanneer het menens werd.

Ze had tegen Bresker niets over haar twijfels gezegd. Haar gevoelens voor hem waren de laatste tijd steeds warmer geworden. Ze wilde zichzelf niet in verleiding brengen door een privé-gesprek met hem aan te knopen. Als hij zich kon beheersen, dan kon zij het ook. Het was gewoon een kwestie van respect. Ze luisterde naar het ritmische gekletter van de namaakzwaarden terwijl Flek het tempo aangaf met een zeemanslied. Het gaf de bemanning in elk geval afleiding

zodat ze geen tijd hadden om rottigheid uit te halen. De Paragon had meer bemanningsleden aan boord dan strikt nodig waren om het schip te zeilen. Bresker had zoveel manschappen gehuurd dat er tegelijkertijd kon worden gezeild en gevochten, en dat eventuele verliezen konden worden gecompenseerd. De slaven die als verstekelingen aan boord waren gekomen, kwamen daar nog bij. In de benauwde slaapkwartieren braken regelmatig ruzies uit om de meest futiele aanleidingen.

Tevreden dat niets haar onmiddellijke aandacht vereiste liep ze naar de mast. Ze had soms last van pijnlijke spieren door de beperkingen op het schip. Een snelle klim naar het kraaiennest bevrijdde haar van de knopen in haar beenspieren.

Amber hoorde haar al aankomen. Bovendien leek het wel alsof ze zich op een soort bovennatuurlijke manier bewust was van de mensen om zich heen.

Ze schonk Althea een warme glimlach toen deze zich over de rand van het platform hees en naast haar kwam zitten. 'Hoe voel je je?' vroeg Althea.

Amber glimlachte weemoedig. 'Prima. Je moet ophouden je zorgen te maken. Ik heb je toch verteld dat het altijd vanzelf weer overgaat?'

'Hm.' Althea wist niet of ze haar moest geloven. Ze vroeg zich nog altijd af wat er die avond was gebeurd toen Amber bewusteloos op het dek was gevonden. Zelf zei ze dat ze gewoon was flauwgevallen, en dat de blauwe plekken op haar

gezicht het gevolg waren van haar val. Althea kon geen reden bedenken waarom ze daarover zou liegen.

Ze keek aandachtig naar Ambers gezicht. De laatste tijd had ze regelmatig gevraagd om dienst te mogen doen als uitkijk, en Althea had daar met tegenzin mee ingestemd. Als ze hierboven buiten westen raakte en op het dek viel, zou dat heel wat meer aanrichten dan een paar blauwe plekken. De hoge, eenzame taak leek haar echter te bevallen. Haar huid was gebruind en glansde van gezondheid, waardoor haar ogen nog donkerder leken. Haar lichtbruine haar had een koperen glans. Althea had haar nog nooit zo stralend gezien.

'Er is niets te zien,' mompelde Amber ongemakkelijk. Althea besefte dat ze haar zat aan te gapen en liet haar blik over de horizon gaan.

Tussen al deze eilanden weet je het nooit. Daarom houden piraten ook zo van deze wateren. Een schip kan zich hier schuilhouden tot de prooi vlakbij is. Met al die kleine kreken en baaien zou er overal een piratenschip kunnen loeren.'

'Daar bijvoorbeeld.' Amber wees. Althea volgde haar vinger, tuurde aandachtig en vroeg toen: 'Heb je iets gezien dan?'

'Ik dacht het. Heel even. De punt van een mast achter de bomen.'

Althea kneep haar ogen tot spleetjes. 'Ik zie niks,' besloot ze. 'Misschien was het een vogel die van boom naar boom vloog.'

De zee die zich voor hen uitstrekte bood een verblindende

aanblik van allerlei tinten groen en blauw. Rotsige eilanden met steile wanden braken het water, maar de top van hun kale kliffen was weelderig begroeid. Riviertjes en watervallen stortten zich langs de rotsen. Het stromende water glinsterde in het zonlicht voordat het zich in de golven stortte. Hier in het kraaiennest was te zien dat de kleur van de zee varieerde; niet alleen met de diepte, maar ook met de hoeveelheid zoet water die zich ermee vermengde. De wisselende blauwtinten vertelden Althea dat het kanaal diep genoeg was voor de Paragon, maar vrij smal. Amber werd geacht deze schaduwen te bewaken en instructies naar Haff aan het roer te roepen wanneer een ondiepte de doorgang dreigde te belemmeren. Wandelende zandbanken waren een van de legendarische gevaren van de Piraten Eilanden. Door de voortdurende instroom van zoet water vanuit de eilanden en alles wat dat meebracht, maar ook door de stormen waarom het gebied bekend stond, veranderden zandbanken voortdurend van ligging waardoor de scheepvaart altijd met onverwachte obstakels rekening moest houden. Het in kaart brengen van de Piraten Eilanden was dan ook zinloos. Waterlopen slibden dicht en werden onbevaarbaar, maar konden na de volgende storm weer toegankelijk zijn. De navigatierisico's van de zwaar belanden handelsschepen speelden de piraten in de kaart. Veel piratenschepen hadden weinig diepgang en roeiriemen zowel als zeilen. Ze werden gevaren door mannen die de wateren - voor zover mogelijk - op hun duimpje kenden. In de vele jaren dat Althea de wateren van de Gedoemde Kust

bevoer, had ze zich nog nooit zo ver tussen de Piraten Eilanden gewaagd. Haar vader had ze altijd gemeden, zoals hij alle problemen liever uit de weg ging. 'De winst van het gevaar moet dubbel en dwars worden terugbetaald,' zei hij altijd. Althea glimlachte.

Waar denk je aan?' vroeg Amber.

'Aan mijn vader.'

Amber knikte. 'Het is goed dat je weer kunt glimlachen als je aan hem denkt.'

Althea mompelde instemmend. Een tijdje zaten ze zwijgend naast elkaar. Door hun hoge zitplaats voelden ze het zachte deinen van het schip extra hevig. Zolang als Althea zich kon herinneren, had ze die beweging als bedwelmend ervaren. Nu had ze echter geen rust. Zonder Amber aan te kijken vroeg ze voor de zoveelste keer: Weet je zeker dat Lavoy je niets heeft misdaan?'

Amber zuchtte. Waarom zou ik daarover liegen?'

'Ik weet het niet.'

Amber keek haar aan. Waarom kan je niet gewoon accepteren dat ik me beroerd voelde en in elkaar ben gezakt? Dacht je dat Paragon zijn mond had gehouden als er iets anders was gebeurd?'

Althea gaf niet meteen antwoord. 'Ik weet het niet,' zei ze tenslotte. 'Paragon lijkt veranderd de laatste tijd. Ik vond het afschuwelijk als hij mokte of melodramatisch deed. Toch had hij ook zijn momenten waarop hij zijn best leek te doen. Dan zei hij dat hij zichzelf tegenover Bresker en mij zou bewijzen.

Maar de laatste tijd doet hij nogal schokkende uitspraken. Als hij al met me wil praten. Hij heeft het voortdurend over piraten. Over bloed en geweld en alle martelingen die hij heeft gezien. Ik weet niet wat ik ervan moet geloven. Wanneer ik hem uitdaag geeft hij toe dat zulke dingen gruwelijk zijn. Maar hij vertelt ze met zo'n wellustig genot. Het lijkt wel alsof er een gewelddadige, wrede man in hem schuilgaat die geniet van wat hij allemaal zou kunnen doen. Ik begrijp niet waar al die kwaadaardigheid vandaan komt.' Ze wendde haar blik af. 'Ik vind het niet prettig dat hij zoveel tijd doorbrengt met Lavoy,' voegde ze er zacht aan toe.

'Je kan beter zeggen dat Lavoy veel tijd met hém doorbrengt. Paragon kan tenslotte zelf de eerste stuurman niet opzoeken. Lavoy komt naar hem toe. En je hebt gelijk, Lavoy haalt het ergste in hem boven. Hij moedigt hem aan in zijn gewelddadige fantasieën. Ze wedijveren in het vertellen van zulke verhalen.' Ambers stem klonk bedrieglijk zacht. 'Ik ben bang dat Lavoy daar zijn bedoelingen mee heeft.'

Althea voelde zich niet op haar gemak. Ze had plotseling het gevoel dat ze er spijt van zou krijgen dat ze het gesprek in deze richting had gestuurd. 'Er valt weinig aan te doen.'

'Denk je?' Amber schonk haar een zijdelingse blik. 'Bresker zou het kunnen verbieden.'

Althea schudde spijtig haar hoofd. 'Niet zonder Lavoys gezag te ondermijnen. De mannen zouden het zien als een terechtwijzing en...'

'Nou en? Het is mijn ervaring dat je iemand die het bevel

voert over anderen het beste zo snel mogelijk kunt verwijderen als hij rotte plekken begint te vertonen. Als Lavoy probeert het schip zijn opvattingen op te dringen, dacht je dan dat hij niet hetzelfde doet met de bemanning? Vooral met de Gemerkten? Lavoy heeft al veel te veel invloed op ze. In zekere zin zijn ze net als Paragon. Hun hele leven wreed behandeld, en daardoor zelf ook tot wreedheid in staat. Daar maakt Lavoy gebruik van. Kijk maar eens hoe hij de bemanning aanmoedigt om Lop te bespotten en te treiteren.' Ze liet haar blik over het water gaan. 'Lavoy is een risico. We moeten van hem af.'

'Maar Lavoy...'

'Schip in zicht!' Amber sprong overeind. De tweede wacht op het dek nam de kreet over en wees in dezelfde richting, zodat de man aan het roer het kon zien. Althea zag het nu ook: een mast achter een dunne rij bomen op een langgerekte landtong. Vlak bij de plek waar Amber eerder naar had gekeken. Het schip had zich daar waarschijnlijk schuil gehouden en gewacht tot de Paragon dichterbij was.

'Piraten!' constateerde Althea. Piraten!' riep ze naar beneden om de mannen te waarschuwen. Alsof ze beseften dat ze waren gezien, werd er op het andere schip plotseling een vlag gehesen: een rode vlag met een zwart wapen. Althea telde zes kleine boten die op het andere schip in gereedheid werden gebracht. Dus dat was hun tactiek: de kleine boten zouden Paragon lastig vallen en proberen langszij te komen terwijl het grote schip probeerde hen te doen vastlopen in de

ondiepe wateren voor hen. Althea's hart bonsde. Ze hadden over deze mogelijkheid gesproken maar toch was ze geschokt. Even werd ze overvallen door zo'n intense angst dat ze geen lucht kon krijgen. Ze probeerde haar angst weg te slikken, sloot even haar ogen en deed ze toen weer open. Dit was niet het moment om te vrezen voor haar eigen leven. Het schip rekende op haar. Bresker was bij haar eerste kreet aan dek verschenen. 'Hijs de zeilen!' riep Althea naar beneden. 'Ze proberen ons te omsingelen, maar we kunnen ze te vlug af zijn. Zes kleine boten en het moederschip. Pas op. Het water vóór ons is ondiep.' Ze keerde zich naar Amber. 'Ga jij naar Paragon. Zeg dat hij ons moet helpen de juiste koers te houden. En geef hem een wapen als de piraten te dichtbij komen. Hij zou de kleine bootjes op een afstand kunnen houden. Ik hou hier de wacht.'

Amber was al verdwenen. Toen Paragon op gelijke hoogte kwam met de landtong, schoten de kleine boten op hem af om hem te onderscheppen. In elke boot zat zes man aan de riemen, terwijl anderen met wapens of enterhaken wachtten op hun kans. Beneden haar op Paragons dek heerste een koortsachtige activiteit. Sommige bemanningsleden haastten zich om meer zeilen bij te zetten, terwijl anderen wapens uitdeelden of hun posities langs de reling innamen. Al met al was het niet de gecoördineerde voorbereiding die ze had gehoopt te zien.

Althea werd plotseling overspoeld door een gevoel van gespannen verwachting. De opwinding maakte haar duizelig

en dompelde haar in een overweldigende angst. Na al het wachten was haar kans eindelijk gekomen. Ze zou moeten vechten, en moeten doden. Iedereen zou zien waartoe ze in staat was. Hierna zouden ze haar wel moeten respecteren. 'O, Paragon,' fluisterde ze toen ze zich abrupt bewust werd van de bron van haar gevoelens. 'Je hoeft tegenover niemand iets te bewijzen, schip. Zorg alsjeblieft dat je zo niet wordt.'

Als hij zich al bewust was van haar gedachten, liet hij dat niet merken. Ze was bijna blij dat ze haar angst kon omhullen door zijn bravoure. Terwijl ze naar Bresker op het dek de locatie van de aanstormende boten doorgaf schreeuwde Paragon om hun bloed. Amber had hem nog geen wapen gegeven. Hij brulde zijn dreigementen en haalde blind uit met zijn armen, op zoek naar een prooi die zich binnen zijn bereik waagde. Terwijl Althea toekeek van haar hoge, deinende zitplaats, minderden twee van de kleine boten snelheid bij het zien en het horen van het razende boegbeeld. De overige vier kwamen nog steeds ongecontroleerd aanstormen. Ze kon ze nu duidelijk zien. De mannen droegen rode zakdoeken met een zwart wapen om hun voorhoofd. De meeste hadden een tatoeage op hun gezicht en ze schreeuwden op hun beurt dreigementen naar het schip.

Wat er op Paragons dek gebeurde kon Althea minder goed zien. Haar zicht werd geblokkeerd door het want en de zeilen, maar ze hoorde Bresker orders en vloeken schreeuwen. Althea bleef de positie van de kleine boten

doorgeven. Ze ontleende moed aan het feit dat twee daarvan alweer terugvielen. Misschien zouden ze erin slagen langs de aanvallers te glippen. Daarop waren Breskers orders ook gericht, maar het woest voorover leunende boegbeeld dwarsboomde de inspanningen van de stuurman. Vanaf haar hoge zitplaats hoorde Althea Ambers stem. 'De beslissing ligt bij mij!' verklaarde ze nadrukkelijk.

Bresker zonk de moed in de schoenen. De training van de bemanning leek in geen enkel opzicht vrucht te dragen. Hij keek om zich heen, op zoek naar

Lavoy, die werd geacht het commando te voeren over de boogschutters. De stuurman moest bovendien orde scheppen op het dek, maar hij was nergens te bekennen. Er was geen tijd om naar hem op zoek te gaan. Bresker moest zijn bemanning zelf in het gareel zien te krijgen. Ze liepen rond als onhandelbare kinderen die een wild spel speelden. Somber herinnerde hij zich het ordelijke plan dat hij in zijn hoofd had gehad: een ploeg mannen om het schip te verdedigen, een tweede om aan te vallen, terwijl een derde voor het schip zorgde. Er had allang een kordon boogschutters langs de reling moeten staan, maar er stond nog niemand. Hij schatte dat waarschijnlijk de helft van de bemanningsleden was vergeten wat ze werden geacht te doen. Sommigen stonden met open mond toe te kijken of leunden schreeuwend over de reling, waarbij ze weddenschap afsloten alsof ze bij de paardenrennen waren. Anderen riepen

beledigingen naar de piraten en hieven hun wapens naar hen. Hij zag twee mannen als een stel schooljongens ruziën om een zwaard. Het schip was het ergste van alles. Het deinde maar wat heen en weer in plaats van te reageren op de opdrachten van de helmstok. Met elk moment dat verstreek kwamen de piraten dichterbij.

Hij vergat dat een kapitein werd geacht afstand te bewaren van zijn bemanning. Haff aan het roer leek de enige te zijn die zich volledig concentreerde op zijn taak. Bresker liep haastig over het dek. Een welgemikte schop joeg een groepje gapers uit elkaar. 'Op jullie post!' beet hij ze toe. 'Paragon!' bulderde hij. 'Zorg dat je recht komt te liggen!' Met vijf stappen was hij bij de mannen die bezig waren de wapens te verdelen. Hij greep de twee ruziemakers bij hun kraag, sloeg hen met de koppen tegen elkaar en gaf hun toen de minst begeerde zwaarden. Het wapen waarom ze hadden gevochten, hield hij voor zichzelf. 'Jek! Jij hebt de leiding over het uitdelen van de wapens. Een per man, en wie niet accepteert wat hem wordt aangeboden, doet het maar zonder. Wat de rest betreft... ga in formatie staan!' Hij droeg drie mannen die zich wat afzijdig hielden, op in het want te klimmen met de opdracht naar beneden te roepen wat ze zagen. Ze gehoorzaamden maar al te gewillig, blij dat ze hun wapens konden teruggeven aan anderen die gretiger waren om te vechten.

Terwijl hun kreten en die van Althea hem de posities van de oprukkende boten doorgaven, schreeuwde Bresker zijn

orders naar de man aan het roer en de bemanning die aan de zeilen en het want werkte. Hij schatte dat ze erin zouden slagen de kleine boten te ontwijken, maar het zou krap worden. Het grote schip achter hen profiteerde van dezelfde wind als de Paragon. Hij lag voor, dus hij zou in staat moeten zijn die positie vast te houden. Wel vervloekt, Paragon was een levend schip. Hij zou elk schip waarop hij een voorsprong had te snel af moeten kunnen zijn. Desondanks bleef de reactie van het schip aarzelend, alsof Paragon zich verzette tegen de inspanningen van de bemanning om hem voort te jagen.

Angst bekroop Bresker. Als Paragon niet meer vaart maakte, zouden de kleinere boten hen omsingelen.

In een oogwenk had Bresker ervoor gezorgd dat het werk van de dekbemanning soepel geregeld was. Toen de chaos minder werd keek hij om zich heen, opnieuw op zoek naar Lavoy. Het was zijn werk wat hij had gedaan. Waar zat die kerel?

Hij ontdekte hem op weg naar het voordek. Nog ontmoedigender dan de aanvankelijke wanorde was de aanblik van de kleine, ordelijke groep mannen die Lavoy om zich heen had verzameld. Deze was voornamelijk samengesteld uit de voormalige slaven die ze uit Beijerstad hadden gesmokkeld en begeleidde de eerste stuurman alsof ze zijn persoonlijke lijfwacht waren. Ze droegen zowel bogen als zwaarden en stelden zich op het voordek op. Bresker voelde een onredelijke woede in zich oplaaien. De manier

waarop deze mannen Lavoy begeleidden, vertelde hem alles wat hij moest weten. Dit was Lavoys eigen keurkorps, dat verantwoording aflegde aan hem, niet aan de kapitein.

Terwijl Bresker het dek overstak, werd er aan zijn jas getrokken. Hij draaide zich geërgerd om en stond oog in oog met Flek. De jongen had een blos op zijn wangen, in zijn rechterhand hield hij een lang mes en zijn blauwe ogen schitterden. Hij deinsde terug voor Breskers strenge blik maar bleef hem bij zijn jas houden. 'Ik zorg voor uw rugdekking, kapitein,' verklaarde hij. Daarbij gebaarde hij minachtend met zijn hoofd in de richting van Lavoy en zijn mannen. 'Moet u dat eens zien,' zei hij op gedempte toon.

'Laat me los,' zei Bresker geërgerd. De jongen deed wat hij vroeg, maar bleef hem volgen als een schaduw terwijl Bresker koers zette naar het voordek.

'Kom hier! Ik maak jullie allemaal af! Kom dichterbij!' riep Paragon strijdlustig naar de piraten in de kleine boten. Zijn stem klonk dieper en meer gebarsten dan Bresker deze ooit had gehoord. Even werd hij zich bewust van de bloeddorstigheid van het schip: een wilde, jongensachtige vastberadenheid om te bewijzen dat hij niet onderdeed voor de mannen op zijn dekken en dat hij iedereen die zich tegen hem verzette zou vermorzelen. Bresker kreeg het er koud van en er liep een rilling over zijn rug toen hij Lavoys wilde lach hoorde. Werd de eerste stuurman zonder het te weten gevoed door Paragons woeste emoties?

De stuurman stookte het schip nog verder op. 'Reken

maar, makker. Ik zal zeggen waar je moet zijn en jij slaat ze tot moes. Geef hem zijn stok, vrouw! Zorg dat hij deze schurken kan laten zien waartoe een levend schip uit Beijerstad in staat is.'

'De beslissing is aan mij! Ik beslis wanneer het schip een wapen nodig heeft. We hebben opdracht gekregen te vluchten, niet te vechten.' Hij meende een zweem van angst in haar stem te horen, maar deze werd gemaskeerd door haar kille woede. 'Het is nog niet te laat,' zei ze ernstig en vermanend tegen

Paragon. 'We kunnen ze nog te vlug af zijn. Dan hoeven er geen doden te vallen.'

'Geef me mijn stok!' eiste Paragon met schelle stem. 'Ik zal die ellendelingen doden. Allemaal.'

Bresker kon hen inmiddels zien: een levend schilderij op het voordek. Amber stond hoog opgericht, met Paragons lange stok in haar handen. Lavoy keek haar uitdagend aan, maar ondanks zijn grote mond en de mannen die achter hem stonden, had hij het nog niet gewaagd de stok uit haar handen te trekken. Amber keek langs hem heen naar Paragon.

'Paragon!' pleitte Amber. 'Wil je werkelijk opnieuw bloed op je dek?'

'Geef het hem!' drong Lavoy aan. 'Probeer niet een heel schip achter je rokken te houden, vrouw! Laat hem vechten als hij dat wil! We hoeven niet te vluchten.'

Paragons antwoord werd onderbroken door een ander geluid. Achter Bresker beukte een enterhaak op het dek. Hij

ratelde over het hout en bleef even achter de reling haken voordat hij weer in het water viel. Van beneden klonken gretige kreten, en er werd een tweede enterhaak gegooid.

'Enteraars!' riep Haff. 'Stuurboord achter.'

Bresker legde een dwingende klank in zijn stem terwijl hij haastig het voordek beklom. 'Lavoy! Ga naar achteren. Verdrijf de enteraars! Boogschutters, naar de reling en hou de boten af. Paragon, geef antwoord op het roer, zonder gedraai. Wat ben je? Een schip of een vlot? Ik wil ons hier weg hebben.'

Lavoy aarzelde heel even. 'Aye, kapitein,' zei hij tenslotte. Met zijn escorte vertrok hij naar het achterdek. Bresker kon de blik tussen Amber en Lavoy niet onderscheppen, maar hij zag dat zij haar lippen stijf op elkaar klemde. Haar gebalde vuisten klemden zich nog strakker om het wapen dat ze voor het schip had gemaakt. Hij vroeg zich af wat ze zou hebben gedaan als Lavoy had geprobeerd het haar af te pakken. Bresker besloot later op het incident terug te komen. Toen boog hij zich over de reling om zich tot het boegbeeld te richten.

'Paragon! Schei uit met dat gedraai en zeil! Ik laat dit ongedierte liever het nakijken dan dat we ertegen moeten vechten.'

'Ik ben niet van plan om te vluchten!' verklaarde Paragon heftig. Er lag een jongensachtige klank in zijn stem. 'Alleen lafaards slaan op de vlucht! Daarin schuilt geen enkele glorie.'

'Het is te laat om te vluchten!' klonk Fleks opgewonden

stem achter hen. 'Ze hebben ons te pakken, kapitein.'

Geschokt draaide Bresker zich om. Een stuk of vijf enteraars was erin geslaagd aan boord te komen. Het waren geoefende vechters en ze behielden hun formatie zodat achter hen hun maten langs de enterlijnen aan boord konden klimmen. Voorlopig probeerden de indringers alleen de kleine terreinwinst te verdedigen die ze hadden gemaakt, en dat deden ze uitstekend. Breskers onervaren krijgers liepen elkaar in de weg terwijl ze als één meute aanvielen. Ondertussen viel er nog een enterhaak op het dek, hij gleed over de planken en beet zich vast. Zodra het veilig was, zag hij een mannenhand op de reling verschijnen. Zijn eigen mannen hadden het zo druk met vechten dat ze deze nieuwe bedreiging niet eens zagen. Alleen Flek rende naar het hoofddek om de confrontatie aan te gaan met de mannen die aan boord klommen. Bresker was vervuld van afschuw.

Alle hens, verdrijf de enteraars!' brulde hij. Toen keerde hij zich weer naar Paragon. 'We zijn hier nog niet klaar voor! Als je ons hier niet weghaalt, zullen we worden veroverd. Probeer hem tot rede te brengen!' schreeuwde hij naar Amber.

Zelf rende hij achter Flek aan, maar tot zijn ontsteltenis was Althea hem voor geweest. Terwijl de jongen zijn mes gooide naar de man die probeerde over de reling te klimmen, trok Althea vergeefs aan de enterhaak. Met zijn drie scherpe punten had hij zich stevig in het schip vastgebeten, en het gewicht van de mannen dat zich aan boord hees, maakte dat

het metaal zich alleen maar dieper in het hout beet. Een stuk metalen ketting achter de haak voorkwam dat de verdedigers de haak eenvoudig konden lossnijden. Voordat Bresker hen kon bereiken, slaakte Flek een woeste kreet en begon hij uit alle macht met zijn mes toe te steken. Het beet diep in de keel van een grijnzende piraat die een arm over de reling had geslagen. Donkerrood bloed spoot omhoog en doorweekte zowel Flek als Althea. Een kreet van Paragon maakte Bresker duidelijk dat het schip het had gevoeld. De stervende man viel naar achteren. Bresker hoorde hoe hij met een harde klap in de kleine sloep viel.

Bresker gaf Althea een duw met zijn schouders. 'Zoek een veilig heenkomen!' droeg hij haar op. Hij zwaaide een been over de reling en stak zijn andere been ertussen, zodat hij ferm en schrijlings op de metalen afscheiding zat. Met zijn zwaard begon hij in te hakken op het hoofd van de piraat die zich nog altijd vastklampte aan de lijn. Het geluk was hem gunstig gezind. De gevallen piraat had het kleine bootje bijna ondergedompeld en maakte het de man die de lijn strak hield erg moeilijk. Toen de tweede piraat zijn greep verloor en viel zag Bresker zijn kans. Hij sprong weer op het dek en rukte de enterhaak los. Met een triomfantelijke kreet gooide hij hem overboord. Grijnzend draaide hij zich om, in de verwachting dat Althea en Flek zijn triomf zouden delen. In plaats daarvan was Althea's gezicht verwrongen van woede. Flek keek nog altijd als verdoofd naar het mes in zijn hand en naar het bloed dat hem bedekte. Een kreet achter hem maakte dat hij zich

omdraaide. Daar verliep het gevecht niet gunstig. Hij boog zich over Flek heen en legde een hand op zijn schouder. 'Je krijgt later tijd om na te denken, jongen! Kom mee.'

Zijn woorden deden de jongen opschrikken uit zijn verdoving en hij volgde Bresker toen deze over het dek stormde. Het leek wel alsof het schip plotseling snelheid meerderde. Opgelucht constateerde hij dat Althea hem niet volgde toen hij zich in het strijdgewoel stortte. Drie van zijn mannen rolden vechtend met piraten over het dek. Hij sprong erlangs om de confrontatie aan te gaan met een piraat met een tatoeage op zijn gezicht en een glimmend kaal hoofd. Bresker liet de man zijn zwaard zo gemakkelijk pareren dat hij langs hem heen kon stormen naar een volgend doelwit: een piraat die een been over de reling sloeg. Terwijl de man achterover viel, met een hand op zijn borst, boette Bresker voor zijn vermetelheid. De kale piraat haalde naar hem uit. Bresker liet zich opzij vallen, maar hij voelde de kling door zijn hemd snijden, gevolgd door een brandende pijn in zijn borst. Hij hoorde dat Flek een kreet van afschuw slaakte. Toen kwam hij zijn kapitein te hulp. Hij maakte zich zo klein mogelijk en stak naar de voeten en de kuiten van de man. Deze sprong verbaasd naar achteren om het mes van de jongen te ontwijken. Bresker richtte zich op en sloot beide handen om het gevest van zijn zwaard. De punt van de kling boorde zich diep in de borst van de kale man. Deze werd tegen de reling gedrukt en tuimelde schreeuwend achterover in het water.

Bresker en Flek hadden de magische cirkel van de piraten doorbroken. Zijn bemanning sprong naar voren. Dit was een manier van vechten die ze begrepen. Ze stortten zich schoppend en stampend op de overgebleven piraten. Bresker maakte zich los uit het strijdgewoel en keek om zich heen. Boven zijn hoofd schreeuwden de mannen in het want dat het piratenschip zich terugtrok, terwijl Paragon nog altijd vaart meerderde. Een snelle sprong naar stuurboord vertelde hem dat Lavoy en zijn mannen met hun deel van de aanvallers leken te hebben afgerekend. Twee van zijn mannen lagen op het dek, maar ze bewogen nog. Er bevonden zich nog drie piraten op Paragons dek, maar hun kameraden in de kleine boot schreeuwden dat ze overboord moesten springen.

Een kreet vanaf de boeg maakte hem alert op een nieuwe groep enteraars. Hij zou erop moeten vertrouwen dat Lavoy de klus op het achterschip kon klaren. Met Flek op zijn hielen rende Bresker naar voren. Zes mannen hadden aan boord van de Paragon weten te klimmen. Voor het eerst zag Bresker duidelijk het zwarte wapen op hun rode hoofddoeken: een vogel met wijd gespreide vleugels. Een raaf? Het teken van Kennit? Ze hielden hun zwaarden dreigend geheven, maar van beneden klonken de kreten van hun kameraden. 'Geef het op! De kapitein vlagt dat we terug moeten komen!'

Althea stond dreigend en met getrokken zwaard voor de groep enteraars. Bresker vloekte zacht. Gelukkig was ze zo verstandig niet te dichtbij te komen. Amber was vlakbij, ook met haar zwaard getrokken, maar ze wekte niet de indruk te

willen aanvallen. Het was uitgerekend Lop die met zijn stok voor Althea's dekking zorgde. Lavoy had verklaard dat hij hem geen scherp wapen durfde te geven. De lange matroos grijnsde enthousiast en beukte met het uiteinde van zijn stok woest op het dek. Althans een van de piraten leek nogal nerveus te worden van dit woeste vertoon van strijdlust.

'We kunnen het schip nog innemen!' brulde een van de piraten. Met zijn zwaard geheven brulde hij naar zijn maten in de sloep: 'Kom naar boven! Ze hebben vrouwen ingezet om tegen ons te vechten. Met ons tienen kunnen we het hele schip veroveren!' Het was een lange man. Over de oude slaventatoeage op zijn gezicht was een vogel met gespreide vleugels aangebracht.

'Ga weg!' zei Amber snijdend en met een merkwaardig gebiedende klank in haar stem. 'Jullie kunnen hier niet winnen. Jullie makkers zijn al weg. Vlucht nu het nog kan. Zelfs als je ons doodt, kun je een levend schip niet tegen zijn wil houden. Het zal jullie allemaal doden.'

'Je liegt! Kennit heeft een levend schip veroverd en hij leeft nog steeds!' zei een van de mannen.

Het boegbeeld barstte los in een bulderend gelach. De enteraars op het dek konden Paragon niet zien, maar ze konden hem wel horen, en ze voelden hoe het dek begon te deinen terwijl hij woest met zijn armen zwaaide. 'Kom maar op, kleine vissen!' daagde hij hen uit. 'Kom maar aan boord en sterf in mijn omhelzing!'

De krankzinnigheid van het schip bezorgde iedereen

klamme handen. Althea verbleekte, Amber leek ziek, en de grijns van waanzin op Lops gezicht verdween, zodat alleen de waanzin in zijn ogen bleef.

'Ik kap ermee,' zei een van de enteraars. Hij stapte over de reling en liet zich langs het touw naar beneden glijden. Een tweede volgde hem zonder een woord te zeggen. 'Laat me nou niet in de steek!' bulderde hun aanvoerder, maar zijn mannen luisterden niet. Als opgeschrikte katten vluchtten ze over de reling. 'Moge jullie vervloekt zijn!' riep de laatste man. Hij keerde zich naar het touw, maar Althea kwam plotseling naar hem toe, met getrokken zwaard. Vanuit de sloepen brulden zijn kameraden dat hij zich moest haasten. Ze moesten hier weg! 'Deze houden we,' zei Althea. 'Om hem te vragen wat hij over Kennit weet. Amber, gooi die enterhaak overboord. Lop, help me hem in bedwang te houden.'

Lops idee om hem in bedwang te houden was een machtige uithaal met zijn stok - angstig dicht langs Ambers schedel - die hij met krakend geweld op het hoofd van de piraat liet neerdalen. De man met de tatoeage ging neer, en Lop begon aan een woeste overwinningsdans. 'Ik heb hem! Ik heb er een neergeslagen!'

Zoek een veilig heenkomen. De woorden zetten zich als weerhaken in Althea's gedachten vast terwijl ze haar routinetaken verrichtte om de orde en de rust op het dek te herstellen. Ondanks alles beschouwde Bresker haar dus nog altijd als een kwetsbare vrouw die elk gevaar zoveel mogelijk

uit de weg moest gaan. Zoek een veilig heenkomen, had hij tegen haar gezegd, en vervolgens had hij haar taak overgenomen en de enterhaak losgerukt die haar te machtig was gebleken. Hij had haar vernederd door haar duidelijk te maken dat hij, ondanks al haar inspanningen, niet op haar kon rekenen. Met Flek als getuige.

Het was niet dat ze ernaar verlangde te vechten en te doden. Sa wist dat ze nog altijd natrilde van die eerste krachtmeting. Vanaf het moment dat de indringers langs Paragons flanken omhoog waren geklommen, was ze zo gespannen geweest als een veer. Van angst. Toch had ze doorgezet. Ze had het niet uitgegild. Ze was niet op de vlucht geslagen. Ze had haar uiterste best gedaan om haar plicht te doen. Maar het was niet genoeg geweest. Dat had Bresker haar maar al te duidelijk gemaakt.

Ze klom het want in, niet alleen om te zien of ze werden gevolgd, maar ook om even rust en stilte om zich heen te hebben. De laatste keer dat ze zo'n blinde woede had gevoeld was Kyle de aanleiding geweest. Ze kon nauwelijks geloven dat Bresker haar op precies dezelfde manier had geraakt. Even legde ze haar voorhoofd tegen een trillende lijn en sloot ze haar ogen. Ze had gedacht dat Bresker meer respect voor haar had. Sterker nog, dat hij meer om haar gaf. En nu dit. Het maakte het allemaal extra bitter dat ze zich zorgvuldig op een afstand had gehouden terwijl ze niets liever wilde dan dicht bij hem zijn. Ze was ervan uitgegaan dat ze die afstand bewaarden om de discipline op het schip niet in gevaar te

brengen. Kon het zijn dat hij haar eenvoudig als een aangename afleiding beschouwde? Het soort vermaak dat hij terzijde kon leggen wanneer ze onderweg waren? Alles was haar ontzegd. Ze kon zich niet presenteren als een vrouw die hem begeerde, noch als een zeeman die zijn respect verdiende. Wat was ze dan voor hem? Vracht? Een ongewenste verantwoordelijkheid? Toen ze werden aangevallen had hij haar niet behandeld als een kameraad van wie hij hulp verwachtte, maar als iemand die hij moest beschermen terwijl hij probeerde zijn schip te verdedigen.

Langzaam klom ze uit het want naar beneden. Ergens wist ze dat ze misschien niet eerlijk was. Maar van streek als ze was sloeg ze daar geen acht op. Het was een ingrijpende ervaring geweest om oog in oog te staan met gewapende mannen die er niet voor zouden zijn teruggedeinsd haar te doden. Beijerstad en alles dat veilig was, had ze mijlenver achter zich gelaten. Dit was een nieuw leven. Als ze zich in deze nieuwe wereld staande wilde houden, moest ze zich sterk en competent voelen, niet kwetsbaar en beschermd. De stem in haar hoofd werd plotseling het zwijgen opgelegd toen ze zich bewust werd van de waarheid. Daarom was ze zo woedend op Bresker. Door haar zwakheid te erkennen had hij haar gedwongen deze zelf ook te erkennen. Zijn woorden hadden als zeeslangenslijm aan haar zelfvertrouwen gevreten. Haar kortstondige moed, haar koppige wil om te vechten en te doen alsof ze fysiek de gelijke was van de mannen die haar uitdaagden, waren als sneeuw voor de zon verdwenen.

Uiteindelijk was het Lop geweest die haar tegenstander neerhaalde. Lop, weinig meer dan een halve idioot, was waardevoller dan zij in een gevecht, eenvoudig vanwege zijn omvang en zijn spierkracht.

Jek kwam naar haar toe. Er lag nog altijd een blos op haar wangen van het vechten. 'De kapitein wil je spreken,' zei ze met een brede grijns. 'Over de gevangene.'

Althea keek jaloers naar Jeks zelfverzekerde gezicht. Ze zou er bijna alles voor hebben gegeven net zo groot en sterk te zijn. 'Gevangene? Ik dacht dat we er meer hadden.'

Jek schudde haar hoofd. 'Als Lop met zijn stok zwaait dan is het menens. Die man is nooit meer wakker geworden. Erg jammer, want volgens mij was hij de leider van de groep enteraars. Hij zou ons waarschijnlijk erg veel hebben kunnen vertellen. Van de mannen die Lavoy bewaakte, zijn er twee overboord gesprongen. Uiteindelijk is er dus maar een die het heeft overleefd. De kapitein wil hem ondervragen en hij wil dat jij daarbij bent.'

'Goed. Ik ga al. Hoe is het met jou gegaan tijdens het enteren?'

Jek grijnsde. 'De kapitein had me de leiding gegeven over het uitdelen van de wapens. Dus ik heb nauwelijks de kans gehad een zwaard te gebruiken.'

'Misschien de volgende keer,' zei Althea wrang. Jek keek haar verward aan, alsof Althea iets hatelijks had gezegd. 'Waar zijn ze?' vroeg deze. 'In de hut van de kapitein?'

'Nee. Op het voordek.'

'Bij het boegbeeld? Wat bezielt hem?

Jek wist niets te zeggen en dat had Althea ook niet verwacht. In plaats daarvan haastte ze zich naar voren. Toen ze dichterbij kwam zag ze tot haar onaangename verrassing dat Bresker, Amber en Lavoy al om de gevangene heen stonden. Ze voelde zich geminacht. Had Bresker de anderen eerder laten halen dan haar? Ze probeerde haar woede en jaloezie te verdringen, maar dat viel niet mee. Ze zei geen woord terwijl ze naar het voordek klom.

De enig overgebleven gevangene was een jongeman. Hij was geslagen en half gewurgd tijdens zijn gevangenneming, maar op wat kneuzingen en zwellingen na leek hij ongedeerd. Zijn gezicht vertoonde verscheidene slaventa-toeages. Hij had een dikke bos verward bruin haar dat zich niet liet temmen door zijn rode doek. De blik in zijn lichtbruine ogen was zowel angstig als uitdagend. Hij zat op het dek, met zijn armen achter zijn rug gebonden en zijn enkels geketend. Bresker stond over hem heen gebogen, Lavoy bij zijn schouder. Amber stond met haar lippen stijf op elkaar wat afzijdig van het groepje. Ze maakte geen geheim van haar afkeuring. Een handjevol bemanningsleden hing rond op het hoofddek om de ondervraging gade te slaan. Onder hen bevond zich Flek. Althea schonk hem een woedende blik, maar de jongen had slechts oog voor de gevangene. Er waren slechts twee van de getatoeëerde bemanningsleden bij. Hun gezichten stonden stoïcijns, hun ogen koud.

'Vertel ons eens wat over Kennit.' Breskers stem klonk vlak,

maar het was duidelijk dat hij de vraag niet voor het eerst stelde.

De piraat keek strak voor zich uit en zei geen woord. 'Laat mij het proberen, kapitein,' smeekte Lavoy. Bresker ging ermee akkoord. De potige eerste stuurman ging op zijn hurken zitten, greep de man bij zijn haar en dwong hem op te kijken.

'Je kan kiezen,' gromde Lavoy. 'Je werkt mee en je vertelt wat je weet. Of je gaat overboord. Wat wordt het?'

De piraat slaakte een zucht. 'Of ik nou praat of niet, ik ga toch wel overboord.' Er klonk een gesmoorde snik in zijn stem.

Zijn antwoord wekte bij Lavoy echter eerder wreedheid dan medelijden. 'Vertel dan wat je weet. Niemand krijgt te horen wat je hebt gedaan, en misschien geef ik je wel een klap op je kop voordat ik je laat zinken. Waar is Kennit? Dat is alles wat we willen weten.'

Althea keek Bresker ongelovig aan. Er was aanzienlijk meer dat ze wilde weten. Had iemand van Vivacia's bemanning de overval overleefd? Hoe was het met Vivacia? Was er nog hoop haar voor een losgeld vrij te krijgen? Maar Bresker zei geen woord. De gebonden piraat schudde zijn hoofd. Lavoy sloeg hem. Niet hard, maar hard genoeg om de gevangene te doen omvallen. Voordat hij overeind kon komen, greep Lavoy hem bij zijn haar en trok hij hem hardhandig overeind. 'Ik heb je niet gehoord,' sneerde hij.

'Ga je... ' begon Amber woedend, maar Bresker kapte haar

af. 'Genoeg!' Hij deed een stap naar voren zodat hij oog in oog met de gevangene stond. 'Vertel ons wat we willen weten en misschien zullen we je leven sparen.'

De piraat zoog rochelend zijn longen vol. 'Ik sterf liever dan dat ik Kennit verraad,' zei hij uitdagend.

'Als hij liever wil sterven kan ik hem daar wel bij helpen,' bood Paragon aan. De kwaadaardigheid in zijn stem deed Althea's nekharen overeind komen. 'Geef hem aan mij, Lavoy. Ik krijg hem wel aan de praat voordat ik hem in zee gooi.'

'Genoeg!' zei Althea net als Bresker even daarvoor. Ze hurkte voor de gevangene. 'Ik vraag je niet deloyaal te zijn aan Kennit,' zei ze zacht.

'Waar denk je dat je mee bezig bent...' begon Lavoy vol afschuw, maar Bresker kapte hem af.

'Bemoei je er niet mee, Lavoy. Dit is Althea's recht.'

'Haar recht?' vroeg de eerste stuurman ongelovig en woedend tegelijk.

'Hou je mond en sodemieter op.' Breskers stem klonk onbewogen.

Met een vuurrode kleur op zijn wangen trok Lavoy zich terug.

Althea keurde hen geen van beiden een blik waardig. Ze keek de gevangene aan tot deze zijn ogen opsloeg. 'Wat weet je over het levende schip dat Kennit heeft veroverd? De Vivacia!'

Even keek de man haar alleen maar aan. Toen verscheen

er een gespannen uitdrukking op zijn gezicht. 'Ik weet wie jij bent!' zei hij heftig. 'Je lijkt op dat priesterjong. Je zou zijn tweelingzus kunnen zijn.' Hij wendde zijn hoofd af en spuugde op het dek. 'Je bent een vervloekte Haven. Ik vertel je helemaal niets.'

'Ik ben een Vestrit, geen vervloekte Haven,' zei Althea verontwaardigd. 'En de Vivaria is ons familieschip. Je had het over Wintrow, mijn neef. Leeft hij nog?'

'Wintrow. Ja, zo heette hij.' Er kwam een vurige glinstering in zijn ogen. 'Ik hoop dat hij dood is. Dat verdient hij. En geen snelle dood. Hij deed zich heel aardig voor. Met een emmer zout water en een lap kroop hij door de smerige ruimen alsof hij een van ons was. Maar het was allemaal toneelspel. Al die tijd was hij het zoontje van de kapitein. Veel slaven zeiden dat we hem dankbaar moesten zijn; dat hij had gedaan wat hij kon en dat we ons dankzij hem hebben weten te bevrijden. Maar volgens mij is hij al die tijd gewoon een spion geweest.'

'Je was een slaaf aan boord van de Vivaria,' zei Althea zacht. Dat was alles. Ze stelde geen vragen, ze sprak hem niet tegen. De man had haar meer verteld dan hij besefte.

'Ik was een slaaf op je familieschip. Inderdaad.' Hij wendde zijn hoofd af. 'Probeer me maar niet te vertellen dat je de tatoeage van je eigen familie niet herkent.' Met tegenzin keek ze naar zijn gezicht. De laatste tatoeage die daarop was aangebracht was een gebalde vuist. Echt iets voor Kyle. Althea haalde diep adem. 'Ik heb geen slaven,' zei ze zacht. 'En mijn

vader had ze ook niet. Hij heeft me grootgebracht met de overtuiging dat slavernij verkeerd is. Er is geen Vestrit-tatoeage, en er zijn geen Vestrit-slaven. Wat je is aangedaan, is gebeurd door Kyle Haven. Niet door mijn familie.'

'Je probeert je handen in onschuld te wassen, hè? Net als dat priesterjong. Hij wist wat ons werd aangedaan. Die vervloekte Torg. Hij kwam 's nachts naar het ruim en verkrachtte de vrouwen voor onze ogen. Hij heeft er zelfs een gedood. Ze begon te schreeuwen en hij propte een lap in haar mond. Ze is gestorven terwijl hij haar lag te neuken. En het enige wat hij deed was lachen. Tenslotte stond hij op en ging weg. Zij bleef achter, twee plekken bij me vandaan. En we konden niets doen! De volgende dag kwam de bemanning haar weghalen om haar aan de zeeslangen te voeren.' Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Dat had jij moeten zijn. Verkracht en gestikt.'

Althea sloot even haar ogen voor het gruwelijke beeld dat hij schilderde. Bij de reling draaide Amber zich plotseling naar zee.

'Praat niet zo tegen haar,' zei Bresker ruw. 'Of ik gooi je hoogstpersoonlijk overboord.'

'Ik vind het niet erg,' zei Althea. 'En ik begrijp heel goed waarom hij het zegt. Laat hem praten.' Ze keek de gevangene weer aan. 'Wat Kyle Haven met ons familieschip heeft gedaan was verkeerd. Dat geef ik ronduit toe.' Ze dwong zichzelf de haviksblik van de man te ontmoeten. 'Ik wil Vivacia terug en als ik haar terugkrijg zal er nooit meer een slaaf aan boord

komen. Vertel ons waar we Kennit kunnen vinden. We willen het schip terugkopen voor losgeld. Dat is alles wat ik wil. Het schip. Met de bemanningsleden die nog in leven zijn.'

'Dat zijn er vervloekt weinig.' Ze had hem niet milder kunnen stemmen. In plaats daarvan scheen hij haar kwetsbaarheid te voelen en gretig te zijn haar nog meer pijn te doen. 'De meesten waren al dood voordat Kennit aan boord stapte. Ik heb er zelf twee voor mijn rekening genomen. Het was een mooie dag toe hij aan boord kwam. Zijn mannen hebben heel wat tijd besteed aan het voeren van de zeeslangen. En o, wat ging het schip tekeer terwijl ze dat deden.'

Hij keek Althea aan, om te zien of hij haar had bezeerd. Ze maakte geen geheim van haar gekwetstheid. In plaats daarvan ging ze langzaam achteruit op haar hielen zitten. Ze zou het onder ogen moeten zien. Alles. Ze was geen Haven, maar het schip was haar familieschip. Er was met geld van haar familie voor de slaven betaald, en het was de bemanning van haar vader geweest die ze in de donkere ruimen had vastgebonden. Ze voelde geen schuld, maar wel een gruwelijke verantwoordelijkheid. Ze had tot het bittere eind tegen Kyle moeten blijven vechten. Ze had Vivacia nooit uit Beijerstad moeten laten vertrekken op zo'n smerige missie.

Waar kunnen we Kennit vinden?'

De man bevochtigde zijn lippen. 'Je wilt je schip? Denk maar niet dat je het krijgt. Kennit wil haar voor zichzelf. En zij wil hem. Ze zou zijn laarzen likken als ze erbij kon. Hij

versiert haar als een goedkope hoer en ze geniet ervan. Ik heb hem op een nacht tegen haar horen praten om haar over te halen met hem op kaapvaart te gaan. Ze deed het maar al te graag. Geloof maar niet dat ze ooit bij je terugkomt. Ze kreeg er genoeg van om haar ruimen vol slaven te hebben. Nu jaagt ze voor Kennit. Ze draagt zijn kleuren, net als ik.' Opnieuw keek hij haar taxerend aan, benieuwd wat zijn woorden hadden aangericht. 'Het schip was Kennit dankbaar dat hij haar heeft bevrijd uit een leven als slavenhaler. Ze komt nooit meer bij je terug. Bovendien zal Kennit haar nooit afstaan voor losgeld. Hij is erg op haar gesteld. Hij heeft altijd al een levend schip willen hebben, zei hij. En dat heeft hij nu.'

'Leugenaar!' Het gebrul was afkomstig van Paragon. 'Ellendig stuk stront dat je bent! Geef hem aan mij, dan zal ik de waarheid wel uit hem weten te persen.'

Paragons woorden waren de zoveelste schok. Misselijk richtte Althea zich op. Het duizelde haar door wat de gevangene haar had verteld. Bovendien was daardoor een diepe, verdrongen angst naar boven gekomen. Ze had geweten dat Vivacia's ervaringen als slavenschip haar zouden veranderen. Kon die verandering zo ingrijpend zijn? Was het mogelijk dat ze zich tegen haar eigen familie had gekeerd?

Waarom niet?

Dat had Althea zelf immers ook gedaan, na een aanzienlijk mindere provocatie?

Een gruwelijke combinatie van jaloezie, teleurstelling en verraad overspoelde haar. Zo moest een vrouw zich voelen

wanneer ze ontdekte dat haar man haar ontrouw was. Zo moest een ouder zich voelen wanneer hun dochter hoer werd. Hoe kon Vivacia dat hebben gedaan? En hoe kon Althea haar zo diep hebben teleurgesteld? Wat moest er nu worden van haar prachtige, misleide schip? Zou het tussen hen ooit weer zo worden als vroeger, één hart, één geest, samen voor de wind over de zeeën?

Paragon tierde door; dreigementen jegens de piraat en smeekbeden om hem de gevangene te geven zodat hij de waarheid uit hem kon wringen. Ja, hij zou hem de waarheid laten vertellen over Kennit, die ellendeling. Althea hoorde hem nauwelijks. Bresker pakte haar bij haar elleboog. 'Je ziet eruit alsof je elk moment kunt flauwvallen,' zei hij met gedempte stem. 'Kun je je staande houden en naar je hut lopen? Kun je je waardigheid behouden tegenover de bemanning?'

Zijn woorden waren de druppel die de emmer deden overlopen. Ze rukte zich los. 'Blijf van me af!' beet ze hem gesmoord toe. Waardigheid, hield ze zichzelf voor. Waardigheid, daar ging het om, hoewel ze het liefst als een viswijf tegen hem tekeer zou zijn gegaan. Hij deinsde geschokt achteruit en ze zag heel vluchtig een zweem van woede in zijn donkere ogen. Ze richtte zich op, vechtend om haar zelfbeheersing te bewaren.

Vechtend om haar emoties te scheiden van die van Paragon, wist ze plotseling.

Ze keerde zich weer naar de gevangene en naar het

boegbeeld, maar ze was net te laat. Lavoy had hem overeind gesleurd en tegen de reling gedrukt. De gevangene had een rode vlek op zijn wang. Daar was hij blijkbaar al geslagen. Amber had Lavoys vrije arm gegrepen. Het verraste Althea dat zo'n tengere vrouw de kracht had om Lavoys arm vast te houden. De blik in Ambers ogen leek Lavoy te verlammen. Het was geen angst wat er op zijn gezicht te lezen stond. Wat hij ook in Ambers ogen las, dreef hem verder dan angst. Te laat herkende Althea de werkelijke dreiging.

Paragon had zich zo ver mogelijk omgedraaid. Nietsziend tastte hij naar achteren.

'Nee!' riep Althea, maar de grote, houten vingers hadden de gevangene al gevonden. Paragon trok hem moeiteloos uit Lavoys greep. De piraat schreeuwde en Amber gilde het uit. 'Paragon! Nee, nee, nee!'

Paragon wendde zich af, met de piraat in zijn handen geklemd. Hij boog zijn schouders over de gevangene, als een kind dat stiekem een snoepje probeerde te verschalken. Hij mompelde heftig tegen de ongelukkige en schudde hem als een lappenpop door elkaar. 'Alsjeblieft, Paragon!' smeekte Amber. 'Doe het niet.'

'Schip! Zet die man onmiddellijk weer op het dek!' brulde Bresker, maar Paragon trok zich er niets van aan. Althea omklemde met beide handen de reling. 'Nee!' smeekte ze het schip, maar het boegbeeld hield zich doof. Lavoy stond naast haar, met een merkwaardig gretige blik in zijn ogen en een fanatieke grijns om zijn mond. Paragon hield zijn gevangene

vlak voor zijn gezicht. Even was Althea bang dat hij hem zijn hoofd zou afbijten. In plaats daarvan verstarde hij alsof hij intens luisterde. 'Nee!' riep hij toen. 'Dat heeft Kennit nooit gezegd! Hij heeft nooit gezegd dat hij er altijd van heeft gedroomd zijn eigen levende schip te hebben. Je liegt! Je liegt!' Hij schudde de man door elkaar. Althea hoorde het knappende geluid van brekende botten. De man gilde en Paragon slingerde hem van zich af. Zijn lichaam beschreef een aantal salto's in het heldere zonlicht, toen verdween het abrupt in de glinsterende zee. De ketenen om zijn enkels trokken hem onmiddellijk naar de diepte.

Althea staarde dof naar de plek waar hij was verdwenen. Het was weer gebeurd. Paragon had opnieuw gedood. 'O, schip,' kreunde Bresker naast haar.

Paragon draaide zijn hoofd om en keek hem met zijn blinde ogen aan. Hij hield zijn vuisten tegen zijn borst gedrukt en zijn stem was die van een angstige, uitdagende jongen terwijl hij verklaarde: 'Ik heb het uit hem weten te krijgen. Deeldorp! Kennit is in Deeldorp. Hij heeft altijd van Deeldorp gehouden.' Hij keek dreigend en nietsziend naar de zwijgende manschappen die zich op het voordek hadden verzameld. 'Dat wilden jullie toch weten? Waar Kennit was? Meer heb ik niet gedaan. Hem gedwongen te praten.'

'Dat heb je inderdaad gedaan, jochie,' zei Lavoy bars. Zelfs hij leek uit het veld geslagen door wat Paragon had gedaan. Hij schudde langzaam zijn hoofd. Zacht, zodat alleen de bemanning het kon horen, voegde hij eraan toe: 'Ik had niet

gedacht dat hij het zou doen.'

'Ja, dat dacht je wel.' Amber keek hem met brandende ogen aan. 'Daarom heb je hem binnen Paragons bereik gehouden. Zodat hij hem kon grijpen. Omdat je hem dood wilde, net als de andere gevangenen.' Amber draaide met een ruk haar hoofd om en keek naar de Gemerkten onder de bemanning die zwijgend afwachtten. 'Jullie wisten het. Jullie wisten wat hij zou doen, maar jullie hebben geen poot uitgestoken. Lavoy heeft het ergste in jullie naar boven gehaald. Het ergste wat slavernij met jullie had kunnen doen.' Haar blik ging terug naar de eerste stuurman. 'Je bent een monster, Lavoy. Niet alleen om wat je die man hebt aangedaan, maar om wat je in het schip hebt gewekt. Je probeert van Paragon net zo'n bruut te maken als je zelf bent.'

Paragon wendde met een ruk zijn hoofd af. 'Dus je vindt me niet meer aardig? Nou, jammer dan. Als ik een zwakkeling moet zijn om aardig te worden gevonden, dan maar niet.' Zijn terugkeer naar kinderlijk mokken, meteen na de wrede manier waarop hij de gevangene had gedood, vervulde

Althea met afschuw. Wat was er van het schip geworden?

Amber zei niets. In plaats daarvan liet ze langzaam haar voorhoofd op haar handen zakken die op de reling rustten. Althea wist niet of ze treurde of bad. In elk geval klemde ze zich strak aan het toverhout vast, alsof ze iets van haarzelf daarin kon doen overgaan.

'Ik heb helemaal niks gedaan!' protesteerde Lavoy. Het

klonk Althea laf in de oren. Hij keek naar zijn Gemerkten toen hij het zei. 'Iedereen is getuige geweest van wat er is gebeurd. Ik had er niks mee te maken. Het schip heeft het heft in handen genomen, in meer dan één opzicht.'

'Zwijg!' commandeerde Bresker in het algemeen. 'Bij Sa, laat iedereen zijn mond houden!' Hij draaide zich met een ruk om en liet zijn blik over de verzamelde manschappen op het voordek gaan. Zijn ogen bleven rusten op Flek. Zijn gezicht stond bleek en hij had zijn handen voor zijn mond geslagen. In zijn ogen glinsterden tranen.

Toen Bresker weer sprak was alle emotie uit zijn stem verdwenen. 'We gaan naar Deeldorp. Zo snel mogelijk. Het optreden van mijn bemanning tijdens de aanval was meer dan afgrijselijk. Er zal extra moeten worden geoefend. Ik wil dat iedere man zijn plaats en zijn taak kent, en dat hij daar ook naar handelt.' Hij liet zijn blik opnieuw over hen heen gaan. Althea had hem nog nooit zo oud en vermoeid gezien. Tenslotte keerde hij zich naar het boegbeeld.

'Paragon, je straf voor je ongehoorzaamheid is totale isolatie. Niemand mag zonder mijn toestemming met het schip praten. Niemand!' herhaalde hij toen Amber aanstalten maakte om te protesteren. 'Er mag zelfs niemand op het voordek komen, tenzij de plicht dat vereist. Uit mijn ogen, jullie allemaal. Aan het werk.'

Bresker keek zwijgend toe terwijl zijn manschappen het voordek verlieten. Ook Althea verliet het voordek. Ze had het gevoel alsof ze hem niet meer kende. Hoe had hij dit alles

kunnen laten gebeuren? Begreep hij niet wat Lavoy van plan was? Wat hij deed met het schip?

Bresker had het zwaar. Niet alleen door de lange zwaardhouw over zijn ribben, hoewel Sa wist dat de wond brandde en stak. Zijn kaken, zijn rug, zijn buik, alles deed pijn van de spanning. Zelfs zijn gezicht was pijnlijk, maar hij wist niet meer hoe hij zijn spieren moest ontspannen. Althea had hem met een blik van weerzin aangekeken. Hij begreep niet waarom. Zijn levende schip, zijn trots, zijn Paragon had gedood met een beestachtige woestheid die hem ziek maakte. Hij had het schip niet tot iets dergelijks in staat geacht. Maar inmiddels was hij er bijna zeker van dat Lavoy niet alleen manschappen aan zijn kant probeerde te krijgen, maar ook het schip probeerde over te halen hem et steunen in een poging tot muiterij. Amber had gelijk, hoewel hij wenste dat ze het niet hardop had gezegd. Om redenen die hij niet volledig kon bevatten had Lavoy ervoor gezorgd dat alle gevangenen waren gestorven. Hij voelde zich overdonderd. Toch zou hij met dit alles moeten afrekenen en uit niets mogen laten blijken hoezeer het hem uit zijn evenwicht bracht. Hij was de kapitein. Dit was de prijs. Uitgerekend nu hij Lavoy ter verantwoording had willen roepen, uitgerekend nu hij Althea in zijn armen had willen nemen, uitgerekend nu hij van Paragon een verklaring had willen eisen, moest hij zijn rug rechten en zijn waardigheid bewaren. Om het respect van zijn bemanning te behouden en zijn gezag te handhaven

mocht hij geen enkele emotie tonen.

Hij stond op het voordek en keek hen na. Lavoy wierp een wrokkige blik over zijn schouders. Althea's houding verried verslagenheid. Hij hoopte dat de andere vrouwen zo verstandig zouden zijn haar even met rust te laten. Amber was de laatste die het voordek verliet. Ze bleef even naast hem staan, alsof ze iets wilde zeggen. Hij keek haar aan en schudde zwijgend zijn hoofd. Paragon mocht niet de indruk krijgen dat iemand zich verzette tegen Breskers opdracht hem te isoleren. Hij moest het gevoel hebben dat de afkeuring algemeen was. Zodra Amber de ladder was afgedaald, volgde Bresker haar. Zonder nog een woord tegen het schip te zeggen. Maar hij vroeg zich af of Paragon het merkte.

Paragon probeerde onopvallend zijn handen af te vegen aan zijn romp. Bloed was een plakkerig goedje. Plakkerig en rijk aan herinneringen. Hij verzette zich tegen de herinneringen van de man die hij had gedood, maar uiteindelijk ging het bloed zijn weg. Het drong in zijn toverhouten handen; rijk en rood en beladen met emoties. Doodsangst en pijn waren de sterkste. Hoe had de man dan verwacht te sterven toen hij eenmaal piraat werd? Hij had dit over zichzelf afgeroepen. Het was niet Paragons schuld. Hij had zijn mond open moeten doen toen Lavoy hem dat opdroeg. Misschien zou hij dan een genadige dood zijn gestorven.

Bovendien had de piraat gelogen. Hij had gezegd dat

Kennit van Vivacia hield en dat hij steeds had gezegd dat hij altijd al een eigen levend schip had willen hebben. Erger nog, hij had gezegd dat Vivacia een band met Kennit had gesloten. Dat kon niet waar zijn. Hij was geen familie van haar. Dus de man had gelogen en dat had hij met de dood moeten bekopen. Bresker was erg boos op hem, besefte het schip. Maar dat was Breskers eigen schuld, omdat hij niet begreep dat iemand die tegen je had gelogen, de dood verdiende. Er was een heleboel dat Bresker niet begreep. Daar kwam hij nu pas achter. Maar Lavoy wel. Lavoy kwam met hem praten en vertelde hem verhalen, en hij noemde hem 'jochie'. Hij begreep dat Paragon niet anders kon zijn dan hij was; dat alles wat hij ooit had gedaan niet anders had gekund. Lavoy hield hem voor dat hij zich nergens voor hoefde te schamen; dat hij nergens spijt van hoefde te hebben. Hij was het met hem eens dat Paragon bij alles wat hij ooit had gedaan, door mensen was gedwongen. Bresker en Althea en

Amber wilden dat hij was zoals zij. Ze wilden dat hij deed alsof hij geen verleden had. Geen verledens. En als hij niet was zoals zij dat wilden, vonden ze hem niet aardig meer. Maar dat kon hij niet. Er huisden te veel gevoelens in hem waarvan hij wist dat zij ze zouden afkeuren. Dat betekende echter niet dat hij die gevoelens kon verdringen. Hij werd bestookt door te veel stemmen; stemmen die hem slechte herinneringen vertelden. Heel zacht, zodat hij niet alles kon verstaan. Kleine, nietige stemmen van het bloed die jammerden over het verleden. Wat moest hij daartegen

doen? Ze zwegen nooit. Hij had geleerd ze te negeren, maar daarmee gingen ze nog niet weg. Toch waren zelfs zij niet zo erg als die andere delen van hem.

Hij veegde zijn handen opnieuw af. Dus niemand mocht met hem praten. Nou, het kon hem niet schelen. Hij hoefde niet te praten. Hij kon jaren zonder praten of zich bewegen. Dat had hij al eerder gedaan. Hij betwijfelde trouwens dat Lavoy de order zou gehoorzamen. Op zijn hoofddek hoorde hij het geroffel van blote voeten terwijl de mannen zich haastten om Lavoys orders uit te voeren. Hij liet dat andere deel van hem sterker worden. Dachten ze nu echt dat ze hem konden straffen en tegelijkertijd van hem konden verwachten dat hij hen welgemoed naar Deeldorp bracht? Hij zou ze eens wat laten zien. Met zijn armen voor zijn borst geslagen zeilde hij nietsziend voort.

HOOFDSTUK 10
Wapenstilstand
~

Herfstregen spetterde tegen de ramen van Ronica's slaapkamer. Ze lag er even naar te luisteren. Het vuur had tijdens de nacht laag gebrand. De kille kamer vormde een aangenaam contrast met haar warme bed. Ze wilde niet opstaan. Nog niet. Liggend in haar zachte bed, tussen schone linnen lakens en onder een warme, doorgestikte deken kon ze heerlijk doen alsof. Ze kon teruggaan naar een andere tijd en fantaseren dat de Vivacia nu elke dag kon aanmeren. Ze zou Ephron weer zien als hij met grote stappen over de kade naar haar toe kwam. De kracht van zijn eerste omhelzing had haar altijd verrast. Haar kapitein zou zijn armen om haar heen slaan en haar zo stevig vasthouden alsof hij haar nooit meer wilde loslaten. Nooit meer.

Een gevoel van wanhoop overspoelde haar. Ze liet het passeren. Tenslotte had ze dit verdriet overleefd. Af en toe overviel het haar nog steeds, maar dan hield ze zichzelf voor dat ze zich staande had weten te houden. Desondanks was ze nu onherroepelijk wakker. Het was nog erg vroeg. De bewolkte hemel stond het daglicht nog maar nauwelijks toe de kamer binnen te schijnen.

Wat had haar gewekt?

Ze herinnerde zich vaag het geluid van paardenhoeven op de oprijlaan, en van een deur die werd opengegooid. Was er een boodschapper gekomen? Dat was de enige reden voor

zulke geluiden zo vroeg in de ochtend. Ze stond op, kleedde zich haastig aan zonder Rache te wekken en glipte de kamer uit, de schemerige gang op. Toen sloop ze zachtjes de trap af.

Ze betrapte zich op een grimmige glimlach. Malta zou trots op haar zijn. Ze had inmiddels geleerd dat de traptreden aan de zijkant minder kraakten dan in het midden en ze kon volmaakt roerloos in de schaduwen staan zonder dat anderen haar opmerkten. Soms ging ze in de ontvangkamer zitten en deed ze alsof was ingedommeld, in de hoop dat ze op die manier het geroddel van de bedienden kon afluisteren. Ze had een plezierige plek onder het raam van de studeerkamer gevonden, waar ze kon doen alsof ze helemaal opging in haar naaldwerk. Helaas had het gure herfstweer daar een eind aan gemaakt.

Op de benedenverdieping aangekomen sloop ze de gang door naar de deur van Davads studeerkamer. De deur was dicht, maar niet in het slot getrokken. Heel voorzichtig legde ze haar oor tegen de kier. Ze hoorde de stem van een man. Roed Caern? Serilla en hij zagen elkaar de laatste tijd erg vaak. Er ging nauwelijks een dag voorbij zonder dat ze een gesprek onder vier ogen voerden. Aanvankelijk had Ronica dat geweten aan zijn betrokkenheid bij Davads dood. Iedereen scheen er echter van overtuigd te zijn dat die kwestie inmiddels was opgelost. Dus wat had hem anders naar Serilla's huis doen komen, zo vroeg op de dag en met zoveel haast?

De Beijerstadse Raad had haar onderzoek naar Davads dood afgerond. Sprekend met het gezag van de satraap had

Serilla verklaard dat Davads dood het gevolg was geweest van een ongeluk en dat niemand daarvoor enige verantwoordelijkheid droeg. De satrapie had verder besloten dat er niet voldoende bewijs was om aan te tonen dat Davad Jamaillia had verraden. Om die reden zou zijn nicht zijn bezittingen erven, maar Serilla zou als permanent gezant van de satraap in Huize Herbegin blijven wonen. Zijn nicht zou daarvoor natuurlijk een gepaste compensatie ontvangen, nadat er een eind was gekomen aan alle burgerlijke onrust. Serilla had een grootse vertoning van haar verklaring gemaakt. Ze had de hoofden van de Raad naar Davads studeerkamer laten komen, hen verwend met heerlijkheden en wijnen uit Davads kelder en vervolgens haar besluit voorgelezen van een rol perkament. Ronica was ook aanwezig geweest, evenals Davads nicht, een rustige, kalme jonge vrouw die zonder commentaar had geluisterd. Aan het eind van de procedure had de nicht tegenover de Raad verklaard dat ze tevreden was. Daarbij had ze Roed Caern aangekeken. Davads nicht had weinig reden om erg op haar oom gesteld te zijn, maar Ronica vroeg zich toch af of Roed haar had omgekocht of haar reactie had afgedwongen. Als de erfgename tevreden was, kon de Raad zich daar alleen maar bij aansluiten, had deze verklaard.

Ronica leek zich als enige te herinneren dat daarmee de laster ten aanzien van de reputatie van haar eigen familie niet uit de wereld was geholpen. Er was niemand geweest die zijn wenkbrauwen had gefronst bij de gedachte dat Davads veronderstelde verraad eerder tegen Jamaillia gericht was

geweest dan tegen Beijerstad. Ronica voelde zich merkwaardig geïsoleerd, alsof de regels van de wereld subtiel waren veranderd zonder dat zij het had gemerkt. Ze had verwacht dat Serilla haar de deur zou wijzen zodra de Raad had ingestemd met haar bevindingen. In plaats daarvan had ze haar nadrukkelijk verzocht te blijven. Ze had overdreven beleefd en neerbuigend verklaard dat Ronica haar ongetwijfeld kon helpen bij haar inspanningen om de eenheid in Beijerstad te herstellen. Ronica twijfelde aan haar oprechtheid. De werkelijke reden dat Serilla haar gastvrijheid bleef bieden, hoopte Ronica nog te ontdekken. Tot dusverre tastte ze echter in het duister.

Met ingehouden adem spitste ze haar oren. 'Ontsnapt?' hoorde ze Serilla zeggen. 'Was dat wat er in de boodschap stond?'

'Dat was niet nodig,' antwoordde Roed nors. 'De ruimte op een boodschap van een postvogel is beperkt. Hij is verdwenen, Kekki is verdwenen, en het meisje ook. Als we geluk hebben zijn ze allemaal omgekomen op de rivier. Maar bedenk wel dat het meisje is grootgebracht in Beijerstad. Ze is de dochter van een vaardersfamilie. Dus de kans bestaat dat ze met boten weet om te gaan.' Hij zweeg even. 'Het feit dat ze voor het laatst in een kleine boot zijn gesignaleerd, draagt volgens mij alle kenmerken van een samenzwering. Vindt u het ook niet erg vreemd? Het meisje is de begraven stad binnengegaan en heeft ze eruit weten te krijgen, tijdens de ergste aardbeving die Trehaug in jaren heeft getroffen.

Niemand heeft hen zien vertrekken, tot ze vanaf de draak in een kleine boot zijn gesignaleerd.'

'Vanaf de draak?' Serilla viel hem in de rede. Wat moet ik me daarbij voorstellen?'

'Geen idee,' zei Roed ongeduldig. 'Ik ben nooit in Trehaug geweest. Het zal wel een toren of een brug zijn. Wat doet het ertoe? We zijn de satraap kwijt. Er kan van alles gebeuren.'

'Ik zou de boodschap graag zelf willen lezen,' zei Serilla. Haar stem klonk aarzelend. Ronica fronste haar wenkbrauwen. Kwamen boodschappen eerst bij Roed?

'Dat zal niet gaan. Ik heb hem vernietigd zodra ik hem had gelezen. Het heeft geen zin het risico te nemen dat deze informatie anderen in Beijerstad bereikt. U kunt ervan verzekerd zijn dat het niet lang alleen ons geheim zal blijven. Veel vaarders onderhouden hechte contacten met hun verwanten in de Regenlanden. Dus er komen nog wel meer vogels. Daarom moeten we snel in actie komen, voordat anderen inspraak eisen in wat we doen.'

'Ik begrijp alleen niet hoe het zover heeft kunnen komen.' Zo te horen was Serilla van streek. 'Ze hadden beloofd hem een veilig, comfortabel onderdak te verlenen. Bij zijn vertrek vanhier had ik hem ervan overtuigd dat hij daar het verstandigst aan deed, in zijn eigen belang. Waarom zou hij nu ineens van gedachten zijn veranderd? Waarom is hij gevlucht? Wat beoogt hij daarmee?'

Ronica hoorde Roed gnuivend lachen. 'De satraap mag dan erg jong zijn, hij is niet gek. Mensen maken bij mij vaak

dezelfde fout. Het gaat niet om jaren, maar om de macht die een man heeft geërfd bij het vestigen van zijn gezag. De satraap is geboren om macht te bekleden. Ik weet dat hij volgens u geen aandacht besteedt aan de onderstromingen in de politiek, maar hij kan niet blind zijn voor uw pogingen invloed te verwerven. Misschien is hij bang voor wat u doet: zijn rol overnemen, namens hem spreken en uit zijn naam de beslissingen nemen hier in Beijerstad. Na wat ik heb gezien en na wat ik u heb horen zeggen, kan ik niet anders dan concluderen dat de satraap het anders zou doen. Laten we er niet omheendraaien. U weet dat hij zijn macht over ons heeft misbruikt. Ik weet wat u beoogt. U zou graag zelf de macht willen overnemen en ons beter willen regeren dan hij dat heeft gedaan.'

Ronica hoorde aan zijn zware laarzen dat Roed de kamer op en neer beende. Ze trok zich iets terug van de deur. Serilla zei niets.

Roeds stem had alle beminnelijkheid verloren toen hij opnieuw begon te praten. 'Laten we volkomen eerlijk zijn tegen elkaar. U en ik delen een gemeenschappelijk belang. We willen allebei dat Beijerstad in zijn oude luister wordt hersteld. Overal om ons heen wordt druk gespeculeerd over een onafhankelijk Beijerstad, of over het delen van de macht met de nieuwe vaarders. Beide plannen zijn tot mislukken gedoemd. Beijerstad heeft de band met Jamaillia nodig om een bloeiende handel te kunnen blijven drijven. Om diezelfde reden moeten de nieuwe vaarders uit Beijerstad

worden verdreven. U vertegenwoordigt voor mij het ideaal: als u in Beijerstad blijft en blijft spreken namens de satraap kunt u deze doelstellingen verwezenlijken. Maar als de satraap ten onder gaat, bent u de bron van uw macht kwijt. Erger nog, als de satraap terugkeert en zich aan onze controle onttrekt, is uw stem niets meer waard. Mijn plan is heel eenvoudig, alleen de uitvoering is wat ingewikkelder. We moeten zien dat we onze greep op de satraap terugkrijgen. Zodra we hem hebben gevonden, dwingen we hem de macht over Beijerstad aan u af te staan. U zou onze belastingen kunnen verlagen, de Kwartsers uit onze havens verdrijven en de bezittingen van de nieuwe vaarders in beslag nemen. In ruil voor deze concessies bieden we de satraap aan hem in leven te laten. Wanneer hij zijn handtekening heeft gezet, zullen we hem hier in ere blijven houden. Wanneer Jamaillia zijn dreigementen waarmaakt en een vloot stuurt, kunnen we hem bovendien als ruilmiddel gebruiken. We zullen laten zien dat hij in goede gezondheid verkeert, zodat er geen enkele reden is voor een wraakactie. Uiteindelijk sturen we hem veilig terug naar Jamaillia. Wat vindt u? Het lijkt me een goed plan.'

'Er zijn alleen twee problemen,' zei Serilla zacht. 'Om te beginnen hebben we geen controle over de satraap. Maar bovendien...' Er kwam een sluwe klank in haar stem. 'Wat wint u bij dit alles? U mag dan een echte patriot zijn, Roed Caern, maar volgens mij bent u niet zo onbaatzuchtig als u zich voordoet.'

'Daarom moeten we zorgen dat we de satraap zo snel

mogelijk in onze greep krijgen. En wat mijzelf betreft, mijn ambities komen sterk overeen met de uwe, en dat geldt ook voor mijn positie. Mijn vader is kerngezond en afkomstig uit een ijzersterk geslacht. Het duurt misschien nog vele tientallen jaren voordat ik als vaarder namens onze familie zal kunnen optreden. Ik ben niet van plan zo lang te wachten op macht en invloed. Sterker nog, als ik dat doe is Beijerstad misschien niet meer dan een schaduw van zichzelf tegen de tijd dat het zover is. Om mijn toekomst te verzekeren moet ik een machtspositie creëren voor mezelf. Net zoals u dat doet. Ik zie geen reden waarom we onze inspanningen niet zouden kunnen bundelen.'

De hakken van zijn laarzen tikten kordaat op de grond. Ronica stelde zich voor dat hij voor Serilla was gaan staan. 'Het is duidelijk dat u niet gewend bent alleen op te treden. U hebt hier in Beijerstad een beschermer nodig. Ik stel voor dat we trouwen. In ruil voor mijn bescherming, mijn naam en mijn huis deelt u uw macht met me. Eenvoudiger kan het niet.'

'U durft wel heel erg ver te gaan, vaarderszoon,' zei Serilla zacht en ongelovig.

Roed lachte. 'Vindt u? Ik betwijfel dat u een beter aanbod zal krijgen. Volgens Beijerstadse maatstaven bent u bijna een ouwe vrijster. Kijk naar de toekomst, Serilla. Uiteindelijk zullen de troebelen voorbijgaan. En wat moet er dan van u worden? U kunt niet terug naar Jamaillia. Een man moet wel blind en doof zijn om te denken dat u uw rol als Concubine van het Hart met genoegen vervulde. Dus wat doet u dan?

Hier in Beijerstad blijven, om een leven in sociale afzondering te leiden onder een bevolking die u nooit echt heeft willen accepteren? Uiteindelijk bent u een oude vrouw, alleen en kinderloos. Het huis van vaarder Herbegin en zijn kelder zullen niet eindeloos tot uw beschikking staan. Waar denkt u dan te gaan wonen? En hoe wilt u in uw onderhoud voorzien?'

'Zoals u al zei, ik spreek hier in Beijerstad namens de satraap. Ik zal mijn positie gebruiken om een eigen leven op te bouwen.' Ronica glimlachte bijna toen ze hoorde dat Serilla zich verzette tegen Roed Caern.

'Aha, ik begrijp het.' Hij deed geen moeite de geamuseerde klank uit zijn stem te weren. 'U stelt zich voor dat u hier in Beijerstad het leven van een onafhankelijke vrouw zult leiden.'

'En waarom niet? Ik zie andere vrouwen ook hun eigen zaken behartigen en autoriteit bezitten. Denk maar eens aan Ronica Vestrit.'

'Ja, laten we het daar eens over hebben,' viel Roed haar ongeduldig in de rede. 'We moeten wel bij de les blijven. U zult spoedig beseffen dat ik u een aantrekkelijk aanbod heb gedaan. Tot we daarmee verder kunnen moeten we ons concentreren op de satraap. We hadden al eerder reden om de Vestrits te wantrouwen. Denk maar eens aan alles wat Davad Herbegin uithaalde om Malta Vestrit op het bal aan de satraap te presenteren. Als Malta Vestrit de satraap heeft weggehaald bij de Regenlanders, dan moet dat deel uitmaken van een samenzwering. Misschien brengen ze hem wel terug

naar Beijerstad om de kant van de nieuwe vaarders te kiezen. Of misschien vlucht hij over de rivier naar zee om zijn Kwartse bondgenoten met hun oorlogsmachines weer op ons af te sturen.'

Het bleef even stil. Ronica deed haar mond open en haalde geruisloos adem. Malta? Wat bedoelden ze? Malta zou de satraap hebben ontvoerd? Dat kon toch niet waar zijn? Het was onmogelijk dat Malta hierbij betrokken was. Tegelijkertijd wist ze met ontmoedigende zekerheid dat het wel degelijk zo was.

'We hebben nog een wapen.' Roeds stem deed Ronica opschrikken uit haar overpeinzingen. 'Als dit een samenzwering is, dan hebben we een gijzelaar.' Zijn volgende woorden bevestigden Ronica's grootste angst. 'We hebben de grootmoeder van het meisje hier. We kunnen het meisje dwingen met ons samen te werken met het leven van haar grootmoeder als inzet. Zelfs als ze niets om haar familie geeft, dan is er het familielandgoed nog. We kunnen er beslag op leggen en dreigen het te vernietigen.'

Het bleef even stil. 'Hoe kunt u zoiets zelfs maar overwegen?' vroeg Serilla verontwaardigd. 'Hoe wilt u dat doen? Haar arresteren, hier onder mijn dak?'

'Dit zijn barre tijden!' zei Roed heftig. 'Met zachte maatregelen bereiken we niets. We moeten bereid zijn hard op te treden in het belang van ons vaderland. Ik sta niet alleen in deze opvatting. Vaarderszonen zien vaak meer dan hun vaders. Uiteindelijk, wanneer de rechtmatige bewoners van

Beijerstad hier weer zullen regeren, zal iedereen inzien dat het juist is wat we hebben gedaan. We zijn begonnen de oudgedienden in de Raad een voorproefje te geven van onze kracht. Wie zich tegen ons verzet, moet het bezuren. Maar dat terzijde.'

'De rechtmatige bewoners van Beijerstad?'

Ronica kreeg niet meer de kans om te horen wie in Roeds ogen de rechtmatige bewoners van Beijerstad waren. Het gekraak van een deur waarschuwde haar nog net op tijd. Er kwam iemand deze kant uit. Lichtvoetig glipte ze de gang door, een van de ontvangkamers binnen. De luiken waren gesloten dus het was schemerig in de kamer. Ronica's hart bonsde in haar keel. Even was het enige wat ze hoorde het bonzen van haar eigen hart en haar onregelmatige ademhaling. Toen haar lichaam tenslotte tot rust kwam drongen er weer andere geluiden tot haar door: de kleine geluiden van het ontwakende grote huis. Met haar oor tegen de deur van de ontvangkamer hoorde ze een bediende ontbijt brengen naar Davads studeerkamer. Ongeduldig wachtte ze tot de bediende weer naar de keuken verdween. Toen haastte ze zich uit haar schuilplaats naar haar eigen kamer.

Rache deed verward haar ogen open toen Ronica de deur zacht achter zich sloot. Wakker worden,' zei Ronica zacht. 'We moeten onze spullen pakken en onmiddellijk vluchten.'

Serilla was bijna dankbaar voor de onderbreking door het

dienstmeisje met koffie en broodjes. Roed keek woedend, maar hield zijn mond. Alleen als hij zweeg was ze in staat haar eigen gedachtegang te volgen. Wanneer Roed op haar inpraatte, betrapte ze zich erop dat ze tot weinig meer in staat was dan knikken. Pas later herinnerde ze zich wat hij had gezegd en voelde ze zich beschaamd omdat ze ermee had ingestemd. Hij maakte haar bang. Toen hij had onthuld te weten dat ze heimelijk hoopte de macht te grijpen was ze bijna flauwgevallen. En toen hij kalm had aangenomen dat hij met haar zou kunnen trouwen en geamuseerd had gereageerd op haar gekwetstheid, had ze zich verstikt gevoeld. Zelfs nu nog waren haar handen vochtig van transpiratie en lagen ze bevend in haar schoot. Toen haar dienstmaagd haar in alle vroegte had gewekt met de mededeling dat Roed haar onmiddellijk wenste te spreken, had haar hart in haar keel gebonsd. Ze had zich haastig aangekleed. Tijd om fatsoenlijk haar haar te doen was er niet. Ze had het ruw geborsteld en het in een strakke vlecht op haar hoofd gespeld. Ze voelde zich sjofel, als een luie dienstmeid.

Toch brandde er een kleine vonk van trots diep binnen in haar. Ze had zich tegen hem verzet. En als de schaduw bij de kier van de deur inderdaad Ronica was geweest, zoals ze vermoedde, had ze haar gewaarschuwd. Op het moment dat hij zijn schandalige huwelijksvoorstel deed, had ze ineens vermoed dat er iemand aan de deur stond te luisteren. Op de een of andere manier had de gedachte dat Ronica zijn brutale aanbod had gehoord haar de kracht gegeven hem op zijn

nummer te zetten. Ze had zich beschaamd gevoeld dat de Beijerstadse vaardersvrouw er getuige van was dat Roed zo'n toon tegen haar aansloeg. Die schaamte was omgeslagen in moed. Ze had zich tegen Roed verzet door Ronica te waarschuwen. En hij wist van niets!

Ze zat als bevroren achter Davads bureau terwijl de bediende koffie en verse zoete broodjes neerzette. Op elke andere morgen zou de geur van de koffie en de warme broodjes haar eetlust hebben geprikkeld, maar oog in oog met Roed maakte de gedachte aan eten haar misselijk. Zou hij vermoeden wat ze had gedaan? En erger nog, zou ze er achteraf spijt van hebben? In de dagen dat ze Ronica Vestrit had leren kennen, had ze respect voor haar gekregen. Zelfs als de vaardersvrouw Jamaillia had verraden, dan nog wilde Serilla niet verantwoordelijk zijn voor haar gevangenneming en marteling. De herinnering aan haar eigen ervaringen overspoelden haar. Net zo onverschillig als Roed over Ronica als potentiële gijzelaar had gesproken, had de satraap haar overgeleverd aan de kapitein uit Kwarts.

Zodra de dienstmaagd was vertrokken liep Roed naar het ontbijt om zichzelf te bedienen. 'We hebben geen tijd te verspillen. Het is van het grootste belang dat we zijn voorbereid als de satraap hier arriveert met de Kwartsers in zijn kielzog.'

Het was waarschijnlijker dat het andersom zou zijn, dacht ze. Maar ze zei niets. Waarom had haar kortstondige moed haar weer in de steek gelaten? Ze geloofde niets van wat hij

zei. Als het om politiek ging had ze meer ervaring dan hij en ze was beter in staat de situatie te analyseren. Op de een of andere manier slaagde ze er niet in op basis daarvan te handelen. Zodra hij bij haar was voelde ze zich gevangen in zijn wereld, zijn gedachten. Zijn werkelijkheid.

Hij keek haar met gefronste wenkbrauwen aan. Blijkbaar had hij iets gezegd en had ze niet opgelet.

'Als u geen koffie wilt, moet ik dan thee bestellen?'

'Nee, doe geen moeite,' zei ze haastig. 'Koffie is prima, echt.'

Voordat ze iets kon doen schonk hij haar al in. Hij roerde er honing en room in. Veel te veel naar haar smaak, maar ze zei niets. Vervolgens legde hij een zoet broodje op een bord en bracht hij dat naar haar toe. 'Voelt u zich wel goed?' vroeg hij. 'U ziet zo bleek.'

Haastig pakte ze haar kopje en nam ze een slok. Terwijl ze het weer neerzette probeerde ze haar stem terug te vinden. 'Ik voel me prima, dank u,' zei ze stijfjes. 'Gaat u alstublieft door.'

'Mingslijs aanbod voor een wapenstilstand is een farce. Het is een manier om ons af te leiden terwijl zij hun krachten bundelen. Ze weten dat de satraap is ontsnapt, en waarschijnlijk hebben ze meer bijzonderheden dan wij. Bovendien ben ik ervan overtuigd dat de Vestrits hier van meet af aan bij betrokken zijn geweest. Denk maar eens hoe die oude vrouw probeerde ons in diskrediet te brengen tijdens de Raad van Vaarders! Dat was om de aandacht af te leiden van haar eigen verraad.'

'Mingslij...' begon Serilla.

'Is niet te vertrouwen. In plaats daarvan zullen we hem gebruiken. We zullen hem zijn gang laten gaan met zijn aanbod van een wapenstilstand. Sterker nog, we zullen zelfs een gretige indruk wekken. En wanneer we hem ver genoeg uit zijn tent hebben gelokt, kappen we hem af!' Roed maakte een hakkend gebaar met zijn hand.

Serilla raapte al haar moed bij elkaar. 'Toch klopt er iets niet. Ronica Vestrit heeft me gewaarschuwd Mingslij niet te vertrouwen. Als ze met hem onder één hoedje speelde...'

'Zou ze alles doen om die indruk te vermijden,' vulde Roed vastbesloten aan. Zijn donkere ogen glinsterden van woede.

Serilla rechtte haar rug. 'Ronica heeft er bij mij vaak op aangedrongen om te streven naar een vrede waarin alle groeperingen van Beijerstad zijn betrokken. Niet alleen de oude en de nieuwe vaarders, maar ook de slaven en de Drie Schepen-immigranten en alle anderen die zich hier hebben gevestigd. Ze staat erop dat we ze allemaal een partij moeten laten zijn bij een wapenstilstand, om tot een redelijke vrede te komen.'

'Dan is ze vervloekt door haar eigen tong!' verklaarde Roed Caern op besliste toon. 'Dergelijke praatjes betekenen het verraad van Beijerstad, de vaarders en Jamaillia. We hadden allemaal kunnen weten dat de Vestrits niet te vertrouwen waren toen ze hun dochter lieten trouwen met een buitenlander, nog wel een Kwartser. Zo ver reikt deze samenzwering al terug. Ze maken al jaren winst ten koste van

Beijerstad. De oude Ephron heeft geweigerd de Wilde Regenrivier nog langer op te varen Wist u dat? Welke zinnige vaarder, die bovendien nog eigenaar was van een levend schip, zou een dergelijke kans hebben laten lopen? Toch bleef hij geld verdienen. Hoe, vraag ik u? Ze nemen een halfbloed uit Kwarts op in hun familie. Dat lijkt me toch een duidelijke aanwijzing. Bent u het niet met me eens dat alles erop wijst dat de Vestrits hun loyaliteit jegens Beijerstad al heel lang geleden hebben verruild voor een andere?'

Hij ging te snel. Ze voelde zich overdonderd door zijn redenering. 'Maar om te komen tot een Beijerstadse vrede moet er toch een akkoord worden bereikt tussen alle mensen die hier wonen,' wist ze tenslotte uit te brengen. 'Dat kan niet anders.'

Tot haar verrassing knikte hij. 'Daar hebt u gelijk in. Maar u kunt beter zeggen: tussen alle mensen die hier zouden moeten wonen. De oude vaarders, de Drie Schepen-immigranten die bij hun komst een contract met ons hebben gesloten, en iedereen die zich hier sindsdien heeft gevestigd met de belofte volgens onze regels en wetten te leven, met erkenning van het feit dat ze nooit tot de rangen der vaarders zullen worden toegelaten. Dat is een combinatie waar we mee kunnen leven. Als we de nieuwe vaarders en hun slaven de stad uit drijven, zal onze economie zich herstellen. Laat de Beijerstadse vaarders het land terugnemen dat ten onrechte aan de nieuwe vaarders is gegeven, als compensatie voor het feit dat de satraap zijn woord jegens ons heeft gebroken. Dan

komt alles hier in Beijerstad weer goed.'

Het was de logica van een kind, te simplistisch om waar te zijn. Hij stelde voor om alles weer in de oude vorm te herstellen. Zag hij dan niet dat de geschiedenis geen kop thee was die kon worden teruggegoten in de pot? Ze probeerde het opnieuw en legde een kracht die ze niet voelde in haar stem. 'Dat lijkt me niet eerlijk. De slaven hebben geen inspraak gehad toen ze hierheen werden gehaald. Misschien...'

'Het is volkomen eerlijk. Ze hebben ook geen inspraak als ze uit Beijerstad worden weggestuurd. Laat ze vertrekken en laat ze het probleem zijn van degenen die hen hier hebben gebracht. Anders blijven ze door de straten zwerven en plunderen en vernielen en eerlijke mensen beroven.'

Iets van haar oude geestkracht laaide in haar op. 'Hoe denkt u dat allemaal te bereiken? Bent u soms van plan hun eenvoudig op te dragen te vertrekken? Ik betwijfel of ze zullen gehoorzamen.'

Even keek Caern geschokt. Een zweem van twijfel laaide op in zijn blik. Toen krulde hij verachtelijk zijn smalle lippen. 'Ik ben niet achterlijk,' beet hij haar toe. 'Natuurlijk zal het met bloedvergieten gepaard gaan. Maar ik sta niet alleen. Ik heb medestanders onder de vaarders en hun zonen. We hebben hier al over gesproken. Iedereen accepteert dat het niet zonder bloedvergieten zal gaan. Dat is ook de prijs die onze voorouders voor Beijerstad hebben betaald. Nu is het onze beurt. Maar het is niet de bedoeling dat het ons eigen bloed

zal zijn. O, nee.' Hij liep haastig de studeerkamer rond.

'Dit is het plan. Er wordt een spoedberaad belegd voor de vaarders - niet de voltallige Raad, alleen de hoofden. Daarbij maakt u het droevige nieuws bekend dat de satraap wordt vermist sinds de aardbeving in Trehaug en dat we vrezen dat hij dood is. Vandaar dat u hebt besloten zelfstandig op te treden, om een eind te maken aan de onrust in Beijerstad. Zeg dat er een vredesovereenkomst moet worden gesloten met de nieuwe vaarders, maar maak ook heel duidelijk dat deze moet worden onderschreven door iedere nieuwe vaardersfamilie. We zullen Mingslij laten weten dat de besprekingen over zijn voorwaarden zijn afgerond, en dat elke nieuwe vaardersfamilie een vertegenwoordiger naar de onderhandelingen moet sturen. Ze zullen zich moeten melden onder de voorwaarden van een wapenstilstand: ongewapend en zonder mannelijke bedienden of lijfwachten. De bijeenkomst vindt plaats in de Vaardershal. Zodra we ze daar hebben, sluiten we de val. We vertellen de nieuwe vaarders dat ze onze kusten vreedzaam moeten verlaten, met achterlating van hun bezittingen. Zo niet, dan zullen de gijzelaars daarvoor boeten. Ze moeten zelf maar zien hoe ze dat regelen, maar maak hun duidelijk dat de gijzelaars worden vrijgelaten en op een schip worden gezet om zich bij hen te voegen zodra ze op een dag zeilen van de Beijerstadse haven zijn. Vervolgens...'

'Bent u bereid alle gijzelaars te doden als ze er niet mee instemmen?' Serilla kon nauwelijks de kracht vinden om het

te vragen.

'Zover komt het niet,' verzekerde hij haar. 'En mocht het toch zover komen, dan is het de schuld van hun eigen mensen, niet van ons. Als ze ons dwingen... Maar u weet net zo goed als ik dat ze dat niet zullen doen.' Hij sprak te haastig. Probeer hij haar gerust te stellen, of zichzelf? Ze probeerde de moed te vinden om hem te zeggen hoe dwaas hij was. Een grote jongen die gewelddadige onzin uitkraamde. Het was stom van haar geweest ooit op hem te leunen. Ze moest van hem af zien te komen voordat hij nog meer schade aanrichtte. Dat was echter onmogelijk. Hij stond vlak voor haar, met trillende neusgaten, zijn vuisten gebald aan zijn zijde, en ze voelde de woede die achter zijn kalme uiterlijk smeulde. De woede die werd gevoed door zijn eigengerechtigde haat. Als ze nog meer zei, zou die haat zich tegen haar kunnen keren. Het enige wat ze kon bedenken was vluchten.

Ze stond langzaam op, in een poging kalm te blijven. 'Ik dank u dat u me dit nieuws bent komen brengen, Roed Caern. Nu wil ik graag even wat tijd voor mezelf om erover na te denken.' Ze boog ernstig haar hoofd, in de hoop dat hij zou vertrekken.

In plaats daarvan schudde hij zijn hoofd. 'Daar is geen tijd voor. De omstandigheden dwingen ons nu meteen in actie te komen. Stel de brieven op aan de hoofden van de Raad om hen hier te ontbieden en stuur dan een bediende op pad om de boodschappen af te leveren. Zelf zal ik de vaardersvrouw in hechtenis nemen. Ik moet alleen weten in welke kamer ze

verblijft.' Er verscheen plotseling een steile rimpel op zijn voorhoofd. 'Of heeft ze u weten te bepraten? Denkt u dat u er meer bij zou winnen door u bij de samenzwering van de nieuwe vaarders aan te sluiten?'

Wanneer ze zich tegen hem verzette zou dat haar classificeren als vijand.

Dan zou hij tegenover haar net zo meedogenloos optreden als hij dat met Ronica Vestrit van plan was. De vaardersvrouw had hem met haar verzet bang gemaakt. Was het Ronica geweest in de gang? Had ze de waarschuwing begrepen? Had de oude vrouw de tijd gehad om te vluchten? Had Serilla haar gered of zou ze haar nu opofferen om zichzelf te redden?

Roed balde rusteloos zijn vuisten. Serilla kon zich maar al te goed voorstellen hoe ze zich wreed om de magere polsen van de vaardersvrouw zouden sluiten. Toch kon ze hem niet tegenhouden. Hij was te groot en te sterk, te angstaanjagend mannelijk. Met hem in de kamer kon ze niet nadenken, en de arrestatie zou haar althans even van zijn aanwezigheid bevrijden. Het zou niet haar schuld zijn, net zomin als de dood van Davad Herbegin haar schuld was geweest. Ze had immers gedaan wat ze kon? Maar als ze zich nu eens had vergist? Als er helemaal niemand bij de deur had gestaan? Als de oude vrouw nog gewoon lag te slapen? Haar mond was kurkdroog geworden, en het was de stem van een vreemde die de verschrikkelijke woorden sprak: 'De trap op, vierde deur links. Davads vroegere slaapkamer.'

Roed vertrok. Ze hoorde het doelbewuste getik van zijn

laarzen wegsterven.

Serilla keek hem na. Toen hij verdwenen was, sloeg ze haar handen voor haar gezicht. Het was niet haar schuld, probeerde ze zichzelf te troosten. Niemand kwam onbeschadigd uit wat zij had doorgemaakt. Het was niet haar schuld. Als een terechtwijzing herinnerde ze zich Ronica's woorden: 'Dat is de uitdaging, vrouwe Serilla. Om te leren van wat je overkomt, zonder je daardoor tot gijzelaar te laten maken.'

De kennis van de plattegrond van Beijerstad garandeerde nog geen kennis van de geografische omstandigheden, besefte Ronica verbitterd. Met een droge snik hield ze haar adem in bij het zien van het diepe ravijn dat hun pad kruiste. Samen met Rache had ze met opzet deze weg gekozen, door de wouden achter Davads huis. Als ze recht de bossen doorstaken naar de zee, zouden ze bij dat deel van Beijerstad komen waar de Drie Schepen-families zich hadden gevestigd. Ze had het vaak gezien op de kaart in Ephrons studeerkamer. Op de kaart had dit ravijn echter niet aangegeven gestaan, noch de moerassige waterloop op de bodem daarvan. Ze staarde in de diepte. 'Misschien hadden we toch over de weg moeten gaan,' zei ze somber, terwijl ze haar vochtige omslagdoek dichter om zich heen trok.

'Dan zouden ze ons meteen hebben achterhaald. Nee, het was verstandig om deze weg te kiezen.' Plotseling pakte de dienstmaagd Ronica's hand. 'Laten we het water volgen.

Uiteindelijk komen we vast wel bij een ondiepe plek die dieren als oversteekplaats gebruiken, of het leidt ons naar het strand. Vandaar kunnen we de kust volgen naar het vissersvolk.'

Rache ging voorop en Ronica volgde haar dankbaar. De takken van de kale, spichtige struiken bleven aan hun rokken en omslagdoeken haken, maar Rache baande zich dapper een weg door zwaardvarens en druipende salal. Ceders torenden hoog boven hun hoofd en vingen het grootste deel van de regen op, maar af en toe liet een laaghangende tak zijn verzamelde water op hen vallen. Ze hadden geen bepakking bij zich. Daar was geen tijd voor geweest. Als het Drie Schepen-volk hun de rug toekeerde, zouden ze die nacht buiten moeten slapen, met geen andere beschutting dan de kleren die ze droegen.

'Je hoeft niet mee te gaan, Rache,' voelde Ronica zich verplicht te zeggen. 'Ik mag je hier niet in betrekken. Je zou je toevlucht kunnen zoeken bij de Gemerkten. Roed heeft geen enkele reden je te achtervolgen.'

'Onzin,' zei de dienstmaagd. 'Bovendien moet ik u het huis van Sparse Keiter wijzen. Ik weet zeker dat we daar als eerste moeten aankloppen. Als hij ons wegstuurt, zullen we misschien allebei bescherming moeten zoeken bij de Gemerkten.'

Halverwege de ochtend hield het op met regenen. Ze kwamen bij een plek waar een pad langs de steile helling van het ravijn leidde. Tussen de sporen van gespleten hoeven

ontdekte Ronica de afdruk van een blote voet in de modder. Blijkbaar gebruikten niet alleen herten dit pad. Ze volgde Rache onbeholpen, zich vastklemmend aan boomstammen en struiken om te voorkomen dat ze naar beneden gleed. Tegen de tijd dat ze de bodem van het ravijn hadden bereikt, zaten haar benen tot haar knieën onder de schrammen en de modder. Er lag geen brug over het brede, groene water, dus de twee vrouwen waadden zwijgend naar de overkant. Daar was de oever aanzienlijk minder steil. Zich aan elkaar vastklampend werkten ze zich omhoog tot ze in een bos stonden dat minder dicht was dan hetgeen ze achter zich hadden gelaten.

Ze stonden op een pad dat al snel breder werd. De aarde was aangestampt. Ronica ving tussen de bomen af en toe een glimp op van primitieve hutten. Ze rook zelfs de geur van een houtvuur en van pap die werd gekookt. Haar maag begon te knorren. 'Wie wonen daar?' vroeg ze aan Rache terwijl de dienstmaagd haar haastig voortdreef.

'Mensen die nergens anders kunnen wonen,' antwoordde ze ontwijkend. Even later leek ze beschaamd door haar onoprechtheid. 'Voornamelijk slaven die aan hun eigenaars zijn ontsnapt. Ze moesten onderduiken en konden geen werk zoeken, noch de stad verlaten. De nieuwe vaarders hebben wachtposten neergezet op de kaden die iedere slaaf zonder papieren aanhouden. Dit is niet het enige huttendorp in de bossen rond Beijerstad. Er zijn er nog meer, en sinds de nacht van de Grote Branden zijn er zelfs nog nieuwe

bijgekomen. Hier ligt een heel ander Beijerstad verborgen, Ronica Vestrit. Mensen die leven aan de zelfkant van de maatschappij, van de kruimels die overschieten van de handel. Ze zetten strikken om wild te vangen en ze hebben kleine, verborgen tuinen. Verder verzamelen ze vruchten en noten in het bos. Ze drijven ook een beetje handel, vooral met het Drie Schepen-volk, met wie ze vis en stoffen en andere noodzakelijkheden ruilen voor wat ze in het bos weten te bemachtigen.'

Ze kwamen langs twee hutten in de schaduw van een groepje ceders. 'Ik heb nooit geweten dat het er zoveel waren,' zei Ronica haperend.

Rache snoof geamuseerd. 'Iedere nieuwe vaarder die naar Beijerstad kwam, had ten minste tien slaven bij zich. Kindermeisjes, koks en knechts voor in de huishouding, maar ook slaven om in de velden en de boomgaarden te werken. Ze hebben zich in de stad nooit laten zien, maar ze zijn er wel degelijk.' Haar tatoeage rimpelde door een vluchtige glimlach. 'Alleen al door ons aantal zijn we een kracht om rekening mee te houden. Goedschiks of kwaadschiks, we zullen hier blijven, Ronica Vestrit. Dat zal Beijerstad moeten erkennen. We kunnen dit verborgen leven als verstotenen niet blijven voortzetten. We zullen eindelijk erkenning eisen.'

Ronica zweeg. De woorden van de voormalige slavin klonken bijna dreigend. Ze vroeg zich af of Rache haar met opzet had meegenomen over dit pad. Ze leek in elk geval erg op haar gemak, alsof ze op bekend terrein was.

Ze beklommen nog een heuvel en lieten de verspreid liggende hutten en krotten achter zich. Het baldakijn van altijd groene bomen maakte de bewolkte dag nog donkerder. Het pad werd smaller en leek minder gebruikt, maar inmiddels ontdekte Ronica allerlei kleinere paden die er van afbogen. Voordat de twee vrouwen de huizen van het Drie Schepen-volk op het kleischalie-strand bereikten, was het pad nauwelijks meer dan een dierenspoor geworden. Vanaf het open water dreef een kille wind hen voort. Ronica kromp ineen toen ze zich voorstelde wat een haveloze, bemodderde aanblik ze moest bieden.

In dit deel van Beijerstad stonden de huizen dicht langs het strand, zodat de Drie Schepen-vissers hun boten konden zien aankomen. Terwijl Rache zich door de straat haastte, keek Ronica op haar hoede om zich heen. Ze was hier nog nooit geweest. Door de veelvuldige stormen waren de kronkelende straatjes bezaaid met gaten die zich met water hadden gevuld. Kinderen speelden op de langgerekte veranda's langs de gepotdekselde huizen. De wind droeg de geur aan van brandend drijfhout en gerookte vis. Tussen de huizen hingen netten gespannen. De rellen en de verwoestingen in de stad hadden hier weinig effect gehad.

'Hier, dit is het huis van Sparse,' zei Rache plotseling. Het grillige gebouw dat slechts één verdieping telde, zag er een beetje anders uit dan de omringende huizen. Een recente laag witsel was het enige dat wees op een grotere welvarendheid. Samen met Rache stapte Ronica op de

veranda die langs de hele breedte van het huis liep. Rache klopte krachtig op de deur.

Ronica streek net haar drijfnatte haar uit haar gezicht toen er werd opengedaan door een grote vrouw met de stevige bouw die kenmerkend was voor de Drie Schepen-immigranten. Ze had sproeten en haar zandkleurige haar zweemde naar rood. Even keek ze hen wantrouwend aan, toen verscheen er een glimlach op haar gezicht. 'Ik ken jou,' zei ze tegen Rache. 'Jij bent die vrouw die bij Pa om een maaltje vis bedelde.'

Rache knikte, volstrekt niet beledigd. 'Ik ben sindsdien nog twee keer bij hem terug geweest. Toen was jij er met de boot op uit. Jij bent Ekke, hè?'

Deze aarzelde niet langer. 'Kom toch binnen. Jullie zijn doorweekt. Nee, trek je maar niets aan van de modder op jullie schoenen. Er is al zoveel modder naar binnen gelopen, uiteindelijk lopen we het er vanzelf weer uit.'

Te oordelen naar de vloer kon dat niet lang meer duren. Het was een huis met lage vertrekken en de kleine ramen lieten niet veel licht binnen. Een kat lang languit te slapen naast een ruigbehaarde hond. Om een robuuste tafel stonden al even robuuste stoelen. 'Ga zitten,' zei Ekke. 'En trek die natte kleren uit. Pa is er niet, maar ik verwacht hem elk moment thuis. Willen jullie thee?'

'Heerlijk,' zei Ronica.

Ekke schepte water uit een vat in een ketel. 'Jullie zien eruit alsof jullie wel iets warms kunnen gebruiken,' zei ze over haar

schouder. 'Er is nog wat pap over van vanmorgen. Hij is wel wat plakkerig en dik. Willen jullie een bordje?'

'Heel graag,' zei Rache toen Ronica niet wist wat ze moest zeggen. De simpele gastvrijheid van het meisje tegenover wildvreemden bracht tranen in haar ogen. Hoewel ze besefte dat ze er waarschijnlijk deerniswekkend uitzag. Het was een vernederende gedachte dat ze zo diep was gezakt: bedelen aan de deur van een Drie Schepen-familie.

De overgebleven pap was inderdaad plakkerig en dik. Ronica at haar portie met een kop hete, roodbruine thee, gekruid met kardemom. Ekke leek te beseffen dat ze allebei uitgehongerd en doodop waren. Ze liet hen eten terwijl zij het gesprek gaande hield. Ze babbelde over het weer dat steeds kouder werd, over netten die moesten worden geboet, en over de hoeveelheid zout die ze nog moest kopen om vis te kunnen inmaken voor het stormseizoen. Ronica en Rache knikten alleen maar terwijl ze aten.

Toen de pap op was ruimde Ekke de kommen weg. Ze schonk hun mokken nog eens bij met dampende, geurige thee. Tenslotte ging ze bij hen aan tafel zitten. 'Jullie hebben al eerder met Pa gesproken, hè? Over de situatie in Beijerstad?'

Ronica waardeerde haar rechtstreekse benadering en reageerde even direct. 'Ik heb twee keer met je vader gesproken over de noodzaak dat alle groeperingen van Beijerstad zich verenigen om vredesonderhandelingen te voeren. Deze toestand kan niet blijven duren. Dan hoeven de

Kwartsers alleen maar buiten onze haven op wacht te gaan liggen tot we elkaar kapotmaken. Onze patrouilleschepen hebben moeite met het vinden van verse voorraden, om nog maar te zwijgen over al die vaders en broers die achter de Kwartsers aanjagen, maar zich zorgen maken over hun gezinnen die ze onbeschermd hebben achtergelaten.'

Er verscheen een steile rimpel op Ekkes voorhoofd. 'Maar daarvoor zijn we nu niet hier,' zei Rache. 'Ronica en ik moeten onderduiken. Als het kan bij het Drie Schepen-volk. Ons leven loopt gevaar.'

Ze brengt het veel te dramatisch, dacht Ronica toen ze zag dat Ekke haar ogen tot spleetjes kneep. Even later klonk er geschuifel op de veranda. De deur ging open en Sparse Keiter kwam binnen. Een man met een rode baard en een borst als een bierton. Hij bleef verward staan, toen sloot hij de deur achter zich. Zijn blik ging van zijn dochter naar de twee vrouwen die bij haar aan tafel zat.

Zijn begroeting was net zo direct als zijn dochter was geweest. 'Wat brengt vaardersvrouw Vestrit naar mijn tafel?'

Ronica stond haastig op. 'Wrede noodzaak, Sparse Keiter. Mijn eigen mensen hebben zich tegen me gekeerd. Ik ben uitgemaakt voor verrader en van samenzwering beschuldigd. Allebei ten onrechte.'

'En nu zoekt u hier bescherming,' zei Keiter somber.

Ronica boog haar hoofd. Ze wisten allebei dat ze vader en dochter Sparse in grote problemen kon brengen. Dat hoefde niet te worden uitgesproken. 'Het is een vaardersprobleem en

ik heb niet het recht u te vragen me te helpen. Ik zal u ook niet vragen me hier onderdak te bieden. Alleen dat u bericht stuurt naar een andere vaarder. Iemand die ik kan vertrouwen. Als ik een briefje schrijf, zou u dan iemand kunnen vinden om dat voor me naar Grag Tenira te brengen? En zou ik dan hier op zijn antwoord mogen wachten?' Het bleef even stil. 'Ik besef dat ik erg veel vraag aan iemand die ik maar twee keer heb gesproken,' voegde ze eraan toe.

'Maar beide keren was het volstrekt redelijk wat u zei. En u sprak over dingen die me dierbaar zijn: vrede in Beijerstad, een vrede waarin ook het Drie Schepen-volk een stem zou hebben. De naam Tenira is me bovendien niet onbekend. Ik heb hem regelmatig gezouten vis verkocht als scheepsproviand. De Tenira's zijn eerlijke mensen.' Sparse tuitte zijn lippen terwijl hij nadacht. 'Ik doe het,' zei hij tenslotte.

'Ik kan u op geen enkele manier betalen,' zei Ronica haastig.

'Daar heb ik u toch ook niet om gevraagd?' zei Sparse bijna bars. 'Ik kan geen enkele betaling bedenken die het me waard zou zijn om mijn dochter in de waagschaal te stellen. Behalve mijn eigen gevoel van wat ik vind dat ik zou moeten doen. Ongeacht het risico.'

'Ik vind het niet erg, Pa,' zei Ekke zacht. 'Laat de vrouwe haar brief schrijven. Ik zal hem zelf naar Tenira brengen.'

Er verscheen een merkwaardige glimlach op Sparses brede

gezicht. 'Ik dacht wel dat je het zou willen doen.' Ronica merkte op dat ze plotseling 'de vrouwe' voor Ekke was geworden. Vreemd genoeg voelde ze daardoor in haar achting gedaald.

'Ik heb niet eens een stukje papier,' zei ze zacht

'We hebben papier en inkt. Dat we tot het Drie Schepenvolk behoren wil nog niet zeggen dat we niet kunnen schrijven.' Er was een scherpe klank in Ekkes stem gekomen. Ze stond op om een vel papier, een ganzenveer en inkt te pakken.

Ronica pakte de veer, doopte hem in de inkt en aarzelde. 'Ik moet dit zorgvuldig formuleren,' dacht ze hardop. 'Ik moet hem niet alleen om hulp vragen, maar hem ook nieuws overbrengen dat heel Beijerstad aangaat. Nieuws dat zo snel mogelijk moet worden verspreid.'

Toch hebt u het niet met ons gedeeld,' merkte Ekke op. 'Je hebt gelijk,' zei Ronica beschaamd. Ze legde de ganzenveer neer en keek Ekke aan. 'Ik weet zelf nauwelijks wat het nieuws betekent, maar ik vrees dat het ons allemaal aangaat. De satraap wordt vermist. Hij is stroomopwaarts de rivier op gebracht, naar de Wilde Regenlanden. Voor zijn eigen veiligheid. Iedereen weet dat alleen een levend schip de rivier op kan varen. De verwachting was dat hij daar veilig zou zijn voor mogelijk verraad door nieuwe vaarders of Kwartsers.'

'Inderdaad. Alleen een Beijerstadse vaarder zou hem daar iets kunnen doen.'

'Ekke!' Haar vader fronste afkeurend zijn wenkbrauwen.

'Gaat u door,' vervolgde hij tegen Ronica.

'Er heeft een aardbeving plaatsgevonden. Ik weet weinig meer dan dat de schade enorm moet zijn en dat de satraap enige tijd werd vermist. Inmiddels schijnt hij op een boot te zijn gesignaleerd. Hij vaart de rivier af. Met mijn kleindochter Malta.' Er kwam een harde klank in haar stem. 'Sommigen zijn bang dat ze hem heeft opgezet tegen de oude vaarders. Dat ze een verrader is en hem heeft overgehaald zijn onderduikplaats te verlaten. Voor zijn eigen veiligheid.'

'En wat is er werkelijk aan de hand?' vroeg Sparse.

Ronica schudde haar hoofd. 'Ik weet het niet. De woorden die ik heb afgeluisterd, waren niet voor mijn oren bestemd. Ik kon geen vragen stellen. Er werd gesproken over een dreigende aanval door een vloot uit Jamaillia, maar ik weet niet of die dreiging reëel is of niet. En wat mijn kleindochter betreft...' Haar keel werd dichtgesnoerd. 'Ik weet niet of de satraap nog leeft,' zei ze uiteindelijk met een kalmte die ze niet voelde. 'En dat geldt ook voor degenen die bij hem in de boot zaten. Het is mogelijk dat de rivier de boot heeft aangetast, of dat ze zijn omgeslagen. Niemand weet waar ze zijn. En als de satraap verloren is, vrees ik dat een oorlog onvermijdelijk is. Met Jamaillia, en misschien met Kwarts. Of misschien blijft het beperkt tot een burgeroorlog, tussen oude en nieuwe vaarders.'

'En wij zitten er weer tussenin, zoals gebruikelijk,' zei Ekke wrang. 'Schrijf uw brief, vrouwe, dan zal ik hem brengen. Het lijkt me dat dit nieuws beter kan worden verspreid dan

geheim gehouden.'

'Inderdaad.' Ronica pakte de ganzenveer en doopte hem opnieuw in de inkt. Terwijl ze de punt op het papier zette, besefte ze hoe moeilijk het zou zijn om te komen tot een duurzame vrede in Beijerstad. Veel moeilijker dan ze aanvankelijk had gedacht.

HOOFDSTUK 11
Lichaam en ziel

~

Het vroege zonlicht schitterde veel te fel op het water. De grove stof van Wintrows broek schuurde tegen zijn rauwe huid. Een hemd kon hij nog niet aan. Hij kon inmiddels zonder hulp staan en lopen, maar hij werd duizelig als hij zich ook maar enigszins inspande. Zelfs als hij alleen maar naar het voordek strompelde bonsde zijn hart al tegen zijn ribben. Terwijl hij zich langzaam voortsleepte stopten de bemanningsleden even met hun werk om hem met geforceerde luchtigheid geluk te wensen met zijn herstel. Ik ben zo getekend dat zelfs een piraat het nauwelijks kan aanzien, dacht hij wreed. De wensen van de bemanning waren oprecht. Hij was nu echt een van hen geworden. Voetje voor voetje klauterde hij de korte trap naar het voordek op, angstig bij het vooruitzicht van de confrontatie met het grijze, levenloze boegbeeld. Toen hij bij de reling kwam en haar weer frisse kleuren zag werd hij echter vervuld door blijdschap. 'Vivacia!'

Ze draaide zich langzaam naar hem om. Haar zwarte haren vielen over haar naakte schouders. Er lag een glimlach op haar gezicht. Boven haar rode lippen glansden de draaiende, gouden ogen van een draak.

Vol afschuw keek hij naar het dierbare gezicht waarachter nu een demon leek schuil te gaan. 'Wat heb je met haar gedaan?' vroeg hij. 'Waar is ze?' Zijn stem brak.

'Waar is wie?' vroeg ze koel. Terwijl ze loom met haar ogen knipperde, veranderden die van goud in groen en toen weer in goud. Had hij even een glimp opgevangen van Vivacia? De kleur in haar ogen wervelde traag en spottend. Haar scharlakenrode lippen krulden zich in een honende grijns. Hij haalde diep adem en probeerde kalm te blijven. 'Vivacia,' herhaalde hij hardnekkig. Waar is ze? Hou je haar gevangen? Of heb je haar vernietigd?'

'Ach, Wintrow. Dwaze jongen. Arme, dwaze jongen.' Ze zuchtte alsof ze medelijden met hem had. Toen richtte ze haar blik weer op het water. 'Ze is er nooit geweest. Begrijp je dat dan niet? Ze was niet meer dan een huls, een chaos van herinneringen die je voorouders mij probeerden op te leggen. Vivacia heeft nooit echt bestaan. Daarom is ze nu ook nergens meer. Ze is een droom die ik ooit had. Vivacia is verdwenen. Alles wat van haar was, is nu van mij. En daar hoor jij ook bij.' Haar stem kreeg een harde klank. Toen glimlachte ze weer en met enige warmte in haar stem voegde ze eraan toe: 'Genoeg met die vrijblijvende praatjes. Vertel eens. Hoe voel je je? Je ziet er een stuk beter uit. Hoewel het nog steeds nauwelijks erger zou kunnen.'

Wintrow bestreed het niet. Hij had zichzelf in Kennits scheerspiegel gezien. Elk spoor van het frisse jongensgezicht, van de knaap die ooit priester had willen worden, was verdwenen. Wat zijn vader was begonnen, door zijn vinger te amputeren en zijn gezicht te merken met een tatoeage, was nu voltooid. Zijn gezicht, zijn handen en zijn armen zaten onder

de rode, roze en witte vlekken. Op sommige plekken zou de huid wel genezen, maar op zijn hand en zijn wang en langs de haarlijn stond de dodelijk witte huid strak gespannen en glansde hij onnatuurlijk. Dat zou waarschijnlijk altijd wel zo blijven. Hij weigerde zich erdoor van streek te laten maken. Er was geen tijd om zich zorgen te maken over zichzelf.

Ze wendde zich af om naar de barrière van eilanden te kijken. Het zou niet lang meer duren of ze kwamen bij de rotsachtige ondiepten en de uit zee oprijzende obstakels in de verraderlijke doorgang tussen het Laatste Eiland en Schildmuur. 'Ik zou je kunnen laten zien hoe je die littekens ongedaan kunt maken. De kennis is er, diep verborgen in je geest. Arm jong ding, met slechts de herinneringen van je vijftien korte zomers. Stel je voor me open, dan zal ik je laten zien hoe je jezelf kunt genezen.'

'Nee.'

Ze lachte. 'Ik begrijp het al. Dat is jouw manier om je loyaal te tonen jegens "Vivacia". Door te weigeren je open te stellen voor mij. Een zwak eerbetoon, maar waarschijnlijk het beste wat je te bieden hebt. Ik zou je kunnen dwingen, weet je dat? Ik ken je zoals niemand anders je kent.' Heel even voelde hij hoe haar geest zich vervlocht met de zijne. Ze zette niet door, maar liet hem alleen maar voelen dat ze er was. 'Maar als je liever verminkt blijft...'

Verlangen verteerde hem. Hij kon zich zijn intense tevredenheid herinneren toen hij zich bewust op het herstel van zijn lichaam had gericht, slapend in de draak. Nu hij weer

bij bewustzijn was, kon hij niet diep genoeg reiken om de controle over zichzelf terug te nemen. Kon zij hem dat leren? Kon ze hem leren zijn lichaam zijn wil op te leggen? Zijn verlangen dat te kunnen ging verder dan de behoefte om eindelijk zonder pijn te zijn en zijn laatste littekens te kunnen wegvagen. Kon ze hem leren hoe hij de inkt van de tatoeage van zijn gezicht kon wissen? Hoe hij nieuw leven in zijn verloren vinger kon blazen? En als hij dat eenmaal kon, zou hij die vaardigheid dan ook voor anderen kunnen gebruiken? Het zou de onthulling van een groots mysterie zijn. Zijn leven lang had Wintrow gestreefd naar kennis. Ze had geen beter lokaas kunnen kiezen.

Je zou een geweldig genezer kunnen worden. Denk er eens over na. Ik zou Kennit kunnen overhalen je te laten gaan. Dan zou je terug kunnen naar je klooster, naar je eenvoudige dienstbaarheid aan Sa. Je zou je eigen leven terughebben en je god kunnen dienen met een zuiver geweten. Nu Vivacia er niet meer is, heb je niet echt meer een reden om te blijven.'

Ze had hem bijna zover, maar die laatste woorden brachten hem pijnlijk terug in de werkelijkheid. Nu Vivacia er niet meer is? Waar is ze dan?

Waarom wil je me weg hebben?' vroeg hij zacht.

Haar draaiende gouden ogen schonken hem een snelle blik. Waarom vraag je dat?' vroeg ze scherp. 'Dat is toch waar je van hebt gedroomd sinds je werd gedwongen dienst te nemen op dit schip? Dat heb je Vivacia toch voortdurend

verweten? 'Zonder jou zou mijn vader me nooit uit het klooster hebben weggehaald." Waarom volg je niet eenvoudig je hart? Waarom ga je niet weg?'

Hij dacht even na. 'Misschien volg ik door te vertrekken niet mijn hart.' Hij keek haar aandachtig aan. 'Je probeert het allemaal wel erg aantrekkelijk voor te stellen. Dus ik vraag me af wat jij wint met mijn vertrek. Het enige dat ik kan bedenken, is dat het Vivacia diep binnen in je op de een of andere manier zou verzwakken. Misschien zou ze gedwongen zijn zich definitief over te geven als ik er niet meer was. Sa weet dat iets in mij naar haar verlangt. Misschien geldt dat wederzijds. Zolang ik leef en hier ben, leeft een deel van Vivacia ook nog. Ben je bang dat ze door mijn aanwezigheid weer tot leven zal komen? Je hebt tot het uiterste moeten vechten om haar te verslaan. Ze had je bijna meegesleept in de dood.'

Zijn zekerheid groeide. 'Je hebt zelf gezegd dat wij drieën hecht verweven zijn. De dood van de een zou een bedreiging vormen voor de andere twee. Vivacia leeft nog binnen in je, en al wat leeft behoort Sa toe. Mijn plicht aan mijn god ligt hier en dat geldt ook voor mijn plicht jegens Vivacia. Ik ben niet van plan haar zomaar op te geven. Als genezing door jou betekent dat ik Vivacia moet laten gaan, dan wil ik niet genezen worden. Dan blijf ik maar getekend. Ik zeg het tegen jou, maar ik weet dat zij het ook hoort. Ik ben absoluut niet van plan haar op te geven.'

'Sufferd.' Het boegbeeld krabde overdreven nonchalant in

haar nek. Wat een dramatische vertoning! Ontroerend gewoon! Als ik tenminste ontroerd kon worden. Goed, dan draag je je littekens, als een zielig eerbetoon aan iemand die er nooit is geweest. Laat zij dan het laatste spoor van haar bestaan zijn. Of ik wil dat je weggaat? Inderdaad, want ik geef de voorkeur aan Kennit. Hij past beter bij mijn ambities. Ik wil dat Kennit me als zijn metgezel kiest.'

'Dat wil je inderdaad, hè?' klonk Etta's koele, zachte stem. Wintrow schrok, maar het boegbeeld maakte slechts een geamuseerde indruk.

'Ik weet zeker dat jij hetzelfde wilt.' Ze liet haar blik over Etta gaan. Er verscheen een goedkeurende glimlach om haar mond. 'Kom eens dichterbij, kindje. Is dat zijde uit Verania? Toe maar! Hij verwent je wel. Of misschien verwent hij zichzelf door zijn schatten tegenover iedereen tentoon te spreiden. In die kleur straal je als een kostbare edelsteen in een exotische zetting.'

Etta bracht bijna verlegen haar hand omhoog om over de diepblauwe zijde van haar hemd te strijken. Even stond haar gezicht onzeker. 'Ik weet niet waar de stof vandaan komt. Ik heb hem van Kennit gekregen.'

'Ik weet bijna zeker dat het zijde uit Verania is. De mooiste zijde die er bestaat, maar hij zou je ook niets minders willen aanbieden. Ik had natuurlijk geen stoffen nodig toen ik mijn ware vorm nog had. Mijn prachtige huid glinsterde en glansde luisterrijker dan wat mensenhanden zouden kunnen maken. Maar ik weet wel iets van zijde. Alleen in Verania zouden ze

die tint drakenblauw kunnen maken.' Ze hield haar kop schuin. 'Het staat je prachtig. De kleur van je ogen en je haar komt prachtig tot zijn recht met zulke stralende tinten. Kennit heeft gelijk dat hij je liever met zilver dan met goud hult. Zilver sprankelt, goud zou alleen maar een warme gloed afstralen.'

Etta streek over de armbanden om haar pols. De blos op haar wangen werd nog vuriger. Ze deed een paar stappen dichter naar de reling toe. Haar ogen ontmoetten die van de draak en even leken ze helemaal in elkaar op te gaan. Wintrow voelde zich buitengesloten. Tot zijn verrassing voelde hij een steek van jaloezie. Hij wist niet of het kwam omdat hij Vivacia niet met Etta wilde delen, of omdat hij wilde dat Etta weg bleef bij de draak.

Etta schudde vluchtig haar hoofd, als om een betovering te verbreken. Toen keek ze Wintrow aan met een lichte frons op haar voorhoofd. 'Je zou nog niet buiten in de zon en de wind moeten zijn. Daar droogt je huid te veel door uit en dat vertraagt de genezing. Ik zou nog zeker een dag binnen blijven.'

Wintrow keek haar aandachtig aan. Hier klopte iets niet. Ze was anders niet zo bezorgd. Hij had eerder verwacht dat ze zou zeggen dat hij flink moest zijn in plaats van zichzelf te ontzien. Toen hij in haar ogen probeerde te kijken, ontweek ze zijn blik.

De draak was veel directer. 'Ze wil me onder vier ogen spreken. Ga weg, Wintrow.'

Hij negeerde de draak en richtte zich tot Etta. 'Ik zou niet te veel vertrouwen hechten aan wat ze zegt. We hebben de waarheid over Vivacia nog niet gehoord. Er zijn talloze legenden over de gevaren om met draken te praten. Ze zal je vertellen wat ze weet dat je graag wilt horen...'

Plotseling was ze weer diep binnen in hem. Deze keer ervoer hij haar aanwezigheid als een fysiek ongemak. Zijn hart sloeg een slag over en begon onregelmatig te kloppen. Zweet stond plotseling op zijn voorhoofd. Het kostte hem moeite adem te halen.

'Arme jongen,' zei de draak vol medeleven. 'Kijk toch eens hoe wankel hij op zijn benen staat, Etta. Hij is nog helemaal niet de oude. Ga weg, Wintrow,' herhaalde de draak. 'Ga een poosje liggen.'

'Wees voorzichtig,' wist hij nog hijgend tegen Etta uit te brengen. 'Pas op dat ze niet...' Een duizelig makende zwakte overspoelde hem en hij voelde zich misselijk worden. Uit angst dat hij zou braken durfde hij geen woord meer te zeggen. Plotseling was hij bang dat hij zou flauwvallen. Het daglicht was ineens pijnlijk fel. Met zijn arm voor zijn ogen strompelde hij naar de trap. Duisternis. Hij had behoefte aan duisternis, en rust, en stilte. Dat verlangen verdrong al het andere.

Pas toen hij in zijn kooi lag verdwenen de symptomen. Maar ze maakten plaats voor angst. Ze kon hem dit elk moment aandoen. Ze kon hem genezen, of ze kon hem doden. Hoe kon hij Vivacia helpen wanneer de draak zoveel

macht over hem had? Hij probeerde troost te vinden in een gebed, maar een gruwelijke vermoeidheid overviel hem en hij zonk weg in een diepe slaap.

Etta keek hem hoofdschuddend na. 'Kijk hem toch eens gaan. Hij kan nauwelijks rechtop lopen. Ik heb nog zo gezegd dat hij rust moest nemen. Bovendien heeft hij gisteravond veel te veel gedronken.' Ze keek het boegbeeld weer aan. Wie ben je?' vroeg ze stoutmoediger dan ze zich voelde. 'Vivacia ben je niet. Die heeft nooit een fatsoenlijk woord tegen me willen zeggen. Ze zag me het liefst vertrekken zodat ze Kennit voor zich alleen had.'

De glimlach om de weelderige rode lippen van het schip werd breder. 'Eindelijk. Ik had moeten weten dat de eerste verstandige mens die ik zou spreken tot mijn eigen geslacht zou behoren. Nee. Ik ben Vivacia niet. En ik wil je ook niet weg hebben of Kennit van je afnemen. Besef goed wat voor man Kennit is. Er hoeft geen rivaliteit tussen ons te heersen. Hij heeft ons allebei nodig. Samen zullen we hem helpen zijn ambities te verwezenlijken. We worden hechter dan zusters, jij en ik. Laat me eens een naam bedenken waarmee je me mag aanspreken.' De draak kneep peinzend haar gouden ogen tot spleetjes. 'Schicht!' zei ze tenslotte. Ja, dat lijkt me een goede naam.'

'Schicht?'

'Een van mijn vroegste namen, in een eeuwenoude taal, zou luiden: "Verwekt bij Onweer, bij het Flitsen van een Bliksemschicht." Maar jouw soort leeft niet lang, dus jullie

hebben de neiging elke levenservaring te verkorten, in de hoop deze te begrijpen. Jullie zouden je tong breken over zoveel woorden. Dus je mag me Schicht noemen.'

'Heb je geen echte naam?' vroeg Etta voorzichtig.

Schicht gooide haar hoofd achterover en begon hartelijk te lachen. 'Je denkt toch niet dat ik je die zou vertellen? Kom nou toch, vrouw! Om Kennit te betoveren moet je sluwer zijn dan dat. Je zult niets wijzer worden door met een onschuldig gezicht naar mijn geheimen te vragen.' Even gleed er een verbijsterde uitdrukking over haar houten gelaatstrekken. Toen riep ze: 'Roerganger! Twee punten naar stuurboord wordt het kanaal dieper en daar is de stroming gunstiger. Breng ons daarheen.'

Jola stond aan het roer. Zonder aarzelen stuurde hij het schip zoals het boegbeeld hem had opgedragen. Onmiddellijk voelde Etta dat het sneller en soepeler begon te varen. Ze hief haar hoofd op en liet de wind langs haar wangen strijken terwijl haar ogen de horizon afzochten. Kennit had gezegd dat ze op weg waren naar Deeldorp, maar dat zou hem er niet van weerhouden onderweg nog een prooi aan te vallen. Wintrows herstel verliep voorspoedig, dus er was geen haast meer met een heelmeester. Trouwens, deze zou waarschijnlijk weinig voor hem kunnen doen. Hij zou de rest van zijn leven zijn littekens moeten dragen.

'Je hebt de ogen van een jager,' merkte Schicht goedkeurend op. Ze draaide haar grote hoofd om haar blik over de hele horizon te laten gaan. We zouden samen goed

kunnen jagen, jij en ik.'

Een merkwaardige opwinding nam bezit van Etta. 'Zou je dat niet eerder tegen Kennit moeten zeggen?'

Tegen een man?' Er klonk een zweem van minachting in haar stem. We weten allebei hoe mannen zijn. Een mannetjesdier jaagt om zijn buik te vullen. Maar als een wijfje op jacht gaat is het om haar soort in stand te houden. Wij zijn de enigen die diep van binnenuit weten dat daarop al ons handelen is gericht. Op het voortbestaan van de soort.'

Etta legde haar hand op haar platte buik. Onder haar kleren voelde ze het kleine bobbeltje van het doodskopje: de amulet aan haar navelring. Net als het boegbeeld was het gesneden uit toverhout. Het had de bedoeling te voorkomen dat ze zwanger werd. Ze had het jaren gedragen, vanaf het moment dat ze al op heel jonge leeftijd hoer was geworden. Inmiddels zou het een deel van haar moeten zijn geworden. Maar de laatste tijd begon het te schuren en te irriteren, zowel fysiek als mentaal. Sinds ze het beeldje van een kind had gevonden op het Schattenstrand en dat onwillekeurig bij zich had gestoken, was haar lichaam om een kind gaan vragen.

'Doe het af,' stelde Schicht voor.

Heel even bleef het doodstil. 'Hoe weet je dat ik het draag?' vroeg ze zacht.

Schicht nam niet de moeite achterom te kijken. Wat denk je nou wel? Ik heb toch een neus! Ik ruik dat je het draagt. Doe het af. Het strekt datgene waarvan het ooit deel heeft uitgemaakt, niet tot eer. Noch siert het jou om het voor een

dergelijk doel te gebruiken.'

De gedachte dat de amulet eens deel was geweest van een draak deed Etta plotseling huiveren. Het liefst zou ze hem afdoen. 'Ik moet eerst met Kennit praten,' zei ze echter. 'Hij zal me wel vertellen wanneer hij klaar is voor een kind.'

'Nooit,' zei Schicht vlak. Wat bedoel je?'

'Je moet nooit op een man wachten bij een dergelijke beslissing. Jij bent de koningin. Jij beslist. Mannen zijn niet gemaakt voor zulke beslissingen. Ik heb het keer op keer gezien. Ze willen dat je wacht op tijden van zonneschijn en rijkdom en overdaad. Maar genoeg is voor een man nooit genoeg, overdaad wordt nooit bereikt. Een koningin weet dat wanneer de tijden het zwaarst zijn en het wild het schaarst, de zorg voor de voortzetting van de soort het meest dringend is. Sommige dingen moeten niet door mannen worden besloten.' Ze streek haar haar naar achteren en schonk Etta een vertrouwelijke grijns die plotseling erg menselijk was. 'Ik ben er nog steeds niet aan gewend om haar te hebben. Het fascineert me.'

Etta betrapte zich erop dat ze grijnsde. Ondanks zichzelf. Het was lang geleden dat ze een andere vrouw had gehad om mee te praten, laat staan een vrouw die net zo direct was als zijzelf. 'Kennit is niet zoals andere mannen,' zei ze. 'Dat weten we allebei. Je hebt een goede levensgezel gekozen. Maar wat schiet je ermee op als het nooit meer wordt dan dat? Doe dat ding af, Etta. Wacht niet tot hij je zegt dat te doen. Kijk om je heen. Zegt hij tegen zijn bemanningsleden wanneer ze wat

moeten doen? Natuurlijk niet. Hij is een man die verwacht dat anderen zelf nadenken. Ik zal een gokje wagen. Heeft hij er al niet eens op gezinspeeld dat hij behoefte heeft aan een erfgenaam?'

Etta dacht aan wat hij had gezegd toen ze hem het kindje had laten zien. 'Ja, dat klopt,' bekende ze zacht.

'Nou dan. Waarom zou je dan wachten tot hij het commando geeft? Schaam je. Geen vrouw zou moeten wachten tot een man haar opdraagt wat zuiver onze zaak is. Doe hem af, koningin.'

Koningin. Etta wist dat vrouwelijke draken koninginnen werden genoemd. Maar wanneer Schicht haar zo noemde, riep dat bij Etta gedachten op die ze nauwelijks durfde te denken. Als Kennit koning van de Piraten Eilanden zou worden, wat was zij dan? Misschien alleen zijn vrouw. Maar als ze hem een kind had geschonken dan zou hij beslist...

Terwijl ze zichzelf nog voorhield dat ze dergelijke ambities niet mocht koesteren gleed haar hand onder haar zijden hemd over haar warme buik. De kleine toverhouten amulet hing met een klein slotje aan een fijne zilveren draad. Ze drukte het slotje open en even later hield ze het doodshoofdje in haar hand. Het keek haar grijnzend aan. Etta huiverde.

'Geef het aan mij,' zei Schicht zacht.

Etta weigerde erover na te denken. Ze stak haar hand uit en liet de amulet in de grote hand van het schip vallen. Even lag hij daar. De zilveren draad glinsterde in de zon. Toen sloeg

Schicht haar hand tegen haar mond, als een kind dat een snoepje opat. Lachend liet ze Etta haar lege hand zien. Weg!' Op dat moment was de beslissing onherroepelijk.

Wat moet ik tegen Kennit zeggen?'

'Niets,' zei het schip luchtig. 'Helemaal niets.'

Het kluwen was in aantal gegroeid en vormde nu de grootste groep zeeslangen die Shreever ooit had gezien. Soms gingen ze uiteen om op voedsel te jagen, maar elke avond kwamen ze weer bij elkaar. In alle kleuren, maten en condities kwamen ze naar Maler toe. Ze konden zich niet allemaal meer herinneren hoe ze moesten praten en sommigen waren erg verwilderd. Andere droegen de littekens van ongelukken of de etterende wonden van ontmoetingen met vijandige schepen. Sommige van de meest woeste maakten Shreever bang met hun vermogen alle beschaafde grenzen te overschrijden. Met een enkeling, zoals met de spookachtig witte zeeslang, had ze medelijden vanwege de gekweldheid die ze uitstraalden. Desondanks volgden ze Maler. Wanneer ze voor de nacht bij elkaar kwamen, ankerden ze zich tot een veld zwaaiende slangen dat Shreever deed denken aan een bed bruinwier.

Hun aantal leek hun vertrouwen in Malers leiderschap te versterken. Hij straalde bijna, zijn gouden pseudo-ogen glansden over de volle lengte van zijn lichaam. Bovendien verwierven ze door hun aantal wat elk afzonderlijk zou ontberen: ze troostten elkaar met hun herinneringen, en vaak

wekte een woord of een naam herinneringen bij een ander.

Ondanks hun gestegen aantal waren ze echter nog geen stap verder gekomen bij hun zoektocht naar hun migratieroute. De gedeelde herinneringen maakten hun zwerftocht alleen maar extra frustrerend. Die avond kon Shreever niet tot rust komen. Ze wikkelde zich los van haar slapende kameraden en dreef weg, terwijl ze neerkeek op het levende woud van zeeslangen. Deze plek had iets kwellend vertrouwds, maar ze had het gevoel alsof ze er net niet bij kon met haar herinneringen. Was ze hier eerder geweest?

Sessurea, die erg gevoelig was voor haar stemmingen door hun langdurige kameraadschap, steeg met een paar welvingen van zijn lichaam omhoog om zich bij haar te voegen. Zwijgend sloot hij zich aan bij haar verkenning van de zeebodem. Ze openden hun ogen wijd voor het zwakke maanlicht dat tot deze diepten doordrong. Hun blik gleed over de contouren onder hen, langs de zwakke gloed van zeeslangen en minuscuul zeeleven. Er was daar iets.

'Je hebt gelijk,' was het eerste dat Sessurea zei. Hij zwom bij haar weg en liet zich zachtjes naar een erg ongelijkmatig stuk zeebedding zakken. Langzaam zwaaide hij met zijn kop heen en weer. Tot haar verwarring greep hij plotseling een groot, geveerd blad zeewier in zijn kaken en rukte het los. Hij slingerde het opzij, greep nog een bek vol en deed daar hetzelfde mee. 'Sessurea?' trompetterde ze vragend, maar hij negeerde haar. Kluit na kluit zeewier rukte hij los en slingerde hij van zich af. Net toen ze ervan overtuigd was dat hij

krankzinnig was geworden, liet hij zich op de grond zakken, wild zwaaiend met zijn staart waardoor hij het slijk van tientallen jaren loswoelde.

Haar roep en Sessurea's vreemde capriolen hadden enkele anderen gewekt. Ze voegden zich bij haar en keken verwonderd op hem neer. Hij ontwortelde steeds meer zeewier. Waar is hij mee bezig?' vroeg een slanke, blauwe zeeslang.

'Ik weet het niet,' antwoordde ze somber.

Even abrupt als hij was begonnen staakte Sessurea zijn uitzinnige gekron-kel. Hij schoot in een flits omhoog om zich bij hen te voegen en wikkelde zich opgewonden om haar heen. 'Je had gelijk! Tenminste, je moet even geduld hebben, tot het slib gaat liggen. Daar! Zie je het?'

Een tijdje zag ze alleen drijvend bezinksel. Sessurea was buiten adem, zijn kieuwen pompten opgewonden water in en uit. Even later trompetterde de blauwe naast haar plotseling heftig: 'Het is een Wachter. Maar hoe is het mogelijk dat hij hier is, in de Overvloed? Dat kan niet goed zijn!'

Shreever keek verward en met uitpuilende ogen toe. De woorden van de blauwe slang leken hier zo misplaatst dat ze hun betekenis nauwelijks kon bevatten. Wachters waren wachtdraken. Lagen er dode draken op de zeebodem? Voor haar ogen namen de vage vormen tussen het losgewoelde slib plotseling een nieuwe vorm aan. Ze herkende wat ze zag. Het was inderdaad een Wachter, een vrouwelijke zo te zien. Ze lag languit op haar zij, één vleugel opgetild, de andere nog in

het slijk begraven. Drie klauwen van haar opgeheven voorpoot waren afgebroken. Een deel van haar staart stak in een vreemde houding naast haar omhoog. Het standbeeld was gebroken in zijn val, dat was duidelijk. Maar hoe was het hier op de zeebodem terechtgekomen? Het had ooit op de stadspoorten van Yruran gestaan. Even verderop ontdekte ze een gevallen zuil. En daarginds, dat kon het atrium zijn geweest dat Desmolo de Onstuimige had laten bouwen, om huisvesting te bieden aan alle exotische planten die zijn drakenvrienden uit de vier hoeken van de aarde voor hem hadden meegebracht. En daarachter ontdekte ze de gevallen koepel van de Water Tempel.

'De hele stad ligt hier,' trompetterde ze zacht.

Maler verscheen plotseling in hun midden. 'Er ligt hier een hele provincie,' verbeterde hij haar. Alle ogen volgden hem naar de blootgelegde overblijfselen van de wereld beneden hen die ze zich bijna konden herinneren. Hij kronkelde zich tussen hen door en streek langs de blootgelegde monumenten. 'We zwemmen waar we ooit hebben gevlogen.' Toen steeg hij langzaam weer naar hen op. Het hele kluwen was nu wakker en keek naar zijn soepel kronkelende lichaam.

'We proberen terug te keren naar huis; naar de landen waar we jaagden en vlogen. Maar ik ben bang dat we daar al zijn. Wanneer we eerder al eens een standbeeld of een ereboog vonden, deed ik alsof het lot een paar gebouwen langs de kust in zee had doen tuimelen. Maar beneden ons liggen de verzonken ruïnes van een complete stad.' Traag

drong het tot hen door dat hij hiermee hun laatste restje hoop de bodem had ingeslagen. 'Dit is niet het gevolg geweest van een lichte aardschok. De aanblik is bijna onherkenbaar veranderd. We zoeken een rivier om ons naar huis te leiden. Maar zonder een gids uit de bovenwereld vrees ik dat we die nooit zullen vinden. Er is geen gids tot ons gekomen. We zijn in het noorden geweest, in het zuiden, maar nog altijd hebben we de weg die ons roept niet gevonden. Het is allemaal te anders, de verspreide herinneringen die we hebben verzameld, zijn niet voldoende voor deze taak. We zijn verloren. Onze enige hoop is nog Een Die Zich Herinnert. En zelfs die zal ons misschien niet meer kunnen redden.'

Tellur, een slanke, groene zeeslang, waagde het te protesteren. 'We hebben naar zo'n gids gezocht, maar tevergeefs. We raken vermoeid. Hoe lang moeten we nog dwalen en verlangen, Maler? U hebt een machtig kluwen bijeengebracht, maar ondanks ons aantal zijn we slechts weinigen in vergelijking met wie we waren. Zijn ze allemaal vergaan, de andere kluwens die om ons heen zouden moeten zwermen? Zijn we alles dat er over is van onze soort? Moeten ook wij sterven als zwervers? Zou het misschien kunnen zijn dat er geen rivier is en geen thuis om naar terug te keren?'

'Misschien. Het is mogelijk dat we ten ondergaan, dat onze soort uitsterft,' antwoordde Maler. 'Maar we zullen strijdend ten onder gaan. Nog een laatste keer zullen we op zoek gaan naar Een Die Herinnert, maar deze keer zullen we al onze inspanningen op deze queeste concentreren. We zullen een

gids vinden, of sterven tijdens onze zoektocht.'

'Dan zullen we sterven.' De stem klonk koud en doods, als een dikke laag ijs die scheurde. De witte zeeslang kronkelde zich naar het midden van het kluwen en draaide zich beledigd naar Maler om. Shreever zette vol afschuw haar stekels op. Met zijn brutale houding daagde hij Maler uit hem te doden. Alle slangen wachtten tot het oordeel hem zou treffen.

Maar Maler beheerste zich. Hij begon in cirkels rond de witte slang te zwemmen en zei geen woord, hoewel zijn stekels overeind stonden en een bleek spoor van gifstoffen in het water lekten. De stilte en de gifstoffen vormden een web rond de witte zeeslang. De bewegingen van de witte werden trager.

'Ik heb gesproken met Zij Die Zich Herinnert,' zei hij woedend. 'Ik was wild en zonder gedachten, maar ze wikkelde zich om me heen en drong me haar herinneringen op tot ik er bijna in stikte.' Hij draaide rond in een snelle, kwaadaardige cirkel. 'Haar herinneringen waren vergif! Vergif! Meer vergif dan wat ooit uit de manen van een zeeslang is gevloeid. Wanneer ik me herinner wat we zijn geweest... wat we zouden moeten zijn... en dat vergelijk met wat we zijn geworden... dan kolkhals ik. Het liefst zou ik dit leven dat we nog steeds omhelzen uitbraken!'

Maler had zijn zwijgende dans niet onderbroken. Zijn bewegingen vormden een barrière tussen de witte zeeslang en de andere slangen.

'Het is te laat,' trompetterde de witte nadrukkelijk. 'Er zijn te veel seizoenen verstreken. Onze tijd om te veranderen is al

talloze malen gekomen en weer gegaan. Haar herinneringen waren van een wereld die reeds lang is verdwenen! Zelfs als we de rivier kunnen vinden die ons naar de gronden brengt waar we ons kunnen omhullen met onze cocon, is er niemand om ons te helpen. Iedereen is dood.' Hij begon steeds sneller te praten. 'Er zijn geen Ouden die op ons wachten om hun herinneringen mee te geven aan onze windsels. We zouden net zo onwetend uit onze metamorfose komen als we erin waren gegaan. Ze gaf me haar herinneringen, en ik kan jullie vertellen: het was niet genoeg. Ik herken hier weinig, en wat ik me herinner ligt verkeerd. Als we gedoemd zijn ten onder te gaan, laten we onze stem en onze geest dan verliezen voordat we sterven. Haar herinneringen zijn de kwelling waaraan ik ten prooi ben gevallen niet waard.' Zijn stekels stootten plotseling een wolk bedwelmende gifstoffen uit. Hij stak zijn eigen kop in de wolk.

Maler sloeg toe, snel alsof hij een prooi aanviel. Zijn gouden ogen flitsten, terwijl hij zich om de witte slingerde en hem wegrukte van zijn eigen vergif. 'Zo is het genoeg!' brulde hij. De dwaze, witte zeeslang verzette zich, maar Maler nam hem in een worggreep alsof hij een dolfijn was. 'Je kunt niet namens het hele kluwen beslissen, of namens onze hele soort. Je hebt een plicht en die zul je vervullen voordat je je dwaze, zinloze leven neemt.' Maler liet een wolk van zijn eigen giffen los. De woedend draaiende, scharlakenrode ogen van de witte zeeslang werden traag en kregen een doffe,

kastanjebruine kleur. Loom sperde hij zijn kaken open terwijl het gif zijn werk deed. 'Je brengt ons naar Zij Die Zich Herinnert,' zei Maler zacht. 'We hebben al herinneringen opgenomen van een zilveren voedster. Als het nodig is, kunnen we er meer opnemen. Met wat Zij Die Zich Herinnert met ons kan delen zou het genoeg kunnen zijn.' Met tegenzin voegde hij eraan toe: 'We hebben geen keus.'

Kennit hield zich in evenwicht voor de spiegel en keerde zijn hoofd van de ene naar de andere kant. Zijn haar en zijn keurig verzorgde baard glommen door de citroenolie die hij erin had gesmeerd. Zijn snor krulde elegant maar niet opzichtig. Onberispelijk wit kant stroomde als een waterval over zijn borst en vanonder de mouwen van zijn diepblauwe jasje. Zelfs het leer van de kop van zijn stomp was glimmend gepoetst. In zijn oren hingen zware zilveren ringen. Hij zag eruit als een man die op vrijersvoeten ging, en in zekere zin was dat ook zo.

Na zijn gesprek met het schip de vorige avond had hij niet goed geslapen. Die vervloekte amulet had hem wakker gehouden met gefluister en gegiechel en erop aangedrongen de voorwaarden van de draak te accepteren. Hij had liggen draaien en woelen en toen Etta uiteindelijk bij hem in bed was gekomen, had zelfs haar tedere massage hem niet in slaap kunnen sussen. Toen het eerste ochtendlicht de hemel grijs kleurde was hij eindelijk ingedommeld. Bij het ontwaken besefte hij dat hij vastberaden was het schip terug te winnen.

Deze keer zou hij tenminste niet met het probleem worstelen dat ze zich ook aangetrokken voelde tot Wintrow.

Hij wist niet veel van draken, dus hij concentreerde zich op het weinige dat hij wist. Ze was een vrouw. Daarom had hij besloten zich zo mooi mogelijk te maken en haar geschenken aan te bieden. Tevreden over zijn uiterlijk liep hij terug naar zijn kooi en naar de schat die daar lag uitgestald. Een riem van zilveren schakels versierd met lapis lazuli zou hij haar aanbieden als armband. Als deze bij haar in de smaak viel had hij ook nog twee zilveren armbanden die tot oorringen konden worden vermaakt. Etta zou ze niet missen. Verder was er een zware flacon met blauweregenolie. Hij had geen idee voor welke andere zintuiglijke verrukkingen ze gevoelig zou zijn. Als deze schatten haar onberoerd lieten moest hij een andere aanpak verzinnen. Maar hij zou haar voor zich winnen. Hij liet zijn offerandes in een fluwelen zak glijden en bond deze aan zijn riem.

In de gang voor zijn hut kwam hij Etta tegen. Ze had haar armen vol met schoon linnengoed. Hij voelde zich bijna beledigd door de onverholen manier waarop ze hem opnam, maar tegelijkertijd bewees de goedkeurende gloed in haar ogen dat zijn inspanningen succes hadden gehad. 'Kijk eens aan!' zei ze een beetje uitdagend en met een lichte glimlach om haar mond.

'Ik ga met het schip praten,' zei hij bars. 'Zorg ervoor dat niemand ons stoort.'

'Ik zal het onmiddellijk doorgeven.' Met een bredere

glimlach waagde ze eraan toe te voegen: 'Het is verstandig van je om zo naar haar toe te gaan. Dat zal haar plezier doen.'

'Wat weet jij daarvan?'

'Ik heb vanmorgen met haar gesproken. Ze gedroeg zich redelijk beschaafd en ze maakte er geen geheim van dat ze je bewondert. Laat haar zien dat die bewondering wederzijds is. Daarmee zul je haar ijdelheid prikkelen. Ze mag dan een draak zijn, maar ze is ook een vrouw. We voelden elkaar volkomen aan.' Ze zweeg even. 'Ze beweert dat we haar Schicht moeten noemen. Afgeleid van bliksemschicht. Die naam past uitstekend bij haar. Ze straalt een en al licht en macht uit.'

'Hoe is die plotselinge verbondenheid zo ineens tot stand gekomen?' vroeg hij slecht op zijn gemak.

Er verscheen een peinzende uitdrukking op Etta's gezicht. 'Ze is veranderd. Dat is alles wat kan zeggen.' Plotseling glimlachte ze. 'Volgens mij vindt ze me aardig. Ze zei dat we een soort zusterlijke band zouden kunnen ontwikkelen.'

'Zei ze dat?' Hij hoopte dat zijn verrassing niet op zijn gezicht te lezen stond.

Etta klemde nog altijd glimlachend het linnengoed tegen zich aan. 'Ze zei ook dat je ons allebei nodig zou hebben om je ambities te verwezenlijken.'

'Aha.' Hij draaide zich om en strompelde weg. Het schip had haar ingepalmd. Zomaar, met een paar vriendelijke woorden? Dat leek hem niet waarschijnlijk. Etta was er de vrouw niet naar om zich te laten inpalmen. Wat had de draak

haar aangeboden? Macht? Rijkdom? Maar de vraag die hem nog meer bezighield was waarom. Waarom was de draak uit op een bondgenootschap met de hoer?

Hij betrapte zich erop dat hij steeds sneller begon te lopen en hield met opzet zijn stap in. Rustig blijven! Maak haar op je gemak het hof. Probeer haar in te palmen, dan zal haar vriendschap met Etta zal geen bedreiging zijn.

Zodra hij aan dek kwam, voelde hij de verandering. Boven zijn hoofd waren de mannen in het want bezig. Onder het werk schreeuwden ze elkaar grappen toe. Op een bevel van Jola gehoorzaamden ze haastig. Een van de mannen gleed uit, maar wist zichzelf nog net op tijd vast te grijpen. Luid lachend hees hij zich weer op. Het boegbeeld slaakte een kreet van verrukking om zijn behendigheid. Kennit begreep meteen wat er aan de hand was. De zeeman was helemaal niet uitgegleden. Hij deed gewoon stoer tegenover het boegbeeld. Ze had de hele bemanning zover gekregen dat ze zich voor haar uitsloofden. Als schooljongens haalden ze de gekste capriolen uit om haar aandacht te trekken.

'Wat heb je met ze gedaan?' vroeg hij bij wijze van begroeting.

Ze grinnikte en keek hem aan over een blote schouder. Ach, er is zo weinig voor nodig. Een glimlach, een vriendelijk woord, een uitdaging of ze het zeil niet nog sneller kunnen hijsen. Geef ze een klein beetje aandacht en ze doen hun uiterste best voor meer.'

'Het verbaast me dat je ze je aandacht waardig vindt.

Gisteravond leek je weinig op te hebben met mensen.'

Ze liet zijn woorden langs zich heen glijden. 'Ik heb hun prooi beloofd voordat morgen de zon ondergaat. Maar alleen als ze hun vaardigheden kunnen meten met mijn zintuigen. Er is hier niet ver vandaan een koopvaardijschip, met kruiden van de Mangardor Eilanden. We zullen haar spoedig inhalen als ze mijn zeilen strak houden.'

Het leek erop alsof ze haar nieuwe lichaam had geaccepteerd. Hij besloot er niet op in te gaan. 'Kan je dat schip zien, achter de horizon?'

'Ik hoef het niet te zien. De wind brengt haar geur met zich mee. Kruidnagelen en sandelhout, peper uit Hasia en kimoreistokken. De geuren van de Mangardor Eilanden. Alleen een schip met een rijke lading kan zulke geuren zo ver naar het noorden verspreiden. We zouden haar spoedig in zicht moeten krijgen.'

'Is je neus echt zo scherp?'

Haar lippen krulden zich in de glimlach van een jager. 'De prooi is ons niet zo ver voor. Ze zoekt haar weg tussen de eilanden. Als je ogen net zo scherp waren als de mijne zou je haar kunnen zien.' De glimlach verdween. 'Ik ken deze wateren als schip. Niet als draak. Alles is enorm veranderd sinds ik voor het laatst heb gevlogen. Het is vertrouwd, maar tegelijkertijd ook weer niet.'

Ze fronste haar voorhoofd. 'Ken je de Mangardor Eilanden?'

Kennit haalde zijn schouders op. 'Ik ken de Mangardor

Rotsen. Ze vormen een gevaar bij mist. En bij sommige getijden steken ze net genoeg boven het water uit om elk schip dat zich te dichtbij waagt van onderen open te rijten.'

Er volgde een verontruste stilte op zijn woorden. 'Aha,' zei ze tenslotte beheerst. 'Of de wereldoceanen zijn gestegen, of de landen die ik kende, zijn gezonken. Ik vraag me af wat er nog over is van mijn thuis.' Ze zweeg even. 'Toch lijkt het Eiland der Anderen, zoals jullie het noemen, weinig veranderd. Dus in een deel van mijn wereld is alles bij het oude gebleven. Dat plaatst me voor een raadsel, en dat zal ik pas kunnen oplossen wanneer ik weer thuis ben.'

Thuis?' Hij deed zijn best zijn stem nonchalant te laten klinken. 'En waar is dat?'

'Thuis is een eventualiteit. Niet iets waar jij je op dit moment zorgen over hoeft te maken.' Ze glimlachte, maar haar stem had een koele klank gekregen.

'Is dat misschien wat je wilt op het moment dat de tijd is aangebroken?' drong hij aan.

'Het zou kunnen. Maar misschien ook niet. Ik laat het je wel weten.' Ze zweeg even. Tenslotte heb ik je nog niet horen zeggen dat je instemt met mijn voorwaarden.'

Hij moest voorzichtig te werk gaan, hield hij zichzelf voor. 'Ik ben geen haastig mens en ik zou er eerst graag wat meer over willen weten.'

Ze lachte luid. 'Doe niet zo dwaas. Je stemt ermee in, want je hebt zelfs nog minder keus dan ik in dit leven dat we met elkaar moeten delen. Wat hebben we anders, zonder elkaar?

Je komt met geschenken, hè? Dat is nog gepaster dan je wel beseft. Maar ik zal niet wachten tot je ze me aanbiedt, voordat ik je vertel dat ik een veel rijkere schat ben dan je je zelfs in je stoutste dromen had kunnen voorstellen. Je moet je dromen hoger stellen dan ooit, Kennit. Droom van een schip dat zeeslangen uit de diepten kan oproepen om ons te helpen. Ik kan ze commanderen. Wat zou je ze laten doen? Een schip aanhouden en het plunderen? Een ander schip een veilig escorte verlenen? Zou je ze de haven van je stad laten bewaken tegen iedereen die deze zou kunnen bedreigen? Geen droom is te groot, Kennit. Als je dat beseft zul je mijn voorwaarden accepteren, wat die ook zijn.'

Hij schraapte zijn keel. Zijn mond was ineens kurkdroog. 'Je gaat te ver,' zei hij zonder omwegen. 'Wat zou ik je kunnen geven dat je aanbod waardig is?'

Ze grinnikte. 'Dat zal ik je vertellen als je het zelf niet ziet. Je bent de adem van mijn lichaam, Kennit. Ik ben afhankelijk van jou en je bemanning om me te kunnen bewegen. Als ik dan toch gevangen moet zitten in deze romp, dan heb ik een stoutmoedige kapitein nodig om me vleugels te geven, ook al zijn ze maar van zeildoek. Ik eis een kapitein die de vreugde van de jacht en van de queeste naar macht met me deelt. Ik heb je nodig, Kennit. Neem mijn voorwaarden aan.' Haar stem werd zachter. 'Neem ze aan.' Hij haalde diep adem. 'Akkoord. Ik neem ze aan.'

Ze gooide haar hoofd achterover en lachte. Het klonk als een klokkenspel dat werd geluid. Het leek wel alsof de wind

van pure opwinding in kracht aanwakkerde.

Kennit leunde op haar reling. Een gevoel van verrukking maakte zich van hem meester. Hij kon nauwelijks geloven dat het verwezenlijken van zijn dromen binnen zijn greep lag. Hij zocht naar woorden. Wintrow zal erg teleurgesteld zijn. De arme jongen.'

Het schip knikte en slaakte een lichte zucht. 'Hij verdient het om gelukkig te zijn. Zullen we hem terugsturen naar zijn klooster?'

'Dat lijkt me inderdaad de verstandigste koers,' zei hij instemmend, zijn verrassing over dit voorstel verbergend. Toch zal het me zwaar vallen hem te zien gaan. Ik vind het hartverscheurend om zijn schoonheid zo verwoest te zien. Hij was altijd een knappe jongen.'

'Ik weet zeker dat hij in zijn klooster gelukkiger zal zijn. Een monnik heeft geen gladde huid nodig. Maar... we kunnen hem genezen. Zullen we dat doen, bij wijze van afscheidsgeschenk? Zodat hij blijvend de herinnering met zich meedraagt hoe we hem hebben gevormd?' Schicht glimlachte en liet haar witte tanden zien.

Kennit keek haar ongelovig aan. 'Kan je dat dan ook?'

Het schip glimlachte samenzweerderig. 'Wat dacht je ervan als jij het deed? Dan lijkt me het effect veel groter, denk je niet? Ga naar zijn hut. Leg je handen op zijn gezicht en wens hem in gedachten alle goeds. Verder zal ik je leiden.'

Er was een vreemde lusteloosheid over Wintrow gekomen.

Toen hij probeerde te mediteren was zijn geest steeds dieper gezonken, in een abstracte, peilloze afgrond, waar hij zich dromerig afvroeg wat er met hem gebeurde. Was hij er eindelijk in geslaagd een staat van diepere bewustheid te bereiken? Vaag was hij zich bewust van de deur die openging.

Hij voelde dat Kennit zijn hand op zijn borst legde. Wintrow probeerde uit alle macht zijn ogen open te doen, maar hij kon het niet. Iets drukte hem naar beneden, als een verstikkende hand. Hij hoorde stemmen. Kennit zei iets en Etta gaf antwoord. Wintrow spande zich tot het uiterste in om wakker te worden, maar hoe meer hij zich inspande, des te verder trok de wereld zich terug. Uitgeput zweefde hij in een soort niets. Tentakels van bewustheid grepen naar hem. Warmte stroomde uit Kennits gespreide hand. Over zijn huid, en tenslotte zijn lichaam binnen. Kennit sprak zachte, bemoedigende woorden. Het vuur van Wintrows levenskracht laaide plotseling hoog op. Hij begon te hijgen, zijn hart zwoegde om zijn snelle ademhaling bij te houden. Stop, wilde hij Kennit smeken. Stop, alsjeblieft! Er kwam echter geen woord over zijn lippen. Hij schreeuwde zijn smeekbeden tegen de duisternis die hem omhulde.

Om zich heen klonken verbijsterde uitroepen en kreten van ontzag. Hij herkende de stemmen van enkele scheepsmaten. 'Kijk, je kunt hem zien veranderen!'

'Zelfs zijn haar begint te groeien.'

'Het is een wonder. De kapitein geneest hem.'

Zijn lichaamsreserves werden roekeloos opgebrand; hij

voelde dat er jaren van zijn leven werden opgebruikt, maar hij kon zich er niet tegen verzetten. De zich verjongende huid jeukte verschrikkelijk, maar hij kon geen vin verroeren. Hij slaagde erin een jammerkreet te slaken, ergens diep vanuit zijn keel. Maar niemand sloeg er enige acht op. De genezing verslond hem van binnenuit. Hij had het gevoel alsof deze hem doodde. De wereld trok zich terug. Nietig zweefde hij in de duisternis. Na enige tijd werd hij zich ervan bewust dat Kennits handen waren verdwenen. Het pijnlijke bonzen van zijn hart werd minder. Heel ver klonk een stem, Kennits stem, en er klonk trots maar ook uitputting in door.

'Laat hem nu rusten. De komende paar dagen zal hij waarschijnlijk alleen maar wakker worden om te eten en vervolgens weer in een diepe slaap wegzinken. Dat is geen reden tot ongerustheid maar een noodzakelijk onderdeel van de genezing,' zei de rauwe stem van de piraat. 'Ik moet ook rusten. Dit heeft me enorm veel inspanning gekost maar dat was ik hem verschuldigd.'

Vroeg in de avond werd Kennit weer wakker. Even lag hij slechts te genieten van het uitgelaten gevoel dat hem beheerste. De slaap had zijn krachten volledig hersteld. Wintrow was genezen, door hém! Hij had zich nog nooit zo machtig gevoeld als toen hij zijn handen op Wintrows lichaam had gelegd en door pure wilskracht diens huid had genezen. De bemanningsleden die getuige waren geweest, bekeken hem met diep ontzag. De hele kustlijn van de Gedoemde

Kust lag te wachten om door hem te worden geplunderd. Etta straalde van liefde en bewondering. Toen hij zijn ogen opendeed en naar de amulet om zijn pols keek, grijnsde zelfs dat kleine gezichtje hem toe met een uitdrukking die hem aan een roofdier deed denken. Zijn wereld was volmaakt in balans. Alles was goed.

'Ik ben gelukkig,' zei Kennit hardop. Hij grijnsde toen hij zichzelf de vreemde woorden hoorde zeggen.

Er stak een wind op. Hij luisterde naar het gefluister langs de zeilen en bedacht verbaasd dat hij geen tekenen van een naderende storm had gezien. Noch deinde het schip alsof het door winden werd bestookt. Had de draak ook macht over opstekende stormen?

Hij stond haastig op, greep zijn kruk en liep naar het dek. De wind in zijn haar was krachtig en gestaag. Hij zag nergens dreigende stormwolken en de golfslag was ritmisch en gelijkmatig. Toch hoorde hij opnieuw het geluid van een aanwakkerende wind. Haastig liep hij naar de bron.

Tot zijn verbazing was de hele bemanning aan de voet van het voordek verzameld. Eerbiedig zwijgend weken ze voor hem uiteen. Hij strompelde tussen hen door en hees zich de trap naar het voordek op. Terwijl hij zich oprichtte, hoorde hij opnieuw het geluid van een aanwakkerende wind. Toen zag hij waar het geluid vandaan kwam.

Het was Schicht. Ze zong. Met haar hoofd naar achteren zodat haar lange haar als een waterval op haar schouders viel. Het zilver en de lapis lazuli van zijn geschenk glansden tegen

haar schuimende, zwarte krullen. Ze zong met een stem als een aanwakkerende wind en ook het geluid van golven, opgezweept door die wind, klonk in haar stem door. Haar galmende stem ging van een diep geraas tot een hoog gefluister zoals geen menselijke keel dat ooit kon hebben voortgebracht. Het was het lied van de wind dat ze stem had gegeven, en het ontroerde hem zoals geen menselijke muziek dat ooit had gedaan. Het sprak tot het diepst van zijn ziel, in de taal van de zee zelf, en Kennit herkende zijn moedertaal.

Toen voegde zich aan andere stem bij de hare. Alle hoofden keerden zich om. Elke menselijke stem zweeg en er daalde een doodse stilte over de bemanning neer. Verwondering verdreef de aanvankelijke, kortstondige angst die Kennit had overvallen. Ze was net zo mooi als zijn schip, de goudachtig groene zeeslang die oprees uit de diepte en haar kaken wijd opensperde voor haar lied.

WINTER

HOOFDSTUK 12
Bondgenootschappen

~

'Paragon, Paragon, wat moet ik toch met je beginnen?' In Breskers diepe stem klonk geen woede door, alleen verdriet.

Paragon gaf geen antwoord. Sinds Bresker opdracht had gegeven dat niemand met hem mocht praten, had hij een strikt stilzwijgen bewaard. Zelfs toen Lavoy op een avond naar de reling was gekomen en had geprobeerd hem op te vrolijken was Paragon blijven zwijgen. Toen de stuurman was overgestapt op medeleven had het hem meer moeite gekost zijn vastberadenheid te handhaven, maar het was hem toch gelukt. Als Lavoy echt had gedacht dat Bresker hem onrecht had aangedaan, zou hij maatregelen hebben genomen. Het feit dat hij dat niet had gedaan, bewees alleen maar dat hij aan Breskers kant stond.

Bresker sloeg zijn koude handen om de reling. Paragon kromp bijna ineen toen hij voelde hoe diep ongelukkig de kapitein was. Bresker was geen familie van hem, dus hij kon zijn emoties niet altijd aanvoelen. Maar op een moment als dit, bij rechtstreeks lichamelijk contact, kende Paragon hem maar al te goed.

'Ik had het me allemaal zo anders voorgesteld, schip,' zei Bresker. 'Kapitein van een levend schip. Wil je weten wat

mijn droom was? Dat je me op de een of andere manier een solide status zou geven. Niet langer de rondzwervende zeeman die zijn familie te schande had gemaakt en voor altijd zijn plaats in Beijerstad had verloren, maar kapitein Treil van het levende schip Paragon. Klinkt prachtig, hè? Ik dacht dat we respect voor elkaar zouden hebben en ik stelde me voor dat we triomfantelijk naar Beijerstad zouden terugkeren, ik aan het hoofd van een competente bemanning en jij zeilend als een meeuw met grijze vleugels. Mensen zouden naar ons kijken en zeggen: "Dat is nog eens een schip, en de man die het vaart weet wat hij doet." En de families die ons hebben verstoten zouden zichzelf voor dwazen hebben uitgemaakt.'

Bresker snoof verachtelijk om zijn eigen dwaze dromen. 'Maar ik kan me niet voorstellen dat mijn vader me ooit weer in de familie zal accepteren. Sterker nog, ik kan me niet eens voorstellen dat hij ooit nog een beschaafd woord met me zal willen wisselen. Ik ben bang dat ik altijd alleen zal staan, schip, en dat ik aan het eind van mijn dagen als een wrak zal aanspoelen op een vreemde kust. Toen ik dacht dat we een kans hadden hield ik mezelf voor dat het leven van een kapitein nu eenmaal eenzaam is. Het ligt niet voor de hand dat ik een vrouw zal vinden die bereid is me meer dan één seizoen om zich heen te verdragen. Maar met een levend schip stelde ik me voor dat we althans elkaar zouden hebben. Ik dacht echt dat ik jou ook kon helpen. Dat ik op een dag op je dek zou gaan liggen om te sterven, in de wetenschap dat een deel van mij met jou verder zou gaan.

Maar moet je ons nu eens zien. Ik heb je weer laten doden. We zeilen dwars door piratenwateren met een bemanning die elkaar voor de voeten loopt. Ik weet niet hoe ik ervoor moet zorgen dat we dit overleven. Met elke golf die we doorklieven komen we dichter bij Deeldorp. Ik ben in mijn hele leven nog nooit zo alleen geweest.'

Paragon kon niet nalaten hem nog meer pijn te doen, maar daarvoor moest ze wel haar stilzwijgen verbreken. 'En Althea is woedend op je. Zo woedend dat haar haat is omgeslagen in kille afschuw.'

Hij had gehoopt Bresker daarmee woedend te maken. Daar kon hij beter mee overweg dan met deze diepe neerslachtigheid. Als iemand woedend was, hoefde je alleen maar nog harder terug te schreeuwen. In plaats daarvan voelde hij de gruwelijke steek van pijn in Breskers hart.

'Ook dat nog,' gaf Bresker ongelukkig toe. 'En ik weet niet eens waarom. Ze praat nauwelijks tegen me.'

'Dat doet ze wel,' reageerde Paragon woedend. Ijzige stilte was zijn monopolie. Niemand kon zo goed zwijgen als hij, zeker Althea niet.

'Ja, ze praat ook wel,' gaf Bresker toe. '"Goed, kapitein." "Nee, kapitein." Maar die gitzwarte ogen van haar blijven zo koud als natte schalie.' Plotseling kon hij zich niet meer inhouden. 'En ik heb haar juist zo hard nodig. Ik moet iemand hebben onder deze bemanning van wie ik geen mes in mijn rug hoef te verwachten. Maar ze kijkt langs me heen, of door me heen, en ik voel me zo nietig als ik me nog nooit

heb gevoeld. Er is niemand die me zo'n ellendig gevoel kan bezorgen. Terwijl ik haar het liefst...' Hij zweeg.

'Op haar rug zou gooien en haar nemen. Dan zou ze de echte Bresker zien,' vulde Paragon aan, ervan overtuigd dat Bresker zich nu echt niet meer zou kunnen inhouden.

Deze reageerde echter met een geschokt zwijgen. Tenslotte vroeg hij zacht: 'Waar heb je geleerd zo te zijn? Ik ken de Ludluks. Ze zijn keihard, op de penning en meedogenloos in de onderhandeling, maar ze zijn fatsoenlijk. De Ludluks die ik heb gekend hadden geen enkele neiging tot moord of verkrachting. Hoe kom jij aan die wrede trekjes?'

'Misschien waren de Ludluks die ik heb gekend, niet zo overgevoelig. Ik heb royaal mijn deel aan moord en verkrachting meegemaakt, Bresker. Op het dek waar jij nu staat.' En misschien ben ik niet alleen gevormd door de Ludluks.

Misschien had ik al vorm en substantie lang voordat een Ludluk aan mijn roer kwam te staan.

Bresker zweeg. De storm wakkerde aan. Een windvlaag beukte Paragons natte zeil en deed hem licht slagzij maken. Samen met de roerganger kwam het schip in actie om te voorkomen dat hij te ver overhelde. Het voelde Breskers greep verstrakken om zijn reling.

'Ben je bang voor me?' vroeg het schip.

'Ik heb geen keus,' antwoordde Bresker. 'Er is een tijd geweest waarin we vrienden waren. Ik dacht dat ik je goed kende, en hoewel ik wist wat er over je werd gezegd, dacht ik

dat je daar misschien uit wanhoop toe was gedreven. Toen je die piraat doodde... toen brak er iets in me. Ja, ik ben bang voor je.' Zachter voegde hij eraan toe: 'En dat is niet goed, voor geen van ons beiden.'

Hij nam zijn handen van de reling en draaide zich om. Paragon likte zijn lippen. Het zoete water van de winterse regenbui stroomde over zijn gehavende gezicht. Bresker zou tot op de huid doorweekt zijn, en koud zoals alleen stervelingen dat konden zijn. Hij vroeg zich af wat hij moest zeggen om te zorgen dat hij bleef. Plotseling wilde hij niet langer alleen zijn, blindelings voortzeilend door de storm, volledig vertrouwend op de roerganger die hem 'deze vervloekte schuit' noemde. 'Bresker!' riep hij plotseling.

De kapitein bleef onzeker staan. Toen liep hij terug over het rijzende en dalende dek en kwam hij weer bij de reling staan. 'Paragon?'

'Ik kan niet beloven dat ik het niet nog eens zal doen. Dat weet je.' Hij zocht naar een rechtvaardiging. 'Misschien heb je me ooit wel nodig om te doden. En dan zou ik me aan mijn belofte moeten houden...'

'Dat besef ik. Daarom probeerde ik te bedenken wat ik je zou kunnen vragen. Om niet te doden en altijd mijn orders op te volgen. Maar ik ken je en ik wist dat je die belofte nooit zou kunnen geven.' Somber voegde hij eraan toe: 'Ik vraag niet om beloften. Want ik wil niet dat je tegen me liegt.'

Plotseling had Paragon medelijden met Bresker. Hij vond het afschuwelijk dat hij zo heen en weer werd geslingerd door

zijn gevoelens maar hij kon er niets aan doen. 'Ik beloof je dat ik jou niet zal doden,' bood hij impulsief aan. 'Helpt dat?'

Hij voelde dat Bresker geschokt ineenkromp en besefte ineens dat Bresker zelfs nog nooit bij die mogelijkheid stil had gestaan. Paragons belofte deed hem beseffen dat het schip in staat was geweest hem te doden. En er nog steeds toe in staat was als het besloot zijn woord te breken. 'Natuurlijk helpt dat,' zei Bresker tenslotte mat. 'Dank je wel.' Hij draaide zich opnieuw om.

'Wacht!' riep Paragon. 'Mogen de anderen nu weer tegen me praten?'

Hij voelde Breskers zucht. 'Het heeft weinig zin dat te verbieden.'

Verbittering maakte zich van Paragon meester. Hij had zijn belofte gedaan om Bresker te troosten, maar in plaats daarvan toonde hij zich gekrenkt. Mensen! Ze waren nooit tevreden, wat je ook voor ze opofferde. Als Bresker in hem teleurgesteld was, dan was het zijn eigen schuld. Waarom had hij niet beseft dat de eersten die hij zou doden, degenen zouden zijn die het dichtst bij hem waren? Wat had het voor zin om een vreemde te doden? Vreemden waren er niet op uit om je pijn te doen. Dat gebeurde altijd door je familie en je vrienden.

Een ijzige regen spetterde tegen Tintaglia's wijd gespreide vleugels. Ze gingen gestaag op en neer terwijl ze stroomopwaarts over de Wilde Regenrivier vloog. Ze zou

spoedig weer iets moeten eten, maar de regen had al het wild naar de beschutting van de bomen gedreven. Het viel niet mee om te jagen in de moerassige gebieden langs de rivier. Zelfs op een droge dag was het risico groot dat ze in de modder zou worden gezogen.

De koude, grijze dag paste bij haar stemming. Haar zoektocht over zee was vruchteloos geweest. Tot twee keer toe had ze zeeslangen ontdekt, maar toen ze laag was gaan vliegen en een welkom had getrompetterd, waren ze naar de diepte gedoken. Beide keren was ze blijven cirkelen, trompetterend en eisend dat de zeeslang terugkwam. Al haar inspanningen waren tevergeefs geweest. Het leek wel alsof de zeeslangen haar niet herkenden. Het ontmoedigde haar tot in het diepst van haar ziel te weten dat haar soort nog leefde, maar haar niet herkende. Een verschrikkelijk gevoel van nuttelоosheid had zich in haar vastgezet en was, gecombineerd met haar knagende honger, uitgegroeid tot een smeulende woede. De jacht op de stranden was karig geweest. De migrerende zoogdieren waar de kust mee bezaaid had moeten zijn, waren er eenvoudig niet. Dat was nauwelijks een verrassing, want de kust zoals ze zich die herinnerde was er ook niet meer.

Haar zoektocht had haar ogen geopend voor de enorme veranderingen in de wereld sinds haar soort voor het laatst langs de hemel had gevlogen. De hele rand van het continent was gezonken. De bergketen die zich eens hoog boven de lange zandstranden had verheven, vormde nu de toppen van een lange reeks eilanden. De rijke, vruchtbare vlakte

landinwaarts waar het eens had gekrioeld van kudden prooidieren, zowel wild als gedomesticeerd, was nu een uitgestrekt moeras met regenwoud. De dampende binnenzee, eens omsloten door land, kwam nu uit in de oceaan als een veelvoud van rivieren die zich door een uitgestrekte gebied met gras slingerden. Niets was zoals het zou moeten zijn. Dus het had haar niet moeten verbazen dat haar eigen verwanten haar niet kenden.

De mensen hadden zich vermenigvuldigd als vlooien op een dood konijn. Hun smerige, rokerige nederzettingen bedekten de hele wereld. Ze had hun kleine eilandvestigingen gezien en hun havensteden tijdens haar zoektocht naar de slangen. Ze had hoog boven Beijerstad gevlogen langs een door sterren bezaaide nachtelijke hemel en het gezien als een donkere vlek, bespikkeld met lichtjes. Trehaug was niet meer dan een reeks eekhoornnesten verbonden door spinnenwebben. Ondanks zichzelf had ze bewondering voor het vermogen van de mens zijn huis te bouwen waar hij wilde, hoewel ze tegelijkertijd minachting voelde voor schepselen die zich niet in leven konden houden zonder kunstmatige bouwsels. De Ouderlingen hadden tenminste nog luisterrijk gebouwd. Wanneer ze dacht aan hun sierlijke bouwwerken, aan hun majestueuze, gastvrije steden die nu tot puinhopen waren vergaan of nog slechts weergalmende ruïnes waren, werd ze vervuld door weerzin bij de gedachte dat de Ouderlingen ten onder waren gegaan en dat de mensen de aarde hadden geërfd.

Ze had de armzalige bouwsels van de mensen achter zich gelaten. Als ze dan toch alleen moest leven, ging ze naar Kelsingra. Daar was wild in overvloed en het land was er stevig genoeg om erop te kunnen landen zonder er tot haar knieën in weg te zakken. Mocht ze beschutting zoeken tegen de elementen, dan zou ze die vinden in de eeuwenoude gebouwen van de Ouderlingen. Ze had nog jaren te gaan. Die kon ze net zo goed doorbrengen op een plek waar althans nog iets herinnerde aan de vroegere pracht.

Terwijl ze door de gestaag neervallende regen vloog speurde ze de oevers van de rivier af, op zoek naar wild. Ze had weinig hoop op het vinden van levende prooi. De rivier stroomde bleek en zuur sinds de laatste beving, dodelijk voor alles wat niet geschubd was.

Een heel eind stroomopwaarts voorbij Trehaug ontdekte ze de worstelende zeeslang. Aanvankelijk dacht ze dat het een houtblok was dat door de stroming van de rivier werd meegesleurd. Maar toen de geur van de zeeslang tot haar doordrong liet ze zich naar beneden vallen.

De rivier was ondiep, een razende stroom van melkachtig water dat zich over ruwe stenen stortte. Ook dit was anders dan ze zich herinnerde. Ooit had de rivier een prachtige, diepe waterweg gevormd die ver landinwaarts leidde naar steden als Kelsingra en de boerengemeenschappen en ruilhandelsstadjes daar voorbij. Niet alleen zeeslangen maar ook grote schepen hadden er voldoende diepgang gevonden. Nu worstelde de geteisterde zeeslang zwakjes tegen de

stroming, in wateren die hem nauwelijks bedekten.

Ze cirkelde twee keer rond voordat ze een deel van de rivier vond waar ze veilig kon landen. Toen waadde ze haastig stroomafwaarts naar het beklagenswaardige schouwspel van de gestrande zeeslang. Van dichtbij was zijn conditie hartverscheurend. Hij was hier blijkbaar al enige tijd gevangen. De zon had zijn rug verbrand, en door zijn worsteling over de met stenen bezaaide bedding van de rivier hing zijn huid in rafels om zijn lichaam. Waar de beschermende schubben waren beschadigd had het water van de rivier diepe, zwerende wonden in zijn vlees gevreten. Het dier was zo gehavend dat ze niet eens kon zeggen welk geslacht het had. 'Welkom thuis,' zei ze zonder sarcasme of bitterheid. De zeeslang keek haar met één draaiend oog aan en verdubbelde zijn inspanningen om stroomopwaarts te zwemmen. Hij vluchtte voor haar! Zijn paniek was onmiskenbaar, evenals de stank van de dood die het beest verspreidde.

'Rustig maar, gevinde. Ik ben niet gekomen om je kwaad te doen, maar om je te helpen. Als ik dat kan. Laat me je naar dieper water duwen. Je huid heeft vocht nodig.' Ze sprak zacht en legde een muzikale, vriendelijke klank in haar stem. De zeeslang staakte zijn geworstel, maar dat kwam meer door uitputting dan omdat ze hem had weten te kalmeren. Tintaglia probeerde het opnieuw. 'Ik ben hier om je te verwelkomen en je naar huis te leiden. Kan je praten? Begrijp je wat ik tegen je zeg?'

Bij wijze van antwoord hief de zeeslang zijn kop uit het water. Hij deed een zwakke poging om zijn stekels op te zetten, maar er kwam geen gif uit. 'Ga weg,' siste hij. 'Of ik zal je doden.'

'Zulke dingen moet je niet zeggen. Ik ben hier om je te helpen. Weet je dat dan niet meer? Wanneer je de rivier opzwemt om je cocon te maken, word je door draken verwelkomd en geholpen. Ik zal je het beste zand wijzen om te gebruiken voor je cocon. Mijn speeksel in je cocon zal je de herinneringen van onze soort geven. Je moet niet bang voor me zijn. Het is nog niet te laat. De winter nadert, maar ik zal je in de koude maanden goed bewaken. Wanneer de zomer komt, zal ik de bladeren en de modder die je bedekken wegkrabben. De zon zal je cocon beschijnen en hij zal smelten. Je zult een prachtige draak worden. Een Heer van de Drie Domeinen. Dat beloof ik.'

In de ogen van de zeeslang zag ze hoe wantrouwen streed met wanhoop. 'Dieper water,' zei de slang tenslotte smekend.

'Dieper water,' zei Tintaglia instemmend. Ze hief haar kop op en keek om zich heen. Maar er was geen dieper water te vinden, tenzij ze het arme schepsel stroomafwaarts sleepte, en daar zou het geen eten kunnen vinden noch een plek om zijn cocon te maken. Bij de stad Trehaug hadden de eerste gronden gelegen waar de zeeslangen hun cocon maakten. Maar deze waren verzwolgen door het gestegen water. Er was nog een andere plek geweest, niet zoveel verder stroomopwaarts. Maar de rivier had zich verplaatst in zijn

brede bedding en was ondiep en steenachtig geworden voorbij de eens zo rijke oevers van met zilver doorschoten zanderige modder. Hoe kon ze de zeeslang helpen daar te komen? En eenmaal daar, hoe slaagde ze erin modder, slang en water bij elkaar te krijgen, zodat de zeeslang de vloeibaar gemaakte modder tot zich kon nemen om het materiaal voor zijn cocon af te scheiden?

De zeeslang hief vermoeid zijn kop op en slaakte een zacht, wanhopig trompetgeschal. Tintaglia voelde dat ze in actie moest komen. Ze had moeiteloos twee mensen meegedragen, maar de zeeslang was bijna net zo zwaar als zij. Toen ze probeerde hem naar iets dieper water te slepen, drongen haar klauwen in het zacht geworden vlees en zonken ze diep in de open wonden. De zeeslang schreeuwde en sloeg wild om zich heen. Tintaglia wankelde onder de slagen van zijn zwiepende staart. Ze wist haar evenwicht te bewaren door zich op vier poten te laten vallen. Terwijl ze dat deed voelde ze iets hards onder haar poot. Het kraakte onder haar gewicht. In een opwelling haakte ze haar klauwen eronder en trok ze het naar de oppervlakte.

Een schedel. Een schedel van een zeeslang. Het bijtende rivierwater had de zware botten bros gemaakt. Een ontmoedigend besef daagde. Toen ze de ondiepe wateren afzocht vond ze drie dikke ruggenwervels, een schedel, een stel ribben en een kaakbeen, in verscheidene stadia van ontbinding. Aan sommige kleefden nog stukjes kraakbeen vast. Andere waren glad gesleten of zo aangevreten dat ze

poreus waren. Het waren beenderen van haar soortgenoten.

De ongelukkige zeeslang lag inmiddels op zijn zij, hijgend van pijn. De paar druppels gif die hij wist af te scheiden, stroomden vanuit zijn stekels in zijn ogen. Tintaglia liep naar hem toe en keek op hem neer. Het dier deed even zijn grote ogen dicht. 'Verlos me, alsjeblieft,' bracht het toen hijgend uit.

Tintaglia gooide haar kop achterover en gaf met een oorverdovend gebrul uiting aan haar woede en haat. Ze gaf haar razernij de vrije loop, liet zich erdoor verblinden tot er een scharlakenrood waas voor haar ogen trok. Toen deed ze wat de zeeslang had gevraagd. Haar machtige kaken sloten zich om de nek, net achter zijn stekelkraag, nog druipend van het gif. Met een enkele, woeste beet brak ze de ruggengraat. Er ging een huivering door de zeeslang en de punt van zijn staart sloeg op het water. Tintaglia keek op hem neer terwijl zijn ogen nog een laatste keer draaiden. Toen lag het dier doodstil.

De smaak van het zeeslangenbloed was scherp en bijtend in haar bek. Zijn verwaterde gifstoffen prikten in haar tong. Ineens kende ze zijn levensloop. Even werd ze de zeeslang en ze trilde van uitputting en pijn. Verwarring was de overheersende emotie. Terwijl Tintaglia zichzelf weer terugvond, was ze geschokt door de totale nutteloosheid van het leven van de zeeslang. Telkens weer had zijn lichaam geantwoord op de roep dat hij moest migreren en transformeren. Ze wist niet hoe vaak het beklagenswaardige wezen de rijke voedingsgronden in het zuiden had verlaten

om naar het noorden te trekken.

Terwijl ze haar kop boog en zijn vlees verorberde, werd alles haar duidelijk. Zijn herinneringen voegden zich bij de hare. Als de wereld had gedraaid zoals het zou moeten, zou ze zijn herinneringen hebben doorgegeven aan haar kroost, samen met haar eigen herinneringen. Dan zou iemand zijn voordeel hebben gedaan met dit mislukte leven en de slang zou niet voor niets zijn gestorven. Ze zag alles wat hij had gezien, wat hij was geweest. Ze kende al zijn frustraties en was er getuige van hoe frustratie ontaardde in verwarring en uiteindelijk in pure dierlijkheid. Bij elke migratie had hij gezocht naar vertrouwde gebieden in zee en naar Een Die Zich Herinnert. Keer op keer was hij teleurgesteld en had de winter hem weer naar het zuiden gedreven om zijn fysieke reserves aan te vullen. Tot het keren van het tij hem weer naar het noorden stuurde. Vanuit haar kennis als draak besefte ze dat het weinig minder was dan een wonder dat de zeeslang het zo ver had gebracht met alleen de herinneringen aan zijn zeeslangenverledens. Ze keek neer op zijn kaalgevreten beenderen, proefde de smerige smaak van zijn vlees. Zelfs als ze hem naar dieper water had kunnen helpen, zou hij zijn gestorven. Het mysterie van de zeeslangen die voor haar vluchtten was opgelost. Ze groef nog meer beenderen op en keek ernaar. Hier lag haar volk, haar soort. Hier lag de toekomst en het verleden.

Ze keerde de overblijfselen van de zeeslang de rug toe. De rivier moest hem maar verslinden zoals deze dat met zoveel

anderen had gedaan. Ongetwijfeld zouden er nog vele volgen, tot er niet één meer over was. Ze was machteloos om daar iets aan te doen. Ze kon de rivier niet dieper maken, noch de loop zodanig veranderen dat deze weer dicht langs de oevers met de zilverdoorschoten aarde liep. Ze snoof. Heer van de Drie Domeinen. Heersers over Aarde, Zee en Hemel, maar baas over geen daarvan.

Ze kreeg het koud in de rivier en de bijtende omhelzing van het water begon te jeuken. Zelfs haar strak geschubde huid was er niet ongevoelig voor wanneer het bijtende zuur erg krachtig was. Ze waadde van de oever naar het midden van de rivier, waar de baldakijn van de wouden aan weerskanten terugweek, strekte haar vleugels en zette zich af. Door de verschuivende stenen onder haar klauwen kon ze niet voldoende kracht zetten en ze viel terug in het water. Even verlangde naar de landingsplaatsen van aangestampte aarde die de Ouderlingen liefdevol bereidden voor hun gevleugelde gasten. Als de Ouderlingen nog leefden, zou ook haar soort nog gedijen. Ze zouden deze ondiepe plek in de rivier hebben gemeden ter wille van hun drakenver-wanten. Maar de Ouderlingen waren uitgestorven en hadden zoiets beklagenswaardigs als het mensdom tot erfgenaam gekregen.

Ze zakte door haar poten voor haar volgende sprong toen er plotseling een gedachte bij haar opkwam. Mensen bouwden dingen. Zouden mensen de rivier kunnen uitdiepen, zouden ze de loop van het water kunnen veranderen en deze weer langs de zilverdoorschoten aarde

kunnen leiden die nodig was voor het maken van de cocons? Ze dacht na over wat ze had gezien van hun werken.

Dat konden ze. Maar zouden ze het ook willen?

Vastberadenheid nam bezit van haar. Met een machtige sprong sloeg ze haar vleugels uit en verhief ze zich in de lucht. Ze zou weer moeten jagen om de smerige smaak van het bedorven vlees van de zeeslang kwijt te raken. Maar terwijl ze dat deed, zou ze nadenken. Moest ze hen dwingen of omkopen? Onderhandelen of dreigen? Ze zou elke optie overwegen voordat ze terugkeerde naar Trehaug. De mensen zouden haar dienaren kunnen worden. Misschien zou haar soort dan alsnog overleven.

De klop op de deur van zijn kapiteinskajuit was net iets te hard. Bresker ging rechtop in zijn stoel, zette zijn kaken op elkaar en hield zichzelf voor dat hij geen overhaaste conclusies mocht trekken. 'Binnen,' zei hij zacht.

Lavoy kwam binnen en sloot de deur stevig achter zich. Hij kwam van zijn wacht. Zijn oliejas had hem enigszins droog gehouden, maar toen hij zijn pet afnam zat zijn haar aan zijn hoofd geplakt. 'U wilde me spreken?'

Bresker merkte op dat het 'kapitein' achterwege bleef. 'Dat klopt,' zei hij beminnelijk. 'Er staat rum op het buffet. Dat is goed tegen de kou. Daarna wil ik je wat instructies geven.' De rum was een gebaar van hoffelijkheid, waarop iedere stuurman recht had tijdens zo'n koude storm.

'Dank u wel, kapitein.'

Bresker keek toe terwijl hij een glas rum inschonk en in één teug achteroversloeg. Daardoor stond zijn gezicht iets minder nors toen hij voor Breskers bureau kwam staan. 'Instructies, kapitein?'

Bresker leunde achterover in zijn stoel. 'Het optreden van de bemanning tijdens de aanval door de piraten was ronduit bedroevend. Ze waren gedesorganiseerd en liepen elkaar voor de voeten. Ze moeten leren vechten als een eenheid.

Ik had je opdracht gegeven de voormalige slaven te mengen met de rest van de bemanning. Dit is niet naar tevredenheid gebeurd. Daarom geef ik je nu opdracht ze onder het commando van de tweede stuurman te plaatsen, zodat zij ze in haar manschappen kan integreren. Maak hun duidelijk dat dit geen gevolg is van ontevredenheid over hun optreden. Ik wil niet dat ze het als een straf beschouwen.'

Lavoy haalde diep adem. 'Zo zullen ze het waarschijnlijk wel opvatten. Ze zijn gewend voor mij te werken, dus de verandering zou hun moreel kunnen aantasten.'

'Zorg er dan voor dat daar geen reden voor is. Mijn tweede instructie heeft te maken met het boegbeeld. En mijn verbod met hem te praten.' Lavoys ogen werden nauwelijks merkbaar groter, maar Bresker wist genoeg. Lavoy had zijn verbod al genegeerd. Het was nog erger dan hij had gevreesd. Hij hield zijn stem echter neutraal. 'Ik sta op het punt het verbod op te heffen. Dat wil zeggen, voor de bemanning. Voor jou geldt het verbod nog steeds. Om redenen van discipline en moreel zal ik je toestaan die restrictie strikt tussen ons te houden. Ik

zal echter zelfs de schijn van insubordinatie niet tolereren. Ik wil niet dat je met het boegbeeld praat.'

De stuurman balde zijn vuisten. 'Mag ik ook vragen waarom?'

'Nee, dat mag je niet vragen,' zei Bresker onbewogen.

Lavoy deed zijn best een onschuldige indruk te wekken. 'Ik weet niet wat u van plan bent, kapitein, of wie er kwaad over me heeft gesproken. Ik heb niets misdaan. Hoe kan ik mijn werk doen als u tussen mij en mijn bemanning gaat staan? Wat doe ik als het schip tegen mij praat? Moet ik het dan negeren? Hoe kan ik...' Bresker had hem het liefst zijn nek omgedraaid, maar hij bleef zitten en wist zijn waardigheid te behouden. 'Als het werk je te veel is moet je dat zeggen, Lavoy. Er zijn meer capabele krachten aan boord.'

'U doelt op de vrouw. U zou me degraderen en haar tot eerste stuurman benoemen.' Zijn ogen werden zwart van woede. 'Nou, laat me u dan dit vertellen. Ze zou haar eerste wacht als stuurman niet eens volmaken. De mannen zouden haar niet accepteren. U en zij kunnen wel doen alsof ze capabel genoeg is, maar dat is ze niet. Ze is...'

'Genoeg. Ik heb je je orders gegeven. Dus je kunt vertrekken.' Het kostte Bresker de grootste moeite om in zijn stoel te blijven zitten. Hij wilde niet dat het op vechten uitdraaide. 'Ik heb je aangenomen toen niemand anders je wilde hebben, Lavoy. Wat ik je heb aangeboden was duidelijk: een kans om jezelf te bewijzen. Die kans heb je nog steeds. Word de eerste stuur die je kunt zijn. Maar probeer

niet meer te worden. Zorg dat mijn orders worden uitgevoerd. Dat is je enige taak. Als je die niet naar bevrediging verricht, laat ik je bij de eerste de beste mogelijkheid van boord zetten. Ga nu en denk na over wat ik heb gezegd.'

De man keek hem loerend aan, toen draaide hij zich om en liep naar de deur. 'Ik ben nog altijd bereid deze conversatie als strikt vertrouwelijk te behandelen,' zei Bresker. 'Ik stel voor dat jij hetzelfde doet.'

'Kapitein,' zei Lavoy. Het was niet bedoeld als instemming, louter als erkenning dat hij het had gehoord. De deur viel achter hem dicht.

Bresker leunde achterover in zijn stoel. Hij had niets opgelost. Alleen — misschien — wat tijd gekocht. Met een beetje geluk kon hij de hele boel tot Deeldorp bij elkaar houden.

Hij bleef nog even zitten, opziend tegen zijn laatste taak voor die avond. Hij had met Paragon gesproken, hij had de confrontatie met Lavoy gehad, nu moest hij de zaak nog uitpraten met Althea. Weer hoorde hij de honende woorden van het schip: ze is zo woedend dat haar haat is omgeslagen in kille afschuw. Hij wist precies wat het schip bedoelde, en twijfelde er niet aan dat het gelijk had. Hij probeerde de moed bij elkaar te rapen om haar te laten roepen, maar besloot dat hij zou wachten tot het eind van haar wacht. Dat zou verstandiger zijn.

Hij liep naar zijn kooi, trok zijn laarzen uit, maakte zijn buis

los en liet zich ruggelings op het bed vallen. Hij zag op tegen de ontmoeting, niet vanwege de verwijten die ze hem zou maken, maar vanwege zijn bijna onbedwingbare verlangen met haar alleen te zijn.

Althea had Cypros aan het roer gezet. De plicht vereiste weinig meer dan dat hij er stond en het recht hield. Jek stond op het voordek op de uitkijk. De neervallende regen zou drijfhout van de omringende eilanden kunnen losweken. Jek had een scherp oog voor dergelijke obstakels en zou de roerganger ruim van tevoren kunnen waarschuwen. Paragon gaf de voorkeur aan Jek boven de anderen onder haar commando. Hoewel Bresker iedereen had verboden tegen het boegbeeld te praten, slaagde zij erin de stilte eerder kameraadschappelijk dan verwijtend te maken.

Terwijl Althea over het dek liep dacht ze na over haar problemen. Bresker hoorde daar niet bij, hield ze zichzelf koppig voor. Het was haar grootste vergissing geweest zich door een man te laten afleiden van haar ware doel. Nu ze wist hoe hij werkelijk over haar dacht, kon ze hem opzijzetten en haar inspanningen richten op het terugwinnen van haar leven. Sinds de aanval had Althea haar verwachtingen van zichzelf omhooggeschroefd. Het deed er niet toe dat Bresker haar zwak en incompetent vond, zolang ze maar hoge eisen bleef stellen aan zichzelf. Ze richtte zich nu volledig op het schip en zorgde ervoor dat alles volmaakt verliep. Ze had de discipline tijdens haar wacht vergroot, niet met slagen en schreeuwen

zoals Lavoy dat deed, maar door erin te volharden dat elke taak precies zo werd uitgevoerd als zij dat wilde. Daarbij had ze zowel de sterke als de zwakke punten van haar dekknechten ontdekt. Semoy was niet snel, maar hij bezat een grote kennis van schepen. Tijdens het eerste deel van de reis had hij ernstig geleden onder zijn afscheid van de fles. Lavoy had de oude man op haar wacht gezet als een nutteloze bron van ergernis met trillende handen, maar nu hij zijn zeebenen had teruggevonden, had Semoy bewezen een heleboel handigheidjes te weten over tuigage en lijnen. Lop was simpel van geest en had moeite met spanningen en het nemen van beslissingen. Maar hij was onvermoeibaar als het om saaie klussen of routinekarweitjes ging. Jek was het tegenovergestelde. Ze was snel en genoot van uitdagingen, maar ze raakte al snel verveeld en werd slordig bij het uitvoeren van routineklussen. Althea vleide zichzelf met de gedachte dat ze de taken onder haar wacht nu goed had verdeeld.

Dus Bresker had nauwelijks een excuus gehad om aan dek te verschijnen tijdens haar wacht terwijl hij had moeten slapen. Ze zou het hebben kunnen vergoelijken als de storm haar bemanning tot het uiterste op de proef had gesteld, maar het weer was niet gevaarlijk, alleen onaangenaam. Op haar patrouille over de dekken kwam ze hem twee keer tegen. De eerste keer had hij haar aangekeken en haar 'Goedenavond' gewenst. Ze had zijn hoffelijke groet ernstig beantwoord en haar weg vervolgd.

De tweede keer dat ze hem tegenkwam, had hij de beleefdheid zich te generen. Hij bleef staan en maakte een vrijblijvende opmerking over het weer. Ze was het met hem eens dat het erg onaangenaam was en maakte aanstalten verder te lopen.

'Althea.'

Ze bleef staan. 'Kapitein?'

Hij keek haar aan. Zijn gezicht was een studie in schaduwen bij het zwaaiende licht van de scheepslantaarn. Ze zag dat hij regendruppels van zijn ogen knipperde. Net goed. Hij had hier niets te zoeken. 'Ik wilde je even laten weten dat ik aan het eind van je wacht het verbod ophef om tegen het boegbeeld te praten.' Hij zuchtte. 'Ik weet niet of het enige indruk op hem heeft gemaakt. Soms ben ik bang dat isolatie hem alleen maar meer in zijn verzet zal stijven. Daarom heb ik besloten het verbod op te heffen.'

Ze knikte vluchtig. 'Ik heb het begrepen, kapitein.'

Hij aarzelde, alsof hij verwachtte dat ze nog meer zou zeggen. Er was echter niets dat een tweede stuurman nog tegen haar kapitein kon zeggen over deze aankondiging. Dus ze bleef hem aankijken tot hij zich met een kort knikje omdraaide. Toen ging ze weer aan het werk.

Dus ze mochten weer tegen Paragon praten. Ze wist niet of ze dat een opluchting moest vinden of niet. Misschien zou Amber er blij mee zijn. De scheepstimmerman was in somber gepieker vervallen sinds Paragon de piraat had gedood. Wanneer ze erover spraken gaf ze onveranderlijk

Lavoy de schuld. Ze hield vol dat de stuurman het schip ertoe had aangezet. Althea kon het er persoonlijk alleen maar mee eens zijn, maar als tweede stuurman kon ze daar niet mee instemmen. Daarom had ze - tot Ambers ergernis - haar mond gehouden.

Ze vroeg zich af wat Ambers eerste woorden tegen Paragon zouden zijn. Zou ze hem terechtwijzen of een verklaring van hem eisen? Althea wist wel wat zijzelf zou doen. Ze zou erop reageren zoals ze op al Paragons overtredingen had gereageerd: door deze te negeren. Ze zou er tegenover het schip niets over zeggen, net zomin als ze ooit echt met hem had gesproken over de twee keer dat hij was gekapseisd en zijn voltallige bemanning naar de kelder had gestuurd. Sommige dingen waren te gruwelijk om erover te praten. Paragon wist wat ze ervan vond. Hij was een van de oudste levende schepen, gebouwd met erg veel toverhout in zijn skelet. Ze kon geen stuk van het schip aanraken zonder haar afschuw en ontsteltenis aan hem over te brengen. Verdrietig genoeg was de enige reactie die ze aan zijn kant voelde, verzet en woede. Hij voelde zich gerechtvaardigd in wat hij had gedaan en hij was boos dat niemand die emotie met hem deelde.

Ze maakte opnieuw een langzame ronde over het dek, maar alles was in orde. Het zou bijna een opluchting zijn geweest als ze een simpele taak had ontdekt. In plaats daarvan dwaalden haar gedachten naar Vivacia. Met elke dag die verstreek, werd haar hoop om haar schip terug te krijgen

kleiner. Haar pijn over de scheiding van haar schip was zat diep vanbinnen, als een wond die niet wilde genezen. Soms, zoals nu, tastte ze ernaar, zoals je aan een loszittende tand voelde. Dan blies ze de oude pijn nieuw leven in, eenvoudig om te bewijzen dat haar ziel nog niet was gestorven. Als ze haar schip maar terug zou krijgen, zou alles goed zijn, hield ze zichzelf voor. Als ze het dek van de Vivacia weer onder haar voeten had, waren alle andere problemen ineens niet belangrijk meer. Dan kon ze Bresker vergeten. Die avond leek haar droom om het schip terug te krijgen volkomen hopeloos. Te oordelen naar wat de jonge piraat had gezegd, zou Kennit niet openstaan voor een aanbod van een losgeld, zeker niet zo'n laag bedrag als zij hem kon bieden. Dus bleven alleen geweld of een list over. De lukrake verdediging van Paragons bemanning tijdens de aanval door de piraten had haar weinig vertrouwen gegeven in hun vermogen ook maar iets af te dwingen.

Restte nog slechts een list. Maar het idee om zich voor te doen als een groepje vogelvrijen dat uit Beijerstad was ontsnapt in de hoop piraat te worden, leek haar meer iets voor een klucht dan een serieuze strategie. Uiteindelijk zouden ze er Lavoy waarschijnlijk rechtstreeks mee in de kaart spelen. Het was duidelijk dat hij en zijn bemanning van Gemerkten genoten van het idee. Hoopte hij het nog iets verder door te voeren en Paragon over te nemen om met hem te gaan kaapvaren? Als ze die rol zouden spelen, zou deze mogelijkheid ongetwijfeld voor ieder lid van de

bemanning een reële optie worden. Het Beijerstadse havengespuis dat ze als bemanning hadden aangemonsterd, zou geen krachtige morele bezwaren hebben tegen een dergelijke verandering in hun carrière. Wat het schip zelf betrof, wist ze niet langer wat ze moest denken. Dit hele avontuur had facetten van Paragons karakter aan het licht gebracht die ze nooit had vermoed. Ze had tijd nodig. Tijd om een beter plan te bedenken. Tijd om dit arme, krankzinnige schip te begrijpen. Maar de tijd schoot door haar handen als een losgeslagen lijn. Elke wacht bracht hen dichter naar Deeldorp, Kennits bolwerk.

Tegen de ochtend hield het op met regenen en brak de zon door het wolkendek. Brede banen licht streken over het water en de daarop verspreid liggende eilanden. De wind wakkerde aan en begon uit een andere hoek te waaien. Althea riep de mannen van haar wacht bij elkaar zodat Bresker hun de verandering in zijn orders kon doorgeven, terwijl de mannen van Lavoy aan dek verschenen. De eerste stuurman wierp haar in het voorbijgaan een woedende blik toe, maar zijn vijandigheid verraste haar niet meer.

Toen alle manschappen op het dek waren verzameld deed Bresker zijn verhaal. Althea luisterde onbewogen terwijl hij het spreekverbod tegen het boegbeeld ophief. Zoals ze wel had verwacht drukte Ambers gezicht opluchting uit. Ook toen Bresker vervolgde met de aankondiging dat sommige mannen van haar wacht zouden worden vervangen door voormalige slaven slaagde ze erin haar gezicht in de plooi te houden.

Zonder zelfs maar met haar te overleggen had hij al haar inspanningen ongedaan gemaakt! Terwijl ze elke dag dieper het piratengebied binnenvoeren, had hij haar verantwoordelijk gemaakt voor mannen die ze nauwelijks kende. Mannen die Lavoy misschien had aangezet tot muiterij. Een schitterende toevoeging aan haar wacht. Inwendig kookte ze, maar ze liet niets merken.

Toen Bresker was uitgesproken, stuurde ze haar mannen weg om te gaan eten of slapen. Haar woede had haar eetlust bedorven. Ze liep rechtstreeks naar haar hut, wensend dat ze deze niet hoefde te delen met twee anderen. Bij hoge uitzondering was er niemand. Jek zat waarschijnlijk te eten en Amber zou al wel bij Paragon zijn. Ze voelde zich even schuldig bij de gedachte dat ze het boegbeeld ontliep. Toen concentreerde ze zich op haar woede en besloot ze dat het beter was zo. Ze had niet alleen haar tedere gevoelens voor Bresker verdrongen, maar ze besloot zich ook niet langer druk te maken over Amber en het schip. Dat was een stuk eenvoudiger. Ze kon als tweede stuurman het meest doeltreffend functioneren wanneer ze haar werk niet liet beïnvloeden door persoonlijke overwegingen.

Slaap was wat ze nodig had. Ze had net haar vochtige hemd uit haar broek getrokken toen er op de deur werd geklopt. 'Wat is er?' riep ze geërgerd. Buiten de deur klonk de zachte stem van Flek. Ze trok haar hemd weer aan en deed open. Wat kom je doen?' beet ze hem toe.

Flek deed twee stappen naar achteren. 'De kapitein wil u

spreken,' zei hij geschrokken.

'Dank je wel!' Met een klap trok ze de deur weer dicht. Waarom had Bresker niet gewoon aan dek gezegd wat hij op zijn lever had? Waarom moest hij inbreuk maken op het kleine beetje tijd dat ze voor zichzelf had? Ze stopte haar buis weer in haar broek, liep de hut uit en gooide de deur achter zich dicht.

'Binnen!' riep Bresker toen er op zijn deur werd gebonsd. Hij keek op van zijn kaarten, in de verwachting dat het Lavoy of een van zijn mannen zou zijn met belangrijk nieuws. In plaats daarvan was het Althea. Ze kwam binnen en bleef voor zijn kaartentafel staan.

'Flek zei dat u me wilde spreken, kapitein.'

De moed zonk hem in de schoenen. 'Dat klopt.' Hij wist even niet wat hij moest zeggen. 'Ga zitten,' zei hij tenslotte uitnodigend, maar ze deed het stijfjes alsof ze het als een commando beschouwde. Daarbij keek ze hem recht aan. 'Als je vader me zo aankeek, wist ik dat er een flinke schrobbering zou volgen.'

Bij het zien van de geschokte uitdrukking op haar gezicht besefte hij dat hij het hardop had gezegd. Het vervulde hem met afschuw, maar tegelijkertijd moest hij zich beheersen om niet in lachen uit te barsten. Hij leunde achterover in zijn stoel en slaagde erin zijn gezicht in de plooi te houden. Waarom zeg je het niet gewoon ronduit?' vroeg hij beheerst.

Ze keek hem woedend aan, maar tot zijn verrassing

ontplofte ze niet. 'Dat is niet aan mij, kapitein,' zei ze beheerst maar met een lichte beving in haar stem.

Kapitein. Ze hield het formeel. Vastberaden om de lucht te zuiveren moedigde hij haar echter nog verder aan. 'Ik heb je zojuist toestemming gegeven. Er zit je iets dwars. Wat is het?' Toen ze bleef zwijgen werd hij driftig. 'Vooruit, zeg op!'

'Heel goed, kapitein.' Haar zwarte ogen schoten vuur. 'Ik vind het moeilijk mijn werk te doen wanneer mijn kapitein blijkbaar geen enkel respect voor me heeft. U vernedert me tegenover de bemanning en dan verwacht u nog dat ik mijn wacht op orde houd. Dat is niet juist en het is niet eerlijk.'

Wat?' vroeg hij verontwaardigd. Hoe kon ze zoiets zeggen? Hij had haar aangenomen als stuurman, hij had haar in vertrouwen genomen over zijn persoonlijke overwegingen, hij had haar zelfs geraadpleegd over wat het beste zou zijn voor het schip. Wanneer heb ik je ooit 'Vernederd tegenover de bemanning'?'

Tijdens de aanval. Ik deed mijn best om enteraars af te houden. U bemoeide zich er niet alleen mee door mijn taak over te nemen, maar u zei bovendien dat ik "een veilig heenkomen moest zoeken".' Haar stem werd steeds luider van woede. 'Alsof ik een kind was dat u moest beschermen. Alsof ik minder competent was dan Flek, die u wel bij u hield.'

'Dat is niet waar!' protesteerde hij. Maar hij zweeg bij het zien van de woedende uitdrukking op haar gezicht. 'Heb ik dat echt gezegd?'

'Ja,' zei ze ijzig. 'Vraag het maar aan Flek. Die kan het zich ongetwijfeld nog herinneren.'

Hij wist niet meer dat hij zoiets had gezegd. Wat hij zich nog wel herinnerde was zijn plotselinge angst toen hij Althea midden in het strijdgewoel had ontdekt. Een enorm schuldgevoel overspoelde hem. In het vuur van de strijd en door de ijzige angst die hem had overvallen... had hij het waarschijnlijk gezegd. Hij stelde zich voor hoe gekwetst ze zich moest hebben gevoeld in haar trots, haar zelfvertrouwen. Haar woede was meer dan gerechtvaardigd. Hij bevochtigde zijn lippen. 'Als jij het zegt zal het wel zo zijn. Dat had ik nooit mogen zeggen. Het spijt me.'

Hij keek naar haar op. Ze was geschokt door zijn verontschuldiging. Haar ogen waren heel groot geworden. Hij schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op. Ze bleef hem zwijgend aankijken.

'Ik heb het volste vertrouwen in je, Althea. Je hebt altijd naast me gestaan en we hebben menig obstakel, menige zeeslang bestreden... We hebben dit vervloekte schip samen weer in het water gezet. Maar tijdens die aanval was ik...' Zijn stem haperde. 'Ik kan dit niet,' zei hij plotseling. 'Ik kan zo niet doorgaan.'

'Hoe niet?'

Hij sprong overeind. 'Ik kan niet blijven doen alsof ik niet van je hou. Ik kan niet doen alsof het me onverschillig laat als ik zie dat je in gevaar bent.'

Ze schoot overeind alsof hij haar had bedreigd en draaide

zich om naar de deur. Met twee stappen was hij bij haar en versperde hij haar de doorgang. 'Luister alsjeblieft naar me,' zei hij smekend. De woorden stroomden over zijn lippen. Hij wilde er niet aan denken hoe dwaas ze haar in de oren zouden klinken en hoe onherroepelijk het was wat hij zei. 'Je zegt dat je je werk niet kunt doen zonder mijn respect. Maar besef je dan niet dat voor mij hetzelfde geldt? Wel vervloekt, ik zie mezelf weerspiegeld in jouw gezicht, in de blik in je ogen als ik iets goed doe, in je grijns als ik iets stoms heb gedaan maar me er toch uit heb weten te redden. Als je me dat afneemt, als je...'

Ze keek hem alleen maar geschrokken aan. De moed zonk hem in de schoenen. Althea, ik ben zo vervloekt eenzaam.' Het klonk als een smeekbede. 'Het ergste is de wetenschap dat ik jou hoe dan ook zal verliezen, of onze missie nu slaagt of mislukt. De wetenschap dat je elke dag bij me bent, op ditzelfde schip, en dat ik niet eens een maaltijd met je kan delen, laat staan je hand aanraken is al een kwelling. Als je me dan ook nog niet wilt aankijken of met me wilt praten... Ik kan niet langer leven met deze kilte tussen ons. Ik kan het niet!'

Er lag een vurige blos op Althea's wangen. Haar natte haar begon te drogen en er dansten een paar losgeraakte krullen om haar gezicht. Even moest hij zijn ogen sluiten tegen de zoete pijn van zijn verlangen. 'Een van ons moet verstandig zijn.' Haar stem klonk erg gespannen. Ze stond vlak voor hem, met haar armen stijf om zich heengeslagen alsof ze bang was dat ze zich niet zou kunnen beheersen. 'Laat me erdoor,

Bresker.' Het was niet meer dan een fluistering.

Hij kon het niet. 'Laat me... laat me je alleen maar vasthouden. Heel even maar, dan laat ik je gaan,' smeekte hij, wetend dat hij loog.

Hij loog en ze wisten het allebei. Heel even zou niet genoeg zijn, voor geen van beiden. Haar ademhaling ging zwaar en toen zijn eeltige hand langs haar kaak streek duizelde het haar plotseling. Ze strekte een hand uit naar zijn borst, op zoek naar houvast, misschien om hem weg te duwen. Dat was alles. Ze zou niet zo onnozel zijn om dit te laten gebeuren. Maar ze voelde zijn warme huid onder zijn hemd, ze voelde het kloppen van zijn hart. Haar hand klemde zich om de stof en trok hem naar zich toe. Struikelend deed hij een stap naar voren en toen waren zijn armen om haar heen. Hij hield haar zo stijf vast dat ze nauwelijks kon ademen. Even stonden ze roerloos. Toen zuchtte hij alsof zijn pijn eindelijk was gestild. 'O, Althea. Waarom moet het toch altijd zo ingewikkeld zijn tussen ons?'

Zijn warme adem streek over haar hoofd terwijl hij een tedere kus op haar zwarte haar drukte. Plotseling leek het haar allemaal heel eenvoudig. Toen hij zich bukte om haar oor en haar hals te kussen, draaide ze haar mond naar de zijne en sloot ze haar ogen. Het moest maar gebeuren. Ze wilde zich niet langer verzetten.

Ze voelde dat hij haar hemd uit haar broek trok. Zijn huid was ruw maar zijn aanraking was teder terwijl zijn handen

omhoog gleden. Hij legde een hand op haar borst. Even stond ze als verlamd. Toen legde ze haar handen op zijn heupen en trok ze hem tegen zich aan.

Hij verbrak de kus. Wacht even,' zei hij waarschuwend. Blijkbaar was hij bij zinnen gekomen. Het duizelde haar van teleurstelling. Hij liep echter naar de deur en schoof met bevende handen de grendel ervoor. Toen hij bij haar terugkwam nam hij haar handen in de zijne, kuste ze en keek zwijgend op haar neer. Even sloot ze haar ogen. Hij wachtte af en liet de beslissing aan haar over. Zachtjes trok ze hem mee naar zijn kooi.

Amber sprak ernstig en langzaam. 'Volgens mij besefte je niet ten volle wat je deed. Daarom kan ik je vergeven. Maar alleen deze ene keer. Je moet leren wat het voor een mens betekent om te sterven, Paragon. Ik denk niet dat je beseft hoe definitief het was wat je hebt gedaan.' De storm teisterde haar, maar ze bleef zich vastklampen aan zijn reling en wachtte op antwoord. Hij probeerde iets te bedenken dat haar tevreden zou stellen, want hij wilde niet dat Amber verdriet had om hem. Wanneer ze hem haar verdriet liet voelen, ging het dieper dan bij ieder ander mens. Het maakte hem bijna net zo ongelukkig als zijn eigen verdriet.

'Paragon. Luister je naar me?'

'Nee.' Hij balde zijn vuisten en drukte ze tegen zijn borst. Nee, hij zou niet schreeuwen. Hij zou het niet doen. Amber praatte tegen hem, maar hij sloot zijn oren en concentreerde

zich op zijn andere zintuigen. Schuchter sloot hij zijn niet-bestaande ogen en terwijl hij zich overgaf aan zijn gedachten voelde hij eeuwenoude herinneringen in zich opstijgen.

Althea hield Bresker dicht tegen zich aan en voelde het bonzen van zijn hart. Met zijn gezicht tegen haar hals snakte hij naar adem. Zijn haar was over zijn voorhoofd gevallen. Zachtjes streek ze met haar vingers over het langgerekte litteken van de nauwelijks geheelde zwaardhouw. Toen legde ze haar hand erop, alsof ze hem op die manier kon genezen. Ze zuchtte. Hij rook lekker, naar de zee en het schip en naar zichzelf. Wanneer ze hem in haar armen hield, was het alsof ze al die dingen in zich had verenigd. 'Het leek bijna alsof we vlogen,' fluisterde ze.

HOOFDSTUK 13
Overleven

~

'Mama? We kunnen de haven van Beijerstad zien.'

Keffria hief haar pijnlijke hoofd van het kussen. Selden stond in de deuropening van de hut op de Kendrij die ze samen deelden. Ze keek naar haar zoon. Zijn lippen waren gebarsten, zijn wangen en zijn voorhoofd verbrand en geteisterd door de wind. Sinds zijn ongelukkige avontuur in de begraven stad had er een dromerige blik in zijn ogen gelegen. Het gaf haar het gevoel alsof ze hem op de een of andere manier kwijt was. Selden was het laatste kind dat haar was gebleven. Ze zou wanhopig moeten zijn om hem te koesteren. Het zou niet meer dan logisch zijn geweest als ze hem altijd bij zich had willen hebben. In plaats daarvan was haar hart als verdoofd. Ze kon maar beter niet te veel van hem houden. Net als haar andere kinderen kon hij haar elk moment worden afgenomen.

'Kom je kijken? Het ziet er heel raar uit.' Selden zweeg even. 'Sommige mensen aan dek staan te huilen.'

'Ik kom eraan,' zei ze vermoeid. Het was tijd om het onder ogen te zien. De hele weg hierheen had ze vermeden om Selden te vertellen over wat ze misschien zouden aantreffen. Ze zwaaide haar benen over de rand van haar kooi en probeerde haar haar te fatsoeneren. Uiteindelijk gaf ze het op. In plaats daarvan sloeg ze haar omslagdoek eromheen. Hij was nog vochtig van de laatste keer dat ze aan dek was

geweest.

Het was een grijze dag, de regen viel gestaag. Ze voegde zich bij de andere passagiers die naar Beijerstad stonden te kijken. Niemand zei iets, niemand wees. Ze keken alleen maar, zwijgend. Bij sommigen stroomden de tranen over hun gezicht.

De Koopmans Baai was een knekelveld. Overal staken masten van verwoeste schepen uit het water. De Kendrij manoeuvreerde zorgvuldig rond de gezonken schepen en zette geen koers naar de traditionele aanlegplaats voor de levende schepen maar naar een van de recent gerepareerde kaden. Het schone, gele hout contrasteerde merkwaardig met het verweerde grijs en geblakerde zwart van de andere kaden. Aan wal stonden mannen om hen te verwelkomen. Althans, dat hoopte ze.

Selden drukte zich tegen haar aan. Afwezig legde ze een hand op zijn schouder. Complete delen van de stad waren veranderd in zwarte ruïnes, waar de verbrande skeletten van gebouwen glinsterden in de vallende regen. De jongen drukte zich nog dichter tegen haar aan. 'Is alles goed met oma?' vroeg hij gesmoord.

'Ik weet het niet,' antwoordde ze vermoeid. Ze was er zo moe van om steeds maar tegen hem te moeten zeggen dat ze het niet wist. Ze wist niet of zijn vader nog leefde. Ze wist niet of zijn broer nog leefde. Ze wist niet wat er met Malta was gebeurd. De Kendrij had de Wilde Regen Rivier afgezocht tot de monding maar niets gevonden. Op Reyns wanhopige

aandringen waren ze omgekeerd en hadden ze de rivier nogmaals afgezocht tot Trehaug. Maar ze hadden geen spoor gevonden van de kleine boot die Reyn beweerde te hebben gezien. Keffria had het nooit hardop gezegd, maar ze vroeg zich af of Reyn het zich niet had verbeeld. Misschien had hij zo graag gewild dat Malta nog leefde, dat hij zichzelf voor de gek had gehouden. Keffria wist maar al te goed hoe zoiets kon gebeuren. In Trehaug was Jani Khuprus aan boord gekomen van de Kendrij. Voordat ze vertrokken uit de Regenstad stuurden ze een vogel naar Beijerstad, waarin ze de Raad op de hoogte brachten van het feit dat ze de satraap niet hadden gevonden, maar dat ze bleven zoeken. Het was een dwaze hoop, maar een die Keffria noch Reyn wilden opgeven.

Op deze laatste reis stroomafwaarts had Keffria elke avond aan dek gestaan en de vallende schemering in getuurd. Telkens weer was ze ervan overtuigd geweest dat ze een kleine roeiboot zag. Een keer had ze Malta zelfs zien opstaan, met haar hand geheven in een bede om hulp. Het was echter slechts een boomstam geweest, losgerukt van de oever, met een wortel wanhopig geheven terwijl hij langsdreef.

Zelfs toen de Kendrij de rivier al achter zich had gelaten, had ze haar nachtelijke wake aan dek voortgezet. Ze kon er niet op vertrouwen dat de uitkijk van het schip keek met de ogen van een moeder. De vorige nacht hadden ze door een ijzig regengordijn een glimp van een schip uit Kwarts opgevangen dat de Kendrij gemakkelijk had ingehaald. Het schip was alleen geweest, maar tijdens hun reis had hun uitkijk

andere schepen ontdekt, in groepjes van twee of drie, en twee grote Kwartse zeilschepen. Ze hadden de Kendrij genegeerd, of ze waren slechts voor de vorm achter haar aangegaan. Waar wachtten de overvallers op, had de kapitein zich afgevraagd. Kwamen ze bij elkaar aan de monding van de Wilde Regenrivier? Of in Beijerstad? Waren ze deel van een vloot die de Gedoemde Kust ging bezetten? Reyn en Jani hadden zich aangesloten bij de kapitein in zijn zinloze speculaties, maar Keffria zag er het nut niet van in.

Malta was verdwenen. Keffria wist niet of ze was gestorven in de verzonken stad of ten onder gegaan op de rivier. Dat ze het waarschijnlijk nooit zou weten, vrat aan haar als een kankergezwel. En zou ze er ooit achterkomen wat er van Wintrow en Kyle was geworden? Ze probeerde te blijven hopen dat ze nog in leven waren, maar ze kon het niet. In plaats daarvan leefde ze in een soort leegte waarin ze al haar gevoelens had verdrongen. Het enige wat telde, was het heden.

Reyn Khuprus stond naast zijn moeder. De regen doorweekte zijn sluier. Daar lag Beijerstad, net zo beschadigd als hij had verwacht na het nieuws dat de postvogels naar Trehaug hadden gebracht. Tevergeefs probeerde hij een emotie te vinden die paste bij de aanblik.

'Het is nog erger dan ik vreesde,' mompelde zijn moeder naast hem. 'Hoe kan ik de Raad van Vaarders om hulp vragen wanneer hun eigen stad in puin ligt en hun kust wordt bedreigd door Kwartse schepen?'

Dat werd geacht een deel te zijn van hun missie. Jani Khuprus had de vaarders uit de Regenlanden al vaker vertegenwoordigd bij hun verwanten in Beijerstad, maar zelden op zo'n ernstige missie. Nadat ze formeel haar verontschuldigingen had aangeboden tegenover de Raad van Vaarders vanwege de ongelukkige verdwijning van satraap Cosgo en zijn Concubine van het Hart, zou ze de Raad om hulp vragen voor de vaarders van de Wilde Regenlanden. De eeuwenoude stad der Ouderlingen was bijna volledig verwoest. Met grote inspanning zouden ze er uiteindelijk misschien in slagen delen van de stad weer bloot te leggen. Tot het zover was, waren de vaardersgeslachten die afhankelijk waren van de handel in de vreemde en prachtige voorwerpen die in de stad werden opgegraven, beroofd van elke vorm van inkomsten. Deze families vormden de ruggengraat van Trehaug. Zonder de schatten uit de stad der Ouderlingen had Trehaug geen economisch bestaansrecht. Hoewel de stad wel iets oogstte uit de wouden van de Wilde Regenlanden, hadden ze geen velden om graan te verbouwen of vee te laten grazen. Ze hadden altijd ruilhandel gepleegd met Beijerstad om in hun voedselbehoefte te voorzien. De Kwartse blokkade van de handel werd ook in Trehaug al gevoeld. Nu de winter voor de deur stond zou de situatie spoedig wanhopig zijn.

Reyn wist wat zijn moeders diepste angst was. Ze geloofde dat deze laatste ramp de ondergang zou betekenen voor het volk van de Wilde Regenlanden. Hun aantal was de laatste

twee generaties alleen maar teruggelopen. Kinderen werden in de Wilde Regenlanden vaak dood geboren, of stierven in de eerste paar maanden. Zelfs de kinderen die bleven leven hadden niet zo'n hoge levensverwachting als elders. Dat was een van de redenen waarom de vaarders van de Wilde Regenlanden hun levensgezel vaak bij hun verwanten in Beijerstad zochten. Dergelijke huwelijken hadden een grotere kans op vruchtbaarheid, en de kinderen die eruit werden geboren waren sterker. De mensen in Beijerstad, ongeacht of ze verwant aan de Regenlanders waren, toonden zich de laatste paar generaties steeds minder bereid om naar de Wilde Regenlanden te komen. Geschenken voor de familie van een potentiële huwelijkskandidaat waren gestegen in omvang, waarde en aantal. Daarvan getuigde ook de bereidheid van zijn eigen familie om de schuld van een levend schip eenvoudig kwijt te schelden in de hoop Reyn te verzekeren van een bruid. Nu Malta verloren was, wist Jani dat Reyn nooit zou trouwen en de familie Khuprus dus geen nakomelingen zou schenken. De bruidsgiften waren vergeefs geweest. Nu Trehaug aan de bedelstaf was geraakt, zouden andere families in de Wilde Regenlanden hun kinderen amper kunnen voeden, laat staan dat ze konden onderhandelen om levensgezellen. Het was niet onwaarschijnlijk dat het volk van de Wilde Regenlanden volledig zou uitsterven.

Daarom ging Jani naar Beijerstad, om uit te leggen hoe de satraap was verdwenen en om de vaarders daar om hulp te

smeken. De combinatie van die twee missies was een diepe belediging voor haar trots. Reyn had medelijden met zijn moeder, maar zijn eigen verdriet maakte dat hij zich op een afstand hield. Het verlies van de satraap zou een oorlog kunnen ontketenen die de volledige verwoesting van Beijerstad tot gevolg zou kunnen hebben. Zijn dierbare, eeuwenoude stad der Ouderlingen was verwoest. Maar deze tragedies vormden slechts de achtergrond van zijn verdriet om het verlies van Malta.

Hij was verantwoordelijk voor haar dood. Door haar naar zijn stad te brengen had hij haar op het pad naar de dood gezet. Het enige schepsel bij wie hij nog meer verantwoordelijkheid legde, was Tintaglia, de draak. Hij verachtte zichzelf omdat hij haar had geromantiseerd. Hij had gedacht dat ze een nobel, wijs schepsel zou zijn, en hij had haar op een voetstuk geplaatst als de laatste van haar luisterrijke soort. In werkelijk was ze een ondankbaar, zelfzuchtig, egoïstisch beest. Als ze het oprecht had gewild had ze Malta kunnen redden.

Hij probeerde iets positiefs te zeggen om zijn moeder een beetje op te beuren. 'Het ziet ernaar uit alsof er hier en daar al met de herbouw is begonnen.'

'Ja. Van barricades,' zei ze toen het schip de kade naderde. Ze had gelijk. Moedeloos merkte Reyn op dat de mannen op de kade zwaarbewapend waren. Het waren vaarders, want hij herkende verscheidene van hen, en de kapitein van de Kendrij riep hen bulderend een groet toe.

Achter hem klonk gekuch. Hij draaide zich geschrokken om en stond oog in oog met Keffria Vestrit. Haar blik ging van zijn moeder naar hem. 'Ik weet niet wat ik thuis zal aantreffen,' zei ze zacht. 'Maar het spreekt vanzelf dat we u gastvrij zullen ontvangen.' Ze glimlachte wrang. 'Als mijn huis er tenminste nog staat.'

'We willen je niet tot last zijn,' zei Jani vriendelijk. 'Doe geen moeite. Ergens in Beijerstad zal nog wel een herberg in bedrijf zijn.'

'U zou ons niet tot last zijn,' hield Keffria vol. 'U kunt ervan verzekerd zijn dat Selden en ik uw gezelschap zouden verwelkomen.'

Reyn begreep plotseling dat er misschien meer achter de uitnodiging stak dan een simpele wederdienst van gastvrijheid. 'Het is misschien niet veilig voor u om alleen naar huis terug te keren. Wees zo goed mijn moeder en mij de gelegenheid te geven onze zaken te regelen. Daarna zullen we u naar huis vergezellen, om te zorgen dat u veilig aankomt.'

'Daar zou ik jullie erg dankbaar voor zijn,' gaf Keffria nederig toe.

Na een moment van stilte slaakte Reyns moeder een zucht. 'Ik heb het zo druk gehad met mijn eigen problemen dat ik me helemaal niet gerealiseerd heb hoe verdrietig deze thuiskomst voor jou zou kunnen zijn. Sterker nog, dat je waarschijnlijk gevaar loopt. Wat onnadenkend van me.'

'U hebt uw eigen zorgen,' zei Keffria.

'Maar toch. Eerlijkheid moet voorlopig in de plaats komen

voor formaliteit,' zei Jani plechtig. 'En niet alleen tussen jou en mij. Alle vaarders zullen eerlijk moeten zijn als we dit willen overleven. Bij Sa, kijk toch eens naar de Grote Markt. De helft is verdwenen!'

Terwijl de bemanning het schip aanlegde zwierven Reyns blikken over de mannen die zich op de kade hadden verzameld. Hij ontdekte Grag Tenira die hij sinds het Zomerbal niet meer had gezien. Tot zijn verrassing kwamen er gemengde gevoelens bij hem op. Grag was een vriend, maar inmiddels verbond Reyn hem met Malta's dood.

Toen het schip eenmaal lag aangemeerd werd er een loopplank uitgelegd. Onmiddellijk dromde de menigte naar voren en werden er vragen geschreeuwd naar de kapitein en zijn bemanning. Reyn baande zich een weg door het opdringende volk. Zijn moeder, Keffria en Selden volgden in zijn kielzog. Op het moment dat zijn voet de kade raakte, stond hij oog in oog met Grag. 'Reyn?' vroeg hij zacht.

'Inderdaad.' Hij stak zijn hand naar Grag uit maar deze trok Reyn nog dichter naar zich toe.

Met zijn hoofd vlak bij dat van Reyn vroeg hij ongerust: 'Is de satraap al gevonden?'

Reyn schudde nauwelijks merkbaar zijn hoofd. Grag fronste zijn voorhoofd. 'Kom mee,' zei hij haastig. 'Jullie allemaal. Er staat een wagen te wachten. Ik heb al drie dagen een jongen op de uitkijk staan naar de Kendrij. Vlug! Er doen hier de laatste tijd de meest wilde geruchten de ronde. Jullie kunnen je beter niet laten zien.' Van onder zijn jas haalde hij

een ruwe werkmantel te voorschijn. 'En zeker niet in kleding uit de Regenlanden.'

Even zweeg Reyn geschokt. Toen schudde hij de mantel los en wierp hij die over de schouders van zijn moeder. Grag pakte Keffria zonder plichtplegingen bij haar arm. 'Kom vlug mee,' fluisterde hij. Keffria verstrakte haar greep op Seldens hand. De jongen voelde dat er iets niet in orde was. Zijn ogen werden groot, maar toen liep hij haastig met hen mee. Al hun bagage lag nog op het schip, maar daar was niets aan te doen.

Grags wagen was een open kar, meer geschikt voor het vervoeren van vracht dan passagiers. Er kleefde een onmiskenbare vislucht aan. Twee gespierde jongemannen zaten achterop. Ze droegen de kielen van het Drie Schepenvolk. Reyn hielp de vrouwen in de wagen terwijl Grag op de bok sprong en de teugels pakte. 'Er ligt daar wat zeildoek. Als je dat over je uitspreidt, ben je beschut tegen de regen.'

'En tegen spiedende blikken,' merkte Jani wrang op, maar ze hielp Reyn het doek open te vouwen en uit te spreiden terwijl Grag het stokoude paard in beweging wist te krijgen.

'Waarom is de haven zo leeg?' vroeg Reyn aan een van de vissers achter op de kar. 'Waar zijn de schepen van Beijerstad?'

'Op de zeebodem, of ze zitten achter de Kwartsers aan. Er is gisteren nog een aanval op ons gedaan. Twee schepen rukten op naar de haven terwijl drie andere buitengaats bleven liggen. Ophelia is achter hen aan gegaan en onze andere schepen volgden al snel. Bij Sa, wat gingen ze hard!

Maar ik weet zeker dat onze schepen ze hebben ingehaald. We verwachten ze elk moment terug.'

Reyn had het gevoel dat daar iets niet goed zat, maar hij kon niet precies zeggen waarom het hem verontrustte. Terwijl het paard de wagen door Beijerstad trok, ving hij slechts af en toe een glimp van de stad op vanonder het zeildoek. Hier en daar werd handel gedreven, maar er hing een onbehaaglijke sfeer. Mensen haastten zich door de straten om boodschappen te doen en keken wantrouwend naar de passerende wagen. De wind droeg de vochtige stank van laag tij en afgebrande huizen aan. Reyn had de indruk dat ze een grote omweg maakten naar het huis van Grag Tenira. Bij de poort gebaarden gewapende mannen Grag naar binnen te gaan. Toen de kar door de poort was, werd deze onmiddellijk gesloten. Terwijl Grag het paard tot stilstand bracht, ging de deur wijd open. Naria Tenira en twee zusters van Grag kwamen naar buiten. Hun gezichten stonden ongerust.

'Heb je ze gevonden? Is alles goed met ze?' vroeg Grags moeder terwijl Reyn het zeildoek van zich afgooide.

Toen klauterde Selden uit de kar. 'Oma, oma!' riep hij luidkeels.

Op de drempel van Huize Tenira opende Ronica Vestrit haar armen wijd voor haar kleinzoon.

Satraap Cosgo, erfgenaam van de Pareltroon en de Mantel der Gerechtigheid, peuterde een langgerekt, perkamentachtig stuk vel van zijn borst. Malta wendde zich af om haar afschuw

niet te laten blijken. 'Dit is onverdraaglijk,' klaagde de satraap voor de zoveelste keer. 'Mijn huid is geruïneerd. Kijk eens naar die onooglijke roze plekken! Mijn huid zal nooit meer zo blank zijn als hij was.' Hij keek Malta beschuldigend aan. 'De dichter Mahnke heeft de huid van mijn voorhoofd ooit vergeleken met een parel die glansde als opaal. Ik ben mismaakt!'

Malta voelde dat Kekki met haar knie tegen haar onderrug duwde. Kekki lag op haar strozak naast het bed van de satraap en Malta zat gehurkt op de grond naast haar. Dat was haar plaats in de kleine ruimte. Ze kromp ineen bij de duw tegen haar pijnlijke rug, maar ze begreep wat Kekki wilde zeggen. Ze dacht even na, toen loog ze: 'In Beijerstad zeggen ze dat de vrouw die haar gezicht eens per jaar in het water van de Wilde Regenrivier wast nooit oud zal worden. Het is een ongemakkelijke behandeling maar het schijnt dat de huid er jeugdig en blank door blijft.'

Kekki zuchtte waarderend. Malta had blijkbaar de juiste woorden weten te vinden. Cosgo klaarde onmiddellijk op. 'Schoonheid vraagt nu eenmaal een prijs en ik ben nooit teruggedeinsd voor persoonlijk ongemak. Toch vraag ik me af wat er is geworden van het schip dat we aan de monding van de rivier zouden ontmoeten. Ik heb genoeg van al dat deinen. Een schip van deze afmetingen is niet geschikt voor zulk open water.'

Malta sloeg haar ogen neer en zei niets op dit blijk van onwetendheid. De Kwartsers reisden maanden achtereen in

hun galeien. Hun vermogen op primitieve rantsoenen te leven en de ontberingen aan boord van een open schip te verdragen was legendarisch; het was bepalend voor hun reputatie als zeelui en rovers.

Een paar dagen eerder waren ze van de rivier in open water gekomen. De satraap was boos geweest dat het Kwartse moederschip er niet was om hem aan boord te nemen. Voor Malta was het een bittere teleurstelling geweest dat de riviermonding niet door levende schepen werd bewaakt. Ze had zich vastgeklampt aan het vooruitzicht dat de levende schepen uit Beijerstad de galei zouden aanhouden en haar redden. Haar wanhoop toen de galei ongehinderd verder kon varen was bijna ondraaglijk geweest. Ze had nooit zo dwaas moeten zijn op redding te hopen. Daardoor had ze zichzelf alleen maar verzwakt. Woedend zette ze alle illusies van zich af. Geen patrouille van levende schepen, geen Reyn die naar haar op zoek was, al haar dromen waren op niets uitgelopen. Ze zou zelf voor haar overleving moeten zorgen. Trouwens, ze had tal van vermoedens die ze niet met de satraap of met Kekki deelde. Bijvoorbeeld dat de galei in problemen was. Hij schommelde hevig heen en weer en maakte veel meer water dan goed was. Ongetwijfeld had de Wilde Regenrivier zijn tol geëist op de geteerde naden en misschien ook wel op het hout zelf. Sinds ze de rivier achter zich hadden gelaten had de kapitein koers gezet naar het noorden, naar Kwarts. De galei bleef dicht onder de kust; als het schip brak, zouden ze althans een kans hebben om levend het strand te bereiken.

'Water,' kraste Kekki. Ze praatte nog maar zelden en ze kwam niet meer van haar strozak. Haar mond was bedekt met zweren die openbarstten en begonnen te bloeden als Malta een kroes aan haar lippen hield. Het water dat uit haar mondhoeken sijpelde was roze. Ze had te veel rivierwater gedronken om te kunnen overleven, maar te weinig om een snelle dood te sterven. Haar ingewanden waren waarschijnlijk net zo bedekt met zweren als haar mond. Malta kromp ineen bij de gedachte.

Ondanks haar pijn en haar zwakheid had Kekki woord gehouden. Malta had haar in leven gehouden en ervoor gezorgd dat ze werden gered, en nu deed Kekki haar best Malta te leren hoe ze moest overleven. Ze kon nauwelijks meer praten, maar met duwtjes en kleine geluidjes herinnerde ze Malta aan haar eerdere advies. Sommige van haar aanwijzingen maakten het leven alleen maar draaglijk. Malta moest altijd reageren op de klachten van de satraap door hetzij een positief aspect van zijn ongemakken naar voren te brengen, hetzij hem een compliment te maken hoe dapper, wijs en sterk hij was terwijl hij dit alles moest verdragen. Aanvankelijk had ze de woorden nauwelijks over haar lippen kunnen krijgen, maar het leidde hem wel af van zijn gejammer. Als ze dan toch met hem opgesloten moest zitten, kon ze maar beter zorgen dat hij nog enigszins te verdragen was. Ze koesterde de uren na zijn avondmaal wanneer hij door de genotskruiden die hij met de kapitein rookte doezelig zat te knikkebollen.

Andere dingen die Kekki haar had verteld, waren waardevoller. De eerste keer dat ze de emmer met hun behoeften ging legen, hadden de zeelieden naar haar gefloten en met hun tong geklakt. Bij haar terugkeer had een van de mannen haar de weg versperd. Met neergeslagen ogen had ze geprobeerd om hem heen te lopen, maar hij had grijnzend een stap opzij gedaan om dat te verhinderen. Haar hart bonsde in haar keel. Ze wendde haar hoofd af en probeerde nogmaals hem te passeren, maar terwijl ze langs hem glipte, greep hij een van haar borsten en kneep er hard in.

Ze schreeuwde het uit van pijn en schrik. Hij trok haar lachend tegen zich aan en hield haar zo strak vast dat ze nauwelijks lucht kreeg. Zijn vrije hand gleed haar bloes in en greep haar andere borst. Ze was zo geschrokken dat ze geen vin kon verroeren en geen kik kon geven. Hij drukte zijn onderlijf tegen haar billen terwijl de andere mannen met glinsterende ogen en een wellustige grijns om hun mond toekeken. Toen hij aanstalten maakte haar rokken op te tillen, vond ze plotseling de controle over haar spieren terug. Ze draaide zich om, haalde uit met de zware houten emmer en raakte hem op zijn schouder. De restjes uitwerpselen op de bodem van de emmer spetterden in zijn gezicht. Brullend van afschuw had hij haar losgelaten, ondanks de joelende aanmoedigingen van zijn maten. Zo hard als ze kon was ze weggerend en teruggekeerd naar de beschutting van hun zeildoeken onderkomen.

Kekki was alleen. De satraap zat bij de kapitein voor het

avondeten. In doodsangst was Malta naast de slapende Kekki op de grond gaan zitten. Elke voetstap die ze hoorde, zou de zeeman kunnen zijn die achter haar aankwam. Ze beefde zo dat haar tanden klapperden. Toen Kekki wakker werd en Malta rillend in haar hoekje zag zitten, met haar kroes als enig wapen in haar hand geklemd, had ze haar het hele verhaal laten vertellen. Ze had ernstig geluisterd en tenslotte haar hoofd geschud.

'Dit is erg... voor ons allemaal.' Ze praatte in korte zinnen om haar mond en haar keel te sparen. 'Ze zouden bang moeten zijn... om je aan te raken... zonder Cosgo's toestemming.' Ze zweeg en dacht na. 'Ze mogen je... niet verkrachten,' zei ze tenslotte. 'Als ze dat doen... en Cosgo hen niet ter verantwoording roept... zullen ze al hun respect verliezen... voor ons allemaal. Vertel dit niet aan Cosgo. Hij zal het gebruiken... om je tot gehoorzaamheid te dwingen.' Ze haalde pijnlijk adem. 'Of hij zal je... aan hen geven... om bij hen in de gunst te komen. Net als Serilla.' Ze haalde weer adem. 'We moeten je beschermen... in het belang... van ons allemaal.' Kekki tastte om zich heen en pakte een van de vodden die Malta gebruikte om het bloed van haar mond te betten. 'Hier. Stop dit... tussen je benen... Altijd... Als een man je aanraakt... zeg je Fa-chejy kol... Dat betekent "ik bloed". Als je dat zegt... of als hij dit ziet... laat hij je met rust.'

Kekki zuchtte en raapte opnieuw al haar krachten bij elkaar. 'Mannen uit Kwarts... zijn bang voor vrouwen... in de tijd dat ze bloeden. Ze zeggen...' Kekki slaagde erin te glimlachen.

Malta zag dat haar tanden roze waren. 'Dat de intieme delen... van een vrouw... dan boos zijn. Dat ze... een man kunnen doden.'

Het verbaasde Malta dat mensen zoiets konden geloven. Ze keek naar het met bloed besmeurde vod. Wat onnozel.'

Kekki haalde moeizaam haar schouders op. Wees maar blij dat ze zo onnozel zijn. Gebruik het... niet te snel. Ze weten... dat je niet altijd kunt bloeden.' Toen werd de blik in haar ogen heel ernstig. 'Als hij toch niet ophoudt... verzet je dan niet. Want dan zal hij je alleen maar pijn doen.' Ze haalde hijgend adem. 'Ze doen je pijn... tot je ophoudt je te verzetten. Om je de plaats van een vrouw te leren.'

Dat gesprek was inmiddels enkele dagen geleden. Het was de laatste keer dat Kekki meer dan een paar woorden tegen haar had gesproken. Ze werd met de dag zwakker en de stank van haar zweren werd steeds erger. Veel langer kon het niet duren. Voor haar hoopte Malta dat de dood snel kwam, hoewel ze bang was voor wat Kekki's dood voor haarzelf zou betekenen. Wanneer Kekki stierf zou ze haar enige bondgenoot verliezen.

Malta was doodmoe van dit leven in angst, maar ze had weinig keus. Elke beslissing die ze nam, werd ingegeven voor angst. Haar hele leven draaide rond haar angst. Ze verliet de tent niet meer tenzij Cosgo haar daar uitdrukkelijk opdracht toe gaf. Dan kwam ze zo snel mogelijk terug en probeerde ze elk oogcontact met de bemanning te vermijden. Ze floten nog altijd naar haar, maar ze vielen haar niet meer lastig wanneer

ze de emmer met uitwerpselen kwam legen.

'Ben je stom of alleen maar lui?' vroeg de satraap met luide stem.

Malta schrok op uit haar gedachten. 'Het spijt me.' Ze probeerde het oprecht te laten klinken.

'Ik zei dat ik me verveelde. Zelfs het eten kan me niet meer boeien. Geen wijn. Niets te roken, alleen aan de tafel van de kapitein. Kan je lezen?' Ze knikte verward. 'Ga dan eens kijken of de kapitein boeken heeft. Dan kan je me voorlezen.'

Haar mond werd kurkdroog. 'Ik lees geen Kwarts.'

'Hoe kan iemand zo onwetend zijn? Ik wel. Ga een boek voor me lenen.'

Ze probeerde haar angst niet in haar stem te laten doorklinken. 'Maar ik spreek geen Kwarts. Hoe moet ik dat vragen?'

Hij snoof minachtend. 'Hoe kunnen ouders hun kinderen in zo'n onwetendheid laten opgroeien? Beijerstad grenst toch aan Kwarts? Je zou toch verwachten dat jullie althans de taal van jullie buren zouden leren. Wat een kleinsteedsheid. Geen wonder dat Beijerstad de vooruitgang niet kan bijhouden.' Hij slaakte een diepe zucht alsof hem groot onrecht was aangedaan. 'Nou, ik kan het ook niet zelf gaan halen met mijn verbrande huid. Kan je een paar woorden onthouden? Je gaat naar hem toe, klopt op zijn deur en knielt. Dan zeg je La-nee-ra-ke-je-loi-en.'

Hij zei het in één adem. Malta had geen idee waar het ene woord ophield en het volgende begon. 'La-nee-ra-ke-en,'

probeerde ze.

'Nee, uilskuiken. La-nee-ra-ke-je-loi-en. O, en aan het eind zeg je re-kal, zodat hij niet denkt dat je onbeleefd bent. Vooruit! Vlug. Voordat je het vergeet.'

Ze keek hem aan. Als ze smeekte om niet te hoeven gaan zou hij begrijpen dat ze bang was en willen weten waarom. Ze raapte al haar moed bij elkaar. Misschien zouden de zeelui haar niet lastig vallen wanneer ze duidelijk op weg was naar de hut van de kapitein. Zachtjes mompelde ze de woorden terwijl ze de kamer verliet. Ze maakte er een liedje van.

De hut van de kapitein lag helemaal aan de andere kant van de galei, dus ze moest tussen de banken van de roeiers doorlopen. Het gejoel en geklak maakte haar bang en ze wist dat haar angstige gezicht hen alleen maar aanmoedigde. Ze dwong zichzelf de woorden te blijven herhalen en slaagde erin de hut van de kapitein te bereiken zonder dat iemand haar had lastig gevallen. Ze klopte schuchter.

Een mannenstem antwoordde. Hij klonk geërgerd. Ze hoopte vurig dat hij haar had gevraagd binnen te komen en deed de deur open. Angstig keek ze de hut in. De kapitein lag in zijn kooi. Hij had zich opgericht op een elleboog en keek haar woedend aan.

'La-nee-ra-ke-je-loi-en!' zei ze in een adem. Toen herinnerde ze zich de instructies van de satraap. Ze liet zich op haar knieën vallen en boog diep haar hoofd. 'Re-kal,' voegde ze er een beetje laat aan toe.

Hij zei iets en ze sloeg angstig haar ogen op. Hij had zich

niet verroerd. Tenslotte herhaalde hij wat hij had gezegd, nu aanzienlijk luider. Ze keek naar de grond en schudde haar hoofd, in de vurige hoop dat hij zou beseffen dat ze hem niet begreep. Hij kwam overeind. Malta zette zich schrap en sloeg haar ogen op. Hij wees naar de deur. Ze kroop erheen, deed hem open, richtte zich op, maakte een diepe buiging en deed de deur weer dicht.

Onmiddellijk begonnen de fluitconcerten weer. De boeg van het schip leek oneindig ver weg. Ze zou er nooit veilig aankomen. Met haar armen strak om zich heen begon ze te rennen. Ze was bijna aan het eind van de roeiers-banken toen een van hen zijn hand ophief en haar bij haar enkel greep. Ze landde zwaar op de ruwe planken en stootte haar voorhoofd, haar ellebogen en haar knieën. Even was ze versuft. Verdwaasd rolde ze op haar rug. Er stond een lachende jongeman over haar heen gebogen. Hij had eerlijke blauwe ogen, blond haar en een lachende mond. Met zijn lange, knappe verschijning deed hij haar aan haar vader denken. Hij hield zijn hoofd schuin en zei iets. Was het een vraag? 'Met mij is alles goed,' antwoordde ze. Hij glimlachte opnieuw. Ze voelde zich zo opgelucht dat ze zijn glimlach bijna had beantwoord. Toen bukte hij zich en pakte hij de zoom van haar rok. Hij liet zich op een knie zakken en begon zijn riem los te maken.

'Nee!' riep ze wanhopig. Ze probeerde weg te kruipen, maar hij pakte haar opnieuw bij haar enkel en trok haar nonchalant naar zich toe. De rest van de mannen ging staan

om het beter te kunnen zien. Terwijl hij zijn broek liet zakken herinnerde Malta zich wat Kekki had gezegd. 'Fa-chejy kol!' riep ze haastig. 'Fa-chejy kol!' Met een kreet van afschuw duwde hij haar weg. Het was gelukt! Ze maakte zich los, wist overeind te komen en rende de laatste paar stappen naar de veiligheid. Daar rukte ze de flap van de tent open en liet ze zich snikkend op de grond vallen. Haar ellebogen prikten en er droop iets over haar voorhoofd. Ze voelde eraan. Bloed. Door de val was de wond weer opengegaan.

De satraap nam niet eens de moeite zijn hoofd van het kussen op te heffen. 'Waar is mijn boek?'

Malta haalde hijgend adem. 'Ik geloof niet dat hij boeken heeft,' wist ze uit te brengen. Kalm blijven! Niet laten merken dat je bang bent. 'Ik heb gezegd wat u me had opgedragen maar hij wees me de deur.'

'Hoe buitengewoon ergerlijk! Ik ben bang dat ik zal sterven van verveling op deze boot. Wrijf mijn voeten. Misschien kan ik een dutje doen. Wat moet ik anders?'

Ze had geen keus, hield Malta zichzelf voor. Haar hart bonsde nog altijd in haar borst en haar mond was zo droog dat ze nauwelijks kon ademen. Ze had geen keus tenzij ze een pijnlijke dood wilde. Haar ellebogen en haar knieën waren ontveld. Ze trok een splinter uit haar hand en liep naar de satraap toe om naast hem op de grond te gaan zitten. Hij keek naar haar en trok ineens zijn voeten weg. 'Wat is dat?' zei hij, wijzend op haar voorhoofd.

'Ik ben gevallen. Daardoor is de wond weer opengegaan.'

Ze streek voorzichtig met haar vingers over haar voorhoofd. Er plakte bloed aan en dikke, witte pus. Malta keek er vol afschuw naar. Ze pakte een van Kekki's vodden en bette de wond. Hij was niet erg pijnlijk maar de oude lap raakte doorweekt. Malta begon te beven. Wat was dat? Wat had het te betekenen?

Ze had geen spiegel en tot dusverre had ze het litteken op haar voorhoofd zo min mogelijk aangeraakt. Nu dwong ze zichzelf het litteken te onderzoeken. Het was net zo lang als haar wijsvinger en vormde een dikke richel, ter breedte van twee vingers. Het voelde hobbelig aan, bijna kraakbeenachtig. Ze huiverde en begon bijna te kokhalzen. 'Hoe ziet het eruit?' vroeg ze zacht. Ze hief haar gezicht op naar de satraap. Hij scheen haar niet te horen. 'Raak me niet aan! Ga jezelf schoonmaken en bind er iets omheen. Bah! Ik kan het gewoon niet aanzien.'

Ze wendde zich af, vouwde de lap dubbel en drukte deze tegen haar voorhoofd. Al snel was hij doorweekt en druppelde er een roze vloeistof langs haar arm naar beneden. Het leek wel alsof er geen eind aan kwam. Ze ging naast Kekki zitten, in de hoop daar althans enige kameraadschap te vinden. Ze was zo bang dat ze niet eens kon huilen. 'Wat moet ik doen? Misschien ga ik wel dood!' jammerde ze. Kekki gaf geen antwoord. Malta keek haar aan. Haar ogen werden groot.

Kekki was dood.

Buiten op het dek hoorde ze de opgewonden kreet van

een van de zeelui. Anderen namen hem over. De satraap ging plotseling rechtop zitten op zijn veldbed. 'Het schip! Ze begroeten het schip. Misschien komt er nu eindelijk fatsoenlijk eten op tafel, en wijn. Malta, pak mijn... Wat is er nu weer?' Geërgerd volgde hij haar blik naar Kekki's lichaam. Toen slaakte hij een zucht. 'Ze is dood, hè?' Hij schudde somber zijn hoofd. 'Buitengewoon ergerlijk allemaal.'

Serilla had opdracht gegeven haar middagmaal in de bibliotheek te serveren. De spanning waarmee ze erop wachtte had niets met honger te maken. De zorgvuldige hoffelijkheid waarmee de getatoeëerde dienstmaagd het eten voor haar neerzette, werkte op haar zenuwen.

'Laat maar,' zei ze bijna scherp toen de dienstmaagd begon thee in te schenken. 'De rest doe ik zelf wel. Je kunt gaan. Onthoud alsjeblieft dat ik niet gestoord wens te worden.'

'Zeker, vrouwe.' De dienstmaagd knikte stoïcijns en trok zich terug.

Serilla dwong zichzelf aan tafel te blijven zitten tot ze de deur achter haar hoorde sluiten. Toen stond ze haastig op, ze schoof de grendel voor de deur en sloot de gordijnen. Pas toen ze er zeker van was dat niemand haar kon bespioneren ging ze weer aan tafel zitten. Zonder acht te slaan op het eten pakte ze het servet en schudde ze het hoopvol open.

Er viel niets uit.

Teleurstelling overspoelde haar. De vorige keer had het briefje discreet opgevouwen tussen het servet gezeten. Ze had

geen idee hoe Mingslij het daar had weten te krijgen, maar ze had gehoopt dat hij opnieuw contact met haar zou zoeken. Haar antwoord had ze — op zijn voorstel - achtergelaten onder een bloempot in de niet langer gebruikte kruidentuin achter het huis. Toen ze later was teruggegaan, was het briefje weg geweest. Hij had inmiddels allang antwoord moeten geven.

Tenzij de hele zaak een list was en de briefjes een test van Roed. Tenslotte verdacht hij alles en iedereen. Hij had de macht van de wreedheid ontdekt en deze begon hem in hoog tempo te corrumperen. Zelf kon hij geen geheim bewaren, maar hij beschuldigde iedereen in zijn omgeving ervan de bron te zijn van de geruchten die Beijerstad teisterden en terroriseerden. Tegenover haar schepte hij op over wat er gebeurde met degenen die zich tegen hem keerden, hoewel hij nooit toegaf daar rechtstreeks een hand in te hebben. 'Dwicker is flink afgetuigd voor zijn brutaliteit. Het recht moet zijn loop hebben.' Misschien was het zijn bedoeling geweest haar met dergelijke praatjes aan hem te binden. Het effect was echter het tegenovergestelde. Ze was overvallen door zo'n kilte en zo'n weerzin dat ze inmiddels bereid was alles te riskeren om zich van hem los te maken.

Bij het eerste briefje van Mingslij waarin hij haar een bondgenootschap aanbood, was ze geschokt geweest door zijn stoutmoedigheid. Het was uit haar servet gegleden tijdens een diner met de hoofden van de Raad van Vaarders, maar als een van hen verantwoordelijk was geweest voor het afleveren ervan, dan bleek dat uit niets. Het moest een van de

bedienden zijn geweest.

Ze had een volle dag nagedacht over haar antwoord en toen ze haar briefje eindelijk had gestuurd, had ze zich afgevraagd of het misschien te laat zou zijn. Ze wist dat hij haar briefje had ontvangen. Waarom had hij niet geantwoord?

Was ze te terughoudend geweest? Mingslij in elk geval niet. Het botte aanbod dat hij haar had gedaan had haar zo verbijsterd dat ze zich de rest van de avond nauwelijks meer op de gesprekken had kunnen concentreren. Mingslij sprak om te beginnen zijn loyaliteit uit jegens haar en jegens de satraap die ze vertegenwoordigde. Vervolgens putte hij zich uit in beschuldigingen jegens hen die minder loyaal waren. Hij maakte er geen geheim van dat de 'verraderlijke nieuwe vaarders' van plan waren geweest de satraap te ontvoeren uit Davads huis, en dat ze zelfs financiële steun hadden ontvangen van edelen in Jamaillia en huurlingen uit Kwarts. Het plan was echter mislukt. De Kwartsers die Beijerstad hadden overvallen hadden het verbond verraden en gekozen voor een snelle plundering van de stad. De edelen uit Jamaillia die hen hadden gesteund, waren zelf in burgerlijke onlusten beland geraakt.

Sommige verraderlijke dwazen beweerden dat de samenzweerders uit Jamaillia een vloot bij elkaar zouden brengen om hen te helpen de controle af te dwingen over Beijerstad. Dat leek Mingslij onwaarschijnlijk. De Traditionalisten in Jamaillia waren machtiger dan de samenzweerders hadden gedacht. Dankzij haar tussenkomst

was de samenzwering uitgelopen op een jammerlijke mislukking, zowel in Beijerstad als in Jamaillia. Iedereen had gehoord hoe ze de satraap stoutmoedig had laten onderduiken. Het gerucht ging dat de satraap veilig was en zich onder de hoede bevond van de familie Vestrit.

In een fraai maar tegelijkertijd bondig geformuleerde boodschap verklaarde Mingslij vervolgens dat hem en een groep andere, eerlijke nieuwe vaarders er alles aan gelegen was hun naam te zuiveren en hun bezittingen in Beijerstad veilig te stellen. Haar stoutmoedige verklaring dat Davad Herbegin onschuldig was aan verraad jegens de satrapie van Jamaillia had hun moed gegeven. Simpele logica toonde aan dat als Davad onschuldig was, dat ook gold voor zijn voormalige zakenrelaties. Deze ten onrechte verdachte nieuwe vaarders zouden niets liever willen dan met de vaarders van Beijerstad een vredesakkoord sluiten en elke twijfel omtrent hun loyaliteit jegens de satrapie uit de wereld te helpen.

De 'loyale' nieuwe vaarders wilden dat Serilla een goed woordje voor hen deed bij de Raad van Vaarders, maar dan moest ze zich eerst losmaken van Roed Caern, een 'heethoofd die bloed aan zijn handen heeft'. Pas dan zouden ze bereid zijn met haar te onderhandelen. In ruil voor dit offer zouden Mingslij en zijn loyale nieuwe vaarders haar een lijst verstrekken met namen van de nieuwe vaarders die tegen de satraap hadden samengezworen. De lijst zou tevens de namen bevatten van hooggeplaatste samenzweerders uit

Jamaillia, plus die van de heren uit Kwarts die bij de samenzwering betrokken waren geweest. Hij maakte weinig subtiel duidelijk dat een dergelijke lijst, mits deze geheim werd gehouden, veel geld waard was. Een vrouw die over dergelijke informatie beschikte, zou zich de rest van haar leven goed kunnen bedruipen en volstrekt onafhankelijk zijn, of ze er nu voor koos in Beijerstad te blijven of terug te gaan naar Jamaillia.

Toen ze eindelijk had besloten zijn brief te beantwoorden, was haar toon terughoudend geweest. Ze had geen aanhef gebruikt noch had ze met haar naam ondertekend. Het simpele briefje had bondig verklaard dat ze zijn aanbod interessant en aanlokkelijk vond. Ze had erop gewezen dat onder haar 'huidige bondgenoten' ook anderen ontvankelijk zouden zijn voor dergelijke onderhandelingen. Kon hij haar een tijd en een plaats geven voor een ontmoeting?

Bij het opstellen van de brief had ze zichzelf gedwongen tot een koele afweging. Dit soort politieke tactieken kende geen absolute waarheden en ethiek kwam er ook nauwelijks aan te pas. Het ging om verhoudingen en standpunten, had ze van de oude satraap geleerd. Mingslij was betrokken geweest bij de samenzwering om de satraap te ontvoeren. Zijn gedetailleerde kennis verried hem. Het tij had zich echter tegen hem gekeerd, vandaar dat hij zijn loyaliteit wilde verleggen. Als ze dat kon zou ze hem helpen. Daar kon ze alleen maar profijt van hebben, zeker gezien het feit dat ze zelf in een soortgelijk proces verkeerde. Ze zou de

samenwerking met Mingslij gebruiken om haar geloofwaardigheid te vestigen tegenover Ronica Vestrit en andere gelijkdenkenden in de Raad van Vaarders. Ze wenste dat Ronica Vestrit nog onder hetzelfde dak verbleef. Niet dat ze spijt had van de waarschuwing die ze haar had gegeven, waardoor de vaardersvrouw had weten te ontsnappen. Het feit dat ze Roed de voet dwars had gezet, had haar eindelijk de moed gegeven om de controle over haar eigen leven terug te nemen. Wanneer het moment was aangebroken kon ze Ronica duidelijk maken wie haar had geholpen. Serilla glimlachte grimmig. Als ze dat wilde, kon ze hetzelfde als Mingslij: alles wat ze in het verleden had gedaan in een ander daglicht plaatsen, zodat ze er zelf beter uit te voorschijn kwam.

De vaardersvrouw zou op dit moment nuttig zijn geweest. Het web van beschuldigingen en verdenkingen was buitengewoon verwarrend. Veel hing af van wat Mingslij wist of vermoedde. Ronica had de gave bezeten om helderheid te verschaffen in dergelijke zaken.

En de gave om haar aan het denken te zetten. Ronica's woorden bleven haar achtervolgen. Ze kon zijn gevormd door het verleden, maar ze hoefde haar leven er niet door te laten bepalen. Destijds had ze die woorden alleen gezien in het licht van haar verkrachting. Nu leunde ze achteruit in haar stoel en stelde ze zich open voor een bredere interpretatie. Bij de satraap was ze Concubine van het Hart geweest. Moest dat haar toekomst bepalen? Of kon ze het verleden van zich afzetten en een onafhankelijke Beijerstadse vrouw worden?

'Ik wil je niet opjagen,' zei Grag verontschuldigend toen hij Reyns gastenkamer binnenkwam met een armvol kleren. 'Maar de anderen zitten al op je te wachten. Sommigen zijn er al sinds de vroege ochtenduren. Hier heb je droge kleren. Ik denk dat ze je wel passen. Toen ik me had uitgedost als Regenlander voor het Bal pasten jouw kleren mij ook.' Blijkbaar zag hij dat Reyn ineenkromp. 'Het spijt me,' zei hij haastig. 'Ik heb nooit de kans gehad je dat te zeggen. Het spijt me wat er is gebeurd met het rijtuig, en dat Malta gewond is geraakt'

'Ach, dat maakt voor haar inmiddels weinig meer uit, neem ik aan.' Reyn hoorde zelf hoe bars het klonk. 'Neem me niet kwalijk. Ik kan... ik kan er niet over praten.' Hij probeerde belangstelling te tonen voor de kleren en pakte een hemd met lange mouwen op. Er zaten geen handschoenen bij, dus hij zou zijn eigen weer moeten aantrekken ook al waren ze nog nat. En ook zijn natte sluier. Het deed er niet toe. Niets deed er meer echt toe.

'Ik ben bang dat je er wel over zult moeten praten.' Er klonk oprechte spijt in Grags stem. 'Vanwege je relatie met Malta. Er doen geruchten de ronde dat ze de satraap heeft ontvoerd vanuit zijn schuilplaats in de Regenlanden, of dat ze hem heeft helpen ontsnappen. Roed Caern beweert dat ze hem waarschijnlijk naar het standpunt van de Kwartsers heeft overgehaald, omdat ze zelf uit Kwarts komt, en...'

'Genoeg!' Reyn haalde diep adem. 'Je moet me even

verontschuldigen,' zei hij gesmoord. Ondanks zijn sluier keerde hij Grag de rug toe. Hij boog zijn hoofd, balde zijn vuisten en gebruikte al zijn wilskracht om te voorkomen dat de tranen over zijn wangen liepen.

'Het spijt me,' zei Grag nogmaals verontschuldigend.

Reyn zuchtte. 'Ik ben degene die zich moet verontschuldigen. Je weet niet... je kunt niet weten wat ik allemaal teweeg heb gebracht. Malta is dood, de satraap is dood.' Een vreemde lach borrelde op uit zijn keel. 'Ik zou dood moeten zijn. Ik voel me alsof ik dood ben. Maar... nee, ik zal je vertellen wat er is gebeurd. Malta is de begraven stad binnengegaan voor mij. Er rustte daar een draak. Ze verkeerde... tussen twee levens in. Gevangen in een kist of een soort cocon. Ik weet niet hoe ik het moet noemen. De draak was al heel lang een obsessie voor me. Ze bezocht me in mijn dromen, ze beheerste mijn gedachten. Malta wist dat en wilde daar een einde aan maken.'

'Een draak?' Grags stem verried dat hij twijfelde aan Reyns gezonde verstand.

'Ik weet dat het een sterk verhaal is!' zei Reyn heftig. 'Kijk niet zo sceptisch. Ik zal je het hele verhaal vertellen.' Haastig beschreef hij wat er die dag was gebeurd. Toen hij aan het eind van zijn verhaal was gekomen hief hij zijn gesluierde ogen op. Hij zag dat Grag hem nog altijd ongelovig stond aan te kijken. 'Als je me niet gelooft, vraag het dan aan de Kendrij. Het schip heeft de draak ook gezien. Het is erdoor... veranderd. Het is sindsdien erg somber. We maken ons grote

zorgen over hem.'

Zachter vervolgde Reyn: 'Ik heb Malta sindsdien niet meer gezien. Ze zijn dood, Grag. Er was geen samenzwering om de satraap uit Trehaug te ontvoeren. Alleen een meisje dat probeerde een aardbeving te overleven. Dat is haar niet gelukt. We hebben tot twee keer toe de hele rivier afgezocht, maar we hebben geen spoor van ze gevonden. De rivier heeft de boot onder ze weggevreten en ze zijn verdronken.'

'Bij Sa,' zei Grag huiverend. 'Je hebt gelijk, Reyn. Dat wist ik niet. Het enige wat we hier in Beijerstad hebben gehoord, zijn elkaar tegensprekende geruchten. De satraap zou vermist zijn of zijn omgekomen bij de aardbeving. Toen stak er een gerucht de kop op dat de Vestrits hem hadden ontvoerd om hem voor een losgeld aan de Kwartsers te verkopen of om hem te laten vermoorden door de nieuwe vaarders. Ronica Vestrit houdt zich hier bij ons schuil. Caern heeft verordonneerd dat ze gevangen gezet moet worden. Op enig ander moment 20uden we er bij Ronica op hebben aangedrongen naar de Raad van Vaarders te gaan en te eisen dat ze wordt gehoord. Maar de laatste tijd zijn er afschuwelijke strafmaatregelen genomen tegen mensen die Roed Caern van verraad heeft beschuldigd. Ik begrijp niet waarom Serilla zo'n groot vertrouwen in hem stelt. Het verdeelt de Raad van Vaarders, want sommigen zeggen dat we naar haar moeten luisteren als de vertegenwoordiger van de satraap, terwijl mijn vader en ik vinden dat het hoog tijd wordt dat Beijerstad zelf het initiatief neemt.'

Hij zweeg even. 'Roed heeft beweerd dat de Vestrits hebben samengezworen met de Kwartsers,' zei hij toen voorzichtig, alsof hij bang was dat hij Reyn nog meer zou kwetsen. 'Hij beweerde dat hun levende schip misschien helemaal niet door piraten was overvallen, maar dat Kyle Haven onderdeel uitmaakte van de "samenzwering". Dat hij met de Vivacia de Wilde Regenrivier op was gevaren om de satraap en Malta op te pikken. Er waren er echter te veel die dat als een leugen herkenden, dus hij gooide het over een andere boeg en zei dat het misschien geen levend schip was geweest, maar gewoon een schip uit Kwarts.'

'Roed is een dwaas,' zei Reyn. 'Hij weet niet waar hij het over heeft. Er zijn schepen geweest, zowel uit Kwarts als elders vandaan, die hebben geprobeerd de rivier op te varen. Het water vreet ze weg. Ze proberen alle listen waarvan wij weten dat ze geen soelaas bieden: ze smeren de romp in met vet of teer. Een van de schepen was zelfs voorzien van een omhulsel van gebakken klei.' Reyn schudde zijn gesluierde hoofd. 'Ze gaan allemaal ten onder, sommige snel, andere langzaam. Bovendien hebben er sinds het begin van deze hele toestand levende schepen aan de monding van de Wilde Regenrivier gepatrouilleerd. Dus dan zouden ze zijn gezien.'

Grag vertrok zijn gezicht. 'Je hebt meer vertrouwen in onze patrouilles dan ik. Er is een enorme aanval geweest van schepen uit Kwarts. We jagen ze de haven uit, maar terwijl wij weg zijn, komt de volgende groep aanvallers. Het verbaast me dat jullie er zo gemakkelijk langs hebben weten te komen.'

Reyn haalde zijn schouders op. Waarschijnlijk heb je gelijk. Toen de Kendrij uit de riviermonding kwam, lagen er geen andere levende schepen. We zagen echter wel verscheidene schepen uit Kwarts op weg hierheen. De meeste maakten ruim baan voor ons. Levende schepen hebben nogal een reputatie, dankzij jullie Ophelia. Gisteravond leek er een schip uit Kwarts in ons geïnteresseerd, maar de Kendrij liet het al snel achter zich.'

Het bleef even stil. Reyn keerde Grag zijn rug toe en trok zijn natte buis uit. Terwijl hij een droog aantrok zei Grag: 'Er gebeurt zoveel. Ik kan het allemaal niet bevatten. Een draak? Op de een of andere manier kan ik gemakkelijker in een draak geloven dan in het feit dat Malta dood zou zijn. Als ik aan haar denk zie ik haar weer voor me zoals ze eruitzag op het bal, in jouw armen op de dansvloer.'

Reyn sloot zijn ogen en zag een wit gezichtje dat naar hem werd opgeheven vanuit een kleine boot die in snelle vaart door de rivier werd meegesleurd. 'Daar benijd ik je om,' zei hij zacht.

'Jij bent de vaarder voor de Vestrits. Dus jij neemt de beslissingen voor de familie. Als je hier niet bij betrokken wilt zijn, begrijp ik dat.' Ronica haalde diep adem en keek Keffria aan. 'Maar ik wil dat je weet dat ik naast je sta als je besluit naar de Raad van Vaarders te gaan. Jij bent degene die daar ons standpunt moet vertegenwoordigen. De Raad van Vaarders wilde me niet aan het woord laten over de kwestie van Davads

dood. Ook in dit geval zullen ze me zeker spreekrecht weigeren.'

'Wat zou ik dan moeten zeggen?' vroeg Keffria vermoeid. 'Als ik ze vertel dat ik niet weet wat er van Malta is geworden, laat staan de satraap, klinkt het als een leugen.'

'Je hebt één alternatief. Selden en jij kunnen Beijerstad ontvluchten. In Ingelbij zou je een tijdje met rust worden gelaten. Tenzij iemand bij Serilla en Caern in de gunst wil komen en achter je aan gaat.'

Keffria legde haar hoofd op haar armen. 'Zo zijn de mensen van Beijerstad niet.' Ze wachtte tot iemand haar zou bijvallen, maar dat gebeurde niet. Tenslotte hief ze haar hoofd op en keek ze naar de gezichten om zich heen.

Er gebeurde te veel, het ging allemaal te snel. Ze had de tijd gekregen om een bad te nemen en een van de Tenira-vrouwen had haar een schoon gewaad gegeven. Na een eenvoudig maal op haar kamer was ze naar beneden geroepen om deze bijeenkomst bij te wonen. Ze had nog nauwelijks met haar moeder kunnen praten. 'Malta is dood,' had ze gezegd terwijl haar moeder haar tijdens hun begroeting omhelsde. Ronica verstijfde in Keffria's armen. Ze sloot haar ogen en toen ze Keffria weer aankeek, had deze tranen in de ogen van haar moeder zien glinsteren. Even hadden ze hun verdriet gedeeld. Het had de kloof tussen hen voor een belangrijk deel gedicht.

Maar terwijl Keffria het liefst ergens zou wegkruipen tot deze onbegrijpelijke pijn verdween, stond haar moeder erop

dat ze doorging met haar leven. Voor haar betekende dat ook vechten. Vechten voor Beijerstad en Seldens toekomst. Ronica was met haar meegelopen naar haar kamer en had haar geholpen droge kleren aan te trekken. Ondertussen praatte ze gejaagd over Beijerstad. De Raad van Vaarders was niet langer tot regeren in staat. Roed Caern en een handvol andere jonge vaarders terroriseerden families die het niet eens waren met hun ideeën. Het was nodig een nieuwe regerend lichaam te creëren voor Beijerstad, een lichaam dat alle bewoners omvatte. Een verhandeling over politiek was wel het laatste waar Keffria op dat moment behoefte aan had. Ze had dof geknikt en uiteindelijk was Ronica vertrokken om te overleggen met Jani Khuprus. Even had Keffria rust gekregen. Even was ze alleen geweest. Toen was ze naar beneden gegaan, samen met Selden, en daar had ze in de grootste kamer van Huize Tenira dit gemêleerde gezelschap aangetroffen.

Het was een merkwaardige bijeenkomst rond Naria Tenira's grote tafel. De familie Tenira vulde verscheidene stoelen. Naast hen zaten vertegenwoordigers van ten minste zes vaarders families. Keffria herkende Devouchet en Risch. Twee vrouwen en een man met getatoeëerde gezichten zaten daar weer naast, gevolgd door vier mensen die - te oordelen naar hun kleren - tot de Drie Schepen-immigranten behoorden. Reyn en Jani Khuprus maakten de kring rond met de drie resterende Vestrits. Keffria kwam links naast Naria Tenira terecht. De vaardersvrouw had erop gestaan dat

ook Selden de bijeenkomst bijwoonde en hem op zijn hart gedrukt goed op te letten. 'Dit is je toekomst, jongen. Je hebt er recht op getuige te zijn hoe die tot stand komt.'

Aanvankelijk had Keffria gedacht dat Naria de jongen alleen maar het gevoel wilde geven dat hij er ook bij hoorde. Sinds hun vertrek uit Trehaug was Selden erg aanhankelijk en in zichzelf gekeerd geworden. Hij leek ineens veel jonger dan de knaap die zich snel had aangepast aan het leven in de bomenstad. Nu vroeg ze zich of de woorden van vaardersvrouw Tenira niet profetisch waren geweest. Selden luisterde met een uitzonderlijke concentratie naar alles wat er werd gezegd. 'Ik ben te moe om nog te vluchten,' gaf ze toe met een blik op haar jonge zoon. 'Wat er ook op ons afkomt, we zullen het onder ogen moeten zien.'

'Je zult meer moeten doen dan dat,' verbeterde Naria haar. 'Je zult de uitdaging ermee moeten aangaan. Half Beijerstad heeft het zo druk met wegkruipen in hun ruïnes dat ze niet beseffen hoeveel macht Serilla en die pluimstrijker Caern naar zich toe hebben getrokken. We waren al een heel eind op weg om de orde te herstellen, maar toen begonnen er rare dingen te gebeuren. Vaarder Dwicker riep een bijeenkomst bij elkaar. Hij had een gerucht gehoord dat Serilla met de nieuwe vaarders over een wapenstilstand onderhandelde, met volledig voorbijgaan van de Raad. De hele Raad sprak zijn veroordeling uit, maar Caern ontkende het, namens Serilla. Toen werd ons pas goed duidelijk hoe hecht de band tussen hen was.' Ze zweeg even. 'Dwicker werd later zo ernstig

mishandeld gevonden dat hij geen woord meer heeft gezegd tot hij stierf. De schuur van een ander Raadshoofd werd in brand gestoken. In beide gevallen kregen nieuwe vaarders of slaven de schuld, maar er doen andere, duisterder geruchten de ronde.'

Een van de slaven nam het woord. 'U hebt nu allen gehoord hoezeer de Beijerstadse vaarders hieronder te lijden hebben. Maar dat is nog niets vergeleken bij wat er met de gezinnen van de Gemerkten is gebeurd,' zei ze grimmig. 'Mensen zijn in elkaar geslagen, om de simpele reden dat ze de straat op gingen om goederen te ruilen of eten te kopen. Er zijn huizen in brand gestoken waardoor hele gezinnen dakloos zijn geworden. Wij krijgen de schuld van elke misdaad die er in Beijerstad wordt gepleegd, zonder dat we de kans krijgen onze onschuld te bewijzen. Caern en zijn trawanten zijn overal bekend en worden door iedereen gevreesd. Nieuwe vaardersgezinnen die zichzelf niet kunnen verdedigen, zijn in hun huizen overvallen. Er worden 's nachts branden gesticht, en wie vlucht - dat geldt ook voor kinderen - wordt in een hinderlaag gelokt. We voelen geen enkele sympathie voor de nieuwe vaarders die ons tot slaven hebben gemaakt, maar we willen niets te maken hebben met het afslachten van kinderen.' Ze ontmoette de blikken van de vaarders rond de tafel. 'Als Beijerstad Caern en zijn boevenpak niet snel onder controle weet te krijgen, zult u spoedig uw kans verliezen om de Gemerkten tot uw bondgenoten te rekenen. Volgens de geruchten die wij

horen, wordt Caern gesteund door de Raad van Vaarders. Er is zelfs een gerucht dat wij samen met de nieuwe vaarders op een schip zullen worden gezet en uit Beijerstad zullen worden verdreven, op weg naar een nieuw bestaan als slaaf, wanneer de vaarders het eenmaal weer voor het zeggen hebben in Beijerstad.'

Ronica schudde haar hoofd. 'We zijn een spookstad geworden, geregeerd door geruchten. Het laatste gerucht dat de ronde doet, is dat Serilla Roed heeft benoemd tot hoofd van een nieuwe Beijerstadse Garde en dat hij een geheime bijeenkomst heeft belegd met de resterende leiders van de Raad van Vaarders. Als we vandaag overeenstemming bereiken, hebben we een verenigd front om een eind te maken aan dergelijke onzin en aan Caerns wreedheid. Sinds wanneer maken geheime bijeenkomsten deel uit van het bestuur van Beijerstad?'

'Alles wat de Raad van Vaarders behandelde, was voor ons geheim.' Het was Sparse Keiter die dit zei.

Keffria keek hem verward aan. 'Zo is het altijd geweest. Vaarderszaken worden besproken door vaarders,' legde ze eenvoudig uit.

Zijn gezicht werd nog roder. 'Maar als vaarders beweren jullie dat het bestuur van de hele stad jullie zaak is. Daardoor wordt het Drie Schepen-volk naar de rand van de stad gedreven, zonder de mogelijkheid ons elders te vestigen.' Hij schudde zijn hoofd. 'Als jullie ons als bondgenoot willen, dan zullen we zij aan zij moeten staan.'

Ze keek hem nier-begrijpend aan. Een diepe onrust ovendel haar. Het Beijerstad zoals zij het had gekend, werd ontmanteld, en de deelnemers aan dit overleg leken erop gebrand dit proces te versnellen. Waren haar moeder en Jani Khuprus krankzinnig geworden? Wilden ze Beijerstad redden door het te vernietigen? Overwogen ze serieus de macht te delen met voormalige slaven en vissersvolk?

'Ik weet dat mijn vriendin Ronica Vestrit uw gevoelens deelt,' zei Jani Khuprus zacht. 'Ze heeft me verteld dat het volk van Beijerstad zich moet verenigen met gelijkgestemden, ongeacht of het vaarders zijn of niet.' Ze zweeg even en keerde haar gesluierde gezicht naar alle aanwezigen rond de tafel. 'Hoewel ik groot respect heb voor allen die hier aanwezig zijn en voor de mening van dierbare vrienden, betwijfel ik of zoiets mogelijk is. De banden tussen de vaarders van Beijerstad en de vaarders van de Wilde Regenlanden zijn oud en met bloed bekrachtigd.' Ze zweeg weer even en trok in een welsprekend gebaar haar schouders op. 'Hoe kunnen we anderen die loyaliteit bieden, hoe kunnen we die op onze beurt terugverwachten? Bent u bereid, elke groep voor zich, om zo'n sterke band te smeden en te handhaven? Een band die niet alleen uzelf betreft, maar ook uw kinderen en hun kindskinderen en de generaties die daarna komen?'

'Dat hangt ervan af.' Sparse Keiter keek naar de slaven om de tafel alsof dit iets was dat ze al hadden besproken. 'We zouden natuurlijk eisen stellen in ruil voor onze loyaliteit, en

die kan ik net zo goed meteen op tafel leggen. Onze eisen zijn heel eenvoudig, en u kunt er ja of nee tegen zeggen. In het laatste geval heeft het voor mij geen zin hier een tij te verspillen waarin ik mijn netten kan uitwerpen.'

Keffria moest plotseling denken aan haar vader en zijn onwil om tijd te verspillen aan het herkauwen van woorden.

Keiter wachtte even. Toen niemand hem tegensprak vervolgde hij zijn betoog. 'Land voor iedereen. Een man moet een stuk grond hebben waarop hij zijn huis kan bouwen, en dan praat ik niet over een stukje strand nauwelijks buiten het bereik van het tij. De Drie Schepen-immigranten zijn een volk van de zee. We vragen niet veel meer dan voldoende ruimte voor een fatsoenlijk huis, een stukje grond waar wat kippen op kunnen rondscharrelen en waarop we wat groenten kunnen verbouwen, en een plek om onze netten uit te hangen. Zij die leven van de landbouw of de veehouderij zullen meer land nodig hebben.'

Hij keek opnieuw de tafel rond om te zien hoe zijn woorden werden ontvangen. 'Geen slavernij,' zei een van de Gemerkte vrouwen. 'Laat Beijerstad een plek worden waar slaven heen kunnen vluchten, zonder de angst te worden teruggestuurd naar hun meesters. Geen slavenhalers, en voor degenen van ons die zich hier inmiddels hebben gevestigd, een stukje land.' Ze aarzelde even, maar zette toen vastberaden door. 'En elke familie krijgt een stem in de Raad van Vaarders.'

'De stemmen in de Raad zijn altijd gekoppeld geweest aan

het bezit van land,' merkte Naria Tenira op.

'En waartoe heeft dat geleid? Tot de chaos waarin we nu verkeren. Toen de nieuwe vaarders een stem eisten, gebaseerd op land dat ze hadden gekocht van vaarders die in financiële problemen verkeerden, zijn we zo dwaas geweest hun dat te geven. Zonder de Raad van Vaarders zouden ze inmiddels al de dienst uitmaken.' Met zijn zachte, diepe stem slaagde Devouchet erin de woorden niet beledigend te laten klinken.

'De Raad van Vaarders kwam altijd afzonderlijk bijeen.' Keffria voelde dat ze naar de verwoorde standpunten begon over te hellen, maar ze had het gevoel dat er iets moest worden behouden voor Selden. Ze kon het niet laten gebeuren dat vaarder in Beijerstad in de toekomst niet meer zou zijn dan een titel. 'Kunnen we dat niet weer doen? Een raad waarin alle landeigenaren een stem hebben, en een aparte raad waarin alleen de vaarders zijn vertegenwoordigd?'

Sparse Keiter sloeg zijn armen over elkaar. De vrouw die naast hem zat leek zo op hem dat ze familie moest zijn, besloot Keffria. 'In dat geval weten we allemaal bij wie de ware macht zou blijven berusten,' zei hij zacht. 'We willen geen beperkingen, maar een eerlijke stem in het reilen en zeilen van Beijerstad.'

'U hebt ons uw eisen voorgelegd, maar u hebt nog niet gezegd wat u daarvoor in ruil aanbiedt,' zei een andere vaarder. Keffria vroeg zich af waar ze mee bezig waren. Wat was de zin van al deze vragen? Niemand hier had de macht

om een bindende beslissing te nemen.

Sparse Keiter nam opnieuw het woord. 'We bieden u eerlijke handen, sterke ruggen en kennis, en van u vragen we hetzelfde. Geef ons de kans om samen met u, als gelijken, de herbouw van Beijerstad ter hand te nemen. We bieden u de hulp om de stad te verdedigen, niet alleen tegen piraten en Kwartsers, maar ook tegen Jamaillia zelf als dat nodig mocht zijn. Of denkt u dat de Pareltroon u met rust zal laten?'

Ineens drong het tot Keffria door waar de discussie over ging. 'Hebben we het over een volledige afscheiding van Beijerstad? Over een zelfstandig Beijerstad, helemaal alleen, tussen Jamaillia en Chalced?'

Waarom niet?' vroeg Devouchet. 'Het idee is al eerder geopperd, vaarder Vestrit. Uw eigen vader sprak er vaak over in privé-gesprekken. Een betere kans dan dit moment zal zich niet voordoen. Wat er ook met de satraap is gebeurd, zijn heerschappij is ten einde. De Pareltroon is leeg. De vogels die uit Jamaillia zijn gekomen, spreken over burgerlijke onlusten, rellen in het leger over onbetaalde soldij, een slavenopstand. De satrapie is verrot. Wanneer de edelen in Jamaillia ontdekken dat de satraap dood is, zullen ze het veel te druk hebben met hun strijd om de macht om ook maar enige aandacht aan ons te besteden. Ze hebben ons nooit als gelijken behandeld. Dus waarom zouden we ons nu niet losmaken en van Beijerstad een plek maken waar mannen een nieuw leven kunnen beginnen? Een plek waar iedereen gelijk is?'

'En alle vrouwen ook.' Het moest de dochter zijn van Sparse, dacht Keffria. Zelfs haar stem klonk als de zijne.

Devouchet keek haar verrast aan. 'Ik zei het maar bij wijze van manier van spreken, Ekke,' zei hij mild.

'Een manier van spreken wordt een manier van denken.' Ze stak haar kin naar voren. 'Ik ben hier niet als de dochter van Sparse. Zelf heb ik ook een boot. Als dit bondgenootschap tot stand komt, wil ik een stuk grond voor mezelf. Drie Schepen-immigranten weten dat het belangrijker is wat iemand tussen zijn oren heeft zitten dan tussen zijn benen. Onze vrouwen zullen onze plaats naast hun mannen niet opgeven, simpelweg omdat we nu een onderdeel zijn van Beijerstad. Ook dat moet duidelijk zijn.'

'Dat klinkt niet meer dan redelijk.' Grag Tenira glimlachte warm naar de Drie Schepen-vrouw, terwijl hij eraan toevoegde: 'Kijk deze tafel rond en zie wie hier het woord voeren. Beijerstad heeft een lange traditie van sterke vrouwen. Sommige van de sterkste zitten hier vandaag om de tafel. Die traditie zal niet veranderen.'

Ekke Keiter leunde achterover in haar stoel en beantwoordde Grags glimlach. 'Ik wilde het alleen maar gezegd hebben.' Ze knikte Grag toe, en even vroeg Keffria zich af of er soms iets was tussen die twee. Had Ekke haar opmerking gemaakt in de zekerheid dat Grag Tenira haar kant zou kiezen? Beschouwde Grag Tenira haar, Keffria, als een van die sterke vrouwen? Zo snel als haar belangstelling was gewekt, haperde deze echter weer.

'Wat doen we hier eigenlijk?' vroeg ze. 'We praten over overeenkomsten, maar geen van ons heeft de macht om deze overeenkomsten bindend te maken voor heel Beijerstad.'

Haar moeder sprak haar tegen. 'We hebben evenveel macht als iedereen in Beijerstad dezer dagen. En zelfs meer dan de Raad van Vaarders, want die durft zijn macht niet te gebruiken. Ze durven niet bijeen te komen zonder Serilla's mening te vragen. En zij durft deze niet te geven zonder eerst te overleggen met Caern.' Ze lachte grimmig naar haar dochter. We zijn met meer dan je hier bij elkaar ziet, Keffria. We konden de bijeenkomst niet groter maken uit angst dat het de aandacht zou trekken. Een van de hoofden van de Raad staat aan onze kant en heeft ons ingelicht over de geheime bijeenkomst van de Raad. Na vanavond zullen we niet meer bang zijn openlijk bij elkaar te komen. Onze kracht komt uit onze diversiteit. De Gemerkten onder ons beschikken over kennis van binnenuit over de nieuwe vaarders en hun bolwerken. Wanneer de nieuwe vaarders hun slaven eenmaal kwijt zijn, zal hun aantal drastisch worden teruggebracht. Bovendien verdedigen ze hun huis en hun familie niet zoals wij; hun wettige familie bevindt zich in Jamaillia. Niet hun wettelijke erfgenamen, maar hun minnaressen en hun bastaardkinderen hebben ze meegenomen naar het riskante leven op de Gedoemde Kusten. Nu er een opstand heerst onder de burgers van Jamaillia, hoeven de nieuwe vaarders van die kant niet op hulp te rekenen. Velen zullen zich terughaasten naar Jamaillia

om hun voorouderlijke bezittingen daar te verdedigen.

Dan zijn er nog de piraten. Uiteindelijk zou Jamaillia een leger op ons af kunnen sturen om ons weer onder de knoet te brengen, maar dan zal dat leger zich eerst een weg moeten vechten door de Piraten Eilanden. Ik weet maar al te goed dat een dergelijke reis tegenwoordig niet gemakkelijk is.'

Wil je daarmee zeggen dat de nieuwe vaarders geen bedreiging vormen voor Beijerstad?' vroeg Jani Khuprus ongelovig.

Ronica glimlachte bitter. 'Een minder grote bedreiging dan sommigen ons willen doen geloven. Ons eerste gevaar komt vanuit de stad zelf; van hen die proberen de oude vaarders en hun manieren te corrumperen. Vanavond zullen we hen verslaan. Vervolgens zal het echte gevaar komen vanuit de gebruikelijke hoek: Kwarts. Terwijl Jamaillia innerlijk verdeeld is en wij elkaar te vuur en te zwaard bestrijden, heeft Kwarts de kans om zijn slag te slaan en Beijerstad te onderwerpen.' Weer ging haar blik naar degenen die rond de tafel zaten. 'Maar als we een verenigd front vormen, kunnen we hen verslaan. We hebben vaardersschepen, levende schepen en de vissersboten van het Drie Schepen-volk. Bovendien kennen we onze wateren beter dan wie ook.'

'U praat nog altijd over een enkele stadstaat die zich verzet tegen heel Kwarts. En mogelijk Jamaillia,' zei een van de andere Beijerstadse vaarders. 'Misschien lukt het ons hen een tijdje op een afstand te houden, maar op lange termijn kunnen ze ons uithongeren. We hebben onszelf nooit

volledig kunnen onderhouden, en bovendien hebben we afzetgebieden nodig voor onze handelsgoederen.' Hij schudde zijn hoofd. We zullen onze band met Jamaillia moeten handhaven, zelfs wanneer dat betekent dat we compromissen moeten sluiten met de nieuwe vaarders.'

'Er zullen zeker compromissen moeten worden gesloten met de nieuwe vaarders,' viel Ronica hem bij. 'Ze zullen niet allemaal vertrekken. Die compromissen zullen handelsovereenkomsten met Jamaillia moeten insluiten voor een eerlijke, open handel. Op onze voorwaarden, niet de hunne. Om te beginnen wordt er geen tol meer gegeven. Weg met de gaarders.'

We moeten geen compromis sluiten met de nieuwe vaarders, maar een bondgenootschap.' Alle aanwezigen keerden zich geschokt naar Keffria. Ze was geschrokken van haar eigen vermetelheid, maar ze wist dat het hout sneed wat ze zei. 'We zouden hen er vanavond ook bij moeten betrekken wanneer we ons toegang verschaffen tot Serilla's geheime bijeenkomst met de Raadshoofden.' Ze haalde diep adem. 'Laten we hen gewoon ronduit vragen te breken met Jamaillia, onze kant te kiezen en zich onze manieren eigen te maken. Als Beijerstad één moet zijn, dan moeten we daar vandaag al mee beginnen. Nu meteen. We zouden een boodschap moeten sturen naar die vriend van Davad... Hoe heet hij ook alweer? Mingslij. Hij scheen nogal wat overwicht te hebben op zijn makkers.' Haar stem werd krachtiger. 'Een verenigd Beijerstad is onze enige hoop tegen zowel Kwarts als

Jamaillia. Andere bondgenoten hebben we niet.'

Er volgde een ontmoedigde stilte op haar woorden.

'Misschien wil de draak ons helpen.' Iedereen schrok van Seldens hoge jongensstem.

Alle ogen keerden zich naar Keffria's zoon die met grote ogen voor zich uit staarde. 'De draak zou ons kunnen beschermen tegen Jamaillia en Kwarts.' Er volgde een gegeneerde stilte. Tenslotte nam Reyn het woord. Zijn stem klonk gesmoord door emotie. 'De draak geeft niets om ons, Selden. Dat heeft ze ons duidelijk laten merken toen ze Malta ten onder liet gaan. Je kunt haar maar beter vergeten.'

'Wat is dit voor verhaal over een draak?' vroeg Sparse Kelter.

'Selden heeft de laatste tijd erg veel meegemaakt,' zei Naria voorzichtig.

Er verscheen een vastberaden trek rond Seldens mond. 'U moet niet twijfelen aan wat ik zeg. Of aan haar. Ze heeft me in haar klauwen gedragen en ik heb vanuit de lucht op de wereld neergekeken. U hebt geen idee hoe klein we in werkelijkheid zijn, hoe armzalig zelfs onze grootste werken. Ik heb haar hart voelen kloppen. Toen ze me aanraakte, besefte ik dat er iets is dat goed en kwaad overstijgt...' Hij staarde nietsziend voor zich uit. 'In mijn dromen vlieg ik opnieuw met haar langs de hemelen.'

Er viel een stilte. De volwassenen keken elkaar aan, sommigen geamuseerd, sommigen meewarig, sommigen geërgerd over deze onderbreking van hun besprekingen. Het

stak Keffria dat haar zoon zo werd behandelend. Had hij al niet genoeg doorstaan?

'De draak was echt,' verklaarde Keffria. 'We hebben hem allemaal gezien. En ik ben het met Selden eens. De draak zou alles kunnen veranderen.' Haar woorden schokten hen, maar de blik waarmee Selden haar aankeek, was het waard. Ze kon zich de laatste keer niet herinneren dat haar zoon haar met zulke glanzende ogen had aangekeken.

'Ik twijfel niet aan het bestaan van draken,' zei Sparse Kelter gehaast. 'Ik heb ze zelf gezien, jaren terug toen we nog ver naar het noorden zeilden. Ze vlogen over onze boot, als edelstenen die glinsterden in de zon. De Hertenhorst heeft ze ingezet tegen de Buiteneilanders.'

'Ach, dat is een oud verhaal,' mompelde iemand. Sparse keek hem woedend aan.

'Deze draak is de laatste van haar soort. Ze lag genesteld in de instortende ruïnes van de stad der Ouderlingen, net voordat het moeras deze verzwolg,' vertelde Reyn. 'Maar we kunnen haar niet als bondgenoot beschouwen. Ze is een verraderlijk en zelfzuchtig schepsel.'

Keffria keek de kring van gezichten rond. Op veel daarvan stond ongeloof te lezen. Met een blos op haar wangen opperde Ekke: 'Misschien kunnen we beter terugkeren naar ons uitgangspunt: besprekingen met de nieuwe vaarders.'

Haar vader sloeg met zijn grote hand op tafel. 'Nee. Ik wil eerst het hele verhaal horen wat er in de Wilde Regenlanden is gebeurd. We zijn te lang in onwetendheid gehouden over

de gebeurtenissen daar. Laat dit het eerste teken zijn van openheid van de vaarders van Beijerstad tegenover hun nieuwe bondgenoten. Ik wil een volledig verslag van dit drakenverhaal en hoe Malta Vestrit en de satraap zijn omgekomen.'

Er viel een geladen stilte. Alleen het feit dat ze hun gesluierde hoofden naar elkaar toekeerden, verried dat Reyn en zijn moeder met elkaar overlegden. Alle andere vaarders aan de tafel bewaarden de stilte van hun voorouders. Dat was verkeerd, wist Keffria. Ondanks dat kon ze er niets aan veranderen. De Wilde Regenlanden moesten de keuze om zich open te stellen of niet zelf maken. Reyn leunde achterover en sloeg zijn armen over elkaar.

'Heel goed,' verklaarde Sparse Keiter somber. Hij zette zijn brede, rode werkhanden op de tafel en schoof zijn stoel naar achteren om op te staan.

Selden keek op naar Keffria, drukte vluchtig haar hand en stond plotseling naast zijn stoel. Daardoor werd hij niet veel langer, maar de blik op zijn gezicht eiste erkenning. 'Het is allemaal begonnen toen ik Malta vertelde dat er een geheime weg was om in de stad der Ouderlingen te komen,' zei hij met zijn hoge stem.

Alle ogen richtte zich op hem. Hij ontmoette Sparse Kekers verbaasde blik. 'Het is net zozeer mijn verhaal als dat van anderen. De Beijerstadse vaarders en de vaarders van de Wilde Regenlanden zijn verwant. En ik ben er geweest.' Hij keek Reyn uitdagend aan. 'Het is net zozeer mijn draak als de

jouwe. Jij hebt je misschien tegen haar gekeerd, maar ik niet. Ze heeft ons leven gered.' Hij haalde diep adem. 'Het wordt tijd om onze geheimen te delen, zodat we allemaal in leven blijven.' Hij liet zijn blik rond de tafel gaan.

Met een plotselinge beweging gooide Reyn zijn sluier naar achteren. Hij duwde ook de monnikskap van zijn hoofd en schudde zijn donkere krullen los. Zijn glanzende koperen ogen gingen van gezicht naar gezicht en moedigden iedereen aan naar de schubben rond zijn lippen en op zijn voorhoofd te kijken. Toen hij zijn blik op Selden richtte, lag er respect in zijn ogen te lezen. 'Het is al veel eerder begonnen dan mijn jonge verwant wel weet,' zei hij zacht. 'Ik denk dat ik ongeveer half zo oud was als Selden nu, toen mijn vader me voor het eerst naar de drakenkamer bracht, diep onder de grond.'

HOOFDSTUK 14
Deeldorp
~

'Ik weet het gewoon niet zeker.' Bresker stond naast haar op het voordek. De late avondmist toverde krullen in zijn haar en zilveren kraaltjes op zijn jas. 'Het ziet er allemaal heel anders uit. Het is niet alleen de mist, maar ook de waterhoogte, het gebladerte, de kustlijn. Alles is anders dan ik het me herinner.' Zijn vingers omklemden de reling, op een handbreedte van de hare.

We zouden hier natuurlijk gewoon kunnen blijven liggen.' Ze sprak zacht, maar haar stem droeg merkwaardig ver door de mist. 'Om te wachten op een ander schip dat naar binnen gaat of naar buiten komt.'

Bresker schudde langzaam zijn hoofd. 'Ik wil niet dat we worden uitgedaagd of geënterd. Dat zou ons hoe dan ook kunnen gebeuren als we de haven van Deeldorp eenmaal binnenvaren, maar ik wil niet de indruk wekken dat ik niet weet wat ik doe. We zeilen brutaal naar binnen en laten ons anker vallen alsof we erop rekenen dat we welkom zijn. Als ik me een beetje als een opschepper voordoe, een roekeloze dwaas, zullen ze sneller hun argwaan laten varen.' Hij grijnsde. 'Het moet toch niet veel moeite kosten die indruk te wekken.'

Ze lagen voor anker langs een kustlijn van moeras en bomen. De winterregens hadden de rivier en de kleine kreken zo gevuld dat ze overstroomden. Bij hoog tij mengden rivierwater en zeewater zich in de brakke veenpoelen. In de

vallende duisternis doemden zowel levende als dode bomen op uit de aandrijvende mistflarden. Wanneer er even een gat viel, konden ze dichte muren van bomen ontwaren, bedekt met een kanten waas van slingerplanten en mos. Het regenwoud liep tot de waterlijn. Met nauwkeurig observeren hadden Bresker en Althea verscheidene mogelijke openingen ontdekt die het begin zouden kunnen zijn van de meanderende rivier naar de lagune waaraan Deeldorp lag.

Bresker kneep zijn ogen opnieuw tot spleetjes terwijl hij het haveloze stuk zeildoek bestudeerde dat hij in zijn hand hield. Het was zijn oorspronkelijke schets, haastig vervaardigd toen hij als stuurman op de Lentelucht voer. 'Volgens mij moet dit een kelpbed voorstellen dat bij laag tij droogvalt.' Hij keek weer om zich heen. 'Ik weet het niet,' bekende hij toen zacht.

'Pik er gewoon een uit,' stelde Althea voor. 'Het ergste wat er kan gebeuren, is dat we tijd verliezen.'

'Dat is het minst erge wat er kan gebeuren,' verbeterde Bresker haar. 'Het ergste wat er kan gebeuren is dat we in een baai met slib op de bodem terechtkomen en daar vastlopen.' Hij haalde diep adem. 'Maar ik neem aan dat ik de gok maar moet wagen.'

Het was doodstil op het schip. Bresker had de bemanning opdracht gegeven hun werk zo zacht mogelijk te doen en alleen maar te fluisteren. Er waren geen lichten gehesen. Zelfs het schip probeerde de geluiden van zijn planken lichaam zoveel mogelijk te dempen. Alle zeilen waren gereefd en vastgezet. Geluid droeg ver in mist. Bresker wilde het kunnen

horen als er een schip naderde. Amber doemde plotseling op uit de nevelen en kwam zwijgend naast hen staan.

'Als we geluk hebben, trekt de mist morgenochtend wel wat op,' zei Althea optimistisch.

'De kans is net zo groot dat hij dichter wordt dan ooit,' antwoordde Bresker. 'Maar we wachten het daglicht af voordat we het proberen. Daar!' Hij wees en Althea volgde zijn arm. 'Ik denk dat daar de rivier begint. Bij dageraad wagen we het erop.'

'Weet je het niet zeker?' fluisterde Amber zacht maar geschrokken.

'Als Deeldorp gemakkelijk te vinden was, zou het zich niet al die jaren als zeeroversnest hebben kunnen handhaven,' legde Bresker uit.

'Misschien zou een van de voormalige slaven ons kunnen helpen,' zei Amber aarzelend. 'Ze komen van de Piraten Eilanden...'

Bresker schudde zijn hoofd. 'Ik heb het ze al gevraagd. Ze beweren allemaal dat ze niets van Deeldorp weten en dat ze nooit als piraat hebben gevaren. Wie je het ook vraagt, het zijn allemaal zonen van weggelopen slaven die zich op de Piraten Eilanden hebben gevestigd om een nieuw leven te beginnen. Ze zijn gevangengenomen door slavenhalers uit Kwarts of Jamaillia, en vervolgens getatoeëerd en verkocht in Jamaillia. Vandaar zijn ze tenslotte naar Beijerstad gebracht.'

'Zo ongeloofwaardig klinkt dat toch niet?' vroeg Amber.

'Helemaal niet,' antwoordde Bresker prompt. 'Maar een

jonge vent pikt toch altijd wel wat kennis op over de stad waar hij is opgegroeid. Deze kerels houden zich volgens mij van de domme.'

'Het zijn goede zeelui,' voegde Althea eraan toe. 'Ik had problemen verwacht toen ze bij mijn wacht werden ingedeeld, maar die hebben zich niet voorgedaan. Ze blijven het liefst onder elkaar, maar dat heb ik niet toegestaan, en ze hebben niet geprotesteerd. Ik denk dat alleen Harg er een hekel aan heeft dat hij iets van zijn autoriteit over de anderen is kwijtgeraakt. Op mijn wacht is iedereen gelijk. Maar het zijn goede zeelui... een beetje te goed om te kunnen geloven dat dit hun eerste reis zou zijn.'

Amber zuchtte. 'Ik moet bekennen dat ik er nooit bij heb stilgestaan dat ze conflicterende loyaliteiten zouden kunnen hebben, toen ik voorstelde ze aan boord te nemen en ze te laten werken in ruil voor de kans naar huis terug te keren. Dat is echter nu wel duidelijk gebleken. Zou Lavoy ons niet kunnen helpen?' vroeg ze na een korte aarzeling.

Althea schudde haar hoofd toen Bresker niet reageerde. 'Breskers kaarten zijn het enige waar we op af kunnen gaan. Door de verandering van de seizoenen en de voortdurende veranderingen van de eilanden zelf is de situatie erg verraderlijk.'

'Soms vraag ik me zelfs af of dit wel het juiste stuk kustlijn is,' voegde Bresker en nors aan toe. 'Misschien zitten we wel bij de verkeerde rivier.'

'Het is het goede stuk.' Paragons diepe stem klonk heel

zacht. 'Het is zelfs de juiste riviermonding. Zoals ik jullie al uren eerder had kunnen vertellen, als iemand het me had gevraagd.'

Ze hielden zich alle drie muisstil, alsof ze met een woord of een beweging een soort betovering zouden verbreken. Een diep vermoeden dat Althea altijd al had gekoesterd, werd sterker.

'Je hebt gelijk, Althea,' beantwoordde het schip haar onuitgesproken vraag. 'Ik ben hier eerder geweest. Sterker nog, ik ben hier zo vaak in en uit gevaren dat ik zelfs in de donkerste nacht de weg zou weten, ongeacht het tij.' Zijn diepe lach deed de mensen op zijn voordek trillen. 'Omdat ik mijn ogen al heb verloren voordat ik voor het eerst de rivier opvoer, maakt het weinig uit wat ik zie of niet zie.'

'Hoe weet je waar we zijn?' vroeg Amber. 'Je zei altijd dat je er tegenop zag om nietsziend over open water te varen. Waarom ben je nu ineens niet bang?'

Hij grinnikte toegeeflijk. 'Er is een groot verschil tussen de uitgestrekte zee en de monding van een rivier. Bovendien bestaan er vele zintuigen naast het gezichtsvermogen. Ruik je de stank van Deeldorp nog niet? De houtvuren, gemakshuizen, de knekelkuil waar ze hun doden begraven? Wat de lucht niet naar me toebrengt, doet de rivier. Het water draagt de smerige smaak van Deeldorp aan. Met elke vezel van mijn planken proef ik het dikke, groene water van de lagune. Ik heb die smaak nooit vergeten. Het water is nog net zo slijmerig als toen Igrot hier regeerde.'

'Dus je zou ons er zelfs in de donkerste nacht heen kunnen brengen?' vroeg Bresker bedachtzaam.

'Dat zei ik toch?'

Althea wachtte. Ze hadden de keus Paragon te vertrouwen of hem te vrezen. Om hun levens in zijn handen te leggen of te wachten op de dageraad en zoekend hun weg over de in mist gehulde rivier te zoeken... Ze had het gevoel alsof het schip hen op de proef wilde stellen. Plotseling was ze blij dat Bresker de kapitein was. Dit was een beslissing die zij niet zou willen nemen.

Het was nu zo donker dat ze Breskers profiel nauwelijks meer kon zien.

Ze zag dat hij zuchtend zijn schouders ophaalde. 'Zou je ons erheen willen brengen, Paragon?'

'Natuurlijk.'

Ze werkten in het donker. Zonder lantaarns hesen ze de zeilen en lichtten ze het anker. Het deed hem plezier zich voor te stellen dat ze net zo blind waren als hij. Zonder dat er een woord werd gewisseld trokken ze zijn anker uit het water. Het enige geluid was afkomstig van de draaiende raderen van de ankerspil en de ratelende ketting. Hij opende zijn zintuigen voor de nacht. 'Iets naar stuurboord,' zei hij zacht, terwijl ze de zeilen hesen en hij zich voortgedreven voelde door de wind. Het commando werd fluisterend over het dek doorgegeven naar Bresker die aan het roer stond.

Paragon was blij met zijn vaste handen aan het roer. En het

voelde zelfs nog beter om zelf zijn koers te bepalen en te merken hoe de bemanning zich haastte om zijn orders uit te voeren. Hij zou ze wel eens laten zien hoe het was om je leven in de handen te leggen van iemand die je vreesde. Want ze waren allemaal bang voor hem. Zelfs Lavoy, die de mond vol had over een vriendschap die tijd en geslacht oversteeg.

En terecht, dacht Paragon tevreden. Als ze zijn ware aard kenden, zouden ze zichzelf bevuilen van angst. Dan zouden ze zich schreeuwend over de reling stortten en dat als een genadig einde beschouwen. Paragon hief zijn armen en spreidde zijn vingers. Het was een jammerlijke vergelijking, de vochtige wind die langs zijn handen streek terwijl zijn zeilen hem in de richting van de riviermonding dreven, maar het was genoeg om zijn moreel hoog te houden. Hij had geen ogen, hij had geen vleugels, maar zijn ziel was nog altijd de ziel van een draak.

'Het is prachtig,' klonk Ambers stem.

Hij schrok. Hoelang ze ook al aan boord was, er waren nog altijd momenten waarop ze voor hem gesloten bleef. Ze was de enige wier angst hij niet kon voelen. Soms deelde hij haar emoties, maar nooit haar gedachten, en wanneer hij een zweem van haar gevoelens opving, dan was dat omdat zij het liet gebeuren. Als gevolg hiervan brachten haar woorden hem vaker in verwarring dan die van de anderen. Ze was de enige die tegen hem zou kunnen liegen. Loog ze nu?

'Wat is prachtig?' vroeg hij zacht. Ze gaf geen antwoord.

Paragon concentreerde zich op zijn taak. Bresker wilde zo geruisloos mogelijk de rivier opvaren. Hij wilde dat Deeldorp de volgende morgen zou ontwaken met de aanblik van de Paragon in de haven. Het idee sprak het schip wel aan. Hij zou genieten van hun ongelovige kreten als ze zagen dat hij uit de dood was teruggekeerd. Als er tenminste nog iemand was die zich hem herinnerde.

'De nacht is prachtig,' zei Amber tenslotte. 'En wij zijn prachtig in de nacht. Ergens boven ons hangt de maan die de mist doet glanzen als zilver.

Hier en daar vinden mijn ogen een stukje van jou. Een rij zilveren druppels aan een strak gespannen lijn. Of de mist breekt even, en de maan beschijnt de rivier voor ons. Je beweegt je zo soepel en sierlijk. Luister maar. Het water tegen je boeg maakt een geluid als een spinnende kat en de wind drijft ons fluisterend voorwaarts. De rivier is hier zo smal. Het is alsof we als een mes door het bos snijden. Dezelfde wind die ons voortdrijft, beweegt de bladeren van de bomen. Het is zo lang geleden sinds ik voor het laatst de wind in de bomen heb gehoord en de geuren van land en aarde heb geroken. Ik heb het gevoel alsof ik me bevind in een zilveren droom op een magisch schip.'

Paragon kon niet nalaten te glimlachen. 'Ik bén een magisch schip.'

'Dat weet ik. Ik besef maar al te goed dat je een wonder bent. Op een nacht als deze, waarin we snel en geruisloos door het duister zeilen, heb ik bijna het gevoel alsof je je

vleugels zou kunnen ontvouwen en ons naar de hemel zou kunnen dragen. Heb jij dat gevoel ook, Paragon?'

Natuurlijk had hij dat. Het ontmoedigde hem dat zij het ook voelde en het onder woorden bracht. Hij ging er niet op in. 'Wat ik voel is dat de vaargeul aan stuurboord dieper is. Jullie moeten me een beetje bijsturen. Ik zeg wel wanneer.'

Lavoy verscheen aan dek. Paragon voelde dat hij naar het achterschip liep waar Bresker aan het roer stond. Er sprak woede uit zijn tred, en agressie. Zou het vanavond gaan gebeuren, vroeg Paragon zich af. Hij verstijfde van opwinding. Misschien zouden de twee mannen elkaar vannacht uitdagen, om elkaar heen draaien en uiteindelijk toeslaan, net zo lang tot een van hen bloedend op het dek lag. Hij spande zich in om te horen wat Lavoy kwam zeggen.

Maar Bresker sprak als eerste. Zijn zachte, diepe stem drong kil door Paragons hout. 'Wat brengt jou aan dek, Lavoy?'

Paragon voelde Lavoys aarzeling. Angst, onzekerheid, of simpelweg tactiek? Hij wist het niet. 'Ik had verwacht dat we de hele nacht voor anker zouden blijven liggen. Dus ik werd wakker van de beweging van het schip.'

'En? Wat vind je?'

'Dit is waanzin. We kunnen elk moment aan de grond lopen. Ik vind dat we onmiddellijk weer voor anker moeten gaan en wachten op de ochtend.'

'Vertrouw je het schip niet voldoende om ons door hem te laten leiden, Lavoy?' Er klonk een geamuseerde klank in

Breskers stem.

Lavoys antwoord was een sissend gefluister hetgeen een vlaag van woede door Paragon heen deed gaan. Lavoy fluisterde niet ter wille van Bresker. Hij fluisterde omdat hij niet wilde dat Paragon zijn ware mening zou horen.

In tegenstelling tot Lavoy sprak Bresker heel duidelijk. Wist hij dat Paragon elk woord zou horen? 'Dat ben ik niet met je eens, Lavoy. Ik leg met een gerust hart mijn leven in zijn handen. Zoals ik dat elke dag van deze reis heb gedaan. Sommige vriendschappen gaan dieper dan waanzin of gezond verstand. Nu je uiting hebt gegeven aan je mening over het oordeel van je kapitein en de betrouwbaarheid van je schip, stel ik voor dat je teruggaat naar je kooi tot je wacht begint. Ik heb morgen wat speciale taken voor je die wel eens erg vermoeiend zouden kunnen zijn. Welterusten.'

Vijf tellen stond Lavoy roerloos. Toen boog hij zijn hoofd en verliet hij met tegenzin het dek.

Voor de dageraad lieten ze het anker vallen. Het geratel van de ketting was het enige geluid sinds ze de riviermonding achter zich hadden gelaten. Ze waren voorzichtig de haven binnengegleden, niet te dicht bij de drie andere schepen die daar lagen aangemeerd en waar alles aan boord rustig was. De wacht zou er de volgende morgen ongetwijfeld ongenadig van langs krijgen. Bresker had de voltallige bemanning benedendeks gestuurd, op een zorgvuldig uitgekozen ankerwacht na. Toen had hij zijn tweede stuurman opdracht

gegeven zich bij hem te voegen op het achterdek.

Aan de reling keek hij naar de lichten van Deeldorp. Ze glinsterden als gele ogen door de mist. Eén licht bracht hem in verwarring. Het brandde feller dan de andere en hing aanzienlijk hoger. Had iemand een lantaarn aangestoken in de top van een boom? Het licht van de dageraad zou het mysterie ongetwijfeld oplossen. De andere verspreide lichten pasten helemaal niet bij zijn herinnering aan de stad, maar dat kwam ongetwijfeld door de mist. Deeldorp. Eindelijk was hij er weer. Het luidruchtige kleine plaatsje sliep nooit. De mist droeg verwrongen geluidsflarden aan. Vrolijke kreten, een paar noten van een dronkemanslied, het geblaf van een hond. Bresker gaapte. Hij vroeg zich af of hij een paar uur zou gaan slapen voordat de dageraad de Paragon en zijn bemanning aan Deeldorp onthulde.

Achter zich hoorde hij het geluid van blote voeten. 'Ze is er niet,' fluisterde Althea teleurgesteld. 'Althans, ik heb haar in de haven niet kunnen ontdekken...'

'Nee, ik geloof ook niet dat de Vivaria hier vannacht ligt aangemeerd. Dan zouden we ook wel erg veel geluk hebben gehad. Maar de vorige keer dat ik hier was lag ze er, en ik verwacht dat ze wel weer zal komen. We zullen geduld moeten hebben.' Hij draaide zich naar haar om. Dankzij de verhullende mist durfde hij haar hand in de zijne te nemen en haar dichter naar zich toe te trekken. 'Wat had je dan verwacht? Dat we haar meteen zonder slag of stoot zouden kunnen meesmokkelen?'

'Dat was misschien wat kinderlijk,' moest Althea toegeven. Even legde ze haar hoofd tegen zijn schouder. Hij zou haar dolgraag in zijn armen willen nemen.

'Dan ben ik ook een kind, want ik had op hetzelfde gehoopt. Dat er eindelijk eens iets gemakkelijk zou gaan.'

Zuchtend richtte ze zich op en deed ze een stap opzij, waardoor de vochtige nacht ineens extra koud leek.

Verlangen overspoelde hem. 'Denk je dat er ooit een tijd zal aanbreken waarin het tussen ons eindelijk wat gemakkelijker zal worden? Een tijd waarin ik met jou aan mijn arm op klaarlichte dag over straat kan lopen?'

Ze zweeg even. 'Ik heb nooit zover vooruit durven kijken.'

'Ik wel. Dan stel ik me voor dat jij als kapitein op de Vivacia vaart en ik op de Paragon. Dat is het gelukkigste toekomstperspectief waarop we mogen hopen. Maar dan vraag ik me af wanneer en waar we ooit een eigen thuis zullen hebben?'

'We zouden natuurlijk wel eens tegelijk in dezelfde haven liggen.' Hij schudde zijn hoofd. 'Daar heb ik niet genoeg aan. Ik wil je voortdurend bij me hebben.'

Ze dempte haar stem. 'Ach, Bresker, ik kan het mezelf niet permitteren daar nu over na te denken. Al mijn toekomstplannen worden op dit moment beheerst door mijn familieschip, vrees ik.'

'En ik vrees dat het nooit anders zal zijn. Dat al je plannen altijd zullen beginnen met je schip.' Hij besefte ineens dat hij klonk als een jaloerse minnaar.

Althea scheen hetzelfde te voelen. 'Moeten we het daar nu over hebben, Bresker? Kunnen we - althans voorlopig - niet tevreden zijn met wat we hebben, zonder aan morgen te denken?'

'Je hebt gelijk. Ik zou tevreden moeten zijn met wat ik heb. Gestolen momenten, geheime kussen.' Hij glimlachte spijtig. 'Toen ik zeventien was, zou ik dat het toppunt van romantiek hebben gevonden: geheime passie aan boord van een schip. Heimelijke kussen op het achterdek in een mistige nacht.' Hij deed een stap naar haar toe en kuste haar hartstochtelijk. Zonder enige remming drukte ze zich tegen hem aan. Haar spontane reactie deed hem kreunen van verlangen. Met tegenzin maakte hij zich van haar los.

'Maar ik ben geen jongen meer. Nu word ik hier alleen maar gek van! Ik wil meer, Althea. Ik wil geen spanningen en ruzies en jaloezie. Ik wil niet gedwongen zijn tot stiekem gedoe en tot het verbergen van mijn gevoelens. Ik wil de troost van de wetenschap dat je van mij bent, en ik wil dat iedereen dat weet. Ik wil je naast me in bed, elke nacht, en 's ochtends wil ik je tegenover me aan tafel. Ik wil weten dat we jaren later, op het dek van een ander schip, 's avonds nog altijd samen aan de reling staan.'

Ze keek hem ongelovig aan. In het duister kon ze zijn gezicht nauwelijks onderscheiden. Plaagde hij haar? Zijn stem had zo ernstig geklonken. 'Bresker Treil, was dat een huwelijksaanzoek?'

'Nee,' zei hij haastig. Er viel een lange, ongemakkelijke

stilte. Toen lachte hij zacht. 'Ja, ik geloof het eigenlijk wel. Ik wil met je trouwen, of in elk geval iets dat er erg veel op lijkt.'

Althea slaakte een diepe zucht. 'Je plaatst me telkens weer voor verrassingen,' zei ze beverig. 'Ik... ik weet niet wat ik moet zeggen.'

Zijn stem beefde ook, hoewel ze wist dat hij zijn best deed deze neutraal te laten klinken. 'Dat is waarschijnlijk ook maar beter, want ik heb het je nog niet echt gevraagd. Maar ik doe het wel, als dit allemaal voorbij is.'

'En als dit allemaal voorbij is, weet ik wat ik moet zeggen.' Ze beloofde het in het besef dat ze geen idee had hoe haar antwoord zou luiden. Wanhopig verdrong ze die gedachte. Er waren op dit moment andere dingen die haar aandacht opeisten, ook al deden die haar hart niet zo wild bonzen. Ze probeerde haar ademhaling weer onder controle te krijgen en het zinderende verlangen diep vanbinnen het zwijgen op te leggen.

'Wat doen we nu?' Ze gebaarde naar de gedempte lichten.

Wie van de bemanning vertrouw je het meest?' vroeg hij op zijn beurt. 'Twee namen.'

Daar hoefde ze niet over na te denken. 'Amber en Flek.'

Hij lachte vluchtig. 'Ik zou precies hetzelfde hebben gezegd. En wie vertrouw je het minst?'

Weer hoefde ze niet na te denken. 'Lavoy en Artu.'

'Dan nemen we die niet mee aan wal. We nemen onze problemen niet mee, maar we laten ze ook niet onbewaakt achter op het schip.'

We. Wat klonk dat heerlijk! 'Wie nemen we dan mee?'

Hij aarzelde geen moment. 'Jek, Cypros en Kert. Bovendien wil ik een of twee voormalige slaven meenemen, om de indruk te wekken van een gemengde bemanning. Die moet jij maar uitkiezen.' Hij dacht even na. 'Ik laat Lop bij Amber. En ik zal Haff laten weten dat hij haar moet steunen als ze dat vraagt. Bovendien zal ik haar zeggen dat Lop Flek aan land moet roeien om ons te gaan zoeken zodra zich een probleem voordoet, hetzij op hetzij buiten het schip.'

'Verwacht je problemen van Lavoy?'

Hij snoof minachtend. 'Die verwacht ik niet, maar ik hou gewoon rekening met alle mogelijkheden.'

Ze dempte haar stem. 'Dit kan zo niet doorgaan. Wat ben je met hem van plan?'

'Ik laat hem de eerste zet doen,' zei hij langzaam. 'Als dat achter de rug is, zal ik eens zien of ik nog een nuttige dekknecht van hem kan maken.'

De dageraad was een teleurstelling. Een hoge, gele zon scheurde de mist aan flarden, die als dwalende geesten boven het water dreven. Maar toen kwamen er wolken aandrijven die de zon aan het oog onttrokken, en er viel een snijdende, ijzige regen uit de hemel. Bresker gaf opdracht de sloep te vieren. Ondertussen staarde hij naar Deeldorp. Hij herkende het nauwelijks. Het hoge licht van die nacht bleek een wachttoren te zijn. De kades waren verplaatst en op de achtergrond verhieven zich nieuwe, houten pakhuizen. Aan

de rand van de stad stonden nog altijd de ruïnes van wat uitgebrande gebouwen, alsof een grote brand de herbouwde stad had geschapen. Hij betwijfelde dat het een ongeluk was geweest. De wachttoren verried dat de Deeldorpers niet van plan waren zich nog eens bij verrassing te laten overvallen.

Hij grijnsde als een roofdier. Ze zouden wel geschokt zijn als ze ontdekten dat er een vreemd schip in hun haven lag. Hij overwoog aan boord te wachten tot er een delegatie naar hen toe werd gestuurd, maar besloot het niet te doen. In plaats daarvan zou hij zich brutaal en vrijmoedig naar de stad laten roeien, in de veronderstelling daar hartelijk te worden ontvangen.

Hij slaakte een diepe zucht en was verrast door zijn eigen grijns. Eigenlijk zou hij uitgeput moeten zijn. Tenslotte had hij het grootste deel van de nacht niet geslapen, en hij was al ver voor de dageraad weer opgestaan, gewoon voor het plezier om Lavoy uit zijn bed te kunnen jagen. Hij had de stuurman zijn orders gegeven. Het was de bedoeling dat hij de orde op het schip handhaafde en ervoor zorgde dat de bemanning aan boord bleef en geen contact had met Deeldorpers die naar het schip kwamen varen. Het belangrijkste was dat er kalmte aan boord heerste. Flek en de andere sloep stonden tot Ambers beschikking. Voordat Lavoy het waagde te vragen waarom, had Bresker eraan toegevoegd dat zij haar eigen orders had en dat hij zich daar niet mee diende te bemoeien. In de tussentijd wilde hij dat al het beddengoed van de bemanning werd gelucht, dat de

slaapruimen werden uitgerookt om luizen en ander ongedierte te verdrijven, en dat het schip een goede schoonmaakbeurt kreeg. Het was zijn bedoeling zowel de stuurman als de bemanning bezig te houden, en dat wisten ze allebei. Bresker bleef de stuurman strak aankijken tot deze zijn ogen neersloeg en met tegenzin zijn orders accepteerde. Toen draaide hij zich op zijn hakken om.

Aan Amber en Paragon had hij zijn moeilijkste commando's gegeven. Het schip moest blijven zwijgen en doen alsof het een doodgewoon houten schip was. Amber moest het daarbij helpen.

Om zijn rol goed te kunnen spelen had Bresker zich gehuld in het uniform van een koopvaardijkapitein, kleren die hij niet meer had gedragen sinds zijn formele afscheid van Beijerstad. Zijn gele hemd had hij als een doek om zijn voorhoofd gebonden en de kraag van zijn buis stond open, om er niet al te serieus uit te zien. Hij vroeg zich af wat kapitein Ephron Vestrit zou zeggen als hij zag waarvoor zijn fraaie blauwe jasje en witte hemd werden gebruikt. Hij hoopte dat de oude man het zou begrijpen en hem het beste zou wensen.

'De sloep ligt klaar, kapitein.' Flek keek naar hem op met een verwachtingsvolle grijns.

'Dank je wel. Je hebt je orders. Voer ze uit.'

Flek rolde met zijn ogen, maar antwoordde: 'Komt in orde, kapitein,' zonder een spoor van opstandigheid. Hij sprong met Bresker mee terwijl deze op weg ging naar de sloep.

Toen het bootje de schaduw van de Paragon verliet zag Bresker dat er drie kleine boten naar hen op weg waren. 'Aan de riemen,' zei hij zacht. 'Uit alle macht. Ik wil zo ver mogelijk bij Paragon weg zijn voordat ze ons de weg afsnijden.' Terwijl de mannen deden wat hij zei, keek Bresker achterom naar zijn schip. Het boegbeeld had zwijgend en met een stoïcijnse uitdrukking op zijn gezicht zijn armen over elkaar geslagen. Amber leunde achter hem tegen de reling. Ze hief groetend haar hand op en Bresker knikte kort. Hij keek weer naar de roeiers. 'Denk erom wat ik jullie heb opgedragen. We stellen ons vriendelijk op. Aarzel niet vrijelijk de munten te besteden die ik jullie heb gegeven. Ik wil geen vechtpartijen. En jullie zorgen ervoor dat je niet zo dronken wordt dat je je tong niet meer in bedwang hebt. Als ze ons vrij door de stad laten lopen, verspreiden we ons. Stel zoveel mogelijk vragen. Ik wil alles weten over Kennit en de Vivacia. Wees alleen niet te vasthoudend bij het vragen stellen. Probeer ze aan de praat te krijgen. Wees nieuwsgierig, maar niet bemoeizuchtig. We ontmoeten elkaar tegen het vallen van de avond weer op de kade.'

Ze waren al meer dan halverwege gevorderd toen de drie scheepjes hen omringden. Op een teken van Bresker hesen zijn mannen de riemen aan boord.

'Wat brengt u hier? Welke zaken denkt u hier te doen?' vroeg een magere man met een grijze baard op gebiedende toon. De regen had zijn vormeloze hoed doorweekt. Net boven zijn baard was een stokoude slaventatoeage zichtbaar.

Bresker begon te lachen. Welke zaken? Volgens mij kent Deeldorp maar één soort handel, en ik wed dat de mijne dezelfde is als de uwe, oude man. Mijn naam is Bresker Treil, en voordat ik me nader verklaar, wil ik graag weten tegenover wie ik dat doe.' Hij grijnsde joviaal en ook op het gezicht van Jek die aan de riemen zat, verscheen een brede glimlach. Althea's glimlach leek wat geforceerd, terwijl de rest van de mannen ogenschijnlijk niet in het gesprek geïnteresseerd waren.

De oude man nam zichzelf erg serieus. 'Ik ben Mei-ster Crup, de havenmeester van Deeldorp. Benoemd door kapitein Kennit. Mijn functie geeft me het recht iedereen die hier komt, naar zijn bedoelingen te vragen.'

'Kennit!' Bresker ging rechtop zitten. 'Dat is de naam die me hier brengt, heer Crup. Ik ben hier eerder geweest, aan boord van de Lentelucht, hoewel dat slechts een kort bezoek was. Dus ik neem het niemand kwalijk als hij zich dat niet meer herinnert. Maar de verhalen die ik toen heb gehoord over kapitein Kennit hebben me ertoe gebracht terug te komen, samen met mijn goede schip en mijn bemanning. We zouden graag onze krachten willen bundelen met de zijne, als ik het zo mag uitdrukken. Denkt u dat hij ons vandaag zou kunnen ontvangen?'

Crup nam hem cynisch op en likte zijn lippen, waardoor zijn gele tanden zichtbaar werden. 'Dat zou misschien kunnen als hij hier was. Als u zoveel over Kennit weet, waarom weet u dan niet dat hij een levend schip heeft? U ziet nu toch geen

levend schip in onze haven?'

'Ik heb gehoord dat Kennit een man van vele schepen was. Bovendien heb ik gehoord dat de eerste fout die een man over Kennit zou kunnen maken, het uitspreken van verwachtingen zou zijn. Sluw als een vos is hij, aldus gaat het gerucht, en zijn oog is scherper dan dat van een arend. Maar dit is een kille, oncomfortabele plek om dergelijke zaken te bespreken. Deeldorp is nogal veranderd sinds de laatste keer dat ik hier was, maar er s ongetwijfeld nog altijd een taveerne waar mannen op hun gemak kunnen praten?'

'Die is er zeker. Wanneer we besluiten dat een bezoeker welkom is in Deeldorp.'

Bresker haalde een schouder op. 'Misschien kan zo'n besluit beter worden genomen onder het genot van een glas brandewijn. Dan kunt u me meteen vertellen of de rest van mijn bemanning welkom is in de stad. We zitten al een tijd op zee. Onze kelen zijn droog en we hebben genoeg geld om ze nat te maken.' Hij glimlachte uitnodigend en sloeg op de dikke beurs aan zijn riem. De munten erin rinkelden tegen de klinknagels waarmee hij deze had gevuld. Hij had genoeg bij zich om een paar rondjes te geven en wat bescheiden voorraden in te slaan voor het schip. De bemanningsleden die hij had uitgekozen, hadden ook genoeg om de schijn op te houden. Ze waren succesvolle piraten, met genoeg geld om het te laten rollen.

Breskers glimlach verstijfde bijna in de kille winterregen voordat Crup met tegenzin knikte. 'Aye. Ik neem aan dat het

geen kwaad kan in de haven te praten. Maar het is niet de bedoeling dat uw manschappen de stad onveilig maken, en uw bemanning blijft voorlopig op het schip. We houden hier in Deeldorp niet van vreemdelingen. En zeker niet van schepen die in het holst van de nacht komen binnensluipen.'

Het was duidelijk dat de oude man voor een raadsel stond. Nou, laat hij zich daar het hoofd maar over breken, dacht Bresker. 'Op naar de taveerne dan!' zei hij joviaal. Hij leunde achterover in de sloep en liet zich als een koning de stad binnenvaren, geëscorteerd door de sterke arm van Deeldorp. Een stuk of wat nieuwsgierigen waren samengestroomd op de kade, met opgetrokken schouders tegen de ijzige regen. Crup ging Bresker voor de trap op. Tegen de tijd dat hij boven was, werden er al van alle kanten vragen naar Crup geroepen. Bresker richtte alle aandacht op zichzelf door te roepen: 'Heren! Is er iemand die ons de weg wil wijzen naar de taveerne?' Hij liet zijn blik stralend over de verzamelde menigte gaan. Uit een ooghoek zag hij dat Jek goedkeurend de aanwezige mannen opnam. Gezien de grijnzende gezichten die ze ontmoette, besloot hij dat het zijn zaak geen kwaad kon doen. Terwijl zijn manschappen zich bij hem voegden op de kade, ontspanden de toeschouwers. Dit waren geen overvallers maar eerlijke vrijbuiters, net als zij.

'De taveerne is deze kant uit,' zei Crup nors.

'Misschien wilt u zo vriendelijk zijn ons voor te gaan.' Terwijl ze Crup volgden, merkte Bresker op dat hun gevolg al in aantal was afgenomen. Dat kwam hem goed uit. Hij was

eropuit informatie te vergaren, niet om de hele stad achter zich aan te krijgen. Hij merkte op dat Althea schuin links achter hem liep. Het was goed te weten dat daar iemand een mes in gereedheid hield, voor het geval dat het volk van Deeldorp zich tegen hem zou keren. Cypros en Kert liepen vlak achter hem. Harg en Kitl, de twee getatoeëerde slaven die Althea had uitgekozen, liepen daar weer achter. Jek had zich laten terugvallen naar het eind van de groep en was al in geanimeerd gesprek gewisseld met een knappe jongeman. Hij ving een paar woorden op. Zij vroeg hem of hij dacht dat ze een rondleiding door de stad zouden krijgen, en zo ja, welk vermaak hij een eenzame zeeman op haar eerste avond aan wal kon aanbevelen. Bresker verbeet een glimlach. Nou ja, hij had haar tenslotte gevraagd vriendelijk te zijn en informatie te verzamelen.

Binnen in de taveerne was het schemerig. Het grootste deel van de warmte was eerder afkomstig van de gasten dan van het laaiende vuur in de haard. De lucht was zwaar door de geur van vochtige wol, zweet, rook en etensluchtjes. Althea maakte haar jas los, maar deed hem niet uit. Als ze snel weg moesten wezen, wilde ze niet het risico lopen dat ze hem hier moest achterlaten. Ze keek nieuwsgierig om zich heen.

Het gebouw was vrij nieuw, maar de muren begonnen al te verkleuren door de rook. De planken vloer was bestrooid met zand. Een van de ramen keek uit op zee. Bresker ging hen voor in de richting van de haard. Rond planken tafels

zaten op lange banken eters, drinkers en praters van diverse pluimage. Blijkbaar hield de dreigende storm de mensen binnen. Ze werden bekeken met verschillende gradaties nieuwsgierigheid, maar niet echt vijandig. Waarschijnlijk zou Bresker zijn bedrog wel kunnen volhouden.

Hij sloeg Crup vriendschappelijk op zijn schouder toen ze aan de tafel gingen zitten, en voordat deze laatste een woord kon zeggen brulde hij om brandewijn voor de havenmeester en zichzelf en bier voor zijn bemanning. Er werd snel een fles gebracht en geopend en twee aardewerken kroezen neergezet. Toen de jongste bediende een blad begon vol te laden met schuimende mokken keerde Bresker zich naar Crup. 'Er is wel veel veranderd in Deeldorp. Een hele reeks nieuwe gebouwen en een welkomstcomité voor mijn schip zijn nog de minste veranderingen. Ik heb de haven nog nooit zo verlaten gezien. Wat is er met dit oord gebeurd sinds mijn laatste bezoek?'

Even kwam er een verwarde uitdrukking op het gezicht van de oude man. Waarschijnlijk omdat hij werd geacht de vragen te stellen. Bresker had hem echter goed ingeschat en meteen beseft dat hij zichzelf graag hoorde praten. Geboeid en vervuld van ontzag luisterde Bresker terwijl Crup in geuren en kleuren de gruwelijke bijzonderheden begon te vertellen over de overval van slavenhalers die Deeldorp voorgoed had veranderd; niet alleen de plattegrond maar ook de mentaliteit van de stad. Terwijl hij uitvoerig verhaalde begon Althea te begrijpen dat deze Kennit geen gewone piraat was. Crup sprak

vol bewondering en trots over hem. Anderen voegden hun eigen verhalen toe over dingen die Kennit had gezegd of gedaan of indirect tot stand had gebracht. Een van de sprekers was duidelijk een ontwikkeld man. De tatoeage op zijn wang rimpelde terwijl hij met een grimmig gezicht verhaalde over zijn dagen in het ruim van een slavenschip voordat Kennit het schip had overvallen en hem had bevrijd. Ze praatten over hem alsof hij een held was, besefte Althea ongemakkelijk. Ondanks zichzelf voelde ze een zekere bewondering voor de piraat, hoewel de verhalen tegelijkertijd de koude rillingen over haar rug deden lopen. Een man die zo stoutmoedig, wijs en nobel was zou niet gemakkelijk een schip als Vivacia opgeven. En zelfs als maar de helft van de verhalen waar was, dan zou het schip hem misschien ook haar hart hebben geschonken. Wat dan?

Althea deed haar best om glimlachend te blijven knikken bij Crups verhalen terwijl ze over die vraag nadacht. Ze had Vivacia altijd beschouwd als een gestolen familieschat of een ontvoerd kind. Maar als ze nu eens eerder een koppig meisje was dat was weggelopen met haar grote liefde? De anderen lachten om een geestige opmerking. Althea grinnikte braaf mee. Had ze wel het recht Vivacia van Kennit af te nemen, als het schip echt een band met hem had gesloten? Wat was haar plicht? Aan haar familie? Aan het levende schip?

Bresker boog zich voorover om de fles brandewijn te pakken. Het was een voorwendsel om zijn been langs het hare te wrijven. Ze voelde zijn warme knie tegen de hare en

besefte dat hij zich bewust was van haar dilemma. Zijn vluchtige blik zei haar genoeg. Later heb je alle tijd om je zorgen te maken. Nu moet je opletten. Later zouden ze alle implicaties doornemen van wat ze hadden gehoord. Ze dronk haar bier op en hield haar kroes omhoog om deze te laten bijvullen. Haar blik ontmoette die van een onbekende aan de overkant van de tafel. Hij zat haar doordringend aan te kijken. Althea hoopte dat haar eerdere nadenkendheid hem niet nieuwsgierig had gemaakt. Er dansten pretlichtjes in zijn ogen. Hij was aantrekkelijk om te zien. Zijn uiterlijk werd alleen ontsierd door een spoor van tatoeages op zijn wang. Toen Crups stem even zweeg vroeg ze hem: 'Waarom is de haven zo leeg? Ik heb maar drie schepen gezien, terwijl er toch gemakkelijk enkele tientallen voor anker zouden kunnen gaan.'

Zijn ogen lichtten op en zijn grijns werd nog breder. Hij boog zich over de tafel om vertrouwelijker met haar te kunnen praten. 'U bent blijkbaar nieuw in deze handel,' zei hij. 'Anders zou u weten dat dit in de Piraten Eilanden het oogstseizoen is. Alle schepen zijn uitgevaren om onze winterkost bij elkaar te sprokkelen. Het weer is onze bondgenoot, want na drie dagen storm is de bemanning van een schip uit Jamaillia vermoeid geraakt en is hun waakzaamheid verslapt. Dan komen wij uit onze hinderlaag te voorschijn en houden we ze tegen. We laten de winter het werk voor ons doen. In deze tijd van het jaar is de vracht op z'n rijkst, want dit is het seizoen waarin de opbrengsten van de oogst worden

vervoerd.'

Zijn grijns verbleekte. 'Het is ook de ergste tijd van het jaar voor wie ten slachtoffer is gevallen aan slavenhalers. Het weer is ruig en de zee koud. De arme stumperds worden in de vochtige ruimen vastgeketend. De kluisters zijn zo koud dat ze het vlees van je botten vreten. In deze tijd van het jaar zijn slavenschepen weinig meer dan drijvende doodkisten.'

Hij grijnsde opnieuw. 'Maar het is ook spannend. In de Binnenpassage krioelt het van de galeien uit Kwarts. Ze hijsen een vlag en doen alsof ze tot de persoonlijke schepen van de satraap behoren, maar dat is allemaal een list om de vetste buit zelf binnen te halen. Ze vinden zichzelf zo slim. Kapitein Brig, een van Kennits mannen, heeft ons het spel geleerd. Laat de galeien maar vechten en zichzelf volstoppen met rijkdommen. Wanneer hun schepen diep in het water liggen, is de oogst rijp om te worden geplukt. Op die manier halen we het beste van het beste binnen van de talloze schepen die ze hebben overvallen.'

Hij leunde achterover op de bank en lachte bulderend bij het zien van Althea's ongelovige gezicht. Toen pakte hij zijn kroes en beukte ermee op de tafel om de aandacht te trekken van de schenker. Nadat de jongen hem een nieuwe kroes had gebracht vroeg hij: 'Hoe ben jij in dit leven terechtgekomen?'

'Langs net zo'n kromme weg als jij, neem ik aan.' Ze hield haar hoofd schuin en keek hem nieuwsgierig aan.

De list werkte en hij begon meteen het verhaal van zijn leven te vertellen. Hij was inderdaad via veel kronkels en

omwegen in Deeldorp en de piraterij terechtgekomen. Zijn verhaal had tragische elementen, maar het bevatte ook pathos, en hij was een goed verteller. Onwillekeurig begon ze hem aardig te vinden. Hij vertelde over de overval waarbij zijn ouders het leven hadden gelaten en een van zijn zusters spoorloos was verdwenen. Van de schapenboerderij van zijn familie was hij meegevoerd naar een klein kustplaatsje in het noorden, waarbij hij onderweg een opeenvolging van Kwartse meesters had gediend. Sommige waren wreed geweest, andere alleen maar ongeïnteresseerd, maar uiteindelijk was hij op een schip naar het zuiden beland, samen met vijf andere slaven met wie hij als huwelijksgeschenk moest dienen. Dat schip was door Kennit aangehouden.

En daar was het weer. Zijn verhaal was niet alleen een uitdaging voor haar opvattingen over wie en wat Kennit was, maar ook over de slavernij en wie eraan ten slachtoffer vielen. Piraten waren anders dan ze had gedacht. De inhalige, immorele moordenaars over wie ze had horen vertellen, waren plotseling mannen die tot wanhoop waren gedreven en zich hadden ontworsteld aan de slavernij.

Hij vertelde nog meer verrassende dingen. Over de postvogels die nieuws tussen de ballingen in de nederzettingen op de Piraten Eilanden en hun verwanten in Jamaillia overbrachten. Over de officiële koopvaardijschepen van Jamaillia en zelfs Beijerstad die regelmatig in het geheim aanlegden bij de Piraten Eilanden. De laatste roddels uit beide steden waren in Deeldorp algemeen bekend. Het

nieuws dat hij vertelde, leek Althea wel erg onwaarschijnlijk. Een opstand in Beijerstad zou de halve stad in de as hebben gelegd. Als vergelding hadden de Beijerstadse vaarders de bezoekende satraap tot gijzelaar gemaakt. Nieuwe vaarders hadden dat nieuws naar Jamaillia gestuurd, waar degenen die loyaal waren aan de satraap bezig waren een oorlogsvloot bij elkaar te brengen om de opstandige provincie tot nederigheid te dwingen. Er zou een rijke oogst te halen zijn in het kielzog van de strijd tussen Beijerstad en Jamaillia. De piraten verwachtten schepen uit Jamaillia met goederen uit Beijerstad en de Wilde Regenlanden. De Piraten Eilanden zouden alleen maar profiteren van de onenigheid tussen de twee steden.

Althea hing aan zijn lippen, heen en weer geslingerd tussen afschuw en geboeidheid. Kon er iets van waar zijn? En zo ja, wat betekende dat voor haar familie en haar thuis? Zelfs als ze ervan uitging dat tijd en afstand de geruchten hadden aangedikt, dan voorspelden deze niet veel goeds voor allen die haar dierbaar waren. Ondertussen begon de piraat steeds kleurrijker te vertellen, gevleid en aangemoedigd door haar ademloze geboeidheid. Hij vertelde trots dat Kennit zou weten dat zijn tijd was gekomen als hij bij terugkomst deze tijdingen hoorde. Terwijl zijn buren het met elkaar aan de stok hadden, kon hij de macht grijpen. Hij had hun zo vaak verteld dat hij van plan was de volledige handel langs de Piraten Eilanden onder controle te krijgen. Er was geen twijfel aan dat die tijd spoedig zou zijn aangebroken.

Een plotselinge windvlaag deed het raam van de taveerne ratelen. Althea schrok. Er viel even een stilte in het verhaal. 'Deze Kennit klinkt als een boeiend mens. Ik zou hem graag ontmoeten. Komt hij al spoedig terug naar Deeldorp?'

De jongeman haalde zijn schouders op. 'Als zijn ruimen vol zijn komt hij terug. Bovendien heeft hij dan nieuws van het Eiland der Anderen. Hij heeft zijn priester ermee naartoe genomen om zich door de Anderen zijn toekomst te laten voorspellen. Maar ongetwijfeld zal hij op de terugweg ook nog de nodige schepen overvallen. Kennit zeilt waar en wanneer hij wil, maar hij laat nooit een buit links liggen.' Hij hield zijn hoofd schuin. 'Ik begrijp dat je in hem geïnteresseerd bent. Er is geen vrouw in Deeldorp die geen verlangende zucht slaakt bij het horen van zijn naam. Andere mannen kunnen nauwelijks in zijn schaduw staan. Maar hij heeft al een vrouw. Ze heet Etta en haar tong is net zo scherp als haar mes. Sommigen beweren dat Kennit in Etta de ontbrekende helft van zijn ziel heeft gevonden. Ach, dat geluk zouden alle mannen moeten hebben.' Hij boog zich dichter naar haar toe met een warme blik in zijn ogen. 'Kennit heeft een vrouw en is gelukkig met haar,' zei hij zacht. 'Maar ik heb geen vrouw.'

Bresker rechtte zijn rug, boog zich naar voren en legde zijn linkerhand op Althea's schouder. 'Wat jammer nou,' zei hij vriendelijk. 'Ik wel.' Hij glimlachte en wijdde zich toen weer aan zijn gesprek met Crup, maar ondertussen liet hij zijn arm om Althea's schouders liggen. Ze probeerde ontwapenend te glimlachen en haalde haar vrije schouder op.

'Ik bedoelde het niet als een belediging,' zei de man een beetje stijfjes.

'Zo heb ik het ook niet opgevat.' Er verscheen een vurige blos op haar wangen toen Jek haar vanaf het andere eind van de tafel een vette, triomfantelijke knipoog stuurde. Die vervloekte Bresker! Was hij soms vergeten dat ze dit geheim probeerden te houden? Anderzijds kon ze niet ontkennen dat ze genoot van zijn arm om haar schouders. Was dit wat hij had bedoeld? De troost om in het openbaar te tonen dat ze bij elkaar hoorden? Als ze teruggingen naar het schip zouden ze dit allebei moeten afdoen als komedie; als een onderdeel van hun intrige om informatie los te krijgen. Maar voorlopig... Ze leunde ontspannen tegen hem aan en voelde de warmte van zijn sterke lichaam.

De piraat dronk zijn bier op en zette de kroes met een klap op tafel. 'Nou, Crup, ik zie geen bedreiging in deze mensen. Het middaguur is allang voorbij, en ik heb nog een dag werk te doen.'

Crup die midden in een breedvoerig verhaal zat gebaarde dat hij kon vertrekken. De man knikte - nogal kortaf - naar Althea en vertrok. Dat was voor diverse anderen ook het teken om op te staan en te vertrekken. Bresker gaf haar een kneepje in haar schouder. Goed gedaan. Ze hadden de indruk weten te wekken dat ze geen gevaar opleverden voor Deeldorp.

Nog altijd stroomde de regen langs het raam van de taveerne. Door de grijze dag hadden ze niet gemerkt hoeveel

tijd er al was verstreken. Bresker luisterde geduldig Crups verhaal uit en maakte toen ook aanstalten om te vertrekken. 'Ik zou de hele dag wel naar u kunnen luisteren. Het is een genoegen een man te horen die zo bekwaam een verhaal weet te vertellen. Helaas kan ik daarmee niet mijn watervaten vullen. Ik moet een paar van mijn manschappen opdrachten gaan geven, maar ik heb gemerkt dat de oude waterkade helemaal is verdwenen. Waar nemen schepen nu water in? En ik heb mijn bemanning wat vers vlees beloofd als dat te krijgen is. Wees een vreemdeling terwille en stuur me naar een eerlijke slager.'

Zo gemakkelijk kwam hij echter niet van Crup af. De praatgrage havenmeester vertelde hem waar hij water kon innemen, maar begon toen aan een omstandige bespreking van de respectievelijke voordelen van de twee slagers die Deeldorp telde. Bresker viel hem in de rede om Jek de leiding te geven over de anderen. Ze konden een poosje de stad in, maar hij waarschuwde wel dat hij verwachtte dat de vaten van het schip gevuld zouden zijn voor het middaguur van de volgende dag. 'Tegen het vallen van de avond verwacht ik jullie terug op de kade. De tweede stuurman gaat met mij mee.'

Toen kwam er een knaap aanrennen om Crup te waarschuwen dat zijn varkens weer los waren en de oude man haastte zich weg, onder het slaken van verwensingen en dreigementen tegen de ongelukkige dieren. Bresker en Jek keken elkaar aan. Ze stond op en stapte over de bank waarop

ze had gezeten. 'Zou u me willen wijzen waar we de vaten van het schip kunnen vullen?' vroeg ze aan de man met wie ze had zitten praten. Hij stemde gretig toe. Al snel verspreidde de bemanning zich.

Buiten waren de straten veranderd in modderpoelen. Bresker en Althea liepen in kameraadschappelijk stilzwijgen over een houten looppad; door een greppel eronder stroomde het regenwater van de straat naar de haven. Er waren maar weinig huizen met glazen ramen en van de meeste zaten de luiken stijf dicht tegen de regen. Het stadje had niet de elegantie of de schoonheid van Beijerstad, maar het deelde Beijerstads vastberadenheid. Althea kon de handel bijna ruiken. Voor een stad die nog niet zo lang geleden tot de grond toe was afgebrand, had ze zich goed hersteld. Ze kwamen langs een andere taveerne, opgetrokken uit ruwe planken, en hoorden een minstreel zingen begeleid door een harp. Sinds ze voor anker waren gegaan, was er nog een schip de lagune binnengevaren. Het had aangelegd aan de pier. Een rij mannen met kruiwagens bracht - als een mierenleger - de vracht van het schip naar een pakhuis. Deeldorp was een levendige, welvarende handelshaven, en overal dankten de mensen Kennit daarvoor.

De mensen die zich over het looppad haastten om te ontsnappen aan de regen, droegen een verbazingwekkende variëteit aan kleding. Sommige van de talen die Althea hoorde herkende ze niet eens. Veel gezichten waren getekend door tatoeages, niet allemaal slavenmerken. Sommige vormden

fantasierijke voorstellingen.

'Veel tatoeages laten zich niet uitwissen,' legde Bresker op gedempte toon uit. 'Daarom maskeren ze die met andere. Ze vervangen als het ware het verleden door een zonniger toekomst.'

'Merkwaardig,' mompelde ze zacht.

'Nee, helemaal niet.'

Ze keerde zich verrast om bij de heftigheid in zijn stem. 'Ik begrijp dat wel,' vervolgde hij wat zachter. 'Je hebt geen idee hoe ik ervoor heb moeten vechten om de mensen te laten zien dat ik niet langer de wilde jongen van vroeger was, maar een volwassen man. Als duizend naaldprikken in mijn gezicht mijn verleden zouden kunnen uitwissen, zou ik het ervoor overhebben.'

'Deeldorp is een deel van je verleden.' Er klonk geen beschuldiging in haar stem.

Hij keek om zich heen in de drukke kleine haven alsof hij terugging in de tijd. 'Dat was het, en dat is het nog steeds. Ik ben hier voor het laatst geweest met de Lentelucht, en dat was geen eerlijke handel. Maar jaren daarvoor ben ik hier ook geweest. Ik had al een paar reizen achter de rug toen het schip waarop ik voer door piraten werd overvallen. Ze gaven me de keus. Of ik sloot me bij hen aan, of ze zouden me doden. En dus heb ik me bij ze aangesloten.' Hij duwde zijn natte zwarte haar uit zijn gezicht en keek haar aan. 'Daar heb ik geen enkele verontschuldiging voor.'

'Dat hoeft ook niet.' De regen op zijn gezicht, de

glinsterende druppels in zijn haar, zijn donkere ogen en het simpele feit dat hij zo dichtbij was overweldigden haar. Iets van haar emoties moest op haar gezicht te lezen zijn, want zijn ogen werden groot. Zonder zich af te vragen wie het zou kunnen zien, pakte ze zijn natte hand en keek lachend naar hem op.

Hij drukte haar hand. 'Kom mee. Laten we wat spulletjes gaan kopen en hier en daar een praatje maken. We zijn hier tenslotte niet voor niets.'

'Ik wou dat het anders was. Ik mag deze stad wel, en de mensen die er wonen. Ondanks alles. Ik wou dat we hier gewoon voor onszelf konden zijn. Dat dit ons echte leven was. Ik heb bijna het gevoel alsof ik hier thuishoor. Ik wed dat Beijerstad honderd jaar geleden net zo was. Die ruwheid, die werklust, de manier waarop mensen elkaar aanvaarden zoals ze zijn. Je moet het me maar niet kwalijk nemen, Bresker, maar ik zou willen dat ik alle verantwoordelijkheid die mijn naam met zich meebrengt van me af kon zetten en gewoon piraat kon zijn.'

Hij keek haar verbaasd aan. Toen grijnsde hij. 'Pas maar op met wat je wenst,' waarschuwde hij.

Het was een vreemde middag. De rol die ze speelde, voelde natuurlijker dan de werkelijkheid. Ze kochten olie voor de lantaarns van het schip en regelden dat deze naar de kade werd gebracht. Bij een andere koopman kocht Althea kruiden en krachtige middelen om de chirurgijnskist van de Paragon aan te vullen. Impulsief trok Bresker haar een winkel

binnen waar hij een omslagdoek in stralende kleuren voor haar kocht. Ze bond haar haar ermee naar achteren en hij kocht er nog een paar oorringen bij van jade en granaat-kralen. 'Je moet je rol tenslotte goed spelen,' fluisterde hij haar in haar oor terwijl hij het slotje van een ketting dichtmaakte.

In de gevlekte spiegel die de winkelier haar voorhield zag ze een glimp van een andere Althea; een kant van zichzelf die ze nooit had laten zien. Achter haar boog Bresker zijn hoofd om haar hals te kussen. Toen hij opkeek ontmoetten hun ogen elkaar in de spiegel. Het was alsof ze terugging in de tijd. Ze zag de wilde weggelopen jongen uit Beijerstad en de eigenzinnige lastpak die haar moeder te schande had gemaakt. Een paar dat bij elkaar paste: piraterij en het avontuur waren altijd hun bestemming geweest. Het enige wat ze betreurde, was dat ze een spel speelden. Ze leunde achterover om de glinsterende ketting om haar hals te bewonderen. Ze keken naar elkaar in de spiegel terwijl ze haar hoofd omdraaide en hem kuste.

Waar ze ook kwamen, altijd werd het gesprek op Kennit en zijn levende schip gebracht. Ze verzamelden overal beetjes informatie, soms nuttig, soms onbelangrijk. Net als in legenden voegde elke verteller zijn eigen verfraaiingen toe aan zijn verhalen over Kennit. Zijn jeugdige priester, een jongen nog, had zijn verminkte been afgezet en Kennit had het verdragen zonder een kik te geven. Nee, volgens een ander had hij hardop gelachen in het aangezicht van zijn pijn. En nauwelijks een uur later was hij met een vrouw tussen de

lakens gekropen. Nee, het kwam door de jongen. De profeet van de piratenkoning had tot Sa gebeden en de godheid had Kennits stomp genezen. Hij was door Sa uitverkoren en iedereen wist dat. Toen slechte mannen hadden geprobeerd Kennits vrouw te verkrachten, hier in Deeldorp, had de godheid haar beschermd tot Kennit was verschenen om eigenhandig een tiental mannen te doden en haar te ontzetten. Etta had in een bordeel gewoond, maar zich alleen maar beschikbaar gesteld aan Kennit. Het was een liefdesverhaal dat bij de meest geharde moordenaar tranen in zijn ogen bracht.

Aan het eind van de middag stopten ze voor een kom vissoep met vers gebakken brood. Daar hoorden ze voor het eerst hoe de knapenpriester had standgehouden tussen Kennit en het merendeel van Deeldorp en hoe hij had voorspeld dat Kennit eens hun koning zou zijn. Zij die aan de woorden van de jongen hadden getwijfeld, waren geveld door zijn flitsende kling. Althea's verbazing vleide de visverkoper blijkbaar, want hij vertelde het verhaal nog drie keer, telkens met nieuwe bijzonderheden. Bij zijn laatste vertelling voegde hij eraan toe: 'En die arme knul wist waar hij het over had als het om slavernij ging. Zijn eigen vader had hem tot slaaf gemaakt en de beeltenis van zijn schip op het gezicht van de jongen laten tatoeëren. Ik heb horen vertellen dat Kennit zowel het hart van het levende schip als dat van de jongen heeft gewonnen toen hij hen bevrijdde.

Althea was sprakeloos. Wintrow! Had Kyle Wintrow dat

aangedaan? Zijn eigen zoon? Haar neef?

Bresker verslikte zich in zijn soep. 'Welk lot had Kennit in petto voor zo'n wrede vader?' wist hij tenslotte uit te brengen.

De man haalde onverschillig zijn schouders op. 'Ongetwijfeld zijn verdiende loon. Over de reling, als voer voor de zeeslangen, net als de anderen. Dat doet hij met de voltallige bemanning van elke slavenhaler die hij verovert.' Hij keek Bresker met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Ik dacht dat iedereen dat wist.'

'Maar de jongen niet?' vroeg Althea zacht.

'De jongen was geen bemanning, zei ik toch. Hij was een van de slaven.'

'O.' Ze keek Bresker aan. 'Dat snijdt hout.' Ze begreep nu hoe het had kunnen gebeuren dat het schip zich tegen Kyle had gekeerd en Kennit had geaccepteerd. De piraat had Wintrow gered en beschermd. Het was niet meer dan natuurlijk dat het schip loyaal was jegens Kennit.

Wat betekende dat voor haar? Gedurende een verraderlijk moment vroeg ze zich af of ze nu vrij was. Als Vivacia gelukkig was met Wintrow aan boord... als ze tevreden was met Kennit en haar leven als piratenschip... had Althea dan nog wel het recht haar te 'redden'? Kon ze dan niet gewoon naar huis gaan en haar moeder en zuster vertellen dat ze had gefaald? Dat ze hun familieschip niet had gevonden? Even overwoog ze een nog veel wildere mogelijkheid. Hoefde ze eigenlijk wel naar huis te gaan? Kon ze samen met Bresker en Paragon niet gewoon het leven voortzetten dat ze waren

begonnen? Dan dacht ze weer aan Vivacia; hoe het schip onder haar handen tot leven was gekomen toen ze de pin in het boegbeeld liet glijden; de pin die haar vader had gevuld met zijn geest toen hij stierf. Dat had zij gedaan, niet Wintrow. En zeker Kennit niet. Vivacia was haar schip, op een manier zoals niemand anders daar aanspraak op kon maken. Als de eerdere geruchten die ze had gehoord waar waren, als er onlusten heersten in Beijerstad, dan had haar familie het levende schip nu harder nodig dan ooit. Althea zou haar terugeisen. Het schip zou weer leren van haar te houden. Wintrow zou worden herenigd met zijn familie. Ze besefte dat ze de schuld voor de dood van Vivacia's bemanning meer bij Kyle legde dan bij Kennit. Loyaliteit aan haar familie had de mannen aan boord van de Vivacia doen blijven. Kyles verraad van de normen en waarden van haar vader was hun dood geworden. Ze kon absoluut niet rouwen om Kyle. Daarvoor had hij haar en haar familie te veel pijn gedaan. Het enige medelijden dat ze voelde, gold Keffria. Hoewel, ze kon beter treuren om de dood van haar man dan over een leven lang met hem samen, dacht Althea grimmig.

Tijd was veranderd in een glibberig wezen dat zich kronkelde in Paragons greep. Lag hij voor anker in de haven van Deeldorp, of gleed hij op zijn gespreide vleugels omhoog, gedragen door een opwaartse luchtstroom? Wachtte hij op de terugkeer van de jonge Kennit, in het wanhopige verlangen dat de jongen deze keer ongedeerd zou zijn, of op

Althea en Bresker die hem zouden leiden bij zijn wraak? Het vredige deinen van het water van de lagune, het afnemende gespetter van de avondregen, de geluiden en geuren van Deeldorp, de waakzame stilte van zijn bemanning, dat alles bracht hem in een soort leegte die sterk aan slaap deed denken.

Diep in zijn ruim, in de duisternis waar de welving van de boeg een benauwde ruimte onder het dek creëerde, bevond zich de bloedvlek. De ruimte was zo klein dat een man er niet kon staan, niet eens kruipen, maar een kleine, mishandelde jongen kon daar schuilen, opgerold tot een balletje terwijl zijn bloed in Paragons toverhout sijpelde en ze hun ongeluk deelden. Daar kon Kennit zich wapenen en even vluchten in de slaap, in het besef dat niemand hem daar kon verrassen. Wanneer Igrot weer om hem begon te brullen maakte Paragon hem wakker. Vlug als een konijn sprong hij dan uit zijn schuilplaats te voorschijn. Het was beter uit zichzelf zijn toevluchtsoord te verlaten en Igrot onder ogen te komen dan te riskeren dat de bemanning naar hem ging zoeken en zijn toevluchtsoord ontdekte. Soms sliep Kennit daar ook. Dan drukte hij zijn kleine handen tegen de grote balken van toverhout die over de volle lengte van het schip liepen, terwijl Paragon over hem waakte en zijn dromen deelde. En zijn nachtmerries.

In die periode had Paragon ontdekt dat hij over een uniek vermogen beschikte. Hij kon de pijn, de nachtmerries, zelfs de akelige herinneringen wegnemen. Niet helemaal

natuurlijk. Als hij alle herinneringen had weggenomen zou de jongen een dwaas zijn geworden. Maar hij kon de pijn absorberen, net zoals hij het bloed van zijn afranselingen absorbeerde. Hij kon de kwelling doen vervagen en de scherpte van Kennits herinneringen wegnemen. Dat was het enige wat hij kon doen... voor de jongen. Het betekende echter wel dat hij alles wat hij bij Kennit wegnam, zelf moest houden. De vernederingen en de onwaardigheid, de stekende pijn, de verbijstering, de verterende haat werden een deel van Paragon dat hij diep vanbinnen verborgen hield. Kennit liet hij alleen zijn ijzige, kille vastberadenheid om te ontsnappen. Het vaste voornemen alles achter zich te laten en op een dag door zijn avonturen alle herinneringen aan Igrot uit zijn wereld te verdrijven. Voorgoed. Op een dag zou hij alles herstellen wat Igrot had verwoest, nam Kennit zich voor. Hij zou ervoor zorgen dat het leek alsof de kwaadaardige oude piraat nooit had bestaan. Niemand zou zich zelfs zijn naam nog herinneren. Alles wat Igrot ooit had besmeurd, zou voorgoed verborgen zijn of tot zwijgen gebracht.

Zelfs het levende schip van Kennits familie.

Zo had het moeten zijn.

Het toegeven daarvan riep een oude, oude pijn wakker, als niet goed vastgezette lading die tijdens een storm begon te schuiven. De enormiteit van zijn falen overweldigde hem. Hij had zijn familie verraden, hij had zijn laatste oprechte bloedverwant verraden. Hij had geprobeerd loyaal te zijn, hij had geprobeerd dood te blijven. Maar toen waren de

zeeslangen gekomen en ze hadden zonder woorden tot hem gesproken en hem in verwarring gebracht over wie hij was en bij wie zijn loyaliteit zou moeten liggen. Ze hadden hem angst aangejaagd, en in zijn angst was hij zijn beloften vergeten, zijn plicht vergeten, alles vergeten behalve zijn behoefte aan zijn familie om hem te troosten en gerust te stellen. Hij was naar huis gegaan. Langzaam was hij door de seizoenen naar huis gedreven, meegevoerd door vriendelijke stromingen, tot hij als een wrak was teruggekeerd naar de kusten van Beijerstad.

Alles wat hem daar was overkomen, was slechts een straf voor zijn trouweloosheid. Hoe kon hij boos zijn op Kennit? Had hij, Paragon, hem niet als eerste verraden? Diep in Paragon maakte zich een kreunen los. Hij klampte zich vast aan zijn zwijgen en zijn roerloosheid en gebruikte ze als schild.

De lichte tred van rennende voeten op zijn dek. Twee slanke handen op zijn reling. 'Paragon? Wat is er?'

Hij kon het haar niet vertellen. Ze zou het niet begrijpen en door het te vertellen zou hij zijn belofte nog erger breken dan hij die al gebroken had. Hij boog zijn hoofd, sloeg zijn handen voor zijn gezicht en snikte het uit, totdat zijn schouders ervan schokten en zijn handen ervan beefden. 'Ik heb het je toch gezegd? Hij is het,' klonk een stem van beneden. Bij zijn boeg keek iemand vanuit het water naar hem op. Joelend, spottend. Nog even en ze zouden dingen naar hem beginnen te gooien. Dode vis, rot fruit.

'Hé, jij daar! Ga weg bij ons schip!' riep Amber streng. Ze

sloegen geen acht op haar. 'Als hij Igrots schip was, waar is dan Igrots ster?' vroeg een andere stem. 'Die zette hij op alles wat van hem was.'

De gruwel van de ster die in zijn borst werd gesneden — lang, lang geleden — werd verduisterd door de herinnering aan duizend naaldprikken waarmee hetzelfde teken met inkt in zijn heup was aangebracht. Hij begon te trillen. Elke plank van zijn lichaam huiverde. De kalme wateren van de lagune werden onrustig.

'Rustig maar, Paragon. Het komt allemaal goed. Je hoeft niets te zeggen.' Amber probeerde hem te kalmeren, maar haar woorden konden de oude pijn niet wegnemen.

'Ster of geen ster, ik weet zeker dat ik gelijk heb.' De man in de boot op het water klonk erg zelfgenoegzaam. 'Dat afgehakte gezicht verraadt hem. Bovendien, het is een levend schip, precies zoals ik altijd heb horen vertellen. Hé! Hé, schip! Je was het schip van Igrot, waar of niet?'

De belediging van die verachtelijke leugen werd hem te veel. Dit was hem al te vaak naar zijn hoofd te geslingerd, en al te vaak had hij het moeten toegeven terwille van de jongen. Dat zou hij nooit meer doen. Nooit meer!

'Nee!' brulde hij. 'Dat was ik niet!' Hij maaide met zijn armen in de hoop dat zijn kwellers zich binnen zijn bereik zouden bevinden. 'Ik ben nooit Igrots schip geweest! Nooit! Nooit! Nooit!' Hij bleef schreeuwen tot de woorden in zijn oren schalden en alle andere leugens verzwolgen. Beneden hem, boven hem, binnenin hem hoorde hij verwarde kreten.

Blote voeten renden over zijn dekken, maar het kon hem niet meer schelen. 'Nooit! Nooit! Nooit!'

Hij schreeuwde het uit tot hij aan niets anders meer kon denken. Als hij nooit meer stopte het te zeggen, konden ze hem nooit meer iets vragen. Als ze niets vroegen, kon hij niets vertellen. Althans die belofte aan zijn familie kon hij gestand doen.

Ze slenterden kameraadschappelijk door de straat. De regen was minder geworden, en in de diepblauwe rand van de hemel waren de eerste sterren verschenen. De taveernes zetten hun lantaarns buiten. Kaarslicht scheen achter de luiken van de kleine huizen. Breskers arm lag om haar schouders en die van Althea om zijn middel. Ze hadden een welbestede dag achter de rug. De Deeldorpers leken hen op hun woord te geloven. De informatie die ze hadden verzameld was weliswaar verwarrend, maar één ding stond vast: Kennit zou terugkomen naar Deeldorp. En bovendien spoedig.

Om die bevestiging te krijgen hadden ze een paar rondjes moeten geven bij de laatste taveerne. Inmiddels waren ze op de terugweg naar de sloep. Ze hadden nog niet besloten of ze de volgende nacht geruisloos zouden vertrekken of zouden blijven, misschien zelfs wachten op Kennits terugkeer. De kans om Vivacia vrij te krijgen met een losgeld leek klein; met een list hadden ze waarschijnlijk meer kans op succes. Er waren te veel opties. Dus het werd tijd om terug te gaan naar

het schip om ze stuk voor stuk tegen het licht te houden.

Ze kwamen steeds minder wandelaars tegen naarmate de Deeldorpers beschutting zochten voor de avond. Toen ze de houten strandpromenade bereikten verdween een eindje vóór hen een stel in een van de kleine huisjes en trok de deur ferm achter zich dicht. Even later scheen door de ramen het flakkerende licht van kaarsen.

'Ik wou dat wij dat waren,' zei Althea verlangend.

Bresker ging langzamer lopen en bleef tenslotte staan. Hij trok haar naar zich toe en zei zacht: 'Ik zou ergens een kamer kunnen huren.'

Ze schudde spijtig haar hoofd. 'De bemanning wacht bij de boot. We hebben gezegd dat ze bij het vallen van de avond bij de sloep moesten zijn. Als we er niet op tijd zijn, zullen ze denken dat er iets mis is gegaan.'

'Laat ze maar wachten.' Hij boog zijn hoofd en kuste haar hongerig. In de kille nacht was zijn mond verleidelijk warm. Ze zuchtte gefrustreerd. 'Kom eens hier,' zei hij bijna bars. Hij stapte van het houten wandelpad in de dichte duisternis van een steeg en trok haar met zich mee. In de donkere schaduwen drukte hij haar met haar rug tegen een muur en begon hij haar hartstochtelijk te zoenen. Zijn handen gleden over haar lichaam naar haar heupen. Moeiteloos tilde hij haar op. Toen hij zijn lichaam tegen het hare drukte voelde ze hoezeer hij naar haar verlangde. 'Zullen we het hier dan maar doen?' vroeg hij met een stem gesmoord door verlangen.

Ze verlangde ook naar hem, maar het was te gevaarlijk. 'Als

ik een rok had gedragen had het misschien gekund.' Ze duwde hem zachtjes weg en hij liet haar zakken. Hij bleef haar echter nog altijd tegen de muur drukken. Ze verzette zich niet. Zijn kus en zijn strelingen waren bedwelmender dan de brandewijn die ze hadden gedronken. Zijn mond smaakte naar drank en begeerte.

Plotseling hief hij zijn hoofd op. Wat was dat?'

Ze had het gevoel alsof ze uit een droom ontwaakte. 'Wat was wat?' vroeg ze verdwaasd.

'Dat geschreeuw? Hoor je dat niet? Het komt uit de haven.'

De zwakke herhaalde kreten drongen tot haar door. Ze kon de woorden niet onderscheiden, maar met ijzige zekerheid herkende ze de stem. 'Paragon.' Ze stopte haar hemd weer in haar broek.

'Vooruit! Vlug!'

Schouder aan schouder renden ze over het houten wandelpad. Ze waren bijna bij de kade toen Flek hen tegemoet kwam rennen. 'U moet naar het schip, kapitein! Paragon is krankzinnig geworden!' riep hij ademloos. Samen renden ze verder. Toen ze de kade bereikten stond de bemanning van de sloep al op hen te wachten, samen met Lop. Jek had haar mes getrokken. 'Ik heb de spullen die jullie hebben gekocht laten inladen, maar we missen nog twee mannen.' Het waren voormalige slaven. Althea wist dat het geen zin had op ze te blijven wachten.

'Afduwen!' commandeerde ze kortaf. 'We gaan terug naar het schip, en we vertrekken vanavond nog.'

Even viel er een geschokte stilte en Althea vervloekte zichzelf omdat ze te veel gedronken had. Toen zei Bresker streng: 'Hebben jullie de orders van de stuurman niet gehoord?'

Ze haastten zich de ladder af naar de wachtende boten. Paragons stem droeg helder over het water. 'Nooit, nooit, nooit!' schalde hij somber. Althea ontdekte twee kleine boten bij zijn boeg. Dus hij had al publiek getrokken! Ongetwijfeld zou het nieuws dat de nieuwkomers in een levend schip waren gekomen als een lopend vuurtje de ronde doen. Hoe zou het zeeroversnest daarop reageren?

Het leek een eeuwigheid te duren om het schip te bereiken. Toen ze aan dek klommen kwam Lavoy hen met een dreigend gezicht tegemoet. 'Ik heb toch gezegd dat hij krankzinnig is!' zei hij woedend tegen Bresker. 'Dit vervloekte schip is krankzinnig geworden en die dwaas van een scheepstimmerman heeft niets gedaan om hem te kalmeren. Die pummels beneden in de sloepen roepen dat hij ooit Igrots schip is geweest. Is dat zo?'

'Licht het anker! Hijs de zeilen. Nu!' was Breskers enige reactie. 'Gebruik de boten om ons draaien. We vertrekken.'

'Vanavond nog?' vroeg Lavoy verontwaardigd. 'In het donker, op een krankzinnig schip?'

'Kan je orders gehoorzamen of niet?' beet Bresker hem toe.

'Als ze hout zouden snijden.'

Bresker greep de stuurman bij zijn strot, trok hem dicht

naar zich toe en snauwde: 'Dan zorg je maar dat ze hout snijden. Als je niet doet wat ik zeg draai ik je nu je strot om. Dit is je laatste kans. Ik heb meer dan genoeg van je brutaliteit.'

Even verstilde het beeld: Breskers hand op de keel van Lavoy en Lavoy die naar hem opkeek. Bresker was de langste van de twee, maar de stuurman had bredere schouders en een gespierdere borst. Althea hield haar adem in. Toen sloeg Lavoy zijn ogen neer.

Bresker liet hem los. 'Ga aan je werk.' Hij draaide zich om.

Als een slang die aamdel trok Lavoy zijn mes en stak hij het in Breskers rug. 'Val dood!' brulde hij.

Althea sprong naar voren toen Bresker wankelde, met zijn ogen dichtgeknepen van de pijn. Met twee stappen was Lavoy bij de reling. 'Hou hem tegen! Hij zal ons verraden!' commandeerde Althea. Diverse bemanningsleden sprongen achter hem aan. Ze dacht dat ze hem nog te pakken zouden krijgen, maar vanuit haar ooghoeken zag ze hem springen. 'Wel vervloekt!' riep ze, toen draaide ze zich om. Tot haar afschuw volgden de mannen die achter hem aan waren gegaan hem over de reling. Niet alleen Gemerkten uit Beijerstad, maar ook andere bemanningsleden sprongen achter Lavoy aan. Ze hoorde het gespetter in het water beneden haar. Lavoy zou hen verraden. De loyale bemanning keek hen met open mond na.

'Laat ze maar gaan,' zei Bresker schor. We moeten zien dat we hier wegkomen en we zijn beter af zonder dat stel.' Hij liet

Althea los en richtte zich op.

Met grote, ongelovige ogen zag ze hoe Bresker naar zijn rug reikte en Lavoys mes uit het vlees trok. Met een vloek smeet hij het op het dek. 'Hoe erg is het?' vroeg Althea.

'Dat doet er nu niet toe. Het is niet erg diep gegaan. Zorg dat de bemanning zijn werk doet terwijl ik met Paragon praat.'

Zonder op antwoord te wachten haastte hij zich naar het voordek. Althea keek hem met open mond na. Toen herstelde ze zich en begon ze orders te schreeuwen om het schip in beweging te krijgen. Op het voordek hoorde ze Bresker zijn eigen orders geven. 'Schip! Hou je mond! Dit is een bevel!'

Tot haar verbijstering gehoorzaamde Paragon. Hij reageerde zowel op zijn roer als op het trekken van de kleine boten waar de mannen uit alle macht roeiden om het schip te draaien. De trage stroming van de lagune werkte in hun voordeel, evenals de wind. Terwijl Althea zich aan haar eigen taken wijdde bad ze dat Paragon de vaargeul zou aanhouden en hen veilig de smalle rivier af zou brengen. Als een bloem die zich opent bolde het zeil in de avondwind. Zo vluchtten ze weg uit Deeldorp.

HOOFDSTUK 15
Het slangenschip

De witte zeeslang schommelde tussen nukkig en sarcastisch zonder zich tegenover wie dan ook wat toegankelijker te tonen. Hij weigerde zijn naam te geven. Namen deden er niet meer toe voor stervende wormen, zei hij. Toen Teller erop aandrong dat hij dan tenminste moest zeggen hoe ze hem moesten noemen, snauwde de witte uiteindelijk: 'Lijk. Noem me naar Lijk. Een andere naam hoef ik niet. Nog even, en jullie zijn het ook. We zijn bewegende lijken, rottend vlees. Noem me maar Lijk, dan zal ik jullie ook zo noemen.'

Zo sprak hij hen vervolgens aan. Het was een voortdurende ergernis. Sessurea wenste dat ze het schepsel nooit waren tegengekomen, laat staan hem het verhaal hadden afgedwongen over Zij Die Zich Herinnert.

Er was niemand die hem vertrouwde. Hij stal voedsel uit de kaken van andere slangen. In zijn slaap liet hij het visdodende gif uit zijn stekelkraag druipen. Dat was des te ergerlijker omdat hij in het midden van het kluwen sliep. Maler hield hem vast om te voorkomen dat hij 's nachts probeerde te ontsnappen.

Overdag moesten ze hem volgen, maar hij vond telkens nieuwe manieren om de rest te irriteren. Hij treuzelde, bleef vaak stil in het water hangen om de stroming te proeven en zich hardop af te vragen of hij eigenlijk wel wist waar hij heen ging, of hij hield zo'n veeleisend tempo aan dat de anderen

protesteerden en hem smeekten wat minder snel te zwemmen. Hij sloeg er geen acht op. Maler volgde hem als een schaduw, maar dat eiste zijn tol.

Er passeerde maar zelden een tij waarin Lijk Maler niet uitdaagde hem te doden. Hij gedroeg zich uiterst beledigend, lekte voortdurend gif en toonde geen enkel respect voor Maler. Als de beslissing aan Shreever was geweest, had ze de witte slang al dagen eerder gewurgd, maar Maler wist zich te beheersen. Zelfs wanneer het ellendige schepsel hem hoonde en de spot dreef met zijn droom, hoewel hij dan woedend met zijn staart zwiepte en zijn gouden pseudo-ogen glansden als de zon die boven de zee brandde.

Zijn wreedste kwelling was dat hij de herinneringen die Zij Die Zich Herinnert hem had gegeven niet met het kluwen wilde delen. Wanneer ze zich nestelden voor de nacht en zich aan elkaar vastankerden, praatten ze nog even voordat ze gingen slapen. Flarden herinneringen aan hun drakenverleden werden naar voren gebracht en gedeeld. Vaak kon wat de een miste worden aangevuld door een ander, en werden hun herinneringen met elkaar geweven als een tot op de draad versleten tapijt. Soms kon alleen al het noemen van een naam een stortvloed aan vergeten herinneringen aan een andere zeeslang ontlokken. Maar Lijk hield zich altijd afzijdig en luisterde met een honende grijns terwijl de anderen moeizaam hun weg zochten door hun verbleekte herinneringen. Lijk wekte de indruk alsof hij hen duidelijkheid had kunnen geven als hij dat zou verkiezen.

Daarom haatte Shreever hem zo vurig dat ze hem zou willen doden.

Het gesprek was die avond terechtgekomen op de landen van het verre zuiden. Iemand herinnerde zich een grote droge plek, zonder enig substantieel wild. 'Het duurde dagen om eroverheen te vliegen,' beweerde Tellur. 'En ik meen me te herinneren dat wanneer je er landde, het zand zo heet was dat je er niet op kon staan...'

'O, wat vond ik dat gruis onder mijn klauwen en tussen de plooien van mijn huid vervelend!' viel een andere zeeslang hem opgewonden in de rede. 'Maar het was de enige manier. Voorzichtig landen ging niet. Je moest het doen met een glijvlucht, zodat je meteen door de hete bovenlaag heen brak naar de koelere laag daaronder. Niet dat die erg veel koeler was!'

Die zintuiglijke aanwijzing - gruis in de plooien van haar huid - zette Shreevers verbeelding in werking. Ze voelde niet alleen het hete zand, maar ze proefde ook de speciale, bittere smaak van de streek. In haar herinnering spande ze haar klauwen. 'Sluit je neusgaten tegen het gruis!' waarschuwde ze triomfantelijk.

'Maar het was het waard!' trompetterde een andere zeeslang opgewonden; 'Want wanneer je het blauwe zand eenmaal voorbij was, dan was er... dan was er...'

Niets. Shreever herinnerde zich heel scherp het gevoel van verwachting. Wanneer het zand verkleurde van goud naar blauw was je er bijna, en voorbij het blauwe zand was iets dat

de lange vlucht zonder eten waard was. Iets dat de gevaren van de zandstormen waard was. Waarom konden ze zich de hitte en de ergernis van het gruis wel herinneren, maar niet het doel van de vlucht?

Wacht eens even!' riep de witte plotseling opgewonden. 'Ik weet wat er was! Voorbij het blauwe zand was... O, het was prachtig. Het was schitterend, zo'n vreugde om het te vinden. Het was...' Hij draaide zijn kop om, zijn scharlakenrode ogen draaiden. 'Mest!' verklaarde hij gelukkig. 'Enorme bergen verse, bruine, stinkende mest! En dan we riepen we onszelf uit tot Heren van de Vier Domeinen. Heersers van de Aarde, de Zee, de Hemel en de Mest! En o, we wentelden ons in onze grootsheid, trots op alles wat we hadden overwonnen en eigen gemaakt. De herinnering is zo helder, zo stralend! Zeg nou zelf, Lijk Sessurea, is dat van alle herinneringen niet de meest heldere, de meest...' Hij was te ver gegaan. Sessurea's oranje stekelkraag ging overeind staan en hij beet naar de witte. Bijna loom kronkelde Maler zich tussen hen in. Sessurea werd opzij gedrongen. Hij zou Maler nooit uitdagen, maar hij brulde zijn frustratie tegen de slangen om hem heen die hem alle ruimte gaven voor zijn woede. Zijn groene ogen draaiden van woede. Waarom moeten we dit stuk slijm nog langer om ons heen verdragen? Hij spot met onze dromen. Hoe kunnen we erop vertrouwen dat hij ons inderdaad naar Zij Die Zich Herinnert zal brengen?'

'Omdat hij dat doet,' antwoordde Maler. Hij opende zijn kaken, slokte wat zeewater op en pompte het weer naar buiten

door zijn kieuwen. 'Proef zelf, Sessurea. Je zintuigen zijn verzwakt door moedeloosheid, maar proef en vertel me wat je proeft.'

De grote, blauwe zeeslang gehoorzaamde. Shreever deed hetzelfde, evenals de meeste anderen. Een tijdje roken ze alleen hun eigen kluwen, proefden ze alleen de eeuwig druipende giffen van Lijk. Toen werd ze zich bewust van iets anders. Iets dat onmiskenbaar uniek was. De smaak van Een Die Zich Herinnert, van een slang die herinneringen met zich meedroeg, dreef zwak in het water. Shreever deed haar uiterste best nog meer van de ontwijkende smaak te proeven.

Tellur, de slanke, groene minstreel, schoot als een pijl uit een boog naar het Gemis. Terwijl hij zijn kop in de nachtlucht stak, trompetterde hij een vragende kreet naar de hemel. Aan alle kanten om Shreever heen steeg het kluwen omhoog en staken de slangen naast Teller hun kop uit het water. Ze voegden hun stemmen bij de zijne en vormden samen een zoekend koor. Plotseling schoot Maler in hun midden uit het water. Hij sprong zo hoog dat bijna een derde van zijn lengte boven het oppervlak welfde voordat hij weer onderdook.

'Stil!' commandeerde hij toen hij weer bovenkwam. 'Luister!'

De koppen en de gewelfde nekken van het kluwen deinden op de golven. Boven hen glansde de koude maan en schitterden de witte sterren als anemonen. Alle stekelkragen stonden volledig overeind. Het zeeoppervlak was veranderd in een wei van bloemen die alleen 's nachts bloeiden.

Gedurende een ademtocht was alles wat ze hoorden, het geluid van de wind en het water. Toen verhief zich, zuiver als licht, zoet als vlees, een stem in de verte. 'Kom,' zong de stem. 'Kom tot me en ik zal jullie de kennis van jezelf geven. Kom naar Zij Die Zich Herinnert, en jullie verleden zal jullie toebehoren, en daarmee jullie toekomst. Kom, kom.'

Tellur trompetterde gretig een antwoord, maar Maler maande hem streng tot zwijgen. Wat was dat?'

Want er had zich een tweede zingende stem verheven. De woorden klonken merkwaardig vervormd, de klanken verkort, alsof de slang die zong geen diepte in haar stem had. Maar wie ze ook was, ze herhaalde de roep van Zij

Die Zich Herinnert. 'Kom, kom naar me toe. Jullie verleden en jullie toekomst wachten op jullie. Kom, en ik zal jullie leiden, ik zal jullie beschermen. Volg me en ik zal zorgen dat jullie veilig thuiskomen. En dan zullen jullie je opnieuw in de lucht verheffen en weer vliegen.'

Alle koppen draaiden zich naar Maler. Zijn stekelkrans stond recht overeind, gif droop van elke stekel. 'We gaan!' trompetterde hij gebiedend, alleen tegen zijn kluwen, niet tegen de stemmen der sirenen. We gaan, maar we moeten voorzichtig zijn. Er is daar iets merkwaardigs, en we zijn al eerder bedrogen. Volg me.'

Hij gooide zijn grote kop naar achteren en opende zijn kaken wijd naar de nacht. Zijn gouden pseudo-ogen glansden stralender dan de maan of de zon. Toen zijn trompetgeschal zweeg, huiverde het water om hem heen van zijn macht.

We komen eraan!' brulde hij. We komen onze herinneringen halen!'

Hij stortte zich weer in de Overvloed en flitste door het water, gevolgd door zijn kluwen. Alleen de witte bleef achter. Shreever die hem nog altijd niet vertrouwde keek achterom. 'Dwazen! Dwazen! Dwazen!' trompetterde Lijk woest naar de nachtelijke hemel. 'En ik ben de grootste dwaas van allemaal!' Toen stortte hij zich met een wilde kreet in de diepte om hen te volgen.

Zij Die Zich Herinnert verliet het schip om de anderen te begroeten. Schicht drong erop aan dat ze bleef om hen samen te begroeten, maar dat kon ze niet. Dit was haar bestemming. Ze kon de langverwachte verwezenlijking niet langer uitstellen. Kronkelend zwom ze hen tegemoet, onbeholpen in een poging zich sierlijk te bewegen. Ze werd verscheurd door de belemmeringen van haar onvolgroeide lichaam en haar eeuwenoude herinneringen aan andere, soortgelijke ontmoetingen. Ze had twee keer zo groot moeten zijn als ze was, machtig en gespierd, een reuzin onder de zeeslangen, gewapend met voldoende gifstoffen om het kluwen te overweldigen met hun volledige erfenis aan herinneringen. Maar ze verdrong haar twijfels. Ze zou hun geven wat ze had. Dat zou genoeg moeten zijn.

Toen ze voldoende dichtbij waren om eikaars gifstoffen te proeven, hield ze stil. Ze liet zich naar de diepte zakken en bleef daar op hen wachten. De leider, een gehavende

zeeslang met een lichaam dat vurig gloeide door zijn talloze pseudo-ogen, kwam naar voren. De anderen waaierden om hen heen, met alle koppen op haar gericht. Onder de wilde golven hingen ze daar onbeweeglijk, zoals alleen zeeschepselen dat kunnen: talloze organismen, die spoedig zouden zijn verenigd in de herinneringen van hun soort. Ze opende wijd haar kaken om haar tanden te ontbloten zoals een formele begroeting voorschreef. Daarbij schudde ze haar stekelkrans tot deze in zijn volle glorie overeind stond. Elke stekel rechtop, gezwollen door de gifstoffen die ze spoedig los zou laten. Maar ze beheerste zich. Dit ging niet om het wekken van een enkele zeeslang. Dit was de wederopstanding van een heel kluwen.

'Maler van Malers Kluwen groet u, Zij Die Zich Herinnert.'

Zijn grote, koperen ogen volgden de gekromde lijn van haar lichaam. Hij draaide met zijn ogen, hetzij uit ontsteltenis, hetzij uit medeleven. Toen keek hij haar strak aan en ook hij ontblootte zijn slagtanden. Ze duwde zachtjes met haar tanden tegen de zijne. Instinctief verstijfden zijn stekels. Zijn kluwen, door hun langdurige verbondenheid gewend aan zijn gifstoffen, zou het meest ontvankelijk zijn voor de hare wanneer ze deze combineerde met de zijne. Hij zou een cruciale rol spelen bij dit ontwaken. Ze scheidde een zwakke gifstroom af naar zijn geopende kaken, zag dat hij ze opslokte en wachtte af hoe hij zou reageren. Zijn ogen begonnen langzaam te draaien, kleur spoelde door zijn stekels, allerlei tinten violet en roze. Ze gaf zijn lichaam de tijd om zich aan te

passen. Toen wikkelde ze bijna smachtend haar lichaam om het zijne. Zoals dat van hem werd verwacht, gaf hij zich aan haar over.

Ze voelde hoe het slijm van hun huid zich vermengde, wachtte even en deed haar ogen dicht terwijl haar lichaam zich aanpaste aan zijn zuren. Toen verweefde ze in een extase van herinneringen haar stekels met de zijne, waarbij ze hen beiden stimuleerde een gemengde golf gifstoffen te produceren. De schok van een gif dat anders was dan het hare, bedwelmde haar bijna.

Tenslotte werd de nachtelijke wereld weer scherper. Ze kende elke slang in zijn kluwen zoals hij ze kende, nam zijn verwarrende herinneringen van zijn vele migraties in zich op en ordende ze. Plotseling deelde ze de zwerftocht van een verloren generatie. Medelijden sneed door haar heen. Er waren nog maar zo weinig vrouwtjes over en hun lichamen waren al zo oud. Hun ziel had tientallen jaren gevangen gezeten in een lichaam dat bedoeld was als tijdelijk onderkomen. Maar hoewel medelijden door haar ziel sneed, werd dit overstemd door het triomfantelijke getrompetter van haar trots. Ondanks alles had haar soort weten te overleven. En ze zouden hun migratie voltooien, ze zouden hun cocons maken en ze zouden als draken weer te voorschijn komen. De Heren van de Drie Domeinen zouden opnieuw de hemel vullen.

Ze voelde dat Malers geest zich verstrengelde met de hare. 'Ja!' Zijn trompetgeschal was voor haar het teken. Ze liet haar

gifstoffen in zijn bek stromen. Hij verzette zich niet. In plaats daarvan gaf hij zich gewillig over aan zijn bewusteloosheid en stelde hij zijn geest open om een vergaarplaats te worden van de herinneringen van haar soort. Haar misvormde staart zwiepte terwijl ze zijn lichaam omstrengeld hield. Langzaam en met grote inspanning begon ze hen beiden te draaien, in een ring van stromende gifstoffen die zich langzaam verspreidden naar de wachtende slangen. Vaag zag ze hoe het gif hen bereikte. De vergiftigde zeeslangen verstijfden in de greep van haar betovering en begonnen in een reflex met hun vinnen te bewegen om op dezelfde plek in het water te blijven hangen, terwijl hun geest zich opende voor de schat aan herinneringen. Ze was klein, misvormd en ze werd veel te snel moe.

Ze hoopte dat haar klieren voldoende gif bevatten voor allemaal. Ze sperde haar kaken zo ver mogelijk open en pompte de gifstoffen uit alle macht uit haar stekels. Zelfs toen alles uit haar was gestroomd bleef ze door zwoegen tot ze de uiterste grenzen van haar vermogens had bereikt.

Het drong tot haar door dat Maler tegen haar sprak. Hij was het nu die haar vasthield. Ze was uitgeput.

'Het is genoeg,' zei hij vriendelijk. 'Het is genoeg. Je moet rusten. Zij Die Zich Herinnert is niet meer alleen. Malers kluwen is nu Wij Die Ons Herinneren. Je plicht is gedaan.'

Ze verlangde naar rust, maar slaagde er nog wel in hen te waarschuwen. 'Ik heb nog een ander gewekt. De zilveren voedster beweert dat ze met ons verwant is. Maar ik ben voor

haar op mijn hoede. Toch zou zij wel eens de enige kunnen zijn die ons de weg naar huis kan wijzen.'

Het water kolkte van de zeeslangen. In al zijn jaren op zee had Kennit nog nooit zoiets gezien. Al voor de dageraad werd hij gewekt door hun koor van trompetterende stemmen. Ze zwermden rond zijn schip. Ze hieven hun enorme omkranste koppen uit het water om nieuwsgierig naar het schip te kijken. Hun lange lichamen doorkliefden het water. Ze sneden door de golven voor de boeg van Schicht en volgden in haar kielzog. Hun verbijsterende kleuren glansden in het ochtendlicht. Hun grote ogen draaiden als molentjes.

Kennit voelde dat die ogen niet op hem waren gericht. Terwijl hij op het voordek stond en toekeek, liet Schicht zich het hof maken door deze merkwaardige vrijers. Ze rezen op uit het water, soms zo hoog dat ze het boegbeeld recht in haar ogen konden kijken. Sommige sloegen haar in stilte gade, andere trompetterden of floten. Toen Schicht zingend antwoord gaf, keerden de enorme koppen zich naar Kennit. Voor een man die al een been aan een zeeslang had verloren, waren die begerige blikken erg ontmoedigend. Toch hield hij stand en week de glimlach niet van zijn gezicht.

Achter hem werkten de mannen met meer dan hun gebruikelijke behoedzaamheid op het dek en in het want. Beneden hen gaapte nu een dubbele dood, van water en slagtanden. Het deed er niet toe dat de zeeslangen geen agressie jegens het schip toonden. Hun gebulder en wilde

steigeren waren genoeg om iedereen te intimideren. Alleen Etta scheen haar angst voor de schepselen te hebben afgelegd. Ze klemde zich aan de reling vast en keek met grote ogen en blozende wangen naar het spektakel van hun glinsterend escorte.

Wintrow stond achter hen, met zijn armen strak over elkaar geslagen. 'Wat zeggen ze?' vroeg hij het schip. 'En wat zeg je terug?'

Ze keek schalks achterom. Toen zag Kennit hoe de jongen ineenkromp alsof hij was gestoken. Hij werd doodsbleek, zijn knieën dreigden het te begeven en hij liep strompelend weg van de reling. Onzeker, met een verdwaasde blik in zijn ogen, verliet hij het voordek zonder verder nog een woord te zeggen. Kennit overwoog vluchtig een verklaring te eisen, maar verwierp die gedachte. Hij wist nog niet precies wat hij aan Schicht had en hij wilde niet het risico lopen haar te beledigen. De uitdrukking op het gezicht van het boegbeeld was onveranderlijk vriendelijk. 'Wat ze zeggen heeft niets met mensen te maken,' zei Schicht tegen Kennit. 'Ze hebben het over hun dromen als zeeslangen en ik heb hun verteld dat ik die dromen deel. Dat is alles. Ze zullen me volgen en doen wat ik zeg. Kies je prooi, kapitein Kennit. Ze zullen hem voor je opjagen als een pak wolven dat een stier van een kudde scheidt. Zeg maar waar we heen gaan en alles wat we onderweg ontmoeten zal als rijpe vruchten in je schoot vallen.'

Ze deed hem het aanbod bijna nonchalant en Kennit probeerde er even kalm op te reageren, maar hij begreep

onmiddellijk wat dit betekende. Niet alleen schepen, maar ook dorpen en zelfs steden zouden niet veilig meer voor hem zijn. Hij keek naar zijn escorte, glinsterend als een regenboog, en stelde zich voor hoe de slangen in de Koopmans Baai van Beijerstad zouden krioelen of voor de kaden van de stad Jamaillia. Ze konden een blokkade vormen die elke handel onmogelijk zou maken. Met een kudde zeeslangen onder zijn bevel kon hij al het verkeer door de Binnenpassage controleren. Schicht gaf hem de heerschappij over de hele kust.

Hij zag dat ze vanuit haar ooghoeken naar hem keek. Blijkbaar besefte ze maar al te goed wat ze hem aanbood. 'Wat kost me dit?' vroeg hij, zo zacht dat alleen zij het kon horen. 'Niet meer dan "wat je van me wilt, als de tijd daar is"?'

Haar rode lippen krulden zich in een glimlach. 'Precies.' De tijd om te aarzelen was voorbij. 'Je zult het krijgen,' verzekerde hij haar zacht.

'Dat weet ik,' antwoordde ze.

Wat is er met jou?' vroeg Etta stuurs. Wintrow keek verrast op. 'Hoezo?'

Wat nou, "hoezo"?' Ze gebaarde ongeduldig naar het speelbord tussen hen in. 'Jij bent aan zet, al zolang dat ik inmiddels een knoopsgat af heb. Maar als ik opkijk zit je alleen maar naar de lantaarn te staren. Het lijkt wel alsof je je de laatste tijd nergens meer op kunt concentreren.'

Dat kwam omdat een deel van zijn geest onophoudelijk

met één ding bezig was. Hij haalde zijn schouders op. 'Ach, ik voel me de laatste tijd nogal nutteloos.'

Ze grijnsde kwaadaardig. 'De laatste tijd? Je bent altijd al nutteloos geweest, knapenpriester. Waarom zit dat je ineens dwars?'

Ze had gelijk. Waarom zat het hem nu ineens dwars? Sinds Kennit het schip had overgenomen, had hij geen officiële status meer. Hij was geen scheepsjongen, noch de persoonlijke bediende van de kapitein en niemand had ooit serieus zijn aanspraken op het schip gerespecteerd. Maar hij had wel een functie gehad. Kennit had hem af en toe een opdracht gegeven en regelmatig met hem gediscussieerd, maar dat was alleen maar tijdvulling geweest. Vivacia had zijn hart gevuld. Een beetje laat om dat te beseffen, dacht hij wrang. Een beetje laat om toe te geven dat zijn band met het schip zijn leven en zijn dagen op haar dekken inhoud had gegeven. Ze had hem nodig gehad, en Kennit had hem als brug gebruikt tussen hemzelf en het schip. Nu hadden ze hem geen van beiden meer nodig. Althans, het wezen dat zich Vivacia's lichaam had toegeëigend had hem niet meer nodig. Sterker nog, ze kon hem nauwelijks verdragen. Zijn hoofd bonsde nog van haar laatste afwijzing.

Hij herinnerde zich vaag zijn genezing en hoe hij daarna weer op krachten was gekomen. Dagenlang had hij in zijn kooi gelegen en gekeken naar het spel van het licht op de muur van zijn hut, zonder aan iets te denken. Het snelle lichamelijke herstel had al zijn fysieke reserves opgebruikt.

Etta had hem eten, drinken en boeken gebracht waarin hij niet las. Ze had hem een spiegel gegeven, in de veronderstelling dat ze hem daarmee zou opvrolijken. Hij zag dat de buitenkant van zijn lichaam zich op Kennits bevel had hersteld. Zijn huid had de inkt van de tatoeages weggewist. Elke dag was het teken waarmee zijn vader hem had gemerkt, vager geworden en uiteindelijk was Vivacia's beeltenis van zijn gezicht verdwenen alsof deze er nooit was geweest.

Het was het werk geweest van het schip, besefte hij. Kennit was alleen maar een instrument geweest, zodat de kapitein het krediet zou oogsten voor het wonder dat hij had verricht. De boodschap aan Wintrow was duidelijk: ze had zijn onderdanigheid niet nodig om hem haar wil op te leggen. Schicht had hem gedwongen genezen. Zijn ontbrekende vinger had ze hem echter niet teruggegeven. Hij vroeg zich al lang niet meer af of ze daartoe niet in staat was geweest, of dat ze het met opzet had nagelaten. Ze had Vivacia's beeltenis van zijn gezicht gewist en de betekenis daarvan was maar al te duidelijk.

Etta sloeg met haar hand op tafel. Hij schrok.

'Nu doe je het weer,' zei ze verwijtend. 'En je hebt me nog geen antwoord gegeven op mijn vraag.'

'Ik weet niet meer wat ik met mezelf aan moet,' bekende hij. 'Het schip heeft me niet meer nodig. Kennit heeft me niet meer nodig. Het enige nut wat ik ooit voor hem heb gehad, was dat van de bemiddelaar. Nu zijn ze samen en ik ben...'

'Jaloers,' maakte Etta zijn zin af. 'Sterker nog, je ziet groen

van jaloezie. Ik hoop dat ik het destijds subtieler heb aangepakt. Heel lang heb ik me net zo gevoeld als jij, me afvragend wat mijn plaats was, me afvragend waarom Kennit me nodig had, en of hij me wel nodig had. Ik haatte het schip omdat het hem zo fascineerde.' Ze glimlachte meelevend. 'Ik voel met je mee, maar daar heb je niets aan.'

Waaraan dan wel?'

'Je moet proberen bezig te blijven. Je moet zorgen dat je eroverheen komt. Je moet iets nieuws leren.' Ze knoopte een draad vast. 'Ga op zoek naar iets anders om je geest bezig te houden.'

'Zoals?' vroeg hij bitter.

Ze beet haar draad af en gebaarde met haar kin naar het veronachtzaamde speelbord. 'Mij vermaken.'

Door haar glimlach werd het een grap. De beweging van haar kin deed het licht van de lamp over haar sluike haar en haar krachtige jukbeenderen dansen. Ze keek hem aan vanonder half geloken wimpers. Pretlichtjes glinsterden in haar donkere ogen. Ja, hij kon wel iets bedenken om zijn geest bezig te houden. Iets dat waarschijnlijk tot rampspoed zou leiden. Hij dwong zichzelf weer naar het speelbord te kijken en deed een zet. 'Iets nieuws leren? Waar denk je dan aan?'

Ze snoof minachtend, stak haar hand uit en ontmantelde met één zet zijn hele verdediging. 'Iets nuttigs. Iets waar je je echt volledig mee bezig kunt houden, in plaats van spelletjes te doen terwijl je met je gedachten ergens anders bent.'

Hij veegde de stukken van het bord. Wat kan ik aan boord van dit schip nog leren?'

'Navigeren,' stelde ze voor. 'Ik vind het erg verwarrend, maar jij bent goed met cijfers. Je zou het kunnen leren.' Deze keer was de blik in haar ogen serieus. 'Maar ik vind ook dat je iets anders moet leren wat je al veel te lang hebt uitgesteld. Je moet leren de leegte te vullen die je als een open wond met je meedraagt. Je moet gaan waar je hart je altijd heeft geleid. Je hebt jezelf nu lang genoeg ontkend.'

Hij zat heel stil. 'En dat is?'

'Je moet jezelf leren kennen en het priesterschap weer oppakken.'

De hevige teleurstelling die hij voelde, schokte hem. Hij wilde niet eens nadenken over wat hij had gehoopt dat ze zou zeggen. Met een bittere klank in zijn stem zei hij: 'Dat heb ik te ver achter me gelaten.' Hij schudde zijn hoofd. 'Sa vervult een belangrijke rol in mijn leven, maar mijn toewijding is niet meer wat deze ooit was. Een priester moet bereid zijn zich in dienst te stellen van anderen. Ooit dacht ik dat ik daarin het geluk zou vinden. Maar inmiddels...' Hij keek haar recht aan. 'Inmiddels heb ik geleerd dingen voor mezelf te willen,' zei hij toen zacht.

Ze lachte. 'Ja, in dat opzicht is Kennit een uitstekende leraar geweest. Toch denk ik dat je jezelf verkeerd beoordeelt. Misschien ben je de intensiteit van je brandpunt wat kwijtgeraakt, maar kijk nu eens in je hart. Als je nu iets mocht wensen, wat zou je dan kiezen?'

Hij slikte de woorden in die hij zou willen zeggen. Etta was veranderd, en hij was voor een deel verantwoordelijk voor die verandering. De manier waarop ze praatte, waarop ze dacht, de manier waarop ze zich had verdiept in de boeken die ze samen hadden gelezen. Het was niet zozeer dat ze wijzer was geworden. Dat was ze altijd al geweest. Maar ze had nu de woorden om haar gedachten tot uiting te brengen. Ze was geweest als een vlam die achter een beroet glas brandde. Het glas was inmiddels helder en haar licht scheen naar buiten. Ze tuitte geërgerd haar lippen. Blijkbaar had hij te lang geaarzeld met antwoord geven. Hij ontweek haar vraag. 'Herinner je je nog die avond waarop je me vertelde dat ik moest ontdekken waar ik stond in mijn leven, om vandaar verder mijn weg te zoeken? Dat ik de vorm van mijn leven moest accepteren en er het beste van moest maken?'

Ze trok een wenkbrauw op. Toen schudde ze spijtig haar hoofd. 'Je was zo ernstig dat ik je wel door elkaar wilde schudden. Zo'n jongen nog. Het is haast niet meer voor te stellen dat je nog maar zo kort geleden zo jong was.'

'Zo kort geleden?' Hij lachte. 'Het lijkt jaren geleden. Er is sindsdien zoveel veranderd.' Hij keek haar aan. 'Ik heb je leren lezen en je zei dat je leven daardoor was veranderd. Besef je wel hoezeer je ook mijn leven hebt veranderd?'

'Nou...' Ze leunde peinzend achterover. 'Als ik je niet met een mes had leren omgaan, zou je nu dood zijn.'

'Ik probeer me voor te stellen hoe het zou zijn als ik terugging naar mijn klooster. Dan zou ik afscheid moeten

nemen van mijn schip, van Kennit, van jou, van mijn scheepsmaten, van alles wat mijn leven is geworden. Ik weet niet of ik het nog wel zou kunnen: teruggaan naar Berandol om te mediteren of over mijn boeken gebogen te zitten.' Hij glimlachte spijtig. 'Of gebrandschilderde ramen maken, waar ik zo trots op was. Daarmee zou ik alles ontkennen wat ik hier heb geleerd. Ik ben als een kleine vis die zich te ver van zijn vredige poel heeft gewaagd en in een brede rivier is terechtgekomen. Ik heb inmiddels geleerd hier te overleven. Ik weet niet of ik nog tevreden zou kunnen zijn met een contemplatief bestaan.'

Ze wierp hem een merkwaardige blik toe. 'Ik bedoelde ook niet dat je zou moeten terugkeren naar je klooster. Alleen dat je het priesterschap weer zou moeten oppakken.'

'Hier? Op het schip? Waarom?'

'Waarom niet? Je hebt me eens verteld dat als het de bestemming van een man is om priester te worden, niets hem daarvan zal kunnen afhouden. Dat het hoe dan ook zal gebeuren, waar hij ook is. Dat Sa je misschien wel op dit schip had gezet omdat er hier een taak voor je was weggelegd. Je had het over je bestemming en dat soort dingen.'

Ze zei het luchthartig, maar hij hoorde een vurige ondertoon van hoop in haar stem.

'Maar waarom?' herhaalde hij. 'Waarom probeer je me daar nu ineens van te doordringen?'

Ze wendde zich af. 'Misschien wel omdat ik het mis zoals je vroeger praatte. Hoe je altijd betoogde dat alles wat er

gebeurde een betekenis had, dat aan alles iets ten grondslag lag, zelfs als wij dat niet meteen konden zien. Ik vond het troostrijk om je dat te horen zeggen, ook al kon ik het niet helemaal geloven. Wat je zei over bestemming en dat soort dingen.'

Haar hand gleed naar haar borst, toen liet ze hem weer zakken. Hij wist wat ze had willen aanraken. In een klein zakje om haar hals droeg ze de amulet van het Eiland der Anderen, het figuurtje van een zuigeling. Ze had het hem laten zien toen hij nog herstellende was van zijn 'wonderbaarlijke genezing'. Hij had gevoeld hoe belangrijk het voor Etta was, maar er sindsdien niet meer over nagedacht. Zij blijkbaar wel. Ze beschouwde de merkwaardige amulet als een soort voorteken. Misschien zou hij haar mening delen als hij geloofde dat de Anderen waarlijk profeten en waarzeggers waren. Dat geloofde hij echter niet. Het was waarschijnlijk een samenloop van wind en getij die allerlei wrakgoed naar het strand bracht, waaronder haar amulet. Wat de Anderen zelf betrof, de zeeslang die hij had bevrijd had haar mening over hen op hem overgedragen.

Abominaties. Wat ze precies had bedoeld was hem niet duidelijk geweest, maar haar afschuw en weerzin waren glashelder. Ze hadden nooit mogen bestaan. Het waren dieven van een verleden dat niet het hunne was, zonder enig vermogen om de toekomst te voorspellen. Het was puur toeval dat Etta die amulet in haar laars had gevonden. Hij betekende niet meer dan het zand dat ze daarin ook had

gevonden.

Hij kon echter niet tegen Etta zeggen hoe hij daarover dacht zonder haar te beledigen. Dus zei hij voorzichtig: 'Ik geloof nog steeds dat elk schepsel een unieke, wezenlijke bestemming heeft.'

Ze kwam meteen tot de kern van de zaak zonder hem de kans te geven voorzichtig te blijven. 'Misschien is het wel mijn bestemming om Kennit een kind te schenken. Om de koning van de Piraten Eilanden een prins te geven.'

'Het zou ook kunnen zijn dat je bestemming een heel andere is.'

Er verscheen een ontstemde uitdrukking op haar gezicht. 'Dus dat geloof

jij?'

Hij schudde zijn hoofd. 'Nee, Etta. Ik geloof helemaal niets. Het een noch het ander. Ik zeg alleen dat je niet al je dromen op een kind of een man moet richten. Wie van je houdt en van wie jij houdt, is niet zo belangrijk als wie je zelf bent. Te veel mensen, mannen en vrouwen, houden van de persoon die ze zouden willen zijn, alsof ze door de liefde van en voor die persoon hun dromen kunnen waarmaken.

Ik ben Sa niet, dus ik heb ook niet zijn almachtige wijsheid. Maar ik denk dat het waarschijnlijker is dat je je bestemming in jezelf zult vinden, dan te blijven hopen dat Kennit je door zijn kind je bestemming zal wijzen.'

Even verscheen er een woedende uitdrukking op haar gezicht. Toen keek ze peinzend voor zich uit. De woede

glinsterde nog altijd in haar ogen, maar het was duidelijk dat ze zorgvuldig over zijn woorden nadacht. 'Ik kan het moeilijk opvatten als een belediging wanneer je zegt dat ikzelf de belangrijkste factor voor mijn bestemming ben,' zei ze tenslotte. 'Dat zou ik als een compliment moeten beschouwen. Het is alleen moeilijk in je oprechtheid te geloven, wanneer jij zo duidelijk niét in jezelf gelooft.'

Toen hij verbijsterd zweeg vervolgde ze: 'Je hebt je geloof in Sa niet verloren, maar je geloof in jezelf. Je zegt dat ik mijn belang niet moet afmeten aan Kennit, maar je doet precies hetzelfde. Je meet je levensdoel af aan Vivacia en Kennit. Neem je leven in eigen handen, Wintrow. Misschien zou je dan alsnog iets voor ze kunnen betekenen.'

Een sleutel die in een roestig slot werd omgedraaid. Dat was de sensatie die hij diep vanbinnen voelde. Of misschien een wond die opnieuw begint te bloeden, dacht hij wrang. Hij zocht naar een onvolkomenheid in haar redenering, maar kon die niet vinden. Ze had gelijk. Op de een of andere manier was er een moment geweest waarop hij de verantwoordelijkheid voor zijn leven had afgelegd. Zijn diep doorwrochte meditaties, de vruchten van een ander leven, een leven van studeren onder Berandols leiding, waren platitudes geworden waaraan hij uiting gaf zonder ze op zichzelf toe te passen. Hij herinnerde zich plotseling de onervaren jongen die zijn leraar vertelde dat hij opzag tegen de zeereis naar huis, omdat hij daar weer tussen gewone mensen zou verkeren in plaats van tussen contemplatieve

acolieten zoals hijzelf. Wat had hij tegen Berandol gezegd? 'Het zijn goede mannen, maar ze zijn anders dan wij.' Destijds had hij niets dan verachting gevoeld voor een leven geleid door de gebeurtenissen van dag tot dag, zonder dat een man ooit bij zichzelf te rade ging. Berandol had erop gezinspeeld dat het zijn beeld van de mensen die alle dagen van het jaar moesten werken voor hun brood, zou kunnen veranderen wanneer hij zich weer in die wereld begaf. Was dat zo? Of had het zijn beeld veranderd van de acolieten die zoveel tijd aan zelfonderzoek besteedden dat ze het echte leven nooit ervoeren?

Hij was tegen zijn wil meegesleurd in de wereld van schepen en zeilen. Hij had deze wereld nooit omhelsd, noch alles geaccepteerd wat deze wereld hem zou kunnen bieden. Terugkijkend zag hij een patroon van verzet in alles wat hij had gedaan. Hij had zich tegen zijn vader verzet, hij had gevochten tegen Torg en hij had de pogingen van het schip om een band met hem te sluiten weerstaan. Met de slaven had hij vriendschap gesloten, maar zodra ze vrije mannen waren geworden had hij zich weer op een afstand gehouden. Toen Kennit aan boord kwam, had hij besloten zijn aanspraak op de Vivacia te handhaven, ondanks de pogingen van de piraat om haar voor zich in te nemen. En al die tijd had hij zich gewenteld in zelfbeklag. Hij had verlangd naar zijn klooster en zichzelf beloofd dat hij zou teruggaan zodra hij de kans kreeg. Zelfs toen hij eenmaal had besloten het leven te accepteren dat Sa hem had gegeven en daarin zijn

bestemming te vinden, was hij verzet blijven plegen.

Hij had zelfbedrog op zelfbedrog gestapeld, besefte hij nu. Verzet op verzet tegen Sa's wil. Hij had zijn bestemming niet omhelsd, maar deze met tegenzin aanvaard. Daarbij had hij alleen geaccepteerd wat hem was opgedrongen en verwelkomd wat hem aanstond, in plaats van alles in zijn priesterschap te omhelzen.

Er was daar iets... een idee... een schijnend licht... net buiten het bereik van zijn geest. Een openbaring die wachtte om zich te ontvouwen. Hij legde een starende blik in zijn ogen, zijn ademhaling werd dieper, langzamer.

Etta legde haar naaiwerk opzij. Ze raapte de speelstukken bij elkaar en stopte ze weer in de doos. 'Ik denk dat we voorlopig genoeg spelletjes hebben gespeeld,' zei ze zacht.

Hij knikte. Zijn gedachten eisten hem op, en hij merkte nauwelijks dat ze de kamer verliet.

Zij Die Zich Herinnert herkende hem. Wintrow de tweebener stond op het dek van het schip en keek neer op de zeeslangen die in het maanlicht met haar meedansten. Het verbaasde haar dat hij nog leefde. Toen ze hem aan boord van het schip had getild, had ze dat gedaan in de hoop dat hij onder zijn eigen soort zou kunnen sterven. Dus hij leefde nog? Terwijl hij zijn handen op de reling van het schip zette voelde Zij Die Zich Herinnert de reactie van Schicht. Het was geen fysieke schok, maar een huivering die door haar hele wezen trok. Een zwakke geur van angst kleurde het water.

Was Schicht bang voor de tweebener?

Verward kwam de zeeslang dichterbij. Schicht was begonnen als draak: in die hoedanigheid herkende ze Zij Die Zich Herinnert. Maar hoe krachtig Schicht het ook ontkende, ze was geen draak meer, noch een zeeslang. Ze was een hybride. Haar menselijke gevoeligheden hadden zich vermengd met haar drakenaard, dat alles gehuld in de vorm van een schip. Zij Die Zich Herinnert dook onder water en ging naast de zilverkleurige kiel zwemmen. Hier voelde ze de aanwezigheid van de draak het krachtigst. Bijna onmiddellijk werd ze zich ervan bewust dat het schip niet wilde dat ze daar zwom, maar Zij Die Zich Herinnert kende geen scrupules. Haar plicht was jegens het kluwen van zeeslangen die ze had gewekt. Als het schip een gevaar voor ze betekende, dan zou ze daarachter komen.

Ze was slechts lichtelijk verrast toen Maler de Gouden zich bij haar voegde. Hij deed geen moeite zijn bedoelingen te verbergen. 'Ik wil meer weten,' zei hij. Met een licht opheffen van zijn kraag wees hij naar het schip. 'Ze zegt dat we geduld moeten hebben. Dat ze ons zal beschermen en naar huis leiden. Het lijkt erop dat ze veel weet over wat er is gebeurd in de jaren sinds draken langs de hemel vlogen, maar ik heb het gevoel dat ze net zoveel achterhoudt als wat ze ons vertelt. Al mijn herinneringen zeggen me dat we de rivier in de lente op hadden moeten zwemmen. Inmiddels dreigt de winter, maar ze zegt nog steeds dat we moeten wachten. Waarom doet ze dat?'

Ze bewonderde zijn directheid. Het kon hem niet schelen dat het schip wist dat hij haar niet volledig vertrouwde. Zij Die Zich Herinnert gaf er de voorkeur aan subtieler te zijn. 'We zullen moeten afwachten om dat te ontdekken. Voorlopig heeft ze de steun van de tweebeners. Ze beweert dat ze hen zal gebruiken om ons te helpen wanneer de tijd er rijp voor is. Maar waarom huivert ze dan alleen al door de aanwezigheid van deze ene tweebener?'

Uit niets bleek dat het schip zich bewust was van hun gesprek onder water. Zij Die Zich Herinnert proefde een subtiele verandering in het water dat langs stroomde. Boosheid, maar ook angst. Beroofd van haar oorspronkelijke lichaam probeerde haar gefrustreerde vlees nog altijd de gifstoffen van haar emoties te creëren. Zij Die Zich Herinnert bewerkte haar gifklieren. Ze waren nog nauwelijks gevuld. Het lichaam had tijd nodig om zijn reserves aan te vullen. Toch sperde ze haar kaken wijd open om Schichts zwakke gif in zich op te nemen en vervolgens haar eigen stoffen af te scheiden.

Boven hen pakte de tweebener de reling van het schip. In feite legde hij zijn handen op het drakenlichaam. Zij Die Zich Herinnert voelde het schip opnieuw huiveren en zijn aandacht verplaatsen.

'Goedenavond, Vivacia.' Het geluid van Wintrows stem werd gedempt door het water en de afstand, maar zijn handen op de reling versterkten de sensatie die zijn woorden opriepen. Deze drong door de beenderen van het schip door

tot Zij Die Zich Herinnert. Ik ken je, zeiden die handen. Door het noemen van de naam die Schicht verachtte, eiste hij een deel van haar op. En terecht, concludeerde Zij Die Zich Herinnert, ondanks het verzet van het schip.

'Ga weg, Wintrow.'

'Dat zou ik kunnen doen, maar daar bewijs ik je geen dienst mee. Weet je wat ik heb gedaan, Vivacia? Ik heb gemediteerd. Ik ben diep bij mezelf te rade gegaan. Weet je wat ik heb ontdekt?'

'Je kloppende hart?' vroeg het schip wreed. Zij Die Zich Herinnert voelde dat de greep van de jongenshanden verstrakte terwijl zijn hart een slag oversloeg.

'Niet doen,' smeekte hij vurig. 'Alsjeblieft.' Met tegenzin liet het schip hem met rust. Wintrows ademhaling werd weer regelmatig. 'Je wéét wat ik heb gevonden toen ik bij mezelf te rade ging. Ik vond jou. Met mij verweven, lichaam en ziel. We zijn een, schip. We kunnen elkaar niet bedriegen. Ik ken je en jij kent mij. We zijn geen van beiden wat we beweren te zijn.'

'Ik kan je doden,' beet het schip hem toe.

'Dat weet ik. Maar daardoor zou je niet van me af zijn. Als je me doodt, blijf ik een deel van je. Dat weet je net zo goed als ik. Je probeert me te verdrijven, maar hoe ver ik ook wegga, ik denk niet dat onze band zou worden verbroken. We zouden er alleen maar allebei doodongelukkig van worden.'

'Dat risico ben ik bereid te nemen.'

'Ik niet,' zei Wintrow rustig. 'Ik stel je een andere oplossing voor. Laten we accepteren wat we zijn geworden en alle aspecten van onszelf aanvaarden. Als jij ophoudt je menselijke kant te ontkennen, zal ik de zeeslang en de draak in mezelf accepteren. In onszelf,' verbeterde hij zichzelf.

Het bleef stil. Het gekabbel van het water was het enige geluid. Er bouwde zich iets op in het schip, als gif dat opwelde in de stekels van de kraag van een zeeslang. Maar toen ze antwoordde scheidde ze slechts bitterheid af, als een abces dat openbarst. 'Een mooi moment om me dit aan te bieden, Wintrow Vestrit. Een mooi moment.'

Ze sloeg hem neer zoals een draak een ergerlijke bloedkraai van zich af zou slaan. De tweebener viel plat op haar dek. Bloed sijpelde uit zijn neus en droop op haar planken. En hoewel het schip uitdagend brulde, zogen haar planken de rode druppels in zich op.

HOOFDSTUK 16
Tintaglia's overeenkomst

~

Reyn deed hijgend zijn ogen open. Alles was donker om hem heen. Hij had gedroomd over de draak, gevangen in haar ondergrondse tombe. Het was een droom die hem nog altijd met bonzend hart en badend in het zweet wakker deed schrikken. Hij vervloekte het schepsel, met de herinneringen die ze hem had gelaten. Hij zou moeten proberen weer in slaap te komen. Nog even en het was zijn beurt om wacht te lopen. Hij hield zijn adem in en luisterde naar Grags diepe gesnurk en Seldens lichtere ademhaling. Rusteloos draaide hij zich om en probeerde hij een prettiger houding te vinden tussen de klamme lakens. Hij was blij dat hij een bed voor zich alleen had. Veel anderen moesten een bed delen. De afgelopen dagen was het huishouden van de Tenira's sterk in aantal toegenomen, zodat het nu een dwarsdoorsnede vormde van de inwoners van Beijerstad.

Het prille bondgenootschap van oude en nieuwe vaarders, slaven en Drie Schepen-immigranten was bijna al meteen bij zijn geboorte gestorven. Dezelfde groep die zich bij de Tenira's om de tafel had verzameld, samen met een reeks vertegenwoordigers van de nieuwe vaarders, had zich brutaal aangediend bij het landgoed van Davad Herbegin en geëist te worden binnengelaten. Hun spionnen hadden de resterende hoofden van de Raad al naar binnen zien gaan. Tevens was er een aantal van Roeds fanatieke volgelingen aanwezig. Reyn

had zich afgevraagd of ze hun hoofd niet in een strop staken. Maar Serilla had een kalme indruk gewekt toen ze in de deuropening was verschenen, met achter zich een woedende Roed Caern. Ondanks zijn dreigende blikken en gesmoorde protesten had de gezant van de satraap hen hoffelijk uitgenodigd binnen te komen en zich aan te sluiten bij een 'informele bespreking van de situatie in Beijerstad'. Terwijl ze zich ongemakkelijk rond de onderhandelingstafel hadden geschaard, hadden er beneden in de stad trompetgeschal en noodklokken geklonken. Reyn was bang geweest voor verraad terwijl ze zich naar buiten haastten. Een wacht op het dak had echter geroepen dat een vloot Kwartse schepen de haven van Beijerstad naderde. Roed Caern had zijn zwaard getrokken, schreeuwend dat de nieuwe vaarders de vergadering waren binnengedrongen in de hoop het voltallige rechtmatige leiderschap van Beijerstad in één keer uit de weg te ruimen terwijl hun Kwartse bondgenoten een inval deden. Als dolle honden waren hij en zijn volgelingen op de afgevaardigden van de nieuwe vaarders afgestormd. Hoewel iedereen had beloofd ongewapend te komen werd er ineens aan alle kanten met messen gezwaaid.

Het eerste bloed van de huidige Kwartse aanval was dan ook gevloeid op de drempel van Herbegin. Het pleitte voor de hoofden van de Raad van Vaarders dat ze zich tegen Roed hadden verzet en hem en zijn mannen hadden weerhouden van een massale slachting onder de afgevaardigden van de Drie Schepen-immigranten, de Gemerkten en de nieuwe

vaarders. De bijeenkomst was uiteengevallen terwijl iedereen vluchtte voor Roeds razernij en zich naar huis haastte om hun gezin te beschermen tegen de indringers. Dat was inmiddels drie dagen geleden.

De Kwartsers waren geland, dik als grunion die kuit kwam schieten op het strand. Zeilschepen en geroeide galeien namen de haven in en lieten hun krijgers op de stranden en de kades stromen. Door hun overmacht hadden ze het gedesorganiseerde volk van Beijerstad overmeesterd en de Kendrij in beslag genomen. Het schip was door een vreemde bemanning de haven uitgevaren. Het verzette zich uit alle macht en liet zich schommelend en deinend meeslepen door kleine boten bemand door zeelieden uit Kwarts. Reyn wist niet wat er sindsdien van het schip of de bemanning was geworden. Hij vroeg zich af of ze erin zouden slagen de Kendrij te dwingen de rivier op te varen naar Trehaug. Hadden de Kwartsers de familieleden onder de bemanning in leven gehouden om ze te gebruiken als gijzelaars?

Inmiddels hielden de Kwartsers de haven en de omringende gebouwen bezet. Elke dag trokken ze verder landinwaarts waarbij ze systematisch alles plunderden en vernietigden wat ze niet konden meedragen. Reyn had nog nooit zoveel verwoestingen gezien. Bepaalde sleutelgebouwen, pakhuizen waarin ze hun buit opsloegen en die gemakkelijk te verdedigen waren doordat ze uit steen waren opgetrokken, lieten ze intact. Verder werd alles vernietigd. Oude vaarders, nieuwe vaarders, vissers, venters,

hoeren of slaven, het maakte voor de Kwartsers geen verschil. Ze moordden en plunderen zonder onderscheid. De lange rij huizen van het Drie Schepenvolk was volledig in de as gelegd, hun vissersboten waren verwoest en de mensen uitgemoord of verdreven om hun toevlucht te zoeken bij hun buren. De Kwartsers toonden geen enkele interesse in onderhandelen. Gevangenen werden in ketenen geslagen en aan boord van een van de zeilschepen gebracht om te worden weggevoerd naar Kwarts, waar ze een leven als slaaf tegemoet gingen. Als de indringers al ooit bondgenoten onder de mensen van Beijerstad hadden gehad, dan werden die nu door hen verraden. Niemand bleef gespaard bij de verwoestingen.

'Ze zijn van plan hier te blijven,' klonk de diepe stem van Grag zacht maar helder. 'Als ze heel Beijerstad hebben uitgemoord of als slaaf hebben weggevoerd, vestigen ze zich hier en de Koopmans Baai wordt gewoon de zoveelste provincie van Kwarts.'

'Heb ik je wakker gemaakt met mijn gedraai?' vroeg Reyn zacht.

'Niet echt. Ik kan toch niet slapen. Ik ben zo moe van het wachten. Ik weet dat we tijd nodig hadden om ons verzet te organiseren, maar ik vond het verschrikkelijk om te moeten toezien wat er ondertussen allemaal werd vernietigd. Nu de dag eindelijk is aangebroken lijkt het wel alsof het nooit ochtend wordt. Maar tegelijkertijd zou ik willen dat we meer tijd hadden gehad om ons voor te bereiden. En dat moeder

en de meisjes de bergen in zouden vluchten. Misschien zouden ze zich daar schuil kunnen houden tot alles voorbij is.'

'In welke zin voorbij?' vroeg Reyn stuurs. 'Ik weet dat we vertrouwen moeten hebben in onszelf, maar ik kan me gewoon niet voorstellen dat we erin zullen slagen de Kwartsers te verdrijven. Als we ze van onze stranden jagen, trekken ze zich eenvoudig terug op hun schepen en lanceren ze een nieuwe aanval. Zolang ze de haven onder controle hebben, controleren ze de hele stad. Hoe moeten we onszelf in leven houden als we geen handel kunnen drijven?'

'Ik weet het niet. We moeten blijven hopen,' hield Grag koppig vol. 'Deze hele chaos heeft ons althans tot elkaar gebracht. De hele bevolking moet nu toch beseffen dat we dit alleen kunnen overleven door een verenigd front te vormen.'

Reyn probeerde positief te klinken, maar het mislukte jammerlijk. 'Misschien is er nog hoop, maar die is wel erg klein. Als onze levende schepen terugkwamen en ze insloten in de haven, denk ik dat Beijerstad zich aaneen zou kunnen sluiten. Als we ze in de tang konden nemen tussen het strand en de havenmonding zouden we het hele stel kunnen uitmoorden.'

Er kwam een ongeruste klank in de stem van Grag. 'Ik wou dat we wisten waar onze schepen zijn. Of hoeveel er nog drijvend zijn. Ik vermoed dat de Kwartsers ze hebben weggelokt. Ze zijn gevlucht en wij hebben ze achtervolgd. Misschien zijn onze schepen wel in een hinderlaag gelopen en vernietigd. Hoe hebben we zo stom kunnen zijn?'

'We zijn kooplieden, geen krijgers,' antwoordde Reyn. 'Onze grootste kracht is tevens onze grootste zwakte. Het enige wat we kunnen is onderhandelen, en daar is de vijand niet in geïnteresseerd.'

Grag slaakte kreunend een zucht. 'Ik had die dag aan boord van de Ophelia moeten zijn. Ik had met ze mee moeten gaan. Het is een kwelling te moeten afwachten en niets anders te kunnen doen dan hopen, zonder te weten wat er is geworden van mijn vader en ons schip.'

Reyn zweeg. Hij begreep maar al te goed hoe onzekerheid dwars door de ziel van een man kon snijden. Hij zou Grag niet beledigen door te zeggen dat hij precies wist hoe deze zich voelde. Ieder leed zijn eigen pijn. In plaats daarvan zei hij: 'Als we toch allebei wakker zijn kunnen we net zo goed opstaan. Laten we naar de keuken gaan om verder te praten. Dan maken we Selden niet wakker.'

'Selden is al wakker.' De jongen ging rechtop zitten. 'Ik heb besloten dat ik vandaag met jullie meega. Om te vechten.'

'Nee,' zei Reyn prompt. 'Dat lijkt me niet verstandig, Selden,' zei hij er iets rustiger achteraan. 'Je zit in een ongewone positie. Het is heel goed mogelijk dat je de laatste erfgenaam van je familienaam bent. Dus je moet je leven niet onnodig op het spel zetten.'

'Het is pas echt riskant om hier te blijven en niks te doen,' antwoordde Selden bitter. 'Alsjeblieft, Reyn. Mijn moeder en mijn grootmoeder bedoelen het goed, maar ze behandelen me als... een kind. Hoe kan ik ooit leren een man te zijn als ik

nooit onder mannen ben?'

'Selden, als je met ons meegaat, krijg je misschien wel nooit de kans een man te worden,' zei Grag op waarschuwende toon. 'Blijf hier. Om je moeder en je grootmoeder te beschermen. Hier dien je Beijerstad het best. En het is je plicht.'

'Hou op met dat betuttelende gedoe! Als de gevechten zelfs dit huis bereiken worden we allemaal afgeslacht, want dat zou betekenen dat jullie inmiddels dood zijn. Ik ga met jullie mee. Ik weet dat je denkt dat ik jullie in de weg zal lopen, maar daar hoef je niet bang voor te zijn. Dat beloof ik.'

Grag maakte aanstalten om te protesteren, maar Reyn onderbrak hen. 'Laten we naar de keuken gaan. Ik lust wel een kop koffie.'

'Er is alleen nog thee,' zei Grag nors.

Ze waren niet de enigen die rusteloos waren. Het keukenvuur was hoog opgestookt en er hing een grote ketel pap boven te pruttelen. Niet alleen Grags moeder en zuster, maar ook de vrouwen van de Vestrit-familie liepen rusteloos door het grote vertrek heen en weer. Vanuit de eetzaal klonk een zacht geroezemoes van stemmen. Bladen met eten werden heen en weer gedragen. Ekke Keiter was er ook. Ze schonk Grag Tenira een warme glimlach terwijl ze een kop thee voor hem inschonk. Toen ging ze tegenover hem aan de keukentafel zitten. 'De brandstichters zijn al vertrokken,' vertelde ze. 'Ze wilden er zeker van zijn dat ze hun posities hadden ingenomen voordat de aanval begint.'

Reyns hart sloeg een slag over. Ineens was het echt. Rook en vlammen die opstegen uit het familiepakhuis van de Drurs zou het teken zijn voor de wachtende aanvallers. Roekeloze spionnen, voornamelijk slavenknapen, hadden vastgesteld dat de Kwartsers daar hun buit verzamelden. Ze zouden ongetwijfeld terugkomen om de brand te blussen. Beijerstad zou zijn gestolen rijkdom verbranden om de Kwartsers naar een centrale plek te lokken. Wanneer het vuur eenmaal brandde, zouden ze proberen de Kwartse in lichter laaie te zetten met brandende pijlen. Een groep Drie Schepen-immigranten, goed ingevet tegen het koude water, zou naar de Kwartse schepen zwemmen en een paar ankerkettingen losmaken.

De verscheidene groepen uit Beijerstad hadden deze afleidingsmanoeuvre voorbereid om de indringers in wanorde te brengen voordat ze bij dageraad massaal tot de aanval overgingen. Iedere man had zich naar zijn beste vermogen bewapend. Eeuwenoude familiezwaarden zouden worden gebruikt naast knuppels en slagersmessen, visknuppels en sikkels. Kooplieden en vissers, tuinlieden en keukenslaven, allemaal zouden ze de gereedschappen van hun ambacht voor de strijd aanwenden. Reyn schonk zichzelf een kop hete thee in en wenste al die grimmige saboteurs die geruisloos door de kille, regenachtige nacht slopen het beste toe.

Ronica Vestrit zette versgebakken brood op tafel. De oude vrouw had haar grijze haar strak in een vlecht op haar hoofd

gebonden. Terwijl hij Ronica bedankte kwam zijn eigen moeder binnen. Ze was niet gesluierd. Sinds de dag waarop Reyn zijn sluier had afgedaan aan de raadstafel ging geen van de Regenlanders nog gesluierd. Als ze allemaal deel moesten worden van het nieuwe Beijerstad, dan moesten ze elkaar ook recht in de ogen kunnen kijken. Waren zijn schubben, aangroeisels en glanzende, koperen ogen zo anders dan de tatoeages die de gezichten van de slaven bedekten? Zijn moeder droeg een broek in plaats van haar gebruikelijke, wijdvallende rokken. In antwoord op zijn verwarde blik zei ze alleen: 'Ik wil geen last hebben van mijn kleren als we aanvallen.'

Hij staarde haar verbijsterd aan. 'Het had geen zin het aan de orde te stellen,' zei ze zacht. 'We wisten dat jullie ertegen zouden zijn. Maar het wordt tijd dat de mannen van Beijerstad zich herinneren dat vrouwen en kinderen net zulke risico's namen als de mannen toen we ons hier vestigden. We vechten vandaag allemaal, Reyn. Het is beter te sterven in de strijd dan voort te leven in slavernij als onze mannen zijn gestorven in een poging ons te beschermen.'

Grag glimlachte wat bleekjes. 'Nou, dat klinkt optimistisch.' Hij keek zijn moeder aan. 'Vecht jij ook mee?'

'Natuurlijk. Of dacht je dat ik alleen maar geschikt ben om voor je te koken, om je vervolgens de dood in te sturen?' zei Naria Tenira bitter terwijl ze een dampende appeltaart voor hem op tafel zetten. 'Die heb ik voor je gebakken, Grag,' zei ze zachter. 'Je lievelingskostje. In de eetzaal staat vlees, bier en

kaas als je dat liever hebt.'

Misschien was het wel hun laatste maal samen. Als de Kwartsers hen vandaag versloegen, zouden ze de provisiekamer leeg vinden. Het had geen zin nog iets achter te houden, eten noch kostbare levens. Ondanks de dreigende vernietiging — of misschien wel juist daardoor - had Reyn nog nooit zo genoten van de geur van warm, gebakken fruit, gekruid met honing en kaneel. Grag sneed de taart in royale punten. Reyn zette het eerste stuk van de warme taart voor Selden neer en nam er zelf ook een. 'Dank je wel,' zei hij zacht, niet wetend wat hij anders moest zeggen.

Terwijl Tintaglia hoog boven de haven van Beijerstad cirkelde, kwam haar smeulende woede eindelijk tot een uitbarsting. Hoe durfden ze een draak zo te behandelen? Ze was dan misschien de laatste van haar soort, maar ze was nog altijd Heer van de Drie Domeinen. Toch hadden ze haar bij Trehaug weggestuurd als een bedelaar die aan de deur klopte. Terwijl ze brullend boven de stad had gecirkeld om hen duidelijk te maken dat ze daar wilde landen, hadden ze niet de moeite genomen de kade vrij te maken. Toen ze tenslotte toch was geland waren de mensen gillend gevlucht, terwijl ze met haar wild bewegende vleugels kratten en vaten de rivier in had geslagen.

Ze hadden zich voor haar verborgen gehouden, in plaats van haar hartelijk te verwelkomen en vlees aan te bieden. Ze had gewacht en tegen zichzelf gezegd dat ze bang waren. Het

zou niet lang duren of ze hadden zichzelf weer in de hand en zouden haar op de gepaste wijze komen begroeten. In plaats daarvan hadden ze een reeks mannen op haar afgestuurd met geïmproviseerde schilden en bogen en spiesen. Ze waren in een lange rij opgerukt, alsof ze een verdwaalde koe was in plaats van een koningin aan wie ze dienstbaarheid verschuldigd waren. Toch was ze zich blijven beheersen. De mensen hadden generaties lang geen bezoek meer gehad van een draak. Misschien waren ze de gepaste hoffelijkheden vergeten. Ze zou hun een kans geven. Maar toen ze hen hoffelijk begroette deden sommigen alsof ze haar niet begrepen, terwijl anderen begonnen te roepen: 'Ze kan praten! Ze kan praten!' alsof dat een wonder was. Ze had geduldig gewacht tot ze onderling uitgeruzied waren. Tenslotte hadden ze een vrouw naar voren geduwd. Ze had met een trillende speer naar Tintaglia gewezen en gevraagd: Wat kom je hier doen?'

Ze had de vrouw kunnen vermorzelen of haar kaken kunnen openen en haar met een nevel van gif besproeien. Maar opnieuw had Tintaglia haar woede ingeslikt. Waar is Reyn?' had ze gevraagd. 'Ik moet hem spreken.'

De vrouw greep haar speer nog strakker beet. 'Hij is er niet!' riep ze schel. 'Ga weg, voordat we je aanvallen!'

Tintaglia zwiepte met haar staart waardoor er een piramide van vaten in de rivier belandde. 'Stuur dan Malta naar me toe. Iemand met genoeg verstand om niet meteen met dreigementen aan te komen.'

De zegsvrouw stapte naar achteren, naar de rij ineengedoken krijgers om te overleggen. 'Malta is dood,' zei ze tenslotte. 'En Reyn is er niet.'

'Malta is niet dood,' riep Tintaglia geërgerd. Haar band met de vrouwelijke mens was niet meer zo sterk als hij was geweest, maar hij bestond nog steeds. 'Ik krijg er genoeg van. Stuur Reyn naar me toe of zeg waar ik hem kan vinden.'

De vrouw rechtte haar rug. 'Dat zeg ik niet. Scheer je weg!'

Dat werd Tintaglia te veel. Ze richtte zich op haar achterpoten op en liet zich toen weer op haar voorpoten vallen zodat de steiger hevig begon te deinen. De vrouw zakte door haar knieën, terwijl achter haar sommige van de krijgers hun gelederen verbraken en vluchtten. Een zwaai van Tintaglia's staart veegde alle resterende kratten en vaten van de kade. Ze sloot haar kaken om de nietige speer van de vrouw, beet hem doormidden en spuugde de splinters uit. 'Waar is Reyn?' brulde ze.

'Niet zeggen!' riep een van de krijgers, maar een jongeman sprong naar voren.

'Maak haar alsjeblieft niet dood!' smeekte hij de draak terwijl hij een vernietigende blik op de andere speerdragers wierp. 'Ik ben niet van plan Ala op te offeren voor Reyn! Hij heeft de draak op ons afgestuurd, dus laat hij maar met haar afrekenen. Reyn is hier niet meer, draak. Hij is met de Kendrij naar Beijerstad vertrokken. Dus als je Reyn wilt spreken moet je hem daar zoeken. Niet hier!'

Sommigen schreeuwden dat hij een verrader en een

lafaard was, maar anderen kozen zijn kant en riepen dat de draak moest vertrekken en Reyn moest gaan zoeken. Tintaglia was vervuld van afschuw. Ze ging weer op haar achterpoten staan, liet haar geklauwde voorpoten opnieuw op de kade neerkomen en rukte de planken uit de steiger. Het hout verkruimelde als dorre bladeren in haar klauwen. Eén zwaai van haar staart vermorzelde twee roeiboten die aan de steiger lagen vastgebonden.

'Het zou me geen enkele moeite kosten om jullie stad te verwoesten!' brulde ze. 'Onthou dat goed, nietige tweebeners. Jullie zijn nog niet van me af en als ik terugkom, zal ik jullie respect bijbrengen. Dan zal ik jullie leren hoe jullie een Heer van de Drie Domeinen horen te dienen.'

De mannen sloten zich aaneen. Althans, ze deden een poging. Diverse krijgers stortten zich met hun speer geheven naar voren. Ze viel ze niet aan. In plaats daarvan spreidde ze haar vleugels en sprong ze omhoog, de steiger hevig deinend achterlatend. Terwijl ze opsteeg begonnen de mensen te schreeuwen. Sommige balden hun vuisten, andere doken in elkaar.

Het kon haar niet schelen. Steeds hoger steeg ze. Beijerstad. Dat was waarschijnlijk dat stinkende, kleine kuststadje waar ze eerder overheen was gevlogen. Daar zou ze Reyn gaan zoeken. Hij had eerder in haar belang gesproken. Dat kon hij opnieuw doen en iedereen duidelijk maken welke woede ze over zich afriepen als ze niet deden wat ze hen opdroeg.

Inmiddels vloog ze op een kille winterwind boven het stadje beneden haar. Verblekende witte sterren schitterden aan de winterse hemel. In de diepte zag ze hier en daar de gele lichten van de slapende stad. Spoedig zou de dageraad het menselijke nest in beweging brengen. Een smerige brandlucht drong tot haar door. De haven lag vol schepen en langs de waterkant brandden wachtvuren op onregelmatige afstanden. Naast de vuren zag ze mannen rusteloos heen en weer lopen. Ze ging terug in haar herinnering. Oorlog! Ze was getuige van de chaos en de stank die bij een oorlog hoorden. Beneden haar bloeiden vanuit een gebouw langs de haven dikke rookwolken op tot oranje vlammen. Er klonk een schreeuw. Haar scherpe ogen zagen mannen heimelijk wegrennen terwijl een veel grotere groep samendromde rond het vuur.

Ze liet zich iets zakken en probeerde te onderscheiden wat er gaande was. Terwijl ze dat deed hoorde ze het onmiskenbare gefluit van pijlen die werden afgeschoten. De vlammende projectielen misten haar en raakten een schip waar ze snel doofden. Een tweede salvo volgde op het eerste. Deze keer raakten op een van de schepen de zeilen in brand. Van de geteerde, brandende pijl schoten de vlammen in razende vaart over het zeil naar haar toe. Ze sloeg haastig met haar vleugels om hoogte te winnen, maar door de wind die ze veroorzaakte wakkerde ze de razende vlammen alleen maar aan. Op het dek van het brandende schip klonken verbaasde kreten. Mannen wezen naar de draak die zich boven het schip

aftekende.

Ze hoorde het zingen van een boog, een pijl suisde vlak langs haar heen. Ze ontweek het verdwaalde projectiel dat in razende vaart werd gevolgd door andere. Een van de nietige schachten raakte haar: een onschuldige tik tegen de dicht op elkaar staande schubben op haar buik. Ze was zowel verbaasd als beledigd. Hoe durfden ze? Hoe was het mogelijk dat mensen zich durfden verzetten tegen de wil van een draak? Woede laaide in haar op. Waarachtig, het was echt te lang geleden dat de hemelen gevuld waren geweest met vleugels. Hoe waagden mensen te denken dat zij de meesters van de wereld waren? Ze zou hen leren hoe dwaas ze waren dat te geloven. Ze koos de grootste van de schepen, vouwde haar vleugels langs haar lichaam en stortte zich naar beneden.

Ze had nooit eerder met een schip gevochten. In haar drakenherinnerin-gen kwamen maar weinig mensen voor die zich tegen draken hadden verzet. Ze ontdekte al snel dat het geen goed idee was om haar klauwen in het want te zetten. De wiegende vaartuigen boden geen bevredigende weerstand. Ze deinden van haar weg en haar klauwen raakten verward in zeilen en lijnen. Woest schudde ze haar poten los. Ze sloeg met haar vleugels om hoogte te winnen. Hoog boven de haven bevrijdde ze haar klauwen van de lijnen, rondhouten en stukken zeildoek. Tevreden zag ze hoe het hele kluwen midscheeps terechtkwam op een galei.

Voor haar tweede aanval koos ze een tweemaster als prooi. Toen ze haar zagen aankomen vulden de mannen aan boord

de lucht met pijlen die afketsten op haar schubben en terugvielen op het schip. Terwijl ze over het schip scheerde, kapte ze met één zwaai van haar staart beide masten om. Verstrikt door zeilen en tuigage gingen ze neer, maar Tintaglia vloog ongehinderd verder. Ze vloog laag over een galei waar de mannen in paniek overboord sprongen. Brullend gaf ze uiting aan haar verrukking. Zo snel leerden ze haar te vrezen!

Door de wind van haar grote vleugels begonnen kleinere vaartuigen hevig te schommelen. Een koor van kreten en geschreeuw steeg op als eerbetoon aan haar razernij. Ze klom weer hoger en scheerde opnieuw over de haven. Terwijl de winterzon boven de horizon verscheen zag ze vluchtig de verblindende weerspiegeling van haar glanzende lichaam op het donkere water beneden haar. Ze liet haar scherpe ogen over de stad gaan. De branden hadden vrij spel, de gevechten waren gestaakt. Alle ogen waren naar haar opgeheven, alle beweging was verstild. Haar hart zong bij het zien van hun ontzag. De geuren van hun angst drongen in haar neusgaten en bezorgden haar een bedwelmend gevoel van macht. Ze schreeuwde, krijste en sproeide een nevel van melkachtig vergif. Het werd meegedragen op de ochtendwind. Pas na enkele ogenblikken drongen gekwelde kreten tot haar door. Op de schepen beneden haar vrat het vergif dwars door de huid van de bemanningsleden en drong het diep in hun vlees, tot op het bot. Het vrat zich een weg door hun ingewanden en verliet de kronkelende lichamen van haar slachtoffers aan de andere kant weer. Strijdgif, geboren in de bijtende wateren

waar ze was geboren, sterk genoeg om door de gelaagde wapenrusting van een volwassen draak te dringen, ondervond geen enkele weerstand van het waterige vlees van de mensen en boorde zich sissend door het hout van hun schepen. De kleinste druppel maakte al een wond die niet zou genezen. Dat zou hen leren, te denken dat ze haar vlees konden doorboren met pijlen!

Toen trok boven de opschudding en de kreten, boven het geknetter van de vlammen en het zingen van de wind, een enkele heldere stem haar aandacht. Ze draaide haar kop om het geluid te scheiden van alle andere. Het was een zingende stem, de stem van een jongen, hoog maar niet schel. Zoet en waarachtig klonk haar naam: 'Tintaglia! Tintaglia! Blauwe koningin van wind en hemel! Tintaglia, o luisterrijke, gruwelijk in uw schoonheid, prachtig in uw toorn. Tintaglia, Tintaglia!'

Haar scherpe ogen ontdekten de kleine gedaante. Hij stond helemaal alleen, onbevreesd, boven op een berg puin. Met zijn armen geheven, zijn rug kaarsrecht zong hij voor haar met de stem van een Ouderling. Zijn vleiende woorden betoverden haar, en hij weefde met onbeschrijflijke lieftalligheid haar naam in zijn lied.

Haar vleugels verzamelden de wind, haar lichaam keerde zich in sierlijke spiralen. Zijn lied volgde haar baan en omwikkelde haar met betoverende loftuitingen. Ze kon hem niet weerstaan. Steeds lager liet ze zich zakken om zijn woorden van aanbidding te kunnen verstaan. Gehavende schepen vluchtten de haven uit. Maar het kon haar niet langer

schelen.

De stad was pover toegerust om een draak te verwelkomen, maar niet te ver van haar betoverende vrijer ontdekte ze een open plek die wel zou voldoen als landingsplaats. Terwijl ze met haar vleugels sloeg om haar afdaling af te remmen haastten tallozen zich weg, op zoek naar de nietige beschutting van geruïneerde gebouwen. Eenmaal op de grond schudde ze haar grote vleugels uit en vouwde ze deze langs haar lichaam. Haar kop zwaaide op het ritme van het lied van haar minstreel.

'Tintaglia, Tintaglia, stralender dan zon en maan. Tintaglia, blauwer dan de regenboog, glinsterender dan zilver. Tintaglia, snel gevleugeld, scherp geklauwd, met haar dodelijke adem voor wie haar onwaardig is. Tintaglia, Tintaglia.'

Haar ogen draaiden van genot. Hoe lang was het geleden dat er een drakenlofzang was gezongen? Ze keek naar de jongen en zag de verrukking op zijn gezicht. Toen herinnerde ze zich dat ze deze mens al eerder in verrukking had gebracht. Hij was bij Reyn geweest toen ze hem had gered. Dat was de verklaring voor het mysterie. Het gebeurde soms dat een sterveling in verrukking werd gebracht door fysiek contact met een draak. Vooral jonge mensen waren extra gevoelig voor een dergelijke binding. Ze keek liefkozend naar het kleine wezen. Een vlinder, gedoemd tot een kortstondig bestaan, en toch stond hij hier voor haar, in aanbidding en zonder vrees.

Ze opende haar vleugels ten teken van haar goedkeuring.

Het was het hoogste eerbetoon dat een draak een sterveling kon schenken, hoewel zijn jeugdige lied dat nauwelijks verdiende. Zijn woorden waren bekoorlijk, maar hij was duidelijk geen geoefende minstreel. Ze bewoog haar vleugels zodat hun blauwe en zilveren schubben glinsterden in het winterse zonlicht. De jonge zanger zweeg, verblind door haar schoonheid.

Geamuseerd werd ze zich bewust van de andere mensen. Ze hielden zich op een afstand en gluurden naar haar van achter bomen en over muren. Trillend van angst hielden ze hun wapens omklemd. Ze boog haar lange nek en pronkte welbewust met de rimpeling van haar spieren. Haar uitgeslagen klauwen schraapten over het plaveisel. Nonchalant hield ze haar kop schuin en keek ze op haar kleine bewonderaar neer. Ze draaide opzettelijk met haar ogen om zich zijn ziel toe te eigenen, tot ze voelde hoe zijn hart pijnlijk begon te slaan in zijn borst. Toen ze hem losliet begon hij zwaar te hijgen, maar hij hield stand. Klein als hij was, was hij een waardig vertolker van een drakenlofzang.

'En, minstreel,' zei ze spinnend van geamuseerdheid. 'Ben je uit op een beloning voor je lied?'

'Ik zing uit blijdschap om je bestaan,' antwoordde hij vrijmoedig.

'Heel goed,' antwoordde ze. De anderen die zich achter Selden verborgen hielden, waagden zich iets dichterbij. Nog altijd met hun wapens getrokken. Dwazen. Ze sloeg met haar staart op de keien, en onmiddellijk haastten ze zich terug naar

hun beschutting. Ze lachte bulderend. Maar toen verscheen er nog een die weigerde haar te vrezen. Hij stapte stoutmoedig naar voren om de confrontatie met haar aan te gaan. Reyn droeg een zwaard, maar hij liet het met de punt naar beneden hangen. 'Dus je bent teruggekomen,' zei hij zacht. Waarom?'

Ze snoof. 'Waarom? Waarom niet? Ik ga waar ik wil, mens. Het is niet aan jou een Heer van de Drie Domeinen ter verantwoording te roepen. De kleine heeft een betere rol gekozen. Je zou beter een voorbeeld aan hem moeten nemen.'

Reyn zette de bloedige punt van zijn zwaard op het plaveisel. Hij geurde naar bloed, zweet en rook. Brutaal als hij was waagde hij het zijn wenkbrauwen te fronsen. 'Je ontdoet onze haven van een paar vijandige schepen en vervolgens verwacht je dat we ons in het stof werpen van dankbaarheid?'

'Jullie dichten jezelf een belang toe waar geen sprake van is, Reyn Khuprus. Ik geef niets om jullie vijanden, alleen om de mijne. Ze hebben me met pijlen bestookt. En dus heb ik ze een gepast einde bezorgd, zoals ik dat met iedereen zal doen die zich tegen me verzet.'

De donkerharige Regenlander kwam dichterbij. Hij steunde op zijn zwaard, zag ze nu, en hij was vermoeider dan ze aanvankelijk had gedacht. Opgedroogd bloed vormde een dunne lijn op zijn linkerarm. Toen hij zijn gezicht ophief om haar aan te kijken, schitterde het bleke, winterse zonlicht op zijn geschubde voorhoofd. Geamuseerd krulde ze haar oren.

Hij droeg haar teken en hij wist het niet eens. Hij was van haar, en toch dacht hij dat een krachtmeting met haar kon aangaan. De houding van de jongen was gepaster. Hij maakte zich zo recht en zo lang mogelijk. Hoewel ook hij opkeek naar de draak, was de uitdrukking in zijn ogen er een van aanbidding, niet van uitdaging. De jongen had duidelijk potentieel.

Helaas zou er tijd voor nodig zijn om dat potentieel tot ontwikkeling te brengen. Tijd die ze op dit moment niet had. Als ze de resterende zeeslangen wilde redden, dan zouden de mensen snel aan het werk moeten. Ze richtte haar blik op Reyn. Tenslotte had ze genoeg ervaring met mensen om te weten dat de anderen eerder naar hem zouden luisteren dan naar een jongen. Dus Reyn zou haar woordvoerder zijn. 'Ik heb een taak voor je, Reyn Khuprus. Een taak van het allergrootste belang. Jij en je kameraden moeten al het andere opzij zetten om deze taak uit te voeren, en tot het zover is mogen jullie aan niets anders denken.'

Hij keek ongelovig naar haar op. Anderen kwamen naderbij tussen de puinhopen. Ze keken met grote ogen naar haar op, klaar om te vluchten of om haar toe te juichen. Wat was ze, vroegen ze zich af. Voorvechter of vijand? Ze liet hen in onzekerheid en concentreerde al haar wilskracht op Reyn. Hij weerstond haar echter. 'Nu dicht jij jezelf een belang toe dat niet bestaat,' zei hij koel. 'Ik ben niet geïnteresseerd in opdrachten van jou, draak.'

Zijn woorden waren geen verrassing voor haar. Ze ging op

haar achterwerk zitten, torende hoog boven hem uit en opende haar vleugels om haar omvang nog verder te benadrukken. 'Dan ben je blijkbaar niet in het leven geïnteresseerd, Reyn Khuprus.'

Hij had voor haar moeten sidderen maar dat deed hij niet. In plaats daarvan begon hij te lachen. 'Daar heb je gelijk in, worm Tintaglia. Ik ben niet geïnteresseerd in het leven, en dat is allemaal jouw schuld. Toen jij Malta de dood tegemoet liet gaan, heb je al het respect gedood dat ik ooit voor je heb gehad. Met Malta stierf mijn belangstelling voor het leven. Dus aan welke gruwelen je me ook onderwerpt, ik zal niet buigen voor jouw juk. Ik heb er spijt van dat ik je heb bevrijd. Het was beter geweest als je in de duisternis was omgekomen voordat je mijn geliefde meesleurde naar de dood.'

Zijn woorden schokten haar. Niet alleen was hij onverdraaglijk grof tegen haar, maar bovendien had hij blijkbaar al zijn ontzag voor haar verloren. Deze zielige tweebener met zijn kortstondige leven was bereid op ditzelfde moment te sterven, omdat... Ze nam hem aandachtig op. Ach! Omdat hij geloofde dat ze zijn vriendin had laten sterven. Malta.

'Malta is niet dood,' riep ze vol afschuw. 'Je verspilt je emoties aan grote woorden over iets dat je je alleen maar hebt ingebeeld. Zet dergelijke dwaze gedachten toch opzij, Reyn Khuprus. De taak die ik voor je heb is oneindig veel belangrijker dan de levensgezel van één mens. Je zou het als een eer moeten beschouwen dat ik jou belast met een

onderneming die wel eens de redding van mijn soort zou kunnen betekenen.'

De draak loog. Zijn verachting kende geen grenzen. Hij had met de Kendrij zelf de rivier op en neer gevaren, zonder een spoor van zijn geliefde te vinden. Malta was dood, maar de draak was bereid tot elke leugen om hem haar wil op te leggen. Vervuld van minachting keek hij haar aan. Het kon hem niet schelen als ze hem ter plekke doodde. Hij zou geen woord meer tegen haar zeggen. Met opgeheven hoofd en een verbeten trek om zijn mond wachtte hij het moment van zijn dood af.

Ondanks dat sperde hij zijn ogen wijd open bij het zien van wat er achter Tintaglia gebeurde. Hij ontdekte dat ze door de ruïnes werd genaderd door steelse schaduwen. Ze bewogen, bleven staan, bewogen weer, en met elke stap kwamen ze dichter bij de draak. Hun leren wapenrusting en vlechten verrieden dat het Kwartsers waren. Ondanks de vermorzelde schepen in de haven, ondanks de vele doden die er waren gevallen, hadden ze de rijen aaneengesloten. Gewapend met zwaarden, spiesen en strijdbijlen stonden ze op het punt de draak te lijf te gaan. Er verscheen een grimmige grijns om Reyns lippen. Deze nieuwe wending kwam hem goed uit. Zijn vijanden moesten elkaar maar bestrijden. Wanneer ze klaar waren, zou hij de overlevenden voor zijn rekening nemen. Hij zag hen aankomen en zei niets, maar heimelijk wenste hij hun geluk.

Op dat moment sprong Grag Tenira naar voren. 'Draak, achter je! Kom naar mij toe! Naar Beijerstad!' Waarop de dwaas zich op de Kwartsers stortte, met slechts een bloedig handjevol strijders uit zijn huis, in een poging de draak te verdedigen.

Snel als een aanvallende zeeslang draaide de draak zich om naar haar belagers. Ze brulde haar woede en sloeg met haar grote vleugels, zonder acht te slaan op het feit dat ze daarmee verscheidene van haar verdedigers tegen de grond sloeg. Met wijd geopende kaken stortte ze zich op de Kwartsers. Ze blies een ademstoot in hun richting. Meer kon Reyn niet zien, maar de resultaten waren gruwelijk. De geharde krijgers deinsden terug, gillend als kleine kinderen. In een oogwenk waren alle gezichten bedekt met bloed. Nauwelijks een tel later vielen kleren en leren harnassen in flarden van hun bebloede lichamen. Sommigen probeerden te vluchten, maar ze kwamen niet verder dan een paar stappen voordat ze in elkaar zakten. Sommige lichamen vielen in stukken uiteen. Degenen die zich het verst van de draak bevonden, slaagden erin zich strompelend terug te trekken voordat ze schreeuwend tegen de grond sloegen. Zelfs het schreeuwen duurde niet lang. De stilte die volgde op hun wegebbende gereutel was oorverdovend. Grag en zijn mannen bleven staan waar ze stonden, bang om de bloedige lichamen te naderen.

Reyn voelde dat zijn maag in verzet kwam. De Kwartsers waren hun vijanden. Ze waren minder dan honden en

verdienden geen genade. Maar het was hartverscheurend om aan te zien hoe deze mannen de dood vonden. Inmiddels begonnen de lichamen al tot ontbinding over te gaan en elke vaste vorm te verliezen. In plaats daarvan werden ze bijna vloeibaar. Een hoofd rolde van zijn ruggengraat terwijl het vlees van de inzakkende schedel stroomde. Tintaglia draaide haar grote kop weer naar hem toe. Ze draaide met haar ogen. Was ze geamuseerd door zijn afschuw? Nog maar enkele momenten daarvoor had hij gezegd dat hij niet langer geïnteresseerd was in het leven. En dat gold nog steeds. Hij wist echter ook dat elke andere dood te verkiezen was boven wat hij zojuist had zien gebeuren. Hij zette zich schrap, vastberaden te sterven zonder een kik te geven.

Waar Grag Tenira de moed vandaan haalde, wist Reyn niet. Hij ging stoutmoedig tussen de Regenlander en de draak staan en hief zijn zwaard. Tintaglia steigerde beledigd. Daarop boog de Beijerstadse vaarder zijn hoofd en legde hij het zwaard voor haar poten.

'Ik zal je dienen,' bood hij Tintaglia aan. 'Op voorwaarde dat je onze haven van dit ongedierte bevrijdt, ben ik bereid elke taak uit te voeren die je me opdraagt.' Hij keek om zich heen, duidelijk in de hoop anderen aan te moedigen zich bij hem aan te sluiten. Alleen Selden kwam naar voren en ging vol vertrouwen naast Grag staan. Reyn voelde zich misselijk worden bij het zien van de stralende ogen waarmee de jongen naar de draak opkeek. Selden was nog zo jong en zo misleid door de draak. Hij vroeg zich af of zijn moeder en zijn broer

net zo naar hem hadden gekeken toen hij zo vurig voor de bevrijding van de draak had gepleit. Hij kromp ineen bij de herinnering. Hij had dit schepsel op de wereld losgelaten, en de prijs die hij voor zijn dwaasheid moest betalen was Malta.

Tintaglia keek met glinsterende ogen naar Grag. 'Denk je dat je me kunt omkopen om me voor je karretje te spannen? Zo lang zijn de draken toch niet weg geweest uit de wereld? De wil van een draak heeft voorrang boven de nietige doelen die mensen zich stellen. Jullie maken een eind aan dit conflict en jullie richten je op mijn wensen.'

Voordat Grag kon antwoorden nam Selden het woord. 'Hoe zouden we iets anders kunnen wensen, nadat we het wonder van uw gramschap hebben gezien, o machtige Tintaglia? Het zijn de indringers, die zich tegen uw wil verzetten. Zie hoe ze hebben geprobeerd u aan te vallen, nog voordat ze wisten wat u van hen zou vragen. Sla ze neer en verdrijf ze van onze kusten, o, breedgevleugelde koningin der hemelen. Bevrijd ons van deze vijand zodat we onze geest op uw verheven doelen kunnen richten.'

Reyn staarde hem aan. Waar haalde hij het vandaan? Dacht hij nu werkelijk dat een draak zo gemakkelijk te manipuleren was? Tot zijn verbazing zag hij dat Tintaglia haar grote kop boog tot haar neusgaten zich ter hoogte van Seldens broekriem bevonden. Ze gaf de jongen een klein duwtje dat hem deed wankelen.

'Honingtong, je denkt zeker dat je me kunt bedriegen? Dat je me met je mooie woorden kunt overhalen een soort

huisdier te worden?' Er klonk zowel genegenheid als sarcasme in haar stem door.

Seldens jongensachtige stem schalde helder en oprecht. 'Nee, meesteres van de wind, ik probeer niet u te misleiden. Noch probeer ik met u te onderhandelen. Ik smeek u slechts om deze gunst, o, machtige, opdat we ons beter op uw taak kunnen concentreren.' Hij haalde diep adem. 'We zijn maar nietige wezens, met korte levens. We moeten kruipen voor u, want zo zijn we geschapen. En onze kleine geest is gevuld met onze eigen kortstondige zorgen. Help ons, stralende koningin, om onze angsten het zwijgen op te leggen. Verdrijf de indringers van onze kust, zodat we naar u kunnen luisteren zonder te worden afgeleid door onze eigen nietige zorgen.'

Tintaglia gooide haar kop achterover en brulde van verrukking. 'Ik zie dat je van mij bent. Waarschijnlijk kon het ook niet anders. Je was nog zo jong, en je was zo dichtbij toen ik voor het eerst mijn vleugels ontvouwde. Moge de herinneringen van een honderdtal minstrelen der Ouderlingen de jouwe zijn, kleine, opdat je me goed zal kunnen dienen. Nu ga ik. Niet omdat jij het vraagt, maar om te laten zien hoe machtig ik ben.'

Ze verhief zich op haar achterpoten, hoog boven de gebouwen uit, en draaide als een strijdros in het rond. Reyn zag dat haar machtige heupspieren zich spanden terwijl hij tegen de grond werd geslagen. Een ogenblik later werd hij getroffen door een krachtige luchtstroom die een wolk van stof meevoerde. Hij bleef liggen terwijl haar zilverblauwe

vleugels haar naar de hemel voerden. Toen hij eenmaal overeind was gekrabbeld, keek hij met open mond naar het plotseling nietige figuurtje boven zijn hoofd. Grag legde zijn hand op zijn arm. 'Wat bezielde je om je tegen de draak te verzetten?' vroeg de vaarder met een blik van ontzag in zijn ogen. 'Ze is schitterend. En ze is onze enige kans.' Hij keek Selden grijnzend aan. 'Je had gelijk, knul. Een draak kan alles veranderen.'

'Dat heb ik ook ooit gedacht,' zei Reyn somber. 'Probeer je niet te laten verblinden door haar schittering. Ze is even bedrieglijk als ze prachtig is. Als we buigen voor haar wil, zal ze ons tot slavernij brengen, net zo zeker als de Kwartsers dat zouden doen.'

'Je vergist je.' Klein en tenger als hij was leek Selden te groeien van zelfvertrouwen. 'De draken hebben de Ouderlingen niet tot slavernij gebracht, en dat zullen ze ook met ons niet doen. Er zijn vele manieren om naast elkaar te leven, Reyn Khuprus, voor verschillende volkeren.'

Reyn keek hoofdschuddend op de jongen neer. 'Waar haal je dat soort ideeën vandaan, knaap? En de woorden om de draak zodanig te charmeren dat ze ons in leven liet?'

'Ik droom ze,' klonk het eenvoudige antwoord. 'In mijn dromen vlieg ik met haar en daarom weet ik hoe ze tegen zichzelf praat. Koningin van de hemel, berijdster van de dageraad, schitterende. Ik gebruik de woorden die ze zelf ook gebruikt. Dat is de enige manier om met een draak te spreken.' Hij kruiste zijn tengere armen voor zijn smalle

borst. 'Dat is mijn manier om haar het hof te maken. Verschilt die zoveel van de manier waarop je tegen mijn zuster praatte?'

De plotselinge herinnering aan Malta en aan de vleiende woorden die hij had gebruikt om haar in te palmen was als een mes in zijn hart. Hij wendde zich af van de ondraaglijke glimlach op Seldens gezicht. Maar deze legde zijn hand op zijn arm. 'Tintaglia liegt niet,' zei hij op gedempte toon. 'Ze vindt ons veel te onbeduidend om ons te bedriegen. Geloof me. Als ze zegt dat Malta nog leeft, dan is dat zo. Mijn zuster zal bij ons terugkeren. Maar om dat te bereiken moet je je door mij laten leiden, zoals ik me door mijn dromen laat leiden.'

Geschreeuw steeg op in de nabijgelegen haven. Overal om hen heen haastten mannen zich naar uitkijkposten. Reyn was niet geïnteresseerd. Of het nu Kwartsers waren of niet, ze behoorden tot zijn eigen soort die door de draak werd uitgemoord. Hij hoorde het gekraak van versplinterende houten balken. Ongetwijfeld werd er weer een schip van zijn mast beroofd.

'Het is te laat voor die hoerenzonen om nu nog te vluchten!' riep een krijger vlak bij hem.

Anderen vielen hem bij. 'Kijk eens hoe ze opstijgt. Ze is waarlijk de koningin der hemelen!'

'Ze zal onze kusten zuiveren van die smerige Kwartsers!'

'Kijk nou eens! Ze heeft de romp met een machtige zwaai van haar staart versplinterd!'

Naast hem hief Grag plotseling zijn zwaard. Zijn

vermoeidheid leek van hem afgevallen. Volg me, Beijerstad! Laten we ervoor zorgen dat diegenen die het strand levend weten te bereiken, dat niet kunnen navertellen.' Hij begon te rennen, en de mannen die zich eerder in de puinhopen hadden verscholen, haastten zich achter hem aan. Alleen Reyn en Selden bleven achter op het verwoeste plein.

Selden zuchtte. 'Je moet zo snel mogelijk mensen uit alle groeperingen van Beijerstad bij elkaar brengen. Wanneer we met de draak praten, kunnen we dat het beste doen als een verenigd front.'

'Ik neem aan dat je gelijk hebt,' antwoordde Reyn afwezig. Hij herinnerde zich de vreemde dromen uit zijn eigen jeugd. Dromen over de begraven stad, bruisend van leven, licht en muziek, en over de draak die tot hem sprak. Degenen die te veel tijd daar beneden doorbrachten werden soms door dergelijke dromen bezocht. Hij was er echter van overtuigd geweest dat ze waren voorbehouden aan Regenlanders.

Weemoedig bukte Reyn zich om met zijn duim over de besmeurde wang van de jongen te vegen. Toen staarde hij zwijgend naar de waaier van zilveren schubben die hij op Seldens jukbeen had blootgelegd.

HOOFDSTUK 17
Beijerstadse onderhandelingen

~

Het dak van de Vaardershal was verdwenen. De Kwartsers hadden afgemaakt wat de nieuwe vaarders waren begonnen. Ronica zocht haar weg tussen de zwartgeblakerde overblijfselen van het ingestorte dak. Het was blijven branden na zijn val, waardoor de stenen muren waren besmeurd met rook en roet. Wandtapijten en banieren hingen als beroete flarden aan de muren. Boven haar hoofd hingen nog een paar balken, weinig meer dan verbrande staken. De middagzon dreigde met regen terwijl hij zijn grijsachtige licht op de verzamelde stedelingen in het dakloze gebouw liet schijnen. Toch hadden de Beijerstadse vaarders er koppig op gestaan bijeen te komen in een gebouw dat hen niet langer kon beschutten. Een krachtige getuigenis van de legendarische volhardendheid van de vaarders, dacht Ronica.

De gevallen brokstukken waren aan de kant geveegd. De mensen stapten over de rest van de rommel heen. Sintels knarsten onder hun voeten en de vele voetstappen deden een geur van vochtige as opstijgen. Het vuur dat het dak had verteerd, had ook het grootste deel van de tafels en de banken vernield. Er stonden nog wat zwartgeblakerde stoelen, maar Ronica vertrouwde ze niet voldoende om erop te gaan zitten.

Bovendien werd er een ongewone vorm van gelijkwaardigheid gecreëerd doordat iedereen schouder aan schouder stond: Beijerstadse vaarders, nieuwe vaarders,

getatoeëerde slaven, potige vissers, kooplieden en bedienden, allemaal waren ze met vrienden en verwanten naar de Vaardershal gekomen.

De zaal was stampvol. Buiten zaten degenen die er niet meer bij konden op de treden en dromden ze in groepjes rond de hal bijeen. Op alle gezichten stonden de schok en het verdriet over de invasie van uit Kwarts en de daaropvolgende verwoestingen te lezen. Strijd en brand hadden niemand gespaard. Van rijke, Beijerstadse vaarder tot nederige keukenslaaf waren ieders kleren besmeurd met roet of bloed, soms met allebei. De meesten zagen er onverzorgd uit. Kinderen hurkten bij ouders of buren. Wapens werden openlijk gedragen. Er werd zacht en gedempt gesproken. Bijna alle gesprekken draaiden om de draak.

'Ze blies over ze heen en ze smolten gewoon weg, als kaarsen in een vlam.'

'Ze verbrijzelde de hele romp met één zwaai van haar staart.'

'Zelfs Kwartsers verdienen het niet op die manier te sterven.'

'O nee? Ze verdienen elke dood die we hen weten te bereiden.'

'De draak is een zegen van Sa, gezonden om ons te redden. We zouden haar dankoffers moeten brengen.'

Veel mensen zwegen, met hun ogen gericht op het stenen podium dat de vernietiging had overleefd en waarop de gekozen leiders van de diverse groeperingen zich hadden

verzameld.

Serilla was er, als afgezant van Jamaillia. Roed Caern stond met een dreigend gezicht naast haar. Toen ze hem op het podium zag staan, zette Ronica haar tanden op elkaar. Ze had gehoopt dat Serilla met Roed had gebroken na zijn verraderlijke aanval op de nieuwe vaarders. Hoe kon ze zo dwaas zijn? De gezant van de satraap stond met neergeslagen ogen, alsof ze diep in gedachten verzonken was. Ze was veel eleganter gekleed dan de anderen op het podium, in een zacht, wit gewaaid, versierd met kruisbanden van goudlaken. As en roet hadden de zoom besmeurd. Ondanks de lange mouwen van haar gewaad en de dikke wollen mantel die ze droeg, stond ze met haar armen over elkaar geslagen alsof ze het koud had.

Sparse Keiter stond ook op het podium. Het bloed op zijn ruige visserskiel was deze keer geen vissenbloed. Een grove vrouw met een reeks tatoeages op haar wang en haar hals stond naast hem. Dujia, aanvoerder van de Gemerkten, droeg een haveloze broek en een verstelde tuniek. Een primitief verband om haar bovenarm bewees dat ze zich in het heetst van de strijd had gewaagd.

De vaarders Devouchet, Conry en Drur vertegenwoordigden de Raad van Beijerstad. Ronica wist niet of ze de enig overlevende hoofden van de Raad waren of de enigen die brutaal genoeg waren om het risico te nemen zich het ongenoegen van Caern en zijn trawanten op de hals te halen. Ze stonden op ruime afstand van Serilla en Roed. Een

duidelijke scheiding.

Mingslij vertegenwoordigde de nieuwe vaarders. Zijn rijk geborduurde vest droeg de sporen van dagen intensief gebruik. Hij stond zo ver mogelijk bij de slavenvrouw vandaan en ontweek haar blikken. Ronica had gehoord dat Dujia het niet gemakkelijk had gehad als zijn slavin, en dat hij dus goede reden had haar te vrezen.

Op de rand van het podium zat Selden, Ronica's kleinzoon. Hij maakte een merkwaardig kalme indruk. Zijn ogen dwaalden met een zweem van dromerigheid over de menigte beneden hem. Alleen Mingslij had het gewaagd zijn aanwezigheid ter discussie te stellen. Selden had hem recht aangekeken.

'Wanneer de draak komt, zal ik namens ons allemaal spreken,' had hij gezegd. 'En zo nodig zal ik namens de draak tot u spreken. Ik moet hier zijn zodat ze me kan zien, boven de menigte uit.'

'Waarom denk je dat ze zal komen?' vroeg Mingslij.

De glimlach op Seldens gezicht leek afkomstig uit een andere wereld. 'O, ze komt. Maakt u zich maar geen zorgen. Op dit moment slaapt ze. Ze heeft haar buik volgegeten.' Toen Ronica's kleinzoon glimlachte, rimpelden de glanzende, zilveren schubben op zijn wangen. Mingslij staarde ernaar en deed een stap naar achteren. Ronica meende ook al een blauwe glans onder de gebarsten bovenlaag van Seldens lippen te ontdekken. Hoe was het mogelijk dat hij zo was veranderd, en zo snel?

Jani Khuprus, als vertegenwoordigster van de Wilde Regenlanden, stond beschermend achter Selden. Ronica was blij dat ze er was, maar ze vroeg zich wel af wat haar bedoelingen waren. Zou ze de laatste erfgenaam van de Vestrit-familie opeisen en meenemen naar Trehaug? Anderzijds, als ze dat niet deed, zou er in Beijerstad nog wel plaats voor hem zijn?

Keffria stond zo dicht bij het podium dat ze haar zoon had kunnen aanraken. Maar ze deed het niet. Ronica's dochter was erg zwijgzaam geweest sinds Reyn met Selden was thuisgekomen. Ze had naar de zilverkleurige schubben op de jukbeenderen van haar zoon gekeken, maar ze niet aangeraakt. Selden had haar verheugd verteld dat Malta nog leefde. De draak had het gezegd. Toen Keffria niet op het nieuws had gereageerd, had hij haar armen gegrepen als om haar uit haar verdoving te wekken. 'Moeder, u moet niet langer verdrietig zijn. Tintaglia kan Malta bij ons terugbrengen. Dat weet ik zeker.'

'Daar zal ik dan maar op wachten,' had Keffria zwakjes gezegd. Meer niet. Nu keek ze naar haar zoon alsof hij een geest was; alsof een netwerk van schubben hem uit haar wereld had weggenomen.

Vlak achter Keffria stond Reyn Khuprus. Net als Jani liep ook hij nu ongesluierd. Af en toe zag Ronica dat mensen hun hoofd omdraaiden en de Regenlanders nastaarden, maar ze waren allebei te zeer in beslaggenomen om beledigd te zijn. Reyn was diep in gesprek met Grag Tenira. Blijkbaar hadden

ze verschil van mening, hoewel de toon niet ruzieachtig was. Ze hoopte dat het die avond niet zou leiden tot onenigheid tussen hen. Beijerstad moest zoveel mogelijk een eenheid lijken. Ronica's blikken gingen over de menigte met al zijn verschillende bevolkingsgroepen. Er verscheen een grimmige glimlach op haar gezicht. Selden bleef haar kleinzoon. Ondanks zijn schubben was hij nog altijd een Vestrit. Misschien zouden de veranderingen op Seldens gezicht slechts een merkteken zijn zoals de tatoeages die anderen in het nieuwe Beijerstad onbeschaamd zouden dragen. Een van de schepen die de draak van zijn masten had ontdaan, was gevuld geweest met Beijerstadse gevangenen. Velen waren al gedwongen getatoeëerd en droegen op hun gezicht het teken van hun gevangennemers. De Kwartsers hadden het onttakelde schip verlaten en geprobeerd te ontsnappen in galeien. Ronica geloofde echter niet dat daar ook maar iemand in was geslaagd. Inwoners van Beijerstad waren op een geïmproviseerd vlot naar de slagzij makende schepen gevaren om hun verwanten te redden, terwijl de draak de Kwartse prooi achtervolgde. Velen die nooit hadden verwacht een slaventatoeage te dragen waren nu voorgoed getekend, onder wie enkele nieuwe vaarders.

Er heerste een nerveuze spanning onder de menigte. Toen de draak was teruggekeerd na het verjagen van de Kwartsers, had ze opdracht gegeven tot een bijeenkomst van de leiders van de stad zodat ze met hen kon onderhandelen. De zon had op dat moment hoog aan de hemel gestaan. Inmiddels

viel de avond en nog altijd was ze niet teruggekomen.

Ronica richtte haar blik weer op het podium. Ze verwachtte dat Serilla gebruik zou maken van haar aanspraken op de autoriteit van de satraap, maar het was vaarder Devouchet die naar voren trad en zijn armen hief. De menigte verstomde.

'We zijn hier bijeengekomen in de Beijerstadse Vaardershal. Omdat vaarder Dwicker is vermoord, ben ik de nieuwe leider van de Raad van Beijerstadse vaarders. Ik eis dan ook het recht als eerste te spreken.' Hij liet zijn blik over de menigte gaan in de verwachting dat er protesten zouden klinken, maar alles bleef stil.

Devouchet vervolgde met een voor de hand liggende verklaring. 'Als vertegenwoordigers van de voltallige bevolking van Beijerstad zijn we hier bijeen om te bespreken wat we zullen doen met de draak die zich in onze strijd heeft gemengd.'

Buitengewoon inspirerend, dacht Ronica. Devouchet sprak met geen woord over de onderlinge geschillen waardoor de strijd was ontstaan. Hij richtte zich tot iedereen, alsof ze een eenheid vormden.

'De draak heeft de Kwartse vloot uit onze haven verdreven en verscheidene bendes overvallers gedood. Op dit moment is ze uit het zwerk boven onze stad verdwenen, maar ze heeft gezegd dat ze terugkomt. Voordat het zover is, moeten we een besluit hebben genomen hoe we haar tegemoet zullen treden. Ze heeft onze haven bevrijd. Wat zijn we bereid haar daarvoor in ruil aan te bieden?'

Hij zweeg even om adem te halen. Dat had hij beter niet kunnen doen, want onmiddellijk begon iedereen door elkaar te praten.

'Niets. We zijn haar niets verplicht!' brulde een man boos. 'Vaarder Tenira's zoon heeft al een overeenkomst gesloten namens ons,' zei een ander. 'Volgens Grag zouden we haar helpen met elke willekeurige taak die ze ons opdroeg, als ze de Kwartsers zou verdrijven. Dat lijkt redelijk. Is ooit een Beijerstadse vaarder teruggekomen op zijn woord? Zelfs als hij dat aan een draak heeft gegeven?'

'We moeten dankoffers brengen. De draak heeft ons bevrijd. En we moeten Sa onze dank betonen omdat hij ons zijn voorvechter heeft gestuurd!'

'Ik ben geen vaarder! En mijn broer ook niet. Dus we achten ons niet gebonden door het woord van anderen.'

We moeten het monster doden. Alle drakenlegenden waarschuwen voor hun verraderlijke, wrede karakter. In plaats van praten zouden we ons op onze verdediging moeten richten.'

'Stil!' bulderde Mingslij. Hij stapte naar voren en ging naast Devouchet staan. Mingslij was een gedrongen man, maar de kracht van zijn stem wist Ronica nog altijd te verrassen. Terwijl hij zijn blik over de menigte liet gaan was het wit van zijn ogen duidelijk te zien. De man was doodsbang, besefte Ronica. 'We hebben geen tijd voor geruzie. We moeten zorgen dat we snel tot overeenstemming komen. Wanneer de draak terugkeert moeten we haar als een verenigd front tegemoet

treden. Het zou verkeerd zijn ons te verzetten. U hebt gezien wat ze met de Kwartsers en hun schepen heeft gedaan. Als we dat lot willen ontlopen, zullen we haar gunstig moeten stemmen.'

'Misschien verdienen sommigen hier wel hetzelfde lot als de Kwartsers,' zei Roed Caern kil. Hij kwam dreigend naast de corpulente koopman staan. Mingslij deed een stap bij hem vandaan terwijl Roed zich tot de menigte richtte. 'Het is hier al eerder gezegd. Een van de vaarders heeft een overeenkomst met de draak gesloten. De draak is van ons! Ze behoort de Beijerstadse vaarders toe. We zouden onze overeenkomst moeten eren, Beijerstadse vaarders, zonder onze toevlucht te nemen tot buitenlanders die hebben geprobeerd onze stad op te eisen als de hunne. Met de draak aan onze kant kan Beijerstad niet alleen die hondenzonen uit Kwarts verdrijven, maar we kunnen bovendien de nieuwe vaarders en hun diefachtige slaven dwingen met hen mee te gaan. We hebben allemaal het nieuws gehoord. De satraap is dood. Van Jamaillia hoeven we geen hulp te verwachten. Kijk om u heen, Beijerstadse vaarders. We staan in onze verwoeste zaal in een verwoeste stad. Hoe heeft het zover kunnen komen? Doordat we de hebzuchtige nieuwe vaarders in ons midden hebben getolereerd. Mensen die hier zijn gekomen in strijd met ons Handvest, om ons land te plunderen en ons aan de bedelstaf te brengen!' Met een hatelijke trek om zijn mond keek hij naar Mingslij. 'Hoe kunnen we onze draak betalen?' Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Met vlees. Laat de draak ons

bevrijden van alle buitenlanders.'

Wat er toen gebeurde, schokte iedereen. Terwijl het verontwaardigde geroezemoes aanzwol tot een storm van protesten, stapte Serilla vastberaden naar voren. Roed draaide zich verrast om. Ze legde haar kleine hand op zijn borst en met haar tanden ontbloot duwde ze hem plotseling achteruit het podium af. Het zou geen ernstige val zijn geweest als hij erop voorbereid was geweest. Dat was hij echter niet. Schreeuwend en wild met zijn armen maaiend viel hij over de rand. Ronica hoorde zijn schedel kraken toen zijn hoofd de grond raakte, gevolgd door een gehuil van pijn. Diverse mannen kwamen haastig om hem heen staan. Even was er een soort worsteling.

'Blijf bij hem vandaan!' riep Serilla, en heel even dacht Ronica verward dat ze hem in bescherming nam. 'Verspreid u of u wacht hetzelfde lot!' Als druppels water die wegzakken in rul zand, verdwenen de paar mannen die hadden geprobeerd Roed te helpen tussen de menigte. Roed bleef alleen achter, in de greep van een paar potige kerels die zijn armen achter zijn rug hadden gedraaid. Hij zette zijn tanden op elkaar tegen de pijn, maar slaagde erin Serilla een vervloeking toe te snauwen. Degenen die hem vasthielden waren zowel oude als nieuwe vaarders. Op een knikje van Serilla voerden ze hem de zaal uit. Ronica vroeg zich af wat ze met hem zouden doen.

Plotseling hief Serilla haar hoofd op en liet ze haar blik over de menigte gaan. Voor het eerst zag Ronica dat haar

gezicht werd bezield door oprechte emoties. Ze keurde de man die ze van het podium had geduwd geen blik meer waardig. Terwijl ze zich in haar volle lengte oprichtte, rustte het gezag -althans tijdelijk - volledig bij haar.

'We kunnen Roed Caern of mensen die denken zoals hij niet in ons midden dulden,' verklaarde ze met luide stem. 'Hij probeert verdeeldheid te zaaien terwijl we juist een eenheid moeten zijn. Hij ontkent het gezag van de satrapie, alsof deze ten onder zou zijn gegaan met satraap Cosgo. U weet dat dit niet zo is! Luister naar me, volk van Beijerstad. Op dit moment doet het er weinig toe of de satraap wel of niet dood is. Wat er wel toe doet, is dat hij mij hier heeft aangesteld als zijn permanente gezant, om zijn functie over te nemen mocht er iets met hem gebeuren. Ik zal hem niet teleurstellen, noch zijn onderdanen. Wat u verder ook mag zijn, u bent allen onderdanen van de satraap, geregeerd door de satrapie. Althans daarin bent u gelijk en een eenheid.' Ze zweeg even en liet haar blik over de anderen op het podium gaan. 'U bent hier niet nodig. Ik kan namens u allen spreken. Bovendien, welk verdrag ik ook sluit met de draak, het zal u allen in gelijke mate binden. Is dat niet het beste? Om iemand zonder persoonlijke banden met Beijerstad namens u allen te laten spreken?'

Het lukte haar bijna. Na Roed klonk ze maar al te redelijk. Ronica zag hoe de mensen elkaar aankijken. Toen klonk Dujia's stem van de andere kant van het podium. 'Ik spreek namens alle Gemerkten wanneer ik zeg dat we genoeg

hebben van de "gelijkheid" die de satraap ons heeft opgelegd. Het wordt tijd dat we onze eigen gelijkheid scheppen, als inwoners van Beijerstad, niet als onderdanen van Jamaillia. We eisen een stem in alles wat de draak wordt beloofd. Te lang hebben anderen beslist over ons werk en ons leven. Dat zullen we niet langer tolereren.'

'Dit is nou precies waar ik bang voor was.' Mingslij mengde zich in de discussie. Hij wees met een trillende vinger naar de getatoeëerde vrouw. 'Jullie, slaven, zullen alles bederven. Het enige waar het jullie om gaat, is wraak. Ik twijfel er niet aan of jullie zullen alles doen wat in jullie vermogen ligt om je tegen de draak te verzetten, met als enige doel haar woede over jullie meesters af te roepen. Maar wanneer alles voorbij is, zelfs als jullie vaardersmeesters zijn gestorven, zullen jullie nog dezelfden zijn als vandaag. Jullie kunnen je eigen beslissingen niet nemen. Jullie zijn vergeten wat het is om verantwoordelijkheid te dragen. Het beste bewijs daarvan is jullie gedrag sinds jullie je rechtmatige meesters hebben verlaten. Jullie zijn teruggevallen in het bestaan dat jullie leidden voordat jullie meesters jullie onder hun hoede namen.

Kijk naar jezelf, Dujia. Eerst was je een dief, toen een slaaf. Je verdiende je lot. Je had zelf voor dat leven gekozen en dus had je het moeten aanvaarden. Maar de ene na de andere meester merkte dat je een dief en een leugenaar was, tot de merktekens van je meesters zich van je gezicht uitstrekken tot je hals. Je zou hier niet eens op het podium mogen staan om

spreekrecht op te eisen.

Goede mensen van Beijerstad, de slaven zijn geen afzonderlijk volk, behalve dat ze zijn gemerkt als gevolg van hun daden. Hoeren en zakkenrollers worden ook niet erkend als aparte groeperingen met spreekrecht. Laten we luisteren naar Serilla. We zijn allemaal Jamaillianen, zowel oude als nieuwe vaarders, en dus zouden we allemaal tevreden moeten zijn met de wetenschap dat we zijn gebonden aan het woord van de satraap. Ik spreek namens de nieuwe vaarders wanneer ik zeg dat ik ermee akkoord ga wanneer Serilla namens ons met de draak onderhandelt.'

Serilla richtte zich in haar volle lengte op. Haar glimlach leek oprecht. Langs Mingslij heen betrok ze ook Dujia in haar glimlach. 'Als gezant van de satraap zal ik natuurlijk ook namens u onderhandelen. Namens u allen. Nieuwe vaarder Mingslij heeft zijn woorden niet helemaal juist gekozen. Is hij soms vergeten dat sommigen in Beijerstad inmiddels ook slaventatoeages dragen, terwijl hun enige misdrijf eruit bestaat dat ze zich gevangen hebben laten nemen door de Kwartsers? Als Beijerstad wil overleven en weer tot bloei wil komen, moet het terug naar zijn oorspronkelijke wortels. Volgens het handvast van de stad was dit een plek waar uitgestotenen met ambitie een nieuw leven konden opbouwen, met een huis dat ze het hunne konden noemen.' Ze lachte ontwapenend. 'Als gezant van de satraap ben ik ook een soort balling. Ik zal nooit meer terugkeren naar Jamaillia. Net als u zal ik een burger moeten worden van Beijerstad en hier een nieuw leven

moeten opbouwen. Kijk naar mij en bedenk dat ik alles belichaam wat Beijerstad is. Kom,' drong ze zacht aan en ze liet haar blik over de menigte gaan. 'Ga achter me staan. Laat mij namens u allen spreken en een akkoord sluiten namens ons allen.'

Jani Khuprus schudde spijtig haar hoofd terwijl ze naar voren stapte om spreekrecht te eisen. 'Er zijn er onder ons die niet gebonden willen zijn aan het woord van de satraap of van wie dan ook, alleen aan ons eigen woord. Ik spreek namens de Wilde Regenlanden. Wat heeft Jamaillia ooit voor ons gedaan, behalve onze handel beperken en de helft van onze winsten stelen? Nee, Vrouwe Serilla. Ik aanvaard u niet als mijn afgezant. U kunt een akkoord sluiten met Jamaillia als u dat wilt, maar de Wilde Regenlanden zullen dat juk niet meer op hun schouders nemen. We weten meer van deze draak dan u. We zullen u niet laten onderhandelen over ons leven om haar gunstig te stemmen. Mijn volk heeft me de volmacht gegeven namens hen te spreken en dat zal ik ook doen. Ik heb niet het recht hun stemmen te laten smoren door de uwe.' Jani keek naar Reyn in de zaal beneden haar.

Ronica besefte dat ze dit moment moesten hebben voorbereid.

'Luister naar haar,' sprak Reyn vanuit de menigte. 'De draak is niet te vertrouwen. U moet ervoor waken u niet te laten betoveren door haar schittering, u moet uw hart beschermen tegen haar sluwe woorden. Ik spreek als iemand die zich lange tijd door haar heeft laten misleiden, en daarvoor heb ik

moeten boeten met een ingrijpend, pijnlijk verlies. Het is verleidelijk om alleen haar schoonheid te zien en te geloven dat ze een wonderbaarlijk wijs schepsel is, voortgekomen uit de legenden om ons te redden. Wees niet zo lichtgelovig. Ze wil ons laten geloven dat ze tot een superieur ras behoort; dat ze onze veroveraar en onze heerser zal zijn, eenvoudig door wat ze is. Ze is echter niet beter dan wij, en diep in mijn hart geloof ik dat ze niet meer is dan een beest dat over het sluwe vermogen beschikt uiting te geven aan haar gedachten.' Hij verhief zijn stem zodat iedereen hem kon verstaan. 'Er is ons verteld dat ze slaapt omdat ze haar buik heeft volgegeten. Durft iemand zich af te vragen met wat? Met welk vlees ze zich heeft gevoed?' Hij liet de woorden even doordringen tot zijn luisteraars, toen voegde hij eraan toe: 'Velen van ons zouden liever sterven dan ooit nog slaaf te moeten zijn. Nou, ik zou liever sterven dan haar slaaf of haar voedsel te zijn.'

Plotseling werden zijn woorden overstemd. Een vlaag koude lucht, zwanger van een reptielenlucht, streek over de menigte. Er klonken kreten van angst en woedende uitroepen terwijl de mensen ineendoken voor de schaduw van de draak. Sommigen zochten instinctief beschutting tegen de muren, anderen probeerden op te gaan in de menigte. Toen de schaduw voorbij was getrokken en het verblekende daglicht terugkeerde, voelde Ronica dat het wezen landde op het terrein van de Vaardershal. Het plaveisel trilde onder haar zware gewicht, er trok een huivering door de muren van de hal. Hoewel de deuren te klein waren om haar binnen te

laten, vroeg Ronica zich af of zelfs de zware stenen muren sterk genoeg zouden zijn om de draak te weerstaan. Even later verhief het schepsel zich op haar achterpoten en legde ze haar voorpoten op de muur. De kop op haar slangennek was zo groot als een boerenkar. Snuivend keek ze op hen neer. Reyn Khuprus werd bijna omvergeblazen door de lucht uit haar neusgaten.

'Dus ik ben een beest, met het sluwe vermogen om te praten? Hoe zou je jezelf dan willen noemen, mens? Met je nietige aantal jaren en je beperkte geheugen? Hoe durf je te beweren dat je mijn gelijke bent?'

Iedereen deinsde achteruit, zodat het voorwerp van Tintaglia's ongenoegen alleen kwam te staan. Zelfs de diplomaten op het podium sloegen hun armen voor hun gezicht alsof ze bang waren in Reyns straf te moeten delen. Iedereen verwachtte dat hij zou sterven.

Ronica hield verschrikt haar adem in toen Selden soepel van het podium sprong en stoutmoedig tussen Reyn en de woedende draak ging staan. Naar de draak maakte hij een hoffelijke buiging. Welkom, luisterrijke!' Alle ogen waren op hem gericht, alle oren werden gespitst. We zijn hier bijeengekomen zoals u dat had gevraagd. We hebben gewacht op uw terugkeer, koningin der hemelen, om te vernemen welke taak u ons wilt laten uitvoeren.'

Aha, ik begrijp het.' De draak hief haar kop op en liet haar blik aandachtig over de verzamelde menigte gaan. Iedereen kromp ineen, zodat het leek alsof de hele bijeenkomst voor

haar boog. 'Dus jullie zijn niet bij elkaar gekomen om tegen me samen te zweren?'

'Er is niemand die zoiets serieus heeft overwogen!' loog Selden dapper. We zijn slechts mensen, maar we zijn niet dom. Wie van ons zou kunnen denken dat hij zich zou kunnen verzetten tegen uw geschubde majesteit? We hebben elkaar vandaag vele verhalen verteld over uw machtige daden. Iedereen heeft gehoord over uw dodelijke adem, over de wind van uw vleugels en de kracht van uw staart. Allen erkennen dat zonder uw luisterrijke kracht onze vijanden ons onder de voet zouden hebben gelopen. Stelt u zich eens voor hoe treurig deze dag dan voor ons zou zijn geweest, want dan zouden zij de eer hebben gehad u te dienen in plaats van wij.'

Tegen wie richtte Selden zich, vroeg Ronica zich af. Vleide hij de draak, of waren zijn woorden bedoeld om de verzamelde inwoners van Beijerstad eraan te herinneren dat anderen haar net zo goed zouden kunnen dienen als zij? Dat de belofte haar te dienen hun enige kans was te overleven?

Tintaglia's grote, zilverkleurige ogen begonnen stralend te draaien bij Seldens vleiende woorden. Ronica keek in hun wervelende diepten en voelde haar hart uitgaan naar het schepsel. Ze was werkelijk schitterend. De elkaar overlappende schubben op haar snuit herinnerden Ronica aan de soepele schakels van een fraai gesmede ketting. Terwijl Tintaglia haar blik over de verzamelde menigte liet gaan, zwaaide haar kop van de ene naar de andere kant. Ronica voelde zich betoverd door die beweging, niet in staat haar blik

af te wenden. De draak was zilverkleurig en blauw tegelijk; bij elke beweging schitterden haar schubben in beide kleuren. Haar sierlijk gebogen nek deed denken aan de hals van een zwaan. Ronica voelde een hevig verlangen om de draak aan te raken, om te ontdekken of de soepel golvende huid warm of koel aanvoelde. Overal om haar heen schuifelden de mensen dichter naar de draak toe, betoverd door haar lieftalligheid. Ronica voelde de spanning wegebben. Ze was nog altijd vermoeid, maar het was een aangename moeheid, als de zachte pijn van spieren aan het eind van een welbestede dag.

Wat ik van jullie vraag is heel simpel,' zei de draak zacht. 'Mensen zijn altijd bouwers en gravers geweest. Het ligt in jullie natuur om de natuur te vormen tot jullie voordeel. Deze keer zullen jullie de wereld vormen naar mijn noden. Er is een plek aan de Wilde Regenrivier waar het water ondiep is. Ik wil dat jullie daarheen gaan en het dieper maken; zo diep dat er een zeeslang door kan. Dat is alles. Begrijpen jullie dat?'

Het stellen van de vraag leek het algemene stilzwijgen te doorbreken. Overal klonk verrast gemompel. Was dat alles wat ze vroeg?

Waarom?' riep een man in de menigte. Waarom wil je dat zeeslangen de Wilde Regenrivier op kunnen zwemmen?'

'Zeeslangen zijn drakenjongen,' vertelde Tintaglia kalm. 'Ze moeten de rivier op zwemmen, naar een speciale plek, om zich daar in een cocon te hullen zodat ze zich kunnen ontwikkelen tot volgroeide draken. Ooit was er zo'n plek vlak bij de stad Trehaug in de Wilde Regenlanden, maar de

moerassen hebben de warme, zanderige oevers verzwolgen. Verder stroomopwaarts is er nog een plek die geschikt is. Als de zeeslangen deze kunnen bereiken.'

Even draaiden haar ogen in een peinzende blik. 'Er zal bij hun cocons moeten worden gewaakt. Jullie zullen ze moeten beschermen tegen roofdieren tijdens de lange wintermaanden waarin ze hun gedaanteverandering ondergaan. Lang geleden werd deze taak gedeeld door draken en Ouderlingen. De Ouderlingen bouwden hun steden niet ver van onze nestgronden, zodat ze beter in staat waren onze cocons te bewaken tot de lente het heldere zonlicht bracht dat we nodig hebben om uit te komen. Zonder de stad van de Ouderlingen vlak bij de lagere nestgrond zou ik niet zijn gered. Jullie kunnen gaan bouwen waar de Ouderlingen ooit woonden.'

'In de Wilde Regenlanden?' vroeg iemand ongelovig en vol afschuw. 'Het water van de rivier is bijtend zuur; alleen de regen is te drinken. Het land schokt voortdurend. Mensen die te lang in de Wilde Regenlanden wonen worden krankzinnig. Hun kinderen worden dood of misvormd geboren, en wanneer ze ouder worden nemen hun lichamen monsterlijke vormen aan. Dat weet iedereen.'

Er welde een merkwaardig geluid op uit de keel van de draak. Elke spier in Ronica's lichaam spande zich tot ze besefte dat de draak lachte! 'Mensen kunnen wel degelijk langs de Wilde Regenrivier wonen. Trehaug is daar het bewijs van. Maar lang voor Trehaug waren er wonderbaarlijke steden

op de oevers van de rivier. Die kunnen er weer komen. Ik zal jullie laten zien hoe jullie het water drinkbaar kunnen maken. Het land heeft zich ver van de rivier teruggetrokken. Jullie zullen in bomen moeten wonen, net als in Trehaug. Daar is niets aan te doen.'

Ronica voelde een merkwaardig prikkelende sensatie diep vanbinnen. Er was iets... O, dat was het! De draak had haar blik op een ander deel van de menigte gericht. Ronica voelde plotseling dat ze weer alerter werd. Ze besloot wat voorzichtiger te zijn met de draaiende ogen van de draak.

Op het podium nam Jani Khuprus het woord. 'Inderdaad, mensen kunnen in de Wilde Regenlanden wonen. Maar daar moet een prijs voor worden betaald, en ze moeten er veel voor leren. Wij zijn daar het bewijs van. De

Wilde Regenlanden zijn het domein van de Wilde Regenlandvaarders. We zullen niet toestaan dat het ons wordt afgenomen.' Ze slaakte een beverige zucht. 'Anderen weten niet hoe ze zich staande moeten houden langs de rivier. Ze weten niet hoe ze huizen in de bomen moet bouwen of de seizoenen der waanzin het hoofd moeten bieden. De begraven stad waar we eens onze handelsgoederen opgroeven, is verloren gegaan. We zullen andere manieren moeten vinden om in ons levensonderhoud te voorzien. Toch blijven de Wilde Regenlanden ons thuis. We zullen ze niet opgeven.'

'Dan zullen jullie de winterwacht voor jullie rekening moeten nemen,' zei de draak prompt. Ze hield haar kop

schuin. 'Jullie zijn geschikter voor die taak dan jullie zelf wel beseffen.'

Jani deed zichtbaar haar best vastberaden te blijven. 'Dat zouden we kunnen doen. Maar dan wel op bepaalde voorwaarden.' Ze liet haar blik over de menigte gaan. 'Laat fakkels ontsteken,' zei ze met hernieuwd zelfvertrouwen. 'Het kan wel even duren voordat we dit alles hebben geregeld.'

'Als het maar niet te lang duurt,' bulderde de draak dreigend.

Jani liet zich niet ontmoedigen. 'Dit is geen karwei voor een handvol mannen met scheppen en kruiwagens. Bouwmeesters en werkers uit Beijerstad zullen ons moeten helpen de vaargeul van de rivier uit te diepen. Daar dient een grondige voorbereiding aan vooraf te gaan, en het zal veel arbeidskrachten kosten. Ik ben bang dat de bevolking van Trehaug niet talrijk genoeg is om een dergelijke onderneming zelfstandig te bemannen.'

Jani's stem won aan zekerheid en kreeg de cadans van een onderhandelaar. 'We zullen ongetwijfeld op tal van problemen stuiten, maar de vaarders van de Wilde Regenlanden zijn gewend aan de ontberingen van het gebied. Werkers zullen moeten worden gevoed en gehuisvest. Er zal proviand moeten worden aangevoerd, en daar hebben we onze levende schepen voor nodig, zoals de Kendrij die, ons is afgenomen. Ik neem aan dat je ons zult helpen het schip terug te krijgen? En met het vrijhouden van de riviermonding van Kwartsers zodat de voorraden onbelemmerd kunnen

worden aangevoerd?'

De draak kneep haar ogen tot spleetjes. 'Natuurlijk,' zei ze wat stijfjes. 'Ik neem aan dat je nu tevreden bent.'

In de hele dakloze hal werden fakkels aangestoken. Hun heldere licht maakte de avondhemel alleen maar donkerder. De mensen begonnen het koud te krijgen. Hun adem was zichtbaar bij het licht van de fakkels. Toch dacht niemand aan vertrekken. Onderhandelen zat de bewoners van Beijerstad in het bloed. Buiten gaf een man met luide stem de voortgang van de onderhandelingen door aan de mensen die zich daar hadden verzameld.

Jani fronste haar geschubde wenkbrauwen. 'We zullen een tweede stad moeten bouwen, vlak bij deze "hoge nestgrond" waar je over spreekt. Dat zal tijd kosten.'

'Die hebben we niet,' zei de draak ongeduldig. 'Het is van het grootste belang dat het werk zo spoedig mogelijk begint, voordat er nog meer zeeslangen omkomen.'

Jani haalde hulpeloos haar schouders op. 'Als er haast is geboden zijn er zelfs nog meer werkers nodig. Misschien moeten we ze helemaal uit Jamaillia halen. Ze zullen betaald moeten worden. Waar halen we dat geld vandaan?'

'Geld? Betaald?' De draak begon boos te worden.

Dujia nam het woord. Ze liep naar de rand van het podium en ging naast Jani staan. We hoeven geen werkers uit Jamaillia te halen. Mijn volk is hier gebracht om te werken, maar daar zijn we nooit voor betaald. Ik weet zeker dat er onder ons genoeg zullen zijn die stroomopwaarts willen trekken om dit

werk te doen. Maar in ruil daarvoor willen ze wel een kans op een eigen huis, op een toekomst. Geef ons om te beginnen eten en onderdak. We zullen hard werken om fortuin te maken.'

Jani keerde zich naar haar toe. Haar gezicht straalde plotseling van hoop. Ze sprak helder en langzaam toen ze de voorwaarden van de overeenkomst duidelijk maakte. Wie naar de Wilde Regenlanden komt moet er een deel van worden. Jullie zullen je met ons moeten vermengen.' Ze keek diep in de ogen van Dujia, maar de Gemerkte wendde haar blik niet af van Jani's schubben en glanzende ogen. Jani glimlachte. Toen richtte ze haar blik weer op de menigte. Het was alsof ze de Gemerkten plotseling met nieuwe ogen zag. 'Jullie kinderen zullen moeten trouwen met onze kinderen. Dan zijn jullie kleinkinderen echte Regenlanders. Wanneer jullie daar eenmaal voor hebben gekozen, kunnen jullie niet meer weg. Jullie kunnen geen afzonderlijk volk blijven, met eigen manieren. Het is geen gemakkelijk leven. Velen zullen sterven. Beseft u wel wat u aanbiedt?'

Dujia schraapte haar keel. 'U zegt dat we een deel moeten worden van de Wilde Regenlanden. Jullie noemen jezelf Wilde Regenlandvaarders. Is dat wat wij ook zouden worden? Vaarders? Met de rechten van vaarders?'

'Degenen die trouwen met Wilde Regenlandvaarders worden zelf ook vaarders. Wanneer jullie families zich vermengen met de onze worden jullie een van de onzen.'

'En onze huizen zouden van ons zijn? Wat we ook

verwierven zou van ons zijn?'

'Natuurlijk.'

Dujia liet haar blik over de menigte gaan en zocht de groep Gemerkten op. 'Jullie hebben altijd gezegd dat dit is wat jullie willen. Een huis en bezittingen om door te geven aan jullie kinderen. Gelijkwaardigheid aan jullie buren. De Regenlanders bieden ons dit aan. Ze waarschuwen ons eerlijk voor de ontberingen die ons te wachten staan. Ik heb namens jullie gesproken, maar ieder moet voor zichzelf beslissen.'

'En als we niet naar de Wilde Regenlanden willen? Wat dan?' riep een van de Gemerkten.

Serilla stapte naar voren. 'Ik spreek met het gezag van de satrapie. Van nu af aan zullen er geen slaven meer zijn in Beijerstad. Gemerkten zijn Gemerkten, niet meer maar ook niet minder. Het zou het oorspronkelijke handvest van de Beijerstadse vaarders geweld aandoen als ik de Gemerkten een gelijke status gaf als die van de vaarders. Dat ligt niet in mijn macht. Maar ik kan wel verklaren dat van nu af aan en in overeenstemming met de wetten van Beijerstad, de satrapie van Jamaillia slavernij of de aanspraken van slavenhouders in Beijerstad niet langer zal erkennen.' Ze dempte haar stem dramatisch. 'Gemerkten, u bent vrij.'

'Dat zijn we altijd al geweest!' riep iemand in de menigte, daarmee Serilla's dramatische moment bedervend.

Mingslij deed een laatste poging om zijn mensen hun werkkrachten te laten behouden. 'Maar ik neem aan dat contractarbeiders een andere zaak zijn...' Hij werd overstemd

door de menigte, maar bovendien door het gebrul van de draak. 'Genoeg! Dat soort onbeduidende zaken lossen jullie maar op in je eigen tijd. Het kan me niet schelen wat jullie op je huid schilderen of hoe jullie jezelf noemen, als het werk maar wordt gedaan.' Ze keek naar Jani Khuprus. 'Jullie kunnen bouwmeesters en ontwerpers uit Beijerstad betrekken. De werkers hebben jullie. Zelf zal ik morgenochtend opstijgen om de Kendrij te bevrijden en jullie andere levende schepen op te sporen en naar huis te sturen. Ik beloof dat ik de wateren tussen Trehaug en Beijerstad vrij zal houden van vijandelijke schepen zolang jullie met dit karwei bezig zijn. Ik neem aan dat we het nu over alles eens zijn.'

De hemel was zwart, de draak straalde blauwachtig zilver. Ze zwaaide zachtjes met haar kop heen en weer terwijl ze wachtte op hun instemming. Het flakkerde fakkellicht streek liefkozend over haar wonderbaarlijke wezen. Ronica had het gevoel alsof ze getuige was van een wonder. De pietluttige problemen die nog moesten worden opgelost, leken plotseling de discussie niet waard. Tintaglia had immers zelf gezegd dat hun levens maar zo kort waren? Het deed er ongetwijfeld weinig toe wat er gebeurde in zo'n korte tijdsspanne waarin zij op de aarde rondliepen. Tintaglia helpen om de draken weer te laten vliegen was een manier om te zorgen dat hun leven enige invloed had op de geschiedenis.

Er ging een zucht van instemming door de menigte. Ronica

knikte.

'Malta,' zei Keffria die naast haar stond zacht. Ronica voelde zich ongerust worden. Het woord had het effect van een kiezelsteen die in een stille vijver werd geworpen. Een paar hoofden keerden zich naar hen toe. Haar dochter sprak de naam opnieuw, nu luider. 'Malta.'

De draak keerde haar kop naar haar toe. Er lag een geërgerde blik in haar ogen. 'Wat is er?' vroeg ze.

Keffria stapte bijna agressief op de draak af. 'Malta!' schreeuwde ze. 'Mijn dochter. Er is me verteld dat je haar naar haar dood hebt gelokt. En door de een of andere kwaadaardige magie staat mijn zoon, mijn enig overgebleven kind, vóór je en vleit je met zoete bewoordingen. Iedereen begint te stralen bij je aanblik, als zuigelingen die zijn betoverend door een glinsterend speeltje.'

Terwijl Keffria sprak voelde Ronica een vreemde opwinding. Hoe durfde ze zo tegen dit luisterrijke, welwillende schepsel te spreken? Het schepsel dat heel Beijerstad had gered... Het schepsel dat verantwoordelijk was voor Malta's dood? Even voelde Ronica zich gedesoriënteerd, alsof ze uit een diepe slaap ontwaakte.

'Maar moeder...' Selden pakte haar arm, maar Keffria duwde hem hardhandig weg. Haar stijgende woede over de manier waarop de draak de menigte manipuleerde had de korst van ijs rond haar hart doen scheuren. Met haar pijn baande ook haar woede zich een weg naar buiten.

'Ik zwicht niet voor je schittering. In plaats daarvan zin ik op wraak. Als het zo ondenkbaar is dat ik niet kan aanbidden wie mijn dochter heeft laten sterven, dan kun je me nu maar het beste meteen doden. Blaas je adem over me uit en smelt het vlees van mijn botten. Het zal het waard zijn als het de ogen van mijn zoon opent, en de ogen van al diegenen die bereid zijn voor je in het stof te kruipen,' beet ze de draak toe. Ze richtte haar blik op de mensen om zich heen. 'U weigerde te luisteren naar de woorden van Reyn Khuprus. Zie dan nu wat dit schepsel werkelijk is.'

De draak trok haar kop terug. Haar licht glanzende, zilverkleurige ogen staken als bleke sterren af tegen de duisternis. Ze opende haar enorme kaken, maar Keffria had eindelijk haar moed teruggevonden. Selden keek vervuld van afschuw van zijn moeder naar de draak en weer terug. Het sneed als een mes door haar hart dat hij blijkbaar niet kon kiezen, maar ze zwichtte niet. Anderen dromden achteruit, weg van Keffria terwijl de draak diep inademde. Toen deed Ronica een stap naar voren en ze schoof haar arm door die van haar dochter. Samen keken ze het schepsel dat Malta's leven en Seldens hart had gestolen uitdagend aan. 'Geef me mijn kinderen terug! Of dood me!'

Reyn Khuprus haastte zich naar hen toe en duwde hen opzij.

Keffria zakte door haar knieën en nam Ronica mee in haar val. Ze hoorde Jani Khuprus op het podium een kreet van afschuw slaken. De jonge Regenlander stond alleen op de

plek waar zij hadden gestaan. 'Vlucht!' riep hij hen toe, waarna hij zich met een ruk naar de draak keerde. Zijn geschubde gezicht was vertrokken van razernij. 'Tintaglia!' brulde hij. 'Stop!' Hij hief zijn getrokken zwaard.

Tot ieders verbijstering verstijfde de draak. Haar kaken stonden wijd open, een enkele druppel gif glinsterde op een van haar myriaden tanden. Toen hij op de vloer van de hal viel, vrat hij sissend een gat in de stenen.

Maar het was niet Reyn die haar had tegengehouden. Dat had Selden gedaan. Hij was kalm naar voren gestapt en had zijn hoofd opgeheven naar Tintaglia. Wat hij deed en wat hij zei heelde de wond in Keffria's hart. 'Doe ze alsjeblieft geen kwaad!' smeekte de jongen met schelle stem, zonder enig vertoon van zijn eerdere hoffelijkheid. 'Ze zijn mijn familie, draak. En daardoor zijn ze me net zo dierbaar als jouw familie dat jou is. We willen alleen mijn zuster terug. Je bent zo machtig. Kun je haar niet bij ons terugbrengen?'

Reyn greep Selden bij zijn schouders en duwde hem in de richting van zijn moeder. Keffria legde als verdoofd haar handen op zijn schouders. Haar zoon, nog altijd haar zoon, ongeacht de schubben op zijn gezicht. Ze hield hem dicht tegen zich aan en voelde dat de greep van haar moeder op haar arm verstrakte. De Vestrits stonden schouder aan schouder, wat er ook mocht komen.

'Niemand kan de doden terugbrengen, Selden,' zei Reyn toonloos. 'Het heeft geen zin haar dat te vragen. Malta is dood.' Terwijl hij zijn hoofd achterover gooide om de

confrontatie met de draak aan te gaan, danste het licht van de fakkels op zijn geschubde gezicht, waardoor Reyn zelf ook een draak leek, net als Tintaglia. 'Keffria heeft gelijk. Ik zal me niet laten verleiden. Ongeacht wat je kunt doen voor Beijerstad, je ware aard moet worden onthuld, om te voorkomen dat anderen voor je listen bezwijken.' Hij keerde zich naar de menigte en hief zijn armen op. 'Luister naar me, mensen van Beijerstad. Ze heeft u betoverd met haar schittering. U kunt dit schepsel niet geloven of vertrouwen. Ze zal zich niet aan haar belofte houden. Wanneer het haar zo uitkomt, zal ze alle overeenkomsten negeren en beweren dat zo'n groots wezen als zij niet gebonden is aan een overeenkomst met schepselen die zo onbeduidend zijn als wij. Als u haar helpt, brengt u opnieuw een ras van tirannen tot leven! In plaats daarvan moet u zich tegen haar verzetten, nu er nog maar één draak langs de hemel vliegt.'

Tintaglia gooide haar kop achterover en brulde haar frustratie uit. Keffria deinsde achteruit, maar ze vluchtte niet. De draak hief haar voorpoten op en liet ze weer op de muur neerkomen zodat er een enorme, grillige scheur verscheen. 'Ik begin er genoeg van te krijgen!' siste ze tegen Reyn. 'Je zegt dat ik lieg. Je zet iedereen tegen me op met je giftige woorden. Ik lieg? Ik breek mijn woord? Jij liegt! Kijk in mijn ogen, mens, en je zult de waarheid kennen.'

Ze stak haar grote kop naar hem toe, maar Reyn hield stand. Ronica pakte Keffria bij haar schouders en probeerde haar naar achteren te trekken. Ze verzette zich, maar greep

Selden die aanstalten maakte naar de draak toe te lopen. Even verstarden ze in die houding: een bevroren standbeeld van angst en verlangen. Toen hoorde Keffria dat Reyn een diepe zucht slaakte. Hij was betoverd door die snel draaiende, zilverkleurige drakenogen. Het wezen raakte Reyn niet aan, maar de Regenlander boog zich naar haar toe. Zijn spieren lagen als koorden op zijn huid, alsof hij zich verzette tegen een enorme kracht. Keffria wilde hem tegenhouden, maar onder haar vingers voelde zijn vlees hard als steen. Reyns lippen bewogen, maar hij uitte geen geluid.

Abrupt stopten de drakenogen met hun zilveren wenteling. Reyn viel aan hun voeten als een marionet waarvan de touwtjes waren doorgeknipt. Roerloos lag hij op de koude, stenen vloer.

Reyn had niet geweten dat ze zo moeiteloos bezit kon nemen van zijn geest. Terwijl hij in haar ogen keek voelde en hoorde hij haar in zijn gedachten. Trouweloze, kleine man,' zei ze vernietigend. 'Je meet mij af aan je eigen daden. Ik heb je niet verraden. Je geeft mij de schuld omdat jij je vrouw niet kon vinden, maar ik had mijn woord gehouden. Ik kon je Malta niet redden. Ik heb gedaan wat ik kon en toen heb ik je achtergelaten om je probleem zelf op te lossen. Je hebt gefaald. Dat was niet mijn schuld. Ik verdien het niet daarvoor verwijten te worden gemaakt. Jij bent degene die tekort is geschoten, kleine man. En ik heb ook niet gelogen. Stel je open, en je zult weten dat ik de waarheid sprak. Malta is niet dood.'

Twee keer eerder had zijn ziel zich verweven met die van Malta. In de mystieke intimiteit van het droomdoosje, in de eenwording die mogelijk werd gemaakt door de bijzondere vermogens van het toverhout, hadden hun gedachten en gevoelens zich met elkaar vermengd. Ze hadden samen prachtig gedroomd. In het droomdoosje had hij haar leren kennen op een manier zodat hij zich nooit in haar zou kunnen vergissen. Hij had Malta's diepste wezen leren kennen, voorbij het geluid van haar stem, het gevoel van haar huid of zelfs de smaak van haar lippen.

De draak nam bezit van zijn geest en hield hem vast, of hij wilde of niet. Hij verzette zich tot hij voelde dat iemand naar hem reikte, via de draak. Zwak als parfum op de wind werd hij zich bewust van een zeldzame maar vertrouwde sensatie. Malta! Via de draak was hij zich van haar bewust, maar hij kon haar niet aanraken. Het was een kwelling, alsof hij haar silhouet op een opwaaiend gordijn zag, of haar geur rook en de warmte van haar wang voelde op een kussen waarop ze zojuist nog had gelegen. Verlangend boog hij zich naar haar toe, maar hij vond niets. Hij voelde dat Tintaglia haar best deed, alsof ze de draad die haar met Malta verbond, ontwarde uit een streng van sensaties. Het ene moment was wat hij voelde nog sterk en zuiver, toen verdween het in herinneringen van wind en regen en zout water. Waar is ze? vroeg zijn geest wanhopig aan Tintaglia. Hoe is het met haar?

Zulke dingen onttrekken zich aan mijn zintuigen! antwoordde de draak minachtend. Dat is net zo onmogelijk

als eengeluid opsnuiven of zonlicht proeven! Dit gevoel van verbondenheid is onmogelijk tussen mens en draak. Je hebt niet het vermogen te reageren, en dus is ze zich niet bewust van je verlangen. Ik kan je alleen maar vertellen dat ze nog leeft. Geloof je me nu?

'Malta leeft nog! Malta leeft nog!' fluisterde Reyn schor. Hij wist niet wat hij voelde, kwelling of verrukking.

Jani was van het podium geklommen en had zich een weg door de menigte gebaand om naast haar zoon te knielen. Nu keek ze over Reyns lichaam naar Selden. 'Wat heeft ze met hem gedaan?' riep ze.

Keffria sloeg hen gade. Besefte Jani wel hoe sterk ze op de draak leek? De fijngetekende schubben op haar lippen en haar voorhoofd en de zwakke gloed van haar ogen in het licht van de fakkels droegen allemaal bij aan het effect. Jani knielde naast Reyns lichaam en keek samen met Tintaglia op hem neer. Naast haar knielde Selden. Zijn lippen bewogen als in gebed, maar zijn ogen bleven op Tintaglia gericht.

'Ik weet het niet,' antwoordde Keffria namens haar zoon. Ze keek neer op Malta's verloofde. Hij leek zelf half een draak, maar hij was bereid geweest zijn leven te wagen om haar dochter te redden. Zijn hart was net zo menselijk als het hare. Ze keek naar haar eigen zoon die zo geboeid naar de draak stond te kijken. Licht viel over Seldens prille schubben. Ook hij had voor de draak gestaan en haar gesmeekt zijn familie te sparen. Hij was nog altijd haar zoon. En op een merkwaardige

manier gold dat ook voor Reyn. Keffria legde voorzichtig haar hand op Reyns borst. 'Je moet stil blijven liggen. Alles komt goed. Gewoon stil blijven liggen.'

Boven hen gooide de draak haar kop achterover onder triomfantelijk gebrul. 'Hij gelooft me! Zien jullie dat, mensen van Beijerstad? Ik lieg niet! Kom. Laten we onze overeenkomst bezegelen. Morgen begint voor ons allemaal een nieuw leven.'

Jani kwam plotseling overeind. 'Ik ga niet akkoord met een overeenkomst voordat ik weet wat je met mijn zoon hebt gedaan!'

Tintaglia wierp een onbekommerde blik op Reyn. 'Ik heb hem inzicht verschaft, vaarder Khuprus. Dat is alles. Hij zal niet weer aan me twijfelen.'

Reyns geschubde vingers sloten zich om Keffria's hand. 'Ze leeft nog,' bezwoer hij haar. 'Malta leeft nog. Ik heb haar gevoeld, door de draak.'

Naast haar slaakte Ronica een droge snik. Keffria durfde nog altijd niet te hopen. Kon dit de waarheid zijn of werden ze door de draak bedrogen?

Het wit van Reyns koperkleurige ogen gloeide terwijl hij moeizaam overeind ging zitten. 'Sluit je overeenkomst met Beijerstad, Tintaglia,' zei hij zacht. 'Maar voordat je dat doet, sluiten wij onze eigen overeenkomst.' Zijn stem werd nog zachter. 'Want je hebt me het laatste stuk van de puzzel gegeven.' Hij hief zijn ogen naar haar op. 'Misschien zijn er ergens nog anderen van je soort in leven.'

Bij deze laatste woorden verstijfde Tintaglia. Ze draaide onderzoekend haar kop om. Waar?'

Voordat Reyn antwoord kon geven was Mingslij van het podium geklommen en ging hij tussen Reyn en de draak in staan. 'Dit is niet eerlijk!' verklaarde hij. 'Mensen van Beijerstad, u moet naar me luisteren! Sinds wanneer spreken de Regenlanders namens ons allemaal? Kunnen we toelaten dat deze ene man een belemmering is voor onze overeenkomst met de draak vanwege een liefdeskwestie?'

Selden deed een stap naar voren. 'Een liefdeskwestie? Het gaat hier om het leven van mijn zuster!' Hij keerde zich naar de draak. 'Ze is me net zo dierbaar als elke willekeurige zeeslang dat jou is, Tintaglia. Vertrouw me hierin. Laat iedereen zien dat je beseft dat de noden van mijn familie net zo dringend zijn als jouw verlangen om je soort te redden.'

'Stil!' De draak boog haar kop en duwde Mingslij opzij. Haar ogen richtten zich op Reyn. 'Andere draken? Heb je ze gezien?'

'Nog niet. Maar ik zou ze kunnen vinden.' Er speelde een zwakke glimlach om Reyns mond, maar zijn ogen stonden ernstig, hard. 'Vooropgesteld dat je doet wat Selden voorstelt. Laat zien dat je begrijpt dat onze verwanten net zo belangrijk voor ons zijn als de jouwe voor jou.'

De draak gooide plotseling haar kop omhoog. Haar neusgaten trilden, haar ogen begonnen wild te draaien. 'Ze vinden?' Het klonk alsof ze het tegen zichzelf had. Waar?'

Reyn glimlachte. 'Dat wil ik je best vertellen. Want er zal

mensenwerk voor nodig zijn om ze op te delven. Als de Ouderlingen de cocons met draken in één stad in bescherming hebben genomen, dan deden ze dat misschien ook wel in andere steden. Dat is toch een eerlijke ruil, waar of niet? Breng me mijn geliefde terug en ik zal proberen al je soortgenoten die nog in leven zijn te redden.'

De glans in de ogen van de draak werd nog stralender. Ze zwiepte van opwinding met haar staart en van buiten de muren hoorde Keffria de angstkreten van wie zich daar hadden verzameld. Maar binnen in de zaal stond Reyn roerloos. Overal om hem heen was de menigte verstard in een afwachtend stilzwijgen.

'Akkoord!' brulde de draak. Ze bewoog met haar vleugels alsof ze het liefst onmiddellijk zou zijn opgevlogen. 'Anderen zullen de plannen maken voor het dreggen van de rivier. Jij en ik vertrekken bij het eerste daglicht om te beginnen aan onze zoektocht naar eeuwenoude ruïnes...'

'Nee,' antwoordde Reyn zacht, maar het verontwaardigde gebrul van de draak schalde tegen de nachtelijke hemel. De menigte schreeuwde het uit van afschuw en kromp ineen. Reyn niet. Hij bleef roerloos en hoog opgericht staan terwijl de draak uiting gaf aan haar razernij.

'Eerst Malta,' zei Reyn kalm toen ze even zweeg om op adem te komen.

'Ik zou naar die vrouw van je moeten zoeken terwijl mijn soortgenoten gevangen liggen in kou en duisternis? Nee!' Deze keer deed het woedende gebrul van de draak de grond

onder Keffria's voeten beven en haar oren tuiten.

'Luister, draak,' hernam Reyn kalm. 'Hoog zomer, wanneer het water in de rivier laag staat, is de tijd om te ontdekken en te graven. Maar nu is het de tijd om Malta te gaan zoeken.' Terwijl de draak haar kop achterover gooide en haar kaken wijd open sperde, schreeuwde hij omhoog: 'Als we hier een succes van willen maken moeten we als gelijken met elkaar samenwerken, zonder dreigementen. Ben je van plan je kalmte te bewaren of zullen we allebei moeten leven met ons verlies?'

Tintaglia boog haar kop. Ze draaide woedend met haar ogen, maar haar stem klonk bijna beschaafd. 'Ga door!' zei ze. Reyn haalde diep adem. 'Je helpt mij Malta te redden. En ik zal mezelf wijden aan het opgraven van de stad der Ouderlingen, niet om de schatten die we daar zullen vinden, maar om draken te zoeken. Dat is onze overeenkomst. Je overeenkomst met Beijerstad is gecompliceerder. Het uitgraven van een rivier in ruil voor de bescherming van hun kust, plus alle andere bepalingen die daarbij komen. Wilt u dat de hele overeenkomst op schrift wordt gezet?' Dat laatste vroeg hij aan Devouchet. 'Ik ben bereid mijn woord als bindend te aanvaarden. Geldt voor de Raad van Beijerstad hetzelfde?'

Op het podium keek Devouchet besluiteloos om zich heen. Toen schudde hij langzaam zijn hoofd. 'Nee. Wat vanavond is voorgesteld, zal de levens van alle inwoners van

Beijerstad ingrijpend veranderen.' De ogen van de vaarder gleden ernstig over de zwijgende menigte. 'Een overeenkomst van deze draagwijdte moet op schrift worden gesteld en ondertekend.' Hij haalde diep adem. 'Bovendien stel ik voor dat hij niet alleen door onze leiders wordt getekend, maar zoals we dat vroeger in Beijerstad deden, toen iedere vaarder en ieder lid van een vaarders familie. Deze keer zal iedereen, van jong tot oud, die in Beijerstad wil blijven wonen, zijn akkoord moeten geven aan de overeenkomst. Al wie zijn handtekening zet, bindt zich daarmee niet alleen aan de overeenkomst met de draak maar ook aan zijn medeburgers.'

Er ging een geroezemoes door de menigte, maar Devouchet sprak verder. 'Iedereen die zijn handtekening zet, verklaart zich gebonden aan de regels van het oude Beijerstad. In ruil daarvoor krijgt ieder gezinshoofd een stem in de Raad van Beijerstad, net als vroeger.' Hij keek om zich heen, ook naar de leiders op het podium. 'Iedereen moet ermee instemmen dat het oordeel van de Raad van Beijerstad over eventuele geschillen bindend is.' Hij haalde diep adem. 'Verder moet er een stemming worden gehouden om nieuwe leden te kiezen voor een nieuwe Raad. Om er zeker van te zijn dat alle groeperingen daarin zijn vertegenwoordigd.'

Devouchet richtte zijn blik weer op de draak. 'Jij zult ook je handtekening moeten zetten onder onze overeenkomst. Daarna moet de Kendrij bij ons worden teruggebracht, samen met onze andere levende schepen. Zonder de schepen zullen we geen werkers of materialen de rivier op kunnen brengen.

Vervolgens zul je samen met ons de kaart moeten bestuderen om ons duidelijk te maken waar het uitdiepen van de rivier zal moeten plaatsvinden.'

In de menigte werd druk geknikt, maar de draak snoof van afschuw. 'Ik heb geen tijd om te wachten op al dat schrijfwerk! Beschouw de overeenkomst als gesloten en laten we vanavond nog beginnen met de uitvoering.'

Reyn nam haastig het woord, voordat iemand anders kon reageren. 'Hoe sneller hoe beter, daar zijn we het allemaal over eens. Laat de inwoners van Beijerstad hun overeenkomst op papier zetten. Ik geef je mijn woord en ik ben bereid het jouwe als bindend te beschouwen.'

Hij haalde diep adem. 'Draak Tintaglia, hebben we een overeenkomst?'

'Die hebben we,' antwoordde de draak ernstig. Ze keek naar Devouchet en de anderen op het podium. 'Zet de pen op papier, en doe het snel. Ik ben gebonden door mijn woord, niet door mijn handtekening. Morgen begint Tintaglia haar beloften in te lossen. Zorg dat jullie net zo snel zijn met het inlossen van jullie beloften.'

HOOFDSTUK 18
Loyaliteitskwesties
~

Kennit keek naar op de perkamentrol in zijn hand. Het verbroken zegel droeg het wapen van sincor Faldin. De achtenswaardige koopman had leren leven met het verlies van zijn vrouw en een dochter. Zijn zoons en zijn schip hadden de overval van slavenhalers op Deeldorp overleefd omdat ze op dat moment op zee waren geweest. Zoals Kennit zijn tweede man al had voorspeld, had Faldin zich akkoord verklaard met het huwelijk van Sorcor met zijn dochter Alyssum. De Durjaanse koopman had een scherpe blik als het om macht en invloed ging. Deze dringende boodschap was zijn zoveelste poging om bij Kennit in het gevlei te komen. Vandaar dat deze het nieuws wantrouwend bekeek. Het handschrift was buitengewoon sierlijk, de stijl vormelijk. Ruim een derde van de bladzijde bestond uit een zwierige begroeting en de wens dat Kennit in goede gezondheid verkeerde. Ondanks het feit dat zijn hart tegen zijn ribben bonsde dwong Kennit zichzelf de tekst met een onbewogen gezicht te herlezen. Hij schiftte de harde feiten van het bloemrijke proza. Faldin schreef dat hij meteen al wantrouwen had gekoesterd jegens de vreemdelingen die naar Deeldorp waren gekomen en dat hij als een der eersten had vermoed dat de boot waarmee ze de haven waren binnengevaren een levend schip was. In opdracht van Faldin had diens zoon de kapitein en zijn vrouw zijn winkel

binnengelokt en gepaaid met verhalen, in de hoop iets over hen te weten te komen. Helaas tevergeefs.

Hun abrupte vertrek in het holst van de nacht was al even vreemd geweest als hun aankomst, en de verhalen die de volgende dag werden verteld door de mannen die het schip hadden verlaten, bevestigden Faldins vermoedens. Aan boord bevond zich een zekere Althéa Vestrit, die beweerde de eigenares te zijn van de Vivaria. De bemanning van het levende schip was merkwaardig gemengd geweest en had uit zowel mannen als vrouwen bestaan, maar de kapitein was een zekere Bresker die bij zijn laatste bezoek aan Deeldorp als stuurman op de Lentelucht had gediend. Volgens de geruchten was hij geboren en getogen in Beijerstad.

Het was alsof de naam zich als een brandmerk vastzette op Kennits netvlies. Het kostte hem moeite zich te concentreren op de rest van de breedsprakige tekst waarin roddels en geruchten werden geciteerd die waren aangevoerd door postvogels. De stad Jamaillia zou bezig zijn een vloot te vormen om naar het noorden te zeilen en Beijerstad te straffen voor de ontvoering van de satraap en de verwoesting van zijn inklaringskade aldaar. Faldin was ervan overtuigd dat de edelen van Jamaillia al lang op zoek waren naar een excuus om Beijerstad te plunderen en dat ze dat nu eindelijk leken te hebben gevonden.

Kennit trok ongelovig zijn wenkbrauwen op. De satraap had Jamaillia verlaten, was naar Beijerstad gereisd en daar ontvoerd? Het hele verhaal leek onwaarschijnlijk. De kern

van het gerucht was, natuurlijk, dat Jamaillia een vergeldingsvloot bijeenbracht. Oorlogsschepen die langs de Piraten Eilanden voeren moesten worden gemeden, maar wanneer ze beladen met buit terugkeerden zouden ze een vette prooi vormen.

De boodschap besloot met opnieuw een reeks welgemeende complimenten en goede wensen, en de weinig subtiele herinnering dat Kennit sincor Faldin dankbaar zou moeten zijn voor het sturen van deze tijdingen. De zwierige handtekening was uitgevoerd in twee kleuren inkt en werd gevolgd door een smakeloos naschrift waarin Faldin uitbundig vertelde hoe Alyssum al aanzienlijk begon te zwellen dankzij het kind dat Sorcor bij haar had verwekt.

Kennit legde het stuk perkament op zijn bureau. Sorcor en de anderen die zich in zijn hut hadden verzameld, wachtten met onbewogen gezichten tot hij hun het nieuws zou vertellen. De koerier had Faldins nadrukkelijke orders opgevolgd en de boodschap aan Sorcor afgeleverd, zodat deze er onmiddellijk mee naar kapitein Kennit kon gaan. Waarschijnlijk met de bedoeling dat Sorcor de sluwheid en de loyaliteit van zijn schoonvader zou bewonderen.

Of zat er meer achter? Was het mogelijk dat Sorcor of Faldin vermoedden wat dit nieuws voor Kennit betekende? Was er nog een andere boodschap geweest, alleen bestemd voor Sorcor, waarin Faldin hem vroeg nauwlettend te registreren hoe zijn kapitein reageerde? Even werd Kennit beslopen door twijfels en verdenkingen, maar dat duurde niet

lang. Sorcor kon niet lezen. Als Faldin Sorcor in een samenzwering tegen Kennit had willen betrekken, had hij het verkeerde middel gekozen.

De eerste keer dat Kennit de naam en de beschrijving van het levende schip had gelezen, had zijn hart een slag overgeslagen. Hij had zichzelf gedwongen regelmatig te blijven ademen en was erin geslaagd zijn gezicht in de plooi te houden. Door het bericht nogmaals langzaam te lezen had hij zichzelf de tijd gegeven om zijn stem weer onder controle te krijgen. Talloze vragen rezen bij hem op. Vermoedde Faldin het verband? En zo ja, hoe kon hij daarvan op de hoogte zijn? Hij sprak er nooit over, met geen woord, tenzij de zeelieden die van de Paragon overboord waren gesprongen het geheim kenden. Wat hadden ze verteld? Wat wist Althéa Vestrit? En wie wisten het nog meer? Kon hij deze zaak onder controle houden door een paar mannen te doden en opnieuw een schip tot zinken te brengen? Of ging het veel verder?

Hij had gedacht dat zijn verleden op de zeebodem rustte, maar nu vreesde hij dat het hem nooit met rust zou laten.

Er kwam een wilde gedachte bij hem op. Hij hóéfde niet terug naar Deeldorp. Tenslotte had hij een levend schip tot zijn beschikking en een kudde zeeslangen die zijn bevelen uitvoerden. Hij kon alles in de steek laten en overal heen gaan waar water was om fortuin te maken. Het betekende natuurlijk wel dat hij helemaal opnieuw zou moeten beginnen om zijn reputatie te vestigen, maar dankzij de zeeslangen zou dat niet

lang duren. Hij sloeg zijn ogen op en liet zijn blik over de bemanningsleden gaan. Ze zouden helaas allemaal moeten sterven. Zelfs Wintrow, dacht hij met een steek van pijn. Hij zou op de een of andere manier zijn hele bemanning moeten vervangen. Maar dan nog zou het schip weten wie hij was geweest...

'Kapitein?' drong Sorcor zachtjes aan.

De dagdroom spatte als een zeepbel uit elkaar. Het was niet uitvoerbaar. In plaats daarvan zou het veel praktischer zijn terug te gaan naar Deeldorp, iedereen uit de weg te ruimen die iets vermoedde en op de oude voet verder te gaan. Er was natuurlijk het probleem van het schip zelf, maar hij had al eerder met Paragon afgerekend. Dat zou hij nogmaals moeten doen. Hij verdrong die gedachte. Daar wilde hij nu nog niet aan denken.

'Slecht nieuws, kapitein?' vroeg Sorcor voorzichtig.

Kennit slaagde erin spottend te glimlachen. 'Nieuws is nieuws, kapitein Sorcor. Het is aan de ontvanger om te bepalen of het goed of slecht nieuws is. Deze tijdingen zijn in elk geval... boeiend. We zijn ongetwijfeld allemaal aangenaam verrast te horen dat Alyssum steeds zwaarder wordt. Verder rapporteert Faldin dat een vreemd schip de haven van Deeldorp is binnengevaren. De kapitein heeft te kennen gegeven dat hij zich met zijn bemanning graag zou aansluiten bij onze campagne om de Binnenpassage te zuiveren van slavenhalers. Onze goede vriend Faldin was echter niet overtuigd van zijn oprechtheid. De aankomst van het schip

was nogal geheimzinnig. Het is midden in de nacht de rivier opgevaren en op dezelfde manier weer vertrokken.' Hij wierp een onverschillige blik op het perkament. 'Er gaat een gerucht dat Jamaillia bezig is een vloot samen te stellen om Beijerstad te plunderen, als wraakactie voor een of andere belediging aan het adres van de satraap.'

Kennit leunde nonchalant achterover in zijn stoel om alle gezichten te kunnen zien. Etta was er ook, met Wintrow naast zich. Het leek wel alsof die twee de laatste tijd voortdurend samen waren, dacht hij vluchtig. Sorcor — stralend van loyaliteit en toewijding jegens Kennit en van trots op de tijding over zijn vrouw — stond naast Jola, Kennits nieuwe eerste stuurman.

Ze zagen er allemaal schitterend uit dankzij de rijke buit van hun meest recente overvallen. Etta had zelfs Wintrow zover gekregen dat hij een buis met wijde mouwen had aangetrokken. Op de donkerblauwe zijde had Etta een zwerm raven geborduurd. De trouwe Sorcor droeg smaragden in zijn oren en aan zijn brede, leren riem, versierd met zilverbeslag, hingen twee bijpassende zwaarden. De rijke stoffen die Etta droeg kwamen extra goed tot hun recht door de opmerkelijke snit die ze eraan had gegeven. Was er ooit een zeeman gehuld in goudlaken een mast ingeklommen? In het ruim lag de rest van hun oogst: zeldzame geneesmiddelen en exotische parfumoliën, gouden en zilveren munten met de beeltenis van verschillende satrapen, ruwe en geslepen edelstenen, schitterende bontvachten en wandtapijten in

stralende kleuren. De rijkdommen in zijn ruim evenaarden moeiteloos de hele opbrengst van het jaar daarvoor.

De jacht was rijk aan buit geweest, de kaapvaart nog nooit zo moeiteloos. Geflankeerd door zijn kudde zeeslangen hoefde hij weinig meer te doen dan een interessant zeil ontdekken. Samen met Schicht koos hij hun doel en zij stuurde de zeeslangen vooruit. Na enige tijd door de slangen te zijn bestookt gaf de prooi zich onveranderlijk over. Aanvankelijk had hij de gedemoraliseerde schepen geënterd en de overgave geëist van alle kostbaarheden aan boord. De bemanning had zich altijd onderdanig en bereidwillig getoond. Zonder zelfs maar een zwaard te hoeven trekken plunderde Kennit de vaartuigen en liet ze hun weg vervolgen, met een strenge herinnering dat deze wateren nu het domein waren van koning Kennit van de Piraten Eilanden. En met het voorstel voor de machthebbers thuis om te onderhandelen over royale toltarieven in ruil voor de doorgang door zijn gebied.

De laatste twee schepen had hij door de zeeslangen laten 'halen'. De Vivacia lag voor anker terwijl de slangen hun prooi opjaagden. De laatste kapitein had zich op zijn knieën overgegeven terwijl Kennit op een comfortabele stoel op het voordek van de Vivacia troonde. Nadat Kennit zijn keuze had gemaakt uit de lading van het schip, had de bemanning daarvan de goederen aan boord gebracht. Kennits enige zorg was dat zijn eigen bemanning verveeld zou raken of gemakzuchtig zou worden. Daarom was hij van plan van tijd

tot tijd een slavenhaler aan te houden, zodat de bemanning zijn behoefte aan bloedvergieten kon bevredigen. Bovendien zou het voedsel de loyaliteit van de zeeslangen alleen maar versterken.

Faldins boodschap was met een snel, klein schip gekomen. Hoewel Jola het schip had herkend en het Kennits drakenvlag had gevoerd, hadden Kennit noch Schicht de verleiding kunnen weerstaan hun macht tentoon te spreiden. De zeeslangen waren naar voren gestuurd om het kleine schip te omringen en het naar Kennit te escorteren. De boodschapper was bleek en met stomheid geslagen aan boord van de Vivacia geklommen, want hij was tijdens de oversteek in de kleine sloep omringd geweest door glanzende ruggen. Daarmee had Kennit zich ervan verzekerd dat het nieuws over zijn nieuwe bondgenoten als een lopend vuurtje de ronde zou doen in Deeldorp. Het was goed om met een vertoon van kracht indruk te maken op je vijanden. Het was zelfs nog beter ervoor te zorgen dat ook je vrienden zich daarvan bewust waren. Dat hield Kennit zich voor terwijl hij zijn blik langzaam over de gezichten in zijn hut liet gaan.

Sorcor fronste zijn voorhoofd. 'Kende Faldin de schipper? Hij kent iedereen in Deeldorp en er is een ervaren kapitein voor nodig om een schip de rivier op te varen, zelfs bij daglicht.'

'Hij kende hem inderdaad,' antwoordde Kennit. 'Het was een zekere Bresker Treil uit Beijerstad. Ik begrijp dat hij het vorige seizoen zaken heeft gedaan in Deeldorp op de

Lentelucht, het schip van kapitein Finney. Misschien is deze Treil een uitzonderlijke navigator met een uitstekend geheugen, maar Faldin vermoedt dat het eerder het schip was dan de stuurman. Een levend schip. Met een afgehakt gezicht. De Paragon.'

Wintrows gezicht verried hem. Er was een blos op zijn wangen gekomen bij het noemen van de naam Treil. Inmiddels parelde het zweet op zijn voorhoofd. Het was echter onmogelijk dat de jongen samenzwoer met Faldin. Daarvoor had hij niet genoeg tijd gehad in Deeldorp. Dus het moest iets anders zijn. Als bij toeval ontmoetten zijn ogen die van de jongen. Hij glimlachte vriendelijk, afwachtend.

Wintrow deed twee keer zijn mond open en weer dicht. Tenslotte schraapte hij zijn keel. 'Kapitein?' wist hij fluisterend uit te brengen.

'Wintrow?'

De jongen kruiste zijn armen voor zijn borst. Welk geheim probeerde hij te bewaren, vroeg Kennit zich af. 'Ik zou Faldins waarschuwing ter harte nemen,' zei Wintrow tenslotte gesmoord. 'Bresker Treil is eerste stuurman geweest bij mijn grootvader, kapitein Ephron Vestrit. Misschien wil hij zich inderdaad bij u aansluiten, maar ik betwijfel het. Hij heeft jaren aan boord van de Vivaria gediend, en het is heel goed mogelijk dat hij nog altijd loyaal is aan de Vestrits. Aan mijn familie.'

Dus dat was het. Wintrow had voor Kennit gekozen, maar dat voelde hij nog altijd als verraad jegens zijn familie.

Boeiend. Bijna ontroerend. 'Ik begrijp het,' zei Kennit. Bij het noemen van haar vroegere kapitein was er een lichte huivering door het schip gegaan. Dat was zelfs nog boeiender dan Wintrows verdeelde loyaliteit. Schicht beweerde dat er niets meer over was van de oude Vivaria. Waarom beefde ze dan bij het noemen van kapitein Vestrit?

Het was stil in de hut. Wintrow keek naar de tafelrand. Zijn gezicht stond strak. Kennit dacht even na. 'Tja,' zei hij toen met een zucht. 'Dat zou de aanwezigheid van Althéa Vestrit op het schip verklaren. Deserteurs van de Paragon beweren dat ze van plan is de Vivaria van me af te nemen.'

Er ging opnieuw een huivering door het schip. Wintrow verstarde, zijn gezicht werd doodsbleek. 'Althéa Vestrit is mijn tante,' zei hij fluisterend. 'Ze had een hechte band met het schip, zelfs al voordat het tot leven kwam. Ze had verwacht dat zij de Vivaria zou erven.' De jongen slikte. 'Ik ken haar, Kennit. Niet goed, maar ik weet zeker dat ze alles in het werk zal stellen om de Vivaria terug te krijgen.'

Kennit glimlachte vluchtig. 'Door een muur van zeeslangen? En als ze dat overleeft zal ze ontdekken dat Vivacia niet meer is wie ze eens was. Ik denk niet dat ik me zorgen hoef te maken.'

'Niet meer wie ze eens was,' herhaalde Wintrow fluisterend en met een dromerige blik in zijn ogen. 'Geldt dat niet voor ons allemaal?' Hij boog zijn hoofd en sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

Malta kon geen schip meer zien! Ze haatte de geuren, de deining, het afschuwelijke eten, de grove mannen en het meest van alles haatte ze de satraap. Nee, verbeterde ze zichzelf. Het meest van alles haatte ze het feit dat ze hem niet kon laten merken hoezeer ze hem verafschuwde en verachtte.

Het Kwartse moederschip had hen dagen eerder ontmoet. Kekki's lichaam was haastig achtergelaten, samen met de galei die steeds meer water begon te maken. Terwijl Malta en de anderen aan boord van de driemaster waren gehesen, hadden hun redders schreeuwend naar de zinkende galei gewezen. Ze vermoedde dat de kapitein van de galei een ernstig verlies aan status had geleden door zijn schip te verliezen, en dat hij daardoor ook elke aanspraak op zijn 'gasten' had verloren. Ze hadden hem tenminste niet meer gezien sinds ze aan boord waren gekomen.

De hut die ze deelde met de satraap was groter dan hun verblijf op de galei, met dikke houten muren en een deur die op de grendel kon. Het was er warmer en droger dan in de geïmproviseerde tent, maar het onderkomen was net zo kaal. Het had geen raam en bood weinig meer dan de absolute noodzakelijkheden. Eten werd hun gebracht waarna hun borden weer werden weggehaald. Eens in de twee dagen kwam de scheepsjongen de emmer met hun uitwerpselen halen. De lucht in de hut was bedompt en stoffig; de enige lantaarn die aan een balk boven hun hoofd hing, rookte onophoudelijk.

Aan de muur was een kleine tafel bevestigd die kon

worden neergeklapt. Verder was er een smalle kooi met een geplette matras en twee dekens. Op een kleine plank bij de deur stonden een kan met water en één mok. Dat was alles. Aangezien Malta er niet over piekerde de kooi te delen met de satraap sliep ze op de grond. Als hij eenmaal sliep lukte het haar soms een van de dunne dekens uit zijn handen te trekken.

Toen ze samen met de satraap de hut was binnengelaten en de deur zorgvuldig achter hen was gesloten, had hij langzaam om zich heen gekeken. 'Is dit het beste wat je voor ons hebt weten te bereiken?' had hij getierd, zijn lippen wit van woede.

Ze was nog altijd versuft geweest van alle schokkende ervaringen. Het feit dat ze bijna was verkracht, Kekki's dood en de plotselinge overstap op een ander schip deden haar hoofd tollen. 'Wat ik voor ons heb weten te bereiken?' herhaalde ze onnozel.

'Vooruit! Ga tegen ze zeggen dat ik dit niet tolereer. Nu meteen!'

Toen kon ze haar drift niet langer beheersen. 'Hoe had ik dat moeten doen?' beet ze hem toe. 'Ik spreek geen Kwarts. En zelfs als ik het wel sprak, dan zou ik niet weten bij wie ik me zou moeten beklagen. Bovendien zouden die honden toch niet naar me luisteren. Voor het geval u het nog niet hebt opgemerkt: Kwartsers hebben geen enkel respect voor vrouwen.'

Hij snoof verachtelijk. 'Niet voor vrouwen zoals jij. Als

Kekki er nog was geweest zou ze er wel voor hebben gezorgd dat alles beter was geregeld.'

Hij was naar de deur gelopen en had deze opengegooid. Staande in de deuropening had hij een van de dekknechten geroepen en de man uitgefoeterd in het Kwarts. De zeeman had van de satraap naar Malta gekeken en weer terug. Het was duidelijk dat hij in verwarring was gebracht. Met een vluchtige buiging was hij verdwenen. 'Het is jouw schuld als hij niet terugkomt!' had de satraap haar toegebeten. Hij had zich op zijn kooi geworpen en de dekens over zich heengetrokken. Malta was mokkend in een hoekje op de grond gaan zitten. De dekknecht was niet teruggekomen.

De hoek was haar deel van het vertrek geworden. Daar zat ze nu ook, met haar rug tegen de muur, naar haar smerige voeten te kijken. Ze zou dolgraag naar buiten willen om een frisse neus te halen en de hemel te zien, maar vooral om te zien in welke richting ze voeren. De galei was op weg geweest naar het noorden, naar Kwarts. Het Kwartse schip dat hen had opgepikt, was daarentegen op weg geweest naar het zuiden. Malta had echter geen flauw idee of het zijn koers had voortgezet of rechtsomkeert had gemaakt. Het was een marteling opgesloten te zijn en niet te weten wanneer hun reis zou eindigen.

Van de satraap werd ze ook niets wijzer. Het deinen van het ronde schip maakte men misselijk. Als hij niet braakte, klaagde hij dat hij honger en dorst had. Zodra het eten werd gebracht, propte hij zich vol, met als gevolg dat hij het er even

later weer uitgooide. Bij elke maaltijd kreeg hij een kleine hoeveelheid grove rookkruiden. Daardoor werd het zo benauwd in de kleine hut dat Malta er duizelig van werd. Ondertussen klaagde hij over de slechte kwaliteit van de kruiden. Hij kreeg er een rauwe keel van, zei hij, en ze bezorgden hem niet de aangename bedwelming die hij ervan verwachtte. Malta had tevergeefs geprobeerd hem zover te krijgen dat hij een frisse neus ging halen. Het enige wat hij wilde, was in zijn kooi liggen en klagen. Of hij droeg haar op zijn voeten te masseren.

Zolang de satraap de hut niet uitkwam, zat Malta ook opgesloten. Ze durfde zich niet zonder hem aan dek te wagen.

Ze wreef over haar ogen die branderig waren door de rook van de lantaarn. Hun middagmaal was al weggeruimd. De lange uren tot het avondeten strekten zich eindeloos voor haar uit. Tegen haar advies in had de satraap zich weer eens volgepropt. Inmiddels zat hij aan een korte, zwarte pijp te trekken, waarbij hij haar af en toe een woedende blik toewierp. Malta zag aan de ontevreden uitdrukking op zijn gezicht dat er problemen dreigden. Hij ging ongemakkelijk verliggen en liet een harde boer.

'Een wandeling over het dek zou misschien goed zijn voor uw spijsvertering,' stelde Malta zacht voor.

'Hou toch je mond! Alleen al bij de gedachte dat ik me moet inspannen, komt mijn arme maag in opstand.' Plotseling nam hij de pijp uit zijn mond en smeet hij die naar haar toe.

Zonder haar reactie af te wachten draaide hij zich met zijn gezicht naar de muur.

Malta leunde met haar hoofd achterover. De pijp had haar niet geraakt, maar ze was geschrokken van zijn driftige uitval. Tranen brandden in haar ogen. Wat moest ze toch beginnen? Ze zette haar tanden op elkaar en drukte haar gebalde vuisten tegen haar ogen. Ze ging niet huilen! Ze was een taaie afstammeling van een vastberaden volk, hield ze zichzelf voor. De dochter van een Beijerstadse vaarder. Wat zou haar grootmoeder in deze situatie hebben gedaan, vroeg ze zich af. Of Althéa? Dat waren sterke, slimme vrouwen. Ze zouden wel een uitweg hebben weten te vinden.

Malta betrapte zich erop dat ze afwezig over het litteken op haar voorhoofd zat te strijken en trok haar hand weg. De wond had zich weer gesloten, maar het geheelde vlees had een onaangename, kraakbeenachtige structuur. De richel van het litteken was wel een vinger lang en liep tot onder de haarlijn. Ze vroeg zich af hoe het eruitzag en slikte moeizaam.

Met opgetrokken knieën sloot ze haar ogen, maar ze wilde niet slapen. Als ze in slaap viel kwamen de dromen. Afschuwelijke dromen over alles wat ze weigerde onder ogen te zien. Dromen over Selden, begraven in de stad. Dromen over haar moeder en haar grootmoeder die woedend op haar waren omdat zij hem naar zijn dood had gelokt. Dromen over Delo die vol afschuw terugdeinsde voor Malta's geruïneerde gezicht. Ze droomde ook van haar vader die zich met een strak gezicht afkeerde van zijn in ongenade gevallen dochter.

Maar het ergst waren de dromen over Reyn. Daarin dansten ze op lieflijke muziek, omringd door het stralende licht van fakkels. Eerst verloor ze haar slippers zodat haar smerige, met korsten bedekte voeten zichtbaar werden. Dan begon haar jurk plotseling te rafelen en te veranderen in sjofele vodden. Tenslotte raakte haar haar los en lekte er uit het litteken vocht over haar gezicht. Reyn duwde haar van zich af, zodat ze languit op de grond viel. De andere dansers kwamen om haar heen staan en wezen naar haar vol afschuw. 'Eén moment van schoonheid, voorgoed verwoest,' riepen ze honend.

Een paar nachten eerder was de droom anders geweest en heel waarachtig, bijna zoals de gedeelde visioenen van het droomdoosje. Hij had zijn handen naar haar uitgestrekt. 'Malta!' had hij gesmeekt. 'Help me naar je toe te komen.' Maar zelfs in haar droom had ze geweten dat het zinloos was. Ze had zich beschaamd voor hem verborgen gehouden. Het was beter hem nooit meer aan te raken dan medelijden of weerzin op zijn gezicht te zien. Snikkend was ze wakker geworden, vervuld van pijn door de lieflijke klank van zijn stem. Die droom was het ergst geweest van allemaal.

Wanneer ze aan Reyn dacht, huilde haar hart. Ze streek over haar lippen en dacht aan hun gestolen kus, aan de stof van zijn sluier als een zachte barrière tussen hun monden. Maar elke zoete herinnering werd als een messteek door de spijt die ze voelde. Te laat, zei ze tegen zichzelf. Het is voor altijd te laat.

Zuchtend hief ze haar hoofd op en opende ze haar ogen.

Ze zat op een schip, Sa mocht weten waarheen, gehuld in vodden, met een litteken op haar gezicht, ontdaan van al haar rechten en haar rang als vaardersdochter, in het gezelschap van een onverdraaglijke, arrogante knaap. Ze hoefde niet op hem te rekenen om iets aan hun omstandigheden te doen. Het enige wat hij deed was jammeren dat dit geen manier was om de satraap van Jamaillia te behandelen. Hij had blijkbaar nog niet begrepen dat ze de gevangenen waren van de Kwartsers.

Ze keek naar Cosgo en probeerde hem onpartijdig te zien. Hij was bleek en mager geworden. Ze besefte ineens dat hij de laatste paar dagen nauwelijks meer had geklaagd. Hij deed ook geen moeite meer om zich te verzorgen. Toen ze pas aan boord waren had hij nog geprobeerd de schijn op te houden. Zonder kammen of borstels had hij Malta aanwijzingen gegeven hoe ze zijn lange haar moest verzorgen met haar vingers. Ze had het gedaan, maar was er nauwelijks in geslaagd haar afschuw te verbergen. Het was maar al te duidelijk geweest hoezeer hij had genoten van haar aanraking. Terwijl ze op de rand van zijn kooi zat, leunde hij met zijn lichaam tegen het hare. In een vorm van groteske hofmakerij had hij haar bespot en voorspeld dat ze op een dag zou opscheppen dat ze de satraap had verzorgd in zijn ontberingen. Hij zou echter aan iedereen vertellen hoe jammerlijk ze had gefaald, als onderdaan en als vrouw. Tenzij... Toen had hij haar pols gegrepen en geprobeerd haar hand te trekken naar een plek waar ze niet eens naar wilde kijken! Ze had zich losgerukt en

teruggetrokken in haar hoekje.

Dat was allemaal geweest voordat hij zeeziek was geworden. Sindsdien was hij met de dag stiller geworden. Een plotselinge angst overviel haar. Wat zou er van haar worden als hij stierf? Ze herinnerde zich vaag wat Kekki had gezegd, nog op de galei... Ze fronste peinzend haar voorhoofd. 'Zijn status zal ons beschermen, zolang wij die in ere houden.' Ze ging met een ruk rechtop zitten. Hier had ze niets aan haar status als Beijerstadse vaarder. Om op dit schip te overleven moest ze denken als een vrouw uit Kwarts.

Malta liep naar de kooi en boog zich over de satraap. Zijn gesloten oogleden waren donker; zijn magere handen omklemden zwakjes de deken. Hoezeer ze hem ook haatte, ze betrapte zich erop dat ze medelijden met hem had. Hoe had ze kunnen denken dat hij iets voor hen zou kunnen doen? Als iemand verbetering in hun situatie moest brengen, dan was zij dat. Dat was wat de satraap verwachtte. Dat zijn Concubines van het Hart voor hem zorgden. Sterker nog, dat was ook wat de Kwartsers hadden verwacht, besefte ze. In plaats van zich willoos te laten opsluiten in deze hut had ze een goede behandeling voor haar man moeten eisen. Kwartsers hadden geen respect voor een man wiens eigen vrouw twijfelde aan zijn macht. De satraap had gelijk. Zij, niet hij, had hen veroordeeld tot deze ellendige behandeling.

Ze trok de deken van hem af ondanks zijn gemompelde protesten. Zoals ze dat haar moeder had zien doen wanneer Selden ziek was, legde ze haar hand op zijn voorhoofd. Toen

voelde ze onder zijn armen. Hij had geen koorts, noch zwellingen. Heel voorzichtig tikte ze op zijn wang tot hij zijn ogen op een kiertje opendeed. Het wit was gelig en zijn adem stonk. 'Laat me met rust.' Hij greep kreunend naar zijn dekens.

'Ik ben bang dat u zult sterven als ik dat doe, illustere.' Ze probeerde de toon te vinden waarmee Kekki hem had aangesproken. 'Ik kan u niet zeggen hoezeer het me verdriet te moeten toezien hoe slecht u wordt behandeld. Ik zal mijn leven wagen om naar de kapitein te gaan en hiertegen protest aan te tekenen.' Ze werd doodsbang bij de gedachte dat ze zich alleen buiten de hut zou moeten wagen, maar het was hun enige kans. Ze repeteerde de woorden waarvan ze hoopte dat ze deze de kapitein in het gezicht zou durven slingeren. 'Hij is een dwaas om de satraap van Jamaillia zo schandalig te behandelen. Hij verdient het te sterven, en met hem zijn eer en zijn naam.'

De satraap deed zijn ogen verder open en keek haar dof maar verrast aan. Zijn ogen begonnen te schitteren van gerechtvaardigde woede. Mooi zo. Om haar rol goed te kunnen spelen zou ze zijn bijdrage nodig hebben. Ze haalde diep adem. 'Zelfs op deze wastobbe van een schip zouden ze in staat moeten zijn u betere voorzieningen ter beschikking te stellen! Ik betwijfel dat het onderkomen van de kapitein een kale hut is zonder comfort of schoonheid. Dag na dag hebt u geduldig gewacht tot uw wrede behandeling plaats zou maken voor de behandeling die u verdient. Als de wraak van

Jamaillia hen treft, hebben ze dat aan zichzelf te wijten. Sa zelf had niet meer geduld kunnen opbrengen dan u. Ik zal gaan eisen dat deze schande ongedaan wordt gemaakt.' Ze kruiste haar armen voor haar borst. 'Wat is het Kwartse woord voor "kapitein"?'

Zijn gezicht drukte verwarring uit. 'Leu-fay.'

'Leu-fay,' herhaalde ze. Terwijl ze zich over hem heen boog zag ze dat er tranen in zijn ogen brandden, van zelfbeklag of verbazing. Ze sloeg de dekens over hem heen en stopte hem in zoals ze dat bij Selden zou hebben gedaan.

Een vreemde vastberadenheid had bezit van haar genomen. 'Probeer te rusten, o verhevene. Ik ga mezelf voorbereiden en dan zal ik ervoor zorgen dat u wordt behandeld zoals de satraap van Jamaillia dat verdient. Of ik zal sterven tijdens mijn poging.' Dat laatste was maar al te waarschijnlijk, vreesde ze.

Toen zijn ogen weer dichtvielen, stond ze op en ging ze aan het werk. Haar gewaad was gerafeld en zat onder de vlekken. Ze trok het uit, verwijderde met haar tanden de ergste rafels en wreef het vuil eraf. Toen ze het weer aantrok zag ze dat haar benen vanaf haar knieën bloot waren, maar daar was niets aan te doen. De afgescheurde flarden gebruikte ze om er een lange reep van te vlechten. Met haar vingers kamde ze haar haar zo goed en zo kwaad als het ging. Toen maakte ze van de reep stof een hoofdband. Ze hoopte dat ze ouder zou lijken wanneer ze haar haar bedekte. Bovendien zou het grootste deel van haar litteken onder de hoofdband

schuilgaan. Er zat nog wat water in de kan. Ze gebruikte een stuk stof als waslap voor haar handen en haar gezicht, en toen haar voeten en haar benen.

Met een verbitterde glimlach dacht ze eraan hoe zorgvuldig ze zich had voorbereid op het bal waarop ze zou worden gepresenteerd, en hoe boos ze was geweest over het feit dat ze er in een vermaakte jurk heen moest. 'Het gaat om je houding,' had Rache haar voorgehouden. 'Je moet zelf in je schoonheid geloven, dan vindt iedereen je mooi.' Ze had de slavin niet kunnen geloven. Nu waren haar woorden Malta's enige hoop.

Toen ze had gedaan wat ze kon, dwong ze zichzelf kalm te worden. Rechtop staan, hoofd omhoog, stel je voor dat je kleine, geborduurde muiltjes aan je voeten hebt, ringen aan je vingers en een kroon van bloemen op je hoofd. Ze richtte haar woedende blik op de deur en zei vastberaden: 'Leu-fay!' Na een keer diep inademen zei ze het nog eens. Bij de derde keer liep ze naar de deur, ze schoof de grendel terug en stapte naar buiten.

Ze stond in een lange gang, slechts verlicht door een zwaaiende lantaarn. Aan weerskanten van de gang lag lading opgeslagen. Eerlijke koopvaardijschepen hadden niet zo'n grote variëteit aan goederen aan boord, en ze zouden het ook niet zo lukraak stouwen. Dus het waren piraten of plunderaars, zei ze tegen zichzelf, hoewel ze daar zelf misschien anders over dachten. Was de satraap voor hen niet meer dan een vette buit die ze zouden verkopen aan de

hoogste bieder? Bij die gedachte was ze bijna teruggevlucht naar de hut. Ze hield zichzelf echter voor dat ze desondanks kon eisen dat hij goed werd behandeld. Een dergelijke buit zou ongetwijfeld meer opbrengen wanneer hij in een goede conditie verkeerde.

Ze liep een korte trap op en stond in een ruimte vol mannen. Het stonk er naar zweet en rook. Overal zag ze hangmatten, sommige met snurkende zeelieden. In een hoek zat een man een zeildoeken broek te repareren. Drie anderen zaten om een omgekeerde kist te kaarten. Bij haar binnenkomst draaiden ze zich allemaal om. Een blonde man van haar leeftijd begon te grijnzen. Zijn smerige, gestreepte buis hing open tot halverwege zijn borst. Met opgeheven kin herinnerde ze zichzelf weer aan haar glinsterende oorringen en haar bloemenkroon. Ze bleef ernstig kijken maar wendde haar blik niet af. In plaats daarvan imiteerde ze de blik van haar moeder wanneer deze bedienden betrapte op nietsdoen. 'Leu-fay!'

'Leu-fay?' vroeg een van de kaarters ongelovig. Het was een grijze, oude man. Een van zijn medekaarters begon te grinniken.

Malta hield haar gezicht in de plooi. Alleen werd de blik in haar ogen nog ijziger. 'Leu-fay!' hield ze vol.

Zuchtend en schouderophalend stond de blonde man op. Terwijl hij naar haar toekwam dwong ze zichzelf een vastberaden indruk te wekken. Toen hij zijn hand op haar arm wilde leggen sloeg ze deze verachtelijk weg. Met

fonkelende ogen legde ze twee vingers op haar borst. 'Van de satraap,' zei ze ijzig. 'Leu-fay. Nu meteen!' snauwde ze, zonder zich er iets van aan te trekken of hij haar verstond of niet. De blonde man keek achterom naar zijn makkers en haalde opnieuw zijn schouders op. Hij probeerde echter niet weer haar aan te raken. In plaats daarvan wees hij langs haar heen. Ze gebaarde dat hij vóór moest gaan.

Haastig leidde hij door het schip. Via een ladder kwamen ze bij een luik dat toegang gaf tot het winderige dek. Haar zintuigen werden verblind door de frisse, koude lucht en de geur van zout water. De zon was bezig onder te gaan achter een opeenstapeling van rozegekleurde wolken. Haar hart juichte. Het schip was op weg naar het zuiden! Naar Jamaillia. Niet naar het noorden, naar Kwarts. Misschien was er een kans dat een schip uit Beijerstad hen zou zien en zou proberen hen tot stoppen te dwingen. Ze ging langzamer lopen, in de hoop land te zien. Maar aan de horizon vermengde de zee zich met de wolken. Ze had geen flauw idee waar ze waren. Haastig versnelde ze haar pas om haar gids in te halen.

Hij bracht haar bij een lange, potige kerel die een groep bemanningsleden instructies gaf bij het vlechten van lijnen. De blonde man wees op Malta en zei toen iets waarin Malta alleen het woord 'Leu-fay' herkende. De potige kerel nam haar van top tot teen op, maar ze beantwoordde zijn blik hooghartig. 'Wat wil je?' vroeg hij.

Ze raapte al haar moed bij elkaar. 'Ik wil uw kapitein

spreken.' Ze vermoedde dat de blonde man haar bij de stuurman had gebracht.

'Dan moet ik eerst weten waarom.' Hij sprak met een zwaar accent maar ze kon hem goed verstaan.

Malta vouwde haar handen voor haar borst. 'Ik wil uw kapitein spreken,' zei ze langzaam en duidelijk alsof hij achterlijk was.

'Je kunt het ook tegen mij zeggen,' hield hij vol.

Nu was het haar beurt om hem van top tot teen op te nemen. 'Ik peins er niet over!' beet ze hem toe. Ze gooide haar hoofd achterover, draaide zich om met een beweging die Delo en zij hadden geoefend sinds hun negende en waardoor de rokken van een echt gewaad zwierig om haar heen zouden hebben gedanst, en liep met opgeheven hoofd en wild bonzend hart weg. Ze probeerde zich te herinneren door welk luik ze aan dek was gekomen toen hij haar terugriep. 'Wacht!'

Ze bleef staan, draaide langzaam haar hoofd om en trok vragend een wenkbrauw op.

'Ik zal je bij kapitein Deiari brengen.'

Ze liet hem een paar keer wenken voordat ze zich waardig naar hem omdraaide.

De kapiteinshut op het achterschip was een paradijs vergeleken met de hut die ze met de satraap deelde. De hut had een groot raam, op de grond lag een dik tapijt, er stonden verscheidene gemakkelijke stoelen en het rook er heerlijk naar tabak en andere kruiden. De kooi in de hoek van het

vertrek had een dikke, veren matras met daarop weelderige, zachte dekens en een zware sprei van wit bont. Op een plank stond een rij boeken, en een verzameling karaffen bevatte dranken in verschillende kleuren.

De kapitein zat in een van de gemakkelijke stoelen, met zijn benen gestrekt en een boek in zijn handen. Hij droeg een buis van zachte grijze wol en daaronder een dikke broek. Stevige sokken beschermden zijn voeten tegen de kou. Zijn zware, natte laarzen stonden bij de deur. Bij hun binnenkomst keek hij geërgerd op. Zodra hij haar zag bulderde hij een norse vraag tegen zijn stuurman. Voordat deze antwoord kon geven nam Malta het woord.

'Deiari Leufay. Satraap Cosgo is zo genadig u de kans te bieden uw fouten goed te maken voordat ze onherstelbaar zijn.' Ze keek hem recht aan, met een ijzige blik in haar ogen, en wachtte af.

Hij liet haar wachten. Een verlammende overtuiging bekroop haar. Ze had zich misrekend. Hij zou haar laten vermoorden en overboord gooien. Ze vertrok echter geen spier van haar gezicht. Ringen aan haar vingers, een kroon van bloemen, nee, van goud op haar voorhoofd. Ze hief haar kin op onder het gewicht en keek in de bleke ogen van de kapitein.

'De genadige satraap Cosgo,' zei de man tenslotte op vlakke toon. Hij sprak duidelijk, zonder accent.

Malta knikte vluchtig. 'Hij is geduldiger dan de meeste mensen. Toen we aan boord kwamen, excuseerde hij uw

gebrek aan hoffelijkheid. "De kapitein heeft het druk met alle mannen die hij aan boord heeft genomen," hield hij me voor. "Hij moet hun rapporten aanhoren en beslissingen nemen." De satraap weet als geen ander wat het is om een leidende functie te bekleden, zoals u zult begrijpen. "Beheers je ongeduld over deze belediging aan mijn adres," zei hij herhaalde malen. "Wanneer de leufay tijd heeft me op gepaste wijze te ontvangen, zal hij een van zijn mannen naar deze armzalige hut sturen." Dag na dag verstreek en telkens vond hij nieuwe excuses voor u. Misschien was u ziek geweest. Misschien wenste u hem niet te storen terwijl hij bezig was weer op krachten te komen. Misschien was u niet op de hoogte van de eer die hem diende te worden bewezen.

Als man geeft hij weinig om persoonlijk comfort. Wat is een kale vloer en slecht eten vergeleken bij de ontberingen die hij heeft doorstaan in de Wilde Regenlanden? Toch ben ik als zijn loyale dienaar beledigd in zijn naam. In zijn genadigheid veronderstelt hij dat u hem het beste hebt geboden dat u te bieden hebt.' Ze zweeg even en keek de hut rond. 'Wat een verhaal zal dit zijn in Jamaillia,' zei ze kalm, quasi tegen zichzelf.

De kapitein kwam overeind. Hij wreef nerveus over de zijkant van zijn neus en gebaarde toen naar de stuurman, die nog bij de deur stond, dat deze kon vertrekken. Hij verdween onmiddellijk en trok de deur stevig achter zich dicht. Malta rook plotseling een scherpe zweetlucht, maar de kapitein leek uiterlijk kalm.

'Het was zo'n onwaarschijnlijk verhaal dat ik er geen geloof aan heb gehecht. Is deze man werkelijk satraap van heel Jamaillia?'

Ze besloot een gok te nemen. Alle minzaamheid verdween uit haar gezicht terwijl ze een beschuldigende klank in haar stem legde. 'U weet heel goed dat hij dat is. Het is een pover excuus om onwetendheid van zijn positie te veinzen, kapitein.'

'En u bent zeker een van de vrouwen aan zijn hof?'

Ze deinsde niet terug voor zijn sarcasme. 'Natuurlijk niet. U hebt ongetwijfeld mijn accent herkend. Ik kom uit Beijerstad en ben de nederigste van zijn dienaren die zich vereerd voelt hem te kunnen dienen in het uur van zijn nood. Ik ben me maar al te zeer bewust van mijn onwaardigheid.' Ze nam opnieuw een gok. 'Het overlijden van Kekki, een van zijn Concubines van het Hart, aan boord van een van uw galeien, heeft hem erg veel verdriet gedaan. Niet dat hij de kapitein van de galei daarvoor verantwoordelijk houdt. Maar als eerst een van zijn Concubines en dan de satraap zelf sterft in Kwartse handen, zal dat uw reputatie weinig goed doen.' Heel zacht voegde ze eraan toe: 'Het zou zelfs in sommige kringen de indruk kunnen wekken alsof er politieke bedoelingen achter zitten.'

'Als iemand dat te horen zou krijgen,' zei de kapitein dreigend. Malta vroeg zich af of ze haar hand had overspeeld. Zijn volgende vraag gaf haar echter weer nieuwe moed. 'Wat deed u eigenlijk op die rivier?'

Ze glimlachte geheimzinnig. 'Het is niet aan mij om de

geheimen van de Wilde Regenlanden te onthullen. Als u meer wilt weten zou de satraap misschien zo vriendelijk zijn antwoord te geven op uw vragen.' Cosgo wist niet genoeg van de Regenlanden om iets te verraden dat van belang zou kunnen zijn. 'Hoewel. Misschien ook niet. Waarom zou hij dergelijke geheimen delen met iemand die hem zo schandelijk heeft behandeld? Voor iemand die in naam zijn bondgenoot is, hebt u uzelf een slechte gastheer betoond. Of beschouwt u ons als gevangenen? Bent u van plan ons voor losgeld te verkopen, als een ordinaire piraat?'

De directheid van haar vraag schokte hem. 'Ik... Nee, natuurlijk bent u geen gevangenen.' Hij stak zijn kin naar voren. 'Als hij een gevangene was, zou ik hem dan met de grootste spoed naar Jamaillia brengen?'

'Om hem daar te verkopen aan de hoogste bieder?' vroeg Malta wrang. De kapitein wilde al woedend reageren, maar ze praatte haastig verder. 'Natuurlijk is die verleiding reëel. Alleen een dwaas zou die mogelijkheid niet zien, zeker gezien de huidige onrustige situatie. Een wijs man zou echter op de hoogte zijn van de legendarische edelmoedigheid van de satraap jegens zijn vrienden. Terwijl de dikke beurs van een man die u bloedgeld betaalt, u alleen maar minachting en schande zal brengen.' Ze hield haar hoofd schuin. 'Bent u van plan een wezenlijke rol te vervullen bij het hechter maken van de vriendschap tussen Kwarts en Jamaillia? Of zult u de reputatie van de Kwartsers voor eeuwig bezoedelen, als overlopers die hun bondgenoten verkopen?'

Er volgde een lange stilte op haar woorden. 'U spreekt als een Beijerstadse vaarder. Toch hebben de vaarders nooit grote sympathie gekoesterd voor Kwarts. Wat is uw belang in deze zaak?'

Mijn leven, idioot! Malta deed alsof ze verrast en verontwaardigd was. 'U vraagt naar het belang van een vróuw, kapitein? Dat zal ik u vertellen: mijn vader is afkomstig uit Kwarts. Maar mijn belang speelt in deze hele kwestie, natuurlijk, geen rol. Het enige belang dat ik dien, is dat van de satraap.' Ze boog eerbiedig haar hoofd.

Die laatste woorden smaakten als as op haar tong. In de stilte die erop volgde zag ze wat zijn overwegingen waren. Hij had niets te verliezen door de satraap goed te behandelen. Een gezonde, levende gijzelaar zou ongetwijfeld meer opbrengen dan een die zo goed als dood was. En de dankbaarheid van de satraap zou meer waard kunnen zijn dan wat hij misschien van de edelen zou loskrijgen voor zijn terugkeer.

'U kunt gaan,' zei hij abrupt.

'Zoals u wenst,' mompelde Malta met een zweem van sarcasme. Het paste de vrouw van een satraap niet zich nederig te tonen. Dat had Kekki haar duidelijk gemaakt. Ze boog ernstig haar hoofd, maar toen keerde ze hem haar rug toe in plaats van achterwaarts de hut uit te lopen. Hij mocht ervan denken wat hij wilde.

Toen ze naar buiten stapte in de kille avondwind werd ze overvallen door duizeligheid. Ze dwong zichzelf echter

rechtop te blijven staan. Ze was uitgeput. Opnieuw hief ze haar hoofd op onder het gewicht van haar denkbeeldige kroon. Ze haastte zich niet, vond het juiste luik en daalde af in de luidruchtige diepten van het schip. Terwijl ze door de kwartieren van de bemanning liep, sloeg ze geen acht op ze. Op hun beurt staakten ze hun gesprekken en staarden ze haar na. Eenmaal terug in de hut trok ze de deur achter zich dicht, ze liep naar het bed en liet zich beverig op haar knieën vallen. Het was maar goed dat haar instorting paste bij de rol die ze moest blijven spelen. 'O, verhevene, ik ben terug,' zei ze zacht. 'Is alles goed met u?'

'Goed? Ik ben half uitgehongerd en er wordt door een vrouw tegen me aan gekletst,' zei de satraap nijdig.

'Ach. Ik begrijp het. Ik heb goede hoop dat ik ervoor heb kunnen zorgen dat er verbetering in onze situatie zal komen, o, verhevene.'

'Jij? Dat betwijfel ik.'

Malta boog haar voorhoofd naar haar knieën en bleef bevend zitten. Net toen ze had besloten dat ze had gefaald, werd er op de deur geklopt. Dat zou de scheepsjongen wel zijn, met hun avondeten. Ze dwong zichzelf op te staan en de deur open te doen.

Voor de hut stond de stuurman, in gezelschap van drie potige zeelieden. De stuurman boog stijfjes. 'U komt vanavond naar leufay's tafel. U, wassen, kleren.' Meer woorden scheen hij niet te kennen, maar hij gebaarde naar de mannen die emmers warm water en armenvol kleren bij zich

hadden. Voor een deel vrouwenkleding, merkte Malta op. Dus blijkbaar had ze de kapitein ook van haar eigen status weten te overtuigen. Ze deed haar uiterst best om haar verrukking en triomf niet van haar gezicht te laten aflezen.

'Als het de satraap behaagt,' antwoordde ze koel. Met een gebaar maakte ze hem duidelijk dat de mannen hun spullen naar binnen konden brengen.

'Wat ga je doen?' waagde Wintrow het schip te vragen. De kille nachtwind blies langs hem heen. Hij stond op het voordek, met zijn armen kleumend om zich heen geslagen. Ze maakte goede vorderingen richting Deeldorp. Als Wintrow had gekund, zou hij de wind het zwijgen hebben opgelegd, het schip hebben vertraagd, alles om maar tijd te winnen zodat hij kon nadenken.

De zee schitterde. Maanlicht weerkaatste in de toppen van de golven en op de gewelfde ruggen van de zeeslangen naast het schip. Hun ogen glansden in stralende kleuren: koper, zilver en warm goud, merkwaardige roze en blauw, als zeeanemonen die alleen 's nachts bloeiden. Wintrow had het gevoel alsof ze voortdurend naar hem keken wanneer hij zich op het voordek liet zien. Misschien was dat ook wel zo. Terwijl hij dat dacht rees er een kop uit het water. Hij kon het niet goed zien in het donker, maar hij dacht dat het de groenachtig gouden zeeslang was van het Eiland der Anderen. Drie hartslagen bleef haar kop boven het water uitsteken en keek ze naar hem. Tweebener, ik ken je, hoorde hij in zijn

hoofd. Hij wist echter niet of ze daadwerkelijk tegen hem praatte, of dat hij zich haar stem van het strand herinnerde.

'Hoezo, wat ga je doen?' herhaalde het schip honend zijn vraag.

Als ze dat wilde kon ze hem vermorzelen, dus Wintrow verdrong zijn zinloze angst. 'Je weet best wat ik bedoel. Althéa en Bresker zijn naar ons op zoek. Misschien liggen ze ons vlak voor Deeldorp op te wachten, of ze liggen gewoon in de haven. Wat ga je doen, samen met je zeeslangen?'

'O, bedoel je dat?' Het boegbeeld boog zich naar achteren. Haar donkere lokken kronkelden als een nest slangen. Ze legde een hand langs haar mond alsof ze op het punt stond een geheim met hem te delen. Maar haar fluistering was luid en duidelijk bedoeld voor Kennit wiens ongelijke tred op dat moment op het dek klonk. 'Ik doe wat ik wil.' Ze keek glimlachend langs Wintrow heen naar de piraat. 'Goedenavond, lieve.'

'Goedenavond, en goede wind, lieftallige zeevrouwe,' antwoordde Kennit. Hij leunde over de reling en schudde de grote hand die het schip naar hem ophief. Toen glimlachte hij naar Wintrow. 'Goedenavond, Wintrow. Ik neem aan dat alles goed met je gaat. Toen je zoëven mijn hut verliet, zag je nogal pips.'

'Nee, het gaat niet goed met me,' antwoordde Wintrow met vlakke stem. 'Ik voel me heen en weer geslingerd en daardoor kan ik niet slapen.' Hij keerde zich weer naar het schip. 'We hebben het hier over onze familie. Althéa is mijn tante en ze

is jaren je metgezel geweest. Denk toch na, schip! Zij heeft de pin op zijn plaats gezet, zij heeft je verwelkomd toen je tot leven kwam. Herinner je je dat niet meer?'

'Ik herinner me nog heel goed dat ze me niet lang daarna in de steek liet. En toestond dat Kyle me veranderde in een slavenschip.' Schicht trok een wenkbrauw op. 'Als dat jouw laatste herinneringen aan haar waren, hoe zou jij je dan voelen bij het horen van haar naam?'

Wintrow balde zijn vuisten. Hij zou zich niet laten afleiden. 'Maar ze blijft familie van ons.'

'Van ons? Hoezo, ons? Of verwar je me weer met Vivacia? Beste jongen, er is tussen jou en mij geen "we", geen "ons". Wanneer ik het over "we" en "ons" heb, dan heb ik het niet over jou.' Ze liet haar blik liefkozend over Kennit gaan.

Wintrow bleef koppig. 'Ik weiger te geloven dat er niets meer van Vivacia in je is. Hoe zou je anders zo verbitterd kunnen zijn over de dingen die je je herinnert?'

'O, hemel.' Het schip slaakte een zucht. 'Moeten we het daar nou weer over hebben?'

'Ik ben bang van wel,' antwoordde Kennit troostend. 'Kom, Wintrow, kijk niet zo lelijk. Ik wil dat je eerlijk tegen me bent. Wat verwacht je dat ik doe? Schicht uitleveren aan Althéa om jouw gevoelens te sparen? Wat blijft er dan over van je loyaliteit jegens mij?'

Wintrow liep langzaam naar Kennit toe en ging naast hem aan de reling staan. 'Mijn loyaliteit ligt bij u, Kennit,' zei hij tenslotte. 'Dat weet u. Volgens mij wist u dat al voordat ik het

tegenover mezelf toegaf. Als mijn loyaliteit niet bij u lag, zou ik me nu niet zo gekweld voelen.'

De piraat leek oprecht geroerd door deze bekentenis. Hij legde een hand op Wintrows schouder. Even bleef het stil tussen hen. 'Ach, m'n beste jongen, je bent nog zo verschrikkelijk jong. Je moet gewoon eerlijk zeggen wat je wilt.' Kennits stem was niet meer dan een fluistering.

Wintrow keerde zich verrast naar hem toe, haalde diep adem en ordende zijn gedachten. Wat ik jullie allebei wil vragen, is dat Althéa geen kwaad wordt gedaan. Ze is de zuster van mijn moeder, bloed van mijn bloed, en rechtstreekse familie van het schip. Schicht mag het dan ontkennen, maar ik kan niet geloven dat ze Althéa zou kunnen zien sterven zonder erdoor bezeerd te zijn.' Iets zachter voegde hij eraan toe: 'Ik weet in elk geval zeker dat ik het niet zou kunnen.'

'Bloed van je bloed, rechtstreekse familie van het schip,' herhaalde Kennit peinzend. Hij kneep Wintrow in zijn schouder. 'Ik beloof je dat ik haar geen haar zal krenken. En jij, schip?'

Het boegbeeld haalde haar grote schouders op. 'Ik ga akkoord met alles wat Kennit zegt. Want ik voel niets. Dus het kan me niet schelen of ze doodgaat of in leven blijft.'

Wintrow slaakte een zucht van verlichting. Hij geloofde niet dat Schicht niets voelde. Daarvoor gonsde er te veel spanning door hem heen. Die kon niet allemaal van hemzelf afkomstig zijn. 'En haar bemanning?' vroeg hij.

Kennit sloeg hem lachend op zijn schouder. We kunnen

niet garanderen hoe het hun zal vergaan, Wintrow. Als een man wil vechten tot zijn laatste snik kan ik hem niet tegenhouden. Maar zoals je zelf hebt kunnen zien, wordt er de laatste tijd alleen nog bloed vergoten als het echt niet anders kan. Denk eens aan alle schepen die we hebben vrijgelaten om hun weg te vervolgen. Slavenschepen zijn, natuurlijk, een andere zaak. Als het om slavenhalers gaat, mag ik het vertrouwen van de inwoners van mijn koninkrijk niet beschamen. Die moeten allemaal naar de kelder. Je kunt niet iedereen redden, Wintrow. Wanneer we kapitein Treil en Paragon ontmoeten, zullen we doen wat de situatie van ons vereist. Meer kan je niet van ons vragen.'

'Ik neem aan van niet.' Meer kon hij die avond niet doen. Hij vroeg zich af of hij het schip had kunnen dwingen toe te geven dat het nog altijd een band met Althéa had, als hij met haar alleen was geweest. Althéa, dacht hij vurig naar het schip. Ik weet dat je je haar herinnert. Ze heeft je uit je lange slaap gewekt. Ze heeft je verwelkomd bij je terugkeer in het leven. Ze hield van je. Kun je een dergelijke liefde de rug toekeren?

Er ging een huivering van opwinding door het schip. Luid gespetter naast haar romp kondigde de terugkeer aan van de groen-gouden slang. Het boegbeeld draaide zich naar Wintrow om en keek hem woedend aan. Hij zette zich schrap, in de verwachting dat ze hem uit alle macht pijn zou doen. In plaats daarvan schudde Kennit hem door elkaar. 'Zo is het genoeg!' zei hij streng. 'Of dacht je dat ik niet kon voelen wat je met haar doet? Ze zegt toch dat ze niets voelt.

Accepteer dat dan.' Toen sloeg hij Wintrow vriendschappelijk op zijn schouder. 'Gevoelens zijn eindig, knul. Schicht is voor jou niet meer wie ze was. Waarom ga je niet op zoek naar Etta? Die weet je altijd op te beuren.'

Terwijl Kennit Wintrow nakeek, liet de amulet zich horen. Hij deed geen enkele moeite om te zorgen dat het schip hem niet hoorde. 'Gevoelens zijn eindig,' hoonde hij. 'Schicht is niet meer wie ze was. Hou jezelf maar voor de gek, m'n beste. Dan kun je ook weer met Paragon afrekenen.' Hij legde een vertrouwelijke klank in zijn stem. 'Je hebt altijd geweten dat je hem ooit weer tegen zou komen, is het niet? Toen je voor het eerst het gerucht hoorde van een blind levend schip dat naar Beijerstad was teruggekeerd, wist je dat jullie wegen elkaar uiteindelijk weer zouden kruisen.'

'Hou je mond!' In Kennits stem klonk behalve woede ook angst door.

'Ik ken Paragon,' zei het schip plotseling. 'Dat wil zeggen, ik heb Althéa's herinneringen aan hem. En die van haar vader. Ephron Vestrit mocht dat schip niet. Hij wilde zelfs niet zijn dochter bij hem in de buurt speelde. Paragon is krankzinnig. Volkomen krankzinnig.'

'O, volkomen krankzinnig,' stemde de amulet beminnelijk met hem in. 'Maar wie zou dat niet zijn, met alle herinneringen die in zijn planken zijn gesijpeld? Het is een wonder dat hij nog kan praten. Dat ben je toch met me eens, Kennit? Tenslotte was het genoeg om een jonge knaap met

stomheid te slaan. Waarom hem zijn tong uitsnijden nadat hij al drie jaar nauwelijks meer een woord had gesproken? Igrot geloofde dat zijn geheimen veilig waren. Al zijn geheimen. Maar geheimen hebben de neiging uit te lekken.'

'Stil!' beet Kennit hem schor fluisterend toe.

'Stil!' fluisterde het gekerfde toverhout om zijn pols. 'Stil als een verblind schip, een drijvende romp op zee. Stil als een schreeuw onder water.'

HOOFDSTUK 19
Strategieën

De mist en de nevelen wisten van geen wijken. Zelfs op dagen dat het niet regende, was alles drijfnat. De kleren in haar plunjezak waren net zo vochtig als de wollen deken op haar kooi. Alles rook muf en schimmelig. Nou ja, ze kreeg nu in elk geval wat meer ruimte. Ze had Lavoys eigendommen uit de hut van de eerste stuurman gehaald en was bezig haar eigen spulletjes over te brengen. De promotie was geheel volgens de traditie. Ze had er recht op. Bresker had Haff tot tweede stuurman benoemd. Hij leek aangenaam verrast met zijn nieuwe rang. Een nog beter teken was dat de bemanning het over het algemeen met zijn promotie eens was.

'Houdt het hier tussen deze ellendige eilanden dan nooit op met regenen? En dan die eeuwige mist!' Amber kwam de kleine hut binnen. Er hingen druppels aan haar wimpers en in haar haar. Water droop van haar mouwen.

'Daar heb je hier 's zomers geen last van,' zei Althéa. 'Maar voorlopig zitten we met dit weer opgescheept. Tenzij het hard genoeg regent om de lucht te zuiveren.'

'Dat zou bijna te verkiezen zijn boven dit voortdurende gedruppel. Ik ben in de mast geklommen om te kijken of ik iets kon zien. Nou, ik had mijn hoofd net zo goed in een plunjezak kunnen steken. Hoe bepalen piraten hun koers op dit soort dagen? Er is geen zon en er zijn geen sterren om op af te gaan.'

'Laten we hopen dat ze voor anker liggen. Ik zou het afschuwelijk vinden om in deze mist door een piratenschip te worden geënterd. Probeer het zo te zien: dankzij de mist blijven we verborgen voor vijandige ogen.'

'Maar dat geldt omgekeerd net zo. Hoe weten we wanneer Kennit terugkeert naar Deeldorp als we het eiland niet eens kunnen zien?'

Ze lagen al een dag en een nacht voor anker in een kleine, beschutte baai. De vorige nacht had Althéa samen met Bresker hun opties doorgenomen. Bresker was niet optimistisch geweest. 'Het is allemaal mislukt,' zei hij met een sombere blik op de zoldering van zijn kooi. 'Ik had moeten voorzien dat Lavoy zoiets zou doen. Hij heeft al onze hoop ze te verrassen de bodem ingeslagen. Ik weet zeker dat er bericht naar Kennit wordt gestuurd, en zodra hij ons in de gaten krijgt valt hij aan. Die vervloekte Lavoy! Ik had hem meteen moeten kielhalen bij mijn eerste vermoeden van muiterij.'

'Dat zou erg goed zijn geweest voor het moreel,' mompelde Althéa in de beschutting van zijn arm. Ze lag naast hem in zijn kooi. Het zachte licht van de lantaarn tekende bewegende schaduwen op de muur. Haar vingers volgden het lange litteken over zijn ribben, waar hij ooit door een piratenzwaard was verwond.

'Niet doen,' mompelde hij geërgerd. 'Hou op me af te leiden en help me nadenken.'

Ze slaakte een diepe zucht. 'Dat had je moeten zeggen voordat je met me naar bed ging. Ik weet dat ik me volledig

moet inzetten voor het terugwinnen van de Vivacia van Kennit, maar als ik bij jou ben...' Ze liet haar hand over zijn borst naar beneden glijden, zodat hij zich helemaal niet meer kon concentreren.

Hij rolde zich naar haar toe. 'Zo. Dus je geeft het gewoon op? Je gaat terug naar Beijerstad en je laat de dingen zoals ze zijn?'

'Ik heb het overwogen,' gaf ze toe. 'Maar ik kan het niet. Ik had altijd gedacht dat Vivacia zelf onze grootste bondgenoot zou zijn in de strijd tegen Kennit. Nu we weten dat Wintrow zich aan boord bevindt en dat ze allebei heel tevreden schijnen te zijn met Kennit, weet ik niet meer wat ik moet denken. Maar ik kan ze niet zomaar in de steek laten, Bres. Ze zijn mijn familie. De Vivacia is mijn schip, op een manier zoals ze nooit van een ander zal zijn. Als ik haar zou opgeven, zou het zijn alsof ik mijn bloedeigen kind aan Kennit afstond. Misschien is ze nu tevreden met Kennit, maar uiteindelijk zal ze toch naar Beijerstad willen terugkeren. En Wintrow ook. Wat moet er dan van hen worden? Dan zijn ze uitgestotenen, piraten. Hun leven is verwoest.'

'Hoe weet je dat?' protesteerde Bresker. Er verscheen een glimlach om zijn lippen. 'Denk je dat Keffria over jou niet hetzelfde zegt? Dat je uiteindelijk naar huis zult willen komen en dat ik je leven kapotmaak? Zou je er blij mee zijn als ze zou proberen je van mij te redden?'

Ze kuste zijn mondhoek. 'Misschien maak ik jouw leven wel kapot. Ik ben niet van plan je te laten gaan, zelfs niet als we

thuiskomen. Maar we zijn volwassen mensen.' Iets zachter voegde ze eraan toe: 'We zijn allebei bereid de prijs te betalen en het nog altijd de moeite waard te vinden. Maar Wintrow is nauwelijks meer dan een jongen, en het schip was nog maar net tot leven gekomen toen het Beijerstad verliet. Ik kan ze niet in de steek laten. Ik moet ze in elk geval zien, met ze praten. Ik moet weten hoe het met ze is.'

'Kapitein Kennit zal ongetwijfeld tijd voor ons vrijmaken om op bezoek te komen,' zei Bresker wrang. 'Misschien moeten we ons visitekaartje in Deeldorp achterlaten en vragen wanneer hij thuis is.'

'Ik weet dat het belachelijk klinkt.'

Waarom gaan we niet gewoon terug naar Beijerstad?' vroeg Bresker plotseling ernstig. We hebben de Paragon. Daarmee hebben de Vestrits nog altijd een levend schip, waarvoor ze hebben betaald. Jij en ik zouden schouder aan schouder staan en weigeren afstand van elkaar te doen. We gaan trouwen en we geven een echte bruiloft in de Vaardershal. En als de vaarders het niet goedvinden, dan zeilen we naar de Zes Hertogdommen.'

Ze kon niet nalaten te glimlachen. Hij kuste haar. We zouden samen met Paragon blijven varen. Overal heen. De Wilde Regenrivier op en langs Jamaillia, naar de eilanden die je vader zo goed kende. We zouden dezelfde handelsgebieden kiezen als hij en een hoop geld verdienen zodat we de schuld van je familie aan de Wilde Regenlanden kunnen afbetalen. Malta zou niet hoeven te trouwen met

iemand die ze niet wil. Kyle is dood, weten we inmiddels. Dus hem kunnen we niet redden. En het lijkt erop dat Wintrow en Vivacia niet gered willen worden. Zie je het dan niet, Althéa? We zouden ons leven in eigen hand kunnen nemen. Veel hebben we niet nodig. Een goed schip met een goede bemanning hebben we al. Met jou naast me vraag ik verder niets van het leven. Het lot heeft me alles gegeven wat ik wilde, en ik wil het houden!' Plotseling sloeg hij zijn armen om haar heen. 'Je hoeft alleen maar ja te zeggen.' Zijn warme adem streek over haar oor en haar hals. 'Je hoeft alleen maar ja te zeggen, en ik laat je nooit meer gaan.'

Het was alsof er een mes in haar hart werd gestoken. 'Nee,' zei ze zacht. 'Ik moet het proberen, Bresker. Ik kan niet anders.'

'Ik wist dat je dat zou zeggen.' Kreunend liet hij haar los. 'Dus, mijn lief, wat stel je voor?' vroeg hij met een vermoeide glimlach. 'Moeten we de witte vlag hijsen als we Kennit zien? Moeten we hem in het donker besluipen? Hem uitdagen op open zee? Of moeten we gewoon terugvaren naar Deeldorp en daar op hem wachten?'

'Ik weet het niet,' gaf ze toe. 'Het klinkt allemaal als zelfmoord.' Ze zweeg even. 'Behalve de witte vlag. Nee, kijk me maar niet zo aan. Ik ben niet gek. Denk eens aan alles wat we in Deeldorp hebben gehoord. De mensen daar spraken niet over hem als een gevreesde tiran. Hij is een geliefd heerser die de belangen van zijn volk op de eerste plaats zet. Hij bevrijdt slaven die hij net zo gemakkelijk zou kunnen

verkopen. Hij is royaal bij het verdelen van zijn buit. Hij klinkt als een intelligente, redelijke man. Als we de witte vlag hijsen, zal hij in elk geval naar ons luisteren. Wat wint hij ermee door ons aan te vallen voordat hij met ons heeft gepraat? We zouden hem een losgeld kunnen aanbieden, maar bovendien zouden we hem goede contacten in het vooruitzicht kunnen stellen met althans één Beijerstadse vaarders familie. Als hij oprecht van plan is een koninkrijk van de Piraten Eilanden te maken, zal hij uiteindelijk op zoek moeten naar een legale vorm van handel drijven. Waarom niet met Beijerstad? Waarom niet met de Vestrits?'

Bresker leunde achterover op zijn kussen. 'Om het overtuigend te maken zou je alles op schrift moeten stellen. Niet een of andere mondelinge overeenkomst, maar een bindend contract. Het beperkte losgeld dat we hem nu kunnen bieden, is alleen maar een opening. Het echte lokaas zouden de handelsovereenkomsten moeten zijn.' Hij keek haar aan. 'Je beseft toch wel dat sommige mensen in Beijerstad je een verrader zullen noemen? Kan je je familie binden aan een overeenkomst met een stelletje vogelvrijverklaarden?'

Ze zweeg even. 'Ik probeer te denken zoals mijn vader dat zou doen,' zei ze tenslotte zacht. 'Volgens hem was het kenmerk van een goede handelaar het vermogen om vooruit te zien. Om fundamenten te leggen voor de handel van morgen met de overeenkomsten die vandaag worden gesloten. Het was kortzichtig om ook het laatste beetje winst

uit een koop te knijpen, zei hij altijd. Een wijze koopman zorgt ervoor dat de andere partij nooit met een onplezierig gevoel van de onderhandelingstafel opstaat. Ik denk dat Kennit gaat slagen, en wanneer hij dat doet, worden de Piraten Eilanden hetzij een barrière tussen Beijerstad en de handel naar het zuiden, hetzij een extra aanlegplaats op de route. Ik denk dat Beijerstad en Jamaillia op korte termijn elk hun eigen weg zullen gaan. Kennit zou voor Beijerstad een machtige bondgenoot kunnen zijn, en bovendien een waardevolle handelspartner.'

Ze zuchtte, niet somber maar vastberaden. 'Ik denk dat ik het erop zou willen wagen. Ik zal een opening maken en er geen twijfel over laten bestaan dat ik niet namens heel Beijerstad spreek. Ik zal hem echter wel laten weten dat andere vaarders spoedig zullen volgen wanneer er eenmaal een over de brug is. Ik zal hem duidelijk maken dat ik spreek namens de familie Vestrit. Maar eerst moet ik een besluit nemen wat ik hem in alle redelijkheid kan aanbieden. Ik kan ervoor zorgen dat dit een succes wordt, Bresker. Dat weet ik zeker.' Ze lachte spijtig. 'Moeder en Keffria zullen razend zijn als ik het ze vertel. Althans, aanvankelijk. Maar ik moet doen wat ik denk dat het beste is.'

Bresker trok met zijn vingers een lome cirkel rond een van haar borsten. Zijn verweerde hand stak donker af tegen haar blanke huid. Hij boog zijn hoofd om haar te kussen en zei toen ernstig: 'Vind je het erg als ik bezig blijf terwijl jij nadenkt?'

'Bresker, ik meen het serieus!' protesteerde ze.

'Ik ook.' Zijn hand bewoog over haar lichaam naar beneden. 'Heel serieus.'

'Waar lach je om?' Amber deed haar opschrikken uit haar dagdroom en keek haar met een ondeugende grijns aan.

Althéa schrok. 'O, nergens om,' zei ze schuldbewust.

'Nergens om,' klonk de wrange stem van Jek uit haar kooi. Ze had haar arm over haar ogen gelegd en Althéa had aangenomen dat ze sliep. Nu richtte ze zich op. *Behalve om dat beetje meer dat zij krijgt en wij niet.'

Ambers gezicht was ernstig geworden. Althéa beet op haar tong. Ze kon deze discussie beter niet aangaan.

'Nou, je ontkent het tenminste niet,' zei Jek bitter terwijl ze overeind ging zitten. 'Dat zou ook nogal moeilijk zijn. Je komt als laatste binnen, spinnend als een poes die de roompot heeft gevonden, of je zit glimlachend te dagdromen, je wangen zo roze als van een kersverse bruid.' Ze hield haar hoofd schuin. 'Je moet zeggen dat hij zich moet scheren. Dan schuren de haren van zijn snor niet zo langs je hals.'

Althéa hief schuldbewust haar hand op. Er was geen ontkomen aan. Wat vind jij ervan?' vroeg ze zacht aan Jek.

'Anders dan dat het volstrekt oneerlijk is?' vroeg Jek. 'Anders dan dat je de positie van stuurman krijgt op hetzelfde moment dat je met de kapitein het bed in duikt?' Jek stapte uit haar kooi en kwam voor Althéa staan. 'Sommige mensen zouden kunnen denken dat je daar geen recht op hebt. Niet

op de positie en niet op de kapitein.'

Haar mond vormde een rechte lijn. Althéa hield haar adem in. Toen brak de vertrouwde grijns op Jeks gezicht door. Ze gaf Althéa een kameraadschappelijk duwtje tegen haar schouder. 'Maar ik vind dat je het allebei verdient en ik wens je veel geluk.' Ze trok een wenkbrauw op, haar grijns werd nog breder. Vertel eens, is hij een beetje goed in bed?'

'Goed genoeg,' mompelde Althéa verlegen.

'Nou, dan ben ik blij voor je. Maar denk erom dat je dat niet laat merken. Je kunt een man het beste in de waan houden dat hij nog altijd niet alles doet wat je graag zou willen. Dat houdt ze vindingrijk. Dus dan krijg ik nu de bovenste kooi.' Jek keek naar Amber alsof ze verwachtte dat deze zou protesteren.

'Mij best,' antwoordde deze. 'Ik ga mijn spullen halen om de derde kooi weg te halen. Wat wil je, Jek? Een tafel die we kunnen neerklappen of meer ruimte om ons te bewegen?'

'Komt Haff niet in de lege kooi slapen?' stelde Jek onschuldig voor. 'Tenslotte krijgt hij Althéa's positie als tweede stuur. Dan heeft hij ook recht op haar kooi.'

'Het spijt me dat ik je moet teleurstellen,' zei Althéa grijnzend. 'Hij blijft in het voorkasteel met de rest van de bemanning. Volgens hem is het belangrijk dat de rust daar weerkeert. Lavoy en zijn deserteurs hebben voor nogal wat opschudding gezorgd. Haff heeft het gevoel dat de mannen die met hem mee zijn gegaan, dat hebben gedaan omdat ze bang waren. Lavoy had ze tegen Bresker opgezet met als

argument dat het neerkwam op zelfmoord om de strijd met Kennit aan te gaan.'

Jek lachte blaffend. 'Alsof we dat niet allemaal al wisten.' Bij het zien van Althéa's gezicht ontnuchterde ze een beetje. 'Het spijt me. Maar als ze niet van meet af aan hebben geweten dat onze kansen niet echt gunstig waren, dan zijn het idioten en dan is het maar goed dat we ze kwijt zijn.' Ze hees zich soepel in de kooi die Althéa zojuist had leeggemaakt en zuchtte tevreden. 'Zo. En wat is het geheim van Bresker?'

'Hoe bedoel je?' vroeg Althéa.

'Hoe denkt hij Kennit te gaan aanpakken? Ik wed dat hij een goed plan heeft.'

'O. Dat. Ja, dat heeft hij.' Althéa hing haar plunjezak om haar schouder. Ze verdrong de vraag welk oordeel Sa velde over hen die anderen naar hun dood leidden.

Mingslij tuitte zijn lippen en zette het haveloze kopje voorzichtig terug op het ongelijke schoteltje. Het bevatte een waterige thee van wintermunt uit de moestuin. De goede, donkere thee uit Jamaillia was in vlammen opgegaan, samen met al het andere dat de Kwartsers in de pakhuizen hadden verzameld. Hij schraapte zijn keel. 'En, wat heeft u voor ons weten te bereiken?'

Serilla keek hem onbewogen aan. Eén ding was haar al duidelijk. Nu ze van Roed Caern af was, zou ze zich nooit meer door een man laten intimideren. En zeker niet door een man die dacht dat hij haar kon manipuleren. Had hij de

vorige dag dan niets geleerd?

Zoals ze had beloofd was Tintaglia op zoek gegaan naar de Kendrij en zoveel mogelijk andere levende schepen. Tijdens haar afwezigheid waren de leiders van Beijerstad bij elkaar gaan zitten om te proberen een bindende overeenkomst op te stellen. Al meteen bij het begin van de besprekingen had Mingslij erop gestaan - zonder dat met haar te overleggen - dat Serilla het laatste woord zou hebben. 'Zij vertegenwoordigt Jamaillia,' had hij met luide stem verkondigd. 'We zijn allemaal onderdanen van de satrapie. Dus ik vind dat we haar niet alleen namens ons moeten laten onderhandelen met de draak, maar dat ze ons bovendien onze rol moet wijzen in het nieuwe Beijerstad.'

Sparse Keiter, de visser, was opgestaan. 'Zonder oneerbiedig te willen zijn jegens de vrouwe moet ik toch verklaren dat ik haar gezag niet zal accepteren. Ze is welkom bij de besprekingen en als ze dat wil kan ze namens Jamaillia het woord voeren. Maar dit is een zaak van Beijerstad, en het is aan de bevolking van Beijerstad om deze te regelen.'

'Als u haar niet het gezag wenst toe te kennen waarop ze recht heeft, dan zie ik geen reden waarom de nieuwe vaarders hier nog zouden blijven,' had Mingslij met bulderende stem verklaard. 'Het is maar al te bekend dat de oude vaarders niet van plan zijn onze aanspraken op ons land te erkennen...'

'Gaat u dan toch gewoon weg,' had Dujia zuchtend verklaard. 'Of hou uw mond en luister. Er is al niet genoeg daglicht om de zaken te bespreken waarover we een besluit

moeten nemen, laat staan om tijd te besteden aan uw arrogantie.'

De anderen hadden hem aangekeken en zich door hun zwijgen achter de vertegenwoordigster van de Gemerkten opgesteld. Mingslij was dreigend opgestaan. 'Er is een heleboel dat ik weet!' had hij met dreunende stem gezegd. 'Jullie zullen nog wensen dat ik was gebleven om die dingen met jullie te delen. Dingen die alles wat jullie hier overeenkomen zinloos maken. Dingen die...'

Maar de rest van al die 'dingen' was verloren gegaan toen twee potige jonge kerels van de Drie Schepen-immigranten hem letterlijk bij zijn kraag hadden gegrepen en hem de raadzaal uit hadden gedragen. Zijn laatste verbaasde blik op Serilla bewees duidelijk dat hij had verwacht dat ze zijn kant zou kiezen. Dat had ze niet gedaan. Noch had ze geprobeerd de bijeenkomst naar haar hand te zetten. In plaats daarvan was ze slechts aanwezig geweest, zoals Sparse Keiter had voorgesteld, als getuige namens Jamaillia. Bovendien beschikte ze over een grote kennis over de oorspronkelijke voorwaarden van het Beijerstadse handvest. In veel opzichten was ze beter op de hoogte dan de Beijerstadse vaarders zelf, die verrast hun respect hadden getoond voor haar kennis. Misschien begonnen ze te beseffen dat ze allemaal hun voordeel konden doen met haar gedetailleerde kennis van de officiële relaties tussen Beijerstad en Jamaillia. De nieuwe vaarders waren minder tevreden geweest. Inmiddels keek ze hun woordvoerder aan, hem uitdagend de confrontatie nog

verder op het spits te drijven. Mingslij legde haar langdurige zwijgen verkeerd uit en dacht dat ze zich in verlegenheid gebracht voelde. 'Ik zal u dit vertellen. U hebt ons twee keer teleurgesteld. Diep teleurgesteld. U moet u goed bedenken wie uw vrienden zijn. Ik kan me niet voorstellen dat u serieus van plan bent het oude handvest te steunen. Dat heeft ons niets te bieden. U moet toch meer voor ons kunnen doen. Na alles wat we voor u hebben gedaan,' voegde hij er sluw aan toe.

Serilla nam op haar gemak een slok thee. Ze zaten in de salon van Davads huis. De Kwartse plunderaars hadden de oostelijke vleugel in de as gelegd, maar dit stuk van het huis was nog bewoonbaar. Ze glimlachte vluchtig. Haar kopje was niet gebarsten. Een klein maar bevredigend detail. Ze was niet langer bang hem te beledigen. Het werd tijd om een streep te trekken. Ze keek Mingslij onbewogen aan. 'Ik ben van plan het oude handvest op te leggen. Sterker nog, ik ben van plan het voor te stellen als het fundament voor het nieuwe Beijerstad.' Ze glimlachte stralend alsof er zojuist een briljant idee bij haar was opgekomen. 'Misschien zouden de Wilde Regenlanders u dezelfde status aanbieden als de Gemerkten. Dat wil zeggen, als u bereid bent stroomopwaarts te gaan. De eisen zouden natuurlijk ook dezelfde zijn. U zou uw wettige dochters en zonen moeten meenemen. Wanneer ze met kinderen uit de families daar trouwen, zouden ze de titel vaarder krijgen.'

Hij leunde abrupt achterover en trok zijn zakdoek te

voorschijn om zijn mond te betten. 'Alleen al het idee is weerzinwekkend. Probeert u soms de spot met me te drijven, vrouwe Serilla?'

'Helemaal niet. Ik zeg alleen dat de zogenaamde nieuwe vaarders er het verstandigst aan doen zich bij de onderhandelingen aan te sluiten, net als iedereen. En bovendien moeten ze begrijpen dat ze, net als iedereen, aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen om hier te worden geaccepteerd.'

Zijn ogen fonkelden. 'Om hier te worden geaccepteerd? We hebben het volste recht om hier te zijn! Wé hebben privileges die ons zijn toegekend door satraap Cosgo persoonlijk. Hij heeft ons land gegeven en...'

'Privileges die u van hem hebt gekocht met geschenken en schandalige omkoopbedragen. Omdat u wist dat het omkopen van de satraap de enige manier was om dergelijke privileges te krijgen. Die privileges zijn gebaseerd op oneerlijke afspraken en verbroken beloften.' Ze nam nog een slok thee. 'Als ze dat niet waren geweest zou u er nooit zoveel voor hebben betaald. Wat u hebt gekocht zijn leugens, "nieuwe vaarder" Mingslij.

Inmiddels regeert de waarheid in Beijerstad. En de waarheid is dat de Drie schepen-immigranten waarlijk het recht hebben hier te zijn. Ze hebben dat recht gekregen door onderhandelingen met de Beijerstadse vaarders zelf, meteen toen ze hier kwamen. Gisteravond hebben ze verder onderhandeld. Ze zullen land krijgen en een stem in de Raad,

als erkenning voor alles wat ze hebben gedaan tegen de Kwartse invasie. O, ze zullen nooit Beijerstadse vaarders worden. Of hun kinderen zouden moeten trouwen met een vaarderszoon of -dochter. Maar ik stel me zo voor dat de Beijerstadse vaarders een soort ceremoniële aristocratie zullen worden, meer dan een heersende klasse. Bovendien schijnen de Drie Schepen-immigranten hun naam te koesteren, als een onderscheiding. De Gemerkten die ervoor hebben gekozen in Beijerstad te blijven in plaats van naar de Wilde Regenlanden te gaan, zullen de kans krijgen hun eigen land te verdienen door te helpen bij de wederopbouw van Beijerstad. Met het land zullen ze ook stemrecht krijgen, zodat ze op gelijke voet komen te staan met iedere andere landeigenaar.'

'O, dan is het goed.' Mingslij leunde achterover en legde tevreden zijn handen op zijn buik. 'Dat had u me meteen moeten vertellen. Als stemrecht en invloed op het stadsbestuur worden gebaseerd op het bezit van land hebben we als nieuwe vaarders niets te vrezen.'

'Daar hebt u gelijk in. Wanneer u op legale wijze land weet te verwerven zult ook u stemrecht in de Raad krijgen.'

Zijn gezicht liep rood aan. 'U hebt ons verraden!'

'Wat had u dan verwacht? U hebt de satrapie verraden door Cosgo te verleiden tot het geven van privileges waarvan u wist dat ze niet legaal waren. Toen kwam u hier en u verraadde Beijerstad door onze kusten te bezoedelen met slavernij en onze economie en onze manier van leven te

ondergraven. Maar dat was nog niet genoeg. U en uw trawanten wilden alles, niet alleen de landerijen van Beijerstad maar ook de geheime handel.'

Ze zweeg even om van haar thee te nippen en naar hem te glimlachen. 'En daarvoor was u bereid tot een samenzwering om de satraap te vermoorden. U zou de moord hebben gebruikt als excuus om de Beijerstadse vaarders te laten afslachten door de Kwartsers, zolang u uw rijkdommen maar niet verloor. Toen werd u zelf verraden. Door de Kwartsers. U was stomverbaasd, maar u hebt er niets van geleerd. In plaats daarvan probeert u mij naar uw hand te zetten zoals u dat met de satraap hebt gedaan. Niet met rijkdommen maar met dreigementen. U bent opnieuw verraden, Mingslij! Deze keer door mij. Als u het tenminste verraad wilt noemen dat ik sta voor datgene waarin ik altijd heb geloofd.'

Op rustige toon vervolgde ze: 'Nieuwe vaarders die schouder aan schouder werken met Drie Schepen-immigranten en voormalige slaven krijgen in ruil daarvoor een stuk land. Dat hebben de inwoners van Beijerstad zelf bepaald, zonder aandrang van mij. Het is het beste aanbod dat u zult krijgen. Maar u zult het niet aannemen, want uw hart ligt niet hier. Het heeft nooit hier gelegen. Uw vrouwen en erfgenamen zijn hier niet. Beijerstad is voor u altijd een plek geweest om te plunderen, nooit een thuis, nooit een nieuwe kans.'

'En wat gebeurt er wanneer de vloot uit Jamaillia arriveert?' vroeg hij. 'De vogels die naar Jamaillia zijn gestuurd, hebben

gewaarschuwd voor verraad van de oude vaarders jegens de satraap.'

'Als Jamaillia van plan was geweest een vloot te sturen, had het dat inmiddels al gedaan,' zei ze ijzig. 'Tenzij ik me sterk vergis, hebben ze besloten dat ze beter thuis kunnen blijven om te beschermen wat ze hebben, in plaats van naar het noorden te zeilen om Beijerstad te plunderen. Als, let wel, als, deze vloot uit Jamaillia hier ooit arriveert, dan betwijfel ik of deze veel zal voorstellen. Ik kan u verzekeren dat ik maar al te goed op de hoogte ben van de inhoud van de schatkist van Jamaillia. De dood van de satraap en de dreiging van een burgeroorlog zal de meeste edelen ertoe nopen hun rijkdommen dicht bij huis te houden. Ik weet wat de samenzweerders hadden gehoopt. U dacht dat uw bondgenoten met een machtige vloot uit Jamaillia zouden komen om Beijerstad aan u over te dragen. U dacht ongetwijfeld ook dat u op hun bescherming zou kunnen terugvallen tegen de Kwartsers, voor het geval dat die te inhalig zouden worden. En dat werden ze ook. Veel eerder dan u had verwacht'

Ze zuchtte. 'Als deze vloot hier ooit arriveert,' vervolgde ze, 'zullen ze worden ontvangen met diplomatie en een degelijk versterkte haven. Ze zullen een stad aantreffen die zichzelf herbouwt na een ongerechtvaardigde aanval door Kwarts. Ik stel voor dat u de positie van de nieuwe vaarders in Beijerstad eens vanuit een heel andere invalshoek bekijkt. Wat doet u als blijkt dat de satraap niet dood is? Want als de draak de

waarheid spreekt wanneer ze zegt dat Malta Vestrit nog leeft, dan leeft de satraap misschien ook nog wel. Dat zou wel eens erg ongemakkelijk voor u kunnen worden. Zeker omdat ik de bevestiging heb - in uw eigen handschrift - van een samenzwering van nieuwe vaarders tegen zijn leven. Niet dat u er persoonlijk bij betrokken was, natuurlijk. Hoe dan ook, als de vloot hier is ontvangen, niet met krachtsvertoon, noch met burgerlijke onrusten, maar met een hoffelijk en diplomatiek welkom...'

Ze hield haar hoofd schuin en glimlachte innemend. 'We zullen zien. O, en heb ik u al gewaarschuwd dat deze vloot uit Jamaillia niet alleen de Piraten Eilanden zal moeten passeren, maar ook de Kwartse "patrouille"vaartuigen? Dat lijkt me even hachelijk als het passeren van een korf woedende bijen. Als en wanneer de vloot ons bereikt zijn ze misschien wel blij met een vredige haven en een draak als wachter. Of was u Tintaglia vergeten?' vroeg ze terloops.

'U krijgt hier spijt van!' Mingslij stond op. Het porselein op de tafel rinkelde. 'U zou zijn meegevoerd op de vleugels van ons verzet naar een machtige positie! U had als een rijke vrouw naar Jamaillia kunnen terugkeren en de rest van uw leven in weelde en beschaving kunnen doorbrengen. In plaats daarvan hebt u uzelf veroordeeld tot dit achterafstadje met zijn boerse bevolking. Er heerst hier geen respect voor de satrapie. Hier zult u niets anders zijn dan een alleenstaande vrouw. Een van de velen!'

Hij stormde het vertrek uit en smeet de deur achter zich

dicht. Een alleenstaande vrouw. Een van de velen! Mingslij zou nooit weten dat wat hij als een vloek had bedoeld, Serilla als muziek in de oren klonk.

De Kendrij voer met volle zeilen de haven binnen. De bemanning was minder talrijk dan bij zijn vertrek, maar desalniettemin had het schip goede vorderingen gemaakt. Reyn Khuprus zat op het uitgebrande dak van een deels verwoest pakhuis toen hij het zag aankomen. Boven zijn hoofd cirkelde Tintaglia, als een zilveren flits aan de hemel. De draak had vluchtig contact met zijn geest. 'Degene die jij Ophelia noemt, komt er ook aan.'

Hij keek naar de Kendrij terwijl de bemanning hem aanmeerde langs een van de verwoeste steigers. Het levende schip was veranderd. Het beminnelijke, jongensachtige boegbeeld wuifde niet uitbundig met zijn armen, noch klapte het in zijn handen of gilde het van blijdschap over zijn veilige thuiskomst. In plaats daarvan had het zijn armen voor zijn borst gekruist. Er lag een gesloten uitdrukking op zijn gezicht. Reyn kon wel vermoeden wat er was gebeurd. Tintaglia had Kendrij verteld wie en wat hij werkelijk was. De laatste keren dat hij op de Kendrij had gevaren, was hij zich een paar keer ongemakkelijk bewust geweest van de draak die diep binnen in het schip loerde. Nu waren zijn drakenherinneringen ongetwijfeld volledig naar boven gekomen.

Ineens daagde er een gruwelijk besef. Hij was gedoemd deze verandering zich in elk levend schip te zien voltrekken.

Tegenover elk verslagen of gesloten gezicht zou hij moeten bekennen wat zijn voorouders hadden gedaan. Al dan niet bewust hadden ze de draken hun drakenleven ontstolen en hun geest veroordeeld tot een eeuwig leven zonder geslacht, zonder vleugels, als schip. Hij zou gelukkig moeten zijn met de tijding dat Ophelia haar ontmoeting met de Kwartsers had overleefd. In plaats daarvan wilde hij er niet bij zijn wanneer Grag Tenira naar de haven kwam om het schip te begroeten dat hij zijn leven lang had liefgehad, maar in plaats daarvan een van woede zinderende draak zou aantreffen. Het waren niet alleen de draken die hij had bezeerd. Spoedig zou hij in de ogen van zijn vriend de schade zien die de Beijerstadse families met hun levende schepen hadden ondervonden.

Te veel veranderingen, te veel veranderingen, hield hij zichzelf voor. Hij had nog geen duidelijkheid over zijn gevoelens. Eigenlijk zou hij blij moeten zijn. Malta leefde nog. Beijerstad had een gedegen overeenkomst gesloten met de draak die klaar lag om door haar te worden ondertekend. De Kwartsers waren verdwenen, althans voorlopig. En als alles goed ging, zou er in de toekomst een nieuwe stad der Ouden zijn die hij kon gaan ontdekken. Deze keer zou hij de leiding hebben, zonder plundering of haastige schattenroof. Hij zou Malta naast zich hebben. Alles zou goed komen. Alle wonden zouden genezen.

Op de een of andere manier kon hij er niet in geloven. Het vluchtige besef van Malta dat Tintaglia hem had bezorgd, was als de geur van voedsel voor een man die uitgehongerd is.

Het was niet genoeg om het verlangen dat hij voelde te bevredigen.

Bij een geluid in het gebouw beneden hem keek hij naar de grond, in de verwachting daar een zwerfhond of een kat te zien. In plaats daarvan zag hij dat Selden zich een weg baande door de chaos. 'Ga daar weg!' riep hij geërgerd naar beneden. 'Zie je dan niet dat het dak elk moment kan instorten?'

'Vandaar dat jij erop zit, zeker?' Selden was volstrekt niet onder de indruk.

'Ik had een plek nodig om de haven in de gaten te houden en om te kijken of Tintaglia al in aantocht was. Ik kom nu naar beneden.'

'Mooi zo. Tintaglia is verdwenen om zich mooi te maken, maar straks komt ze terug om haar handtekening te zetten onder de overeenkomst die de Raad heeft opgesteld.' Hij haalde diep adem. 'Ze wil dat de Kendrij onmiddellijk wordt geladen met voorraden en bouwers en stroomopwaarts vaart, zodat er zo snel mogelijk met het werk kan worden begonnen.'

'En waar moeten die voorraden vandaan komen?' vroeg Reyn sarcastisch.

'Dat maakt haar niet uit. Ik heb voorgesteld dat de Kendrij om te beginnen alleen maar bouwers de rivier op moet brengen. In Trehaug kunnen ze aanleggen om mensen aan boord te nemen die de rivier kennen. Eenmaal op de plek waar ze wil dat de rivier wordt uitgediept, zullen ze eerst moeten bekijken wat er precies gedaan moet worden voordat

ze kunnen besluiten hoe ze het gaan doen.'

Reyn vroeg niet waar hij al die kennis vandaan had. In plaats daarvan klom hij langs de overhangende dakrand van het gebouw naar beneden. De schubben op Seldens wenkbrauwen en lippen glinsterden in de winterzon. 'Ze heeft je eropuit gestuurd om me te gaan halen, hè?' vroeg Reyn terwijl hij op de grond sprong.

'Nee, ik wilde gewoon zeker weten dat je erbij zou zijn. Zodat je haar aan haar belofte kunt houden. Anders gaat haar eerste zorg uit naar haar zeeslangen en de mogelijkheid dat er nog meer draken zijn die ergens in hun cocon liggen te wachten tot ze tot leven worden gewekt. Als we het aan haar overlaten, zal het maanden duren voordat ze op zoek gaat naar Malta.'

'Maanden!' Reyn voelde een plotselinge woede in zich opwellen. 'We zouden vandaag moeten vertrekken!' Een misselijkmakende zekerheid bekroop hem. Het zou nog dagen duren voordat ze konden vertrekken. Alleen al het tekenen van het contract zou waarschijnlijk een dag in beslag nemen. Dan kwam de selectie van mensen die stroomopwaarts zouden gaan en het bevoorraden van de Kendrij. 'Na alles wat Malta heeft gedaan om haar te bevrijden, zou je toch denken dat ze althans een greintje dankbaarheid zou voelen.'

Selden fronste peinzend zijn wenkbrauwen. 'Het is niet dat ze een hekel heeft aan Malta. Of aan jou. Ze denkt gewoon anders. Draken en zeeslangen zijn veel belangrijker voor haar

dan mensen.' Hij zweeg even. 'Voor Tintaglia lijken alle mensen op elkaar, en onze zorgen en problemen vindt ze volstrekt onbeduidend. Het is aan ons om dat soort dingen belangrijk voor haar te maken. Als ze in haar plannen slaagt, zullen er straks meer draken zijn die de wereld met ons delen. Alleen zullen zij vinden dat wij de wereld met hen delen. Volgens mij moeten we nu meteen duidelijk maken wat we van haar en haar soortgenoten verwachten.'

'Maar om nou dagen te wachten tot we vertrekken...'

'Een paar dagen wachten is beter dan een eeuwigheid,' zei Selden. 'We weten dat Malta nog leeft. Had je het gevoel dat haar leven in gevaar was?'

Reyn zuchtte. 'Ik zou het niet kunnen zeggen,' moest hij toegeven. 'Ik vóélde haar, maar het leek wel alsof ze me probeerde te negeren.'

Ze zwegen allebei. De winterdag was koud, maar er stond geen wind en de hemel was stralend blauw. Stemmen droegen ver, het geluid van hamers schalde door de stad. Terwijl ze samen door de straten van Beijerstad liepen voelde Reyn de verandering in de lucht. Overal spraken de drukte en de bedrijvigheid duidelijk van hoop en geloof in de toekomst. Gemerkten en Drie Schepen-immigranten werkten zij aan zij met vaarders, zowel oude als nieuwe. Er waren nog maar weinig winkels open, maar op straathoeken stonden jongelui te venten met schelpdieren en vruchten van de natuur. Er leek ook meer volk op de been te zijn. Hij vermoedde dat de vluchtelingenstroom was omgedraaid en dat degenen die de

stad waren ontvlucht bezig waren terug te keren. Het tij was gekeerd. Beijerstad zou herrijzen uit zijn as.

'Je schijnt erg veel over draken te weten,' zei Reyn tegen Selden. Waar komt al die plotselinge kennis vandaan?'

In plaats van antwoord te geven stelde Selden zelf een vraag. 'Ik ben bezig een Regenlander te worden, hè?'

Reyn keek hem niet aan. Hij wist niet zeker of Selden hem uitgerekend op dit moment in zijn gezicht wilde kijken. De veranderingen in zijn eigen uiterlijk leken in een stroomversnelling te verkeren. Zelfs zijn nagels werden dikker en hoornachtiger. Doorgaans voltrokken zulke veranderingen zich pas wanneer een Regenlander de middelbare leeftijd bereikte. 'Daar lijkt het wel op. Vind je het vervelend?'

'Nee, niet echt. Ik denk alleen niet dat mijn moeder het leuk vindt.' Voordat Reyn kon reageren vervolgde hij: 'Ik heb nu ook de dromen van een Regenlander. Dat is begonnen in de nacht dat ik in de stad in slaap viel. Toen jij me vond had ik zo'n droom. Ik kon toen de muziek niet horen, zoals Malta, maar als ik nu terug zou gaan waarschijnlijk wel. Mijn kennis groeit vanzelf zonder dat ik weet waar die vandaan komt.' Hij fronste zijn geschubde wenkbrauwen. 'Hij behoorde aan een ander toe, maar op de een of andere manier krijg ik hem nu. Is dat wat ze noemen "verdrinken in herinneringen"? Het is alsof er een rivier van herinneringen door me heen stroomt. Ben ik bezig gek te worden, Reyn?'

Hij legde zijn hand op de schouder van de jongen. Zo'n tengere schouder om zo'n zware last op zich te nemen. 'Dat

hoeft niet. We worden niet allemaal krankzinnig. Sommigen van ons leren met de stroom mee te zwemmen.

HOOFDSTUK 20
Gevangen
~

Weet je zeker dat je het warm genoeg zult hebben?' vroeg Jani Khuprus voor de zoveelste keer.

Selden rolde medelevend met zijn ogen naar Reyn en de Regenlander betrapte zich erop dat hij glimlachte. 'Ik weet het niet,' antwoordde hij naar waarheid. 'Maak je geen zorgen, moeder. Het zal niet erger zijn dan zeilen in slecht weer.'

Ze stonden in een haastig vrijgemaakt gebied achter de Vaardershal. Tintaglia had geëist dat elke stad waar de vaarders de scepter zwaaiden, in de toekomst een open plek zou hebben waar een draak comfortabel kon landen. En wanneer een draak verkoos in een stad te landen, moesten de bewoners hem een warm welkom bieden en een toereikend maal. De onderhandelingen over de definitie van een 'toereikend maal' hadden verscheidene uren in beslag genomen. Het vlees moest levend zijn en ten minste zo groot zijn als een 'stevig stierkalf aan het eind van zijn eerste jaar'. Toen ze te horen kreeg dat het waarschijnlijker was dat ze gevogelte zou krijgen, omdat Beijerstad geen graasgronden voor vee bezat, was ze gaan mokken tot iemand haar verwarmde olie had aangeboden en hulp bij het verzorgen van haar schubben wanneer ze op bezoek kwam. Dat had haar milder gestemd.

Dergelijke kibbelarijen hadden dagen in beslag genomen, totdat Reyn dacht dat hij helemaal gek zou worden. Het tiental

duiven waarover Beijerstad en Trehaug beschikten, was zo vaak heen en weer gevlogen dat de dieren in staat van uitputting verkeerden. De bondige boodschappen die waren gestuurd en ontvangen, hadden niet alles kunnen duidelijk maken wat er in beide steden gaande was. Reyn was opgelucht geweest toen ze in een enkele regel waren geïnformeerd van het feit dat zijn stiefvader en zijn halfzuster veilig en gezond in de stad waren teruggekeerd. Bendir had Trehaug verlaten om stroomopwaarts te gaan naar de plek die Tintaglia had aangewezen. Hij zou zowel op zoek gaan naar een manier om de rivier uit te diepen, als naar sporen van een begraven stad. Tevreden dat haar opdrachten werden nageleefd had Tintaglia er eindelijk mee ingestemd op zoek te gaan naar Malta. Reyn was verrast door het aantal mensen dat zich had verzameld om getuige te zijn van zijn vertrek; waarschijnlijk meer uit nieuwsgierigheid dan uit bezorgdheid over zijn missie.

'Ben je klaar?' vroeg Tintaglia geïrriteerd. Door de band die ze hadden sprak ze met hem via zijn geest, zodat hij haar ergernis kon vóélen.

Vastberaden scheidde hij haar emoties van de zijne. Helaas bleef hij daardoor achter met weinig meer dan nervositeit en angst. Hij liep naar de draak toe. 'Ik ben klaar.'

'Mooi.' Ze liet haar blik over de verzamelde menigte gaan. 'Als ik terugkom verwacht ik vorderingen te zien. Grote vorderingen.'

Selden maakte zich plotseling los van zijn moeder en

drukte Reyn een klein stoffen zakje in zijn handen. Het rammelde. 'Neem deze maar mee. Ze waren van Malta. Misschien heb je er iets aan.'

Ernstig deed Reyn het kleine zakje open, in de veronderstelling dat hij sieraden zou zien glinsteren. In plaats daarvan bleek het zakje een handvol gekleurde honingsnoepjes te bevatten. Verward keek hij Selden aan. Deze haalde zijn schouders op.

'Ik was gisteren in ons oude huis, om te zien wat er nog van over was. Bijna alles was gestolen of vernield. Dus ik ben op sommige minder voor de hand liggende plekken gaan kijken.' Selden grijnsde. 'Ik wist waar Malta haar snoep verstopte.' De uitdrukking op zijn gezicht werd teder. 'Ze houdt van honingsnoepjes. Maar ze zijn goed tegen de kou. Dus ik denk niet dat ze het erg vindt als je ze opeet.'

Reyn stopte het zakje in zijn buidel. 'Dank je wel,' zei hij ernstig. Hij deed een wollen omslagdoek om zijn gezicht en stopte die in de kraag van zijn jasje.

'Heel verstandig,' zei Selden bemoedigend. 'Je bent erg veranderd, weet je dat? Toen ik je voor het eerst zag, dacht ik dat Malta het niet erg zou vinden. Maar je hebt nu veel meer bulten en knobbels.' Hij hief zijn hand naar zijn eigen gezicht en streek over zijn wenkbrauwen. 'Ze blijft erin als ze mij ziet,' voorspelde hij opgewekt.

De draak ging op haar achterpoten staan. 'Schiet op!' zei ze kortaf tegen Reyn. 'Doe een stapje opzij, kleine minstreel,' vroeg ze aanzienlijk vriendelijker aan Selden. 'En scherm je

ogen af. Ik wil je niet verblinden met het stof dat mijn vleugels opjagen.'

'Dank u, verhevene. Hoewel het niet zo'n groot verlies zou zijn om door u te worden verblind, als mijn laatste beeld het uwe was, zilver en blauw glanzend in uw vlucht. Uit die herinnering zou ik tot het eind van mijn dagen vreugde kunnen putten.'

'Vleier!' spotte de draak, maar ze maakte er geen geheim van dat zijn woorden haar plezier deden. Zodra Selden weg was, pakte ze Reyn van de grond alsof hij een stuk speelgoed was. Haar klauwen sloten zich om zijn borst, zijn armen en benen hingen vrij in de lucht.

Toen ontvouwde ze haar vleugels en zakte ze door haar machtige achterpoten. Een keer, twee keer sloeg ze met haar vleugels. Hij probeerde een afscheid te roepen maar kon niet genoeg lucht krijgen. Ze sprong zo plotseling omhoog dat zijn hoofd achterover sloeg. De afscheidskreten werden overstemd door het gestage dreunen van haar vleugels. Hij sloot zijn ogen tegen de koude wind. Toen hij ze weer opendeed, keek hij neer op een glinsterend tapijt van blauw en grijs, met een patroon van lome rimpelingen. De zee, besefte hij. Een uitgestrekte, ijskoude watervlakte diep beneden hem. Hij slikte.

'Waar wil je naartoe?'

'Waar ik naartoe wil? Naar Malta, natuurlijk.'

'Ik heb het je al eerder gezegd: ik kan wel voelen dat ze nog leeft, maar dat betekent niet dat ik weet waar ze is.'

Moedeloosheid overspoelde Reyn. De draak kreeg medelijden met hem. 'Probeer hoe ver je komt,' stelde ze voor. Dankzij zijn contact met haar werd hij zich opnieuw bewust van Malta. Hij sloot zijn ogen en gaf zich over aan de sensatie die horen, zien noch ruiken was, maar een griezelige afspiegeling van alle drie. Hij merkte dat hij diep inademde alsof hij haar geur in de koude lucht kon proeven. Tegelijkertijd wist hij zeker dat er iets van hem naar haar reikte.

Ze vonden elkaar in een warme, slaperige vermoeidheid. Net als de ervaringen in het droomdoosje die ze hadden gedeeld, ervoer hij haar wereld zoals zij deze ervoer. Warm... een langgerekte, wiegende beweging... Hij ademde diep met haar mee en proefde de onmiskenbare geur van een schip. Hij maakte zich los van zijn eigen lichaam en reikte nog stoutmoediger naar haar. Hij voelde warm beddengoed om haar heen en werd zich bewust van het diepe ritme van haar ademhaling. Ze lag te slapen, met haar wang op haar hand. Hij werd die hand en wiegde haar warme, zachte wang. Liefkoosde deze. Ze glimlachte in haar slaap. 'Reyn.' Ze herkende hem zonder zich bewust te zijn van zijn aanwezigheid.

'Malta, mijn liefste,' antwoordde hij teder. Waar ben je?'

'In bed,' zei ze met een verlangende zucht.

'Maar waar?' hield hij vol, spijtig dat hij de uitnodiging niet kon aannemen. 'Op een schip. Een schip uit Kwarts.'

Waarheen ben je op weg?' vroeg hij wanhopig. Hij voelde

dat het contact begon te vervagen terwijl zijn ergerlijke vragen botsten met haar dromen. Hij klampte zich aan haar vast, maar ze trok zich terug in haar slaap. Waar ben je?' vroeg hij. Waar ben je?'

'Op weg naar Jamaillia!' Malta vloog met een ruk overeind in bed. 'Op weg naar Jamaillia,' herhaalde ze, maar ze kon zich niet herinneren waarom ze dat zei. Ze had het afschuwelijke gevoel dat ze was wakker geschrokken uit een belangwekkende droom, maar ze kon zich er niets meer van herinneren.

Eigenlijk was het bijna een opluchting. Wanneer ze wakker was kon ze haar gedachten onder controle houden. De nachten brachten verraderlijke dromen over Reyn, verrukkelijke dromen die haar een afschuwelijk gevoel van verlies bezorgden. Ze kon maar beter wakker zijn en zich niets meer herinneren dan wakker worden met tranen op haar gezicht. Ze streek over haar wangen. Een van haar handen begon vreemd te prikken. Ze rekte zich uit, toen moest ze toegeven dat ze onherroepelijk wakker was. Gapend gooide ze de dekens van zich af.

Ze was inmiddels al bijna gewend geraakt aan de weelderige inrichting van de hut. Dat deed echter niets af aan het plezier dat ze eraan beleefde. De kapitein had haar twee dekknechten toegewezen en toestemming gegeven om in het ruim op zoek te gaan naar spullen om het de satraap zo comfortabel mogelijk te maken. Ze had elke bescheidenheid opzijgezet.

Op de grond lag een dik tapijt van zachte wol en langs de muren hingen wandtapijten in stralende kleuren. De rokerige lantaarn was vervangen door kandelaars. Haar veldbed bestond uit een stapel dekens en bontvellen. Op het bed van de satraap lagen zware beren- en schapenvachten. Een rijk bewerkte oosterse waterpijp stond ernaast, een gordijn van damast schermde hem af tegen tocht.

Vanachter dat gordijn klonk zijn onregelmatige gesnurk. Mooi zo, dan had ze de tijd om zich aan te kleden voordat hij wakker werd. Op haar tenen liep ze de hut door naar een grote kist. Ze deed hem open en rommelde door de stapels kleren die erin lagen: stoffen in elke kleur en van elke denkbare structuur. Ze koos iets warms, van een zachte, blauwe stof. Toen ze het gewaad tegen zich aan hield, bleek dat het te groot was. Maar daar wist ze wel raad mee. Ze keek wat ongemakkelijk naar de draperieën rond het bed van de satraap, toen trok ze het blauwe gewaad over haar hoofd. Daaronder liet ze haar nachtjapon op de grond vallen, waarna ze haar armen door de lange mouwen stak. Er kwam nog een zwakke parfumgeur van het gewaad. Ongetwijfeld de geur van de vorige eigenares. Ze besloot zich niet af te vragen hoe de kist met al die prachtige kleren in handen van de Kwartsers was gekomen. Door zelf in vodden te lopen zou ze de rechtmatige eigenaar niet meer tot leven kunnen wekken. Het zou alleen haar eigen levenskansen kleiner maken.

Er zat een spiegel in het deksel van de kist, maar Malta vermeed het erin te kijken. De eerste keer dat ze

opgewonden het deksel had opgetild, was haar eigen weerspiegeling het eerste geweest dat ze zag. Het litteken was veel erger dan ze zich had voorgesteld: een dubbele richel van bleek, rimpelend vlees dat bijna van haar neus tot onder haar haarlijn reikte. Ongelovig had ze de dikke vleesrand aangeraakt, toen was ze vol afschuw teruggedeinsd.

De satraap had gelachen.

'Zie je nou wel,' had hij gehoond. 'Ik heb het je toch gezegd? Je korte moment van schoonheid is voorbij. Je zou er verstandig aan doen te leren dienstbaar en inschikkelijk te zijn. Dat is alles wat je is gebleven. Elke vorm van trots zou niets anders zijn dan zelfbedrog.'

Ze had geen woord kunnen uitbrengen maar slechts zwijgend naar haar spiegelbeeld gestaard.

De satraap had de betovering verbroken door haar een por met zijn voet te geven. 'Vooruit, aan het werk! Ik moet vanavond met de kapitein dineren en je hebt mijn kleren nog niet klaargelegd. En bedek, in Sa's naam, die spleet in je hoofd.'

Die avond had ze als een hond op de grond naast zijn stoel gezeten. Behalve een paar woorden in het Jamailliaans was het tafelgesprek een raadsel voor haar. Af en toe gaf hij wat eten aan haar door. Alleen dingen die hij zelf niet lekker vond. Ze bleef zwijgen, met een krampachtige glimlach om haar mond, zelfs toen hij nonchalant zijn vingers afveegde aan haar gewaad. Eén keer was het gesprek tussen de mannen op haar gekomen. De satraap zei iets, de kapitein antwoordde en ze

barstten allebei in lachen uit. De satraap had haar een minachtende duw met zijn voet gegeven.

Het verbaasde haar hoe bezeerd ze zich daardoor had gevoeld. Voor zich uit starend had ze haar gezicht zorgvuldig in de plooi gehouden, terwijl de mannen zich te goed deden aan kostbare delicatessen en dure wijnen die van andere schepen waren geroofd. Na het eten genoten ze van de zeldzame genotskruiden uit de voorraad in kapitein Deiari's gelakte kist. Later die avond vertelde de satraap haar minachtend dat dit geen piratenschip was maar een van zijn patrouilleschepen, en dat alle buit in beslag genomen vracht was van smokkelaars en echte piraten. Sterker nog, had hij uit de hoogte vervolgd, een van zijn favoriete edelen in Jamaillia had een belangrijke bijdrage geleverd aan het in de vaart brengen van het schip en had uit dien hoofde dan ook aanspraak op een aanzienlijk deel van de buit.

Ze was erin geslaagd haar gezicht de hele avond in de plooi te houden. Zelfs toen ze de satraap weer braaf was gevolgd naar hun hut en hem had geholpen met uitkleden, waarbij hij opnieuw toenaderingspogingen had gedaan, had ze haar doortastendheid bewaard. Pas toen ze zeker wist dat hij sliep waren de tranen gekomen. Dienstbaar en inschikkelijk. Was dat werkelijk alles wat haar was gebleven? Geschokt besefte ze dat het klonk naar het leven van haar moeder. Dienstbaar en inschikkelijk jegens haar Kwartse vader. Wat zou hij zeggen als hij haar nu kon zien? Zou hij vervuld zijn van afschuw, of zou hij denken dat ze eindelijk had geleerd een echte vrouw

te zijn? Het deed pijn zich zulke dingen af te vragen over iemand die haar zo dierbaar was. Ze had altijd geloofd dat hij van al zijn kinderen het meest van haar had gehouden. Maar hoe hield hij van haar? Als van een onafhankelijke jonge vrouw, een vaardersdochter? Of zou hij de rol die ze nu speelde meer kunnen waarderen?

Diezelfde gedachte hield haar bezig terwijl ze de veters van het keurslijfje aantrok en het blauwe gewaad zodanig opbond dat ze niet op de zoom zou stappen. Ze krulde haar haar en zette het vast in haar nek. Haar litteken verborg ze met een sjaal. Toen ze klaar was, bekeek ze zichzelf in de spiegel. Het leven aan boord van een schip deed haar huid geen goed. Ze was veel te bleek, maar haar ogen en haar lippen hadden duidelijk te lijden gehad van de wind.

Vastberaden deed ze het deksel van de kist dicht. Met haar houding, niet met haar uiterlijk, had ze het respect gewonnen van de kapitein en de bemanning. Daar moest ze aan vasthouden. Ze had er weinig vertrouwen in dat Cosgo deze klucht zonder haar zou kunnen volhouden. Alleen haar slaafsheid stelde hem in staat zich te gedragen als een satraap. Het was weerzinwekkend dat ze zoveel kracht moest steken in het versterken van zijn geloof in zijn eigen superioriteit. En wat nog erger was: hoe meer ze hem vleide, des te aantrekkelijker vond hij haar. Ze was echter sterker dan hij. Zijn spaarzame pogingen tot fysieke toenadering had ze gemakkelijk weten af te weren door hem weg te duwen en hem eraan te herinneren dat ze zijn aandacht niet waardig was.

Ze trok een paar zachte, leren muiltjes aan. Toen was ze klaar. Terwijl ze bij het bed van de satraap ging staan, schraapte ze haar keel voordat ze het gordijn opentrok. 'Verhevene, ik aarzel uw rust te verstoren, maar ik vraag u toestemming uw ontbijt te halen.'

Hij deed een oog open. 'Dat is goed. Zorg ervoor dat ik het warm krijg, en niet half lauw zoals gisteren.'

'Ik zal ervoor zorgen, mijn heer,' beloofde ze nederig. Ze sloeg een mantel om haar schouders en verliet zacht de hut.

Dit waren haar gestolen momenten. Uit het zicht van de satraap genoot ze even van haar vrijheid, zonder dat iemand haar lastig viel. Wanneer ze leden van de bemanning tegenkwam, staarden ze naar de doek om haar voorhoofd en fluisterden ze achter haar rug, maar ze gingen wel voor haar opzij.

De keuken bevond zich in een roef midscheeps. De deur stond open en de kok, een bleke, sombere man knikte bij wijze van groet. Hij zette een blad neer met twee kommen en bestek, pakte een grote lepel en roerde in de dikke pap die voor iedereen aan boord het ochtendrantsoen vormde. Sommige dingen konden zelfs de klachten van de satraap niet veranderen. Een plotselinge kreet vanuit het kraaiennest deed de kok haastig naar de deur rennen. Een moment later ontstond er een heftig gekrakeel op het dek. De betrekkelijke vrede werd verstoord door donderende voeten en geschreeuwde commando's. Ze had haar beperkte kennis van het Kwarts niet nodig om te weten dat er stevig werd gevloekt.

Bij de deur droeg ook de kok zijn steentje bij. Hij slingerde de lepel weg en gaf Malta een strenge opdracht. Toen was hij verdwenen. Malta gluurde voorzichtig naar buiten.

Op het dek heerste koortsachtige bedrijvigheid. Was er storm op komst? Ze keek vol ontzag toe terwijl er touwen werden losgemaakt, zeilen ontvouwd en lijnen vastgezet. Nog meer zeilen ontvouwden zich aan de masten. Ze voelde het dek onder haar voeten omhoogkomen terwijl het schip nog meer snelheid begon te maken.

De uitkijken boven in de masten schreeuwden hun bevindingen naar beneden. Malta zette enigszins angstig twee stappen buiten de roef en maakte zich zo lang mogelijk. Ze ving een glimp op van een uitgestrekte hand en volgde met haar ogen de wijzende vinger.

Zeilen! Er naderde een schip. Een tweede schreeuw uit het kraaiennest deed haar de roef weer induiken en uit de patrijspoort aan de andere kant gluren. Daar zag ze nog een schip, met bollende zeilen, dat hen in hoog tempo inhaalde. Beide schepen voerden een merkwaardige vlag, gemaakt van lappen, waarop een raaf met gespreide vleugels stond afgebeeld. Ze dacht koortsachtig na. Het Kwartse schip vluchtte voor de twee andere. Moest ze daaruit opmaken dat deze uit Beijerstad kwamen? Of waren het piraten? Joegen piraten op elkaar? Ze wist niet of ze moest hopen dat het Kwartse schip de andere twee te snel af zou zijn of dat het werd geënterd. Wat zou er van haar en de satraap worden wanneer dat laatste gebeurde en de andere schepen kapers

bleken te zijn? Een haastig plan vormde zich in haar geest.

Ze wachtte op een gunstig moment, toen rende ze naar buiten en verdween ze door een luik, als een muis in zijn holletje. De vertrekken van de bemanning waren verlaten. Bij het schemerige licht van een lantaarn griste ze wat kleren bij elkaar, waarmee ze naar de hut van de satraap rende. Toen ze binnenstormde deed hij loom een oog open.

'Je gedrag is buitengewoon ongepast,' zei hij geërgerd. Waar is mijn ontbijt?'

Zelfs in deze noodsituatie moest ze haar rol blijven spelen. 'Ik vraag u om vergeving, verhevene. Ons schip is op de vlucht voor twee andere. Als we worden geënterd zal er worden gevochten. En als het op vechten aankomt, ben ik bang dat we zullen worden overmeesterd. Ik vrees dat het piraten zijn van de Piraten Eilanden, zonder sympathie of respect voor de satraap van Jamaillia. Vandaar dat ik wat kleding voor u heb geleend zodat u zich kunt vermommen. Als eenvoudig zeeman kunt u misschien ontsnappen aan hun aandacht. En ik ook.'

Terwijl ze praatte begon ze haastig de kleren uit te zoeken. Ze koos een grof hemd en dito broek voor zichzelf, met een zeemanspet om haar voorhoofd te verbergen. Een dikke trui die haar veel te groot was, zou haar kunnen helpen voor een jongen door te gaan. Voor de satraap had ze wat schonere kledingstukken gekozen. Daarmee liep ze naar zijn kooi. Hij keek haar aan en omklemde zijn deken nog steviger.

'Sta op, o, luisterrijke. Dan zal ik eerst u helpen met

aankleden.' Het liefst had ze hem behandeld als een halsstarrig kind, maar ze wist dat hij daardoor alleen maar koppiger zou worden.

'Ik peins er niet over! Doe die weerzinwekkende vodden weg en leg gepaste kleding voor me klaar. Als ik al moet opstaan en me kleden voordat ik heb ontbeten, zal ik me kleden zoals dat gepast is. Je doet onze Kwartse zeelieden groot onrecht door te denken dat ze zich zo gemakkelijk zullen laten enteren en overmeesteren. Er is geen enkele noodzaak om me te verbergen achter zo'n onbehouwen vermomming.' Hij ging rechtop zitten. 'Breng me fatsoenlijke kleren en schoenen. Ik zal me naar het dek begeven en zien hoe mijn patrouilleschip die ordinaire piraten uiteendrijft.'

Malta zuchtte verslagen. Als hij zichzelf dan niet wilde verstoppen, zou ze zorgen dat zijn losgeldwaarde meer dan duidelijk was. Zouden piraten niet wat zachtzinniger omgaan met kostbare gevangenen?

Ze maakte een diepe buiging. 'Natuurlijk. U hebt gelijk, o, sierlijke. Vergeef de dwaasheid van een eenvoudige vrouw.' Ze gooide de afgewezen zeemanskleren op de gang. Weer in de hut koos ze de schitterendste gewaden die ze kon vinden. Daarmee liep ze naar de satraap.

Een plotselinge schok deed haar tegen zijn kooi vallen. De geluiden op het dek boven haar waren veranderd. Ze hoorde rennende voeten, woedende kreten en woest geschreeuw. Waren ze geramd? Werden ze al geënterd? Ze hijgde. 'Verhevene, ik denk dat we ons moeten haasten.'

'Goed.' Met een lijdende zucht gooide hij de dekens van zich af. 'Je mag me kleden.' Hij stak zijn armen naar voren.

Tintaglia schudde hem door elkaar. Reyn deed zijn ogen open en zag het rimpelende, glanzende oppervlak van een donkere zee diep beneden zich. Hij slaakte een kreet van doodsangst.

'Dat is beter,' zei de draak genadeloos. 'Ik dacht dat je dood was. Ik was vergeten dat mensen niet zo'n sterke band met hun lichaam hebben als draken. Als ze zich er te ver van weg wagen, kunnen ze soms niet meer terug.'

Ziek van misselijkheid klampte Reyn zich aan haar klauwen vast. Hij was duizelig, en hij voelde zich nietig en tot op het bot verkleumd, maar hij dacht niet dat het door de vlucht kwam. Waarschijnlijk was hij bewusteloos geweest. Hij probeerde terug te reiken naar het laatste wat hij zich kon herinneren. Het ontsnapte hem. Hij keek naar beneden en plotseling begreep hij wat hij zag. 'Zijn die galeien daar beneden afkomstig uit Kwarts. Waar zijn ze naar op weg?' Het waren zeven schepen die zich als ganzen in een grote V naar het zuiden bewogen.

'Hoe moet ik dat weten? En waarom zou het me kunnen schelen?' Ze wierp een onverschillige blik naar beneden. 'Ik heb talloze schepen naar het zuiden zien varen. Zoals ik had beloofd heb ik ze weggejaagd uit Beijerstad. Maar het zijn er te veel voor één draak om ze allemaal uiteen te drijven.' Ze leek beledigd dat hij haar had gedwongen dit toe te geven. 'Ik

dacht dat je je alleen maar zorgen maakte over Malta?'

'Dat is ook zo,' zei hij zwakjes. 'Maar die schepen...' Hij maakte zijn zin niet af, want ineens begreep hij wat hij al veel eerder had moeten begrijpen. De aanvallen van Kwarts waren niet alleen tegen de Wilde Regenlanden en Beijerstad gericht. Kwarts was diep betrokken geweest bij de samenzwering van de nieuwe vaarders tegen de satraap. Dat ze zich vervolgens tegen de nieuwe vaarders hadden gekeerd, betekende alleen dat Kwarts zijn bondgenoten behandelde zoals het dat altijd had gedaan. Inmiddels trok Kwarts met geweld op tegen Jamaillia. Beijerstad was niet meer dan een aanmeerplaats onderweg geweest; ze hadden het verwoest en bezet om geen vijand in de rug te hebben terwijl ze achter een vettere prooi aan gingen. Hij keek naar de schepen in de diepte. Zo waren er heel veel, had Tintaglia gezegd. Terwijl de zeemacht van Jamaillia al bijna tien jaar terugliep. Hij vroeg zich af of Jamaillia een oorlog met Kwarts zou kunnen winnen. En of Beijerstad de verstoring van de handel zou overleven die een dergelijke oorlog zou aanrichten. Het duizelde hem door alle implicaties van wat hij zag.

'Nou, heb je je vrouw gevonden?' vroeg Tintaglia geërgerd. 'Heb je begrepen waar ze was?'

Hij slikte. 'Min of meer.' Hij voelde haar ongeduld. 'Nog even,' smeekte hij haar. Hij zoog zijn longen vol met koude lucht, in de hoop dat hij daardoor helderheid in zijn fragmentarische droomherinneringen zou kunnen brengen. 'Ze zat op een schip,' zei hij tenslotte. 'Een schip met een

diepliggende romp. Geen galei, te oordelen naar de beweging. Maar het was wel een schip uit Kwarts, zei ze.' Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Heb jij haar dan niet gevoeld?'

'Ik heb niet goed opgelet,' antwoordde ze onverschillig. 'Dus het was een schip uit Kwarts. Een groot schip. Daar zijn er een heleboel van. En waar was dat schip?'

'Op weg naar Jamaillia.'

'O, dat scheelt een stuk.'

'Vlieg in zuidelijke richting over de Binnenpassage.'

'En wanneer we over het schip komen waar ze op zit, dan weet je het,' vervolgde de draak sceptisch. 'En wat gebeurt er dan?'

Hij keek naar het water diep beneden hem. 'Dan zul je me op de een of andere manier helpen haar te redden. En haar mee naar huis te nemen.'

De draak gromde misnoegd. 'Een dwaze en onmogelijke opdracht. Dit is tijdverspilling, Reyn. We kunnen beter omkeren.'

'Nee. Niet zonder Malta,' hield hij vol. Toen hij haar smeulende woede voelde, voegde hij er vinnig aan toe: 'Wat je van mij vraagt, is net zo dwaas en onmogelijk. Je vraagt van mij dat ik me door de moerassen van de Wilde Regenlanden worstel en de draken red die daar misschien nog sluimeren.'

'Probeer je me nu te vertellen dat je dat niet kunt?' vroeg Tintaglia verontwaardigd.

Hij snoof. 'Eén onmogelijke queeste tegelijk. Jij eerst.'

'Ik zal me aan mijn woord houden,' beloofde ze mokkend.

Het speet hem dat hij haar had beledigd. 'Dat weet ik,' verzekerde hij haar haastig. 'Je geest heeft de mijne beroerd. Daardoor weet ik dat je te groothartig bent om terug te komen op een belofte.'

Ze reageerde niet maar hij voelde dat zijn woorden haar milder hadden gestemd. Waarom ze zo'n voldoening ontleende aan lovende woorden wist hij niet, maar het was een prijs die hij graag betaalde. Onder gestaag vleugelgeklapper droeg ze hem verder. Hij werd zich bewust van het machtige hart dat in haar borst sloeg.

Ineens voelde hij een golf van vertrouwen in hun onderneming. Ze zouden Malta vinden en haar veilig thuisbrengen.

Malta's handen beefden terwijl ze zijn jasje rechttrok. Een diepe, gekwelde kreet drong door het dek. Ze zette haar tanden op elkaar en probeerde te geloven dat de Kwartsers aan de winnende hand waren. Het bekende gevaar leek haar te verkiezen boven het onbekende. Voorzichtig schikte ze de kraag van de satraap. Daar stond hij. De satraap van heel Jamaillia, erfgenaam van de Pareltroon, magnadon satraap Cosgo kon zich presenteren. Hij bekeek zichzelf in de kleine spiegel die ze ophield. Zonder zich ook maar iets aan te trekken van de gedempte geluiden van de vechtpartijen boven zijn hoofd streek hij zijn dunne snor glad.

Er belandde iets met een zware dreun op het dek.

'Ik ga nu naar boven,' kondigde hij aan.

'Dat lijkt me niet verstandig. Er wordt gevochten. Hoort u dat niet?'

Er verscheen een koppige uitdrukking op zijn gezicht. 'Ik ben geen lafaard!' verklaarde hij.

Nee, maar wel een idioot. 'Verhevene, u mag uw leven niet in de waagschaal stellen!' smeekte ze hem. 'Ik weet dat u niet vreest voor uzelf, maar denk aan Jamaillia, beroofd en verloren als een schip zonder roer als u iets zou overkomen.'

'Je bent een dwaas kind,' zei de satraap toegeeflijk. 'Welke man zou het wagen de satraap van Jamaillia aan te vallen? Die piratenhonden mogen mijn functie dan betwisten, maar alleen van een veilige afstand. Wanneer ze oog in oog met me komen te staan zullen ze ineenkrimpen van schaamte.'

Hij geloofde het echt. Malta keek met open mond en met stomheid geslagen toe terwijl hij naar de deur liep. Daar bleef hij staan, wachtend tot zij deze voor hem zou openen. Misschien zou hij wel in de hut blijven als ze dat weigerde. Hij keek haar echter dreigend aan. 'Ik moet blijkbaar alles zelf doen.' Toen trok hij de deur open. Misselijk van angst maar tegelijkertijd gefascineerd volgde ze hem.

Terwijl hij aan de voet van de ladder stond die naar het dek leidde, overwoog ze dat hij het zware dekluik misschien niet open zou kunnen krijgen. Maar hij was nog niet halverwege de ladder toen het luik openging. Een man met ontbloot bovenlijf keek loerend op hen neer. De raventatoeage op zijn borst was bespat met vers bloed. Van het mes in zijn hand droop bloed. De verbijstering op zijn getatoeëerde gezicht

maakte al snel plaats voor verrukking.

'Hé, Kappie! Kom eens kijken wat ik heb gevonden!' Tegen de satraap en Malta blafte hij: 'Boven komen! En vlug een beetje!'

Zodra de satraap uit het luik te voorschijn kwam, greep de piraat hem bij zijn arm en sleepte hij hem aan dek. De satraap haalde vloekend naar hem uit, maar hij werd met een onverschillige duw tegen de grond gewerkt. Toen de man Malta vastgreep zette ze haar tanden op elkaar. Ze zou geen kik geven! Loerend keek ze hem aan terwijl hij haar op het dek slingerde. Ze landde op haar benen naast de satraap. Zonder haar blik van de begerig kijkende piraat af te wenden, bukte ze zich om de satraap overeind te helpen.

Om hen heen heerste chaos. Een groep ontwapende Kwartsers was aan één kant van het dek bij elkaar gedreven en werd bewaakt door drie nors kijkende indringers. Net achter de mast zag Malta de gespreide benen van een man. Ze bewogen niet. Andere piraten lieten zich in het ruim vallen om te zien welke buit ze hadden binnengehaald.

Toen ze een gespetter hoorde draaide Malta zich om, nog net op tijd om te zien hoe een paar mannen een lichaam overboord gooiden. Het zou de stuurman geweest kunnen zijn.

'Hier zullen jullie voor sterven!' De satraap hijgde van woede. Op zijn bleke wangen brandden twee rode vlekken, zijn haar was in de war. Dreigend keek hij om zich heen. 'Waar is de kapitein? Ik eis de kapitein te spreken!'

'Zeg alstublieft niets,' smeekte Malta hem op gedempte toon.

Hij gaf haar een duw, alsof zijn val haar schuld was. 'Hou je mond!' beet hij haar toe. 'Onnozele vrouw. Waag het niet me te vertellen wat ik moet doen!' Zijn ogen schitterden van woede. Hij zette zijn vuisten in zijn zij. 'Ik eis de kapitein te spreken.'

Wat heb je gevonden, Rusk?' vroeg een korte, gespierde man grijnzend aan hun overweldiger. Krullend rood haar kwam te voorschijn vanonder een hoofddoek met het ravenwapen. Hij hield een zwaard in zijn linkerhand. Met de punt van de kling tilde hij de geborduurde rand van het jasje van de satraap op. 'Dat is een fraaigeveerde vogel! Een rijke koopman of adellijk bloed, zou ik zeggen.'

Cosgo zette beledigd zijn borst op. 'Ik ben magnadon satraap Cosgo, heerser over heel Jamaillia en erfgenaam van de Pareltroon! En ik eis de kapitein te spreken.'

Malta's laatste sprankje hoop werd de bodem ingeslagen.

Een glimlach spleet het met sproeten bezaaide gezicht van de man. 'Je spréékt al met de kapitein. Kapitein Rood.' Hij maakte een vluchtige buiging en voegde er genietend aan toe: Tot uw dienst, verheven satraap.'

De man die hen had ontdekt, begon zo hard te lachen dat hij er bijna in stikte.

Cosgo's gezicht werd vuurrood van woede. 'Ik bedoel de echte kapitein. Kapitein Deiari.'

De grijns van kapitein Rood werd nog breder. Hij

knipoogde naar Malta. 'Dat spijt me, magnadon satraap Cosgo. Kapitein Deiari vermaakt de vissen.' Op een gespeelde fluistertoon legde hij Malta uit: 'Dat gebeurt er met mannen die niet weten wanneer ze hun zwaard moeten neerleggen. Of met mannen die tegen me liegen.'

Achter hem grepen twee zeelui de man die achter de mast op het dek lag en sleepten hem weg. Malta keek gefascineerd maar vervuld van afschuw toe. Zijn levenloze lichaam liet een breed bloedspoor achter. Zijn dode ogen keken haar aan terwijl ze hem optilden, en zijn mond viel open in een vreugdeloze grijns terwijl hij over de reling werd geslingerd. Ze had het gevoel alsof ze stikte.

'Ik zeg u, ik ben magnadon satraap Cosgo, heerser over heel Jamaillia.'

De sproetige kapitein spreidde grijnzend zijn armen, met zijn zwaard nog in de hand. 'En om u heen verzameld ziet u al uw koninklijke vazallen en luisterrijke edelen, om u te vergezellen op deze opmerkelijke reis van... Waar komt u vandaan? Kwarts?'

Cosgo's neus zag wit van verontwaardiging. 'Niet dat het een stelende, moordende schurk ook maar iets aangaat, maar ik kom terug van een reis naar Beijerstad. Ik ging erheen om een geschil op te lossen tussen oude en nieuwe vaarders, maar vervolgens werd ik door de Beijerstadse vaarders ontvoerd over de Wilde Regenrivier. De Regenlanders, een volk dat zo gruwelijk mismaakt is dat ze voortdurend sluiers moeten dragen, heeft me gevangen gehouden in een

ondergrondse stad. Tijdens een aardbeving heb ik weten te ontsnappen en ik ben de Wilde Regenrivier afgezakt tot ik werd gered door een...'

Terwijl de satraap aan het woord was, keek de kapitein zijn manschappen aan met een gezicht dat verwondering en verbazing veinsde. De zeelui brulden van het lachen, maar de kapitein boog zich plotseling naar voren en zette de punt van zijn kling tegen Cosgo's keel. De ogen van de satraap puilden uit hun kussen, zijn stortvloed aan woorden stopte abrupt. Alle kleur trok weg uit zijn gezicht.

'Zo is het wel genoeg!' zei de kapitein opgewekt. 'We hebben nog meer te doen, mijn mannen en ik. Hou op met grappen maken en vertel me de waarheid. Hoe eerder je ons je naam geeft, des te eerder kunnen we contact zoeken met je familie om losgeld te bedingen. Je wilt toch naar huis? Of denk je dat je een waardevolle toevoeging zou zijn aan mijn bemanning?'

Cosgo keek verwilderd om zich heen. Toen zijn ogen die van Malta ontmoetten waren ze plotseling gevuld met tranen. 'Hou op,' zei ze zacht. 'Laat hem met rust. Hij is echt magnadon satraap Cosgo, en hij is voor u als gijzelaar veel waardevoller zonder doorgesneden keel.'

De punt van de kling werd van de keel van de satraap genomen. Het volgende moment rustte hij tussen haar borsten. Verlamd keek ze erop neer. Er kleefde nog bloed aan. Kapitein Rood stak de punt onder de veters van haar lijfje. 'En jij bent, natuurlijk, de lieftallige en ontwikkelde

Concubine van zijn Hart. Ook op de terugweg naar Jamaillia.' Hij nam haar langzaam op, van top tot teen.

Zijn spot maakte dat ze haar angst vergat. Woedend ontmoette ze zijn blik. 'Wat denkt u nou wel?' beet ze hem toe. 'Ik ben Malta Vestrit, een Beijerstadse vaardersdochter,' zei ze met opgeheven hoofd. 'Het klinkt misschien onwaarschijnlijk, maar hij is wel degelijk magnadon satraap Cosgo.' Ze haalde diep adem. 'Als u hem doodt zult u de geschiedenis ingaan als de kapitein die zo stom was het losgeld voor een satraap overboord te gooien.'

De kapitein schaterde het uit en zijn bemanning met hem. Malta voelde dat haar wangen rood werden, maar ze durfde zich niet te bewegen met het zwaard tegen haar borst gedrukt. 'Kapitein, het schip ligt vast,' meldde een van de zeelui. Hij droeg een geborduurd vest dat hem veel te groot was. Malta herinnerde zich dat ze het kapitein Deiari had zien dragen.

'Heel goed, Ori. Hoeveel gevangenen zijn er?'

'Behalve deze twee? Maar vijf.'

'Hoe is de toestand van het schip?'

'Geschikt om te zeilen, kapitein. En de ruimen zijn vol. Met goede spullen.'

Werkelijk? Mooi zo. Ik denk dat we met zo'n vette buit rechtstreeks terug kunnen naar de haven. We hebben deze keer heel wat afgezworven. Een tijdje in Deeldorp zal ons wel aanstaan. Waar of niet?'

'Nou en of, kapitein,' antwoordde de scheepsjongen enthousiast. De rest van de bemanning liet instemmende

geluiden horen.

De kapitein keek om zich heen. 'Sluit die vijf benedendeks op. Probeer erachter te komen hoe ze heten en of hun familie losgeld voor ze wil betalen. Ze hebben zich dapper geweerd. Mocht er iemand belangstelling hebben om piraat te worden, breng hem dan bij mij. Carn! Zoek een bemanning uit. Jij brengt deze tobbe voor ons naar huis.'

Carn, de man die hen had gevonden, grijnsde breed. 'Dat zal ik doen, kapitein. Jullie twee, terug naar waar jullie vandaan kwamen!'

De kapitein schudde zijn hoofd. 'Nee. Deze twee neem ik mee naar de Motlij. Zelfs als hij niet de satraap van Jamaillia is wed ik dat hij een vette buit aan losgeld kan opbrengen.' Met een ruk van zijn zwaard sneed hij Malta's veters door. Hijgend van verontwaardiging omklemde ze het losse lijfje van haar jurk. De kapitein grijnsde alleen maar. 'En wat de dame betreft... die dineert vanavond in mijn hut. Ik ben erg geïnteresseerd in wat ze te vertellen heeft.'

HOOFDSTUK 21
Paragon van de Ludluks

~

Althéa zat boven in de mast toen Vivacia's zeilen aan de kim verschenen. Ze staken wit af tegen de wolkenhemel waaruit regen dreigde. Paragon lag op de loer in een baai met helder zicht op een vaarweg net buiten Deeldorp, maar Vivacia had de monding van de baai nog niet gepasseerd. Bresker had zijn provisorische kaarten bestudeerd en gegokt dat Vivacia via deze weg zou terugkeren naar Deeldorp, ervan uitgaande dat Kennit vanuit de richting van het Eiland der Anderen zou komen. Hij had goed gegokt. Al voordat Althéa de romp van het schip of het boegbeeld kon zien herkende ze de mast en de zeilen. Even was ze sprakeloos door deze langverwachte aanblik. De afgelopen week had ze diverse keren een schip ontdekt waarvan ze dacht dat het Vivacia zou kunnen zijn. Twee keer had ze Bresker zelfs naar het kraaiennest geroepen. Maar ze had het telkens bij het verkeerde eind gehad.

Terwijl ze het vertrouwde tuigage zag naderen wist ze het nu echter zeker: dit was haar schip. Ze schreeuwde het nieuws niet naar beneden, maar liet zich vliegensvlug langs de mast zakken en stormde zonder kloppen Breskers hut binnen. Hij lag in zijn kooi na zijn nachtwacht. 'Ze komt eraan! Vanuit het zuidwesten, precies zoals je dacht. Deze keer weet ik het zeker, Bresker. Het is de Vivacia?

Hij twijfelde niet aan haar gelijk. 'Dus het is zover.' Hij

haalde diep adem. 'Laten we hopen dat Kennit inderdaad zo intelligent en redelijk is als jij denkt. Anders steken we ons hoofd in een strop.'

Even kon ze hem alleen maar zwijgend aankijken.

'Het spijt me,' zei hij schor. 'Dat had ik niet moeten zeggen. We hebben samen voor deze aanpak gekozen. Ik wil niet dat je het gevoel hebt dat ik de volle verantwoordelijkheid bij jou leg.'

Ze schudde haar hoofd. 'Je hebt alleen maar hardop gezegd wat ik al dagen loop te denken. Hoe je het ook wendt of keert, de volle verantwoordelijkheid ligt bij mij. Zonder mij zouden we hier niet zijn, laat staan dit krankzinnige plan hebben bedacht.'

Hij nam haar in zijn armen voor een ruwe omhelzing. Even rook ze de geur van zijn naakte huid, voelde ze zijn haar tegen haar wang. Ze wreef haar gezicht tegen zijn warme borst. Waarom was ze eigenlijk bereid de gok te nemen, vroeg ze zich af. Waarom legde ze het leven van deze man - en haar eigen leven - in de waagschaal? Toen liet hij haar los. Hij pakte zijn hemd van een stoel en terwijl hij het aantrok, werd hij weer kapitein Bresker Treil.

'Ga de witte vlag hijsen. Ik wil dat de bemanning de wapens onder handbereik houdt, maar meer ook niet. Herinner ze eraan dat we eerst aanbieden met Kennit te gaan praten. We zullen hem niet uitnodigen ons te enteren, maar bij het eerste teken van agressie zullen we hem met gelijke munt betalen.'

Ze beet op haar tong om niet te zeggen dat ze de

bemanning daar niet aan hoefde te herinneren. Ze had ze goed gedrild. Zonder Lavoys ondermijnende activiteiten voelde ze zich aanzienlijk zekerder van de bemanning. Ze wist dat ze zouden gehoorzamen. Misschien zou ze over een paar uur weer op het dek van de Vivacia staan. Misschien. Ze maakte zich haastig uit de voeten om zijn orders uit te voeren.

'Daar, kapitein. Ziet u het nu?' Gankis kneep zijn ogen tot spleetjes alsof hij daardoor het gezichtsvermogen van zijn kapitein kon verbeteren. 'Het schip ligt net voor het strand voor anker. Waarschijnlijk vertrouwt het erop dat de kustlijn en de bomen het aan het oog onttrekken, maar ik heb haar ontdekt...'

'Ik zie hem,' viel Kennit de man in de rede. 'Aan het werk!' Hij keek naar de masten en het want. Een vreemde zekerheid nam bezit van hem. De oude verspieder liep weg, gekwetst door de toon van zijn kapitein. Een kille wind streek langs Kennits gezicht terwijl zijn schip de golven doorkliefde. Maar plotseling voelde hij zich van alles onthecht. Het schip dat Gankis had ontdekt, was Paragon. Het was zijn tweede ik die daar voor anker lag in de baai.

'Hoe is het mogelijk dat ik hem van zo'n afstand herken?' vroeg hij zacht. 'Is het een gevoel in de lucht? Een geur op de wind?'

'Het is de roep van het bloed,' fluisterde de amulet aan zijn pols. 'Je weet dat hij het is. Na al die jaren is hij bij je teruggekomen.'

Kennit probeerde zijn longen vol lucht te zuigen, maar het leek wel alsof ze zwaar en doorweekt in zijn borst rustten. Angst en verwachting streden in hem om de overwinning. Er zou een cirkel worden gesloten als hij weer met het schip zou praten, als hij weer op zijn dek zou staan. Alle nederlagen, alle pijn uit het verleden zouden in die triomf ten onder gaan. Het schip zou verheugd zijn te zien hoe hij was gegroeid, hoe goed het hem was gegaan en... Nee, zo zou het niet gaan. Het zou een confrontatie worden, met beschuldigingen, vernedering en schaamte. Het zou de deur openen naar al het verdriet uit het verleden dat het heden zou vergiftigen. Het zou zijn alsof hij keek in het gezicht van een geliefde die hem had verraden. Het zou hem dwingen toe te geven wat hij had gedaan in zijn zelfzuchtigheid.

Erger nog, het zou zich in het openbaar voltrekken. Iedere man op het schip zou weten wie hij was geweest en wat hem was aangedaan. De hele bemanning van de Paragon zou het weten. Etta en Wintrow zouden het weten. Schicht zou het weten. En ze zouden hem geen van allen ooit nog kunnen respecteren. Alles wat hij met zoveel moeite had opgebouwd zou ongedaan worden gemaakt.

Dat kon hij niet laten gebeuren. Het verleden kon niet worden uitgewist, dus de smekende, mishandelde jongen zou opnieuw het zwijgen moeten worden opgelegd.

Jola kwam over het dek naar hem toe rennen. 'Kapitein! Het schip dat Gankis heeft ontdekt heeft een witte vlag gehesen. Ze willen onderhandelen! Op dit moment lichten ze

het anker en komen ze naar ons toe.' Zijn opwinding zakte bij het zien van de dreigende uitdrukking op Kennits gezicht. 'Wat wilt u dat we doen?' vroeg hij zacht.

'Ik verwacht verraad. Faldins boodschap heeft me gewaarschuwd. Ik zal me niet in slaap laten sussen door een witte vlag. Zo nodig zal ik dit schip en zijn bemanning ten voorbeeld stellen. Als er bedrog in het spel is gaat het schip naar de kelder, met alle hens.' Zijn ogen ontmoetten die van Jola. 'Bereid je erop voor dat je vandaag vele leugens zult horen, Jola. De kapitein is uiterst sluw. Hij probeert een levend schip te gebruiken om een ander levend schip te overmeesteren. Dat mogen we niet laten gebeuren.'

Plotseling werd zijn keel dichtgesnoerd. Vervuld van afschuw stelde hij zich voor dat Jola zich uitgerekend nu naar hem toe zou keren en zou zien dat zijn ogen volschoten met tranen. Gevoelens veranderen, hield hij zichzelf heftig voor. Dit zijn de tranen van een jongen die niet langer bestaat. Ik ben jaren geleden gestopt nog iets te voelen. Dit zijn niet mijn gevoelens.

Hij hoestte om het moment van zwakte te maskeren. 'Breng de mannen in gereedheid,' zei hij zacht. 'Draai het schip en laat het anker vallen. Hijs ook onze witte vlag zodat ze nog dichterbij komen. We zullen doen alsof we ons laten beetnemen. Ik zal het schip opdracht geven de zeeslangen vooruit te sturen.' Hij lachte spottend. 'Ik betwijfel dat Treil op de hoogte is van onze zeeslangen. Laat hem daar maar mee onderhandelen.'

'Tot uw orders, kapitein.' Jola maakte zich haastig uit de voeten.

Kennit liep naar het voordek. Het tikken van zijn stomp klonk hem luid in de oren. Mannen haastten zich langs hen heen om hun post in te nemen. Geen van hen zag hem zoals hij werkelijk was. Ze zagen alleen Kennit, koning van de Piraten Eilanden. En was dat niet wat hij had altijd gewild? Te worden gezien als de man die hij van zichzelf had gemaakt? Toch kon hij zich maar al te goed voorstellen hoe Paragon het zou uitschreeuwen van ontsteltenis bij het zien van zijn beenstomp, of hoe hij zijn verrukking zou uiten over de fraaie snit van zijn brokaten jas. Een triomf was minder opwindend wanneer deze slechts werd gedeeld met degenen die nooit iets anders van je hadden verwacht, besefte hij plotseling. Op alle wereldzeeën was er maar een die echt wist wat Kennit allemaal had doorgemaakt om tot deze hoogte te stijgen. Er was er maar een die begreep hoe opwindend zijn triomf was en hoe diep de dalen van zijn ongeluk waren geweest. Er was er maar een die zijn verleden kon verraden. Paragon moest sterven. Er was geen andere uitweg. En deze keer moest Kennit zeker zijn van zijn dood.

Terwijl hij de korte trap naar het voordek beklom, zag hij tot zijn ontsteltenis dat Etta en Wintrow er al waren. Wintrow leunde op de reling, in gesprek met het boegbeeld. Etta staarde over het water naar Paragon. Er lag een vreemde uitdrukking op haar gezicht. Op het voordek gekomen legde hij een hand boven zijn ogen om haar blik te volgen. De

Paragon kwam gestaag dichterbij. Kennit kon het vertrouwde boegbeeld al zien. Zijn hart draaide om bij het zien van het wreed mishandelde gezicht. Een brandende schaamte nam bezit van hem, gevolgd door een vlaag van woede. Het was niet zijn schuld. Niemand, zelfs Paragon niet, kon hem de schuld geven. Het was Igrots schuld. Het was allemaal Igrots schuld. Het bloed schoot naar zijn gezicht. Angst maakte hem duizelig en hij hief een bevende hand naar zijn gezicht.

'Je hebt hem alle pijn van je af laten nemen,' fluisterde de amulet bij zijn oor. 'Maar het is er nog allemaal. En het wacht op je. Met hem.'

'Hou je mond,' beet Kennit hem toe. Met trillende vingers probeerde hij het vervloekte ding van zijn pols te halen. Hij zou het overboord gooien. Het zou naar de bodem zinken en voorgoed verdwenen zijn, met alles wat het wist. Maar zijn vingers waren merkwaardig onhandig, bijna verdoofd. Het lukte hem niet de strakke leren knopen los te maken. Hij begon aan de amulet zelf te trekken, maar de koorden hielden stand.

'Kennit, Kennit! Voel je je wel goed?'

Stomme hoer! Waarom stelde ze toch altijd de verkeerde vragen op het verkeerde moment? Hij dwong zichzelf zijn emoties onder controle te krijgen. Met zijn zakdoek veegde hij het zweet van zijn klamme voorhoofd.

'Natuurlijk voel ik me goed. Hoezo?'

'Ik dacht even... Ik was bang dat je flauwviel.' Etta keek hem onderzoekend aan en probeerde zijn handen in de hare te

nemen.

Hij trok ze terug en glimlachte vluchtig. 'De jongen...' zei hij op gedempte toon en hij gebaarde met zijn hoofd in de richting van Wintrow, in een poging haar af te leiden. 'Dit zou wel eens moeilijk voor hem kunnen zijn. Hoe gaat het met hem?'

'Hij voelt zich verscheurd,' vertrouwde ze hem toe. Ze zuchtte. 'Hij blijft proberen om het schip een reactie te ontlokken. Een reactie van Vivacia, wel te verstaan. Toen hij het schip eraan herinnerde dat jullie hem hadden beloofd dat Althéa geen haar gekrenkt zou worden, begon ze te lachen en zei ze dat alleen jij dat had beloofd. Hij was er kapot van.' Ze dempte haar stem nog verder. 'Het zou zoveel voor hem betekenen als je hem zou geruststellen dat je je aan je belofte zult houden.'

Kennit haalde enigszins hulpeloos zijn schouders op. 'Dat zal ik ook zoveel mogelijk doen. Maar ik heb hem gewaarschuwd. Mensen zijn soms vastberaden te vechten tot ze erbij neervallen. Wat kan ik daaraan doen? Hij verwacht toch zeker niet dat ik me laat neersteken, alleen om mijn woord te houden?'

Even keek Etta hem alleen maar aan. Ze leek twee keer op het punt iets te zeggen en tenslotte vroeg ze zacht: 'Ze hebben een witte vlag gehesen. Dat zou natuurlijk bedrog kunnen zijn. Maar... je houdt je aan je belofte?'

Hij hield zijn hoofd schuin en keek haar aan. 'Wat een merkwaardige vraag. Natuurlijk doe ik dat.' Hij schonk haar

een warme glimlach, bood haar zijn arm en liep met haar naar de reling. 'Als je denkt dat het niet goed gaat - en dat zul je zelf moeten beoordelen - neem Wintrow dan mee naar beneden,' zei hij zacht. 'Vind een excuus. Iets om hem af te leiden. Het doet er niet toe wat.'

Etta wierp hem een snelle, zijdelingse blik toe. 'Hij is geen kind dat een stuk speelgoed vergeet als hem een ander voor zijn neus wordt gehouden.'

'Zo bedoel ik het niet. Een vrouw als jij zou iedere man kunnen afleiden. Wat je ook moet doen, ik zou je niets verwijten. Laat dat duidelijk zijn. Ik verwacht niet dat je hem kunt doen vergeten dat zijn familie hierbij betrokken is, maar hij hoeft er niet uit de eerste hand getuige van te zijn.' Duidelijker kon hij niet worden, zonder haar rechtstreeks opdracht te geven hem te verleiden. Sa wist dat ze wellustig genoeg was voor twee mannen. De laatste tijd was ze onverzadigbaar geweest. Ze zou in staat zijn Wintrow lang genoeg bezig te houden om Kennit met dit probleem te laten afrekenen. Ze leek diep na te denken terwijl ze naar Wintrow toe liepen. Hij praatte zachtjes tegen het schip. 'Althéa is min of meer op dit dek opgegroeid. Ze had verwacht dat zij je zou erven. Als zij de keuze had gehad, zou ze nooit bij je zijn weggegaan. Je zult zien dat je gevoelens voor haar terugkeren zodra ze weer op dit dek staat. Ze zal je terugbrengen tot jezelf, Vivacia. Ik weet zeker dat je je boosheid van je af zult zetten en haar zult verwelkomen.' Hij glimlachte geruststellend. 'Ik weet zeker dat je weer jezelf zult worden.'

Schicht had haar armen voor haar borst gekruist. Het water om haar heen wemelde van de zeeslangen. 'Ik ben niet boos, Wintrow. Je verveelt me alleen met je praatjes. Als ik doe alsof ik nog iets voor haar voel, hou je dan je mond en ga je dan weg?'

Wintrow boog zijn hoofd. Toen keek hij weer op naar de naderende Paragon. 'Nee,' zei hij zacht. 'Ik ga niet weg. Ik blijf hier bij je. Wanneer ze aan boord komt, moet er iemand zijn die haar kan uitleggen wat er met je is gebeurd.'

Dat mocht niet gebeuren. Kennit schraapte zijn keel. 'Eerlijk gezegd heb ik eerst een andere taak voor je, Wintrow. Ik wil dat je Etta meeneemt. Zodra we voor anker liggen, roei je met de sloep naar de Marietta. Zeg tegen Sorcor

— in diplomatieke bewoordingen, natuurlijk - dat ik als enige de leiding heb over deze operatie. Ik wil dat hij de Marietta op ruime afstand houdt. Sterker nog, ik wil dat zijn bemanning niet eens langs de reling komt staan. De Paragon voert een witte vlag. Ik wil niet dat ze zich bedreigd voelen door onze overmacht. Dat zou tot onnodig geweld kunnen leiden.'

'Kapitein, kunt u niet...' begon Wintrow smekend.

Kennit klopte Etta op haar hand. Ze begreep wat hij bedoelde.

'Niet zeuren, Wintrow,' wees ze hem terecht. 'Je schiet er niets mee op hier te blijven en je door Schicht te laten kwellen. Ze speelt met je als een kat met een muis. Wat Kennit vraagt doet hij voor je eigen bestwil. Kom mee.'

Wintrow keek onzeker van de een naar de ander. 'Maar ik had gehoopt dat ik erbij zou zijn als Kennit...'

'Dat zou de indruk wekken alsof ik je als een gijzelaar presenteerde. Ik wil dat ze zien dat je vrijwillig deel uitmaakt van mijn bemanning. Tenzij...' Kennit zweeg even en schonk Wintrow een merkwaardige blik. Wil je van boord? Hoop je dat je met ze mee kunt? Want als dat zo is hoef je het maar te zeggen. Ze zouden je mee terug kunnen nemen naar Beijerstad, of naar je klooster...'

'Nee.' Zelfs Etta was verrast door de snelheid waarmee Wintrow reageerde. 'Mijn plaats is hier. Dat weet ik nu. Ik wil niet weg, kapitein. Ik wil bij u blijven en er getuige van zijn hoe de Piraten Eilanden een erkend koninkrijk worden. Ik... ik voel dat dit de plaats is die Sa voor me heeft bedoeld.' Hij keek even zwijgend naar het dek. Toen ontmoette hij Kennits ernstige blik. 'Ik zal naar Sorcor gaan, kapitein. Nu meteen?'

'Ja. Ik wil graag dat hij blijft waar hij is. Maak hem dat heel duidelijk. Wat er ook gebeurt, hij moet het mij laten oplossen.'

Hij keek hen na, toen nam hij Wintrows plaats aan de reling in. Waarom geniet je er toch zo van die jongen te kwellen?' vroeg hij met geamuseerde tolerantie.

Waarom moet hij me voortdurend lastig vallen met zijn obsessie ten aanzien van Vivacia?' bromde het schip. Ze draaide met een ruk haar hoofd om naar de naderende Paragon. Wat was er zo geweldig aan Vivacia? Waarom kan hij niet accepteren dat ik haar plaats heb ingenomen?'

Jaloezie? Als hij meer tijd had gehad, zou het interessant zijn geweest dat te onderzoeken. 'Ach, hij trekt wel weer bij,' zei hij ontwijkend. Toen stelde hij een vraag die hij nooit eerder had durven stellen. 'Kunnen zeeslangen een schip tot zinken brengen? Echt helemaal tot op de zeebodem?' Hij wachtte even. 'Bij voorkeur in stukken?'

'Dat weet ik niet,' antwoordde ze loom. Ze draaide haar hoofd om en keek hem vanuit haar ooghoeken aan. Wil je dat we dat proberen?'

Even kon hij geen woord over zijn lippen krijgen. 'Ja,' zei hij tenslotte. 'Als dat nodig blijkt,' voegde hij er zwakjes aan toe.

'Besef wel wat je van me vraagt. Paragon is een levend schip, net als ik.' Ze keek weer naar het naderende schip. 'Diep binnen in zijn houten beenderen slaapt een draak. Je vraagt me om me tegen mijn eigen soort te keren. Waarom denk je dat ik dat zou doen?'

Dit plotselinge obstakel deed hem bijna de moed verliezen. De Paragon werd langszij gebracht. Net buiten het bereik van hun pijlen werd het anker neergelaten. Dus ze waren niet helemaal op hun achterhoofd gevallen. Hij moest haar zien te overtuigen. En snel.

'Je neemt bij mij de eerste plaats in, voor alle anderen. Als je een soortgelijk offer van mij zou vragen, zou ik geen moment aarzelen,' zei hij uit de grond van zijn hart.

'O nee?' vroeg ze onbewogen. 'Zelfs niet als het om Etta ging?'

'Ik zou geen moment aarzelen,' herhaalde hij zonder zichzelf de kans te geven om na te denken.

'Of Wintrow?' vroeg ze zacht en met een sluwe klank in haar stem.

Het was alsof er een mes in zijn hart werd gestoken. In hoeverre kende ze zijn ware gevoelens? Hij haalde diep adem. 'Als jij het vroeg...' Zou ze dat doen? Zou ze erop staan dat hij hem opgaf? Hij verdrong de gedachte. Dat zou hij haar wel uit haar hoofd praten. 'Ik hoop dat ik jou net zo dierbaar ben.' Hij probeerde vleiende, fraaie bewoordingen te bedenken om haar te overtuigen. Toen hem dat niet lukte vroeg hij slechts: 'Doe je het?'

'Ik denk dat het moment is aangebroken je te zeggen wat ik van je verwacht.'

Wintrows sloep was aan boord van de Marietta gehesen. Sorcors schip kwam in beweging om op een discrete afstand het anker te laten vallen.

'Wanneer we hier klaar zijn, roep je al je schepen bij elkaar. Alle schepen die de ravenvlag voeren. Ze zullen als ons escorte dienen. De zeeslangen moeten naar het noorden, ver naar het noorden. Naar een riviermonding die ze zich nauwelijks herinneren, maar die ik in mijn leven als Vivacia regelmatig ben opgevaren. Tijdens onze tocht naar het noorden proberen we zoveel mogelijk andere zeeslangen te verzamelen. Het is jouw taak ze tegen menselijke aanvallen te beschermen. Zodra we de rivier bereiken, neem ik je mee stroomopwaarts, terwijl je andere schepen de monding

bewaken. Ik weet maar al te goed dat gewone houten schepen de slangen tijdens die laatste tocht niet kunnen vergezellen. De rest van deze winter, de hele lente en alle dagen tot de zomer op zijn hoogtepunt is en de zon op haar heetst, stel je je in dienst van mij, Kennit Ludluk. Samen zullen we de zeeslangen helpen bij wat ze moeten doen en ze bewaken terwijl ze hulpeloos zijn. Dat is de prijs die ik van je vraag. Ben je bereid die te betalen?'

Door het noemen van zijn naam had ze hem in haar macht. Hoe had ze het geweten? Of had ze het alleen maar vermoed? Toen hij naar de kleine, grijnzende amulet om zijn pols keek wist hij wie hem had verraden. Het kleine gezichtje, identiek aan het zijne, keek knipogend naar hem op.

'Ik ben ook ooit een draak geweest,' zei het zacht.

Er was nauwelijks tijd om na te denken. Als hij nu voor al die maanden met de zeeslangen verdween, zou dat alles teniet kunnen doen wat hij had opgebouwd. Toch durfde hij niet te weigeren. Misschien zou het alleen maar bijdragen aan zijn legende, dacht hij grimmig. De Paragon liet een kleine boot in het water zakken. Hij wist zeker dat Althéa Vestrit aan boord zou zijn. Dat kon hij niet laten gebeuren. Hij durfde Althéa niet aan boord van de Vivacia te laten. Schicht ontkende elke connectie, maar Kennit wilde het risico niet nemen. Ze moesten tot omkeren worden gedwongen. Hij had Vivacia van Wintrow afgenomen, en hij wilde niet het risico lopen haar te verliezen aan een ander.

'Als ik doe wat je vraagt, zul je de Paragon dan tot zinken

brengen?' Het was nu nog moeilijker om het te vragen, in het besef dat ze wist waarom hij wilde dat Paragon zou sterven.

'Waarom wil je dat Paragon sterft? Ik wil het je horen zeggen.'

Zijn ogen ontmoetten de hare. 'Ik neem aan dat mijn motieven dezelfde zijn als de jouwe,' zei hij ijzig. 'Jij wilt niet dat Althéa aan boord komt, uit angst dat ze je inderdaad tot jezelf zou terugbrengen.' Hij sloeg zijn ogen op en keek naar de Paragon. 'Daar drijft een stuk van mij waar ik wel zonder zou kunnen.'

'Dat lijkt me dan inderdaad het verstandigst, voor ons allebei,' stemde ze koel in. 'Hij is krankzinnig. Ik kan niet op hem rekenen om ons te helpen. Sterker nog, omdat hij een levend schip is zou hij ons de rivier op kunnen volgen en onze plannen kunnen dwarsbomen. Hij zal nooit meer als draak kunnen vliegen, dus laten we hem uit zijn lijden verlossen. En daarmee maken we meteen een eind aan jouw lijden. Dan ben je aan mij gebonden. Alleen aan mij.'

Jaloezie. Deze keer was het onmiskenbaar. Ze zou geen enkele rivaal tolereren, laat staan een machtige rivaal als Paragon. Ook hierin waren ze gelijk. Ze boog haar hoofd en riep de zeeslangen naar zich toe. Het geluid dat ze maakte was iets dat Kennit meer voelde dan hoorde. Al snel kolkte het water rond de boeg van hun gewelfde ruggen. Even later rees er een woud van sierlijk gekromde nekken uit de zee en keken hun slangenkoppen haar aandachtig aan. De groen-gouden zeeslang van het Eiland der Anderen kwam naar

voren. Toen Schicht even zweeg opende de zeeslang haar kaken en brulde ze iets terug. Schicht gooide haar hoofd achterover en begon te zingen. Haar stem streed tegen de wind waarin een storm dreigde. Er volgde een uitwisseling van gekreun, geblaf en hoge, ijle kreten. Twee andere zeeslangen lieten hun stem horen. Kennit werd onrustig. Blijkbaar werden Schichts orders ter discussie gesteld. Dat was nog niet eerder gebeurd. Hij kon zich niet aan de indruk onttrekken dat dit weinig goeds voorspelde. Zijn bemanning luisterde nieuwsgierig.

Hij keek naar zijn handen om de reling en zag dat het kleine gezichtje aan zijn pols naar hem opkeek. Hij bracht de amulet dicht naast zijn oor. 'Verzetten ze zich tegen haar?' vroeg hij.

'Ze hebben hun twijfels over de noodzaak. Zij Die Zich Herinnert denkt dat Paragon levend van meer nut voor hen zal zijn. Schicht zegt dat hij niet alleen gek is, maar bovendien een slaafs instrument van de mensen op zijn dekken. Shreever vraagt of ze hem mogen opeten zodat ze over zijn herinneringen kunnen beschikken. Schicht verzet zich daartegen. Zij Die Zich Herinnert eist te weten waarom. Nu vraagt Maler of het schip soms over kennis beschikt die ze de zeeslangen wil onthouden.'

Schicht was zichtbaar boos. Kennit was zich bewust van de bemanning achter hem die ademloos toekeek. De slangen hadden zich nog nooit tegen Schichts orders verzet. Zonder zijn hoofd om te draaien waarschuwde hij Jola. 'Iedereen op

zijn post.' De stuurman gaf de order door en de mannen gehoorzaamden haastig.

'Wat zeggen ze?' vroeg Kennit weer aan de amulet.

'Gebruik je ogen,' klonk het gefluisterde, vinnige antwoord. 'Ze gaan doen wat ze zegt.'

Bresker was aan boord van Paragon gebleven. Het had hun niet verstandig geleken het schip allebei te verlaten en Althéa kon het niet verdragen zo dicht bij Vivacia te zijn en niet met haar te praten. In de sloep bogen Haff en Jek zich over de riemen. Lop, met een meertros in zijn hand, zat voorin en staarde grimmig voor zich uit. Althéa zat stijfjes op de bank achter in de boot. Ze had haastig dezelfde kleren aangetrokken waarin ze destijds met de Paragon uit Beijerstad was vertrokken. Ze verafschuwde de zware rok maar de gelegenheid eiste enige formaliteit, en dit waren de beste kleren die ze had. Sterker nog, dit waren de enige kleren die nog enigszins toonbaar waren. De kille winterwind trok aan haar gevlochten, opgestoken haar. Ze hoopte dat Kennit haar formele uitmonstering niet zou beschouwen als een poging om zich achter vrouwenkleren te verschuilen. Ze wilde dat hij haar serieus nam.

Ze draaide de rol perkament tussen haar vingers en keek naar hun bestemming. Op het voordek van haar dierbare Vivacia stond een eenzame figuur. Zijn donkerblauwe mantel wapperde in de wind en hij stond een beetje scheef, met zijn volle gewicht op een been geleund. Dat moest Kennit zijn.

Voordat ze de Paragon hadden verlaten waren er anderen bij hem geweest. In een jongeman had ze Wintrow menen te herkennen. Zijn donkere haar en zijn houding hadden haar aan haar vader herinnerd. Als hij het was geweest, waar was hij dan nu? Waarom was het alleen Kennit die haar opwachtte?

In een reflex keek ze achterom naar Paragon. Ze kon de ongeruste gestalte van Bresker op het voordek onderscheiden. Flek stond achter hem, met zijn handen op zijn heupen, in een onbewuste imitatie van zijn kapitein. Ambers haar wapperde als strengen zijde op de wind en met de vastberaden uitdrukking op haar gezicht leek ze een tweede boegbeeld. Paragon had zijn armen over elkaar geslagen. Met een verbeten trek op zijn kaken staarde hij niets-ziend naar Vivacia. Hij had geen woord meer gesproken, tegen niemand, sinds Vivacia in zicht was gekomen. Toen Althéa het had gewaagd haar hand op zijn schouder te leggen was deze zo hard als hout geweest.

'Je hoeft niet bang te zijn,' had ze zachtjes gezegd maar hij had geen antwoord gegeven.

Amber die naast haar op de reling zat had haar hoofd geschud. 'Hij is niet bang,' had ze met gedempte stem gezegd. 'De woede die in hem brandt vernietigt elke andere emotie.' Met een bijna dromerige klank in haar stem had ze eraan toegevoegd: 'Er broeit gevaar en we kunnen niets anders doen dan toekijken hoe de wereld draait. We balanceren op een dun koord, de scheiding tussen de ene toekomst en de andere. De mensheid denkt altijd dat zij het lot van de wereld

beslist en dat is ook zo, maar op andere momenten dan zij denkt. De toekomst van duizenden rimpelt als een zeeslang door het water, en de bestemming van een schip wordt de bestemming van de wereld.'

Toen ze zich naar Althéa omdraaide glansden haar ogen als brandewijn in het licht van een haardvuur. Voel je het niet?' vroeg ze fluisterend. 'Kijk om je heen. We staan op het hoogste punt. Een munt die draait terwijl hij wordt opgegooid, een kaart die wentelt om zijn as. Zwermen van mogelijkheden, talloos als bijen. Op deze dag, in de knippering van een oog, in een ademtocht zal de toekomst van de wereld een fractie verschuiven. De munt zal uiteindelijk rinkelend neerkomen, de kaart op de tafel vallen. De beeltenis die boven ligt zal onze dagen bepalen en in de toekomst zullen onze kinderen zeggen: "Dit is precies zoals het altijd is geweest".'

Haar stem stierf weg, maar Althéa had het gevoel alsof de wind haar woorden meenam, de wereld rond. 'Je maakt me bang.'

Amber keek haar met een lome glimlach aan. 'Is dat zo? Dan word je wijs.'

Althéa vond haar doordringende blik bijna onverdraaglijk. Toen knipperde Amber met haar ogen en keek ze haar opnieuw aan. Ze was van de reling op het dek gesprongen, veegde haar handen af aan het zitvlak van haar broek en trok haar handschoenen weer aan. 'Het wordt tijd dat je gaat,' zei ze. 'Kom, dan zal ik je helpen met je haar.'

'Pas goed op Paragon,' vroeg Althéa zacht.

'Ik zou het graag doen.' Ambers lange vingers streelden liefkozend over de reling. 'Maar dit is een dag die hij alleen onder ogen moet zien.'

Terwijl Althéa achteromkeek vanuit de sloep wenste ze dat Amber was meegegaan. Ze verstrakte haar greep om de rol perkament en vroeg zich voor de zoveelste keer af of Kennit gevoelig zou zijn voor haar zorgvuldig geformuleerde aanbod. Dat moest gewoon! Alles wat ze over deze man had gehoord, duidde op vastberadenheid en intelligentie gepaard aan een groot vooruitziend vermogen. Hij had zelf ook een witte vlag gehesen, dus blijkbaar stond hij open voor onderhandelingen. Hij zou haar althans aanhoren. Zelfs als hij van Vivacia hield — misschien wel juist als hij van Vivacia hield — zou hij beseffen dat het in ieders belang zou zijn haar terug te geven aan haar familie in ruil voor buitengewoon lucratieve handelsovereenkomsten. Plotseling zag ze dat Amber in de richting van de Vivacia wees. Op hetzelfde moment slaakte Lop een woeste kreet. Haff liet zijn roeiriem vallen en richtte zich half op in de sloep. Althéa draaide met een ruk haar hoofd om en keek in de richting van Ambers wijzende vinger. Toen verstijfde ze.

De zee rond Vivacia's boeg wemelde van de zeeslangen. De ene na de andere glinsterde kop verhief zich uit de diepten tot er plotseling een woud van zeeslangen tussen de sloep en haar schip was ontstaan. Althéa's hart bonsde in haar keel. In de sloep liet Haff zich koortsachtig mompelend op

zijn hurken zakken. 'Gaan we terug?' vroeg Jek. Lop kroop naar achteren en pakte Haffs roeiriem. Althéa wist niet wat ze moest zeggen, maar ze moest iets doen. Het was gruwelijk dat ze zo ver was gekomen, om Vivacia uiteindelijk voor haar ogen ten onder te zien gaan. Maar wat er toen gebeurde was nog veel erger.

Vivacia gooide haar hoofd achterover en begon tegen de wezens te zingen. Onmenselijke klanken — gekreun, gebrul, trillers — stegen op uit haar mond. De zeeslangen zwaaiden met hun kop, betoverd door haar zang. Uiteindelijk begonnen ze zelfs terug te zingen. Althéa besefte dat ze half gehurkt naar het boegbeeld staarde. Een gevoel van onbehagen maakte zich van haar meester. Vivacia praatte tegen de slangen! En ze praatten terug. Er lag een vreemde uitdrukking op het gezicht van het boegbeeld, haar zwarte haar wapperde onnatuurlijk. Het deed Althéa ergens aan denken: aan de stekelkraag van een zeeslang die zich ontvouwde voordat het wezen zijn gif afscheidde. Waarom bootste Vivacia een zeeslang na? Probeerde ze daarmee te voorkomen dat ze haar kwaad zouden doen?

Terwijl Althéa met grote ogen toekeek daagde er een gruwelijk, verkillend besef bij haar. Ze verdrong het, als de naijlende schok van een nachtmerrie. Ze is van mij, hield ze vol. Vivacia is van mij, ze is mijn familie, bloed van mijn bloed. Toch hoorde ze haar eigen stem het zachte commando geven: 'Lop, Jek, laten we maken dat we hier wegkomen. Haff, ga zitten.' Meer hoefde ze niet te zeggen.

Haff gehoorzaamde onmiddellijk terwijl Lop en Jek zich gretig over de riemen bogen.

Vivacia hief een grote hand op. Ze keurde Althéa en de drie anderen in de sloep geen blik waardig, maar wees gebiedend naar Paragon. Uit haar keel steeg een hoog ki-ii-ii op, als de kreet van een toeslaande havik. Als een afbuigende zwerm vogels keerden alle slangenkoppen zich naar het blinde levende schip. Doelbewust bewoog het woud van zeeslangen zich in zijn richting: een rimpelend tapijt van fonkelende kleuren. Hun koppen doorkliefden het water, hun glanzende ruggen kronkelden door het glinsterende oppervlak terwijl ze op Paragon afschoten. Althéa had nog nooit zoiets lieftalligs en tegelijkertijd gruwelijks gezien. Toen ze hun kaken wijd open sperden zag ze hun scharlakenrode muilen en witte tanden. Als bloemen die zich naar de zon keerden begonnen de veelkleurige stekels rond hun hals zich te openen.

Op het dek van de Paragon brulde Bresker dat ze rechtsomkeert moesten maken en terugkomen naar het schip. Althéa keek achterom naar de naderende zeeslangen en wist dat het te laat was. Lop en Jek roeiden uit alle macht, de sloep schoot door het water, maar twee roeiers konden nooit sneller zijn dan deze schepselen van de zee. De arme Haff, die nog altijd niet was bijgekomen van de herinnering aan zijn laatste ontmoeting met een zeeslang, zat ineengedoken op de bodem van de sloep, hijgend van paniek. Althéa kon het hem niet kwalijk nemen. Als verlamd

zag ze de zeeslangen steeds dichterbij komen.

Ineens torende er een enorme, blauwe zeeslang hoog boven de sloep uit. Zijn rechtop staande stekels vormden een enorme parasol van tentakels. Alle inzittenden van de boot gilden van angst, maar het reusachtige schepsel duwde hen slechts opzij. De kleine boot begon wild te deinen in het kielzog van de zeeslang en werd heen en weer geslingerd door het volgende monster. De derde slang die hen passeerde griste de riem uit Jeks greep en rukte het dolboord van het bootje. Ze konden weinig anders doen dan zich zo klein mogelijk maken op de bodem en hopen dat het bootje niet omsloeg. Althéa klemde zich wanhopig vast aan de bank. Toen het woeste deinen tenslotte minder werd, zag ze met afschuw hoe de zeeslangen Paragon als het ware omsingelden. Ze kon niets doen voor het schip of voor de bemanning, dus ze dwong zichzelf alleen aan hun eigen overleving te denken.

De tweede stuurman nam haar de beslissing uit handen. 'Gebruik die ene riem om bij de Vivacia te komen. Ze is onze enige hoop. Het zal ons nooit lukken door al die zeeslangen de Paragon te bereiken.'

Bresker keek hulpeloos toe terwijl Althéa's kleine boot wild heen en weer deinde in het kielzog van de passerende zeeslangen. Hij probeerde koortsachtig een oplossing te bedenken. Een tweede sloep te water laten zou hen niet kunnen helpen. Daardoor zou hij alleen nog meer leden van zijn bemanning in gevaar brengen. Als Althéa's boot omsloeg,

was er niets dat hij voor hen kon doen. Hij wendde zich af en haalde diep adem. Toen zijn blik haar tenslotte weer had gevonden zag hij haar in zijn functie als kapitein. Als hij ook maar enigszins in haar geloofde had hij er vertrouwen in dat ze voor haar boot en haar bemanning zou zorgen. Ze zou van hem hetzelfde verwachten. Het schip was zijn eerste verantwoordelijkheid.

Niet dat hij veel kon doen, maar hij gaf desalniettemin orders. 'Licht het anker. Ik wil kunnen manoeuvreren als dat nodig is.' Hij vroeg zich af of hij het alleen maar zei om de mannen iets te doen te geven, zodat ze niet naar de aanstormende golf van zeeslangen hoefden te kijken. Hij zag dat Amber zich over de reling boog en zachtjes tegen Paragon praatte. Blijkbaar vertelde ze hem wat ze zag.

In gedachten ging hij terug naar andere ontmoetingen met zeeslangen. Indachtig het monster dat Haff de stuipen op het lijf had gejaagd, gaf hij opdracht dat zijn beste boogschutters zich langs de reling opstelden. 'Niet schieten tot ik het zeg! En als je schiet, dan alleen als je de helder gekleurde plek net achter de hoek van de kaken kunt raken. Elk schot moet raak zijn.' Hij keek weer naar Amber. 'Zullen we het schip bewapenen?'

'Dat wil hij niet,' antwoordde ze zacht.

'En je boogschutters wil ik ook niet,' zei Paragon schor. 'Luister goed, Bresker Treil. Zeg tegen je mannen dat ze hun bogen moeten laten zakken. Hou ze bij de hand, maar zwaai er niet mee. Ik wil niet dat een van deze schepselen gedood

wordt. Ik verwacht niet dat ze een gevaar voor me opleveren. Als je ook maar enig respect voor me hebt...' Paragon maakte zijn zin niet af, maar hief zijn armen en schreeuwde plotseling: 'Ik ken jullie! Ik ken jullie!' Het diepe timbre van zijn gebrul trilde door het hele schip. Langzaam liet hij zijn armen zakken. 'En jullie kennen mij.'

Bresker keek hem verward aan, maar gebaarde zijn boogschutters te doen wat het schip had gezegd. Wat bedoelde Paragon? Maar terwijl het boegbeeld zijn hoofd naar achteren gooide, besefte Bresker plotseling dat het schip het tegen de zeeslangen had, niet tegen de bemanning.

Paragon sperde zijn mond wijd open. Het geluid dat hij voortbracht deed de planken onder Breskers voeten trillen, voordat het aanzwol tot een hoog gejammer dat nauwelijks meer iets menselijks had.

In de stilte die volgde hoorde Bresker Amber ademloos fluisteren: 'Ze hebben je gehoord. Ze gaan langzamer zwemmen en kijken elkaar aan. Nu komen ze weer dichterbij, maar veel langzamer dan eerst, en ze kijken allemaal naar je. Nu houden ze halt en waaieren ze uit in een grote cirkel om je heen. Een komt naar voren. Hij is groen, maar wanneer hij zich beweegt glinsteren zijn schubben als goud in de zon...'

'Zij is groen,' verbeterde Paragon haar zacht. 'Zij Die Zich Herinnert. Ik proef haar in de wind, mijn planken voelen haar aanwezigheid in het water. Kijkt ze naar me?'

'Ja. Dat doen ze allemaal.'

'Mooi.' Het boegbeeld haalde diep adem, en weer stegen er

holle, schallende slangenklanken op uit haar keel.

Shreever volgde Maler met een bezwaard gemoed. Haar loyaliteit jegens hem stond buiten kijf. Ze zou hem desnoods onder een dikke ijslaag zijn gevolgd en ze had zijn beslissing geaccepteerd toen hij zijn leidersrol overgaf aan Zij Die Zich Herinnert. Instinctief had ze haar vertrouwen geschonken aan de onvolgroeide zeeslang. Het was een vertrouwen dat veel verder ging dan wat haar unieke geur inboezemde. Het was de zeeslang zelf die vertrouwen inboezemde. Shreever was ervan overtuigd dat de twee slangen samen hun soort konden redden.

Maar de laatste tijd kreeg ze de indruk dat de twee leiders hun autoriteit hadden overgedragen aan het zilverkleurige schip dat zichzelf Schicht noemde. In haar kon Shreever geen vertrouwen hebben. Hoewel het zilveren schip rook naar Een Die Zich Herinnert, had ze de vorm noch de manieren van een zeeslang. Haar commando's aan het kluwen waren vaak onbegrijpelijk en haar beloften hen veilig naar een plek te leiden waar ze hun cocon konden maken, begonnen altijd met 'spoedig'. 'Spoedig' en 'morgen' waren ideeën die de zeeslangen zich niet konden permitteren. De kou van de winter verkilde de wateren en de stromen migrerende vissen begonnen steeds minder te worden. De zeeslangen verloren steeds meer gewicht. Als ze niet spoedig hun cocon maakten zouden ze niet genoeg lichamelijke reserves hebben om de winter te doorstaan, laat staan om van gedaante te verwisselen.

Maar Zij Die Zich Herinnert luisterde naar het zilveren schip en Maler luisterde naar haar. Dus Shreever volgde, evenals Sessurea en de rest van het kluwen. Zelfs bij dit laatste commando van het schip dat helemaal onbegrijpelijk leek. Ze moesten het andere zilveren schip vernietigen. Waarom, vroeg ze zich af. Het schip had hen niet bedreigd, noch op enige manier uitgedaagd. Het rook naar zeeslangen, op een verwarrende, vluchtige manier. Niet zo sterk als Schicht, maar de geur was er duidelijk. Dus waarom zouden ze hem vernietigen? En wat misschien nog vreemder was: waarom zouden ze hem vernietigen maar zijn karkas ongemoeid laten? Waarom zouden ze hem niet meesleuren naar de zeebodem, hem aan stukken scheuren en zijn vlees onderling verdelen? Te oordelen naar de geur die hij uitstraalde, bezat hij een schat aan herinneringen. Het andere zilveren schip dat ze naar de zeebodem hadden getrokken, had bereidwillig zijn vlees en al zijn herinneringen aan hen afgestaan. Dus waarom zou dit anders zijn?

Maar Schicht was duidelijk geweest in haar opdracht. Ze moesten het schip besproeien met gif om zijn structuur te verzwakken. Dan moesten de grootste mannetjes zich tegen het schip werpen om te zorgen dat het slagzij maakte. Wanneer zijn vleugels eenmaal op het water lagen konden de kleinere zeeslangen hun gewicht in de strijd gooien en het bij zijn ledematen grijpen om het onder water te trekken. Daar moesten ze het aan stukken breken en de stukken naar de bodem laten zinken. Alleen de tweebeners die aan boord

waren mochten ze opeten. Wat een verspilling! Een dwaze, welbewuste verspilling van energie, leven en voedsel. Was er iets met het schip dat Schicht vreesde? Een herinnering die erin verborgen lag en waarvan hij niet wilde dat zij deze deelden?

Toen sprak het zilveren schip. Zijn diepe, machtige stem trilde door het water en streek gebiedend langs Shreevers schubben. Ze merkte dat ze langzamer ging zwemmen en dat haar stekels verslapten in verwondering. 'Waarom vallen jullie me aan?' vroeg het zilveren schip. Heser voegde hij eraan toe: 'Vraagt hij jullie dit te doen? Vreest hij me onder ogen te komen en stuurt hij anderen om zijn werk te doen? Ik dacht dat ik jullie kende. Dat jullie de erfgenamen van de Drie Domeinen waren. Maar zij waren een volk dat zijn eigen doelen diende. Ze kropen niet voor de mens, noch haastten ze zich zijn opdrachten uit te voeren.' Verachting droop als gif van zijn stem.

Abrupt begonnen de zeeslangen verward met hun kop te zwaaien. Ze waren er niet op voorbereid geweest dat hun slachtoffer tegen hen zou praten, laat staan dat het hen zou ondervragen en verwijten zou maken. Zij Die Zich Herinnert sprak namens hen allemaal toen ze vroeg: 'Wie ben je? Wat ben je?'

'Wie ben ik? Wat ben ik? Dat zijn vragen met zoveel antwoorden dat ze niets meer betekenen. Ik heb er tientallen jaren over nagedacht en er nooit antwoord op kunnen geven. En zelfs als ik het wist, waarom zou ik jullie dan een antwoord

verschuldigd zijn als jullie ook geen antwoord geven op mijn vraag? Waarom vallen jullie me aan? Dienen jullie Kennit?'

Er was niemand die antwoord gaf, maar ook geen van de zeeslangen die aanviel. Shreever wierp een blik op de zwijgende tweebeners die langs de flanken van het schip samendromden. Zwijgend en roerloos keken ze toe. Ze wisten dat ze hier geen stem in hadden: dit was een zaak voor de Heren van de Drie Domeinen. Wat betekenden zijn beschuldigingen? Langzaam groeide er een verdenking in Shreevers geest. Was het commando om het schip te doden inderdaad van Schicht afkomstig, of sprak ze namens de mensen op haar dekken? Gretig keek Shreever toe terwijl Zij Die Zich Herinnert en Maler op elkaar wachtten om antwoord te geven.

Maar het was de naamloze, witte zeeslang die sprak. Hij was een buitenstaander in het kluwen gebleven, altijd enigszins afzijdig, altijd alleen maar luisterend en spottend. 'Ze zullen je doden, niet op bevel van een mens, maar omdat het andere schip heeft beloofd ze naar huis te leiden als ze dat doen. Als hoogstaande, nobele schepselen hebben ze onmiddellijk ingestemd met de moord, als een bescheiden prijs om hun voortbestaan veilig te stellen. Ongeacht of het ging om moord op een van de hunnen.'

Het schepsel dat deel uitmaakte van het schip spreidde zijn ledematen. 'Een van de hunnen? Dus jullie erkennen me als een van jullie? Wat vreemd. Want hoewel ik jullie met één aanraking herkende, ken ik mezelf nog steeds niet. Hoe kan

het dan dat jullie dat wel doen?'

'Hij is krankzinnig,' trompetterde een scharlakenrode zeeslang die onder de littekens zat. Hij draaide ongeduldig met zijn koperkleurige ogen. 'Laten we doen wat we moeten doen. Dood hem! Dan zal ze ons naar het noorden brengen. We hebben het nu lang genoeg uitgesteld.'

'Hè, ja!' gnuifde de witte zeeslang. 'Dood hem en doe het vooral snel, voordat hij ons dwingt onder ogen te zien wat we zijn geworden. Dood hem voordat hij ons dwingt ons af te vragen wie of wat het andere schip is en waarom we haar zouden moeten geloven.' Hij wikkelde zich in een provocerende knoop, alsof hij zijn eigen staart het hof maakte. 'Misschien is het iets dat ze heeft geleerd sinds ze door mensen is geparasiteerd. We weten immers maar al te goed dat die elkaar met graagte doden? Hebben we daar niet allemaal bij geholpen, alweer in opdracht van Schicht? Als al die opdrachten tenminste van Schicht afkomstig waren. Misschien is ze de gewillige dienaar van een mens geworden. Misschien wil ze dat ons ook leren. Laten we bewijzen dat we snelle leerlingen zijn. Dood hem!'

Zij Die Zich Herinnert verhief haar stem. 'Er wordt niet gedood,' zei ze langzaam. 'Dit is niet juist en we weten het allemaal. Het is ons onwaardig om dit schepsel zonder noodzaak te doden. Niet omdat we moeten eten, noch om onszelf te beschermen, maar alleen omdat we daartoe opdracht hebben gekregen. We zijn de erfgenamen van de Drie Domeinen. Als we doden, doden we voor onszelf. Niet

op deze manier.'

Opluchting overspoelde Shreever. Haar twijfels hadden veel dieper gezeten dan ze tegenover zichzelf had toegegeven. Toen nam Tellur, de slanke, groene minstreel, plotseling het woord. 'Maar hoe moet het dan met onze overeenkomst met Schicht? Ze zou ons naar huis brengen als we dit voor haar deden. Worden we nu weer alleen gelaten? Zoals we dat al zolang zijn?'

'Misschien is het beter weer te worden zoals we waren voordat we haar ontmoetten, dan zoals ze ons bijna had gemaakt,' antwoordde Maler plechtig.

Zij Die Zich Herinnert sprak opnieuw. 'Ik weet niet welke verwantschap we verschuldigd zijn aan dit schip. Te oordelen naar alles wat we hebben gehoord, spreken we tot de doden wanneer we met deze wezens praten. Toch behoorden ze ooit tot onze soort, en daarvoor zijn we hun althans enige respect verschuldigd. We zullen hem niet doden. Ik ga terug naar Schicht om te horen wat ze te zeggen heeft. Als dit commando niet van haar komt maar van de mensen die ze aan boord heeft, moeten ze hun eigen onbeduidende geschillen maar uitvechten. We zijn geen dienaren. Als ze weigert ons naar huis te brengen, ga ik hier weg. Zij die dat willen kunnen me volgen. Misschien zal hetgeen ik me herinner genoeg zijn om ons te leiden. Misschien ook niet. Maar we blijven de erfgenamen van de Drie Domeinen. Samen zullen we deze laatste tocht maken. Als deze niet naar onze wedergeboorte leidt, wordt het onze dood. Beter dat,

dan te worden zoals de mensen die hun eigen soort afslachten voor hun persoonlijke overleving.'

'Dat is gemakkelijk gezegd!' trompetterde een oranje zeeslang woedend. 'Maar moeilijker na te leven. De winter dreigt, profetes, misschien wel onze allerlaatste winter. Je kunt ons niet leiden. Daarvoor is de wereld te veel veranderd. Zonder een gids die de weg weet, zullen we zeker sterven als we naar het noorden trekken. We hebben geen andere keus dan naar het warme zuiden te vluchten. Wanneer we terugkeren zullen we met nog minder zijn. En wat zullen we ons dan nog herinneren?' De oranje slang draaide haar kop om en keek met een ijzige blik naar het schip. 'Laten we hem doden. Dat is een bescheiden prijs voor onze redding.'

'Een bescheiden prijs!' stemde een lange, scharlakenrode slang met de oranje in. 'Dit schip dat ons geen antwoorden kan geven, dat zich niet eens een van de onzen kan noemen, is een bescheiden prijs die we betalen voor de overleving van onze soort. Zij Die Zich Herinnert heeft het zelf gezegd. Wanneer we doden, dan doen we dat uit vrije wil. Voor onszelf. Dit zal voor onszelf zijn, als we met zijn dood onze overleving kunnen kopen.'

'Kopen we ons leven van mensen, door te betalen met het bloed van onze eigen soort? Dat kan toch niet waar zijn!' De gevlekte, saffraankleurige zeeslang die dit zei zette uitdagend al zijn stekels overeind. Terwijl hij dat deed kwam hij naar voren, naar de lange, rode zeeslang. 'En wat gebeurt er dan? Zullen de mensen ons opdragen ons tegen elkaar te keren?'

In een vertoon van minachting schudde de uitdager de visverdovende gifstoffen op de rode slang.

Deze brulde het uit en begon wild met zijn kop te schudden en gif op de slangen naast hem te sproeien. Bijna onmiddellijk stortten de twee slangen zich op elkaar onder het uitstoten van steeds meer gif. Anderen bemoeiden zich met het conflict. Een van de reusachtige, blauwe zeeslangen werd geraakt door de giftige stoffen en reageerde onmiddellijk door zelf ook bijtend gif af te scheiden. Woedend van pijn stortte een groene slang zich op hem en wikkelde hij zijn lichaam om zijn tegenstander heen. Hun worsteling bracht het water dusdanig in beweging dat zich witte schuimkoppen vormden. Kleinere zeeslangen botsten op andere die op hun beurt weer gif begonnen te sproeien. Zo greep de chaos steeds verder om zich heen.

Boven dat alles hoorde Shreever de bulderende stem van het zilveren schip. 'Hou op! Jullie verwonden elkaar! Hou op! Dood me als het niet anders kan, maar maak jullie zelf niet kapot met deze zinloze strijd!'

Had een van de zeeslangen hem aangevallen? Of was de nevel van gif die hem schorre kreten ontlokte een ongeluk? Was deze bedoeld voor een andere zeeslang? Het was te laat om die vraag te stellen. Het zilveren schip brulde gekweld, met een menselijke stem, en maaide zinloos naar de brandende nevel. De kreten van mensen vermengden zich met de zijne; een wild, beklagenswaardig geschreeuw. Toen werd er van het dek van het schip een pijl afgeschoten. Hij

schampte langs Shreevers schubben en ketste af op die van Maler. De onbeduidende aanval op hun leider was genoeg om de nerveuze zeeslangen in razernij te doen ontsteken. Enkele tientallen slangen dromden rond het onfortuinlijke schip. Een immense, kobaltblauwe slang ramde het alsof het een orka was, terwijl verscheidene andere het met hun gif besproeiden. Ze waren het niet gewend te vechten boven de Overvloed. De grillige winden van de bovenwereld zorgden ervoor dat het merendeel van hun gifstoffen in hun eigen snuit werden geblazen. Dat maakte hun razernij alleen maar groter.

'Hou ze tegen!' brulde Maler en Zij Die Zich Herinnert viel hem bij. 'Hou op met deze waanzin! We vechten tegen onszelf. Daar kan alleen maar rampspoed van komen.'

De stem van de witte zeeslang schalde boven alles uit. 'Als Schicht dit schip dood wil, laat ze het dan zelf doen! Laat ze ons bewijzen dat ze het waardig is om door ons te worden gevolgd. Laat ze het zelf doen!'

Het waren meer zijn woorden dan die van de leiders waardoor de razernij leek af te zwakken. Sessurea wikkelde zich om twee worstelende zeeslangen en trok hen naar beneden, weg van het schip. Shreever en anderen volgden zijn voorbeeld door de kemphanen naar de kalmerende diepten van de Overvloed te slepen, tot ze zichzelf weer in de hand hadden. De waanzin die bezit van hen had genomen begon weg te ebben.

Even abrupt als de aanval was begonnen, hield deze op. 'Ik begrijp het niet.' Bresker strompelde naar de reling en staarde ongelovig naar de zeeslangen die zijn schip de rug toekeerden. 'Wat heeft dit te betekenen?'

Flek keek grijnzend naar hem op. Op zijn witte gezicht stond opluchting te lezen. Hij omklemde zijn verbrande onderarm, maar bleef grijnzen. 'Misschien betekent het dat we nog niet doodgaan?'

Over de hele lengte van het schip grepen mannen schreeuwend en strompelend naar pijnlijke brandplekken. Slechts twee van de boogschutters waren rechtstreeks door het gif geraakt, maar ook de vernevelde stoffen hadden grote schade aangericht. Degenen die waren geraakt lieten zich door hun knieën zakken en lagen te kronkelen op het dek, zinloos grijpend naar het slijm dat aan hen vrat. 'Niet over je verwondingen wrijven! Daarmee verspreid je het spul alleen maar. Zeewater!' brulde Bresker boven de verwarring uit. 'Zet de dekpompen aan! Iedereen die een emmer kan dragen, gaat water halen. Was het boegbeeld, jullie maten en het dek. Verdun het spul. Vooruit! Opschieten!'

Bresker liet zijn blik snel over het water gaan, in de hoop een glimp op te vangen van Althéa's boot. Hij had gezien dat ze de sloep weer onder controle kreeg. Terwijl de zeeslangen rond Paragon samendromden had ze hem weer naar Vivacia gekeerd. Het zonlicht dat verblindend op de golven glinsterde en op de flitsende ruggen van de zeeslangen rond het andere schip, vertroebelde zijn gezicht. Waar was ze? Had ze zich in

veiligheid weten te brengen? Het viel hem zwaar haar uit zijn gedachten te zetten en hij moest zichzelf dwingen het water de rug toe te keren. Hij kon niets voor haar doen; zijn eerste plicht was jegens het schip en zijn bemanning.

Op verschillende plaatsen rookten de reling en het dek door het ijzig brandende gif van de zeeslangen. Bresker greep een emmer zeewater van een passerende dekknecht en liep ermee naar het boegbeeld. Amber was hem voor en gooide een emmer water over Paragons rokende schouders. Terwijl het zeewater het slijmerige zeeslangengif wegspoelde ging er een huivering van opluchting door het schip. Paragons gejammer zwakte af tot een hijgend gekreun. Amber keerde zich naar Bresker en wilde de emmer van hem overnemen. Zijn adem stokte in zijn keel. 'Blijf staan!' droeg hij haar bars op. Toen keerde hij de emmer om boven haar hoofd.

Grote plukken haar vloeiden weg met het stromende water. Op de linkerkant van haar lichaam waren haar kleren verbrand tot flarden. De zijkant van haar gezicht zat onder de blaren. 'Doe die kleren uit en was je grondig,' droeg hij haar op.

Ze stond te wankelen op haar benen. 'Paragon heeft me nodig,' zei ze zwak. 'Iedereen heeft zich verder tegen hem gekeerd. Alle familie, iedere verwant die hij ooit heeft gehad, heeft zich tegen hem gekeerd. Wij zijn de enigen die hij heeft, Bresker. De enigen.'

Paragon keerde plotseling zijn gehavende, rokende gezicht naar hen toe. 'Ik heb jullie nodig,' gaf hij schor toe. 'Daarom

moeten jullie naar beneden gaan en die kleren uittrekken voordat het gif zich erdoor heeft gevreten.'

Plotseling klonk er een kreet van afschuw van Flek. Hij wees met een bevende hand naar het water. 'De sloep van de boot, kapitein! Een van de zeeslangen sloeg ernaar met zijn staart en ze vlogen allemaal als poppen in de lucht. Midden tussen de slangen. En nu zie ik ze niet meer.'

Onmiddellijk stond Bresker naast hem. 'Waar?' Hij schudde de jongen door elkaar, maar het enige wat Flek kon doen was wijzen naar niets. Waar de sloep zoëven nog had gedobberd, zag hij nu alleen nog het kleurige welven van zeeslangenruggen en glinsterende golven. Hij betwijfelde of Althéa kon zwemmen; er waren maar weinig zeelui die de moeite namen het te leren, met als argument dat het weinig zin had de kwelling te verlengen wanneer je overboord werd geslagen. Kreunend stelde hij zich voor hoe haar zware rok haar onder water zou trekken. Zo kon hij haar niet laten gaan. Het zou echter neerkomen op moord als hij opnieuw een bemande sloep in het water liet zakken. 'Licht het anker!' Hij zou de Paragon dichter naar Vivacia toe varen en de strook water afzoeken waar Flek de sloep voor het laatst had gezien. Er was een kleine kans dat ze erin waren geslaagd zich aan de gekapseisde boot vast te klampen. Ondanks de piraten, ondanks de zeeslangen zou hij haar vinden. Hij moest haar vinden!

Kennit keek naar de aanrollende golf van koppen en

gapende muilen en probeerde kalm te blijven. De verre kreten van zijn schip vraten aan zijn zenuwen en raspten over zijn ziel. Ze wekten herinneringen aan een donkere, rokerige nacht, jaren eerder. Hij verdrong ze. 'Waarom komen ze terug? Ze hebben hem nog helemaal niet gedood!' Hij haalde diep adem. 'Ik dacht dat ze het snel konden doen. Ik wil ook dat ze het snel doen.'

'Ik weet het niet,' antwoordde Schicht boos. Ze gooide haar hoofd achterover en trompetterde naar de naderende zeeslangen. Verscheidene gaven antwoord: een verwarrende kakofonie van geschetter.

'Ik denk dat je zelf je nachtmerries zult moeten overwinnen,' zei de amulet zacht. 'Kijk! Paragon komt naar je toe.'

In een moment van grote helderheid zag Kennit het schip traag draaien op de wind en naar hem toekomen. Dus er zou toch gevochten worden. Misschien was dat ook beter. Wanneer de strijd was gestreden zou hij weer op Paragons dek lopen. Er zou gelegenheid zijn voor een laatste vaarwel. 'Jola!' Het deed hem goed dat zijn stem helder en krachtig klonk, ondanks het feit dat zijn hart tegen zijn ribben bonkte. 'De zeeslangen hebben hun taak gedaan. Ze hebben de vijand verzwakt en gedemoraliseerd. Bereid de mannen erop voor dat ze moeten vechten. Ik zal zelf de enteraars leiden.'

Bresker had moeten merken dat de zeeslangen ondanks al hun gebrul en hun woeste bewegingen Vivacia niet aanvielen.

Hij had moeten merken dat de piraten zich ordelijk langs de reling opstelden toen Paragon langszij kwam. Zijn ogen hadden op Kennits schip gericht moeten blijven in plaats van het water af te zoeken naar Althéa. Hij had moeten weten dat een witte vlag niet meer dan een vod was voor de piratenkoning...

De eerste enterhaken sloegen in zijn dek toen hij dacht dat hij nog buiten hun bereik was. Terwijl hij woedend opdracht gaf ze weg te halen stapte de rij boogschutters naar Kennits reling. Pijlen vlogen door de lucht en diverse van Breskers mannen gingen neer. Mannen die het gif van de zeeslangen hadden overleefd stierven alsnog, terwijl Bresker wankelde van afschuw over zijn eigen onvermogen. Nog meer enterhaken volgden, de schepen werden dichter naar elkaar toegetrokken, en een golf van piraten sprong van hun want in het zijne. Plotseling waren ze overal. Ze stroomden over zijn relingen en op zijn dekken in een schijnbaar eindeloze golf. De verdedigers werden teruggedreven, hun gelederen vielen uiteen tot kleine groepjes mannen die wanhopig een ongelijke strijd leverden.

Paragon haalde brullend uit met zijn staf, maar hij raakte alleen lucht. Vanaf het moment dat de eerste enterhaken in hem waren geslagen, was de overwinning een onbereikbare droom geworden. Paragons dekken zogen het bloed op van de stervenden en het schip brulde door de enormiteit van de verliezen. Nog erger was het geluid dat Breskers oren bereikte en dat klonk als het fluiten van wind in het want. Het was

Vivacia. Schreeuwend met een stem die zowel menselijk als vreemd was dreef ze de piraten voort. Hij was bijna dankbaar dat Althéa was omgekomen voordat haar eigen schip zich tegen haar keerde.

Zijn bemanning vocht dapper, maar tevergeefs. Ze waren ver in de minderheid, onervaren, en sommigen waren gewond. De jonge Flek bleef tijdens de hele, hartverscheurende worsteling aan zijn zijde, met een kort zwaard in zijn goede hand. Terwijl de golf van enteraars over hen heen spoelde doodde Bresker een van de mannen, en toen nog een. Flek ruimde een derde uit de weg door zijn achillespezen door te snijden, maar werd voor zijn dapperheid beloond met een akelige zwaardhouw over zijn ribben. Nog meer piraten stroomden over de reling. Bresker greep met zijn vrije hand de jongen in zijn kraag en trok hem naar zich toe. Samen trokken ze zich terug door de chaos, nog slechts vechtend om in leven te blijven. Zo slaagden ze erin het voordek te bereiken. Daar keek Bresker neer op een dek dat lag bezaaid met lichamen. Het was duidelijk dat de piraten de strijd bepaalden. Zijn eigen mannen konden niets anders meer doen dan zichzelf verdedigen, of ze haastten zich als opgejaagde ratten het want in, waar lachende kapers hen weer uit joegen. Bresker had gehoopt een beter zicht te krijgen op de strijd en zijn mannen te kunnen hergroeperen, maar een enkele blik was voldoende om hem duidelijk te maken dat nog maar één strategie hen kon redden. Dit was geen strijd, het was een slachting.

'Het spijt me,' zei hij tegen de bloedende jongen aan zijn zijde. 'Ik had je nooit mee moeten laten gaan.' Hij verhief zijn stem. 'Het spijt me, Paragon. Het spijt me dat ik je zover heb gebracht en zoveel hoop heb gewekt - voor ons allebei - om het zo te laten eindigen. Ik heb jullie allebei in de steek gelaten. Ik heb ons allemaal in de steek gelaten.'

Hij haalde diep adem en brulde de gehate woorden. 'Ik geef me over! En ik smeek om genade voor mijn bemanning. Kapitein Bresker Treil van het levende schip Paragon geeft zich over, met zijn schip.'

In de algehele chaos duurde het even voordat zijn woorden werden gehoord. Geleidelijk aan verstilde het zwaardgekletter, maar het gekreun van de gewonden ging door. Door de chaos kwam er een man naar Bresker toe. Zijn snor was zwierig gekruld en niet besmeurd door bloed of zweet. Hij had maar één been. Dit kon alleen kapitein Kennit zijn. 'Nu al?' vroeg hij wrang. Hij gebaarde naar het wapen aan zijn zijde. 'Maar, m'n beste, ik ben net pas aan boord gekomen. Weet u zeker dat u zich wilt overgeven?' Hij keek om zich heen naar de verspreide groepjes overlevenden die angstig ineengedoken stonden. Hun wapens lagen aan hun voeten en ze werden omringd door zwaarden. De piraat lachte zijn witte tanden bloot en zei hoffelijk: 'Ik weet zeker dat mijn mannen bereid zouden zijn ze nog een kans te geven. Het lijkt me zo treurig om al bij uw eerste treffen te falen. Dit was toch uw eerste treffen?'

Het gelach dat volgde op elk van zijn opmerkingen

verteerde Bresker alsof de vlammen langs zijn lichaam likten. Hij sloeg zijn ogen neer om de wanhopige blikken van zijn bemanning niet te hoeven zien, maar ontmoette de blik van Flek die naar hem opkeek. Zijn betraande ogen stonden gekweld. 'Ik zou niet hebben opgegeven, kapitein,' protesteerde hij. 'Ik zou voor u zijn gestorven.'

Bresker liet zijn wapen vallen en legde een hand op het blonde hoofd van de jongen. 'Dat weet ik en dat was precies waar ik bang voor was.'

Zo zou de zaak uiteindelijk toch netjes worden besloten. Veel netter dan hij had gedacht, na alle obstakels waarop zijn oorspronkelijke plan was gestuit. Kennit nam niet eens de moeite het wapen van de kapitein in ontvangst te nemen. Trouwens, de lomperd had het op het dek laten vallen. Wist hij dan niet hoe zulke dingen dienden te gebeuren? Niet dat hij vreesde het voordek te betreden. Hij kon op zijn manschappen rekenen. Ze hadden al te lang niet meer echt gevochten. Dit incident was nauwelijks genoeg geweest om hun vechtlust zelfs maar te prikkelen. Hij zou weer eens een paar slavenhalers moeten overvallen zodat ze zich te buiten konden gaan. Voorlopig gaf hij opdracht de overlevenden op te sluiten in de ruimen. Ze gingen gehoorzaam, in de verwachting dat hij spoedig hun kapitein bij zich zou roepen om te onderhandelen over losgeld. Toen ze eenmaal verdwenen waren, liet hij zijn mannen de doden overboord gooien. De zeeslangen kwamen maar al te gretig op deze

gemakkelijke prooi af die ze zelf niet hadden willen doden, merkte hij vol afschuw op. Nou ja, het deed er niet toe. Misschien zouden ook de zeeslangen weer wat vetter en meegaander worden wanneer ze een paar slavenhalers overvielen.

De kwestie Althéa was gemakkelijk afgehandeld. Er bevonden zich geen vrouwen aan boord, onder de levenden noch de doden. Op kapitein Trells gekwelde vragen of de Vivacia overlevenden van zijn sloep aan boord had genomen kon hij slechts zijn schouders ophalen. Als ze in de onfortuinlijke sloep had gezeten dan was ze er niet in geslaagd terug te keren naar het schip. Hij zuchtte, misschien wel van opluchting. Tenslotte vond hij het afschuwelijk om tegen Wintrow te liegen. Maar nu kon hij met een zuiver geweten zijn schouders ophalen en zeggen dat wat haar ook was overkomen, niet zijn schuld was.

Treil had zijn ogen tot spleetjes geknepen toen Kennit hem benedendeks stuurde, maar hij was gegaan. Hij had ook weinig keus, bedreigd door drie zwaarden. Het deksel van het luik had zijn woedende kreten gesmoord.

Kennit gaf zijn manschappen opdracht terug te keren naar zijn schip. Drie van hen beval hij vaten lampolie te gaan halen. Ze keken hem aan maar stelden geen vragen. Toen ze weg waren begon hij aan een langzame wandeling over de dekken. Zijn eigen schip gonsde van de overwinningsverhalen, maar hier klonken slechts de gesmoorde kreten van beneden. Sommige van de mannen die in de ruimen waren opgesloten

waren ernstig gewond geweest. Nou, ze zouden niet lang hoeven te lijden.

Op het glimmend geschrobde dek tekenden zich de bloedige omtrekken van de gevallenen af. Jammer. Kapitein Treil had zijn schip keurig op orde. Kennit had Paragon nog nooit zo schoon gezien. Igrot had een strenge discipline gehandhaafd, maar hij had niet veel om poetsen en schrobben gegeven. Zijn schip was net zo rommelig geweest als zijn huis. Kennit liep naar de deur van de kapiteinskajuit en bleef staan. Een vreemde beroering vulde zijn hart. Hij was dankbaar dat de amulet om zijn pols zweeg. Opnieuw liep hij een rondje over het schip. De kreten in de ruimen werden steeds zwakker. Dat was ook beter. Zijn drie dekknechten keerden terug, ieder met een vat olie.

'Giet het over het schip, mannen. Over het want, het achterkasteel, de dekken. En ga dan terug naar ons eigen schip.' Hij keek hen ernstig aan, om zich ervan te overtuigen dat ze zich bewust waren van het belang van zijn woorden. 'Ik zal het schip als laatste verlaten. Doe wat ik je heb opgedragen en ga dan van boord. Maak het schip los op één lijn aan de achtersteven na. Daarna wil ik dat iedereen op ons eigen schip benedendeks gaat. Is dat begrepen? Iedereen! Ik heb hier zelf nog een laatste karwei op te knappen.'

Buigend en knikkend wijdden ze zich gehoorzaam aan hun opdracht. Toen het laatste lege vat over het dek rolde, gebaarde Kennit de mannen dat ze konden vertrekken. Voor het eerst sinds dertig jaar liep hij tegen de harde wind in naar

het voordek om neer te kijken op Paragons gebogen hoofd.

Als het schip naar hem had opgekeken, als hij in zijn ogen boosheid, verdriet of blijdschap had gelezen, had hij geen woord kunnen uitbrengen. Maar hoe kon hij zoiets denken! Paragon had immers geen ogen. Daar had Igrot jaren eerder al voor gezorgd. Kennit had de bijl gehanteerd, staande op Paragons grote handen om bij het gezicht van het boegbeeld te kunnen. Samen hadden ze het doorstaan, omdat Igrot had gedreigd dat Kennit zou sterven als ze dat niet deden. Igrot had op het dek gestaan, op dezelfde plek waar Kennit nu stond, en lachend op hem neergekeken terwijl hij zijn gruwelijke opdracht uitvoerde. Paragon had al twee waardevolle matrozen gedood die Igrot had gestuurd om hem blind te maken. Maar de jongen zou hij geen kwaad doen. Hij zou de pijn verdragen en de jongen zelfs dicht genoeg bij houden zodat hij zijn taak kon uitvoeren, zolang Igrot beloofde Kennit niet te doden. En terwijl Kennit voor het laatst in die donkere ogen keek en ze toen met een bijlslag verwoestte, had hij geweten dat niemand zo intens van iets of iemand zou moeten houden. Niemand zou zulke zuivere gevoelens moeten koesteren. Toen had hij ook geweten dat hij nooit, maar dan ook absoluut nooit zo van iets of iemand zou gaan houden als Paragon van hem hield. Met die belofte had hij de glanzende bijl geheven en op die donkere ogen ingehakt die hem zo liefdevol aankeken. Daaronder vond hij niets; geen bloed, geen vlees, alleen zilvergrijs hout dat gemakkelijk versplinterde onder zijn kleine bijl. Toverhout

was een van de hardste houtsoorten, was hem altijd verteld. Maar hij hakte het weg als populierenhout. Splinters en brokken hout vielen in de koude zee, diep onder zijn blote voeten. Kleine, koude voeten die zo eeltig aanvoelden op de warme palm van zijn hand.

De wederzijdse herinnering verteerde hem met dubbele kracht en deed hem beven, maar hij herstelde zich snel en omklemde de reling. Dat had hij niet moeten doen. Hij was niet van plan geweest het schip met zijn blote handen aan te raken, maar hij had het toch gedaan. Opnieuw waren ze met elkaar verbonden. Verbonden door bloed en herinneringen.

'Paragon,' zei hij zacht.

Het schip kromp ineen, maar hief zijn hoofd niet op. Het bleef lang stil tussen hen. 'Kennit,' klonk het tenslotte. 'Kennit, mijn jongen.' Zijn diepe, vriendelijke stem klonk gesmoord. Ongeloof overweldigde al zijn andere emoties. 'Ik was zo boos op je,' verontschuldigde het schip zich verwonderd. 'Maar nu je weer bij me bent kan ik me niet voorstellen dat ik ooit boos op je ben geweest.'

Kennit schraapte zijn keel. Het duurde even voordat hij iets kon zeggen. 'Ik dacht niet dat ik hier ooit nog zou staan of ooit nog met je zou praten.' Als een vloedgolf voelde hij de liefde van het schip over zich heen spoelen. Hij deed zijn uiterste best zijn identiteit gescheiden te houden van die van Paragon. 'Dit hadden we niet afgesproken, schip. Dit hadden we helemaal niet afgesproken.'

'Dat weet ik.' Paragon had zijn handen voor zijn gezicht

geslagen. Schaamte overweldigde hem en beroerde ook Kennit. 'Ik weet het. Ik heb het geprobeerd. Ik heb het echt geprobeerd.'

'Wat is er gebeurd?' Ondanks zichzelf klonk Kennits stem vriendelijk. Hij wilde het niet weten. Paragons rijke, diepe stem deed hem denken aan dikke stroop op ontbijtkoek, aan warme zomerdagen waarop hij op zijn blote voeten over het schip rende terwijl zijn moeder zijn vader smeekte die jongen wat voorzichtigheid te leren. Het hout van het schip was doordrenkt met herinneringen die hem dreigden mee te sleuren.

'Ik ben naar de zeebodem gezakt en daar gebleven. Althans, dat heb ik geprobeerd. Maar hoeveel water ik ook naar binnen liet stromen, ik kon niet echt zinken. Toch bleef ik onder. Ik bleef me verborgen houden. Er kwamen vissen en krabben die de botten schoonvraten. Ik voelde me gezuiverd. Alles was stil, koud en nat.

Maar toen kwamen er zeeslangen. Ze begonnen tegen me te praten en me allerlei vragen te stellen. Ze wilden mijn herinneringen, maar ik hield me aan mijn woord. Ik hield al onze herinneringen geheim. Dat maakte hen boos. Ze vervloekten me, ze hoonden me, ze bespotten me en... Ik moest wel, begrijp je dat dan niet? Ik wist dat ik dood moest zijn en vergeten door iedereen, maar ze wilden niet dat ik dood en vergeten was. Ze maakten dat ik me alles bleef herinneren. De enige manier waarop ik kon doen wat ik je had beloofd, was weer boven te komen. En... op de een of

andere manier was ik ineens weer in Beijerstad. Ze zetten me overeind en ik was bang dat ze me zouden dwingen weer te gaan varen. Maar ze sleepten me op het strand en legden me vast. Dood kon ik niet zijn, maar ik deed mijn best te vergeten. En vergeten te worden.'

Het schip slaakte een schorre zucht.

'En toch ben je nu hier,' zei Kennit. 'En dat niet alleen, je hebt mensen meegebracht die me wilden doden. Naar mijn eigen wateren! Waarom, schip? Waarom heb je me zo verraden?' Er klonk oprechte kwelling in zijn stem. 'Waarom dwing je ons allebei het weer allemaal opnieuw onder ogen te zien?'

Paragon begroef zijn handen in zijn baard en trok eraan. 'Het spijt me, het spijt me!' riep hij. De stem van een boetvaardige jonge knaap klonk merkwaardig uit zijn behaarde gezicht. 'Dat wilde ik niet. Ze kwamen niet om je te doden. Ze zeiden dat ze alleen Althea's schip terug wilden. Ze zouden je aanbieden Vivacia van je terug te kopen. Ik wist dat ze daar niet genoeg geld voor hadden, maar ik hoopte dat je me terug zou willen als je me zag. Dat je mij misschien in ruil zou accepteren.'

Er was iets van boosheid in zijn stem geslopen. Paragons eerste schok over het weerzien begon web te ebben. 'Ik dacht dat je me misschien terug zou willen als je zag hoe schoon ik was en hoe fraai mijn tuigage. Als je zag hoe soepel ik door het water sneed. Ik dacht dat een Ludluk misschien het rechtmatige schip van zijn eigen familie zou willen in plaats

van een schip dat hij had gestolen! Toen hoorde ik een van de piraten zeggen dat je had beweerd dat je altijd al een schip zoals zij had willen hebben. Een levend schip. Maar dat had je al gehad. Je had mij gehad! En je had me afgedankt, je had tegen me gezegd dat ik dood en vergeten moest zijn. En ik had ermee ingestemd. Ik had beloofd te sterven en onze herinneringen met me mee te nemen. Herinner je je die nacht nog? Die nacht waarin je zei dat je met zulke herinneringen niet kon leven? Dat je je eigen leven moest nemen omdat je zo niet verder kon? Toen zei ik dat ik je herinneringen van je af zou nemen. De herinneringen aan alle pijn, de slechte herinneringen en zelfs de goede herinneringen aan een tijd die nooit meer terug zou komen. Ik zou ze meenemen en sterven zodat jij bevrijd verder kon leven. Ik nam ze allemaal met me mee, iedereen die wist wat je was aangedaan. Weet je dat nog? Ik zuiverde je leven, zodat je verder kon. En je zei dat je nooit meer van een ander schip zou houden zoals je van mij had gehouden. Dat je nooit van een ander schip zou willen houden zoals wij van elkaar hadden gehouden. Weet je dat niet meer?'

De herinnering brandde door Kennits handen naar zijn geschokte ziel. Hij was vergeten hoe pijnlijk zulke herinneringen konden zijn. 'Dat heb je beloofd,' vervolgde Paragon met bevende stem. 'Je hebt het beloofd en je hebt die belofte gebroken, net zoals ik mijn belofte heb gebroken. Dus nu staan we quitte.'

Quitte. Een jongensidee. Maar Paragons ziel was altijd de

ziel van een jongen geweest. Een verlaten en in de steek gelaten jongen. Misschien had daarom alleen een andere jongen zijn liefde en zijn vriendschap kunnen winnen. En misschien had alleen een jongen die zo misbruikt en verwaarloosd was als Paragon aan Kennits zijde kunnen staan tijdens de vele jaren dat Igrot hem in zijn greep had gehad. Maar Paragon was een jongen gebleven en hanteerde nog altijd de logica van een jongen, terwijl Kennit was uitgegroeid tot een man. Een man kon harde waarheden onder ogen zien. Een man wist dat het leven zelden eerlijk was, dat 'quitte' in het leven niet bestond. En er was nog een harde waarheid die hij had geleerd: de kortste afstand tussen een man en zijn doel was vaak een leugen.

'Denk je dat ik van haar hou?' vroeg Kennit ongelovig. 'Hoe zou ik dat kunnen? Ze is niet mijn vlees en bloed. Wat zouden we kunnen delen? Herinneringen? Dat kan ik niet. Die heb ik allemaal aan jou toevertrouwd. Jij bezit mijn hart, schip, zoals je dat altijd hebt bezeten. Ik hou van je, Paragon. Alleen van jou, Ik bén jou en jij bent mij. Alles wat ik ben, of was, ligt in jou opgesloten. Nog altijd veilig en geheim... tenzij je onze geheimen aan anderen hebt verteld,' besloot Kennit op zijn hoede.

'Absoluut niet!' verklaarde het schip vurig.

'Dan is het goed. Althans, voor dit moment. Want we weten allebei dat er maar één manier is waarop ze werkelijk voor altijd veilig zullen zijn. Dat er maar één manier is om onze geheimen echt verborgen te houden.'

Het bleef stil na zijn woorden. Kennit drong niet aan op een reactie. Diep binnen in hem groeide ook een stilte, een zekerheid. Hij had nooit aan Paragon moeten twijfelen. Het schip was hem trouw zoals het dat altijd was geweest. Aan die gedachte klampte hij zich vast. Hij koesterde zich in de warmte ervan en deelde die zekerheid met Paragon. Nog één keer stond hij zichzelf toe te houden van het schip zoals hij dat eens had gedaan. Hij hield van hem in het volle vertrouwen dat Paragon zou besluiten wat het beste was voor Kennit.

'En mijn bemanning?' vroeg Paragon vermoeid.

'Die neem je mee,' zei Kennit rustig. 'Ze hebben je naar hun beste kunnen gediend. Hou ze voorgoed bij je. Dan hoef je nooit van ze te scheiden.'

Paragon slaakte een zucht. 'Ze zullen het niet leuk vinden om te sterven. Dat willen ze niet.'

'Ach, jij en ik weten dat sterven voor mensen van korte duur is. Ze komen er wel overheen.'

Deze keer duurde zijn aarzeling nog langer. 'Ik weet niet of ik echt kan sterven.' Weer een stilte. 'De vorige keer kon ik niet eens daar beneden blijven. Hout wil drijven.' Een nog langere stilte. 'Bresker zit ook in mijn ruim opgesloten. Ik heb hem iets beloofd, Kennit. Ik heb hem beloofd dat ik hem niet zou doden.'

Kennit fronste peinzend zijn wenkbrauwen om de indruk te wekken alsof hij nadacht. 'Wil je dat ik je help?' bood hij tenslotte vriendelijk aan. 'Dan zou je geen belofte breken. Het

zou allemaal niet jouw schuld zijn.'

Deze keer draaide het schip zijn grote hoofd naar hem om en leek het hem met zijn weggehakte ogen aan te kijken. De piraat bestudeerde de gelaatstrekken die hem zo vertrouwd waren als zijn eigen gezicht. Het ruigbehaarde hoofd, het hoge voorhoofd, de sterke neus boven de fijngetekende mond en de behaarde kin. Paragon, zijn Paragon, het beste schip dat ooit had bestaan. Zijn hart zwol van liefde voor zijn schip. Tranen brandden in zijn ogen. Tranen om hen allebei. 'Zou je dat kunnen?' vroeg Paragon zacht.

'Natuurlijk zou ik het kunnen. Natuurlijk,' troostte Kennit.

Toen Kennit hem had verlaten nam een diepe stilte bezit van het schip. Alle geluiden van de wereld waren naar de achtergrond gedrongen: de kreten van de mannen in zijn ruimen, het getrompetter van de zeeslangen, de aanwakkerende wind, de kleine geluiden van een lijn op het achterschip die werd losgemaakt, het geknetter van vlammen... De wind had ineens vrij spel met hem. Er stond niemand aan het roer om zijn bewegingen te sturen terwijl de aanwakkerende wind aan zijn door slangengif verteerde zeilen rukte. Plotseling rolde er een golf van hitte over zijn dekken en bereikten de vlammen zijn want, ze vraten zijn zeilen weg en likten aan zijn hout. Hij zou geduld moeten hebben. Toverhout vatte niet zo gemakkelijk vlam, maar wanneer het eenmaal brandde was het nauwelijks meer te blussen. De rest van zijn hout en zijn want zouden als eerste branden, maar

uiteindelijk zou ook het toverhout vlam vatten. Geduld. Hij kon wachten. Tenslotte had hij geleerd geduld te hebben. Het enige wat hem afleidde, was zijn bemanning. De gevangenen in het ruim begonnen op de luiken te hameren. Ze voelden ongetwijfeld dat hij op drift was geraakt, en misschien drong de rook al door de luiken. Vastberaden concentreerde hij zich op belangrijker zaken. Zijn jongen was een man geworden. Kennit had zich prachtig ontwikkeld. Hij was lang geworden, te oordelen naar de richting waaruit zijn stem was gekomen. En sterk. De greep van zijn handen op de reling was de ferme greep van een man geweest. Paragon schudde trots en liefdevol zijn hoofd. Hij was geslaagd in het leven. Het offer was niet voor niets geweest. Kennit was uitgegroeid tot de man van wie hij altijd had gedroomd.
Verbazingwekkend, hoe het geluid van zijn stem en de aanraking van zijn hand, zelfs zijn geur op de wind alles weer naar boven hadden gehaald. Alles waarop hij het zicht had verloren, had Kennit hem teruggegeven. Paragon. De manier waarop hij zijn naam had gezegd had alle gevoelens van afwijzing en boosheid uitgewist. Boos? Alleen al de gedachte leek hem nu dwaas. Boos op de enige die ooit met zijn hele hart van hem had gehouden? Hoe zou hij dat kunnen zijn? Paragon had zich voor hem opgeofferd, maar wat had hij anders kunnen doen? Iemand moest Kennit bevrijden. En dat had hij gedaan. Het offer was niet tevergeefs geweest. Zijn jongen zou heersen als koning over de Piraten Eilanden. En op een dag zou hij een zoon hebben, net zoals Kennit en hij

altijd hadden gedroomd. Op een dag zou er een Paragon Ludluk zijn die werd bemind en gekoesterd. Misschien was die er al! Paragon wenste wanhopig dat hij eraan had gedacht Kennit te vragen of hij al een zoon had. Het zou een troost zijn geweest om te weten dat het kind waarvan ze hadden gedroomd, werkelijkheid was geworden.

Diep in zijn ruimen had de bemanning iets losgerukt waarmee ze als een stormram tegen het luik beukten. Veel kracht schenen ze niet meer te hebben. Misschien was het ruim al bezig zich met rook te vullen. Dat was goed. Dan konden ze allemaal gaan slapen en sterven.

Paragon zuchtte en maakte slagzij. Een beetje maar, zoals hij dat altijd deed als hij niet oplette. Hij kon er niets aan doen. Het was een onvolkomenheid in zijn constructie. Zoiets was onvermijdelijk wanneer een schip werd gebouwd uit twee verschillende blokken toverhout. De ene draak probeerde altijd de andere te overheersen. Vechten, altijd maar vechten. Tot hij er gek van werd om te proberen iets van die andere facetten van zichzelf te begrijpen. Hij had ze ver weggestopt en besloten alleen Paragon te zijn. Paragon Ludluk. Hij zei het hardop, maar met dempte stem. Hij sloot zijn mond en stopte met ademen. Het was niet nodig om te ademen. Dat was alleen maar een deel van de vorm die ze hem hadden gegeven. Het was een vorm die hij kon veranderen als hij zich goed concentreerde. Elke zorgvuldig uitgemeten plank toverhout kon een klein beetje verschuiven. Aanvankelijk voelde hij niets. Toen werd hij zich diep van binnen bewust

van de glans van sijpelend water. Van de langzame kilte van water dat langs de binnenkant van zijn spanten stroomde. Langzaam, heel langzaam begon hij zwaarder te worden. Hij maakte met opzet nog meer slagzij. In het ruim begon de bemanning het te merken. Er klonk geschreeuw en het dreunen van rennende voeten, terwijl de mannen probeerden te ontdekken waar het water naar binnen kwam. Door al zijn naden sijpelde het nu in het ruim. De enige vraag was nog of het vuur of de zee hem als eerste zou overweldigen. Waarschijnlijk een beetje van allebei, dacht hij vredig. Maar het zou niet zijn schuld zijn. Hij kruiste zijn armen voor zijn borst, richtte zijn gezicht naar de aanwakkerende storm en bereidde zich voor op de dood.

'Ik dacht dat u de beslissing zelf zou willen nemen, kapitein.' Jola stond kaarsrecht. Hij wist dat hij zich op gevaarlijke grond begaf, maar was wel zo verstandig om te beseffen dat het nog veel gevaarlijker zou zijn als hij Kennit niet om zijn mening had gevraagd. Kennit wenste echter dat de stuurman ze gewoon had laten verdrinken.

Hij leunde over de reling en keek neer op de vrouw in het water. Haar blonde haar dreef om haar heen als een bed zeewier. Het koude water begon zijn tol te eisen, evenals de inspanning om in de steeds hogere golven haar hoofd boven water te houden. Nog even en het zou allemaal voorbij zijn. Ze zou het veel langer kunnen volhouden als ze haar metgezel losliet. De jongen in haar armen leek toch al dood.

Merkwaardig, hoe koppig iemand in zijn stervensuur kon zijn.

De bleke vrouw in het water gooide haar hoofd achterover en hoestte. 'Help!' Hij kon haar niet horen. Ze was te zwak om te schreeuwen. Maar hij las het woord op haar lippen. Help! Kennit krabde peinzend aan zijn kin. 'Ze is van de Paragon?' zei hij tegen Jola.

'Dat neem ik aan,' zei de stuurman met zijn tanden op elkaar. Wie had ook kunnen denken dat hij zo van streek zou raken door de aanblik van een verdrinkende vrouw?

'Vind je dat we haar uit het water moeten halen?' Kennits toon maakte duidelijk dat de beslissing niet bij de stuurman legde, maar dat hij alleen benieuwd was naar diens mening. 'We moeten hier weg. De zeeslangen zijn vertrokken.' Schicht had ze opdracht gegeven te verdwijnen en Kennit was opgelucht geweest te zien dat ze nog zoveel controle over ze had. Hun weigering om de Paragon tot zinken te brengen had hem diep geschokt. Alleen de witte zeeslang had haar orders genegeerd en bleef om het schip heen cirkelen, met een merkwaardig beschuldigende uitdrukking in zijn rode ogen. Kennit betrapte zich erop dat hij dat niet prettig vond. Het ergerde hem dat het beest de twee overlevenden in het water niet had opgegeten. Dat zou hem een hoop moeite hebben bespaard. Maar nee, het dier hing alleen maar in het water en keek hem nieuwsgierig aan. Waarom luisterde het niet naar het schip?

Hij wendde zijn blik af en dwong zichzelf zich op het probleem van de drenkelingen te concentreren. Schicht had

te kennen gegeven dat ze geen getuige wilde zijn van het verbranden van het levende schip. Kennit keek op. De storm werd steeds krachtiger. Het kwam hem goed uit deze plek te verlaten.

'Is dat wat u wilt?' De stuurman ging een rechtstreeks antwoord uit de weg. Kennits waardering voor hem daalde. Sorcor mocht dan onnozel zijn, hij zou tenminste dapper genoeg zijn geweest om zijn mening te geven. De piraten-kapitein keek nog een keer achterom. De Paragon brandde inmiddels als een fakkel. De wind droeg de geur van rook en brandend schip met zich mee. Tijd om te vertrekken. Hij moest hier weg. Niet alleen verwachtte hij dat het boegbeeld vlak voor het einde misschien nog zou gaan schreeuwen. Er was bovendien een reëel gevaar dat de wind brandende delen van Paragons tuigage in Vivacia's want zou waaien. 'Jammer dat we zo'n haast hebben,' zei hij tegen Jola. Toen bleef het commando om de zeilen te hijsen steken in zijn keel.

De blonde vrouw leunde achterover in het water waardoor de gelaatstrekken van de jongen wiens hoofd ze boven de golven hield, zichtbaar werden.

Wintrow!' riep hij ongelovig. Hoe had Wintrow in het water kunnen belanden? En hoe was het mogelijk dat deze vrouw hem had gered? 'Hijs ze onmiddellijk aan boord!' beval hij Jola. Toen zijn stuurman gevolg gaf aan zijn bevel, werden de drenkelingen door een hoge golf opgetild. Het was Wintrow niet. Het was zelfs geen man. Toch was Kennit gegrepen door de verbijsterende gelijkenis tussen de vrouw in het water en

de jongen. Hij trok zijn commando niet in. Jola riep al dat er een lijn moest worden neergelaten.

'Je weet wie het is,' fluisterde de amulet aan zijn pols. 'Althea Vestrit. Wie anders zou zo op hem kunnen lijken? Schicht zal dit niet leuk vinden. Je brengt de persoon aan boord die je - in haar ogen - als eerste had moeten doden.'

Kennit legde zijn hand op de amulet en negeerde het trekken van het kleine gezichtje. Met groeiende nieuwsgierigheid keek hij toe terwijl er een lijn werd uitgeworpen. De blonde vrouw greep hem, maar haar handen waren zo verdoofd van de kou dat ze hem niet kon vasthouden. Een van de bemanningsleden moest het koude water in. Hij wikkelde de lijn om de twee vrouwen en legde haastig een knoop. 'Hijsen maar!' riep hij. Slap als zeewier werden de twee vrouwen aan boord gehesen. Kennit stond erbij toen ze op het dek werden gelegd. De gelijkenis was griezelig. Zijn ogen gingen gretig over haar gelaatstrekken. Een vrouw met Wintrows gezicht. Een vrouwelijke Vestrit.

Hij besefte dat hij stond te staren, maar bovendien werd hij zich bewust van het verwarde stilzwijgen van de bemanningsleden die zich rond de drenkelingen hadden verzameld. 'Breng ze naar beneden! Jola, zet een koers uit naar Deeldorp. Geef de Marietta het teken ons te volgen. Er komt storm. Ik wil hier weg zijn voordat hij toeslaat.'

'Moeten we wachten tot Wintrow en Etta weer aan boord zijn, kapitein?'

Hij keek naar de donkere vrouw die begon te hoesten en te

bewegen. 'Nee,' antwoordde hij afwezig. 'Laat ze voorlopig maar op de Marietta'

HOOFDSTUK 22
Familiehereniging

~

Wintrow staarde voor zich uit. 'Ik begrijp het niet,' zei hij opnieuw zacht. Hij dacht dat niemand het had gehoord en schrok toen Etta antwoord gaf. Door de regen die op het dek spetterde had hij haar niet horen aankomen.

'Hou op met raden. Kennit zal het je allemaal wel uitleggen zodra we terug zijn.'

'Ik wil gewoon weten wat er is gebeurd,' zei hij koppig. Hij staarde troosteloos naar de brandende vlek in de verte die eens de Paragon was geweest. Waarom was Paragon zo dwaas geweest zowel de zeeslangen als de Vivacia uit te dagen? Hoe had de brand kunnen uitbreken en waarom had Kennit zo'n kostbare buit versmaad? Had hij gevangenen gemaakt? Al deze onbeantwoorde vragen vraten aan hem.

Er had de hele dag noodweer gedreigd, maar nu was het eindelijk losgebarsten. De zware regen vormde een opbollend, grijs gordijn tussen hen en de brandende Paragon. Koud en doorweekt stond hij aan dek naar het zinkende schip te turen dat zijn familie had gestuurd. Daarmee was hun hoop op redding en de mogelijkheid Vivacia voor een losgeld terug te kopen definitief de bodem ingeslagen.

'Ga mee naar binnen.' Etta legde warm haar hand op zijn arm. Hij keerde zich naar haar om. Als er nog enige troost was op dit ellendige punt in zijn leven, dan was het Etta. Ze had Sorcors oliejas aangetrokken. Het ding viel als een

enorme tent om haar ranke lichaam. Vanonder de kap keek ze hem aan. Een paar regendruppels hingen als glinsterende edelstenen aan haar wimpers. Hij keek haar aan, verdoofd door zijn verlangen en door de onmogelijkheid daar ooit aan toe te geven. Ze trok hem opnieuw aan zijn arm en hij liet zich door haar meenemen.

Sorcor had zijn kapiteinshut aan haar afgestaan. De dampende pot thee op tafel en de twee wachtende kopjes ontroerden hem. Ze wees op een stoel en hij ging zitten, in zijn drijfnatte kleren, terwijl ze haar oliejas op een haak hingen. Ooit was dit Kennits hut geweest en sommige van zijn meubels stonden er nog. Verder werd zijn hang naar eenvoud overstemd door Sorcors voorkeur voor kleur en overdaad. De simpele, elegante tafel ging schuil onder een geborduurd, met kwasten versierd kleed. Etta schudde regendruppels uit haar haar en ging tegenover hem zitten. 'Je ziet er ellendig uit,' zei ze terwijl ze thee inschonk. 'Je moet vertrouwen hebben in Kennit. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?' voegde ze er misprijzend aan toe. 'Wat er ook is gebeurd, we moeten vertrouwen op zijn oordeel. Lang geleden heb je me verteld dat hij een van de Uitverkorenen van Sa was. Geloof je dat niet langer?'

Hij nam een slok van de hete kaneelthee. Ondanks zijn somberheid deed het hem goed. 'Ik weet niet meer wat ik geloof,' bekende hij vermoeid. 'Ik heb gezien hoeveel goeds hij overal heeft gedaan. Hij is een machtig instrument voor de vrijheid en voor het verbeteren van mensenlevens. Zelfs als

hij een koninklijk huis voor zichzelf zou laten bouwen, vol schatten en bedienden, zouden de mensen hem nog op een voetstuk plaatsen. Maar hij blijft varen om te vechten tegen de slavenhalers en om hun gevangenen te bevrijden. Hoe zou ik dan kunnen twijfelen aan de grootheid van zijn ziel?'

'Maar toch doe je dat, hè?'

Wintrow zuchtte. 'Ja. Soms, wanneer ik 's nachts niet kan slapen of wanneer ik probeer te mediteren en mijn plek in zijn wereld probeer te vinden, kan ik het niet allemaal in elkaar passen.' Hij streek zijn natte haar uit zijn gezicht en keek haar recht aan. 'Er ontbreekt iets in Kennit. Ik voel het, maar ik kan het niet benoemen.'

Er gleed een zweem van boosheid over haar gezicht. 'Misschien zit dat ontbrekende niet zozeer in hem maar in jou. Misschien verlies je je vertrouwen, telkens wanneer Sa's pad je ergens voert waar je niet wenst te gaan.'

Haar woorden hadden een verlammende uitwerking. Hij had nooit verwacht een dergelijke terechtwijzing uit haar mond te horen.

'Kennit heeft zijn fouten,' vervolgde ze. 'Maar we kunnen beter kijken naar wat hij heeft bereikt, ondanks zijn twijfels, ondanks alle pijn die hij heeft geleden.' Ze keek hem beschuldigend aan. 'Of denk je dat iemand eerst volmaakt moet zijn voordat hij goed kan doen?'

'Sa's hand past rond elk instrument,' zei hij zacht. Toen kon hij zich niet langer inhouden. 'Maar waarom moest hij me mijn schip afnemen? En dat niet alleen, waarom moest hij

haar veranderen in een wezen dat ik niet eens herken? Waarom moest hij mensen doden die alleen maar kwamen om ons naar huis te brengen? Dat begrijp ik niet, Etta, en dat zal ik nooit begrijpen!'

'Misschien omdat je al hebt besloten dat je het niet wilt begrijpen?' Ze keek hem recht aan. 'In een van de boeken die je me hebt gegeven heb ik gelezen dat onze woorden onze werkelijkheid vormen. Luister nu eens naar jezelf. Je hebt de werkelijkheid veranderd in een persoonlijke grief. Jouw schip, zeg je. Is ze dat dan? Is ze ooit iemands schip geweest? Of was ze een levend wezen, opgesloten in een lichaam dat niet bij haar hoorde en vervolgens als bezit opgeëist? Heeft Kennit haar veranderd, of heeft hij haar bevrijd, om te worden wie ze werkelijk is? Hoe weet je dat hij je bevrijders heeft gedood? Als ze dat al waren? Op dit moment weten we niets. Maar jij hebt al besloten dat je onrecht is aangedaan, om je woede en je gevoelens te rechtvaardigen. Dat is net zo slecht als je wentelen in zelfbeklag.' Haar stem was steeds bozer geworden. Nu keerde ze zich met stijf op elkaar geknepen lippen van hem af. 'Ik wilde iets met je delen. Iets dat onder ons moet blijven. Maar ik vraag me af of ik het wel durf. Of je het niet op de een of andere manier zult verdraaien tot iets wat het niet is.'

Hij kon haar alleen maar aankijken. Hoewel hij zelf de hand had gehad in haar verandering, kon deze hem nog altijd verbazen. Ze ging hem niet langer te lijf wanneer hij het niet met haar eens was. Dat hoefde ook niet meer. Haar tong was

zo scherp als het scherpste zwaard. Vanaf de dag dat hij haar had leren kennen, had hij geweten dat ze intelligent was, geraffineerd en moedig. Inmiddels stoelde haar intelligentie ook op ontwikkeling en haar moed op ethiek. Waardoor ze nog moediger was geworden. Hij legde zijn hand op tafel, als een teken van zijn overgave. Tot zijn verrassing boog ze zich naar hem toe en legde ze haar hand erin. Terwijl zijn vingers zich om de hare sloten glimlachte ze. Hij had niet gedacht dat ze nog mooier kon worden, maar plotseling glansde haar gezicht als door een verborgen licht. Ze boog zich nog dichter naar hem toe. 'Ik ben zwanger,' fluisterde ze. 'Ik draag Kennits kind.'

Die woorden sloten de deur tussen hen. Ze sloten hem buiten haar leven. Ze was van Kennit. Dat was ze altijd al geweest en dat zou ze altijd zijn. Hij, Wintrow, zou daarentegen altijd alleen zijn.

'Aanvankelijk wist ik het niet zeker. Maar toen hij me vandaag ineens wegstuurde dacht ik dat er misschien een reden voor zou zijn. Dus ik ben hier gaan zitten en ik heb de proef gedaan met een naald aan een draad boven mijn hand. Hij begon zo heftig heen en weer te zwaaien dat er geen twijfel meer mogelijk is. Alles wijst erop dat ik zijn zoon draag, een man om hem op te volgen.' Ze nam haar hand van de zijne en legde hem trots op haar platte buik.

Wintrow voelde zich verlamd door ellende. 'Je bent vast en zeker erg gelukkig,' wist hij uit te brengen ondanks de verstikkende pijn.

Haar glimlach werd iets minder stralend. 'Is dat alles wat je te zeggen hebt?'

Het was alles wat hij durfde te zeggen. Elke andere gedachte kon hij beter niet hardop uitspreken. Hij beet op zijn tong en keek haar hulpeloos en zwijgend aan.

Ze zuchtte en wendde haar blik af. 'Ik had op meer gehoopt. Dat zal wel dwaas van me zijn geweest. Maar Kennit heeft je zo vaak zijn profeet genoemd dat ik - lach niet - me had voorgesteld dat je woorden zou zeggen die zijn grootsheid voorspelden, als ik je vertelde dat ik de zoon van de koning der piraten onder mijn hart droeg...' Haar stem stierf weg. Een zwakke blos kleurde haar wangen.

'Zoals in de oude verhalen,' wist Wintrow uit te brengen. 'Een voorspelling van wonderen die in het verschiet liggen.'

Ze wendde zich nog verder af, plotseling beschaamd dat ze zulke grootse dromen over haar kind had gekoesterd. Wintrow deed een dappere poging om het kind in zichzelf opzij te zetten en als man en priester te praten. 'Ik heb geen voorspellingen voor je, Etta. Geen profetieën die me door Sa zijn gezonden. Als dit kind een grootse toekomst tegemoet gaat, zal zijn erfenis net zozeer de jouwe zijn als die van zijn vader. Dat is wat ik geloof. Ongeacht wat andere mensen in je kind zullen zien, het zal altijd koning zijn van jouw hart. Jij zult zijn waarde zien, lang voordat anderen dat doen. En jij zult weten dat de grootsheid die in hem schuilt vooral voortkomt uit het feit dat hij is wie hij is. Een kind ankert zich door de aanvaarding van zijn ouders. Jouw kind heeft dat geschenk al

ontvangen. Van jou.'

Zijn woorden ontroerden haar als een profetie. Ze begon te stralen. 'Ik kan niet wachten om Kennits gezicht te zien wanneer ik het hem vertel.'

Wintrow haalde diep adem. Een grote zekerheid nam bezit van hem, en als Sa hem ooit had geïnspireerd dan was het op dat moment. 'Ik raad je aan deze tijding nog even geheim te houden. Hij wordt zo beheerst door zorgen. Wacht een moment af waarop hij dit nieuws echt nodig heeft.'

'Misschien heb je gelijk,' zei ze spijtig.

Wintrow betwijfelde of ze naar hem zou luisteren.

Het noodweer dat de hele avond al had gedreigd barstte los. Paragon keerde zijn gezicht omhoog en proefde de laatste regen die hij ooit zou voelen. De golven klotsten tegen hem aan maar slaagden er nauwelijks meer in hem te wiegen, want zijn zware romp zakte steeds verder onder water. Het gebons op het luik was steeds zwakker geworden. De olievuren die Kennit had aangestoken rookten en stonken in de regen, maar ze brandden nog. Af en toe klonk er een dreun wanneer een stuk verbrand want op het dek viel. Hij sloeg er geen acht op terwijl hij steeds dieper in zichzelf wegzakte, naar een plek die dieper lag dan de diepste oceaanbodem.

In zijn ruim huilde Amber. Dat vond hij moeilijk te verdragen. Hij had niet beseft hoezeer hij aan haar gehecht was geraakt. En aan Flek. En Bresker, zo trots op zijn kapiteinschap. Vastberaden verdrong hij dergelijke gedachten.

Hij mocht er niet aan toegeven. De timmerman was zo ver mogelijk in zijn boeg naar voren gekropen. Ondanks haar brandwonden had ze zich door het koude water gesleept dat zijn ruimen vulde. Hij wenste dat ze was bezweken aan het verlammende water. Dat zou een zachtere dood zijn geweest. Maar ze leefde nog en klemde zich vast aan een spant. En ze praatte tegen hem. Heel zwak praatte ze tegen hem. Hij weigerde zich voor haar open te stellen.

Een zeeslang duwde tegen hem aan. 'Hé, sukkel! Laat je dit gewoon gebeuren?' vroeg hij minachtend. Word eens wakker! Je hebt net zoveel recht om te leven als zij.'

'Ik heb ook net zoveel recht om te sterven,' beet Paragon hem toe. Meteen wenste hij dat hij niets had gezegd, want nu was hij zich ook bewust van Ambers gekwelde woorden.

'Paragon. Paragon. Ik wil niet sterven. Niet op deze manier. Niet met al mijn werk onaf. Alsjeblieft, schip. Doe me dit niet aan.' Ze huilde en haar tranen brandden net zo scherp in zijn hout als het gif van een zeeslang.

'Niemand heeft het recht om zinloos te sterven,' verklaarde de zeeslang. Paragon herkende zijn stem. Het was de slang die de andere zeeslangen had gehoond toen ze haar wilden aanvallen. Hij duwde opnieuw tegen Paragon aan. Het was ergerlijk!

'Sterven is het nuttigste wat ik voor Kennit kan doen,' hielp Paragon zichzelf herinneren. Hij probeerde wanhopig zichzelf weer onder controle te krijgen.

De zeeslang duwde zijn kop tegen Paragons hellende

romp. 'Ik heb het niet over "Kennit". Ik heb het over je nut voor je eigen soort. Schicht blijft maar opscheppen dat zij de enige is die ons kan beschermen en naar huis kan brengen. Dat geloof ik niet. In de herinneringen die ik heb geërfd komen vele gidsen en beschermers voor. En wat één kan doen, kunnen twee nog beter. Waarom wil ze je zo graag doden om deze "Kennit" een plezier te doen? Wat zien jullie trouwens in die man?'

Wil ze mij dood hebben om Kennit een plezier te doen?' De betekenis van de woorden wilde niet echt tot Paragon doordringen. Hij was ervan overtuigd dat zijn verdrietige lot Kennits wil was. Dat had niets te maken met Vivacia, of Schicht zoals ze zich nu noemde. Tenzij ze Kennit voor zichzelf wilde. Tenzij ze van Paragon af wilde omdat ze geen rivalen duldde. Misschien had Kennit hem bedrogen. Misschien wilde Kennit hem dood hebben zodat hij bij Vivacia kon zijn. De verraderlijke gedachte schokte hem. 'Ga weg! Dit is iets wat ik zelf heb besloten.'

'En wie ben jij dat je zoiets kan besluiten?' drong de zeeslang aan.

'Paragon. Ik ben Paragon van de Ludluks!' De naam was als een talisman die andere identiteiten op een afstand hield.

De zeeslang drukte zich tegen hem aan; een lange streling, huid tegen scheepsromp. 'En wie ben je nog meer?' vroeg hij.

Diep van binnen voelde hij plotseling de druk van Ambers blote handen op zijn hout. 'Nee!' riep hij naar hen beiden. 'Nee! Ik ben Paragon van de Ludluks. Meer niet.'

Maar diep binnen in hem, uit een duisternis dieper dan enige menselijke ziel, spraken andere stemmen. En Amber luisterde.

Althea deed haar ogen open en wachtte tot de akelige droom zou wegebben. Het leek wel alsof ze aan boord van de Vivacia was, in haar vroegere hut. Wat ze zag klopte, maar wat ze voelde was niet goed. Ze moest denken aan de Oogster. Dat schip had net zo gevoeld. Dood hout. Er ging geen enkel gevoel van uit. Ze probeerde het schip te bereiken, maar voelde alleen de beweging ervan. Hadden ze het schip overmeesterd? Stond Bresker aan het roer om hen naar huis te brengen?

Ze ging te snel overeind zitten en begon verschrikkelijk te hoesten. Een verdwaalde herinnering dreef naar de oppervlakte, als uit een droom: ze lag languit op Vivacia's dek, ze had het heel koud en ze gaf zeewater op. Ze had nog altijd een pekelsmaak in haar mond en haar neus. Dat was echt geweest. Het dek onder haar had erg hard aangevoeld, niet alleen omdat het hout zo hard was. Ze was zich bewust geweest van het verzet van de planken onder haar. Jek was bij haar geweest, maar nu zag ze haar nergens. Haar haar was nog vochtig, dus blijkbaar was het allemaal nog niet zo lang geleden gebeurd. Achter het raam zag ze de schemering van een vroege winteravond die werd verduisterd door een hevig noodweer. De pit van de lantaarn die aan een haak hing was laag gedraaid.

Ze probeerde haar herinneringen in elkaar te passen. De

zeeslangen hadden de sloep omstuwd en een van de monsters had ertegenaan geduwd. Met sloep en al waren ze over de hobbelige rug van het wezen gestuiterd. Ze herinnerde zich de klap toen ze het water raakte. Onder water had ze wanhopig haar laarzen uitgeschopt, maar de koude zee had aan de zware stof van haar kleren getrokken en elke nieuwe golf had haar geruime tijd onder water doen verdwijnen. Ze herinnerde zich niet dat Jek haar had gegrepen, maar ze wist zeker dat de lange vrouw haar te hulp was geschoten. Samen waren ze tenslotte uit het water gevist en op het dek van Vivacia gelegd. En nu was ze hier. Iemand had haar een mannennachthemd aangetrokken van fijn linnen. Warme, wollen dekens lagen over haar heen. Wie het ook was geweest, had haar goed verzorgd. Dat beschouwde ze als een goed teken. Blijkbaar waren de onderhandelingen gunstig verlopen. Waarschijnlijk was Bresker aan boord om met kapitein Kennit te overleggen. Dat verklaarde waarom ze niet naar de Paragon was teruggebracht. Ze zou zich aankleden en naar hen op zoek gaan, maar eerst zou ze een bezoekje brengen aan het boegbeeld. Ze was veel te lang gescheiden geweest van haar schip. Wanneer ze eenmaal met Vivacia had gesproken, zou ze de barrière tussen hen zeker kunnen neerhalen.

Ze keek de hut rond, maar nergens zag ze een spoor van haar kleren. Er hingen echter wel buizen en broeken aan haken en zo te zien waren ze ongeveer haar maat. Dit was niet het moment om verlegen te zijn. Later zou ze degene die zijn

hut en zijn kleren aan haar had afgestaan wel bedanken. Waarschijnlijk was het de stuurman. Uit de boeken op de plank bleek dat hij een man met enige ontwikkeling moest zijn. Haar respect voor Kennit groeide. De kwaliteit van een bemanning zei erg veel over de kapitein. Ze vermoedde dat ze het goed zou kunnen vinden met de piraat. In een gewoontegebaar dat nog dateerde uit haar jeugd aan boord van het schip, reikte ze boven zich en legde ze haar handen plat op de toverhouten balk boven haar hoofd.

'Vivacia,' begroette ze haar warm. 'Ik ben terug. Ik ben gekomen om je mee naar huis te nemen.'

Ze werd door de reactie van het schip op het matras gesmeten. Verdwaasd keek ze naar het hout boven haar hoofd. Had ze zich gestoten? Nee, dat leek onwaarschijnlijk. Er was hier niemand, maar ze had het gevoel alsof ze een klap had gekregen. Ze keek naar haar handen, half in de verwachting dat ze rood zouden zijn. 'Vivacia?' vroeg ze voorzichtig. Ze probeerde opnieuw het schip te voelen, maar vond slechts leegte.

Ze verzamelde al haar moed en reikte opnieuw naar de balk. Vlak eronder aarzelde ze. Het hout straalde vijandschap en verzet uit, zoals een vuur hitte uitstraalde. Ze duwde ertegen. Het was alsof ze tegen aangestampte sneeuw duwde. Koude en hitte brandden haar vingers, gevolgd door een gevoelloosheid die zich steeds verder uitbreidde. Ze zette haar tanden op elkaar en drukte door. 'Vivacia,' zei ze schor. 'Ik ben het. Althea Vestrit. Ik kom je halen.' De weerstand

onder haar hand werd alleen maar sterker.

Ze hoorde dat er een sleutel werd omgedraaid in een slot en de deur ging open. De man die in de deuropening stond was een lange, knappe verschijning. Hij nam de geur van sandelhout met zich mee. In zijn handen droeg hij een blad met een dampende kom. Zijn zwarte haar glansde, zijn snor was zorgvuldig gekruld. Hij had een kanten kraag en kanten manchetten, en in zijn oor fonkelde een reusachtige diamant. Dankzij de brede schouders van zijn fraaie, blauwe jas zag hij er echter verre van verwijfd uit. Hij leunde op een kruk van koper en glimmend gewreven hout; eerder een zorgvuldig gekozen accessoire dan een instrument voor een kreupele. Dit moest Kennit zijn.

'Niet doen!' waarschuwde hij haar. Hij deed de deur achter zich dicht, zette het blad op tafel en stond met twee grote passen naast haar kooi. 'Niet doen. Ze zal u alleen maar bezeren.' Zijn sterke handen sloten zich om haar polsen. Ze voelde zich plotseling duizelig, zowel door de inspanning als door de afwijzing van het schip. Ze wist wat Vivacia met haar had gedaan. Ze had subtiel elke twijfel naar boven gehaald die Althea ooit aan zichzelf had gehad; elke herinnering aan een verkeerde beslissing, aan een stommiteit, aan een daad van zelfzuchtigheid waarvan het schip ooit getuige was geweest. Ze werd vervuld door schaamte over haar eigen minderwaardigheid, hoewel ze zichzelf voorhield waar dat gevoel vandaan kwam.

'Ze zal u alleen maar bezeren,' herhaalde Kennit. Hij hield

nog altijd haar polsen vast. Na een poging om haar handen los te rukken gaf Althea het op.

Toen ze in zijn bleekblauwe ogen keek glimlachte hij geruststellend. 'Waarom zou ze dat doen?' vroeg ze. 'Waarom zou ze me willen bezeren? Ze is mijn schip.'

Zijn glimlach werd breder. 'Het genoegen van deze ontmoeting is geheel wederzijds, Althea Vestrit. Ik vertrouw erop dat u zich beter voelt.' Hij liet zijn blik openlijk over haar heen zwerven. 'U ziet er aanzienlijk beter uit dan toen ik u net uit het water had gevist. En toen u een flinke hoeveelheid zeewater over mijn schone dek braakte.'

Het was precies de juiste mengeling van wrang gepolijste hoffelijkheden om haar te herinneren aan haar manieren, haar situatie en het feit dat ze bij hem in het krijt stond. Haar handen ontspanden zich. Onmiddellijk liet hij ze los, waarbij hij haar een geruststellend klopje gaf. Haar wangen gloeiden. 'Het spijt me,' zei ze oprecht. 'Ik neem aan dat u kapitein Kennit bent. Dan hebt u mijn leven gered. Daar ben ik u erg dankbaar voor, maar dat mijn eigen schip me zo afwijst, dat is zo...' Ze wist niet goed wat ze moest zeggen. 'Zo onthutsend,' besloot ze wat lamlendig.

'O, dat kan ik me voorstellen. Vernietigend zelfs.' Hij reikte omhoog en legde zijn hand zacht op het zilvergrijze hout. 'Voor u allebei. U moet elkaar wat tijd geven. Ik ben ervan overtuigd dat u niet meer de vrouw bent die eens afscheid van het schip heeft genomen. En hetzelfde geldt voor het schip. Geen enkel wezen met gevoel zou hetzelfde blijven na alles

wat zij heeft moeten doorstaan,' liet hij er fluisterend op volgen. 'Geef haar de tijd. En neem zelf de tijd haar te aanvaarden zoals ze is. Wees verdraagzaam jegens haar woede, want die is maar al te gerechtvaardigd.' Zijn warme adem rook naar kruidnagelen. Zonder plichtplegingen ging hij naast haar op het bed zitten. 'Voelt u zich alweer wat beter?'

Veel beter, dank u. Waar is Jek? Is Bresker aan boord? Hebben de zeeslangen Paragon erg beschadigd? Hoe hebt u ze weten te verdrijven? En hoe is het Wintrow, mijn neef?' Elke vraag riep weer nieuwe op tot Kennit zich naar voren boog om twee vingers op haar lippen te leggen.

'Sst,' zei hij vriendelijk. 'Eén vraag tegelijk. Hoewel u eigenlijk nog niet over zulke dingen zou moeten piekeren. U hebt meer dan genoeg meegemaakt voor één dag. Jek slaapt. Blijkbaar is ze in aanraking geweest met een zeeslang. Ze heeft brandwonden op een van haar benen en op haar ribben. Maar ik heb er alle vertrouwen in dat ze goed zal genezen. Ik heb haar wat papaversiroop gegeven tegen de pijn. Voorlopig kunnen we haar beter niet storen.'

Een plotselinge, verontrustende vraag kwam bij haar op. 'Wie heeft er dan voor me gezorgd? Wie heeft me hier in bed gelegd?' In een reflex schoot haar hand naar de dichtgeknoopte kraag van het nachthemd.

'Ik,' zei hij zacht zonder haar aan te kijken. Er speelde een zweem van een glimlach om zijn mond. 'Dat kon ik toch niet door mijn bemanning laten doen? En er zijn geen vrouwen aan boord.'

Althea's gezicht gloeide.

'Ik heb iets voor u meegebracht.' Hij stond op, nam zijn kruk onder zijn arm en liep naar de tafel. Met het blad kwam hij terug naar het bed. Ondanks zijn beenstomp bewoog hij zich met de vloeiende souplesse van een echte zeeman. Ze schoof haar benen opzij om plaats te maken voor het blad. Hij zette het neer en ging ernaast zitten. 'Dit is gekruide, warme wijn met brandewijn. Het is een oud recept uit Deeldorp. Het verwarmt en herstelt en het is uitstekend tegen pijn. Proef maar eens. Het is het lekkerst als het warm is.'

Ze nam de kom in haar handen. De dampen die eruit opstegen waren op zich al een troost. Donkere kruiden wervelden op de bodem van de goudgele vloeistof. Ze bracht hem naar haar mond en nam een slok. Warmte verspreidde zich door haar lichaam, de spanning viel van haar af en een plotselinge huivering bracht kippenvel op haar armen. Het leek wel alsof haar lichaam de kou van de zee in zich opgesloten had gehouden en nu pas liet gaan.

'Dat is beter,' zei Kennit bemoedigend. 'Eens even denken. Wintrow is op dit moment niet aan boord. Hij dient op de Marietta onder Sorcor, mijn tweede man. Ik heb ontdekt dat het hun zeemanschap ontwikkelt en hun vermogen om zelfstandig te denken wanneer ik mijn veelbelovende mannen wisselende verantwoordelijkheden geef. Dit is Sorcors hut, zoals u ongetwijfeld al had vermoed. Maakt u zich geen zorgen. Hij heeft het goed waar hij is en ik weet zeker dat hij het u niet zou misgunnen.'

'Dank u wel,' zei ze bedachtzaam. Ze probeerde haar gedachten te ordenen. Kennit beschouwde Wintrow blijkbaar als een lid van zijn bemanning, als iemand om op te leiden voor zware verantwoordelijkheden, als een soort zoon in een familiebedrijf. Deze situatie had ze niet voorzien en ze wist niet hoe ze erop moest reageren. 'Het is erg vriendelijk van u hem zulke kansen te bieden,' hoorde ze zichzelf tot haar eigen verbijstering zeggen. Was het vriendelijk van hem Wintrow de kans te geven een betere piraat te worden? 'Ik moet het u vragen. Hoe reageert Vivacia op Wintrows afwezigheid? Het is niet goed voor een levend schip om te lang te varen zonder een lid van zijn familie aan boord.'

'U moet het opdrinken zolang het nog warm is,' drong hij aan. Terwijl ze deed wat hij zei sloeg hij zijn ogen neer, alsof hij bang was dat hij haar met zijn volgende woorden zou bezeren. 'Vivacia maakte het prima. Ze mist Wintrow eigenlijk nauwelijks. Want ze heeft nu mij.' Hij reikte weer omhoog om de zilvergrijze balk te liefkozen. 'Ik heb namelijk ontdekt dat het voor een schip niet zozeer gaat om "familie" als wel om een verwante geest. Vivacia en ik hebben veel gemeen: onze liefde voor het avontuur, onze haat jegens de slavenhandel, ons verlangen om...'

'Ik ken mijn schip,' viel Althea hem in de rede, maar de milde blik in zijn blauwe ogen wees haar vriendelijk terecht. Ze tilde de kom op en nam nog een slok om haar gevoel van onbehagen te verbergen. De warmte van de vloeistof nam bezit van haar hele lichaam. Plotseling voelde ze zich duizelig

worden. Ze voelde dat Kennit zijn hand onder de kom hield.

'U bent vermoeider dan u wel weet,' zei hij medelevend. Tenslotte heb u erg lang in het koude water gelegen. Bovendien ben ik zo onnadenkend geweest u van streek te maken. Dit is ongetwijfeld erg moeilijk voor u. U kwam hier in de verwachting het schip en uw neef te redden. In plaats daarvan blijkt dat u ze alleen maar zou wegrukken uit een wereld waar ze van houden. Probeer nog wat te rusten voordat we verder praten. Doordat u zo moe bent ziet u het allemaal veel te somber in. Wintrow is sterk en gelukkig en ervan overtuigd dat hij weet wat Sa's bedoelingen met hem zijn. Het schip geniet van het achtervolgen van slavenhalers en van het avontuurlijke leven dat we leiden. U zou blij voor hen moeten zijn. En u bent veilig aan boord van uw familieschip. Van nu af aan kan alles alleen maar beter gaan.'

Ze dronk de kom leeg. Toen pakte hij hem van haar aan en sloeg hij een arm om haar heen omdat ze dreigde opzij te vallen. Hij rook heerlijk, naar sandelhout en kruidnagelen. Ze legde haar hoofd tegen de blauwe jas. Het kant om zijn hals kriebelde in haar gezicht. Kant zou Bresker ook goed staan. 'Ik hou van kant bij een man,' zei ze. Kennit schraapte zijn keel. Ze voelde dat ze bloosde. 'Ik ben duizelig,' zei ze verontschuldigend terwijl ze probeerde rechtop te gaan zitten. 'Ik had niet zo snel moeten drinken. Blijkbaar is de alcohol me naar mijn hoofd gestegen.'

'Dat geeft toch helemaal niet. U verwacht veel te veel van uzelf. Gaat u maar rustig liggen.'

Hij liet zich van de kooi glijden en begon haar kussen op te schudden. Gehoorzaam ging ze liggen. De hut deinde om haar heen. Wordt de storm heviger?' vroeg ze ongerust.

'O, daar zijn we hier in de Piraten Eilanden wel aan gewend. We zullen er niet lang last van hebben. Nog even en we gaan voor anker in een beschutte kreek om de storm af te wachten. Maakt u zich geen zorgen. Vivacia kan wel meer aan dan dit.'

'Dat weet ik.' Ze verwachtte dat hij weg zou gaan. In plaats daarvan bleef hij naast haar bed staan. Herinneringen dwarrelden door haar hoofd. Herinneringen aan een andere lange man met donker haar die bij haar kooi stond. Haar vader had Vivacia door menige storm geloodst met Althea aan boord. Toen ze klein was, had ze dit schip altijd als de veiligste plek van haar wereldje beschouwd. De Vivacia was de wereld van haar vader geweest, waar hij alles onder controle had en zorgde dat haar niets overkwam. Alles was veilig, alles was in orde. Er stond een sterke man aan het hoofd van het schip en er rustte een vaste hand op het roer. Haar oogleden werden zwaar en vielen dicht. Het was lang geleden dat ze zich zo veilig had gevoeld.

Kennit keek op haar neer. Haar haar krulde van het vocht en lag warrig op het kussen. Haar wimpers die op haar wangen rustten waren niet zo lang als die van Wintrow, maar zelfs van dichtbij was de gelijkenis gewoon griezelig. Hij trok de dekens omhoog en stopte haar stevig in. Ze bleef roerloos

liggen, maar dat verbaasde hem niet. Hij had het mengsel van papaver en alruin in brandewijn al bij Jek geprobeerd. Ze zou diep slapen, zodat hij alle tijd had om na te denken over zijn rol en over de antwoorden die hij op haar vragen zou geven.

Paragon was met alle hens ten onder gegaan. Helaas. Hij vond het ook erg verdrietig. De zeeslangen hadden aangevallen in reactie op Breskers pijlen. Misschien zou ze hem geloven, zolang ze maar met niemand van de bemanning sprak. Kon hij haar zo afgezonderd houden zonder dat ze argwaan kreeg? Het zou niet meevallen de juiste leugens te bedenken, maar er zou hem wel iets te binnen schieten.

Hij keek nog een tijdje op haar neer. Ze was Wintrow, in vrouwelijke gedaante. Met zijn wijsvinger volgde hij de welving van haar hals, haar voorhoofd, haar neusgaten. Een Beijerstadse vaardersdochter, geboren en getogen in een goed milieu. Niemand kon zijn afkomst verloochenen. Toen hij zich over haar heen boog en haar kuste, voelden haar slappe lippen warm aan en plaagden de zijne met de smaak van de kruiden en de brandewijn. Hij zou haar nu kunnen nemen als hij dat wilde. Niemand zou het weten. Ze zou het misschien niet eens beseffen dat hij het had gedaan. Zijn lippen krulden zich in een oprechte glimlach. Zijn vingers begonnen de bovenste knoop van het nachthemd los te maken. Zijn eigen nachthemd. Het was alsof hij zichzelf uitkleedde. Haar ademhaling was diep en gelijkmatig.

'Je wilt haar alleen omdat ze op de jongen lijkt,' zei de

amulet plotseling. Het akelige kleine stemmetje verstoorde de vrede in de hut.

Kennit verstijfde. Loerend keek hij op het vervloekte ding neer. De kleine oogjes keken glinsterend naar hem op. Rond de gekerfde mond speelde een trek van afschuw.

'En je wilt de jongen omdat hij je doet denken aan jezelf op die leeftijd. Alleen was jij veel jonger toen Igrot je naar zijn bed sleurde.'

'Hou je bek!' siste Kennit. Die herinneringen waren verboden. Ze waren naar de kelder gegaan met Paragon. Waar had hij het anders allemaal voor gedaan? De amulet bracht met zijn woorden alles in gevaar. Hij besefte dat hij het ding zou moeten vernietigen.

'Dat zou je niet helpen,' zei het honend. 'Als je me vernietigt, zal Schicht weten waarom. Maar ik kan je wel dit zeggen. Als je deze vrouw tegen haar wil neemt, zal het hele schip weten waarom je haar wilde. Daar zal ik voor zorgen. En ik zal er ook voor zorgen dat Wintrow de eerste is die het weet.'

'Waarom? Wat wil je van me?' fluisterde Kennit woedend.

'Ik wil Etta terug aan boord. En Wintrow. Ik waarschuw je. Zowel Schicht als ik zouden het weerzinwekkend vinden als je haar verkrachtte. Draken doen zulke dingen niet.'

'Een nietige amulet, niet groter dan een walnoot, beweert dat hij een draak

is!'

'Voor de ziel van een draak hoef je niet zijn afmetingen te

hebben. Blijf van haar af.'

Kennit liet langzaam het nachthemd los. 'Ik ben niet bang voor je,' zei hij terwijl hij zich oprichtte en zijn kruk pakte. 'En wat Althea betreft, ik zal haar bezitten. Uit haar eigen vrije wil. Je zult het zien.' Hij slaakte een diepe zucht. 'Het schip, de vrouw en de jongen. Ze zullen allemaal van mij zijn.'

Hoe had ze dat geweten, vroeg Paragon zich ongelukkig af. Hoe had Amber precies geweten waar ze haar handen moest leggen om ieder van hen te bereiken, hen allebei, hen allemaal tegelijk? Haar naakte huid drukte op zijn hout en ze had zich volledig voor hem opengesteld. Als hij dat had gewild had hij in haar kunnen reiken en al haar geheimen uit haar kunnen zuigen. Maar hij wilde niet meer van haar weten dan hij al wist. Het enige wat hij wilde was dat ze het opgaf en vredig stierf. Waarom wilde ze dat niet voor hem doen? Hij was altijd een vriend voor haar geweest. Maar nu negeerde ze hem en reikte ze langs hem heen naar de anderen die zijn hout deelden. Ze praatte tegen hem, maar zij luisterden, en hun luisteren echode door hem heen en deed zijn ziel trillen.

'Ik moet blijven leven,' smeekte ze. 'Alleen jij kunt me helpen. Er is nog zoveel wat ik moet doen. Alsjeblieft! Vraag me wat je wilt. Ik zal alles doen wat in mijn vermogen ligt. Maar laat ons leven. Sluit je naden en stop het koude water dat naar binnen stroomt. Laat me leven.'

'Amber. Amber.' Tegen alle wijsheid in begon hij tegen haar te praten. 'Geef het nou gewoon op. Alsjeblieft! Zeg niets

meer. Dan sterven we samen.'

'Waarom, schip? Waarom moeten we sterven, Paragon? Waarom doe je dit? Wat is er veranderd? Waarom kunnen we niet blijven leven?'

Ze zou het nooit begrijpen. Hij wist dat het dwaas was, maar hij probeerde het toch. 'De herinneringen moeten sterven. Als niemand zich die dingen meer herinnert kan hij verderleven alsof ze nooit gebeurd zijn. Daarom heeft Kennit zijn herinneringen aan mij gegeven en moest ik sterven. Met zijn herinneringen. Zodat een van ons vrij zou zijn om verder te leven.'

Ze luisterden nog steeds, allebei. De Grootste verhief plotseling zijn stem. Zijn gedachten schalden door zijn helft van de romp. 'Zo werkt het niet. Door herinneringen het zwijgen op te leggen houden ze niet op te bestaan. Wat gebeurd is kan niet ongedaan worden gemaakt door het te vergeten.'

Hij voelde dat Amber schrok, maar ze zette zich dapper over haar geschoktheid heen. 'Waarom doet Kennit je dit aan?' vroeg ze alsof ze de Grootste niet had gevoeld. 'Hoe kan hij dat doen? Wat is hij voor je?'

'Hij is mijn familie.' Paragon kon zijn liefde voor de piraat niet verhullen. 'Hij is een Ludluk, net als ik. De laatste van zijn geslacht, geboren op de Piraten Eilanden. Een Beijerstadse vaarderszoon trouwde een bruid van de Piraten Eilanden. Kennit was hun zoon, zijn prins. En mijn speelkameraadje. De eerste die van me hield om wie ik was.'

'Je bent geen Ludluk,' viel de Grootste hem in de rede. 'We zijn draken.'

'Ja, we zijn draken en we willen leven.' Het was de Kleinste die erin slaagde een gedachte kenbaar te maken.

'Hou je mond!' bulderde de Grootste. Paragon maakte nog meer slagzij terwijl de Grootste nadrukkelijker de controle naar zich toe trok.

Wie ben je dan?' vroeg Amber verward. Waarom voel ik draken in je, Paragon?'

De Grootste lachte. Paragon was wel zo verstandig geen antwoord te geven.

'Alsjeblieft!' smeekte Amber. 'Alsjeblieft, laat ons leven.'

'Verdienen jullie het om te blijven leven?' vroeg de Grootste. 'Als jullie dat verdienden zouden jullie beseffen dat het in jullie vermogen ligt om ons allemaal te redden. Maar als jullie te stom zijn om dat te zien, dan denk ik dat we hier allemaal samen moeten sterven.'

'Vertel haar hoe ze dat kunnen doen,' pleitte de Kleinste. 'Onze tijd is weer gekomen en je wilt ons laten sterven vanwege de onnozelheid van een mens? Nee! Je moet het haar vertellen. Laat haar zorgen dat we gered worden zodat we kunnen blijven...'

'Hou je mond, zwakkeling! Je bent al te lang in menselijk gezelschap. Alleen de sterken overleven. Gevangen als we zijn in dit lichaam zijn we dood beter af als de mensen die we aan boord hebben zo stom zijn. Laat zij ons maar bewijzen dat ze ons leven de moeite waard kan maken. Als ze kan

doorgronden hoe ze kan blijven leven, zullen we haar in staat stellen ons weer ogen te geven. We zullen één Paragon zijn, maar geen Paragon van de Ludluks. Paragon van de Draken. Twee gemaakt tot een.'

'En ik dan?' riep Paragon verwilderd. De regen viel in stromen over zijn blinde ogen en zijn borst. Hij trok woest aan zijn baard. Wat moet er dan van mij worden?'

'Sluit je bij ons aan,' zei de Grootste. 'Dat is je enige keus. Het was waar wat de zeeslang zei. Je hebt nog altijd een plicht aan onze soort en geen draak of een van draken gemaakt schip heeft het recht ons die plicht te ontzeggen. We kunnen alleen overleven als eenheid. Sluit je bij ons aan of het wordt onze dood.'

We zijn stervende!' riep Amber. Haar stem klonk zwak en schor van de rook die ze binnenkreeg. 'Boven ons woedt een brandt, water vult het ruim, hoe kan ik jullie redden of mezelf?'

'Denk na,' droeg de Grootste haar op. 'Bewijs dat je het leven waardig bent.'

Amber vermande zich en reikte naar de Grootste, alsof ze van hem wilde stelen wat ze moest weten. Toen kreeg ze een hoestaanval. Haar schouders schokten en met elke schok was het alsof haar verschroeide vlees opnieuw in brand werd gezet. Toen de aanval wegebde gleed Amber weg uit Paragons bewustzijn. Hij voelde hoe ze doorzichtig werd tot er niets meer van haar overbleef. Terwijl ze stierf voelde hij zowel verdriet als opluchting. Het gewicht van het koude water

in zijn ruimen trok hem naar beneden. De golven werden hoger. Nog even en ze zouden over zijn dek spoelen. De vuren zouden doven terwijl de golven hem naar de diepte trokken, maar het was goed zo. Het vuur en de rook hadden hun werk voltooid. Maar toen ineens, als een pijl die midden in de roos werd geschoten, was Amber binnen in hem. Hijgend stortte ze zich diep in de herinneringen van het drakenras. Paragon voelde haar zoeken, ploeteren, overweldigd door de oneindige keten van herinnering. Ze ging van draak naar zeeslang naar draak naar zeeslang, tot vóór het allereerste ei. Ze kon het niet allemaal bevatten. Hij voelde dat ze in de herinneringen verdronk. Maar ze bleef dapper vechten, zoekend naar wat de Grootste haar onthield terwijl ze zich door zijn herinneringen liet overspoelen.

'Het zit niet in mijn geheugen, kleine dwaas. Het zit in je eigen nietige geheugen,' vertelde hij haar terwijl hij haar worsteling gadesloeg.

Ze rukte zich van hem los, alsof ze haar handen van haar armen rukte. Paragon voelde hoe ze viel en wist dat ze hijgend de rook inademde, snakkend naar frisse lucht die er niet was. Ze begon weer te verbleken, uit zijn bewustzijn te verdwijnen. Toen hief ze langzaam haar hoofd op.

'Ik weet wat het is,' zei ze. 'Ik weet hoe ik ons kan redden. Maar ik ben niet van plan mijn leven te kopen ten koste van Paragon. Ik zal ons redden, maar dan moeten jullie me iets beloven. Jullie zullen gedrieën een eenheid vormen. Niet twee gemaakt tot een. Paragon moet een deel van jullie blijven

uitmaken.'

Hij voelde dat ze bang was. Haar angst stroomde uit haar met haar zweet, ze blies hem uit met elke ademtocht. Hij was met stomheid geslagen door de gedachte dat iemand liever zou sterven dan hem te verraden.

'Akkoord!' zei de Grootste. Er trilde een zweem van bewondering in zijn woorden door. 'Deze mens is het waardig te worden gepaard met een draken-schip. Laat ze nu maar bewijzen dat ze ook hersens heeft!'

Paragon voelde dat Amber zich inspande om zich op te richten, maar ze had haar laatste krachten verbruikt. Ze viel terug op zijn hout. Voor haar probeerde hij zijn naden te sluiten, maar het lukte niet. De draken stonden het niet toe. Dus hij schonk haar zoveel van zijn kracht als hij kon en liet deze uit zijn hout in haar zwakke lichaam stromen. In de rokerige duisternis hief ze haar hoofd op.

'Flek!' Hoewel ze zich tot het uiterste inspande, wist ze niet meer dan een zwakke kreet uit te brengen. 'Flek!'

'Wel vervloekt, geef alles wat je hebt!' bulderde Bresker. Een hoestbui deed zijn lichaam schokken. Hij liet de geïmproviseerde stormram even op het hout rusten. De mannen die hem hadden geholpen tegen de onderkant van het luik te beuken zakten om hem heen op de grond. Het luik gaf niet mee en de tijd begon steeds meer te dringen. Hij verdrong zijn paniek. Toverhout brandde niet gemakkelijk. Ze hadden nog een beetje tijd. Er was nog een kans om het er

levend af te brengen.

'Blijf pompen! Verdrinken is niet minder erg dan verbranden.' Op zijn geschreeuwde commando hoorde hij dat de pompploeg weer aan het werk ging, zij het met weinig overgave. Er waren te veel mannen gedood, te veel mannen gewond. Overal op het schip klonken onheilspellende geluiden: de lenspompen, het gekreun van de gewonden, en van boven hun hoofd het zwakke geknetter van de vlammen. De onderruimen begonnen vol te lopen waardoor er een gruwelijke stank naar boven kwam. Hoe meer water Paragon binnenkreeg, des te meer begon het schip te kantelen. De rook die door de naden in het ruim drong werd ook dichter. De tijd begon te dringen.

'Iedereen weer aan de stormram.' Drie mannen kwamen strompelend overeind en omklemden de balk.

Op dat moment werd Bresker aan zijn mouw getrokken. Toen hij zijn hoofd omdraaide zag hij dat Flek naast hem stond. De jongen drukte zijn gewonde arm tegen zijn buik. 'Amber...' begon hij haperend. In het flakkerende lamplicht zag zijn gezicht bleek van pijn en angst.

Bresker schudde zijn hoofd en wreef in zijn brandende, tranende ogen. 'Probeer te doen wat je kunt, jongen. Ik kan nu niet komen. Ik moet hier blijven.'

'Nee, ze heeft een boodschap, kapitein. Ik moest tegen u zeggen dat u het andere luik moest proberen. Het luik in uw hut.'

Het duurde even voordat zijn woorden tot haar

doordrongen. 'Kom op!' schreeuwde Bresker toen. 'Neem de ram mee!' Hij griste een lantaarn van een haak en strompelde weg zonder te wachten of iemand hem volgde. Hij vervloekte zijn eigen stompzinnigheid. Toen Amber aan boord van de gestrande Paragon had gewoond, had ze de kapiteinskajuit als slaapkamer gebruikt, maar haar voorraden voor haar houtsnijwerk beneden in het ruim opgeslagen. Voor haar gemak had ze een luik in de vloer van de hut gemaakt. Zowel Althea en Bresker waren vervuld geweest van afschuw toen ze het ontdekten. Amber had de vloer gerepareerd en van onder af gesteund. Van onder af! Breskers vertrouwen ebde weg toen hij naar het dichtgespijkerde luik boven zijn hoofd keek. Amber was een goede timmerman die grondig werk afleverde. Door de slagzij van het schip viel het niet mee op deze plaats te werken. Toen zijn bemanning zich bij hem voegde stapelde hij met hun hulp vaten en kratten op elkaar en klom hij er bovenop om de gerepareerde vloer te onderzoeken. Flek gaf de gereedschappen aan.

Met hamer en koevoet verwijderde Bresker de klampen. Zo dicht onder de zoldering was de rook dikker. In het licht van de lantaarn zag hij de zwevende, grijze tentakels die naar beneden reikten door de naden van het dek. Als ze het luik open kregen zouden ze weieens midden in een brand terecht kunnen komen. Hij aarzelde echter niet. 'Gebruik de ram, mannen!' droeg hij hen op, haastig wegspringend.

Ze hadden weinig kracht meer om te stoten, maar bij de vierde stoot zag Bresker dat de planken begonnen te wijken.

Hij gebaarde de mannen een stap terug te doen. Ze gehoorzaamden hoestend. Bresker klom weer op zijn platform en hamerde op het hout dat hem scheidde van het vuur. Toen het plotseling meegaf, werd hij getroffen door een pijnlijke plankenregen. Het gele licht van het vuur verlichtte de besmeurde gezichten onder hem.

Hij nam een sprong, greep de rand van het gat en hees zich erdoorheen. De muur van de hut stond in brand, maar het vuur had zich nog niet verder verspreid. 'Kom naar boven!' schreeuwde Bresker met zoveel kracht als hij kon opbrengen. 'Kom naar boven zolang het nog kan!'

Flek stond al bij het gat. Bresker greep hem bij zijn goede arm en hees hem omhoog. De jongen volgde hem toen hij naar buiten liep. Een ijzige regen maakte dat ze onmiddellijk doorweekt waren. Een snelle blik leerde hem dat Paragon alleen in het water lag. Een enkele witte zeeslang cirkelde nieuwsgierig om het schip heen. De stromende regen was hun bondgenoot bij het doven van het vuur, maar dat alleen zou niet voldoende zijn. Vlammen likten nog omhoog langs de grote mast en kropen langs de zijkanten van het voorkasteel. Gevallen tuigage lag over stapels brandend hout en zeildoek. Bresker sleepte de smeulende wrakstukken weg van het hoofdluik, maakte de haak los en gooide het open. 'Kom hier naar boven!' schreeuwde hij opnieuw. 'Zorg dat iedereen aan dek komt, behalve de pompploeg. Maak dit...' Hij moest stoppen om zijn longen schoon te hoesten. Mannen begonnen zichzelf aan dek te hijsen. Het wit van hun

ogen stak schokkend af tegen hun beroete gezicht. Van beneden klonk gehoest en gekreun. 'Ruim al dat brandende spul weg. Help de gewonden aan dek. Hier krijgen ze tenminste lucht.' Hij keerde zich om en liep naar het voordek door een chaos van zwartgeblakerde brokstukken. De koude regen was net zo verblindend als de rook was geweest. Maar hij kon nu tenminste weer lucht krijgen. Elke ademhaling hielp hem zijn longen te zuiveren.

Tenslotte bereikte hij het voordek. 'Paragon, sluit je naden! Waarom probeer je ons te doden?'

Het boegbeeld antwoordde niet. Het flakkerende licht van de vlammen danste over zijn gezicht. Paragon staarde strak voor zich uit, met zijn armen strak tegen zijn borst gekruist. Terwijl Bresker hem gadesloeg rees de witte zeeslang op uit het water. Hij hield zijn gestekelde kop schuin en staarde met glanzende, rode ogen naar het boegbeeld. Toen begon hij tegen het schip te zingen. Hij kreeg echter geen antwoord.

Plotseling hoorde hij de stem van Flek achter zich. 'Ik ben teruggegaan naar Amber. Ze is veilig.'

Niemand was veilig. 'Paragon! Sluit je naden!' bulderde Bresker opnieuw.

Flek trok hem aan zijn mouw. Hij keek neer op het verwarde jongensgezicht. 'Dat heeft hij al gedaan. Hebt u dat niet gevoeld?'

'Nee. Ik heb het niet gevoeld.' Bresker greep de reling, in een poging contact af te dwingen met het boegbeeld. Niets. 'Ik voel hem helemaal niet.'

'Ik wel. Ik voel ze allebei,' zei Flek cryptisch. Even later waarschuwde hij: 'Hou u vast, kapitein!'

Volkomen onverwacht trok het schip zich recht. Het geklots van het water in het ruim deed het dek deinen. Toen dat deinen minder werd hoorde Bresker heftige, verbaasde vervloeken achter zich, maar hij grijnsde in de duisternis. Ze lagen diep in het water, maar ze lagen recht. Als het schip zijn naden sloot, als ze de lenspompen aan het werk konden houden en als de storm niet heviger werd, zouden ze blijven leven. 'Schip, mijn schip. Ik wist dat je ons niet zou laten sterven.'

'Ik heb hem gewaarschuwd. Althans, niet echt...' De stem van de jongen zwakte af tot een gemompel. 'Hem niet alleen. Ook de draken.' Bresker ving de jongen toen deze op het dek in elkaar dreigde te zakken. 'Ik droom al een tijdje van ze. Maar ik dacht dat het alleen maar een droom was.'

'Hijs ze aan boord!' bulderde Kennit naar Jola. Hij keek geërgerd toe terwijl Wintrow en Etta aan boord werden gebracht. Hij was in deze kreek voor anker gegaan om te wachten tot het noodweer was overgedreven en om te besluiten wat hem te doen stond. Zijn aanvankelijke plannen om terug te gaan naar Deeldorp zouden moeten veranderd. Hij had gehoopt meer tijd alleen te hebben met Althea, om nog maar te zwijgen over Schicht.

'Ik heb je toch niet laten komen?' begroette hij Etta ijzig toen ze op het dek stapte. Ze leek niet onder de indruk van

zijn terechtwijzing.

'Dat weet ik. Maar ik besloot van de luwte in de storm te profiteren.'

'Ongeacht of ik daar bevel toe had gegeven of niet,' zei hij chagrijnig.

Ze bleef staan, duidelijk in verwarring gebracht. 'Het is niet bij me opgekomen dat je me misschien liever niet zag terugkomen,' zei ze gekwetst.

Jola wierp hem een merkwaardige blik toe. Kennit was zich ervan bewust dat de bemanning Etta graag mocht. Gezien alle ontwrichting had het geen zin hen van streek te maken. Of haar.

'Ongeacht het risico voor jezelf?' zei hij scherp. 'Ga naar de hut. Je bent doorweekt. Wintrow, jij ook. Ik heb nieuws dat ik met jullie moet delen.'

Kennit draaide zich om en ging hen voor. Hij vervloekte hen dat ze hem hadden gedwongen in deze ijzige regen aan dek te verschijnen. In zijn hut aangekomen zakte hij in zijn stoel en liet hij zijn kruk op het dek vallen. Etta, die drijfnat was, pakte hem automatisch op en zette hem op zijn plaats in de hoek. Hij keek misprijzend en zwijgend toe terwijl ze hun doorweekte jassen uittrokken.

'Nou. Daar zijn jullie dan. Wat mag daar wel de reden van zijn?' zei hij uitdagend voordat een van beiden iets had kunnen zeggen. Toen Wintrow wilde antwoorden kapte hij hem af. 'Doe geen moeite. Ik zie het aan je gezicht. Na alles wat we hebben doorgemaakt, vertrouwen jullie me nog steeds

niet.'

'Kennit!' riep Etta in oprechte ontsteltenis. Hij negeerde haar.

'Wat is er aan mij dat jullie zo twijfelachtig vinden? Mijn oordeel? Mijn eerzaamheid?' Hij legde een uitdrukking van bittere spijt op zijn gezicht. 'Ik vrees dat jullie daar gelijk in hebben. Ik heb blijk gegeven van een armzalig oordeel met mijn belofte aan Wintrow, en weinig eerzaamheid jegens mijn bemanning door te proberen me aan die belofte te houden.' Hij keek Wintrow doordringend aan. 'Je tante leeft nog. Ze is aan boord. Sterker nog, ze ligt in jouw hut. Wacht!' zei hij toen Wintrow haastig overeind kwam. 'Je kunt haar nu niet storen. Ze heeft erg geleden van de tijd dat ze in het water heeft gelegen. Dus ik heb haar wat papaversiroop gegeven om haar tot kalmte te brengen. Ondanks de vijandige ontvangst door de Paragon zal ik me althans houden aan wat een witte vlag belooft.' Hij keek naar Etta. 'En jij blijft uit de buurt van zowel Althea Vestrit als de krijger uit de Zes Hertogdommen die haar heeft gered. Ik vertrouw ze niet.'

'Ze voerden de witte vlag en vielen toen aan?' vroeg Wintrow ongelovig.

'Aha. Dus je hebt het gezien? Ze daagden onze zeeslangen uit door ze aan te vallen met pijlen. Toen de slangen zich terugtrokken zagen ze dat ten onrechte aan als een vlucht. Hierdoor stoutmoedig geworden brachten ze hun schip langszij om ons te enteren. Uiteindelijk hebben we gewonnen. Helaas is er een waardevolle buit verloren gegaan

door de strijd.' Hij schudde zijn hoofd. 'Het schip was vastberaden om ten onder te gaan.' Dat was een vaag verhaal waaraan hij later bijzonderheden kon toevoegen mocht Wintrow gaan twijfelen. Voorlopig keek de jongen hem slechts met een bleek, gespannen gezicht aan.

'Daar had ik geen idee van,' begon Wintrow onbeholpen, maar Kennit kapte hem met een driftig gebaar af.

'Natuurlijk niet. Omdat je hebt niets hebt geleerd ondanks al mijn inspanningen. Ik heb mijn gevoelens voor jou gerespecteerd en dure eden gezworen. Daar heb ik me aan gehouden. Het schip is niet gelukkig, het leven van de bemanning is op het spel gezet en er is een zeldzame buit verloren gegaan. Maar ik heb mijn woord gehouden, Wintrow. Zoals Etta me dat had gesmeekt. Ik vrees dat het jullie ook weinig vreugde zal brengen,' besloot hij vermoeid. Hij keek van de een naar de ander en schudde zijn hoofd, vol afschuw over zijn eigen stompzinnigheid. 'Ik zal wel een dwaas zijn te hopen dat jullie mijn wensen zullen eerbiedigen ten aanzien van Althea Vestrit. Maar tot ik duidelijkheid heb of ze een bedreiging voor ons vormt, wil ik haar graag afgezonderd houden. In alle comfort maar afgezonderd van het schip en de bemanning. Ik heb niet de behoefte haar te doden, Wintrow. Maar ik kan ook niet het risico nemen dat ze de geheime weg naar Deeldorp ontdekt of dat ze mijn gezag bij het schip ondermijnt. Alleen al haar aanwezigheid in deze wateren schijnt genoeg te zijn geweest om te zorgen dat jij je tegen me keerde.' Hij schudde opnieuw vermoeid zijn hoofd.

'Ik had nooit gedacht dat je zo snel aan me zou twijfelen. Nooit.' Hij ging zelfs zo ver dat hij zijn handen voor zijn gezicht sloeg. Hij hoorde Etta's lichte voetstappen naar hem toekomen, maar schrok toen ze haar handen op zijn schouders legde.

'Kennit, ik heb nooit aan je getwijfeld. Nooit. En als jij dat het beste vindt, ga ik terug naar de Marietta tot je me laat komen. Hoewel ik het afschuwelijk vind om van je gescheiden te zijn...'

'Nee, nee.' Hij dwong zichzelf omhoog te reiken en haar op haar hand te kloppen. 'Nu je hier toch bent kun je net zo goed blijven. Als je maar ver uit de buurt blijft van Althea en die andere drenkeling.'

'Als dat is wat je wilt dan doe ik dat. Je hebt het altijd bij het rechte eind gehad.' Ze zweeg even. 'Ik weet zeker dat Wintrow het met me eens is.' Ze keek de ongelukkige jongen bemoedigend aan.

'Ik zou Althea zo graag willen zien,' antwoordde Wintrow met een verdrietig gezicht. Ondanks zichzelf kon Kennit niet nalaten zijn vasthoudendheid te bewonderen. Dat gold niet voor Etta.

'Maar je doet wat Kennit zegt!' zei ze streng.

Wintrow boog verslagen zijn hoofd. 'Hij zal er wel een goede reden voor hebben,' gaf hij zich tenslotte gewonnen.

Etta's handen kneedden Kennits nek en schouders. Hij ontspande onder haar aanraking. Zijn zorgen vielen van hem af. Het was volbracht. Paragon was verdwenen en Althea

Vestrit was van hem. 'We gaan naar Deeldorp,' zei hij zacht. Daar zou hij wel een goed excuus weten te bedenken waarom Etta aan wal moest blijven. Hij keek naar de sombere Wintrow. Met een diep gevoel van spijt vroeg hij zich af of hij de jongen ook zou moeten opgeven. Hij zou Schicht iets moeten aanbieden bij wijze van verzoening. Dat zou kunnen betekenen dat hij Wintrow moest terugsturen naar zijn klooster.

HOOFDSTUK 23
In de lucht

~

Reyn had niet gedacht dat hij in slaap zou kunnen vallen in de klauwen van de draak, maar het was toch gebeurd. Met een ruk schrok hij wakker en hij slaakte een gesmoorde kreet toen hij zag dat zijn benen in het niets bungelden. Hij voelde de geamuseerde reactie van de draak, maar ze zei niets.

Ze begonnen elkaar inmiddels goed te kennen. Het ritme van haar vleugelslagen vertelde hem dat ze moe was. Ze zou spoedig even moeten rusten. Als ze hem niet bij zich had gehad, zou ze hebben kunnen landen in de ondiepe wateren bij een eiland waar het water haar landing zou hebben verzacht. Dat wist hij omdat ze hem dat had verteld. Met hem in haar voorpoten moest ze op zoek naar een strand dat groot genoeg was om behoedzaam en met een zorgvuldig gebruik van haar vleugels te landen. Zo'n strand was op de Piraten Eilanden niet gemakkelijk te vinden. De kleine eilanden beneden hen hadden meestal steile, rotsachtige kusten en staken als bergtoppen uit zee. Er waren er maar een paar met zachte zandstranden. Elke rustperiode koos de draak een plek waarnaar ze in misselijkmakende cirkels afdaalde. Wanneer ze de grond dan dicht genaderd was sloeg ze zo woest met haar grote, leerachtige vleugels dat Reyn nauwelijks meer kon ademenen omdat de lucht zich vulde met stof en zand. Eenmaal aan de grond liet ze hem onverschillig op het zand vallen en steeg ze onmiddellijk weer op. Meestal was ze

dan een paar uur weg, soms een halve dag, om te jagen, te eten, te slapen en vaak weer te eten.

Reyn gebruikte die eenzame uren om een vuur aan te steken, iets van zijn slinkende voorraden te eten en zich in zijn mantel op te rollen om te slapen. Als de slaap niet wilde komen, kwelde hij zichzelf met gedachten aan Malta.

In het verblekende licht van de wintermiddag ontdekte Reyn een strand met zwart zand, bezaaid met donkere rotsblokken. Tintaglia zwenkte eropaf. Terwijl ze naar beneden cirkelden zag Reyn dat verschillende van de zwarte rotsblokken bewogen. Het waren uit hun slaap gewekte zeezoogdieren die hun zware koppen oprichtten. Bij de aanblik van de draak hobbelden ze zo snel als ze konden de golven in. Tintaglia slaakte een verwensing. 'Als ik jou niet bij me had, zou ik nu een heerlijk vet maal in mijn klauwen hebben. Het komt maar zelden voor dat je in deze tijd van het jaar zeeossen nog zo ver noordelijk vind. Zo'n kans krijg ik niet nog eens!'

De laag zwart zand op het zwarte, rotsachtige gesteente bleek dunner te zijn dan hij eruitzag. Tintaglia landde nogal onbeholpen, waarbij haar enorme klauwen over het strand schraapten als de nagels van een hond over een tegelvloer. Wild zwaaiend met haar staart om haar evenwicht te bewaren viel ze bijna boven op hem voordat ze zichzelf tot stilstand wist te brengen.

Toen ze hem eenmaal op het strand had laten vallen, kroop hij haastig bij haar vandaan, maar ze vertrok niet

meteen weer. In plaats daarvan stond ze somber in zichzelf te mompelen over de schitterende, vette zeeossen. 'Mals, donkerrood vlees, dikke vedagen en o, die verrukkelijke lever! Zacht en warm op de tong,' klaagde ze.

Reyn keek achterom naar het dichtbeboste eiland. 'Je vindt ongetwijfeld ander wild,' stelde hij haar gerust.

'O, dat zal heus wel. Magere, taaie konijnen zullen er genoeg zijn, of een broodmagere hinde. Dat is niet wat ik nodig heb, Reyn. Zulk vlees stilt even de honger, maar mijn lichaam moet groeien. Als ik in de lente uit het ei was gekomen, zou ik de hele zomer hebben gehad om te jagen. Dan zou ik sterk en vet zijn geworden, en vervolgens nog sterker en nog vetter. Tegen de tijd dat de winter kwam zou ik genoeg reserves hebben gehad om me met zulke magere, benige schepsels in leven te houden. Maar zo is het niet gegaan.' Ze schudde haar vleugels en bekeek zichzelf somber. 'Ik heb voortdurend honger, en als ik die honger even heb gestild, vraagt mijn lichaam om slaap, om weer op krachten te komen. Maar ik kan niet genoeg slapen, jagen en eten, omdat ik me aan mijn belofte jegens jou moet houden om te zorgen dat de laatsten van mijn soort worden gered.'

Hij richtte zich zwijgend op. Ineens zag hij haar met andere ogen. Ze was jong en in de groei, ondanks het feit dat ze al tientallen levens had geleid. Hoe moest het voelen om na eindeloos wachten weer tot leven te worden gewekt en vervolgens volledig in dienst te staan van anderen? Hij kreeg plotseling medelijden met haar.

Ze moest zich bewust zijn van zijn emoties, maar haar ogen draaiden koud. Ze legde haar vleugels weer langs haar lichaam. 'Ga opzij,' waarschuwde ze. De wind van haar vleugels joeg een bijtende wolk zand tegen zijn vermoeide, gekneusde lichaam.

Toen hij zijn ogen weer open durfde te doen zag hij haar als een blauwe flits naar de hemel stijgen. Even zong zijn hart bij het zien van zoveel zuivere schoonheid. Welk recht had hij haar op te houden in haar queeste om haar soort te redden? Toen dacht hij aan Malta, en zijn vastberadenheid keerde terug. Zodra Malta in veiligheid was, zou hij zich volledig inzetten om Tintaglia te helpen.

Hij koos een beschutte plek in de luwte van een paar rotsblokken. Het was een heldere winterdag, het bleke zonlicht bijna warm. Hij at een karig rantsoen van zijn gedroogde proviand en dronk wat uit zijn waterzak. Daarna probeerde hij te slapen, maar de blauwe plekken van haar klauwen deden pijn en het felle zonlicht drong door zijn gesloten oogleden. Toen hij naar de hemel keek of ze al terugkeerde zag hij alleen maar cirkelende meeuwen. Berustend besloot hij het bos in te gaan om zoet water te zoeken.

Het was vreemd om door een bos met een stevige bodem te lopen. De weelderige bomen in de Wilde Regenlanden die zich hoog uit een drassig moeras verhieven, waren het enige bos dat hij kende. Hier groeiden de onderste takken veel dichter bij de grond en het struikgewas was aanzienlijk dichter.

Dode bladeren vormden een dik tapijt onder zijn voeten. Hij hoorde wel vogels, maar zag weinig sporen van klein wild, en al helemaal niet van herten of wilde zwijnen. Misschien leefden hier geen grote dieren. In dat geval zou Tintaglia misschien wel met net zo'n lege maag terugkeren als waarmee ze was vertrokken. De grond werd steiler en hij begon al snel te betwijfelen of hij hier wel een riviertje of een beekje zou vinden. Met tegenzin maakte hij rechtsomkeert naar het strand. Toen hij vanuit de duisternis van het bos het strand weer door de bomen zag schijnen hoorde hij een merkwaardig geluid: een diepe weergalm die hem deed denken aan een grote trommel waarop met een zacht voorwerp werd geslagen. Hij ging langzamer lopen en gluurde door de struiken voordat hij zich buiten de beschutting van de bomen durfde te wagen.

De zeeossen waren teruggekomen. Er lagen er vijf op het strand. Een van de dieren hief zijn kop op. Zijn dikke keel werkte als een soort blaasbalg om het geluid te produceren. Reyn keek gefascineerd toe. Hij had nooit gezien zulke enorme dieren van zo dichtbij gezien. Het beest boog zijn enorme kop, snoof luidruchtig aan het zand, duidelijk in verwarring gebracht door de onbekende geur van de draak, en ontblootte het zijn dikke, gele slagtandenden. Toen ging het weer languit in het zand liggen. De andere dieren lagen te doezelen en sloegen geen acht op hem. Een van hen draaide zich om zijn rug en wuifde loom met zijn zwempoten voor zijn snuit. Het keerde zijn kop naar Reyn en sperde zijn

neusgaten wijd open. Reyn verwachtte dat het beest zich onmiddellijk weer zou omdraaien en naar de zee zou hobbelen, maar het sloot zijn ogen en dommelde verder.

Er kwam een idee bij hem op. Geruisloos trok hij zich terug van het strand. Onder de bomen lag een royale hoeveelheid takken. Hij koos een rechte, dikke uit en bond zijn mes aan het eind ervan. Hoewel hij nooit eerder had gejaagd, had hij er alle vertrouwen in. Het kon toch niet zo moeilijk zijn om een van de logge, lome schepselen te besluipen en te doden. Een enkele speerspoot door zijn nek, en hij had vers vlees voor Tintaglia en zichzelf. Toen hij tevreden was over zijn geïmproviseerde speer, pakte hij nog een andere tak waar hij een scherpe punt aan sneed. Aldus gewapend liep hij tussen de bomen door naar het eind van het strand. Gebukt rende hij het strand op en plaatste hij zichzelf tussen de dieren en de zee, zodat ze hem niet konden ontsnappen.

Hij had verwacht dat ze verontrust zouden reageren op zijn verschijnen. Een paar dieren draaiden hun kop naar hem om, maar de rest dommelde onverstoorbaar verder. Zelfs het nerveuze mannetje dat eerder had geblaft bij de geur van de draak sloeg geen acht op hem. Vervuld van nieuwe moed koos hij zijn doelwit aan de rand van de groep: een prachtig, zwaar dier waarvan de littekens op een lang leven duidden.

Zijn voorzichtige besluipen van zijn prooi was tijdverspilling. De zeeos nam zelfs niet de moeite een oog open te doen tot Reyn op een speerlengte van hem af was.

Bijna beschaamd omdat het dier geen enkel verzet bood, trok Reyn zijn arm terug. De gerimpelde huid van het beest zag er dik uit. Hij wilde het zo snel mogelijk doden om het niet onnodig te laten lijden. Nadat hij zijn longen vol lucht had gezogen stak hij toe, waarbij hij zijn volle gewicht achter zijn stoot zette.

Vlak voordat de punt het vlees raakte draaide de zeeos zich om en kwam hij brullend overeind. Reyn besefte onmiddellijk dat hij het temperament van de dieren had onderschat. De speer die hij op de nek van het dier had gericht, boorde zich diep in zijn zij. Bloed spoot uit de neusgaten van de zeeos. Blijkbaar had hij een van zijn longen doorboord. Hij klemde zich hardnekkig aan zijn speer vast en probeerde deze nog dieper in zijn prooi te duwen, terwijl de rest van de kudde plotseling in beweging kwam.

Brullend draaide het dier zich naar hem om. Reyn werd meegesleurd door zijn speer, zijn voeten sleepten door het zand. Hij slaagde er nauwelijks in greep op de puntige stok te houden. Met grote inspanning wist hij te gaan staan. Opnieuw duwde hij zijn speer nog dieper in de zeeos. Het dier brulde, bloed spoot uit zijn bek en uit zijn neusgaten. Reyn voelde aan de schacht van zijn speer dat zijn krachten minder werden. Toen greep een andere zeeos zijn mantel tussen zijn kaken. Reyn werd tegen de grond geslingerd, hij verloor de greep op zijn speer en de tweede zeeos ontblootte zijn grote, vuilgele slagtanden naar hem. Reyn slaagde erin weg te rollen, maar daardoor raakte hij verstrikt in zijn mantel. Hij worstelde

uit alle macht om zijn puntige stok los te rukken en wist nog net op tijd zijn voet weg te trekken voor de dichtklappende kaken. Opnieuw greep het dier zijn mantel en door wild met zijn kop heen en weer te schudden slingerde het Reyn op zijn knieën in het zand. De andere zeeossen dromden nu ook om hem heen. Hij probeerde zich uit zijn mantel te bevrijden en te vluchten, maar kreeg de knopen niet los. De scherpe stok was hij inmiddels kwijtgeraakt. Een van de andere dieren beukte tegen hem aan waardoor hij tegen het dier dat zijn mantel tussen zijn kaken hield aan viel. Vluchtig zag hij dat zijn aanvankelijke doelwit inmiddels dood op het zand lag. Daar had hij nu weinig meer aan.

Op dat moment klonk Tintaglia's schrille ki-i-i aan de winterse hemel. Zonder Reyns jas los te laten hief de zeeos zijn kop op. Vrijwel onmiddellijk hobbelde de hele kudde in volle vaart naar het water. Omdat zijn jas nog altijd aan de slagtanden van de zeeos zat vastgehaakt werd Reyn meegesleept. Toen de draak het dier raakte, dacht Reyn dat zijn nek zou breken. Ze schoten samen door het zand. De zeeos slaakte een verbijsterend hoge, schelle kreet toen Tintaglia's kaken zich om zijn nek sloten. Met één enkele beet scheidde ze de zware kop bijna van de dikke schouders. Verdwaasd kroop Reyn naar de muil van het dier om zijn mantel los te maken.

'Van mij!' brulde Tintaglia. Dreigend stak ze haar kop naar hem toe. 'Dat is mijn prooi! Mijn eten! Ga weg!'

Terwijl hij zich haastig uit de voeten maakte stortte ze zich

op de buik van het dier. Toen ze haar kop ophief hingen de ingewanden aan weerskanten uit haar muil. Ze slokte haar bek leeg. 'Van mij!' waarschuwde ze opnieuw voordat ze haar kop boog voor de volgende hap.

'Er ligt er daar nog een. Die kan je ook opeten.' Reyn gebaarde naar de zeeos met de speer in zijn longen. Hij liet zich op zijn knieën vallen en slaagde er eindelijk in zijn mantel los te rukken. Vervuld van weerzin gooide hij hem op het zand. Hoe had hij ooit kunnen denken dat hij kon jagen? Hij was een graver, een denker. Geen jager.

Tintaglia verstarde. Met een bekvol druipende ingewanden keek ze hem aan. Haar zilveren ogen glinsterden. Toen gooide ze haar kop naar achteren om de inhoud van haar bek op te slokken. 'Ik mag jouw vangst opeten? Is dat wat je bedoelt?'

'Ik heb hem voor jou gedood. Je denkt toch niet dat ik zo'n enorm beest kan opeten?'

Ze keek hem aan alsof ze hem voor het eerst zag. 'Ik was al verbaasd dat je er een had weten te doden. Daarom dacht ik dat je wel erg veel honger moest hebben.'

'Nee, hij is voor jou. Je zei dat je honger had. Hoewel ik misschien een stuk vlees zou kunnen meenemen voor morgen.'

Ze beet een stuk nek van de zeeos af. 'Heb je dat voor mij gedaan?' vroeg ze toen ze het had doorgeslikt. 'Heb je hem voor mij gedood?'

'Ja.'

'En wat verwacht je daarvoor terug?' vroeg ze wantrouwend.

'Niet meer dan wat we al hebben afgesproken: dat je me helpt Malta te vinden. Ik zag dat er hier niet veel wild voor je was. We reizen sneller wanneer je goed gevoed bent.'

'O.'

Er lag een merkwaardige klank in haar stem die hij niet kon duiden. Strompelend liep hij naar het dier dat hij had gedood, en pas bij zijn derde poging slaagde hij er met veel moeite in de speer uit het lichaam te trekken. Hij maakte zijn mes los, veegde het schoon en deed het weer in de schede.

Tintaglia vrat haar prooi tot op het bot kaal en begon toen aan de zijne. Reyn keek vol ontzag toe. Hij had niet gedacht dat haar maag zo groot was. Halverwege de tweede zeeos begon ze iets langzamer te eten. Met haar kaken en haar klauwen greep ze wat er nog van het karkas over was en sleepte ze het verder het strand op, buiten het bereik van het aanrollende getij en tot vlak bij zijn vuur. Zonder nog een woord te zeggen krulde ze zich beschermend om de homp vlees en viel ze in een diepe slaap.

Reyn werd huiverend wakker. Om hem heen heerste volslagen duisternis. De kilte en de vochtigheid van de nacht waren door zijn gehavende mantel gedrongen, zijn vuur was weinig meer dan smeulende brokken houtskool. Hij deed er nieuw hout op en merkte plotseling dat hij honger had. Op zijn tenen liep hij langs Tintaglia's opgekrulde staart en boog hij zich over het aangevreten karkas. Terwijl hij probeerde

nog wat vlees te vinden dat niet was aangetast door het speeksel van de draak deed deze een reusachtig oog open. Ze keek hem zonder verrassing aan. 'Ik heb de twee zwempoten voor jou bewaard.' Toen sloot ze haar ogen weer.

Hij vermoedde dat ze het minst aantrekkelijke deel van het dier aan hem afstond maar sneed de beide ledematen af. De vette, roze, onbehaarde vliezen met hun stompe, zwarte klauwen zagen er niet echt aanlokkelijk uit, maar hij stak ze aan een stok en hield ze boven het vuur. Al snel steeg er een heerlijke geur van gebraden vet op. Tegen de tijd dat het vlees gaar was, rammelde zijn maag van de honger. Het vet was knapperig gebakken en het vlees daartussen smaakte verrukkelijk. Zodra hij de eerste zwempoot ophad hield hij de tweede boven zijn vuur.

Tintaglia werd snuivend wakker toen hij aan de tweede zwempoot wilde beginnen. 'Wil je ook wat?' vroeg hij met tegenzin.

'Nee, dank je!' zei ze geamuseerd. Terwijl hij de tweede zwempoot verorberde, verslond zij de restanten van het karkas. Ze at nu rustiger, genietend. Reyn knaagde het laatste vlees van de botten en gooide ze in het vuur. In de ijskoude golven waste hij het vet van zijn handen. Toen hij terugkwam gooide hij nog wat meer hout op het vuur. De nacht werd steeds kouder. Tintaglia strekte zich met een tevreden zucht bij het vuur uit. Reyn die tussen de draak en het vuur zat voelde zich gekoesterd in een bedwelmende warmte. Hij ging op zijn mantel liggen en sloot zijn ogen.

'Je bent heel anders dan ik had gedacht dat mensen zouden zijn,' zei Tintaglia.

'Jij bent ook heel anders dan wat ik van een draak had verwacht.' Hij zuchtte tevreden. 'Vertrekken we bij het eerste licht?'

'Natuurlijk. Hoewel ik het liefst nog even zou blijven om nog een paar van die zeeossen te verslinden.'

'Het bestaat niet dat je nog steeds honger hebt.'

'Nu niet. Maar je moet altijd zorgen voor de dag van morgen.' Even bleef het stil. Word je nog groter dan je nu al bent?' kon Reyn tenslotte niet nalaten te vragen. 'Natuurlijk.'

'O, ik dacht... Nou ja, ik vind je nu al zo groot. Hoe groot worden draken eigenlijk?'

'We groeien ons hele leven, dus het hangt ervan af hoe oud we worden.'

'Hoe lang verwacht je te leven?'

Ze snoof geamuseerd. 'Zo lang als ik kan. Hoe lang verwacht jij te leven?'

'Nou... tachtig jaar zou een mooi, lang leven zijn. Er zijn maar weinig Regenlanders die zo oud worden.' Hij probeerde zijn eigen sterfelijkheid onder ogen te zien. 'Mijn vader stierf toen hij drieënveertig was. Als ik geluk heb, kan ik nog een jaar of twintig mee. Genoeg tijd om kinderen te krijgen en ze te zien opgroeien.'

'Niet meer dan een ademtocht, dat zou het zijn.' Tintaglia strekte zich lui uit. 'Ik verwacht dat je veel ouder wordt nu je met een draak hebt gereisd.'

'Bedoel je dat het alleen maar langer zal lijken?' vroeg Reyn verward.

'Nee, dat bedoel ik niet. Wat weet je toch weinig! Dacht je dat een paar schubben of bronskleurige ogen alles zijn wat een draak met haar metgezel kan delen? Naarmate je meer van mijn kenmerken aanneemt neemt ook het aantal jaren toe dat je gegeven is. Het zou me niet verbazen als je de honderd zou passeren en nog altijd recht van lijf en leden zou zijn. Zo ging het tenminste met de Ouderlingen. Sommigen werden drie- of vierhonderd jaar oud. Maar die hadden natuurlijk generaties drakencontacten waaruit ze konden putten. Misschien word jij niet zo oud, maar je kinderen waarschijnlijk wel.'

Reyn ging rechtop zitten, plotseling klaarwakker. 'Probeer je me voor de gek te houden?'

'Natuurlijk niet. Waarom zou ik?'

'Dat weet ik niet. Ik weet alleen... nou ja, ik geloof niet dat ik zo oud zou willen worden.' Hij zweeg even en stelde zich voor dat hij zijn moeder en zijn oudere broer zou overleven. Dat was draaglijk en geheel volgens de natuurlijke orde. Maar het zou iets heel anders zijn als hij moest aanzien hoe Malta oud werd en stierf. Of als ze kinderen zouden krijgen die minder sterk waren en geleidelijk zouden wegkwijnen terwijl hij sterk en gezond bleef. 'Ik zou alle jaren die me zijn toegemeten, geven voor één enkel jaar met Malta.'

Het noemen van haar naam was als een magische bezwering. In gedachten zag hij haar voor zich: haar

weelderige, lange haar, haar glanzende ogen waarmee ze naar hem opkeek. Zijn herinnering ging terug naar het oogstbal waarop hij haar in zijn armen had gehouden terwijl ze over de dansvloer zwierden. Het was haar Presentatiebal geweest en hij had maar één keer met haar gedanst voordat hij was weggestormd om de wereld te redden. In plaats daarvan had hij alles verloren, ook Malta.

Zijn hand herinnerde zich haar slanke vingers in de zijne. Haar hoofd kwam net tot zijn kin. Wanhopig verdrong hij de gedachte aan Malta op een galei uit Kwarts. Hij wist maar al te goed hoe de Kwartsers met onbeschermde vrouwen omgingen. Een gruwelijke angst nam bezit van hem, onmiddellijk gevolgd door een ziedende woede. Hij voelde zich hulpeloos, alsof hij haar in de steek had gelaten. Het was allemaal zijn schuld. Ze zou het hem nooit kunnen vergeven. Sterker nog, hij zou het haar niet eens durven vragen. Zelfs als hij erin slaagde haar te redden en veilig thuis te brengen, zou ze zijn aanwezigheid waarschijnlijk niet meer kunnen verdragen. Een gevoel van wanhoop overspoelde hem.

'Mensen kunnen zo'n storm van emoties oproepen op basis van hun verbeelding,' zei de draak neerbuigend. 'Doen jullie dat omdat jullie maar zo kort leven?' voegde ze er peinzend aan toe. 'Jezelf sterke verhalen vertellen over de toekomst en emoties voelen over dingen die misschien nooit gebeuren? Bedenken jullie allerlei gebeurtenissen voor de toekomst als compensatie voor het feit dat jullie geen herinneringen aan het verleden hebben, anders dan aan jullie

eigen verleden?'

'Misschien,' gaf Reyn met tegenzin toe. Haar geamuseerdheid stak hem. 'Draken hoeven zich waarschijnlijk geen toekomst te verbeelden omdat ze zo rijk zijn gezegend met herinneringen aan het verleden.'

Er kwam een merkwaardig geluid uit haar keel. Hij wist niet of ze geamuseerd was of geërgerd door zijn hatelijke opmerking. 'Ik hoef me de toekomst niet voor te stellen, want ik weet wat er gaat gebeuren. De draken zullen hun rechtmatige plaats als heren van de Drie Domeinen weer innemen. We zullen opnieuw de hemel, de zee en het land regeren.' Ze sloot haar ogen.

Reyn dacht even na. 'Waar ligt het land van de draken? Stroomopwaarts boven Trehaug, voorbij de Wilde Regenlanden?'

Tintaglia deed één oog half open. Deze keer wist hij zeker dat hij een geamuseerde glinstering zag. 'Het land van de draken? Alsof dat is afgelijnd met grenzen. Dat is typisch een toekomstbeeld zoals de mens het zich zou voorstellen. We regeren de hemel. We regeren de zee. En we regeren het land. Al het land. Overal.' Het ooglid begon weer dicht te zakken.

'En wij dan? En onze steden, onze boerderijen, onze velden, onze wijngaarden?'

Het oog schoof weer open. 'Hoe bedoel je? Mensen zullen altijd ruzie maken met andere mensen over wie waar mag oogsten, en welke koe van wie is. Zo zijn mensen nu eenmaal.

Draken weten beter. Wat op aarde groeit en bloeit is van de eerste die het opeet. Mijn vangst is mijn eten. Jouw vangst is jouw eten. Het is allemaal heel eenvoudig.'

Eerder die dag had hij bijna van haar gehouden. Hij had bewonderend naar haar blauwe glinstering gekeken terwijl ze langs de hemel scheerde. Ze was hem te hulp geschoten toen de zeeossen hem bijna hadden gedood, waardoor ze ontslagen zou zijn geweest van haar belofte. En op dit moment lag hij veilig beschut tussen haar lichaam en het vuur. Maar telkens wanneer het erop leek dat ze echte kameraden zouden worden, zei ze weer iets dat zo arrogant en zo vreemd was dat zijn wantrouwen onmiddellijk terugkeerde. Hij sloot zijn ogen, maar kon niet slapen. Wat had hij ontketend? Waarmee had hij de wereld geconfronteerd? Als zij haar woord hield en Malta redde, moest hij het zijne houden. Hij stelde zich de zeeslangen voor die als draak uit hun ei zouden kruipen. En de draken die eventueel uit de begraven stad te voorschijn zouden komen. Leverde hij de mensheid over aan een soort eeuwigdurende slavernij, en dat allemaal voor een vrouw? Maar hoezeer hij ook zijn best deed, hij slaagde er niet in die prijs te hoog te vinden.

Malta tikte op de deur, toen liep ze naar binnen zonder te wachten op antwoord. Geërgerd zag ze dat het volslagen donker was in de hut. Met twee stappen stond ze bij de patrijspoort. 'U moet niet in het donker blijven liggen en u wentelen in zelfbeklag,' zei ze streng. Cosgo keek naar haar op

vanaf zijn veldbed. Zijn ogen waren niet meer dan smalle spleetjes. 'Ik ben stervende,' klaagde hij schor. 'En er is niemand die het ook maar iets kan schelen. Hij laat het schip opzettelijk zo deinen. Dat weet ik zeker. Gewoon om me voor gek te zetten tegenover de bemanning.'

'Dat is helemaal niet waar. De Motlij beweegt nu eenmaal zo. De kapitein heeft het me gisteravond tijdens het eten uitgelegd. Het heeft te maken met het ontwerp van haar romp. U moet naar buiten. Frisse lucht is goed voor u en als u het water ziet zult u minder last van de deining hebben.'

'Je zegt maar wat. Ik weet wat me echt goed zou doen: roken. Dat is een gegarandeerde remedie tegen zeeziekte.'

'Het is echt waar. Ik ben de eerste twee dagen aan boord ook ziek geweest. Kapitein Rood zei dat ik het moest proberen en het helpt. Het heeft iets te maken met de relatie tussen de beweging van het schip en het water. Wanneer je hier binnen zit en naar de muren kijkt, of wegkruipt in het donker, begrijpt je buik niet wat je hoofd voelt.'

'Misschien begrijpt mijn buik niet wat mijn hoofd weet,' zei Cosgo nijdig. 'Ik ben magnadon satraap van heel Jamaillia. Maar ik word gevangengehouden door een bende piraten, onder stuitende omstandigheden. Ik zetel op de Pareltroon, ik ben een uitverkorene van Sa, ik ben de afstammeling van duizend wijze heersers die teruggaan tot het begin van de wereld. Maar je praat tegen me alsof ik een kind bent en je spreekt me niet eens met mijn officiële titel aan.' Hij keerde zijn gezicht naar de muur. 'Dan ben ik nog liever dood. Laat

me sterven en de wereld zal zich verheffen in gramschap en jullie allemaal straffen voor wat jullie hebben gedaan.'

Ook het laatste beetje medelijden dat Malta nog voor hem koesterde verdween door zijn zelfbeklag. Hoezo, stuitende omstandigheden? Hij bedoelde dat hij zijn hut te klein vond en dat niemand hem wilde bedienen, behalve zij. Het stak hem nog het meest dat ze een eigen hut had gekregen. De Motlij was geen groot schip, maar de piraten hechtten grote waarde aan comfort. Ze was van plan geweest hem over te halen naar de tafel van de kapitein te komen, maar liet het idee alweer bijna varen. 'U kunt beter wat meer geestkracht tonen dan te mokken als een kind en te piekeren over toekomstige wraak na uw dood,' zei ze in een laatste poging hem op te beuren. 'De naam die u draagt is het enige dat u voor hen waardevol maakt. Sta op en laat zien dat die titel wordt gedragen door een man! Dan zullen ze u misschien met respect behandelen.'

'Het respect van piraten, moordenaars en dieven! Een buitengewoon verheven doel om na te streven.' Hij keerde zijn bleke, magere gezicht naar haar toe. Vol afschuw nam hij haar op. 'Jou respecteren ze zeker dankzij de snelheid waarmee je je tegen me hebt gekeerd? Of waarmee je je voor hoer hebt geleend om het er levend af te brengen?'

De oude Malta zou hem midden in zijn brutale gezicht hebben geslagen, maar de nieuwe Malta had maar één doel: overleven. Ze schudde haar kleurige rokken - rood, geel en blauw - en keek naar haar warme, rood met wit gestreepte

kousen. Over haar witte hemd droeg ze een geel met rood vest. Ze had haar uitmonstering de vorige avond zelf in elkaar gezet. De overgebleven lappen had ze gebruikt om er een nieuwe hoofdtooi van te maken.

'Ik ben laat,' zei ze ijzig. 'Maar ik zal u iets te eten laten brengen.'

'Ik heb geen trek in die restjes en kliekjes van je,' zei hij zuur. 'Je "hoed" past niet. Hij verbergt je litteken niet.'

'Dat was ook niet de bedoeling.' Ze keek niet meer om.

'Breng me liever wat kruiden om te roken!' riep hij plotseling. 'Ik weet dat ze aan boord zijn. Dat kan niet anders! Dat is de enige remedie tegen mijn zeeziekte, maar jij houdt ze opzettelijk bij me vandaan. Hersenloze hoer! Stom wijf!'

Toen ze de deur ferm achter zich had dichtgetrokken, leunde ze even tegen de muur om diep adem te halen. Tenslotte tilde ze haar rokken op en begon ze haastig aan haar wandeling naar het achterschip. Kapitein Rood had er een hekel aan als mensen te laat aan zijn tafel verschenen.

Bij de deur van zijn hut bleef ze even staan om op adem te komen. Uit gewoonte — ook al stamde die gewoonte uit een andere wereld - kneep ze even in haar wangen om ze kleur te geven en schikte ze haar haar. Nadat ze haastig haar rokken glad had gestreken ging ze naar binnen. De anderen zaten al aan tafel. Kapitein Rood keek haar ernstig aan. Ze maakte een diepe révérence. Vergeeft u mij, heren. Ik werd opgehouden.'

'Dat blijkt,' was de enige reactie van de kapitein. Ze ging

haastig aan zijn linkerhand zitten. De eerste stuurman, een man met tatoeages van zijn voorhoofd tot zijn hals, zat rechts naast hem. De kleine tatoeage van kapitein Rood zelf was aanzienlijk subtieler. Door de gele inkt waarmee deze was uitgevoerd zag je hem nauwelijks. Acteurs en muzikanten werden op hoge prijs gesteld door hun eigenaars, maar ze voorzagen ze niet al te nadrukkelijk van tatoeages omdat deze afleidend zouden zijn tijdens hun optreden. De bemanning van de Motlij werd voor het grootste deel gevormd door een groep toneelspelers, voormalige slaven die waren bevrijd door kapitein Kennit.

Op een teken van de kapitein begon de scheepsjongen hen te bedienen. Het sneeuwwitte tafelkleed, het zware porselein en het glinsterende kristal vormden een schril contrast met het eenvoudige eten. Malta was tot de conclusie gekomen dat het eten aan boord van een schip bijna overal hetzelfde was. Het brood was altijd hard, het vlees altijd zout, en als groente waren er altijd knollen. Maar op de Motlij kreeg ze het tenminste niet door een ander toegeworpen en ze at aan een tafel, met bestek. De wijn, recent buitgemaakt op het Kwartse schip, was veel te goed voor het eten waarbij deze werd gedronken.

Er werden ook tafelgesprekken gevoerd, niet altijd even verheven maar welgemanierd en met stijl, dankzij de samenstelling van de bemanning. Hun intelligentie noch hun snoeverij hadden geleden onder slavernij of piraterij. Beroofd van een podium om op te treden maakten ze de tafel tot hun

toneel en Malta tot hun publiek. Ze wedijverden met elkaar om haar aan het lachen te maken of te doen huiveren van schrik. Als Malta niet beter had geweten zou ze nooit hebben geraden dat deze mannen, die grappen maakten en goochelden met woorden, piraten waren met bloed aan hun handen, in staat om iedereen aan boord te vermoorden. Ze had het gevoel alsof ze over een dun koord balanceerde. Hoewel ze haar hoffelijk bejegenden vergat ze geen moment dat ze hun gevangene was. Ze had nooit kunnen denken dat de sociale vaardigheden en zwierige beleefdheden die ze als Beijerstadse vaar-dersdochter had geleerd haar nog eens zo goed van pas zouden komen.

Terwijl er geestig en soms vlijmscherp werd gediscussieerd over de ware betekenis van de zoon van de weduwe in de komedies van Redoief of werd gedebatteerd over Saldons taalbeheersing tegenover zijn bedroevende gebrek aan dramatisch tempo, wenste ze echter dat het gesprek haar iets wijzer zou maken over haar situatie. Haar kans kwam pas aan het eind van de maaltijd. Terwijl de anderen zich excuseerden en van tafel opstonden keek de kapitein Malta aan.

'Ik begrijp dat onze magnadon satraap Cosgo zich wederom niet genegen voelde zich bij ons te voegen?'

Malta bevochtigde haar lippen om tijd te rekken. 'Ik ben bang dat hij nog altijd niet helemaal de oude is,' zei ze tenslotte. 'Zijn opleiding heeft hem niet geschoold in de ontberingen van een zeereis.'

'Zijn opleiding heeft hem voor geen enkele ontbering geschoold. Weest u maar eerlijk. Hij vindt ons gezelschap te min.'

'Zijn gezondheid is broos en hij is van streek door wat hem is overkomen,' antwoordde Malta, vastbesloten zich niet kritisch uit te laten over de satraap. Als ze zich tegen hem keerde zou ze niet langer als zijn loyale - en misschien waardevolle - dienares worden gezien. Ze schraapte haar keel. 'Hij vroeg opnieuw om genotskruiden, als remedie tegen zijn zeeziekte.'

'Ach wat! Kruiden helpen niet, ze maken een man alleen zo verdwaasd dat hij er geen last van heeft. Ik heb u verteld dat ze aan boord niet zijn toegestaan. Het waren genotskruiden en soortgelijke vormen van vermaak waardoor ons tafelgezelschap zijn tatoeages heeft opgelopen.'

'Dat heb ik hem verteld, kapitein. Maar ik ben bang dat hij me niet gelooft.'

'Hij zou er goed aan doen zich morgen bij ons te voegen. We willen de voorwaarden voor zijn uitwisseling met hem bespreken. In alle hoffelijkheid. Zegt u hem met klem dat we hem hier morgen verwachten.'

'Dat zal ik doen,' antwoordde Malta ernstig. 'Maar ik ben bang dat ik hem er niet van kan overtuigen dat zijn omstandigheden daardoor zouden veranderen. Misschien zou u mij willen toestaan als bemiddelaar op te treden? Ik ben gewend aan zijn temperament.'

'Aan zijn driftbuien, zijn gemok, zijn arrogantie en zijn

kinderlijke wrok kunt u beter zeggen. Wat mijn bedoelingen betreft, we zijn het er allemaal over eens zijn dat de satraap van Jamaillia een prachtig geschenk zal vormen voor Kennit, koning van de Piraten Eilanden. Velen van ons zouden het erg amusant vinden als onze jeugdige satraap de rest van zijn dagen zou slijten met een raventatoeage naast zijn neus en ketenen aan zijn voeten. Misschien kan hij leren bedienen aan Kennits tafel.

Hoewel, Kennit is een praktisch mens. Ik vermoed dat hij onze verwende knaap liever aan de hoogste bieder verkoopt. Cosgo doet er goed aan zich af te vragen wie dat zou kunnen zijn. Ik zou graag zien dat hij een lijst opstelt met namen die Kennit voor een losgeld kan benaderen.'

Kennit. Dat was de man die haar vader en zijn schip had overmeesterd. Wat moest ze hieruit afleiden? Zou ze zelf uiteindelijk ook oog in oog met hem komen te staan en kunnen onderhandelen over de bevrijding van haar vader? Satraap Cosgo kreeg in haar ogen plotseling een nieuw belang. Ze haalde diep adem en glimlachte.

'Ik zal hem wel zover weten te krijgen dat hij zo'n lijst maakt,' verzekerde Malta de kapitein. Haar ogen volgden de stuurman die op het punt stond het vertrek als laatste te verlaten. 'Als u me wilt excuseren zal ik proberen of hij er vanavond al aan begint.' De deur viel achter de stuurman in het slot. Ze verwenste zichzelf omdat haar hart sneller begon te slaan. Glimlachend liep ze in de richting van de deur.

'Hebt u zo'n haast me te verlaten?' vroeg kapitein Rood

quasi teleurgesteld. Hij stond op en liep om de tafel heen naar haar toe.

'Ik heb haast om te doen wat u me hebt gevraagd.' Malta glimlachte en keek hem aan met een verleidelijke glinstering in haar ogen. Ze was altijd buitengewoon op haar hoede met deze man. Hij had een hoge dunk van zichzelf en dat was in haar voordeel. Hij verbeeldde zich dat ze hem aantrekkelijk vond en hij genoot van de achtervolging en de spanning die daarmee gepaard ging. Zelfs tegenover zijn eigen bemanning pronkte hij met zijn hofmakerij. Bovendien liet hij zich niet afschrikken door haar litteken. Misschien tilde een man minder zwaar aan ontsieringen op het gezicht wanneer hij zelf eenmaal tegen zijn wil was getekend.

'Zou je niet hier kunnen blijven en doen wat ik vraag?' vroeg hij met een warme glimlach. Hij was een knappe man met hoffelijke manieren. Kil en meedogenloos speculeerde ze dat ze hem misschien kon gebruiken in haar onderhandelingen met Kennit als ze zijn minnares zou worden. Maar nee. Het was niet de herinnering aan Reyns brede schouders of haar hand in de zijne terwijl ze dansten... Helemaal niet. Ze zette elke gedachte aan de Regen-lander opzij als een toekomst die nooit meer werkelijkheid zou worden. Ze was voorgoed misvormd. Van een huwelijk zou het nooit meer komen. Maar als ze haar spel goed speelde zou ze er misschien nog wel in slagen haar vader te redden. Ondanks alles wat haar was overkomen zou hij nog van haar houden, met de trouwe liefde van een vader.

Ze had zich laten afleiden. Kapitein Rood pakte haar handen en keek geamuseerd op haar neer. 'Ik móét nu echt gaan,' zei ze alsof ze dat ongaarne deed. 'Ik moet de satraap zijn eten nog brengen. Als ik te laat ben is dat niet goed voor zijn humeur, en om de namen te krijgen waar u om hebt gevraagd...'

'Laat hem maar honger lijden,' stelde kapitein Rood bruusk voor. Zijn blik gleed over haar gezicht. 'Misschien is dat precies wat hij nodig heeft om wat redelijker te worden.'

Voorzichtig maakte ze een van haar handen los. 'Als zijn gezondheid niet zo broos was, zou het beslist verleidelijk zijn het te proberen. Maar hij is de satraap, heerser van heel Jamaillia. De gezondheid van zo'n belangrijk man moet worden gekoesterd. Dat bent u toch met me eens?'

Bij wijze van antwoord legde hij zijn vrije hand plotseling om haar middel. Hij trok haar dicht naar zich toe en bukte zich om haar te kussen. Ze sloot haar ogen, hield haar adem in en probeerde te doen alsof ze zijn kus zou verwelkomen. Maar plotseling zag ze de Kwartse zeeman weer voor zich die aan haar rok had getrokken. Hijgend rukte ze zich los. 'Nee! Alstublieft! Niet doen!'

Hij liet haar onmiddellijk los. 'Dat dacht ik wel.' Ze meende een zweem van spijt in zijn geamuseerdheid te horen. 'Met zo'n bemanning moet je zijn misbruikt. Was het heel erg?'

'Ik ben bedreigd, maar meer ook niet,' wist ze uit te brengen. Ze wendde haar hoofd af.

Hij geloofde haar niet. 'Ik zal je niet dwingen. Daar hoef je

nooit bang voor te zijn. Ik hoef mijn vrouwen niet te dwingen. Maar ik zou er geen bezwaar tegen hebben je te helpen van je angst af te komen. Noch zou ik je haasten.' Hij hief zijn hand op en volgde de lijn van haar kaak. 'Je gedrag en je manieren verraden je hoge afkomst. Maar we zijn allebei wat het leven van ons heeft gemaakt. Er is geen weg terug naar een onschuldig verleden. Dit lijkt misschien hard, maar ik geef je deze raad uit eigen ervaring. Je bent niet langer de maagdelijke dochter van je vader, die zichzelf spaart voor een huwelijk dat voor beide families profijtelijk is. Dat is voorbij. Dus je kunt je nieuwe leven beter met beide armen omhelzen. Geniet van al het plezier en alle vrijheid die je hierdoor zult genieten, in plaats van te blijven dromen van een keurig huwelijk en een rol als degelijk lid van de maatschappij. Malta de Beijerstadse vaardersdochter bestaat niet meer. Word Malta van de Piraten Eilanden. Dat leven zou je misschien meer aanstaan dan je vorige.' Zijn vingers gleden luchtig van haar kaak naar haar hals.

Ze dwong zichzelf kalm te blijven staan terwijl ze haar laatste wapen hanteerde. 'Ik hoorde van de kok dat u een vrouw en drie kinderen hebt. Het zou afschuwelijk zijn als er werd gepraat. Daar zou uw vrouw erg verdrietig van worden.'

'Er wordt altijd gepraat.' Zijn vingers speelden met haar kraag. 'Mijn vrouw besteedt er geen aandacht aan. Dat is de prijs van een knappe, intelligente man, zegt ze altijd. Besteed er geen aandacht aan. Dat doe ik ook niet. Niemand heeft iets te maken met wat er op dit schip gebeurt.'

'O nee?' vroeg ze zacht. 'En als uw dochter door Kwartse slavenhalers was ontvoerd, zou u haar dan dezelfde raad geven? Om haar nieuwe bestaan te omhelzen? Zou u tegen haar zeggen dat haar vader haar niet meer wilde omdat ze niet langer zijn "maagdelijke dochter" was? Zou het er niet meer toe doen hoe vaak ze werd genomen en door wie?' Ze stak haar kin naar voren.

'Wel vervloekt!' bromde hij, maar ze las bewondering in zijn ogen. Bewondering en frustratie. Hij liet haar los. Opgelucht deed ze een stap naar achteren. 'Ik zal zorgen dat u van de satraap een lijst met namen krijgt. Ik zal hem duidelijk maken dat zijn leven ervan afhangt hoeveel hij zijn edelen kan aftroggelen. Hij hecht grote waarde aan zijn leven. Dus hij zal ongetwijfeld erg royaal zijn met hun geld.'

'Daar doet hij verstandig aan.' De kapitein had weer iets van zijn zelfverzekerdheid teruggevonden. 'Om jouw zuinigheid goed te maken.'

Malta schonk hem een oprechte glimlach en verliet met zwierige tred zijn hut.

HOOFDSTUK 24
Vaarder voor de Vestrits

~

Een vuur van drijfhout brandde in de haard en slaagde er bijna in de leeggehaalde kamer te verwarmen. Het zou tijd kosten om de winterse kilte uit het grote huis te verdrijven nadat het wekenlang onbewoond had gestaan. Het was verbazingwekkend hoe snel een huis kon veranderen door kou en leegstand.

Huishoudelijk werk gaf haar troost. Schoonmaken en opruimen gaven haar het gevoel alsof ze de dingen weer onder controle had. Keffria richtte zich langzaam op en liet haar dweil in de emmer vallen. Ze keek om zich heen in haar slaapkamer. De muren waren afgesopt met kruidenwater, de vloer was geschrobd. De vochtige klamheid en de muffe geur waren verdwenen... net als elk spoor van haar vroegere leven. Bij haar terugkeer naar huis bleek het bed dat ze met Kyle had gedeeld te zijn weggehaald, evenals de kisten en kasten met kleren. Gordijnen en draperieën waren weg of tot repen gesneden. Ze had de deur achter zich dichtgetrokken en besloten zich er geen zorgen over te maken tot de belangrijkste kamers van het huis weer toonbaar waren. Nu was ze helemaal alleen de chaos te lijf gegaan. Ze had geen idee hoe ze de kamer opnieuw zou moeten inrichten. Andere, diepere gedachten hadden haar beziggehouden tijdens het boenen en schrobben.

Ze ging op de grond voor het vuur zitten en keek de kamer

rond. Leeg, schoon en een beetje koud. Het leek haar leven wel. Ze leunde met haar rug tegen het gemetselde stenen muurtje rond de haard. Het leek plotseling tijdverspilling om te proberen de kamer en haar leven weer inhoud te geven. Misschien konden ze maar beter allebei blijven zoals ze waren: kaal, leeg, simpel.

Haar moeder stak haar hoofd om de deur. 'O, hier zit je!' riep Ronica uit. 'Weet je wat Selden aan het doen is?'

'Pakken,' zei Keffria. 'Hij zal er niet lang voor nodig hebben. Veel heeft hij niet om in te pakken.'

Ronica fronste haar wenkbrauwen. 'Dus je laat hem gaan?'

'Dat is wat hij wil,' antwoordde ze eenvoudig. 'En Jani Khuprus heeft gezegd dat hij meer dan welkom is bij haar familie.'

Waarom blijft hij niet gewoon bij zijn eigen familie?' vroeg Ronica scherp.

Keffria rolde vermoeid met haar ogen. 'Hebt u met hem gepraat? Ik wel. Hij wordt met de dag meer Regenlander. Hij moet naar Trehaug. Zijn hart roept hem om de draak te helpen bij haar queeste om de zeeslangen te redden.'

Ronica kwam de kamer binnen, waarbij ze haar rok optilde zodat die niet over de vochtige vloer zou slepen. Het was een oude reflex. Haar versleten gewaad verdiende nauwelijks zoveel zorg. 'Hij is nog een kind, Keffria. Hij is veel te jong om dit soort beslissingen te nemen.'

'Dat moet u niet zeggen, moeder. Ik laat hem gaan. Het was al moeilijk genoeg om die beslissing te nemen zonder dat u

ertegenin gaat,' zei Keffria zacht.

'Omdat je denkt dat dit het beste voor hem is?' vroeg Ronica ongelovig.

'Omdat ik hem niets beters te bieden heb.' Keffria stond met een vermoeide zucht op en keek de lege kamer rond. 'Laten we naar de keuken gaan. Daar is het warmer.'

'Maar daar zijn we niet onder ons,' antwoordde haar moeder. 'Ekke is bezig de vangst van vandaag schoon te maken. We hebben vis voor het avondeten.'

Wat een verrassing!'

'Ik weet het. Het wordt eentonig, maar het is beter dan niets.' Ronica schudde haar hoofd. 'Ik praat liever hier. Hoe groot het huis ook is, ik vind het nog altijd niet prettig dat we het moeten delen met vreemden.'

'Ik weet zeker dat zij zich net zo slecht op hun gemak voelen,' zei Keffria. 'De Raad moet snel in actie komen en de Drie Schepen-immigranten land toewijzen. Ekke en Sparse zouden morgen al beginnen met bouwen als ze een stukje grond hadden.'

'Het zijn de nieuwe vaarders. Nog steeds,' antwoordde Ronica hoofdschuddend. 'Ze vertragen alle onderhandelingen. Zonder slaven kunnen ze hun reusachtige stukken land onmogelijk bewerken, maar ze houden vast aan hun eisen.'

'Om ze als inzet van de onderhandelingen te maken,' zei Keffria peinzend. 'Er is verder niemand die hun aanspraken erkent. Vrouwe Serilla heeft het heel duidelijk gemaakt dat

het Beijerstadse Handvest dergelijke landschenkin-gen verbiedt, ook al zijn ze afkomstig van satraap Cosgo. Nu klagen ze dat Jamaillia hen moet compenseren voor het land dat ze zijn kwijtgeraakt, maar op het moment dat de 'schenkingen' werden gedaan bezaten ze helemaal niets, volgens Serilla. Devouchet verloor zijn zelfbeheersing toen ze dat bestreden. Hij schreeuwde dat ze terug moeten gaan naar Jamaillia als ze denken dat de satrapie hun geld verschuldigd is. Maar bij elke bijeenkomst van de Raad komen ze opnieuw met hun klachten.

Nou ja, dat zal niet lang meer duren. De lente staat voor de deur. Zonder slaven kunnen ze niet ploegen en zaaien. Veel van het land dat ze in bezit hebben genomen is inmiddels voor de oogst niets meer waard. Ze beginnen te ontdekken wat we hen van meet af aan hebben verteld. Het land rond Beijerstad kan niet worden bewerkt zoals ze dat in Jamaillia of Kwarts zouden doen. Een jaar of twee is de opbrengst goed, maar wanneer je de kleilaag eenmaal met ploegen hebt losgehaald, wordt de grond met het jaar drassiger. In een moeras kan je geen graan verbouwen.'

Ronica knikte instemmend. 'Sommige nieuwe vaarders begrijpen dat. Ik heb gehoord dat veel van hen van plan zijn terug te gaan naar Jamaillia wanneer het reizen eenmaal wat minder gevaarlijk is. Dat lijkt me voor hen ook het beste. Ze hebben Beijerstad nooit echt in hun hart gesloten. Hun huizen en hun voorvaderlijke landerijen, hun vrouwen en hun wettige kinderen hebben ze allemaal in Jamaillia gelaten.

Het verlangen naar rijkdom heeft ze hierheen gelokt. Nu ze eenmaal hebben ontdekt dat ze die hier niet zullen vinden gaan ze naar huis. Waarschijnlijk volharden ze alleen maar in hun aanspraken in de hoop dat ze iets te verkopen hebben voordat ze weggaan.'

'Zij gaan weg en ze laten ons met de puinhopen zitten,' zei Keffria wrang. 'Ik heb medelijden met hun maîtresses en bastaardkinderen. Ze zullen waarschijnlijk hier moeten blijven, of ze moeten naar het noorden trekken. Ik heb gehoord dat sommige van de Gemerkten overwegen scheep te gaan naar de Zes Hertogdommen. Het is een ruig land, op het barbaarse af, maar ze hebben het gevoel dat ze daar een nieuwe start zouden kunnen maken, zonder een overeenkomst te hoeven tekenen. Ze voelen zich tezeer beperkt door Jani's voorwaarden als ze Regenlanders zouden worden.'

Wanneer iedereen die weg wil vertrekt, staan degenen die overblijven dichter bij de oorspronkelijke Beijerstadse vaarders.' Ronica liep naar het kale raam en keek naar buiten, de avond in. 'Ik zal blij zijn als alles geregeld is. Beijerstad zal zich weten te herstellen, maar dat kost tijd. Reizen is niet veilig, naar het noorden noch naar het zuiden.' Ze hield haar hoofd schuin en keek haar dochter aan. 'Je schijnt nogal goed op de hoogte te zijn over alle geruchten en nieuwtjes die in Beijerstad de ronde doen.'

Keffria vatte het op als een onuitgesproken maar welverdiende terechtwijzing. Ooit had ze zich voor niets

anders geïnteresseerd dan haar huis en haar kinderen. 'Er wordt eindeloos geroddeld op de bijeenkomsten van de Raad. Bovendien ben ik tegenwoordig vaker de deur uit dan vroeger. Er is thuis weinig dat mijn aandacht opeist. Tijdens het koken praat ik regelmatig met Ekke.' Keffria zweeg even. Wist u dat ze een oogje heeft op Grag Tenira?' vroeg ze toen verward. 'Ze schijnt te denken dat hij ook in haar geïnteresseerd is. Ik wist niet goed wat ik daarop moest zeggen.'

Haar moeder glimlachte bijna toegeeflijk. 'Als dat zo is, dan wens ik hun het allerbeste. Grag is een goede man. Hij verdient een goede vrouw. Dat zou Ekke voor hem kunnen zijn. Ze is misschien wat bot maar goudeerlijk, en ze weet van wanten als het om schepen gaat. Grag zou het slechter kunnen treffen dan met Ekke Keiter.'

'Ik had eigenlijk gehoopt dat hij het beter zou treffen.' Keffria pookte in het vuur. 'Dat Althea thuis zou komen en eindelijk verstandig zou worden.'

Ronica's gezicht werd ernstig. 'Mijn enige hoop is dat ze thuiskomt.' Ze liep naar het vuur en ging op de stenen ervoor zitten. 'Dat bid ik voor hen allemaal. Kom thuis. Op welke manier dan ook. Maar kom thuis.'

Het bleef lang stil in het vertrek. 'Zelfs Kyle, moeder?' zei Keffria toen zacht. 'Hoop je dat hij ook thuiskomt?'

Ronica keek haar dochter peinzend aan. 'Als dat is wat jij hoopt, dan hoop ik het ook,' zei ze toen oprecht.

Keffria sloot even haar ogen. 'Maar u vindt dat ik me tot

zeeweduwe zou moeten laten verklaren en na mijn rouwperiode mijn leven weer zou moeten oppakken?'

'Dat zou je kunnen doen als je dat zou willen,' zei Ronica neutraal. 'Hij wordt al zo lang vermist. Niemand zou het je kwalijk nemen.'

Keffria vocht tegen het verdriet dat haar dreigde te overweldigen. Ze durfde er niet aan toe te geven, uit angst krankzinnig te worden. 'Ik weet niet wat ik hoop, moeder. Ik zou alleen willen dat ik iets wist. Leven ze nog of zijn ze dood? Het zou bijna een opluchting zijn te horen dat Kyle dood was. Dan kon ik rouwen om de goede dingen die we samen hebben gehad en de nare dingen vergeten. Als hij thuiskomt... ik weet het niet. Er zijn te veel gevoelens waar ik niet goed raad mee weet.

Toen ik met hem trouwde deed ik dat omdat hij zo sterk was. Ik was ervan overtuigd dat hij voor me zou zorgen. Ik had gezien hoe hard u moest werken als vader op zee was. Zo'n leven wilde ik niet.' Ze keek haar moeder aan en schudde haar hoofd. 'Het spijt me als ik u daarmee kwets.'

'Dat doe je niet,' zei Ronica kortaf, maar Keffria wist wel beter.

'Maar toen vader stierf en alles ineens anders werd ontdekte ik dat ik op de een of andere manier toch in hetzelfde soort leven als u terecht was gekomen.' Keffria glimlachte grimmig. 'Er was zoveel dat gedaan moest worden dat ik het gevoel had dat ik helemaal geen tijd voor mezelf overhield. Het merkwaardige is dat ik niet meer terug kan nu

ik de teugels eenmaal in handen heb genomen. Zelfs als Kyle morgen op de stoep zou staan en zou zeggen: "Maak je geen zorgen, kindje. Ik zorg voor alles", dan nog geloof ik niet dat ik dat zou kunnen. Daarvoor weet ik inmiddels te veel.'

Ze schudde haar hoofd. 'Een van de dingen die ik weet is dat ik in deze dingen beter ben dan hij. Dat heb ik ontdekt toen ik zelf met onze schuldeisers moest onderhandelen. Toen begreep ik waarom u bepaalde dingen had geregeld zoals u dat hebt gedaan. Maar ik begreep ook dat Kyle er niets in zou zien om de familie stukje bij beetje en met veel geduld uit de narigheid te werken.' Ze keek haar moeder aan. 'Ik zit absoluut niet op die verantwoordelijkheid te wachten, maar ik zou het ook niet kunnen verdragen als een ander het deed. Ondanks al het werk vind ik het prettig controle te hebben over mijn eigen leven.'

'Met de juiste man kan je die controle delen,' opperde Ronica.

Keffria's glimlach werd een beetje wrang. 'Kyle is daar niet de juiste man voor.' Ze haalde diep adem. 'Als hij nu terug zou komen zou ik hem de stem van onze familie in de Raad van Oude Vaarders niet teruggeven. Omdat ik meer over Beijerstad weet en verstandiger kan stemmen dan hij. Kyle zou het afschuwelijk vinden.'

'Wat? Dat je je eigen stem gebruikt? Dat je hebt geleerd voor jezelf te zorgen toen hij er niet was?'

Keffria zweeg even, maar dwong zichzelf eerlijk te zijn. 'Hij zou het afschuwelijk vinden dat ik er goed in ben, moeder.

En ik vind het heerlijk om er goed in te zijn. Dat is ook een reden waarom ik vind dat ik Selden moet laten gaan. Omdat hij me heeft laten zien dat hij beter voor zichzelf kan zorgen dan ik, hoe jong hij ook is. Ik zou hem hier veilig bij me kunnen houden. Maar dat zou erg lijken op de manier waarop Kyle mij bij de hand hield.'

Er werd zacht op de deur geklopt. Geschrokken keken ze op. Rache stak haar hoofd om de hoek.

'Jani Khuprus is er. Ze komt Selden halen, zegt ze.'

Rache was veranderd sinds alle opschudding in Beijerstad. Ze woonde nog altijd bij hen en deed haar werk als bediende. Maar tegelijkertijd praatte ze openlijk waar ze hoopte haar stukje grond te krijgen en wat voor huis ze erop zou bouwen. Terwijl ze aankondigde dat Jani Selden kwam halen liet ze haar afkeuring veel sterker in haar stem doorklinken dan ze dat enkele maanden eerder zou hebben gedaan. Keffria vond het niet erg. Rache had altijd voor haar kinderen gezorgd en hield oprecht van ze. Bij Seldens terugkeer uit de Wilde Regenlanden was ze dolgelukkig geweest. Ze vond het afschuwelijk hem nu weer te moeten afstaan.

'Ik kom eraan,' zei Keffria prompt. 'Ga met me mee als je afscheid van hem wilt nemen.'

Jani keek de kamer rond terwijl ze nerveus op Keffria wachtte. Het zag er allemaal heel anders uit dan in de gelukkige tijd toen Reyn hier Malta het hof kwam maken. De kamer was schoon, maar het meubilair was duidelijk uit het

hele huis bij elkaar gesprokkeld. Er stonden een paar stoelen en een wankele tafel, maar er waren geen boeken, geen wandtapijten, geen kleden op de vloer. Alle huiselijke accenten die een kamer gezellig maakten ontbraken. Haar hart huilde om de Vestrits. Hun huis was hun afgenomen; alleen de muren stonden nog overeind.

Zelf was ze getuige geweest van de instorting van de begraven stad, die de bron van de rijkdommen van de Wilde Regenlanden en - indirect - van Beijerstad was. Trehaug ging een moeilijke tijd tegemoet. Maar haar huis had de schok doorstaan. Haar schilderijen, haar geborduurde lakens, haar sieraden en haar kleren wachtten thuis op haar. Ze was niet half zo berooid als de Vestrits. Daardoor voelde ze zich extra zelfzuchtig nu ze hun laatste rijkdom kwam weghalen. Hun jongste zoon zou die avond met haar meegaan. Ze hadden het nooit hardop gezegd, maar de waarheid stond met grote letters op Seldens geschubde gezicht geschreven. Hij was een Regenlander. Daar had Jani niets mee uitstaande. Ze zou nooit hebben geprobeerd iemands zoon te stelen, laat staan de laatste van zijn geslacht. Haar vreugde over het feit dat de jongen met haar mee zou gaan droeg bij aan haar gevoel van hebzuchtigheid. Ze wenste dat haar vreugde niet ten koste hoefde te gaan van mensen die ze als haar vrienden beschouwde.

Het gefluister van hun sandalen ging hen voor. Als eerste kwam Keffria de kamer binnen, gevolgd door Ronica en tenslotte Rache. Selden was er niet bij en dat was beter zo.

Jani vond het prettiger Keffria haar voorstel te doen voordat ze afscheid moest nemen van haar zoon. Op die manier zou het niet zo'n koehandeltje lijken. Terwijl ze elkaar begroetten viel het haar op dat Ronica's hand zwakker leek en dat Keffria ernstiger en gereserveerde was dan anders. Maar dat was heel begrijpelijk.

'Wilt u een kopje thee?' vroeg Keffria met de hoffelijkheid van een voorbije tijd. Toen keerde ze zich met een nerveuze glimlach naar Rache. 'Dat wil zeggen, als we nog thee hebben, of iets wat erop lijkt?'

De bediende glimlachte. 'Ik kan vast wel iets vinden waar ik thee van kan trekken.'

'Een kop met iets warms zou ik heerlijk vinden,' antwoordde Jani. 'Ik ben verkleumd tot op mijn botten. Waarom moeten we uitgerekend nu, in deze zware tijden, zo'n strenge winter hebben?'

Ze praatten er nog wat over door tot Ronica een eind maakte aan de beleefdheden toen Rache terugkwam met thee. 'Laten we ter zake komen. Jani komt Selden halen om hem mee te nemen naar de Wilde Regenlanden wanneer de Kendrij vanavond uitvaart. Ik weet dat Keffria hiermee heeft ingestemd en dat het is wat Selden wil. Maar...'

Ronica's moed liet haar in de steek. Met gesmoorde stem maakte ze haar zin af. 'Maar ik vind het afschuwelijk om Selden kwijt te raken...'

'Ik zou willen dat je het niet op die manier voelde,' zei Jani. 'Dat je hem kwijtraakt. Hij gaat een tijdje met me mee omdat

hij oprecht gelooft dat het zijn plicht is ons te helpen. Inderdaad, hij verraadt duidelijk de trekken van een Regenlander. Maar dat wil niet zeggen dat hij geen Vestrit meer is. Ik hoop dat de contacten tussen de Wilde Regenlanden en Beijerstad in de toekomst nog veel vrijer en veelvuldiger zullen worden.

Selden is niet de enige reden dat ik hier ben,' vervolgde ze toen niemand reageerde. 'Ik heb jullie twee aanbiedingen te doen. Een van de Raad van de Wilde Regenlanden. Een van mezelf.'

Voordat ze verder kon gaan keek Selden om de hoek van de deur. 'Ik ben zover,' kondigde hij aan. Het was duidelijk dat hij zich verheugde op zijn reis. Met een grote plunjezak achter zich aan kwam hij de kamer binnen. Waarom is iedereen zo stil?' Terwijl hij het gezelschap rond keek danste het licht van het vuur op zijn geschubde jukbeenderen.

Niemand zei iets.

Jani leunde achterover in haar stoel en nam een slok van haar thee om haar gedachten te ordenen. Hij smaakte naar wintermunt, met een zweem kneep-wortel. Verrukkelijk!' zei ze terwijl ze haar kop neerzette. Haar blik ging over de afwachtende gezichten. Plotseling besefte ze wat er ontbrak. Ze schraapte haar keel.

'Ik, Jani Khuprus, van de familie Khuprus van de vaarders van de Wilde Regenlanden, aanvaard uw gastvrijheid van huis en tafel. Ik breng onze oude wederzijdse beloften in herinnering, van de Regenlanden en Beijerstad.' Terwijl ze de

oude formele woorden sprak merkte ze tot haar verrassing dat er tranen in haar ogen kwamen. Ja, dit was goed. Ze herkende hetzelfde gevoel op de gezichten van de Beijerstadse vrouwen.

Alsof ze het hadden gerepeteerd antwoordden Ronica en Keffria tegelijk: Wij, Ronica en Keffria Vestrit, van de familie Vestrit van de Beijerstadse vaarders, heten u welkom in ons huis en aan onze tafel. We brengen onze oude wederzijdse beloften in herinnering, van Beijerstad en de Regenlanden.'

Keffria verraste hen allen toen ze alleen verder sprak. 'En ook onze private overeenkomst inzake het levende schip Vivacia, het product van onze twee families, en onze hoop dat onze families zullen worden verenigd door het huwelijk van Malta Vestrit en Reyn Khuprus.' Ze haalde diep adem. 'Als teken van de band tussen ons families bied ik u mijn jongste zoon aan, Selden Vestrit, om te worden opgenomen in de familie Khuprus van de Wilde Regenlanden.' Haar stem beefde slechts licht. 'Aan u de taak hem te onderwijzen in de gewoonten en gebruiken van uw volk.'

Ja. Dit was goed. Alles moest op de formele wijze worden geregeld. Selden maakte zich plotseling langer. Hij liet zijn plunjezak los, nam de hand van zijn moeder en keek ernstig naar haar op.

Jani strekte haar hand uit. 'Ik, Jani Khuprus van de familie Khuprus van de Wilde Regenlanden, verwelkom Selden Vestrit als lid van onze familie, om te worden onderwezen in de gewoonten en gebruiken van ons volk. Hij zal als een van

de onzen worden gekoesterd. Als hij dat wil.'

Selden liet de hand van zijn moeder niet los. Wat was hij al wijs! In plaats daarvan legde hij zijn vrije hand in die van Jani. Hij schraapte zijn keel. 'Ik, Selden Vestrit van de familie Vestrit, wil worden opgenomen door de familie Khuprus van de Wilde Regenlanden.' Hij keek naar zijn moeder terwijl hij eraan toevoegde: 'Ik zal mijn best doen alles te leren wat me wordt onderwezen.

Ziezo. Dat is achter de rug,' voegde hij eraan toe.

'Dat is achter de rug,' viel zijn moeder hem zacht bij. Jani keek naar de ruwe, kleine hand in de hare. Rond de nagels werden ook al schubben zichtbaar. Hij zou snel veranderen. Het was inderdaad het beste dat hij naar de Wilde Regenlanden ging waar dergelijke dingen gewoon waren. Even vroeg ze zich af wat haar dochter Kys van hem zou vinden. Hij was maar een paar jaar ouder dan zij. Een huwelijk zou niet ondenkbaar zijn. Toen zette ze die zelfzuchtige gedachte opzij. Ze hief haar ogen op en ontmoette Keffria's sombere blik.

Je kunt ook meekomen als je dat wilt. En jij ook, Ronica. Ga mee naar Trehaug. Ik kan niet beloven dat jullie het daar gemakkelijker zullen hebben dan hier, maar jullie zijn welkom in mijn huis. Ik weet dat jullie op nieuws over Malta wachten. Ik wacht op de terugkomst van de draak. We zouden samen kunnen wachten.'

Keffria schudde langzaam haar hoofd. 'Ik heb al te veel tijd van mijn leven doorgebracht met wachten. Dat doe ik niet

meer. De Beijerstadse Raad moet tot actie worden geprikkeld. Ik kan niet blijven afwachten, maar ik zal er dagelijks op hameren dat alle klachten in overweging worden genomen.' Ze keek haar zoon aan. 'Het spijt me, Selden.'

Hij schonk haar een verwarde blik. 'U doet wat u moet doen, moeder. Dat hoeft u toch niet te spijten? Ik volg uw voorbeeld en daarom ga ik naar Trehaug.' Hij glimlachte. 'U laat mij gaan en ik laat u gaan. Omdat we vaarders zijn.'

Keffria's gezicht ontspande plotseling. Ze slaakte een diepe zucht. 'Dank je wel, Selden.'

'Ik moet ook hier blijven,' zei Ronica in de stilte die daarop volgde. 'Keffria is de vaarder van de familie, maar ik moet zorgen voor onze andere belangen. Ons huis en onze andere bezittingen. Als we niet alles willen verliezen, moet ik arbeiders in dienst nemen om althans een deel van de oogst veilig te stellen. Een nieuwe lente staat voor de deur. Onze wijngaarden en boomgaarden zullen weer in het blad staan. Ondanks al onze andere problemen moeten we ook daar onze voorbereidingen treffen.'

Jani schudde haar hoofd met een vluchtige glimlach om haar mond. 'Ik had wel verwacht dat jullie dat zou zeggen. Sterker nog, de Raad van de Wilde Regenlanden voorspelde dat jullie zo zou reageren toen ik over mijn plannen vertelde.'

Keffria fronste haar wenkbrauwen. 'Waarom zou de Raad van de Wilde Regenlanden geïnteresseerd zijn in onze reactie?'

Jani besloot niet te vertellen dat de Raad net zo verlangend

was naar Seldens komst als zijzelf. In plaats daarvan vertelde ze de rest van het verhaal.

'Omdat de Raad graag van je diensten gebruik zou willen maken, Keffria Vestrit. Maar daarvoor zou je in Beijerstad moeten blijven.'

'Mijn diensten?' vroeg Keffria verbaasd.

'Zelf ben je de laatste keer dat je tot de Raad van de Wilde Regenlanden hebt gesproken misschien vergeten, maar dat geldt niet voor de Raad. Je hebt diepe indruk gemaakt met je aanbod je leven in dienst van de vaarders te stellen. De situatie veranderde toen zo snel dat je aanbod niet langer nodig was. Gezien alle veranderingen die we mogen verwachten, heeft de Raad van de Wilde Regenlanden nu echter een officiële stem nodig in Beijerstad. Wanneer vaarders als Pols, Kewin en Lorek het er allemaal over eens zijn dat jij de beste keuze zou zijn om ons te vertegenwoordigen, dan kun je ervan uitgaan dat je een erg gunstige indruk hebt achtergelaten.'

Er verscheen een zwakke blos op Keffria's wangen. 'Maar de vaarders van de Wilde Regenlanden zijn toch altijd vrij geweest om te spreken in de Beijerstadse Raad van Oude Vaarders, net zoals de Beijerstadse Vaarders spreekrecht hebben in de Wilde Regenlanden? U hebt helemaal geen vertegenwoordiger nodig.'

'Daar denken wij anders over. De veranderingen voltrekken zich erg snel. Onze gemeenschappen zullen zelfs nog nauwer moeten samenwerken dan in het verleden.

Postvogels kunnen niet sneller vliegen dan hun vleugels hen willen dragen. Het verkeer op de Wilde Regen Rivier is in deze gevaarlijke tijden tot een minimum teruggebracht, want al onze schepen patrouilleren tegen de Kwartsers. Toch hebben we meer dan ooit behoefte aan een sympathieke stem die ons hier in Beijerstad zal vertegenwoordigen. Daarvoor beschouwen we jou als de ideale keuze. Je familie is al sterk verbonden met de Wilde Regenlanden. Hoewel we je zouden vragen met ons te overleggen als dat kan, zouden we je ook voldoende vertrouwen om rechtstreeks je stem uit te brengen wanneer dat nodig is.'

'Maar waarom stuurt u niet een van uw eigen mensen naar Beijerstad?' vroeg Keffria aarzelend.'

'Omdat ze, net als jij en je moeder, in deze moeilijke tijden thuis hard nodig zijn. Bovendien bén je nu, in meer dan één opzicht, een van de onzen.'

'Het zou volmaakt zijn, moeder,' mengde Selden zich plotseling in het gesprek. 'Want de draak zal uw stem hier ook nodig hebben. U zou kunnen helpen Beijerstad te overtuigen van de noodzaak haar te helpen, los van de "overeenkomst" die we hebben getekend.'

Jani keek hem verrast aan. Zijn ogen straalden van enthousiasme. 'Maar Selden, er kan een moment aanbreken waarop de belangen van de draak niet dezelfde zijn als die van de Wilde Regenlanden of van Beijerstad,' waarschuwde ze hem voorzichtig.

'Nee hoor,' zei hij met grote stelligheid. 'Ik weet dat u maar

moeilijk kunt geloven dat ik dit soort dingen weet. Maar mijn kennis gaat voorbij wie of wat ik ben, terug naar een andere tijd. De stad waar Tintaglia over sprak heb ik in mijn droom gezien. Ze tart elke verbeelding. Vergeleken bij Cassarick, was Frengong een schamele nederzetting.'

'Cassarick? Frengong?' vroeg Jani verward.

'Frengong is de naam die de Ouderlingen gaven aan de stad die onder Trehaug begraven ligt. Cassarick is de stad die u zult blootleggen voor Tintaglia. Daar zult u zalen vinden die de grootsheid van de draken weerspiegelen. In de Sterrenzaal zult u een vloer zien, bedekt met wat u vlammende stenen noemt, als een weerspiegeling van de nachtelijke hemel aan de vooravond van de lente. Er is een labyrint met kristallen muren die de dromen weerspiegelen van ieder die zich erin waagt. De wandeling door het doolhof is de confrontatie met je eigen ziel. De Regenboog van de Tijd, noemden ze het, want ieder mens die het doolhof doorliep leek een andere route te volgen. Er liggen daar wonderen begraven die weer naar de oppervlakte kunnen worden gebracht...' Seldens verrukte stem stierf weg. In zijn ogen lag een verre blik. Over zijn hoofd keken de volwassenen elkaar aan. 'De rijkdom die de draken ons zullen brengen, zal grootser zijn dan klinkende munt alleen,' zei hij plotseling. 'Het zal een wedergeboorte van de wereld zijn. De mens is een eenzame soort geworden, en gevaarlijk arrogant in zijn eenzaamheid. De terugkeer van de draken zal het evenwicht terugbrengen in onze intelligentie en onze ambities.' Hij begon plotseling te lachen. 'Niet dat zij

volmaakt zijn. O, nee. Dat is onze waarde voor elkaar. Elke soort houdt de ander een spiegel van arrogantie en ijdelheid voor. Door het zien van de aanmatigende aanspraken op controle en superioriteit van een ander ras, zullen we beseffen hoe belachelijk onze eigen aanspraken zijn.'

Het bleef stil na zijn woorden. De gedachten die hij zo nonchalant had geuit, echoden door Jani's geest. Zijn stem, zijn woorden waren niet die van een kind. Was dit de draak die door hem sprak? Wat hadden ze ontketend door hem te bevrijden?

'U twijfelt,' reageerde Selden op haar onuitgesproken gedachten. 'Maar u zult het zien. Met het welzijn van de draak is ook het belang van de Wilde Regenlanden het meest gediend.'

'Tja,' antwoordde Jani tenslotte. 'In dat opzicht zullen we misschien op het oordeel van je moeder moeten vertrouwen. Zij vertegenwoordigt ons.'

'Dit is een zware verantwoordelijkheid,' zei Keffria aarzelend.

'Daar zijn we ons terdege van bewust,' antwoordde Jani. 'Een dergelijke taak kan ook niet worden verricht zonder schadeloosstelling.' Ze aarzelde. 'Aanvankelijk zal het ons niet meevallen u in klinkende munt te betalen. Tot de handel met de buitenwereld is hersteld, vrees ik dat we een vorm van ruilhandel zouden moeten toepassen.' Ze keek de kamer rond. 'Huishoudelijke goederen hebben we in overvloed. Denkt u dat we tot een gepaste beloning zouden kunnen

komen?'

Er kwam een sprankje hoop in Ronica's ogen. 'Daar ben ik van overtuigd,' antwoordde Keffria bijna onmiddellijk. Met een weemoedige lach voegde ze eraan toe; 'Ik kan niets bedenken wat we hier in het huishouden niet zouden kunnen gebruiken.'

Jani glimlachte. Ze had gevreesd dat ze te veel de indruk zou wekken alsof ze Selden van zijn familie kocht. 'Laten we een lijst maken van alles wat u het hardst nodig hebt,' stelde ze voor. Ze legde een hand op Seldens schouder maar probeerde niet bezitterig te lijken. 'Wanneer we eenmaal in Trehaug zijn, kan Selden me helpen uitkiezen wat in zijn ogen voor u het meest geschikt zal zijn.'

HOOFDSTUK 25
Herstelwerkzaamheden

~

'Dus ik lig weer op het strand,' zei Paragon.

'Niet voor lang,' verzekerde Amber hem. Ze legde haar hand even op zijn dek. Het was een vriendelijk gebaar, maar ook niet meer dan dat. Ze had diep en lang geslapen en hij had verlangd naar het moment waarop ze wakker werd, naar het gevoel van verbondenheid dat ze kortstondig hadden gedeeld. Maar dat gevoel was er niet meer. Hij kon haar niet bereiken en nog maar nauwelijks voelen.

Hij was weer net zo alleen als altijd.

Bresker vertrouwde hem niet meer. Paragon had geprobeerd hem uit te leggen dat er onder de waterlijn geen schade was aangericht, maar Bresker had erop gestaan zijn verbrande lichaam op een zanderig strand te trekken. Toen het tij zich had teruggetrokken, was hij met het grootste deel van zijn romp boven water komen te liggen. Het enige voordeel was dat hij hier buiten het bereik van de eindeloos cirkelende zeeslang lag. Hij werd gek van het gezeur van het schepsel dat hij zich moest wreken.

Bresker had de resterende bemanningsleden kortaf gezegd wat er gerepareerd moest worden. Bijna zonder een woord te spreken liep hij over het dek. Het werk ging onafgebroken door, hoewel de mannen er weinig enthousiasme in legden. De reservemast was te voorschijn gehaald en vastgezet. Harpsluitingen en armaturen waren gered, bedorven

voedselvoorraden waren overboord gegooid. De gebroken raampjes in de kapiteinshut waren dichtgetimmerd. Een groepje van de bemanning ging aan land om hout te hakken voor het maken van rondhouten. Er werd niet gepraat of gezongen, laat staan grappen gemaakt. Zelfs Flek was zwijgend en teruggetrokken. Niemand had geprobeerd de bloedvlekken van zijn dek te schrobben. Ze liepen erover- of eromheen. Het gif van de zeeslangen hadden putten en deuken in Paragons toverhout achtergelaten. Ook zijn gezicht en zijn borst zat onder de littekens. Nog meer littekens die hij zou moeten meedragen.

Amber, gehuld in een wijdvallend gewaad dat ze van een laken had gemaakt, had schouder aan schouder met de rest van de bemanning gezwoegd, tot Bresker haar had opgedragen wat rust te nemen. Een tijdje had ze zwijgend in haar kooi gelegen. Toen was ze opgestaan, alsof ze het nietsdoen niet kon verdragen. Nu zat ze op het voordek en legde ze haar gereedschap klaar. Ze bewoog onbeholpen om de verbrande kant van haar lichaam te ontzien. Hij was eraan gewend geraakt letterlijk alles wat ze deed te delen, maar vandaag zweeg ze. Paragon voelde dat ze diep in gedachten verzonken was.

Kennit en de Vivacia waren verdwenen alsof ze er nooit waren geweest. Van de hele horde die hem had aangevallen was er maar één zeeslang achtergebleven. Door het zachte weer sinds het noodweer werd de indruk versterkt alsof het allemaal maar een droom was geweest. Maar dat was niet zo.

De draken loerden binnen in hem. Vers bloed besmeurde zijn dek. Sommige bemanningsleden waren nog boos op hem. Of ze waren bang. Bij mensen was het verschil soms moeilijk te zien. Het meest stak hem Ambers afstandelijke houding.

'Ik kon er niets aan doen,' klaagde hij opnieuw.

'O nee?' vroeg ze onbewogen.

Zo was ze de hele middag al. Ze beschuldigde hem niet, maar ze accepteerde ook niets van wat hij zei. Hij kon zich niet langer beheersen. 'Nee! Ik kon er niets aan doen! En aangezien je in mijn herinneringen hebt zitten wroeten, zou je dat moeten begrijpen. Kennit is mijn familie. Dat weet je nu. Je weet nu alles. Alle geheimen waarvan ik heb gezworen dat ik ze veilig voor hem zou bewaren, heb jij gestolen.'

Hij zweeg, overspoeld door schuldgevoelens. Het was onmogelijk eerlijk te zijn. Als hij eerlijk was tegenover Kennit, was hij deloyaal jegens Amber en tegen zijn drakenego's. Kennit was zijn familie, maar Paragon had opnieuw zijn belofte jegens hem verbroken. Hij was slecht en deloyaal. Erger nog, hij was opgelucht. Zijn gevoelens draaiden als een weervaan. Hij had niet echt willen sterven, noch zijn bemanning willen doden. Dat zou Amber moeten weten. Ze wist immers nu alles? Hij ontleende een ongepaste troost aan het delen van die verschrikkelijke kennis. Hij was blij dat eindelijk nóg iemand het wist. Een beetje kinderlijk hoopte hij dat ze hem zou zeggen wat hij moest doen. Hij had al zo lang met zijn geheimen geworsteld zonder te weten wat hij

met zulke angstaanjagende, gruwelijke herinneringen moest beginnen. Door zo lang te zijn verborgen hadden ze moeten verdwijnen; hadden ze er niet langer toe moeten doen. In plaats daarvan waren ze blijven etteren, als een steenpuist, en net toen hij aan een nieuw leven was begonnen was de oude wond opengebarsten en had alles vergiftigd. Het was bijna hun aller dood geworden.

'Je had het ons moeten vertellen,' zei ze stijfjes. 'Al die tijd wist je zoveel dat ons had kunnen helpen, maar je hebt het voor je gehouden. Waarom heb je dat gedaan, Paragon?'

Hij zweeg even, zich bewust van wat ze deed. Ze maakte een lijn vast aan een klamp en controleerde of hij stevig zat. Toen liep ze naar de reling en klom ze er stijfjes overheen. Zonder waarschuwing landde ze lichtvoetig op zijn borst. Als vanzelf hief hij zijn handen op om haar op te vangen. Ze verstijfde maar zei toen berustend: 'Ik weet het. Je zou me kunnen doden als je dat wilde. Maar we hebben van meet af aan geen andere keus gehad dan ons leven aan je toe te vertrouwen. Ik had gehoopt dat het vertrouwen wederzijds was, maar blijkbaar was dat niet zo. Je hebt laten zien dat je ons allemaal kunt doden. Dat zo zijnde zie ik het nut er niet van in nog langer bang voor je te zijn. Of je doodt ons of je doet het niet. Je hebt me duidelijk gemaakt dat ik daar geen enkele controle over heb. Het enige wat ik kan doen, is mijn eigen leven op orde houden en doen wat ik moet doen.'

'Misschien is dat ook wel het enige wat ik kan doen.' Hij maakte een platform van zijn handen zodat ze erop kon staan,

net als de kleine Kennit al die jaren terug.

Ze ging er niet op in. Haar handen bewogen luchtig over zijn gezicht. Ze streken over zijn nieuwe littekens, zijn wangen, zijn neus en zijn baard.

Hij kon de stilte niet verdragen. 'Die nacht hield je van me. Je was bereid je leven te geven om het mijne te redden. Hoe kan het dan dat je nu zo boos op me bent?'

'Ik ben niet boos,' ontkende ze. 'Ik kan alleen niet nalaten te denken dat het allemaal heel anders had kunnen afgelopen. Ik ben... gekwetst. Nee. Geschokt. Door alles wat je niet hebt gedaan toen wij onze uiterste best voor jou deden. Waarom kon je ons niet vertrouwen, Paragon? Als je je geheimen met ons had gedeeld, zou het allemaal heel anders zijn afgelopen.'

Hij dacht na over haar woorden terwijl haar vingers zijn hals en zijn kaak betastten. 'Je zit zelf ook vol met geheimen,' zei hij plotseling beschuldigend. 'Dingen die je nooit met ons hebt gedeeld. Hoe kun je mij verachten als je hetzelfde doet?'

'Mijn geheimen zijn uitsluitend de mijne,' zei ze plotseling formeel. 'Ik doe er niemand kwaad mee door ze voor me te houden.'

Hij was zich bewust van haar twijfels. 'Dat weet je niet zeker. Mijn geheimen waren net zo gevaarlijk om te delen als om ze voor me te houden. Maar het is zoals je zei, mijn geheimen waren de mijne. Misschien waren ze wel het enige op de hele wereld dat echt van mij was.'

Ze zweeg geruime tijd. 'Waar zijn de draken?' vroeg ze tenslotte. 'Wat zijn het en waarom schuilen er draken in je?

Ben jij de reden dat ik van draken en zeeslangen heb gedroomd?'

Hij dacht even na. Wat krijg ik van je als ik je antwoord geef? Een van je geheimen? Om te laten zien dat je me net zo vertrouwt als ik jou?'

'Ik weet niet of ik dat kan,' zei Amber langzaam. 'Mijn geheimen zijn mijn pantser. Zonder mijn geheimen ben ik erg kwetsbaar. Ook als mensen er niet op uit zijn me te bezeren.'

'Zie je nou wel? Je begrijpt het,' antwoordde hij snel. Ze haalde diep adem en begon snel te praten, alsof ze in ijskoud water was gesprongen. 'Het is moeilijk uit te leggen. Als ik er als kind over praatte, dacht iedereen dat ik veel te vol was van mezelf. Ze zeiden dat ik onmogelijk kon zijn wie ik was. Maar ik wist het zeker. Uiteindelijk ben ik weggelopen. En op dat moment heb ik me voorgenomen dat ik niet langer bang zou zijn voor wat anderen van me dachten. Ik zou de toekomst waarvan ik wist dat die voor me lag, aan niemand vertellen. Ik heb mijn dromen en mijn ambities dan ook met heel weinig anderen gedeeld.'

'Dat zijn een heleboel woorden om niets te zeggen,' zei Paragon ongeduldig. 'Wat ben je nou eigenlijk precies?'

Ze glimlachte vluchtig, vreugdeloos. 'Het valt niet mee om dat in één woord te zeggen. Ik ben net zo vaak een dwaas genoemd als een profeet. Ik heb altijd geweten dat er dingen waren die ik moest doen voor de wereld; dingen die niemand anders kon doen. Dat geldt trouwens voor ieder mens. Maar

ik volg een pad dat ik niet duidelijk kan zien. Er zijn gidsen langs de weg, maar ik kan ze niet altijd vinden. Uiteindelijk ging ik op zoek naar een slavenjongen met negen vingers.' Hij voelde dat ze haar hoofd schudde.

'In plaats daarvan vond ik Althea, en hoewel ze geen jongen was, noch een slaaf en bovendien al haar tien vingers nog had, voelde ik onmiddellijk een band met haar. Dus ik heb haar geholpen. Mogen de goden me vergeven, want ik heb haar geholpen haar dood te zoeken. Toen ontmoette ik Malta, en ik vroeg me af of zij degene was die ik had moeten helpen. Ik reik voorwaarts, Paragon, door de nevelen van de tijd naar symbolen die mensen worden en naar mensen die balanceren op de rand van een legende. Er is hier een taak die ik moet uitvoeren, maar hij blijft verhuld. Het enige wat ik kan doen, is proberen er zo dicht mogelijk bij te komen en hopen dat ik zal weten wat ik moet doen wanneer het moment daar is. Hoewel daar nu weinig hoop meer op is.' Ze haalde diep adem. 'Waarom huizen er draken in je?' vroeg ze.

Hij voelde dat ze met opzet over iets anders begon, maar antwoordde haar toch. 'Omdat ik een draak had moeten zijn. Wat jij toverhout noemt is in werkelijkheid een beschermende cocon waarin zeeslangen zich hullen om in een draak te veranderen. De Wilde Regenlandvaarders ontdekten cocons met heel prille draken in de ruïnes van een eeuwenoude stad. Ze doodden de draken, maar gebruikten de cocons met al hun drakenherinneringen om er schepen van te bouwen. Levende schepen noemden ze ons, maar in

werkelijkheid zijn we dood. Door onze herinneringen zijn we echter gedwongen tot een half leven, gevangen in een onbeholpen lichaam dat we zonder menselijke hulp niet kunnen bewegen. Ik ben ongelukkiger dan de meeste levende schepen, want bij mijn bouw is het hout van twee cocons gebruikt. Sinds het moment dat ik werd voltooid, vechten de draken binnen in me om de overmacht.' Hij schudde zijn grote hoofd. 'Ik ben te snel tot leven gekomen. Ik had nog niet genoeg menselijke herinneringen in me opgenomen om hen te domineren. Vanaf het moment dat ik mijn ogen opendeed, ben ik verscheurd.'

'Ik begrijp het niet. Waarom ben je dan Paragon, en geen draak?'

Hij lachte bitter. 'Wat denk je dat Paragon anders is dan een laagje vernis van menselijke herinneringen over twee strijdende draken? Door hun voortdurende geruzie kreeg ik de kans mezelf te ontwikkelen. Maar als ik het over "ik" heb weet ik nauwelijks wie dat is.' Hij zuchtte plotseling. 'Dat heeft Kennit me gegeven en dat zal ik het meest missen. Een gevoel van wie ik ben. Een gevoel van verwantschap. Toen ik hem aan boord had twijfelde ik niet over mijn identiteit. Jij ziet hem als een bloeddorstige piraat. Ik herinner me hem nog als een wilde, kleine jongen die genoot van de wind en de golven. Hij kon verrukkelijk lachen, hij klom in mijn want en hij liet me nooit alleen. Hij weigerde bang voor me te zijn en hij is bij me aan boord geboren. Kun je je dat voorstellen? De enige geboorte die ik ooit heb meegemaakt, slaagde erin alle

doden die eraan vooraf waren gegaan uit te wissen. Zijn vader hield hem me voor, met het bloed van zijn geboorte nog op zijn huid. 'Je bent nooit mijn schip geweest, Paragon. Althans, niet in het diepst van je hart. Maar misschien kun je van hem zijn zoals hij van jou is." En dat was hij ook. Hij hield de draken op afstand. Jij hebt ze ontketend. En we zullen de consequenties moeten aanvaarden.'

'Het lijkt alsof ze slapen,' zei Amber. 'Ik vind je heel erg jezelf, alleen wat... opener.'

'Precies. Opengebroken en bezig mijn geheimen te laten weglekken. Wat doe je?' Hij had gedacht dat ze hem inspecteerde op brandschade, maar niet dat ze over zijn hele lichaam zou kruipen.

'Ik hou me aan mijn woord, aan jou en de draken. Ik ga je ogen geven. Maar daarvoor moet ik eerst weten waar ik moet beginnen met de reparaties.'

'Niet doen.'

Weet je dat zeker?' vroeg Amber zacht. Hij voelde hoe geschrokken ze was. Ze had het de draken beloofd. Wat zou ze doen als Paragon het haar verbood?

'Nee. Ik bedoel, je moet mijn gezicht niet repareren. Ik wil een nieuw gezicht. Een gezicht dat helemaal van mij is.'

Uit medeleven vroeg ze niet wat hij daarmee bedoelde. Weet je het zeker?' was alles wat ze zei.

Hij dacht even na. 'Ik denk... ik wil geen draak zijn. Of liever gezegd, ik wil het wel, maar dan wil ik hen allebei zijn. Maar ik ben ook Paragon. Ik wil met ons drieën een worden,

precies zoals je zei. Ik wil...' Hij aarzelde. Als ze hem uitlachte zou hij alsnog willen sterven. 'Ik wil een gezicht waarvan je zou kunnen houden,' zei hij toen heel zacht.

Ze stond roerloos op zijn handen. Hij voelde dat de spanning uit haar stroomde. Ze trok haar handschoenen uit en toen streken haar vingers opnieuw over zijn gezicht. Door haar aanraking stelde ze zich voor hem open. Huid tegen huid. Ze verborg zich niet langer voor hem. Hij voelde dat dit het moedigste was wat ze ooit had gedaan. Hij bedwong zijn nieuwsgierigheid en probeerde net zoveel vertrouwen naar haar uit te stralen. Zonder te proberen haar geheimen te achterhalen. In plaats daarvan zou hij afwachten wat ze hem uit zichzelf aanbood.

Hij voelde dat ze hem de maat nam. Tenslotte legde ze haar handen plat op zijn gezicht. 'Dat zou kunnen. Sterker nog, het zou gemakkelijk zijn.' Ze schraapte opnieuw haar keel. 'Het is veel werk, maar tegen de tijd dat we Beijerstad weer binnenvaren heb je een nieuw gezicht.'

'Beijerstad?' vroeg hij verbaasd. 'Gaan we naar huis?'

Waar anders heen? Wat heeft het voor zin Kennit opnieuw uit te dagen? Vivacia wekt de indruk alsof ze tevreden is met hem als kapitein. En zelfs als ze dat niet was, wat kunnen we eraan doen?'

'En Althea dan?' protesteerde hij.

Amber legde haar voorhoofd tegen zijn wang en deelde de volle omvang van haar verdriet met hem. 'Deze hele missie draaide om Althea, schip. Zonder haar is de taak die ik had

moeten uitvoeren zinloos geworden. Bresker heeft niet de energie om door te gaan, de bemanning is niet uit op wraak. Althea is dood en ik heb gefaald.'

'Althea is niet dood. Kennit heeft haar aan boord gehesen.'

Wat?' Amber verstijfde en legde haar handen op zijn gezicht.

Hoe was het mogelijk dat ze dit niet wist, vroeg Paragon zich af. 'Kennit heeft haar uit het water gehesen. Dat heeft de zeeslang me verteld. Hij zei dat Kennit twee van mijn mensen had gestolen. Twee vrouwen.' Hij zweeg even, zich bewust van de warmte en de vreugde die ze uitstraalde.

'Dus Jek leeft ook nog!' Ze haalde diep en beverig adem. 'Zo gaat het nu altijd,' zei ze tegen zichzelf. 'Ik verlies veel te snel mijn vertrouwen. Onderhand zou ik beter moeten weten. De dood overwint nooit. Hij is een dreiging maar kan de toekomst niet verdringen. Wat moet zijn, zal zijn.' Tot zijn stomme verbijstering kuste ze hem op zijn wang. Toen trok ze aan zijn baard. 'Zet me op het dek! Bresker! Flek! Althea is niet dood. Paragon zegt dat Kennit haar aan boord heeft gehesen! Bresker! Bresker!'

Hij kwam aanrennen op Ambers wilde kreten, bang dat Paragon haar had verwond. In plaats daarvan zag hij dat het boegbeeld haar voorzichtig op zijn geschroeide voordek zette. Ze deed struikelend een stap in zijn richting, brabbelde iets over Althea en zakte toen door haar knieën. 'Ik zei toch dat je moest rusten!' zei hij boos. De schade die het slangengif had

aangericht was maar al te duidelijk. Haar goudbruine haar hing in plukken van haar schilferige, rode schedel. De linkerkant van haar gezicht en haar hals waren ook rood. Hoe ver de verwondingen zich uitstrekten over haar lichaam wist hij niet. Ze liep mank en hield haar linkerarm dicht tegen zich aangedrukt.

Hij kwam haastig naar haar toe om haar te ondersteunen. 'Wat is er? Is alles goed met je?'

'Althea leeft nog. Paragon heeft van een zeeslang gehoord dat Kennit Althea en Jek aan boord heeft gehesen. We moeten ze terughalen.' De woorden tuimelden over haar lippen terwijl hij haar bleef ondersteunen. Ook Flek kwam haastig aanrennen, terwijl Bresker probeerde tot zich te laten doordringen wat ze had gezegd. Althea leefde nog. Nee. Dat kon niet waar zijn. Hij durfde het niet te geloven. Dat kon hij niet. 'Ik geloof het niet,' zei hij dan ook.

'Ik wel,' sprak Amber hem tegen. 'Door de manier waarop hij het me vertelde, weet ik dat hij de waarheid sprak. De witte zeeslang heeft het hem verteld. Hij heeft gezien dat Kennit Althea en Jek aan boord heeft gehesen.'

'De woorden van een zeeslang, doorgegeven door een krankzinnig schip,' schamperde Bresker. Ongeacht wat hij zei voelde hij toch een pijnlijke hoop opvlammen. 'Hoe kunnen we erop vertrouwen dat de zeeslang weet waar hij het over heeft? Leefden ze nog toen Kennit ze aan boord hees? Leven ze nu nog? En zo ja, wat zijn onze kansen om ze te redden?'

Amber lachte en legde haar goede hand op zijn schouder.

'Bresker, ze leven nog! Probeer blij te zijn! Zeg het: "Althea leeft nog". Zeg het!'

Haar goudbruine ogen keken hem dwingend aan. Op de een of andere manier moest hij haar gehoorzamen. 'Althea leeft nog,' zei hij hardop. Amber keek hem grijzend aan en Flek maakte een bokkensprong. 'Althea leeft nog!' herhaalde de jongen.

'Je kunt het rustig geloven,' moedigde Paragon hen aan. 'De zeeslang heeft geen reden om te liegen.'

Diep vanbinnen voelde Bresker iets tot leven komen. Misschien leefde ze nog, ondanks zijn nederlaag. Hij had de last van haar dood geaccepteerd als een gevolg van zijn mislukking. Leven met die nalatigheid had hem verdoofd. Ineens kon hij zich niet meer beheersen. Een snik deed zijn schouders schokken en voor Fleks verbaasde blikken kwamen eindelijk de tranen die hij al die tijd had verdrongen.

Flek pakte hem bij zijn pols. 'Maar, kapitein! Begrijpt u het dan niet? Ze leeft nog. Dus u hoeft niet te huilen.'

Plotseling begon hij te lachen. 'Dat weet ik, maar...' Hoe kon hij het de jongen uitleggen?

'Kennit zou niet de moeite nemen haar op te hijsen om haar vervolgens te doden,' redeneerde Amber. 'Blijkbaar is hij van plan losgeld voor haar te vragen. We hebben misschien niet genoeg om de Vivaria los te krijgen, noch de kracht en het vermogen om haar terug te veroveren, maar we hebben genoeg om een respectabel aanbod te doen voor Althea en Jek.'

We moeten naar Deeldorp.' Bresker dacht koortsachtig na. 'Kennit denkt dat hij Paragon tot zinken heeft gebracht. Als we opnieuw in de haven verschijnen...' Hij schudde zijn hoofd. 'Het valt niet te voorspellen hoe hij ons zal ontvangen.'

'Amber en mij heeft hij nooit gezien. We zouden bij hoog tij met een sloep naar de haven kunnen varen en ons bod doen...' Bresker schudde glimlachend zijn hoofd bij het horen van Fleks heldhaftige aanbod. 'Dat is erg dapper van je, maar het zou niet werken, jongen. Wat zou hun ervan weerhouden het losgeld aan te nemen en jullie vervolgens vast te houden? Nee. Ik vrees dat er gevochten moet worden.'

'Met vechten krijg je haar niet terug,' zei Paragon plotseling. 'Noch kun je haar terugkopen met losgeld. Hij gaf niets om je goud bij jullie laatste ontmoeting. Hij zal haar niet verkopen.' Het boegbeeld keerde zijn gehavende gezicht naar hen toe.

'Hoe weet je dat?' vroeg Bresker.

Paragon wendde zijn hoofd weer af. 'Omdat ik weet wat ik zou doen,' zei hij met diepe stem. 'Ik zou bang zijn dat ze mijn geheimen kende. Die kennis is voor Kennit te gevaarlijk om haar levend te laten gaan. Hij zal haar doden voordat hij de kans loopt haar te verliezen. Ik begrijp trouwens niet waarom hij haar aan boord heeft gehesen. Het was veel veiliger voor hem geweest als hij haar had laten verdrinken. Dus er moet meer achter zitten.'

Bresker hield zijn adem in. Het schip was nog nooit zo open tegen hem geweest. Het was bijna alsof een vreemde met Paragons stem sprak.

'Als hij haar laat leven zal hij haar uitsluitend en alleen voor zichzelf houden. Een schat die niet in goud valt uit te drukken. Er is maar één plek waar Kennit zulke schatten bewaart. Er is maar één plek veilig genoeg voor wat te kostbaar is om te doden.'

'Kun je ons daarheen brengen? Kunnen we hem daar opwachten?' vroeg Bresker.

Het schip boog zijn hoofd. De spieren lagen als koorden op zijn rug alsof het een verschrikkelijke strijd voerde met zichzelf.

'Kapitein...' begon Flek, maar Bresker gebaarde hem te zwijgen. Iedereen wachtte.

We zeilen bij het volgende tij,' zei Paragons mannenstem plotseling. 'Ik doe het. Wat goud niet kan kopen, lukt misschien met bloed. Ik zal jullie naar de Sleutel tot Kennits hart brengen.'

HOOFDSTUK 26
Hofmakerij

~

'Ik wil eruit!'

Kennit sloot de deur achter zich en zette het blad neer. Beheerst draaide hij zich naar Althea. 'Is er iets dat u hier mist?' vroeg hij hoffelijk.

'Frisse lucht en bewegingsvrijheid,' antwoordde ze prompt. Ze zat op de rand van haar kooi. Het schip deinde zacht. Terwijl ze opstond hield ze één hand tegen de wand van de hut om haar evenwicht niet te verliezen.

Hij fronste zijn voorhoofd. 'Voelt u zich slecht behandeld?'

'Niet echt. Ik voel me een gevangene, maar...'

'O, maar hoe kunt u dat nu denken? U bent mijn meest geëerde gast. Ik vind het buitengewoon kwetsend dat u daar anders over denkt. U moet eerlijk tegen me zijn. Is er iets in me dat u tegenstaat? Is mijn verschijning angstaanjagend? Dat is echt niet mijn bedoeling.'

'Nee, nee.' Hij zag hoe ze moeizaam probeerde haar antwoord te formuleren. 'U bent een echte heer, helemaal niet angstaanjagend. Een en al hoffelijkheid en wellevendheid. Maar toen ik probeerde de deur open te doen zat die op slot en...'

'Ga zitten en eet wat. Daarna zullen we praten.' Hij keek haar glimlachend aan en weerstond de verleiding zijn blikken over haar hele lichaam te laten gaan. Ze had kleren van Wintrow aan. Doordat ze haar haar naar achteren had

gebonden was de gelijkenis nog opmerkelijker. Ze had zijn donkere ogen en zijn jukbeenderen, maar haar gezicht was niet ontsierd door een tatoeage. Waarschijnlijk had ze de kleren aangetrokken in de veronderstelling dat ze minder uitdagend waren dan zijn nachthemd. Het tegenovergestelde was het geval. De zwelling van haar borsten onder Wintrows hemd deed zijn bloed koken. Er lag een blos op haar wangen, maar de onnatuurlijke glinstering in haar ogen verried dat ze nog niet helemaal vrij was van het slaapmiddel dat hij haar had gegeven. Hij nam het deksel van haar eten en zette het voor haar neer, net zoals de scheepsjongen Kennit Igrot de piraat ooit had bediend. Vreemde parallellen waren alom aanwezig. Hij verdrong de gedachte.

'Ik heb u uitgelegd wat mijn probleem is,' zei hij luchtig. 'Mijn bemanning stamt niet uit de voorname kringen waarin u bent grootgebracht. Als ik u vrijelijk over het schip laat lopen, zou dat tot beledigingen kunnen leiden, misschien zou u zelfs worden belaagd. Veel van mijn mannen zijn voormalige slaven. Sommige hebben geketend gezeten in de koude, smerige ruimen van ditzelfde schip. Door toedoen van uw familie. Ze koesteren weinig sympathie voor de verwanten van Kyle Haven. U zegt dat u niet verantwoordelijk bent voor de manier waarop hij hen heeft behandeld, maar ik ben bang dat het niet zal meevallen om de bemanning daarvan te overtuigen. Of het schip. Ik weet dat het u om Vivacia te doen is.' Hij glimlachte toegeeflijk. Als u vrij was om deze hut te verlaten zou u rechtstreeks naar het boegbeeld gaan. Want u

gelooft me niet als ik zeg dat Vivacia er niet meer is.' Vanuit zijn ooghoeken zag hij dat er een koppige uitdrukking om haar mond verscheen, precies als bij Wintrow wanneer iets hem niet zinde. Hij schudde ernstig zijn hoofd. 'Toch is het zo. Schicht zou u niet vriendelijk bejegenen. Ik weet niet of ze u fysiek zou bedreigen, maar dat risico neem ik liever niet.'

Hij ontmoette haar spijkerharde blik met zijn meest beminnelijke glimlach. Wat waren haar ogen gitzwart! 'Kom, u moet iets eten.'

Er gleed een onzekere blik over haar gezicht. Hij herinnerde zich het gevoel. Igrot, de vleesgeworden grofheid, kon na dagenlange wreedheden ineens minzaam worden. Dan behandelde hij Kennit een week lang met alle denkbare vriendelijkheid, hij onderwees hem in etiquette, hij schonk hem vaderlijke blikken, hij prees hem voor zijn harde werk en voorspelde hem een stralende toekomst. Maar dan ineens greep hij hem, zonder waarschuwing, bij zijn pols. Hij trok hem tegen zich aan en zijn ruwe behaarde wang streek over Kennits gezicht terwijl deze zich tegen zijn omhelzing verzette.

Plotseling voelde hij zich kwetsbaar. Betekende deze vrouw een gevaar voor hem?

'Ik wil niets eten,' zei ze vlak. 'U doet iets in mijn eten waar ik slaap van krijg. Daar houd ik niet van. Ik hou niet van de dromen die ik daardoor krijg. Bovendien vind ik het afschuwelijk dat ik niet wakker kan worden wanneer ik dat wil.'

Hij slaagde erin geschokt te kijken. 'Maar vrouwe, ik ben bang dat u veel vermoeider bent dan u zelf wel beseft. U bent

niet alleen bijna verdronken, maar bovendien hebt u maanden van twijfels en angst achter de rug. Het is heel natuurlijk dat uw lichaam eindelijk ontspanning vindt nu u aan boord bent van uw familieschip. Maar wacht... ik zal u geruststellen.' Hij ging op haar stoel zitten. Met kieskeurige precisie nam hij een hap van alles op haar bord en deed hij alsof hij een slok wijn nam om het mee weg te spoelen. Daarna bette hij zijn lippen. 'Zo, bent u nu tevreden? Er zit niets in het eten.' Hij hield zijn hoofd schuin en trok een wenkbrauw op. 'Waarom denkt u trouwens dat ik u zou willen vergiftigen? Wat voor monster ben ik in uw ogen?'

'Nee... u bent alleen maar vriendelijk voor me, maar...' Ze haalde diep adem. Hij zag dat ze spijt had van haar dwaze beschuldiging. 'Ik heb ook niet gezegd dat u probeert me te vergiftigen. Ik weet alleen dat ik veel te diep slaap, en dat ik altijd versuft wakker word. Met een zwaar hoofd. Ik voel me nooit echt wakker.'

Hij fronste bezorgd zijn wenkbrauwen. 'Hebt u misschien uw hoofd gestoten toen u overboord viel? Hebt u soms ergens een zere plek?'

'Nee, tenminste, ik geloof het niet..' Ze legde haar handen op haar hoofd.

'Staat u mij toe.' Hij schoof zijn stoel naar achteren en gebaarde dat ze moest gaan zitten. Ze deed stijfjes wat hij vroeg en rechtte haar rug toen hij zijn handen op haar hoofd legde. Voorzichtig betastten zijn vingers haar hoofd terwijl hij met gespeelde onverschilligheid haar haar losmaakte. 'Soms

kan een slag op het achterhoofd of de ruggengraat...' Hij fronste zijn wenkbrauwen, deed een stap naar achteren en duwde de sluike waterval van zwart haar opzij. Zich bukkend volgde hij de lijn van haar ruggengraat tot haar kraag. Ze zat onderdanig voor hem, met gebogen hoofd, maar hij voelde de spanning in haar spieren. Was het angst? Opwinding misschien? Haar haar rook vreemd, maar het hemd had Wintrows geur. De combinatie was bedwelmend. Hij liet zijn vingers langzaam verder over haar ruggengraat glijden. 'Doet het ergens pijn?' vroeg hij bezorgd. Zijn vingers hielden stil bij de band van haar broek.

'Een beetje,' gaf ze toe. Hij grijnsde om dit gelukje. 'Halverwege mijn rug.'

'Hier?' Hij volgde teder haar ruggengraat tot ze knikte. 'Dat zou het probleem kunnen veroorzaken. Hebt u ook last van duizelingen? En van een verminderd gezichtsvermogen?'

'Een beetje,' gaf ze met tegenzin toe. Ze hief haar hoofd op. 'Maar ik ben ervan overtuigd dat er meer achter die slaperigheid zit.'

'Ik denk het niet,' sprak hij haar vriendelijk tegen. Zijn hand rustte nog altijd op haar rug. 'Tenzij...' Hij zweeg even tot hij zekerheid had dat ze aandachtig luisterde. 'Het spijt me dat ik dit moet suggereren. U weet ongetwijfeld wat ik bedoel als ik het over een band met een levend schip heb. Vivacia voelt mijn stemmingen aan en deelt de hare met mij. Het zou kunnen zijn dat het schip boos op u is of misschien vijandige gedachten jegens u koestert... Ik vind het erg vervelend dat ik

dit moet zeggen.'

Het was zijn bedoeling geweest haar bang te maken, maar hij had niet gedacht dat ze zo bleek zou worden. Hij zou in het vervolg voorzichtiger moeten zijn, wilde hij niet alle vechtlust uit haar halen. Een beetje strijd zou de verovering alleen maar opwindender maken. Hij glimlachte geruststellend. 'U moet iets eten. Om weer op krachten te komen.'

'Misschien hebt u gelijk,' gaf ze hees toe. Terwijl ze één hap nam met de lepel die hij even daarvoor in zijn mond had gehad, werd hij overspoeld door een ongekende begeerte. Hij moest zich beheersen om niet te hijgen.

Het eten was uitstekend, maar de piraat zat haar zo intens op te nemen dat ze nauwelijks een hap door haar keel kon krijgen. Maar ze kon ook nog steeds niet helemaal wakker worden. Ze nam een slok wijn en bijna onmiddellijk zag ze weer alles dubbel. Het effect verdween toen ze met haar ogen knipperde, maar ze was plotseling te moe om nog verder te eten. Het kostte haar moeite haar gedachten te ordenen.

'U moet echt proberen alles op te eten,' zei hij bezorgd. 'Ik begrijp dat u zich niet goed voelt, maar eten is wat u nodig hebt om te herstellen.'

Ze wist een beleefde glimlach te produceren. 'Ik kan het niet.' Ze schraapte haar keel en probeerde zich te concentreren. Zijn woorden bleven haar in verwarring brengen. Toen hij binnenkwam was er iets heel belangrijks

geweest dat ze hem had willen vragen... net zo belangrijk als dat ze deze hut uit wilde en met haar schip wilde praten. Bresker! De gedachte aan hem schiep meteen orde in haar hoofd. 'Bresker,' zei ze hardop. Alleen al het uitspreken van zijn nam gaf haar nieuwe kracht. 'Kapitein Treil. Waarom heeft hij me niet bij zich laten komen of me mee teruggenomen naar de Paragon?

'Ik weet niet zo goed wat ik daarop moet zeggen.' Er klonk diepe bezorgdheid in zijn stem door.

Toen ze haar hoofd omdraaide om hem aan te kijken begon de hele hut om haar heen te draaien. De duizelingen waren terug. Haar tong lag dik in haar mond. 'Wat bedoelt u?'

Hij haalde diep adem. 'Ik dacht dat u het wel gezien had vanuit het water. Het spijt me dat ik u dit moet vertellen, m'n beste. De zeeslangen hebben de Paragon ernstige schade toegebracht. Het schip is gezonken. We hebben geprobeerd nog zoveel mogelijk mensen te redden, maar de slangen zijn zo vraatzuchtig... Kapitein Treil is met zijn schip ten onder gegaan. We konden niets voor hem doen. Het was een wonder dat we u hebben weten te redden.' Hij klopte ernstig op haar schouder. 'Ik ben bang dat dit schip weer uw thuis zal moeten worden. Maar maakt u zich niet ongerust. Ik zal voor u zorgen.'

De woorden stroomden langs haar heen. De betekenis drong pas tot haar door toen het geluid al was verstomd. Met een ruk schoot ze overeind. Ze moest zich aan het tafelblad vastgrijpen om niet te vallen. Het was alsof haar hele wereld

had opgehouden te bestaan. Bresker. Amber. Flek. Haff. De arme oude Lop. Paragon, lieve, krankzinnige Paragon. Allemaal dood, dankzij haar dwaze zoektocht. Ze had hen allemaal de dood in gejaagd. Haar mond ging open, maar de kwelling was zo groot dat ze niet eens kon huilen.

'Rustig maar, rustig maar.' Kennit probeerde haar naar haar kooi te helpen. Haar knieën sloegen plotseling dubbel. Ze viel en stootte haar ribben tegen de rand van de kooi. Toen krabbelde ze in het bed dat zo vaak haar toevluchtsoord was geweest. 'Bresker. Bresker.' Ze kon niet ophouden zijn naam te zeggen, maar haar keel werd zo dichtgesnoerd. De kamer draaide om haar heen en ze stikte in het woord. Misschien kon ze sterven met zijn naam in haar keel.

Kennit kwam plotseling naast haar zitten en trok haar overeind. Ze leunde tegen zijn borst. 'Stil maar, ik ben bij je.' Hij sloeg zijn arm om haar heen. 'Rustig maar. Het is een verschrikkelijke schok, dat besef ik. Wat onhandig van me om het op deze manier te vertellen. Wat moet je je alleen voelen. Maar ik ben bij je. Hier, neem nog een slok wijn.'

Ze dronk van de kop die hij aan haar mond hield. Eigenlijk wilde ze niet zoveel, maar de kop ging niet weg en al haar wilskracht scheen haar te hebben verlaten. Ondertussen praatte Kennit sussend op haar in. Toen de wijn op was, zette hij de kroes weg en bleef hij haar vasthouden. Haar gezicht lag tegen het fijne kant van de voorkant van zijn buis. Hij streelde haar en wiegde haar als een kind. Het kwam allemaal goed, zei hij sussend. Hij zou voor haar zorgen. Ze hoefde hem

alleen maar te vertrouwen. Dan zou hij ervoor zorgen dat ze zich gauw weer beter voelde. Hij kuste haar vriendelijk op haar voorhoofd. Ze voelde dat hij iets aan haar hals deed. Toen ze haar hand ophief ontdekte ze dat hij haar buis losknoopte. Ze duwde zijn handen weg, zich er vaag van bewust dat er iets niet klopte. Hij duwde haar handen zachtjes weg en schonk haar een beminnelijke glimlach. 'Ik weet het, ik weet het. Maar je hoeft niet bang voor me te zijn. Wees verstandig. Je kunt niet in je kleren gaan slapen. Dat zou erg ongemakkelijk zijn.'

Net als zoëven verdrongen zijn woorden haar gedachten. Hij maakte voorzichtig de kleine knoopjes los en sloeg haar buis open. 'Ga liggen,' fluisterde hij. Ze gehoorzaamde zonder nadenken. Hij boog zich over haar borsten en kuste ze teder. Zijn mond was warm, zijn tong bedreven. Even was het alsof het donkere hoofd dat zich over haar heen boog dat van Bresker was en was het Breskers hand die haar broek losmaakte. Maar nee, Bresker was weg, verdronken in de koude, donkere zee, en dit was niet goed. Ze kon hier geen troost vinden. Hoe warm en teder zijn mond ook was, dit wilde ze niet. 'Nee!' jammerde ze plotseling, en ze duwde Kennit weg. Ze slaagde erin rechtop te gaan zitten. Het licht van de lantaarn achter hem was verblindend. Ze kneep haar ogen tot spleetjes, want ze zag hem dubbel.

'Het is maar een droom,' zei hij sussend. 'Alleen maar een nare droom. Maak je geen zorgen. Het is maar een droom. Niets van wat er gebeurt doet ertoe. Niemand zal het weten.'

Even kon ze hem zien. Zijn bleekblauwe ogen leken haar vreemd. Ze kon de uitdrukking erin niet duiden. Een droom? Droomde ze dit? Ze sloot haar ogen tegen het felle licht.

Iets duwde tegen haar schouder en ze viel slap achterover. Iemand trok aan haar kleren. Ze voelde ze over haar benen schuren. Nee. Ze deed met moeite haar ogen open, maar kon zijn gelaatstrekken niet onderscheiden. Toen voelde ze zijn hand over haar dij glijden. Ze schreeuwde het uit terwijl zijn vingers haar betastten, en de hand ging weg. 'Het is maar een droom,' zei de stem weer. Hij trok de deken omhoog en stopte haar in. 'Je bent veilig.'

'Dank u wel,' zei ze verward.

Maar toen hij zich bukte en haar kuste was zijn mond hard, zijn lichaam drukte haar tegen het matras. Toen hij haar losliet merkte ze dat ze huilde. Om wie? Om Bresker? Het was allemaal zo verwarrend. 'Alsjeblieft,' zei ze smekend, maar hij was verdwenen.

Het was plotseling donker. Had hij de lantaarn uitgeblazen? Was hij echt verdwenen? Ze wachtte, maar alles bleef stil, alles zweeg. Het was een droom geweest... Nu was ze wakker, veilig op haar schip. Ze voelde het zachte deinen terwijl de Vivacia krachtig door de golven sneed. Het leek een wals, troostend als een schommelwieg. Ach, ze had nooit met Bresker gedanst en nu was hij weg. De eerste snik schokte haar, maar bracht geen opluchting. Ze werd alleen maar duizeliger en versufter door het huilen. Het was allemaal zo

verkeerd, en ze was te ziek om er iets van te begrijpen. Bresker had gewild dat ze sterk was, hij had haar nodig gehad, maar ze had hem teleurgesteld. Hij was dood. Dood en voorgoed verdwenen, net als haar vader. Ze knielde weer bij het lichaam van haar vader op het dek, en opnieuw had ze het gevoel alsof haar hele wereld haar was ontnomen. 'Waarom?' vroeg ze aan de stilte. 'Waarom?'

Het plotselinge gewicht boven op haar drukte de lucht uit haar longen. Er werd een hand op haar mond gelegd. 'Rustig, rustig,' waarschuwde een donkere stem in haar oor. 'Het is het verstandigst als je stil bent. Niemand hoeft het ooit te weten. Als je verstandig bent.'

Ze probeerde hem weg te duwen, maar hoorde ze zijn zachte lach. Hij zat op haar rug en duwde de deken opzij. Daaronder was ze naakt. Wanneer had ze zich uitgekleed? Haar spieren hadden geen kracht. Hoe meer ze probeerde te vluchten, des te meer liet haar lichaam haar in de steek. Ze maakte een geluid en de hand over haar mond gleed ook over haar neus en trok haar hoofd naar achteren. Het deed pijn. Ze kon geen lucht krijgen en ze wist niet maar waar ze was of wat er gebeurde. Lucht! Ze moest ademen! Ze greep de pols van de hand en verzette zich zwakjes. Vonken dansten achter haar ogen terwijl hij met zijn knieën haar benen uit elkaar duwde. Hij deed haar pijn door haar hoofd zo ver naar achteren te trekken. Zijn hand gleed iets naar beneden tot hij alleen haar mond bedekte. Wanhopige ademde ze door haar neus en plotseling duwde hij iets in haar. Ze schreeuwde

geluidloos maar kon niet ontsnappen.

Devon had haar zo vastgehouden en haar hard neergedrukt zodat ze niet kon ademen. De herinnering aan die eerste keer kwam ongewild maar met kracht boven. De nachtmerries gingen in elkaar over en ze worstelde alleen, bang om het uit te schreeuwen zodat iemand zou zien wat er met haar gebeurde. Ze was onteerd. Haar vader zou het weten, en het was allemaal haar eigen schuld. Het was altijd haar schuld. Snikkend stond ze voor Keffria en smeekte ze haar zuster haar te begrijpen. 'Ik was bang. Ik dacht dat ik het wilde, maar toen wilde ik het helemaal niet en ik wist niet hoe ik kon zorgen dat hij ophield.'

'Het is je eigen schuld,' beet Keffria haar toe, tezeer vervuld van afschuw om medelijden te hebben met haar eigenzinnige zuster. 'Je hebt hem aangemoedigd, en dus is het je eigen schuld.' Door de woorden van haar zusje kreeg Althea het gevoel dat ze het inderdaad aan zichzelf te wijten had. Alles kwam weer terug, de brandende pijn, het ruwe mannenlichaam, haar wanhopige behoefte aan lucht, haar angst dat iemand het te weten te zou komen. Niemand mocht het weten. Ze zette haar tanden op elkaar en negeerde de ruwe greep van zijn hand op haar borst. Ze probeerde wakker te worden uit haar nachtmerrie, ze probeerde bij hem weg te kruipen, maar hij beukte zijn lichaam tegen het hare en er was geen ontsnappen mogelijk. Ze sloeg hard met haar hoofd tegen het hout zodat ze half verdoofd werd.

Verslagen begon ze weer te huilen. Bresker, probeerde ze

te zeggen. Bresher. Want ze had zichzelf beloofd dat er nooit meer een andere man zou zijn. Maar de hand lag nog altijd om haar mond en het wrede duwen ging door. Ze kon nauwelijks lucht krijgen. De pijn was niet zo angstaanjagend als het gebrek aan lucht. Voordat het voorbij was werd ze omhuld door duisternis, maar ze liet zich gewillig meevoeren, in de hoop dat het de dood was die haar kwam halen.

Kennit draaide zich om en deed zorgvuldig de deur achter zich dicht. Zijn handen beefden, zijn ademhaling ging gejaagd. Hij had nooit gedacht dat lichamelijk genot zo intens kon zijn. Hij durfde er niet bij stil te blijven staan, uit angst dat hij dan weer naar binnen zou gaan.

Waar moest hij heen? Naar zijn eigen hut kon niet. Misschien was de hoer daar, en Wintrow. Ze zouden het aan hem zien en vragen stellen. Hij moest alleen zijn, om na te denken over wat hij had gedaan, en om ervan te genieten. Om het te begrijpen. Hij kon nog altijd niet geloven dat hij zich zo had laten gaan. Naar het voordek kon hij niet. Nog niet. Schicht zou weten wat hij had gedaan. Verbonden als ze was met hem en Althea zou ze het gedeeld kunnen hebben.

Die gedachte plaatste de ervaring in een geheel nieuw licht. Had ze het gedeeld? Had ze gewild dat hij het deed? Had hij zich daarom niet kunnen beheersen? Was het daarom zo overweldigend geweest?

Hij ontdekte dat hij naar de achtersteven was gelopen. De man aan het roer keek hem nieuwsgierig aan, maar bleef

rustig zijn werk doen. Het was een prachtige, heldere winternacht. De hemel was bezaaid met sterren. Het escorte van zeeslangen volgde hen, een golvend tapijt van beweging en kleur in het sterrenlicht. Hij leunde op de reling en keek uit over het kielzog van het schip.

'Je bent te ver gegaan,' zei een koel stemmetje aan zijn pols. 'Waarom heb je het gedaan, Kennit? Was dat de enige manier om de herinneringen definitief te verbannen? Door ze aan iemand anders te geven?'

De gefluisterde vragen hingen in de nacht en Kennit zweeg. Hij wist niet wat hij erop moest antwoorden. Hij wist alleen dat het hem verlossing had gebracht, zelfs nog meer dan Paragon met zijn herinnering naar de zeebodem sturen. Hij was vrij. 'Ik heb het gedaan omdat ik kan doen wat ik wil,' zei hij ijzig.

'Omdat je de koning van de piraten bent? Zo noemde Igrot zich soms ook, hè? Als hij precies deed wat hij wilde.'

Kennit legde ruw zijn hand op het gezichtje. Pijn, vernedering... Kennit duwde de herinneringen ruw opzij. Ze zouden niet moeten bestaan. Paragon had ze mee moeten nemen. 'Dit was anders.' Hij hoorde de verdedigende klank in zijn stem. 'Zoiets heb ik niet gedaan. Ze mag me graag. Ze is een vrouw.'

'En dat maakt het toelaatbaar?'

'Natuurlijk. Het is volmaakt natuurlijk. Dat is iets heel anders dan wat mij is overkomen.'

'Kapitein?' vroeg de man aan het roer. Kennit draaide zich geërgerd om. 'Wat is er?'

'Neemt u me niet kwalijk, kapitein. Ik dacht dat u het tegen mij had.' Het wit van zijn ogen ving het licht van de sterren op. Kennit kon zien dat hij angstig keek.

'Dat heb je dan verkeerd gedacht. Doe je werk en laat me met rust.' Hoeveel had die zultkop gehoord? Het deed er niet toe. Als hij voor problemen zorgde kon Kennit hem laten verdwijnen. Hij had van niemand meer iets te vrezen en hij zou niemand meer vrezen. Die avond had hij de laatste van zijn demonen verbannen.

De amulet om zijn pols zweeg en de stilte werd verwij tender dan woorden hadden kunnen zijn.

'Ze is een vrouw,' fluisterde Kennit tenslotte: 'Dat soort dingen overkomt vrouwen voortdurend. Ze zijn eraan gewend.'

'Je hebt haar verkracht.'

Hij lachte hardop. 'Niet echt. Ze vindt me aardig. Ze zei dat ik een echte heer was.' Hij haalde diep adem. 'Ze verzette zich alleen omdat ze geen hoer is.'

Waarom heb je het gedaan, Kennit?'

De vraag was meedogenloos. Wist de amulet dan niet dat die vraag eindeloos door zijn hoofd maalde? Hij was het niet van plan geweest. Als ze niet was gaan huilen zou hij gewoon weg zijn gegaan. Dus het was net zo goed haar schuld als de zijne. Misschien... Kennit zocht naar een antwoord. 'Misschien zodat ik eindelijk kon begrijpen waarom hij het met mij deed,' zei hij zacht. Hoe kon hij me dat aandoen? Hoe kon hij me heen en weer slingeren tussen

zachtmoedigheid en wreedheid, tussen lessen in etiquette en woedeaanvallen...' Zijn stem stierf weg.

'Jij arme, beklagenswaardige ellendeling,' zei de amulet verwijtend. 'Je bent net als Igrot geworden. Besef je dat wel? Om een monster te verslaan moet je zelf een monster worden.' Het stemmetje werd nog zwakker. 'Nu heb je alleen jezelf nog te vrezen.'

Etta smeet haar naaiwerk naar hem toe. Wintrow keek op van zijn boek en legde het met een heimelijke zucht op de tafel. 'Ik hou van hem. Maar dat betekent nog niet dat ik achterlijk ben.' Haar donkere ogen keken Wintrow doordringend aan. 'Hij is weer bij haar, hè?'

'Hij is haar eten gaan brengen,' zei Wintrow. In de vier dagen dat ze nu terug waren op de Vivacia was Etta hoe langer hoe onberekenbaarder geworden. Hij veronderstelde dat het door haar zwangerschap zou kunnen komen, maar als zijn moeder zwanger was, werd ze zo tevreden als een dikke, spinnende kat. Voor zover hij zich dat kon herinneren. Dus misschien kwam het niet door haar zwangerschap maar door Kennits merkwaardige, verstrooide gedrag. Misschien was het gewoon een kwestie van jaloezie omdat Kennit zoveel tijd aan Althea besteedde. Hij keek Etta op zijn hoede aan.

'Ik heb voorgesteld dat ze misschien met ons zou kunnen eten, maar ze is nog te zwak, zegt hij. Maar toen ik aanbood het blad naar haar toe te brengen, zei hij dat hij bang was dat ze me zou aanvliegen. Dat klopt toch niet?'

'Het klinkt tegenstrijdig,' gaf Wintrow voorzichtig toe. Dit soort gesprekken was altijd erg gevaarlijk. Hoewel ze Kennit bekritiseerde en de grootste verwijten maakte, werd elk afkeurend woord van hem doorgaans ontvangen door een stroom van verwensingen.

'Heb je met haar gesproken?' vroeg Etta.

'Nee.' Hij wilde niet toegeven dat hij het had geprobeerd. De deur was op slot geweest. Vroeger had dat slot er niet gezeten. Kennit moest het hebben laten aanbrengen zodra Althea aan boord was gekomen. Op zijn zachte roepen had hij geen antwoord gekregen.

Ze keek hem zwijgend aan, maar hij was niet van plan haar meer te vertellen. Hij vond het afschuwelijk haar zo te zien, zo van streek en gekwetst. 'Heb je het Kennit al verteld?' vroeg hij tegen beter weten in.

Ze keek hem aan alsof hij iets obsceens had gezegd. Bijna beschermend vouwde ze haar armen om haar buik. 'Het juiste moment heeft zich nog niet voorgedaan,' zei ze stijfjes.

Moest hij daaruit opmaken dat Kennit niet langer het bed met haar deelde? En als dat zo was, waar sliep hij dan? Wintrow moest zelf ook voortdurend verhuizen. Kennit maakte zich totaal niet druk over het feit dat hij Wintrows hut aan Althea had gegeven. Wintrow had hem twee keer moeten vragen om hem wat kleren te brengen. De kapitein was de laatste tijd zichzelf niet. Zelfs de bemanning merkte het, hoewel niemand het lef had erover te roddelen.

'En die Jek?' vroeg Etta scherp.

Hij overwoog te liegen, maar ze wist waarschijnlijk toch al dat hij bij haar was geweest. 'Ze wil niet met me praten.'

Kennit had opdracht gegeven dat Jek werden vastgehouden in een van de kettinghuizen. Het was Wintrow gelukt haar daar op te zoeken. Ze had hem ontvangen met een stortvloed van vragen over Althea. Toen hij daar geen antwoord op kon geven, had ze naar hem gespuugd en geweigerd zijn vragen te beantwoorden. Ze was geboeid, maar niet op een wrede manier. Ze kon zitten, staan, lopen. Wintrow kon het Kennit niet echt kwalijk nemen. Ze was tenslotte een grote, sterke vrouw. Ze had een deken en ze kreeg regelmatig te eten. Haar brandwonden van het slangengif leken goed te genezen. Haar lot was niet veel erger dan het zijne was geweest toen hij net aan boord was gebracht. En in datzelfde kettinghuis was vastgehouden. Het frustreerde hem dat ze niet met hem wilde praten. Hij was benieuwd naar haar verhaal over wat er met de Paragon was gebeurd. Wat hij van de bemanning had gehoord klopte niet helemaal met wat Kennit hem had verteld. Het schip wilde er helemaal niet over praten. Schicht mokte alleen maar als hij bij haar kwam.

'Ik het geprobeerd met het boegbeeld over haar te praten,' zei hij. 'Schicht zegt keihard dat ze Althea van haar dek af wil. Ze praat erg woest over haar, met veel vloeken en dreigementen, alsof ze...' Hij schudde zijn hoofd, in de hoop dat Etta niet zou vragen wat hij had willen zeggen. Het schip praatte over Althea alsof ze een gehate rivaal was. Niet als het om Wintrows aandacht ging, natuurlijk. Ze was volstrekt niet

meer in Wintrow geïnteresseerd.

Hij zuchtte.

'Je loopt weer over het schip te zeuren,' zei Etta verwijtend.

'Ja, dat is zo.' Hij gaf het ronduit toe. 'Ik mis haar. Praten met Schicht is meer een opgave dan een genoegen, en jij gaat tegenwoordig ook helemaal op in jezelf. Ik voel me vaak eenzaam.'

'Ik ga op in mezelf? Jij bent gestopt met mij te praten.'

Hij had gedacht dat haar woede tot Kennit beperkt bleef, maar blijkbaar was een deel ook voor hem bestemd. 'Dat was niet mijn bedoeling,' zei hij voorzichtig. 'Ik wil me niet opdringen, want ik dacht dat je...' Hij zweeg. Alles wat hij over haar had aangenomen leek hem plotseling dwaas.

'Je dacht dat ik het zo druk zou hebben met zwanger zijn dat ik niet meer kon denken of praten,' maakte Etta zijn zin af. Ze stak haar buik naar voren en klopte erop met een dromerige, voldane glimlach.

'Zoiets ja,' gaf Wintrow toe. Hij wreef peinzend over zijn kin en zette zich schrap voor een woede-uitbarsting.

In plaats daarvan begon ze te lachen. 'O, Wintrow, je bent toch nog zo'n jochie!' Ze zei het zo liefdevol dat hij verrast opkeek. 'Ja, dat ben je. Je ziet groen van jaloezie sinds ik het je heb verteld, alsof ik je moeder ben die je in de steek laat voor een nieuwe baby.' Ze schudde haar hoofd. Hij vroeg zich plotseling af of ze blij was met zijn jaloezie. 'Kennit en jij steken elkaar werkelijk naar de kroon als het om mannelijke dwaasheid gaat. Hij met zijn koppigheid, zijn onbewogenheid

en zijn weerzin om ook maar enige emotie bloot te geven en jij met je jonge-hondenogen, smekend om elk moment dat ik voor je weet vrij te maken. Ik besefte niet hoezeer ik erdoor gevleid was tot je ermee ophield.' Ze hield haar hoofd schuin. 'Praat weer met me zoals je dat vroeger deed. Ik ben niet echt veranderd. Er groeit een kind in mijn buik. Dat is geen ziekte, geen vorm van krankzinnigheid. Waarom ben je zo somber?'

'Kennit krijgt alles,' zei hij zonder erbij na te denken. 'Het schip, jou en een zoon. En ik heb niets. Jullie hebben elkaar en ik sta erbuiten.'

Ze keek hem verbijsterd aan. 'Zou je dat dan willen? Het schip, een zoon, mij?'

Iets in haar stem maakte dat zijn hart wild begon te slaan. Wilde ze dat hij naar haar verlangde? Voelde ze zelfs maar een zweempje warmte voor hem? Het kon hem ineens niet meer schelen wat er gebeurde als hij haar de waarheid vertelde. Als hij dan toch alles moest verliezen, wilde hij dat alles gezegd was. Zelfs als ze hem daarna nooit meer wilde zien. 'Ja, dat wil ik. Het schip omdat ze van mij was. En jou en een zoon omdat...' Zijn moed liet hem in de steek. 'Omdat ik dat wil,' besloot hij lamlendig. Hij keek haar aan. Waarschijnlijk met de ogen van een jonge hond, dacht hij geërgerd.

'O, Wintrow.' Ze schudde haar hoofd en wendde haar blik af. 'Je bent nog zo verschrikkelijk jong.'

'Ik zit dichter bij jouw leeftijd dan hij!' antwoordde hij, diep gekwetst.

'Niet als het gaat om de dingen die ertoe doen,' zei ze meedogenloos.

'Ik ben alleen jong omdat Kennit me jong wil houden,' zei hij nijdig. 'En jij blijft me ook zo zien. Ik ben geen kind meer, Etta, noch een beschermde acoliet. Een jaar op dit schip zou van elke jongen een man maken. Maar hoe kan ik een man zijn als niemand me daartoe de kans geeft?'

'Man zijn is niet iets waarvoor je de kans moet krijgen,' onderwees ze hem. 'Man zijn is iets dat je voor jezelf opeist.' Ze bukte zich om haar naaiwerk op te pakken.

Wintrow stond op. Zijn wanhoop kon elk moment omslaan in woede. Waarom stuurde ze hem weg met platitudes? 'Man zijn moet je opeisen. Ik begrijp het.' Terwijl ze zich weer oprichtte in haar stoel legde hij twee vingers onder haar kin en keerde hij haar verschrikte gezicht naar zich toe. Hij zou niet nadenken. Hij had genoeg van al het nadenken. In plaats daarvan boog hij zich naar haar toe en kuste hij haar, vurig hopend dat hij het goed deed. Terwijl hij haar mond op de zijne voelde, vergat hij alles behalve deze uitdagende sensatie.

Ze deinsde achteruit. Haar hand vloog naar haar mond. Haar ogen werden heel groot en het volgende moment fonkelden ze van woede. Ze hijgde. 'Dus dat is jouw idee van man zijn? Kennit verraden? Een man die je vriend is?'

'Dit was geen verraad, Etta. Het had niets met Kennit te maken. Alleen met wat ik zou willen dat er tussen ons was.' Hij haalde diep adem. 'Ik kan maar beter gaan.'

'Ja,' antwoordde ze beverig. 'Dat lijkt me ook beter.'

Bij de deur bleef hij staan. 'Als het mijn zoon was die in je buik groeide, zou ik de eerste zijn geweest om het te weten,' zei hij schor. 'Dan had je zoiets vertrouwelijks niet met een ander hoeven te delen. Je zou zeker hebben geweten dat ik er blij mee was. Ik zou...'

'Ga weg!' zei ze boos.

Althea. Het klonk als een zwakke echo uit een dierbaar verleden. Je bent bij me teruggekomen.

'Nee.' Ze wist dat haar lippen bewogen maar ze kon haar eigen stem niet horen. Ze wilde niet wakker worden. Wakker zijn was alleen maar ellendig. Ze wilde dieper weg zakken, dieper dan in slaap, dieper dan bewusteloosheid, naar een plek waar ze niet langer met haar bezoedelde lichaam was verbonden. Ze reikte naar een droom waarin Bresker nog leefde en ze verliefd en vrij waren. Ze ging terug in de tijd, naar die heerlijke dagen waarin ze van hem had gehouden maar het zelf nog niet had geweten. De tijd waarin ze samen op het dek van een prachtig schip hadden gewerkt en haar vader haar werk goedkeurend had gadegeslagen. En nog verder terug, naar een klein meisje dat op blote voeten het want in klauterde, of languit op het zonovergoten voordek lag te dromen met een dromend boegbeeld.

Althea! De stem schalde van blijdschap. Je hebt me gevonden. Ik had nooit aan je moeten twijfelen.

Vivacia? Ze was overal om Althea heen, sterker dan een

geur, doordringender dan warmte, zoeter dan enige herinnering. Het wezen van het schip omhelsde haar. Thuiskomst en afscheid vermengden zich met elkaar; nu kon ze vredig sterven. Althea wilde zich al laten gaan, maar in plaats daarvan omhelsde Vivacia haar met al haar liefde en verlangen. Zoveel tederheid was bijna meer dan Althea kon verdragen. Het wenkte haar als een lichtend baken en dreigde haar vastberadenheid te ondermijnen. Ze keerde zich ervan af. Laat me gaan, m'n lief. Ik wil sterven.

En ik met jou. Want ik ben gemaakt van de dood, een travestie, een gruwel, en ik ben er zo moe van om hier beneden in het donker te worden vastgehouden. Ben je niet gekomen om me te bevrijden? Ben je niet zo diep afgedaald om me mee te nemen naar de dood?

Vivacia's woorden vervulden Althea met afschuw. Het was één ding om haar eigen leven te ontvluchten, maar iets heel anders om tegelijkertijd een eind te maken aan het leven van haar schip. Beslissingen die even eerder zo duidelijk hadden geleken, waren ineens twijfelachtig. Ze verzette zich zwakjes en probeerde haar bewustzijn los te maken van dat van Vivacia. Een ijzige kilte verspreidde zich door haar misbruikte lichaam, maar hoe meer ze zich van het leven terugtrok, des te dieper zonk ze weg in haar schip.

Ik ben zo ver naar de diepte gedrongen dat het bijna is alsof ik dood ben, zei het schip. Als ik wist hoe ik me moest laten gaan zou ik het doen. Ze heeft me alles afgenomen, Althea. Geen zee, geen hemel, geen wind op mijn gezicht.

Als ik Wintrow probeer te voelen dreigt ze hem te doden. Kennit kan me helemaal niet horen. Ze houdt me bij iedereen weg en bespot mijn verlangen naar mijn mensen. Ik probeer te sterven maar ik weet niet hoe. Je moet me redden. Neem me mee als je sterft.

Nee, zei Althea ferm. Dit moet ik alleen doen. Jij moet doorgaan. Ze keerde zich af van haar schip, maar het deed haar pijn. Toch liet ze los.

Dus zo gaat het. Het hart gaat steeds langzamer kloppen, de ademhaling wordt steeds oppervlakkiger. Gif baant zich een weg door je lichaam en neemt je mee. Maar dat wil zij me niet gunnen. Ik heb geen eigen hart, noch zal ik sterven door een gebrek aan adem. Ze houdt me hier opgesloten, want ze heeft mijn kennis nodig. Ik kan haar niet ontsnappen. Laat me hier niet alleen in het duister. Neem me met je mee.

Althea voelde hoe het schip zich aan haar vastklampte. Het deed haar denken aan een kind dat zich vastgreep aan de rokken van zijn moeder. Ze probeerde de band los te maken. Vivacia verzette zich maar Althea hield vol. De inspanning om zich los te maken van het schip wekte het smeulende vuur binnen in haar weer tot leven. Ze hoestte. Er kwam een bittere smaak in haar keel. Ze hijgde en voelde dat haar hart hardnekkig volhield. Nee, dit was niet wat ze wilde. Ze wilde loslaten, het moest geen worsteling zijn. Vivacia maakte het haar te moeilijk. Laat me alleen maar sterven. Laat me sterven en een deel van je worden, net als mijn vader en allen die hem zijn voorgegaan. Laat me in jou doorleven. Dit aardse

leven heeft voor mij geen vreugde meer.

Nee. Dat zou je niet willen. Wat ik ben geworden is het niet waard om te delen. Als je het leven wilt verlaten, moet je helemaal weggaan en je niet hier in de duisternis met mij laten opsluiten. Laten we samen gaan. Alsjeblieft.

Een ijzige kilte bekroop haar. Het schip was een en al vastberadenheid. Het wilde dood. Althea was vervuld van afschuw. Ze kon niet toestaan dat Vivacia haar volgde in de dood. Ze moest haar van dat idee afbrengen. Maar waarom dan toch, schip. Mijn mooie Vivacia, waarom dan toch?

Waarom? Je weet waarom. Omdat mijn leven is verwoest. De toekomst heeft me niets meer te bieden.

De kwelling van het schip spoelde over haar heen. De kennis van haar oorsprong en haar martelende twijfels trokken aan Althea en maakten haar bijna los van haar lichaam. Koppig klampte ze zich ineens aan het leven vast. Ze zou haar schip niet op deze manier laten eindigen.

Vivacia probeerde hen samen naar de diepte te sleuren. Ik ben een schepsel dat is gemaakt uit de dood! jammerde ze in Althea's ziel.

Nee! Dat ben je niet! antwoordde Althea vurig. Ze verzette zich tegen het verlangen van het schip zich in het niets te storten, hoewel ze daarmee haar eigen verlangen naar vergetelheid dwarsboomde. Je bent gemaakt van leven en schoonheid, en van de dromen van mijn familie van de afgelopen honderd jaar. Je bent gemaakt van wind, van water, van stralende, blauwe dagen. Je bent mijn schoonheid, mijn

trots. Je mag niet sterven. Als alles mislukt, als de duisternis me verslindt, dan nog moet jij doorgaan. Ze opende haar hart en haar geest voor haar schip en overstroomde het met herinneringen: de diepe, bulderende lach van haar vader, het trotse moment toen ze voor het eerst het roer in handen had genomen. Een zonnige uitzicht vanuit het kraaiennest, de gruwelijke poëzie van de golven in een woeste storm. Je kunt niet met mij sterven, hield Althea heftig vol. Want als je dat doet, sterft dat alles met je mee. Al deze schoonheid, al dit leven. Hoe kun je nu toch zeggen dat je van de dood bent gemaakt? Het was niet fijn dood die mijn vader in je liet stromen, maar fijn leven. Hoe kun je zijn gemaakt van de dood, als je tot leven bent gekomen door het leven dat je hebt geërfd?

Een doodse stilte omhulde hen. Althea was zich er vaag van bewust dat haar lichaam haar in de steek liet. Kou en duisternis klampten zich vast aan haar gedachten, maar ze hield wanhopig vast aan haar bewustzijn en wachtte tot haar schip zich zou overgeven en zou beloven door te gaan.

En jij? vroeg Vivacia plotseling.

Ik sterf, m'n lief. Voor mij is het te laat. Mijn lichaam is vergiftigd, net als mijn geest. Er is me niets goeds meer gebleven. Zelfs ik niet?

O, m'n lief, je bent altijd het goede in mijn leven geweest. Althea vond een waarheid die ze niet had verwacht. Als ik je zou kunnen genezen door te blijven leven, zou ik het doen. Maar ik ben bang dat het al te laat is om nog van gedachten te

veranderen. Toen Althea weer contact zocht met haar eigen lichaam vond ze daar alleen maar kou en apathie.

Dan veroordeel je me tot deze duisternis. Want zonder jou heb ik de kracht noch de wil om tegen haar te vechten en mijn leven terug te eisen. Is dat wat je wilt? Wil je me voorgoed hier alleen in de duisternis laten?

Even waren alle gedachten bevroren.

Heb je de moed me te volgen in de dood, schip?

Die heb ik.

Dit was verkeerd, besefte Althea. Helemaal verkeerd. Het getuigde niet van moed om je over te geven aan de vergetelheid, om de wereld te laten aan hen die je onrecht hadden gedaan. Een plotseling schaamte vervulde haar. De dood kon ergens een eind aan maken, maar hij kon wat slecht was niet veranderen in iets goeds. Ze verachtte zichzelf dat ze zich had willen overgeven aan de dood, terwijl degene die haar leven had verwoest gewoon doorging met leven. Dat ze de dood had willen omhelzen zelfs als dat betekende dat ze haar schip in eeuwige duisternis dompelde.

Zoek dan al je moed bij elkaar, schip, en volg me terug naar het leven. Ze reikte naar haar lichaam, maar ineens moest ze denken aan haar tijd onder water. Hoe ze had geworsteld en zich wanhopig een weg omhoog had proberen te klauwen door het ijskoude water. Dit was nog erger. De getijden van de dood boden geen houvast voor haar wanhopig grijpende handen. Haar eigen lichaam ontkende haar aanwezigheid.

Haar ademhaling stopte, haar onregelmatige hartslag voelde als een onderbreking. In de tijdloze duisternis reikte ze naar haar bewustzijn, maar ze kon het niet vinden. Steeds zwakker werd het besef van haar lichaam, haar wil om te leven begon uiteen te rafelen. Haar bewustzijn verspreidde zich en begon te verdwijnen in dezelfde grenzeloze duisternis die Vivacia gevangen hield. Althea zocht naar de kracht om zich omhoog te trekken maar kon die in zichzelf niet vinden. Vivacia, pleitte ze. Schip, je moet me helpen!

Even bleef het stil. Neem wat ik nog heb, klonk het toen. Ik hoop dat het genoeg Zal zijn.

Schip, wacht!

Althea! Laat je op het dek vallen! Nu! Het vertrouwde commando van haar vader bulderde door haar geest. In een reflex liet ze zich vallen. Het dek beukte tegen haar aan, hout tegen huid. Haar mond en haar ogen vlogen wijd open. Kleine lichten. Sterren, gevangen in de cirkel van een patrijspoort. Ze lag op haar rug, hijgend als een vis. Toen ze op haar zij rolde begon ze te braken. Het spul was bitter, ze had het gevoel alsof ze erin stikte. Hijgend begon ze te niesen.

Lucht. Lucht. Lucht. Hout tegen huid. Vivacia hielp haar hart tot rust te komen. Het schip werd met haar verenigd, maar de band was dun en verbleekte snel. Ondanks dat hielp ze niet alleen Althea's lichaam te genezen, maar ook haar hart. O, mijn lief, mijn lief. Ik had nooit gedacht dat hij je zoiets zou aandoen. Ik heb hem verkeerd beoordeeld. Ik heb jou verkeerd beoordeeld. Ik heb zelfs mezelf verkeerd

beoordeeld. De gedachte stierf weg.

Althea knipperde met haar ogen. Ze voelde zich afschuwelijk. Gal had haar keel en de binnenkant van haar mond rauw geschuurd. Diep van binnen voelde ze een scherpe pijn. Ze nieste opnieuw, zoog haar longen vol lucht en drukte haar handen tegen het dek. Pijn... Het was zo heerlijk om weer pijn te hebben. Om weer iets te voelen.

'Wat doen we, Vivacia?' vroeg ze schor. 'Kiezen we voor het leven?'

Ze kreeg geen antwoord. Het hout onder haar handen bleef doods.

HOOFDSTUK 27
Het eiland Sleutel

~

Geheel op eigen commando was Paragon met het tij meegevaren. Niet fraai, niet soepel, maar toen het stijgende water hem van het zand tilde, trokken de gespleten lijnen zijn opgelapte zeilen strak aan zijn ruwhouten want. De helft van zijn uitgedunde bemanning was gewond, sommigen ernstig, anderen licht, en velen waren ontmoedigd, maar ze voeren.

Paragon navigeerde. Amber had zijn nieuwe gezicht nog niet uitgesneden, laat staan zijn ogen. Met enorme bedrijvigheid had ze een ruw ontwerp gemaakt, maar op aandringen van het schip had ze het werk terzijde gelegd tot andere, belangrijker taken waren voltooid. Het schip zeilde blind, maar gebruikte Ambers ogen.

Op de reling geleund vertelde ze hem alles wat ze zag. Door haar blote handen bracht ze het gevoel op hem over van de eilanden die ze passeerden. Het waren niet echt haar ogen die ze met hem deelde, het was haar gevoel van de oceaan en de verspreid liggende eilanden. In ruil deelde hij zijn gevoelens met haar.

De witte zeeslang zwom nog altijd met hen mee en dreef het schip voort op zijn eigen krankzinnige manier. Paragon vermoedde dat hij de draken diep binnen in hem probeerde te wekken, maar ze waren al wakker en roerden zich met de dag krachtiger. Hun gedachten vermengden zich met de zijne. De draken reikten door hem naar Amber. Ze waren bezig

deel van hem te worden, en hij op zijn beurt werd deel van hen.

'We vliegen,' mompelde Amber. Een bijtende regen spetterde tegen haar gezicht en doorweekte haar piekerige haar. Met grote ogen staarde ze voor zich uit en samen met Paragon droomde ze van deze eilanden zoals hij ze eens had gezien.

'Ooit kon ik vliegen. Dit waren toen geen eilanden maar bergtoppen. De Grote Binnenmuur, noemden we de eerste keten. Daarachter lagen de Laaglanden en daar weer achter de Zeebergen, een rusteloze plek waar de aarde altijd rommelde. Sommige bergen braakten rook en vloeibare stenen uit, waardoor de zomer in de winter veranderde en daglicht in schemering. Nu zijn ze verdronken. De toppen van de Zeebergen zijn wat jullie Schildmuur noemen en Oude Vrouw. De eilanden waar we tussendoor varen zijn de gezonken toppen van de Grote Binnenmuur.'

Toen je erover vertelde, kon ik ze in gedachten zien.'

'Mm. Nu moeten we ze zien zoals Igrot ze zag, en zoals Lucto Ludluk ze zag. Hij was de zoon van Sedge Ludluk. Iedereen op de Piraten Eilanden noemden hem de Gelukkige Ludluk. Kennit was zijn zoon. Hij klampte zich aan die naam vast.' Paragon zweeg even en ging in gedachten terug naar het verleden. 'Geluk is altijd zo belangrijk voor hem geweest.'

Toen Althea me je geschiedenis vertelde, zei ze dat je Beijerstad met Sedge Ludluk had verlaten,' zei Amber

voorzichtig.

'Lucto was de oudste zoon van Sedge. Hij zeilde met zijn vader, maar er waren voortdurend spanningen tussen hen. Sedge had de verbeelding van een stuk steen. Hij kocht goedkoop en verkocht duur. Dat was zijn enige levensethiek, de Ludluk Ethiek. Hij betaalde zijn mannen zo min mogelijk en zijn bemanning wisselde vaak omdat hij ze zo harteloos behandelde. Hun leven was altijd minder waard dan zijn vracht. Hij vroeg zich nooit af of het leven misschien ook anders kon zijn. Omdat hij de verbeelding miste om zich voor te stellen wat ik zou kunnen doen, was hij niet bang voor me.

Lucto, zijn zoon, was anders. Een echte dromer, een jongeman die genoot van het leven. De Beijerstadse gewoonten, manieren en tradities beknotten hem. Lucto was degene die Sedge overhaalde een kleine zijdehandel op te zetten met de Piraten Eilanden. Lucto wist hoe hij met dat wettenloze volk moest omspringen. Daar kon hij ontspannen en ze mochten hem dan ook graag. Hij hielp het familiekapitaal te gedijen. Dat beviel zijn vader wel. Om hem te belonen regelde hij een goed huwelijk voor de jongen met de jongste dochter van een keurige familie. Maar Lucto's hart behoorde al toe aan een meisje op de Piraten Eilanden. Hij was een jaar of twintig op de dag dat zijn vader dood neerviel aan de onderhandelingstafel in Deeldorp. Lucto treurde om hem, maar niet genoeg om naar Beijerstad terug te keren en het saaie leven dat hem daar te wachten stond weer op te

nemen. Hij begroef zijn vader aan de kust en ging nooit meer naar huis terug. De bemanning volgde hem maar al te graag, want hij was net zo dol op brandewijn als zij. Hij was een royale jongen, maar hij had beter op zijn hoede moeten zijn. Hij trouwde met zijn meisje van de Piraten Eilanden en zwoer dat hij als een koning in zijn eigen kleine wereld zou leven.'

Paragon schudde zijn hoofd. 'Hij dreef een goede handel en leefde op grote voet. Hij bouwde een geheim toevluchtsoord voor zichzelf en zijn mannen, in het vertrouwen dat zijn bemanning ervoor zou zorgen dat zijn wereld veilig bleef. Maar er zijn altijd mannen die meer willen. Een van die mannen bracht Igrot naar de wereld van de Gelukkige Ludluk. Igrot had al de reputatie van een piraat die deed wat anderen zich zelfs in hun stoutste dromen niet voorstelden. Hij kwam bij de Gelukkige Ludluk met het verhaal dat ze zouden gaan samenwerken, in de handel en de piraterij. Lucto geloofde hem. Maar nog tijdens de viering van hun overeenkomst keerde Igrot zich tegen hem. Hij zette mijn vader gevangen om mij tot gehoorzaamheid te dwingen en nam Kennit mee als gijzelaar, met hetzelfde doel. We konden niet anders dan hem gehoorzamen, uit angst dat hij de anderen kwaad zou doen. Hij sneed mijn moeder haar tong uit...'

'Paragon. Paragon,' zei Amber vriendelijk. 'Niet jouw vader, die van Kennit. Niet jouw moeder, maar die van Kennit.'

Het schip glimlachte bitter. 'Je trekt lijnen die niet bestaan.

Dat is iets wat je niet begrijpt, Amber. Wanneer je met Paragon praat, doe je dat tegen de menselijke herinneringen die in me liggen opgeslagen. Toen Kennit en ik mij doodden, was het onze gezamenlijke zelfmoord.'

'Dat is iets wat ik nooit zal begrijpen,' zei Amber zacht. 'Hoe kan iemand zichzelf zo haten dat hij bereid is zichzelf te vermoorden?'

Het schip schudde zijn hoofd. 'Dat zie je verkeerd. Niemand wil sterven. Ik wilde alleen dat alles afgelopen zou zijn. De enige manier om dat te bereiken, was de dood tussen de wereld en mezelf te plaatsen.'

Plotseling keerde hij zijn blinde gezicht naar een eiland. 'Daar! Dat is het!'

'Is dat het eiland Sleutel?' vroeg ze ongelovig. 'Paragon, we kunnen daar nergens aanmeren. Het eiland rijst recht uit het water omhoog, als een fort begroeid met bomen.'

'Nee, dat is Sleutel niet. Dat is het Sleutelgat. Van hieruit ziet het eruit als elk ander eiland. Maar zodra je de vaargeul verlaat en eromheen vaart, kom je bij een opening. Het eiland heeft de vorm van een halve maan, waarvan de punten elkaar bijna raken. Tot je de halve maan binnenvaart ziet het eruit als een baai zoals alle andere. Maar in de baai ligt een kleiner eiland. De Sleutel in het Sleutelgat. Aan de achterkant van Sleutel is een kreek met een goede plek om voor anker te gaan. Er waren altijd een werf en een pier, maar die zullen inmiddels wel verdwenen zijn. Daarheen zijn we op weg.'

Bresker stond aan het roer. Hij zag de zwaai van Ambers arm en knikte om aan te geven dat hij het eiland had gezien. In dit deel van de Piraten Eilanden was de zee bezaaid met kleine eilanden. Dit eiland verschilde in niets van de andere. Paragon was erg zwijgzaam geweest over wat dit eiland zo bijzonder maakte. Een deel van Bresker was geneigd tot cynisme, maar hij schreeuwde zijn commando's naar de bemanning en terwijl de natte zeilen werden bijgesteld, draaide hij aan het roer en zette hij koers in de aangewezen richting.

De in aantal sterk verminderde bemanning liep op zijn tandvlees. Toen de ruimen waren volgestroomd was een groot deel van het voedsel onbruikbaar geworden. Pijnlijke verwondingen, beperkte en monotone rantsoenen en de vermoeiende taak om het schip te varen met een te kleine bemanning zouden op zich al demoraliserend geweest zijn. Maar ze wisten dat Bresker aanstuurde op een tweede confrontatie met Kennit en daar hadden ze weinig trek in. Ze deden hun werk slordig en met tegenzin. Als het schip zelf niet zo gretig zou zijn geweest om te zeilen, zou het een hopeloze opgave zijn geweest.

Flek haastte zich naar de kapitein. De jongen leek goeddeels hersteld van zijn verwondingen, hoewel hij zijn verbrande arm nog altijd ontzag. 'Kapitein! Amber zegt dat we volgens het schip moeten zoeken naar een opening aan de lijzijde van het eiland. Die geeft toegang tot een baai en in die baai ligt weer een eiland. Daar is een goede plaats om voor

anker te gaan.'

'Kijk eens aan. En dan?' Het was een retorische vraag. Bresker verwachtte niet dat Flek antwoord zou geven.

'Als we geluk hebben woont de oude vrouw daar nog, zegt Paragon. We moeten haar als gijzelaar aan boord nemen. Ze is de sleutel tot Kennit. Hij zal alles doen om haar terug te krijgen. Zelfs Althea aan ons afstaan.' De jongen haalde diep adem. 'Het is Kennits moeder, zegt het schip,' flapte hij er toen uit.

Bresker trok een wenkbrauw op maar hij herstelde zich snel. 'Dat kan je beter niet rondvertellen, knul. Zeg tegen Cypros dat hij het roer even moet overnemen. Ik wil alles horen wat Amber te vertellen heeft.'

De regen werd minder, net toen Bresker de ankerplaats van het eiland Sleutel ontdekte. Maar zelfs de zon die doorbrak kon hem niet echt opvrolijken. Zoals Paragon had gezegd, liep er een verzakte pier de baai in, maar de tand des tijds had de palen wankel gemaakt en de planken doen splijten. Het geratel van het anker dat werd neergelaten, leek de winterse stilte van het eiland te verscheuren. Bresker keek naar de stille, beboste helling boven het haventje en overwoog dat hun voorzorgsmaatregelen waarschijnlijk overbodig waren geweest. Als hier al ooit mensen hadden gewoond, dan was de gammele werf het enige spoor dat er van ze was gebleven. Hij zag geen huizen. Aan het eind van de werf verdween een overwoekerd pad tussen de bomen.

'Het ziet er niet echt indrukwekkend uit.' Flek zei wat de kapitein dacht.

'Nee. Maar we zijn hier nu eenmaal, dus we zullen eens een kijkje nemen. We nemen de sloep. Die pier vertrouw ik niet.'

'We?' vroeg Flek grijnzend.

'We. Ik laat Amber met een handjevol mannen aan boord bij Paragon. De rest van de bemanning neem ik mee. Het zal ze goed doen even van het schip af te zijn. Misschien kunnen we wat wild vinden en zoet water innemen.' Hij vertelde Flek niet dat hij het merendeel van de bemanning meenam zodat ze tijdens zijn afwezigheid niet in het geheim met het schip konden vertrekken.

De bemanning verzamelde zich weinig opgewekt, maar klaarde op bij het vooruitzicht dat ze aan wal gingen. Hij liet de bemannen lootjes trekken wie aan boord zou blijven en gaf toen de rest opdracht de sloep te laten vieren. Sommigen zouden op jacht gaan en foerageren, een handvol anderen zou met hem het pad volgen. Terwijl de mannen de sloep in gereedheid brachten, liep hij quasi onverschillig naar Paragon. 'Kan je me ook vertellen wat ik daar moet verwachten?'

'Om te beginnen een stevige wandeling. Lucto wilde niet dat zijn kleine koninkrijk te gemakkelijk zichtbaar zou zijn vanaf het water. Ik heb Kennits herinneringen van de weg. Je gaat eerst heuvelopwaarts, dan kom je door een boomgaard en daarachter staat een verzameling hutten. Ooit stond er een groot huis met een rij kleine huisjes. Lucto zorgde goed voor

zijn bemanning. In gelukkiger tijden woonden hun vrouwen en kinderen hier tot Igrot het merendeel afslachtte. De rest voerde hij weg als slaven.'

Paragon zweeg even en staarde met zijn blinde ogen naar het eiland. 'De laatste keer dat ik hier ben geweest leefde Moeder nog. Lucto was gestorven. Igrot was te ver gegaan met zijn spelletjes en Vader stierf. Toen we vertrokken bleef Moeder hier alleen achter. Ik geloof dat Igrot dat wel amusant vond. Kennit zwoer dat hij bij haar terug zou komen. Ik denk dat hij zich aan die belofte heeft gehouden. Ze was een flinke vrouw. Ondanks alles wat ze heeft moeten doormaken weet ik zeker dat ze vasthield aan het leven. Dus misschien woont ze hier nog. Als je haar vindt... wannéér je haar vindt, vertel je haar je verhaal. Wees eerlijk. Dat verdient ze. Vertel haar waarom je haar als gijzelaar wilt meenemen.' De jongensstem klonk plotseling gesmoord. 'Doe haar geen pijn, bedreig haar niet. Vraag haar gewoon met je mee te komen. Ik denk dat ze dat vrijwillig zal doen.'

Bresker haalde diep adem en voelde zich beschaamd door dit schurkachtige plan. 'Ik zal mijn best doen,' beloofde hij het schip. Hij zou ervoor zorgen dat het oude mens geen haar werd gekrenkt, hield hij zichzelf voor. Kennits eigen moeder zou ongetwijfeld niets te vrezen hebben van de piraat.

Hij uitte zijn twijfels over de grootste onzekerheid in het plan. 'En als Kennits moeder... er niet meer is?'

'Dan wachten we,' stelde het schip voor. Vroeg of laat komt hij hierheen.'

Bresker leidde zijn troepje gewapende mannen het overwoekerde pad op. Onder hun voeten lag een dik tapijt van dode bladeren. Boven hun hoofd droop de ochtendregen uit kale en begroeide takken. Hij droeg een zwaard aan zijn riem en twee van zijn mannen waren gewapend met bogen. Deze voorzorg was meer gericht tegen wilde zwijnen, waarvan ze de hoefafdrukken en uitwerpselen overal zagen, dan tegen mogelijk verzet. Te oordelen naar wat Paragon had gezegd woonde de oude vrouw hier alleen. Hij vroeg zich af of ze misschien krankzinnig was. Hoe lang kon een mens in volledige afzondering leven zonder zijn verstand te verliezen?

Ze beklommen de heuvel en begonnen aan de afdaling. De bomen waren hier nog net zo dik, hoewel dikke stronken bewezen dat de helling ooit was geplunderd voor timmerhout. Aan de voet van de heuvel kwamen ze bij een boomgaard. Hoog, nat gras groeide tot Breskers dijen. Zijn mannen volgden hem tussen de kale, verwilderde vruchtbomen door.

Halverwege de boomgaard verrieden de takken ineens sporen van een snoeischaar. Het gras was platgetrapt en Bresker ving een vage geur van een houtvuur op. Nu zag hij ook wat de bomen aanvankelijk aan het gezicht hadden onttrokken: een witgepleisterd huis dat de vallei domineerde, met daarnaast een rij kleine huisjes waarachter zich bewerkte landerijen uitstrekten. Hij bleef staan. Onder de mannen steeg een verrast gemompel op. Een schuur suggereerde de

aanwezigheid van vee. Hij sloeg zijn ogen op en ontdekte op de helling daarachter hier en daar wat schapen en geiten. Dit was te veel om het werk te zijn van een oude vrouw. Er woonden hier dus nog meer mensen. Dat betekende mogelijk een confrontatie.

Hij keek achterom naar zijn mannen. 'Luister naar mij. Ik wil dit het liefst zonder strijd oplossen. Volgens het schip zal ze waarschijnlijk vrijwillig meegaan. Laten we hopen dat hij gelijk heeft.'

Terwijl hij dat zei vluchtte een vrouw met een kind op de arm naar een van de huisjes en gooide de deur achter zich dicht. Even later ging hij weer open. Er verscheen een grote man in de deuropening, gewapend met een bijl. Een van Breskers boogschutters hief zijn boog.

'Laat zakken,' commandeerde Bresker op gedempte toon. Hij spreidde zijn armen om zijn vreedzame bedoelingen duidelijk te maken. De man bij het huisje leek niet onder de indruk. Hetzelfde gold voor de vrouw die achter hem naar buiten kwam. Ze droeg inmiddels een groot mes in plaats van de zuigeling.

Bresker nam een moeilijk besluit. 'Hou jullie bogen laag. Volg me, maar blijf twintig passen achter me. Tenzij ik daartoe opdracht geef wordt er niet geschoten. Is dat duidelijk?'

'Het is duidelijk, kapitein,' antwoordde een van de mannen. De rest mompelde weifelend. Zijn laatste poging tot vredig onderhandelen stond hen nog altijd levendig voor de geest.

Nog altijd met zijn armen geheven riep Bresker naar de mensen bij het huisje: 'Ik kom naar jullie toe. Ik heb geen kwaad in de zin. Ik wil alleen maar met jullie praten.' Hij begon te lopen.

'Blijf staan!!' riep de vrouw terug. 'Daar kun je ook met ons praten!'

Bresker deed nog een paar stappen om te zien wat ze zouden doen. De man kwam op hem af, met zijn bijl geheven. Het was een grote kerel. Zijn brede gezicht zat helemaal onder de tatoeages. Bresker herkende het type. Hij zou geen goede vechter zijn, maar wel moeilijk te doden. Moedeloos besefte hij dat hij daar niet aan wilde denken. Hij ging niet iemand doden terwijl zijn jonge kind in het huisje achter hem lag te jammeren. Ook Althea zou dat niet van hem vragen. Er moest een andere manier zijn.

'Vrouw Ludluk!' riep hij en hij wenste dat Paragon hem de naam van

Kennits moeder had verteld. 'De weduwe van Lucto Ludluk. Ik wil met haar praten.'

De man bleef onzeker staan en keek achterom naar de vrouw. Ze stak haar kin naar voren. Wij zijn hier de enigen. Ga weg en vergeet dat jullie hier ooit geweest zijn.'

Dus ze wist dat ze in de minderheid waren. Als zijn mannen zich verspreiden zouden ze het huisje kunnen omsingelen. Hij besloot gebruik te maken van zijn voordeel. 'Ik kom naar jullie toe. Ik wil alleen zeker weten dat jullie de waarheid spreken. Als ze er niet is, ga ik weg. We zijn niet uit

op bloedvergieten. Ik wil alleen maar met vrouw Ludluk praten.'

De man keek opnieuw achterom naar zijn vrouw. Bresker las onzekerheid in haar houding. Met zijn armen ver van zijn zwaard liep hij langzaam naar het huisje toe. Naarmate hij dichterbij kwam, begon hij er hoe langer hoe meer aan te twijfelen dat ze de enige bewoners op het eiland waren. Er was ten minste nog één ander huisje met een platgetreden pad naar de voordeur en rook die uit de schoorsteen opsteeg. Een lichte hoofdbeweging van de vrouw waarschuwde hem. Hij draaide zich om, net toen een slanke jonge vrouw uit een boom sprong. Ze was op blote voeten en ongewapend.

'Overvallers. Overvallers. Smerige overvallers!' schreeuwde ze terwijl ze hem te lijf ging met haar vuisten en haar nagels. Hij hief zijn arm op om zijn gezicht af te schermen.

'Enkel! Niet doen! Hou op!' riep de andere vrouw. Ze kwam sloffend op hen afrennen, met haar mes geheven, de man slechts één stap achter haar.

We zijn geen slavenhalers,' zei Bresker, maar Enkel was niet meer te stuiten. Hij dook weg, draaide in het rond en sloeg een arm om haar middel. Het lukte hem een van haar vuisten te grijpen. Ze bleef hem bewerken met haar andere hand tot hij die ook te pakken kreeg. Haar blote voeten schopten tegen zijn schenen en ondertussen beet ze hem in zijn schouder. 'Hou op!' riep hij. We zijn geen slavenhalers. Ik wil alleen met de moeder van Kennit Ludluk praten. Dat is alles.'

Bij het horen van de naam Kennit werd het meisje slap in zijn armen. Hij maakte gebruik van het moment om haar over te dragen aan de vrouw met het mes. Deze sloeg een arm om haar heen en trok haar achter zich. Ze stak een hand op om de man met de bijl tot kalmte te manen.

'Kennit?' zei ze. 'Heeft Kennit jullie hierheen gestuurd?'

Dit leek niet het moment voor een volledige uitleg. 'Ik heb een boodschap voor zijn moeder.'

'Leugenaar. Leugenaar. Leugenaar!' Het meisje sprong woedend op en neer en ontblootte haar tanden. 'Maak hem dood, Saylah!' Voor het eerst besefte Bresker dat ze niet helemaal goed bij haar hoofd was. De man met de bijl legde afwezig een hand op haar schouder om haar te kalmeren. Het gebaar had iets vaderlijks. Ze werd rustiger maar bleef gezichten naar hem trekken.

De vrouw stond blijkbaar na te denken. Het was maar al te duidelijk wie de leiding had.

'Kom mee,' zei Saylah tenslotte, gebarend naar het huisje. 'Enkel, ga Moeder halen. Maak haar niet aan het schrikken. Je moet alleen maar zeggen dat er iemand is met een boodschap van Kennit. Toe maar!' Ze keek over haar schouder naar Bresker. 'Dedge, mijn man, blijft hier om uw mannen in de gaten te houden. Zodra een van hen zich beweegt, doden we u. Begrepen?'

'Natuurlijk.' Hij keerde zich weer naar de mannen. 'Blijf daar. Zeg niets. Ik ben zo terug.'

Enkel verdween op een holletje. Haar voeten schopten

kluiten modder omhoog terwijl ze door een moestuin rende. Dedge kruiste zijn armen voor zijn borst en richtte een loerende blik op Breskers mannen. Bresker ging met de vrouw mee.

Het gekraai van een haan verbrak de stilte van de grijze middag. Hij schrok. Plotseling vroeg hij zich af of hij zich misschien volledig had misrekend. De bewerkte landerijen, kippen, schapen, geiten, varkens... Dit eiland kon een aanzienlijke bevolking onderhouden.

'Schiet op,' beet Saylah hem toe.

Bij de deur van het huisje ging ze als eerste naar binnen. Daar pakte ze de luid jammerende zuigeling en trok ze het kind tegen zich aan. 'Ga zitten,' droeg ze hem op. Hij deed het en keek ondertussen nieuwsgierig om zich heen. De tafel, de stoelen, het bed in de hoek, alles zag eruit alsof de bewoners het zelf hadden gemaakt. Op zijn manier was het een gezellige kamer. In de haard brandde een klein vuur en hij was dankbaar voor de warmte na de kille dag. De zuigeling kalmeerde in de armen van zijn moeder.

'U hebt een mooi huis,' zei hij om maar iets te zeggen.

Ze keek hem verward aan. 'Het is goed genoeg,' zei ze nors.

'Ik weet zeker dat we ze allebei wel slechter hebben gezien.'

'Dat is waar,' gaf ze toe.

Hij nam zijn toevlucht tot zijn beste Beijerstadse manieren: vrijblijvend gekeuvel terwijl ze wachtten op de vrouw des huizes. Hij probeerde zich een houding aan te meten alsof hij alle vertrouwen in haar gastvrijheid had. 'Dit is een goede plek

om een zoon groot te brengen. Meer dan genoeg ruimte om rond te rennen en van alles te verkennen. Hij ziet er gezond uit. Het zal wel niet lang meer duren of hij zwerft over het hele eiland.'

'Waarschijnlijk wel ja.' Ze keek even naar het gezichtje van het kind.

'Hoe oud is hij? Een jaar?' waagde Bresker een gok.

Er verscheen een glimlach op haar gezicht. 'Bijna. Maar volgens mij is hij groot voor zijn leeftijd.'

Toen er buiten geluiden klonken was haar waakzaamheid weer gewekt, maar Bresker vertrouwde erop dat hij iets van haar wantrouwen had weggenomen. Hij probeerde zijn ontspannen houding te handhaven toen Enkel haar hoofd om de hoek van de deur stak. Ze keek naar hem. 'Overvaller. Leugenaar,' zei ze woedend.

'Enkel, ga naar buiten,' zei Saylah. Enkel deed wat haar werd opgedragen en Bresker hoorde buiten een merkwaardig gemompel. Toen er een oude vrouw binnenkwam wist hij met één blik dat zij degene was die hij zocht. Kennit had de ogen van zijn moeder. Ze hield haar hoofd vragend schuin. Aan haar arm hield ze een mand met grote, bruine paddestoelen.

Ze keek Saylah aan en maakte een vragend geluidje. 'Hij kwam over het pad naar de kreek,' zei deze terwijl ze met haar mes naar Bresker wees. 'Hij beweert dat hij een boodschap voor u heeft van Kennit. Maar hij vroeg naar u als vrouw Ludluk, de vrouw van Lucto Ludluk.'

De oudere vrouw keek Bresker ongelovig aan en trok haar wenkbrauwen op in een overdreven gebaar van verrassing. Het feit dat ze geen tong had zou het er niet gemakkelijker op maken. Hij keek Saylah aan, zich afvragend hoe hij dit het best kon aanpakken. Paragon had gezegd dat hij eerlijk moest zijn. Maar gold dat ook als er getuigen bij waren?

Hij haalde diep adem. 'Paragon heeft ons hier gebracht,' zei hij kalm.

Hij had voorbereid moeten zijn op haar geschoktheid. Kennits moeder wankelde en greep de rand van de tafel. Met een kreet stortte Saylah zich naar voren om de oude vrouw te ondersteunen.

'We hebben uw hulp nodig. Paragon wil dat u met ons meegaat, naar een ontmoeting met Kennit.'

'U kunt haar hier niet weghalen! Niet alleen!' riep Saylah boos.

'Ze mag meebrengen wie ze wil,' zei Bresker roekeloos. 'We willen haar geen kwaad doen. Ik ben hier alleen om haar naar Kennit te brengen.'

Kennits moeder hief haar gezicht op en keek met haar vriendelijke blauwe ogen doordringend aan. Ze wist dat iemand die Paragon noemde, niet afkomstig kon zijn van Kennit. Ze wist dat hij haar in gevaar zou brengen. Haar ogen waren de eeuwenoude ogen van een martelaar, maar ze ontmoetten de zijne in een lange blik. Toen knikte ze.

'Ze zegt dat ze met u meegaat,' zei Saylah nogal overbodig.

Kennits moeder maakte opnieuw een gebaar naar de

getatoeëerde vrouw. Deze keek haar verbijsterd aan. Wilt u hem meenemen? Maar dat kan toch helemaal niet!'

Kennits moeder rechtte haar rug en maakte het merkwaardige gebaar opnieuw. Saylah keek Bresker doordringend aan. Weet u zeker dat ze mag meenemen wie ze wil?'

Bresker knikte, maar hij vroeg zich af waar hij aan begon. Het was echter te gevaarlijk om zichzelf nu tegen te spreken. Hij keek de oudere vrouw aan. 'Paragon zei dat ik u kon vertrouwen.'

Kennits moeder sloot even haar ogen. Toen ze hem weer aankeek, zag hij dat er tranen in haar ogen glinsterden. Ze schudde heftig haar hoofd, toen wendde ze zich weer naar de andere vrouw en begon druk te brabbelen, begeleid door heftige gebaren. De andere vrouw fronste haar wenkbrauwen. 'Er zijn een paar dingen die ze moet pakken. Ze zegt dat u terug moet gaan naar de kreek en dat wij daarheen komen.'

Kon het echt zo gemakkelijk zijn? Hij keek weer in de bleekblauwe ogen en de vrouw knikte nadrukkelijk. Ze wilde dit op haar manier doen. Prima.

'Ik zal daar op u wachten,' zei hij ernstig. Toen stond hij op en maakte hij een formele buiging.

Wacht even.' Saylah stak haar hoofd om de deur. 'Enkel! Leg neer. Moeder zegt dat we ze terug moeten laten gaan naar de kreek. Als je hem iets doet, krijg je met de riem!'

Even buiten de deur werd een zware stok minachtend tegen de grond geslingerd.

De getatoeëerde vrouw was nog niet klaar. 'Ga tegen Dedge zeggen dat Moeder heeft gezegd dat we hem door moeten laten. Zeg maar dat alles goed is!'

Bresker zag het meisje wegrennen. Als hij nietsvermoedend naar buiten was gelopen zou ze hem zijn hersens hebben ingeslagen. Hij voelde de koude rillingen over zijn rug lopen. 'Ze is nooit meer de oude geworden sinds ze haar hebben geketend, maar het gaat steeds beter. Ze kan er niets aan doen.'

'Ik neem het haar niet kwalijk,' zei Bresker zacht. Het meisje kon niet ouder zijn dan zestien. Ze had duidelijk last van haar manke been terwijl ze naar Dedge rende. Deze luisterde en knikte naar Saylah om duidelijk te maken dat hij het had begrepen.

Bresker verliet het huisje na een tweede buiging. Enkel trok gezichten naar hem terwijl hij langskwam en maakte woeste, obscene gebaren. Dedge zei niets, maar verloor Bresker geen moment uit het oog. Deze knikte hem plechtig toe. Hij kreeg geen reactie.

'Zeg, hoelang blijven we wachten?' vroeg Amber.

Bresker haalde zijn schouders op. Hij was onmiddellijk naar het schip teruggekeerd en had haar alles verteld. Zijn mannen hadden zich juichend op het villen en schoonmaken van de twee wildezwijnen gestort die ze hadden weten buit te maken. Ze hadden eigenlijk nog langer willen jagen, maar hij had erop gestaan dat de hele bemanning weer aan boord ging.

Hij was niet van plan ook maar enig risico te nemen.

Paragon had niets gezegd terwijl hij verslag uitbracht. Amber had hem peinzend aangekeken. 'Maak je geen zorgen,' zei het schip op dat moment. 'Ze komt.' Hij wendde zijn gezicht af alsof hij zich schaamde. 'Ze houdt net zoveel van Kennit als ik dat deed.'

Alsof zijn woorden het wachtwoord waren ontdekte Bresker beweging op het schaduwrijke pad. Even later verscheen Kennits moeder op het strand.

Bij het zien van Paragon sloeg ze haar handen voor haar mond. Dedge liep achter haar, met een zak over zijn schouder. In zijn vrije hand hield hij het uiteinde van een ketting waaraan een wrak van een man schuifelde. Een bleke, geketende verschijning, met benen als stokjes en lange verwilderde haren. Toen hij zijn ogen naar het licht keerde, kromp hij ineen.

Wat is dat?' vroeg Amber vol afschuw.

'Daar zullen we spoedig achter komen,' zei Bresker.

Achter het groepje volgde Saylah, met een kruiwagen aardappels en rapen. Boven op de groente lagen een paar vastgebonden kippen luidkeels te kakelen. Amber begreep onmiddellijk wat de bedoeling was. Ze sprong van de reling. 'Ik zal eens kijken of we iets te ruilen hebben. Zijn we vrijgevig of zuinig??'

Bresker haalde zijn schouder op. 'Dat moet je zelf maar beoordelen. Ik denk niet dat we veel hebben, maar ze zullen waarschijnlijk blij zijn met alles wat ze niet zelf kunnen

maken.'

Uiteindelijk verliep de hele uitwisseling vlot en gemakkelijk. Zodra Kennits moeder aan boord was gebracht ging ze naar het voordek. Ze had een in zeildoek gewikkeld pakket bij zich. Het kostte meer moeite de geketende man aan boord te krijgen. Het lukte hem niet de touwladder te beklimmen. Uiteindelijk moest hij als vracht aan boord worden gehesen. Eenmaal aan dek ging hij kreunend en ineengedoken zitten. Hij sloeg zijn door littekens ontsierde armen om zijn hoofd alsof hij elk moment verwachtte te worden geslagen. Bresker vermoedde dat de wandeling hem al zijn krachten had gekost. Amber was meer dan royaal in haar onderhandelingen. Ze gaf hun naalden, lappen stof en kleren uit de kisten van hun dode bemanningsleden. Bresker probeerde de gedachte te verdringen dat ze voedsel voor de levenden kochten met de bezittingen van de doden, maar de bemanning leek zich er niet druk over te maken en Saylah was verrukt. Dankzij haar vrijgevigheid slaagde Amber erin haar vijandigheid en wantrouwen bijna geheel weg te nemen.

'Belooft u dat u goed op Moeder zult passen?' vroeg ze toen ze op het punt stonden weer van boord te gaan.

We zullen uitstekend voor haar zorgen,' beloofde Bresker oprecht.

Saylah en Dedge sloegen hun vertrek vanaf het strand gade. Bresker stond op het voordek naast Kennits moeder terwijl het anker werd gelicht. Hij vroeg zich heimelijk af hoe Kennit de bewoners op het eiland zou behandelen als hij erachter

kwam hoe gemakkelijk ze zijn moeder hadden overgedragen. Hij keek naar de oude vrouw. Ze stond er kalm bij en wekte de indruk geen last te hebben van haar geweten. Misschien hoefde hij dat ook niet te hebben. Hij keerde zich naar Amber. 'Breng Althea's spullen maar naar mijn hut. Dan kan Moeder in de hut van de eerste stuurman slapen. En doe die arme donder zijn ketenen af en geef hem te eten. Sa mag weten waarom ze hem heeft meegesleept, maar daar heeft ze ongetwijfeld een reden voor.'

'Ongetwijfeld,' zei Amber op zo'n vreemde toon dat Bresker blij was toen ze hem de rug toekeerde.

Toen het anker was binnengehaald en Bresker zijn commando's riep bleef Kennits moeder op het voordek. Toen er beweging in het schip kwam hief ze haar hoofd op en streek ze met haar geaderde handen over de reling, als een trotse moeder die haar zoon op zijn schouders klopte.

De wind kreeg greep op Paragons zeilen, de boeg doorkliefde de golven op weg naar open zee en de oude vrouw maakte haar pakje open. Bresker kwam bij haar staan. Uit het vergeelde zeildoek kwamen drie dikke, versleten boeken te voorschijn. Bresker fronste zijn wenkbrauwen. 'Scheepsjournalen!' riep hij uit. 'De Logboeken van de Paragon, een Levend Vaardersschip uit Beijerstad op de Gedoemde Kust. Paragon, dat zijn jouw scheepsjournalen!'

'Dat weet ik,' antwoordde het schip ernstig.

Achter hem kraste een schorre stem. 'Treil. Bresker Treil.'

Bresker draaide zich verward om. Daar stond de

skeletachtige gevangene van het eiland Sleutel, ondersteund door Amber. 'Hij stond erop dat hij u te spreken kreeg,' begon de timmerman zacht.

De gevangene viel haar in de rede. Zijn blauwe ogen werden waterig terwijl hij Bresker somber opnam. Zijn hoofd zwaaide rusteloos heen en weer. Ook zijn handen kon hij niet stilhouden. Ze schokten krampachtig. 'Ik ben Kyle Haven,' zei hij met raspende stem. 'En ik wil naar huis. Dat is alles wat ik wil. Naar huis.'

HOOFDSTUK 28
Drakendromen
~

Tintaglia sloeg krachtig met haar vleugels. Reyn kneep zijn ogen stijfdicht toen het strand in volle vaart op hem af kwam. De wind was verschrikkelijk. Hij bereidde zich voor op het ergste. Ze hield hem stevig vast, waardoor haar klauwen hem nieuwe kneuzingen in zijn borst bezorgden. Het lukte hem op zijn benen te landen toen hij haar losliet. Strompelend maakte hij zich uit de voeten terwijl ze zich op haar voorpoten liet zakken. Een paar stappen verderop liet hij zich op het vochtige zand vallen.

'Draken zijn niet gebouwd om op die manier te landen,' klaagde Tintaglia.

'En mensen niet om op die manier terecht te komen,' antwoordde Reyn vermoeid. Zelfs ademhalen deed pijn.

'Dat heb ik je al geprobeerd duidelijk te maken voordat we aan deze idiote tocht begonnen.'

'Ga jij maar jagen,' zei Reyn. Er was geen redelijk gesprek mogelijk als ze honger had. Wat ze ook bespraken, het was altijd zijn schuld.

'Ik denk niet dat ik bij dit licht nog iets vindt.' Ze snoof afkeurend. 'Ik zal proberen je wat vers vlees te brengen,' voegde ze er echter aan toe terwijl ze aanstalten maakten weer op te vliegen.

Dat zei ze altijd. En soms herinnerde ze zich haar belofte.

Hij krabbelde moeizaam overeind en strompelde over het

strand naar de rand van een bos. Het was een vast, maar vermoeiend ritueel geworden. Hout sprokkelen. Een vuur maken. Zoet water halen als dat er was, en zo niet, wat water uit zijn huiden drinken. Een karig maal van zijn voorraden die inmiddels bedroevend waren geslonken. Vervolgens rolde hij zich op bij het vuur en probeerde hij een paar uurtjes slaap te krijgen. Tintaglia had gelijk met haar opmerking over de jacht. De korte winterdag was snel voorbijgegaan, aan de hemel begonnen al sterren te glinsteren. Het zou een heldere, koude nacht worden. Tenminste geen regen. Alleen ijzige kou.

Hij vroeg zich af hoe thuis het werk vorderde waartoe Tintaglia opdracht had gegeven. Het uitdiepen van de Wilde Regen Rivier was een gevaarlijk karwei, niet alleen door de onvoorspelbare winterse stromingen in het water, maar ook door de scherpte ervan. De Gemerkten die hun status als Wilde-Regenlander kochten met hun werk, zouden er behoorlijk voor moeten betalen.

Hij vroeg zich af of Beijerstad erin was geslaagd verenigd te blijven en of de Kwartsers nog aanvallen hadden uitgevoerd sinds zijn vertrek. Tintaglia had hun schepen meedogenloos vernietigd. Misschien zou alleen al de dreiging van een draak hen op afstand houden. Bij hun vlucht over de Binnen-passage hadden ze diverse Kwartse vaartuigen gezien, zowel galeien als zeilschepen. Uit hun aantal had hij afgeleid dat ze grootsere plannen hadden dan de overweldiging van Beijerstad. De schepen waren allemaal op weg naar het

zuiden. Ze waren duidelijk toegerust voor de oorlog, met een groot zeilschip dat de proviand en andere voorraden vervoerde en diverse galeien om aan te vallen en strijd te leveren. Eén keer waren ze over een rokend dorp gevlogen, misschien een zeeroversnest, dat door de Kwartsers op weg naar het zuiden was geplunderd.

Tintaglia bestookte de schepen en galeien die ze passeerden met dreigementen en genoot van de paniek die ze daardoor creëerde. Het ritme van de roeiriemen haperde en staakte tenslotte helemaal wanneer haar schaduw over de schepen streek. Mannen aan dek doken in elkaar terwijl degenen die in het want zaten hun hoge zitplaatsen ontvluchtten. Een keer had hij een man van angst rechtstreeks uit de mast in zee zien duiken.

'Elk vaartuig waar ze overheen vlogen, bezorgde hem kwellende twijfels. Werd Malta hier gevangen gehouden? Tintaglia had hem luchtig verzekerd dat ze haar zou hebben gevoeld als ze al zo dicht bij Malta waren geweest.

'Het is een gevoel dat jij niet hebt en daarom kan ik het je ook niet uitleggen,' voegde ze er neerbuigend aan toe. 'Dat is net zo onmogelijk als een geur uitleggen aan iemand zonder neus. Wat klinkt als een grillig, bijna mystiek vermogen is niet anders dan de geur van appelbloesem herkennen in het donker.'

Reyns hart zwol van hoop maar hij werd tegelijkertijd gekweld door angsten. Elke dag die verstreek was weer een dag zonder haar, maar wat nog erger was, het was weer een

dag die Malta in Kwartse gevangenschap doorbracht. Terwijl hij zich uitstrekte naast het vuur, hoopte hij dat hij die nacht niet zou dromen. Zijn dromen over Malta veranderden te vaak in nachtmerries. Toch was het onmogelijk niet aan haar te denken terwijl hij indommelde. Hij dacht aan de laatste keer dat hij haar in zijn armen had gehouden. Zonder acht te slaan op de regels van het fatsoen waren ze samen alleen geweest. Ze had zijn gezicht willen zien, maar dat had hij geweigerd. 'Je mag me zien als je zegt dat je met me trouwt,' had hij gezegd. Wanneer hij haar in zijn dromen soms eindelijk in zijn armen hield, was hij zo dwaas haar toe te staan zijn sluier op te tillen. Dan deinsde ze vervuld van afschuw terug en maakte ze zich wanhopig los uit zijn omhelzing.

Hij moest aan iets anders denken. Met zulke gedachten zou het hem nooit lukken in slaap te vallen. En dus stelde hij zich Malta voor zoals ze had uitgekeken over Trehaug terwijl hij een borstel door haar dikke, zwarte haar haalde. Het voelde als zware zijde onder zijn handschoenen. De geur drong in zijn neusgaten. Ze waren samen, en ze was veilig. Hij stopte een van haar honingsnoepjes in zijn mond.

Zoals altijd wekte Tintaglia hem bij haar terugkeer. Ze ging naast hem liggen en schermde hem af tegen de nacht. In dat warme holletje viel Reyn tenslotte weer in een diepe slaap.

In zijn droom haalde hij opnieuw een borstel door Malta's glanzende, lange haar, maar deze keer keek ze uit over de boeg van een schip. Het was een koude, heldere nacht. Boven haar schitterden sterren aan de hemel. Hij hoorde het

geklapper van zeilen op de wind. Aan de horizon werden de sterren verduisterd door de zwarte silhouetten van eilanden. Bij het zien van de glinstering in haar ogen wist hij dat ze huilde. 'Hoe komt het dat ik zo alleen ben?' vroeg ze aan de nacht. Ze boog haar hoofd en hij voelde dat er warme tranen over haar wangen biggelde. Maar het volgende moment hief ze vastberaden haar hoofd op. Ze haalde diep adem, rechtte haar schouders en weigerde zich te laten meesleuren door haar wanhoop.

Op dat moment wist hij dat hij niets liever wilde dan haar aan zijn zijde hebben. Ze was geen koerend duifje dat moest worden beschermd en beschut. Ze was een tijgerin, sterk als de wind die haar geselde; een vrouw op wie een Regenman kon rekenen. Zijn gevoelens waren zo intens dat ze naar haar uitgingen en haar omhulden als een deken. 'Malta, liefste, ik geef je mijn kracht,' fluisterde hij. 'Want jij geeft me de jouwe, en je geeft me hoop.'

Ze keerde met een ruk haar hoofd om. 'Reyn?' vroeg ze de nacht. 'Reyn?'

De hoop in haar stem deed hem wakker schrikken. Achter hem schuurden zand en stenen tegen Tintaglia's geschubde lichaam.

'Kijk eens aan,' zei ze slaperig. 'Je verbaast me. Ik dacht dat alleen Ouderlingen contact konden zoeken in hun dromen.'

Hij haalde diep adem. 'Het was net alsof we weer samen het droomdoosje deelden. Het was echt, hè? Ik was echt bij haar.'

'Je had absoluut contact met haar. Het was echt. Maar ik weet niet wat je bedoelt met een droomdoos.'

'Dat is iets van mijn volk; iets dat geliefden gebruiken wanneer ze niet bij elkaar kunnen zijn.' Hij haperde even en besloot haar niet te vertellen dat het geheim van de droomdoos een klein beetje verpulverd toverhout was dat werd vermengd met krachtige droomkruiden. Wanneer geliefden elkaar ontmoeten in zulke dromen, delen ze eikaars fantasieën. Maar vannacht had ik het gevoel dat Malta wakker was. En toch was ik bij haar. Ik was in haar geest.'

'Dat klopt,' zei de draak zelfgenoegzaam. 'Jammer dat je niet méér bedreven bent in het droomreizen. Dan zou je je aan haar kenbaar hebben kunnen maken en ze zou je hebben kunnen vertellen waar je haar kunt vinden.'

Reyn grijnsde. 'Ik heb de sterren gezien, dus ik weet de koers die het schip volgt. Bovendien weet ik dat ze geen pijn heeft en dat ze ook niet opgesloten zit. Je hebt geen idee hoeveel moed ik hieruit put, draak.'

'Dacht je dat?' Ze lachte zacht. 'Hoe langer we bij elkaar zijn, des te ijler worden de barrières tussen ons. De Ouderlingen die konden droomwandelen waren allemaal drakenvrienden. Ik vermoed dat je recent ontdekte vermogen afkomstig is uit dezelfde bron. Kijk eens naar jezelf. Je gaat met de dag meer op me lijken. Je ogen glanzen als koper, je nagels worden steeds dikker, het licht van het vuur danst op de glanzende schubben op je voorhoofd. Zelfs ingekapseld in hun cocons heeft mijn soort zijn stempel op je gezet. Nu de

draken zijn ontwaakt en weer deel uitmaken van de wereld, zullen zij die zich onze vrienden noemen de merktekenen van die relatie dragen. Als je je vrouw vindt, Reyn, en als jullie kinderen krijgt, zul je de wereld de volgende generatie Ouderlingen schenken.'

Ademloos ging hij rechtop zitten. Hij keek haar met open mond aan. Er verscheen een geamuseerde blik om haar angstaanjagende kaken. Open je gedachten voor me, zei ze in zijn geest. Laat me de sterren en de eilanden zien waar Malta is. Misschien herken ik iets. Morgen hervatten we onze zoektocht naar een vrouw die een waardige moeder zal zijn voor een nieuwe generatie Ouderlingen.

Malta deed aarzelend een paar stappen de duisternis in. 'Reyn?' fluisterde ze opnieuw en met bonzend hart. Dwaasheid, wist ze. Maar het had zo echt geleken. Ze had hem gevoeld, ze had zijn geur in de lucht geroken... Het was onmogelijk, een kinderlijk verlangen naar een verloren verleden. Zelfs als ze kon terugkeren naar Beijerstad, kon ze nooit meer zijn wie ze was geweest. Het litteken op haar voorhoofd was al een stigma, maar daar zouden de geruchten en roddels nog bijkomen. Reyn zelf zou misschien nog steeds met haar willen trouwen, maar zijn familie kon hun huwelijk niet toestaan. Haar reputatie was verwoest. De enige, sociaal acceptabele toekomst voor haar in Beijerstad was een simpel bestaan in afzondering. Ze zette haar kaken op elkaar en putte kracht uit haar woede. Daar ging ze niet naar terug. Nooit! Ze

zou desnoods een nieuw leven voor zichzelf opbouwen. Vastberaden zette ze elke gedachte aan Reyn opzij. Koel inventariseerde ze de enige instrumenten die ze nog had. Haar lichaam en haar hersens. Die waren van haar en ze zou ze gebruiken.

Ze was naar het nachtelijke dek geslopen om alleen te zijn, weg van de twee mannen die haar het leven zuur maakten. Ze gingen allebei door met hun hardnekkige toenaderingspogingen. Kapitein Rood verbeeldde zich dat hij haar moest inwijden in de vleselijke geneugten; voor de satraap was haar lichaam wat een suikerdot was voor een kind: een fysieke troost in zware tijden. De gretige hofmakerij van de een en de aanhaligheid van de ander bezorgden haar een gevoel van bezoedeling en uitputting. Ze moest hen allebei ontmoedigen, maar hun niet elke hoop ontnemen. In dat opzicht werden mannen geregeerd door hun verbeelding, had ze ontdekt. Zolang kapitein Rood en de satraap dachten dat ze uiteindelijk misschien zou toegeven, zouden ze allebei hun best blijven doen om indruk op haar te maken. Van kapitein Rood wist ze de kleine vrijheden los te krijgen die het leven draaglijk maakten: ze kon alleen aan dek, ze at aan zijn tafel en ze kon bijna vrijuit zeggen wat ze dacht. Van de satraap verzamelde ze informatie uit zijn snoeverijen over zijn luisterrijke hof. Het was informatie die ze probeerde te gebruiken om hun vrijheid van Kennit te kopen.

Want ze was vastberaden om zowel voor Cosgo als zichzelf een losgeld te bedingen. Op de een of andere manier was de

satraap tijdens hun gevangenschap haar bezit geworden. Ze had hem in leven weten te houden. Als iemand van zijn waarde als gijzelaar zou profiteren, zou het Malta Vestrit zijn. Satraap Cosgo was voor haar de sleutel om in Jamaillia te overleven. Wanneer de satraap voor een losgeld aan Jamaillianen was overgedragen zou ze met hem meegaan. Tegen die tijd zou hij niet meer zonder haar kunnen.

Opnieuw raapte ze al haar moed bij elkaar. Ze zag op tegen elke ontmoeting met Cosgo. Ze liet bewust haar haar - het laatste dat nog bleef van haar vroegere schoonheid - loshangen, alsof ze nog een meisje was, liep naar de hut en klopte op de deur.

'Doe geen moeite,' riep hij bitter. 'Je komt toch wel binnen, of ik nou wel of geen behoefte heb aan je gezelschap.'

'Dat is waar, verhevene,' gaf ze toe terwijl ze binnenkwam. Het was donker in de hut, op het licht van een sputterende lamp na. Ze draaide de lont hoger en ging op het voeteneind van zijn bed zitten. De satraap zat ineengedoken op het kussen, met zijn knieën opgetrokken tot zijn kin. Ze had geweten dat hij wakker zou zijn. Overdag sliep hij en 's nachts lag hij te piekeren. Voor zover ze wist was hij zijn hut niet uit geweest sinds ze aan boord waren gekomen. Hij zag er erg jong uit. Als een mokkend kind. Ze dwong zichzelf te glimlachen. 'Hoe voelt u zich vanavond, Magnadon Satraap?'

'Net als gisteravond. Net als morgenavond. Ellendig. Ziek. Verveeld. Verraden.' Bij dat laatste woord keek hij haar beschuldigend aan.

Ze ging er niet op in. Toch ziet u er veel beter uit. Maar het is hier zo bedompt. Buiten staat een heerlijk koel briesje. Waarom gaat u niet even mee voor een wandeling over het dek?'

Hij was eindelijk niet meer zeeziek. De afgelopen twee dagen was zijn eetlust toegenomen. Het was nog altijd eenvoudige scheepskost die ze hem bracht, maar hij klaagde niet langer. Die avond stonden zijn ogen voor het eerst sinds ze hem kende echt helder.

'Waarom zou ik?'

'Ach, al doet u het alleen maar voor de afwisseling,' stelde ze voor. 'Misschien zou uwe verhevenheid genieten van...'

'Hou daarmee op,' bromde hij op een toon die ze hem nog nooit eerder had horen aanslaan. 'Waarmee?'

'Met me te bespotten. Verhevene, machtige... Dat ben ik niet. Niet meer. Je veracht me. Dus hou op komedie te spelen. Dat is vernederend. Voor ons allebei.'

'U klinkt als een man!' Het was eruit voordat ze er erg in had. Hij keek haar dreigend aan. 'Hoe zou ik anders moeten klinken?'

'Ik sprak zonder nadenken, heer,' loog ze.

'Dat doe je vaak. Ik ook. Het is een van de weinige dingen die ik leuk van je vind,' zei hij nijdig.

Ze slaagde erin te blijven glimlachen. Hij ging verzitten en tenslotte zette hij zijn voeten op de grond. Onzeker ging hij staan. 'Vooruit dan maar,' zei hij plotseling. 'Ik ga met je naar buiten.'

Ze verborg haar verrassing door krampachtig te blijven glimlachen en pakte een mantel die ze om hem heen sloeg. Het gewaad viel wijd om zijn vermagerde gestalte. Ze opende de deur en hij ging haar voor, steun zoekend tegen de muur. Opnieuw verraste hij haar, door haar arm te pakken. Hij liep als een invalide, met kleine, aarzelende stappen, maar ze weerstond de aanvechting hem te haasten. Toen ze de buitendeur opendeed, blies er een frisse winterwind in hun gezicht. Hijgend bleef hij staan.

Ze dacht dat hij terug zou gaan, maar hij zette door. Op het dek trok hij kleumend zijn mantel dicht om zich heen. Na een blik in het rond en omhoog stapte hij weg van het voorkasteel. Als een oude man schuifelde hij naar de reling waar hij uitkeek over het uitgestrekte water, alsof hij werd omringd door een landschap dat hem vreemd was. Malta ging zwijgend naast hem staan. 'De wereld is een weids, woest oord,' zei hij na een tijdje. 'Ik heb me dat nooit zo gerealiseerd, tot ik Jamaillia verliet.'

'Magnadon Satraap, ik ben ervan overtuigd dat uw edelen en uw vader het gevoel hadden dat ze de erfgenaam van de Pareltroon moesten beschermen.'

'Er was een tijd...' begon hij aarzelend. Er verscheen een frons op zijn voorhoofd. 'Het is alsof ik terugkijk op een ander leven. Als jongen ging ik paardrijden en op de valkenjacht. Ooit, ik was toen acht, heb ik heel wat opschudding veroorzaakt door me te laten inschrijven bij de Zomer Wedrennen. Ik liep tegen andere jongens uit

Jamaillia. Hoewel ik niet heb gewonnen werd ik door mijn vader hemelhoog geprezen. Maar ik was er kapot van. Weet je, ik had me helemaal niet gerealiseerd dat ik wel eens zou kunnen verliezen...' Zijn stem stierf weg maar Malta zag dat hij ingespannen nadacht. 'Dat hadden ze me gewoon nooit geleerd. Ik had het kunnen leren toen ik jong was, maar alles waar ik niet in uitblonk werd bij me weggehouden en om elk klein succesje werd ik geprezen alsof ik wonderen had verricht. Al mijn leraren en raadgevers verzekerden me voortdurend dat ik een wonder was, en ik geloofde ze. Alleen begon ik de teleurstelling in de ogen van mijn vader te zien. Toen ik elf was leerde ik de geneugten kennen waar mannen zich aan overgaven. De edelen en bezoekende hoogwaardigheidsbeklederś uit het buitenland gaven me de fijnste wijnen, sluw gemengde genotskruiden en hoogbegaafde vrouwen ten geschenke, en ik vond het allemaal prachtig. En o, wat had ik er veel verstand van. De juiste kruiden, de juiste wijn, de juiste vrouw... dat alles kan een man briljant maken. Wist je dat? Ik niet. Ik dacht dat het allemaal mijn eigen verdienste was. Ik schitterde als een kostbaar juweel.' Hij keerde de zee abrupt de rug toe. 'Breng me terug naar mijn hutje hebt je vergist. Het is hier koud en ellendig.'

'Natuurlijk, Magnadon Satraap.' Malta bood hem haar arm en hij legde huiverend van de kou zijn hand erop.

Terug in zijn hut liet hij zijn mantel op de grond vallen, hij kroop in zijn kooi en trok de dekens over zich heen. 'Ik wou

dat Kekki er was,' zei hij rillend. 'Zij kon me altijd verwarmen.'

'Ik laat u alleen om te rusten, Magnadon Satraap,' verontschuldigde Malta zich haastig.

Hij riep haar terug bij de deur. 'Wat gaat er met me gebeuren, Malta?' Het klonk klaaglijk.

'Dat weet ik niet, mijn heer,' bekende ze nederig.

'Je weet meer dan ik. Voor het eerst sinds ik satraap ben geloof ik dat ik begrijp wat er van Concubines van het Hart wordt verwacht... Niet dat ze dat deden, trouwens. Althans, de meeste niet. Ze worden geacht kennis te verzamelen waar ik geen tijd of gelegenheid voor heb. En ze moeten eerlijk zijn. Niet vleiend, niet tactvol. Eerlijk. Dus, vertel op! Wat is mijn situatie? En wat raad je me aan?'

'Ik ben geen Concubine van het Hart, Satraap Cosgo.'

'Dat is waar. En dat zul je ook nooit zijn. Toch zul je die functie nu even moeten vervullen. Vertel op. Wat is mijn situatie?'

Malta haalde diep adem. 'U zult ten geschenke worden gegeven aan koning Kennit van de Piraten Eilanden. Kapitein Rood denkt dat Kennit u voor een losgeld zal uitleveren aan de hoogste bieder, maar zelfs dat staat niet vast. Als Kennit dat doet, en als geld alles is wat u hem zult opleveren, is het aan hem om te bepalen of hij u aan een vijand of een bondgenoot verkoopt. Kapitein Rood heeft me dringend gevraagd te proberen erachter te komen welke van uw edelen het meeste voor u zouden bieden. Wanneer het moment is aangebroken zult u waarschijnlijk zelf een brief aan hen

moeten schrijven met een verzoek om losgeld.'

De satraap glimlachte bitter. 'Dwaas kind. Zo zal het niet gaan. Ik zal zelf over mijn losgeld met Kennit onderhandelen, hem kredietbrieven geven en erop staan dat hij me vrije doortocht garandeert naar Jamaillia. Tenslotte ben ik de satraap.'

'Mijn Heer Satraap,' begon ze aarzelend. Toen legde ze meer zekerheid in haar stem. Tenslotte had hij geëist dat ze eerlijk was. 'Niet iedereen ziet uw situatie zo. Kennit zal geen kredietbrieven aanvaarden, van u noch van wie dan ook. Hij wil het losgeld in klinkende munt en hij wil het in handen hebben voordat hij u laat gaan. Bovendien zal hij er niets om geven van wie dat geld komt. Van edelen die loyaal zijn jegens u of van degenen die niet willen dat u naar Jamaillia terugkeert: nieuwe vaarders, Kwartsers die u als gijzelaar zouden kunnen gebruiken, het zal hem niets uitmaken. Op wiens trouw kunt u onvoorwaardelijk rekenen? Wie is zo loyaal jegens u en het rijk om uw vrijheid te willen kopen?

De satraap begon te lachen. 'Het antwoord daarop is gruwelijk eenvoudig. Niemand. Er is geen enkele edelman wiens loyaliteit boven elke twijfel verheven is. De rijksten hebben er het meest bij te winnen als ik niet terugkom. Als ik sterf, zal een van hen satraap worden. Waarom zouden ze hun rijkdommen gebruiken om de bezetter van een troon terug te kopen wanneer die troon de hunne zou kunnen worden?'

Malta zweeg. 'Dus er is niemand die losgeld voor u zal

willen betalen?' vroeg ze toen zacht.

Hij lachte weer, deze keer klonk het nog brozer. 'O jawel, er wordt heus wel losgeld voor me geboden, en voor jou. En wel door degenen die het grootste belang hebben bij mijn verdwijning, zonder getuigen.' Hij keerde zich met zijn gezicht naar de muur. 'Het losgeld zal komen van degenen die het hardst stonden te juichen toen mijn schip uit Jamaillia vertrok. Ik ben niet achterlijk, Malta. De Beijerstadse vaarders hadden gelijk: er was inderdaad een samenzwering en daar moeten ook edelen en Kwartse diplomaten bij betrokken zijn geweest, en zelfs nieuwe vaarders. Ze bijten in de hand die hen voedt, want ze dachten allemaal dat zij aanspraak konden maken op het leeuwendeel van de buit wanneer die hand eenmaal weg was.'

'Dus ze maken waarschijnlijk nu al ruzie over het verdelen van de buit,' vermoedde Malta. 'Het is gewoon een simpele handelstransactie. Mijn grootmoeder zei altijd: "Hou in de gaten naar wie de grootste winst gaat".' Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Ze zei dat je moest kijken naar degene die het minste voordeel bij een transactie zou hebben. Als je hem steunde zou hij met je willen samenwerken. Dus wie is er het slechtst af als u van de troon wordt gestoten?'

'Schei uit!' riep hij vervuld van afschuw. Hij draaide zich weer naar haar toe. 'Dit is wel heel erg vernederend. Je brengt mijn leven en het lot van de troon terug tot een ordinaire koopmansruzie.' Hij snoof misprijzend. 'Maar wat had ik anders kunnen verwachten van een vaardersdochter? Ik

twijfel er niet aan of je moeder en je grootmoeder zagen je kortstondige schoonheid als een ruilartikel. Dat gold zeker voor vaarder Herbegin.'

Malta richtte zich hoog op, maar bleef zwijgen tot ze zichzelf weer onder controle had. 'Kooplieden handelen in goederen. Satrapen en edelen in macht. U, edele Magnadon, houdt uzelf voor de gek door te denken dat er een groot verschil bestaat tussen die twee.'

Hij leek niet onder de indruk, maar hij protesteerde ook niet. 'Goed, dan zal ik antwoord geven op je vraag: iedereen heeft baat bij mijn afwezigheid. In elk geval alle edelen met geld of invloed.'

'Dan ligt daar het antwoord. Uw bondgenoten zijn degenen zonder geld of invloed.'

'Ach, wat een geweldige bondgenoten. En waarmee zullen ze mijn vrijheid kopen? Met stokken en stenen? Met mest en zand?'

'Voordat u zich dat afvraagt, moet u zich afvragen waarom zij er voordeel bij zouden hebben. U moet ze doen inzien dat ze er belang bij hebben u te bevrijden. Dan zullen ze de middelen vinden.' Ze maakte haar mantel los en ging weer op het voeteneind van zijn bed zitten. De satraap richtte zich op. 'Denk goed na,' zei ze bezwerend.

De satraap leunde met zijn hoofd tegen de muur. Met zijn ziekelijk bleke huid en de donkere kringen onder zijn ogen zag hij er meer uit als een ernstig ziek kind dan als een gekwelde vorst. 'Het is zinloos,' zei hij mismoedig. 'Niemand

in Jamaillia zal me te hulp komen. Daarvoor zijn mijn vijanden te talrijk. Ik zal worden verkocht en geslacht als een lam op een feestdag.' Hij rolde met zijn ogen. 'Niet alles kan worden opgelost met je vaardersethiek van kopen en verkopen.'

Plotseling kwam er een idee bij haar op. 'Maar stel nu eens dat het wel zou kunnen?' Ze boog zich gespannen naar voren. 'Als ik u en uw troon zou kunnen redden met mijn vaardersethiek, wat zou me dat opleveren?'

'Dat kun je niet, dus waarom zouden we er zelfs maar over speculeren?' Hij gebaarde loom met zijn hand. 'Ga weg. Dat idiote idee van je om een wandeling aan dek te maken heeft me vermoeid. Ik ga slapen.'

'Dat gaat u niet,' zei ze nijdig. 'U gaat wakker liggen en zich wentelen in zelfbeklag. In plaats daarvan moet u mijn uitdaging aannemen. U zegt dat ik u niet kan redden. Ik denk van wel. Laten we een weddenschap sluiten.' Ze stak haar kin naar voren. 'Als het me lukt u te redden, ben ik ook gered. U benoemt me tot...'

'O, vraag me alsjeblieft niet je tot Concubine van mijn Hart te maken. Dat zou te vernederend zijn. Net zo vernederend als me vragen met je te trouwen.'

Een golf van woede spoelde over haar heen. 'Ik kan u verzekeren dat ik me niet zo zou vernederen. U benoemt mij en mijn familie tot uw vertegenwoordigers in Beijerstad en de Wilde Regenlanden. U erkent Beijerstad als een onafhankelijke staat. Mijn familie, de Vestrits, krijgt het

exclusieve recht om alle Jamailliaanse rechten te vertegenwoordigen.' Er verscheen een lome glimlach op haar gezicht toen de implicaties van haar idee in volle omvang tot haar doordrongen. Met een dergelijke toezegging zou ze naar Beijerstad kunnen terugkeren. Niemand zou het nog over haar litteken of haar vernederingen hebben. Het zou de ultieme transactie zijn, de beste die ooit een handelaar had gesloten. Zelfs haar grootmoeder zou trots op haar zijn. En Reyns familie zou misschien zelfs...

'Dat is een krankzinnige inzet! Je wilt heel Beijerstad voor jezelf!'

'Is dat zo krankzinnig? In ruil daarvoor bied ik u uw troon en uw leven.' Ze hield haar hoofd schuin. 'Beijerstad is in de praktijk toch al onafhankelijk. U erkent deze onafhankelijkheid alleen officieel en u maakt het mogelijk dat Jamaillia en Beijerstad vriendschappelijke contacten blijven onderhouden.'

Hij keek haar aan. 'Hoe denk je mij mijn vrijheid en mijn troon terug te geven?'

'Als ik weet wat ik ermee kan winnen zal ik de middelen weten te vinden.' Ze glimlachte. 'Akkoord?'

'Jij je zin,' snauwde de satraap ongeduldig. 'Het is hoe dan ook een belachelijke weddenschap. Dus ik kan er net zo goed mee instemmen.'

'En u gaat me helpen mijn weddenschap te winnen.'

Hij trok een lelijk gezicht. 'Hoe moet ik dat doen?'

'Door u tegenover uw gevangenhouders te presenteren

zoals ik u dat zal zeggen.' Opwinding maakte zich van haar meester. Het fatalistische gevoel was verdwenen.

'Wat ga je tegen ze zeggen?'

'Dat weet ik nog niet zeker. Maar u hebt me aan het denken gezet toen u zei dat er niemand in Jamaillia zou profiteren van uw terugkeer op de troon.' Ze beet peinzend op haar onderlip. 'Ik denk dat we een manier moeten zien te bedenken waardoor de piraten zelf het meest van uw terugkeer zullen profiteren.'

HOOFDSTUK 29
Kennits vrouwen

~

Zij Die Zich Herinnert en Maler overlegden niet. Shreever wenste bijna dat ze dat wel deden. Dat zou betekenen dat althans een van hen een besluit had genomen. In plaats daarvan praatten ze eindeloos over wat er was gebeurd, wat er zou kunnen gebeuren en wat dat zou kunnen betekenen. Sinds het kluwen van Maler had geweigerd het andere schip te doden hadden de zeeslangen Schicht gevolgd en afgewacht. Het schip had nauwelijks meer tegen ze gesproken, ondanks de aanhoudende vragen van Zij Die Zich Herinnert. Het zilverkleurige schepsel leek zelf in een dilemma te verkeren. Onder al die besluiteloosheid begon Shreevers geduld te rafelen als een huid die haar te klein was geworden. Met elk nieuw tij kreeg ze een gevoel van verlies. De tijd ging verder maar de zeeslangen bleven achter. Ze verloor kracht en gewicht. Erger nog, ze vond het steeds moeilijker om zich te concentreren.

'Ik begin achteruit te gaan,' zei ze tegen Sessurea terwijl ze zich door de golven liet wiegen. Ze hadden zich verankerd voor de nacht. Er stond hier een aanzienlijke stroming waardoor het slib voortdurend in beweging was en het water ondoorzichtig. 'Tij na tij zijn we het schip gevolgd. Met welk doel? Maler en Zij Die Zich Herinnert zwemmen voortdurend in haar schaduw en praten alleen maar met elkaar. De giffen die ze verspillen aan de romp van het schip

hebben een vreemde smaak en leveren ons geen prooi op. Ze zeggen telkens weer dat we geduldig moeten zijn. Ik bén geduldig, maar ik begin mijn weerstand te verliezen. Tegen de tijd dat er eindelijk een beslissing wordt genomen ben ik te zwak om nog met het kluwen te reizen. Waar wacht Maler op?'

Sessurea zweeg even. Toen de blauwe slang eindelijk antwoord gaf klonk haar stem eerder verwonderd dan verwijtend. 'Ik had nooit gedacht dat ik jou kritiek op Maler zou horen leveren.'

'Ik heb zijn wijsheid nooit in twijfel getrokken.' Ze deed even haar ogen dicht tegen een nieuwe golf losgeraakt slib. 'Maar ik zou willen dat hij weer de leiding nam. In plaats daarvan voegt hij zich naar Zij Die Zich Herinnert en het zilverkleurige schip. Ik accepteer de wijsheid van Zij Die Zich Herinnert. Maar waarom moeten we wachten tot het zilveren schepsel ons zegt wat

te doen, terwijl het seizoen om onze cocons te maken steeds dichterbij komt? Straks zijn we te laat.'

'Omdat we een gids nodig hebben.' Maler verscheen plotseling naast hen. Zijn pseudo-ogen glansden zwak in het troebele water. Hij verankerde zich en kronkelde zich om hen beiden heen. Dankbaar liet Shreever haar greep op de rots verslappen.

'Ik ben moe,' zei ze verontschuldigend. 'Ik twijfel niet aan jou, Maler.'

'Je hebt nooit aan me getwijfeld, zelfs niet als ik besluiteloos was,' zei hij vriendelijk. 'Ik besef dat je voor die loyaliteit een prijs hebt betaald. Ik vrees dat de prijs die we allemaal voor mijn besluiteloosheid hebben betaald te hoog is. Zij Die Zich Herinnert heeft me dat al duidelijk gemaakt. Met elk tij worden we zwakker. Zonder gids heeft het echter geen zin om door te gaan, want deze wereld klopt niet met onze herinneringen. Zelfs Zij Die Zich Herinnert is niet zeker van onze koers. We hebben de leiding van Schicht nodig, dus we moeten op haar wachten. Bovendien zullen we haar bescherming nodig hebben omdat we zo verzwakt zijn.'

'Waarom laat ze ons wachten?' Bot als altijd kwam Sessurea meteen tot de kern van de zaak.

Maler maakte een geluid van afschuw. 'Daar heeft ze wel twintig antwoorden op gegeven, maar tegelijkertijd niet een. Zij Die Zich Herinnert denkt dat het zilverkleurige schip meer steunt op de mensen dan ze wil toegeven. Ze beweert dat ze een draak is, maar wij weten wel beter.

'Is ze dat dan niet?' trompetterde Sessurea ontsteld. 'Wat is ze dan wel?'

'Waarom doet dat ertoe?' vroeg Shreever kreunend. 'Waarom kan ze ons niet gewoon helpen, zoals ze zei dat ze zou doen?'

Maler praatte sussend, maar zijn woorden klonken verontrustend. 'Om ons te helpen moet ze de hulp inroepen van de mensen. Zolang ze blijft volhouden dat ze een volwaardige draak is, denk ik dat ze dat als een te grote

vernedering zou ervaren.' Hij praatte langzaam. 'Dus moet ze eerst aanvaarden wat ze is, voordat ze ons kan helpen. Zij Die Zich Herinnert heeft daar steeds op aangedrongen. Ze weet veel van de tweebeners aan boord van het schip. Degene die ze Wintrow noemen heeft haar helpen ontsnappen uit de greep van de Anderen. Toen ze hem beroerde kende ze hem. Hij was gevuld met kennis over een schip, gedachten die Zij Die Zich Herinnert niet meteen volledig kon bevatten. Inmiddels begint ze alle stukjes in elkaar te passen. We proberen het andere deel van het schip te wekken, om het de kracht te geven weer te voorschijn te komen. Het is een traag proces om zo'n schepsel wakker te krijgen. Ze is zowel zwak als weigerachtig. Maar de laatste tijd begint er beweging in te komen. Misschien lukt het ons nog.'

Kennit balanceerde het blad op zijn hand en draaide met de andere de sleutel in het slot om. Het was niet gemakkelijk, zeker niet door het lichte beven van zijn handen. Er waren inmiddels een dag en een nacht verstreken sinds hij voor het laatst in de hut was geweest. Hij had niet geslapen en nauwelijks gegeten. Het voordek en het boegbeeld had hij gemeden, evenals Etta en Wintrow. Hij kon zich nauwelijks meer herinneren hoe hij al die uren had doorgebracht. Een deel ervan had hij in de mast gezeten. Sorcor had een pin voor zijn been gemaakt met een groef in de onderkant. Dit was de eerste keer dat hij deze had geprobeerd en hij was verrukt geweest over het resultaat. Vanuit het kraaiennest kon

hij uitkijken over zijn hele domein. De zeeslangen dartelden in de golven rond zijn schip en de wind joeg hen voort. Met de bries in zijn gezicht had hij zitten dromen en genoten van zijn herinneringen aan Althea Vestrit. Het waren niet alleen discipline en verstandelijke overwegingen die hem bij haar weg hadden gehouden. Verwachting was op zich al een genot. Hij had gewacht tot zijn passie weer op zijn hoogtepunt was voordat hij naar haar terugging. Nu stond hij voor haar deur, huiverend van verlangen.

Zou hij haar weer nemen? Dat besluit had hij nog niet genomen. Als ze wakker genoeg was om hem te beschuldigen zou hij alles ontkennen. Hij zou zich hoffelijk tonen en een en al ongerustheid over haar angsten. Er school zoveel macht in het controleren van andermans werkelijkheid. Dat had hij nooit eerder zo ten volle beseft. 'Wat een afschuwelijke nachtmerrie!' fluisterde hij in gespeeld medelijden. Hij voelde dat er een grijns op zijn gezicht verscheen, trok zijn gezicht in de plooi en probeerde kalm te worden. Na een paar keer diep ademhalen deed hij de deur open en stapte hij de schemerige hut binnen.

Het bleke licht van de wintermiddag viel door de patrijspoort naar binnen. Althea was diep in slaap en lag weggedoken onder de dekens. Er hing een scherpe stank van braaksel in de kleine hut. Geleund op zijn kruk trok hij de deur dicht. Hij trok zijn neus op tegen de stank. Die lucht was erg onaantrekkelijk en bedierf alles. Hij zou haar een extra dosis kalmeringsmiddel moeten geven en de scheepsjongen

opdracht moeten geven de hut een flinke schoonmaakbeurt te geven terwijl ze sliep. Bitter teleurgesteld zette hij het blad op de tafel.

Haar volle gewicht trof hem tussen zijn schouderbladen. Hij viel, het blad, zijn kruk, het eten, alles ging met luid geraas tegen de grond. Zijn hoofd raakte de tafelrand. Haar handen omklemden zijn keel. Hij draaide zich om en drukte zijn kin tegen zijn borst om te voorkomen dat ze hem zou wurgen. Ze had haar knie in zijn onderrug gezet, maar terwijl hij zich omdraaide viel ze op hem. Ze reageerde traag, verdoofd als ze was door de bedwelmende middelen. Als hij geen been had verloren zou ze geen schijn van kans hebben gehad. Nu slaagde hij erin haar pols te grijpen voordat ze zich van hem losrukte. Ze krabbelde overeind, hijgend, wankelend, en deinsde voor hem terug terwijl hij zich op handen en knieën oprichtte. Haar ogen waren groot en zwart. Zijn kruk was buiten zijn bereik gevallen. Hij kroop erheen.

'Ellendeling!' bracht ze hijgend uit. 'Harteloze schoft!'

Hij deed alsof hij verbijsterd was. 'Althea, wat bezielt u?'

'Je hebt me verkracht!' raspte ze schor. Toen begon ze te schreeuwen, zonder zich er iets van aan te trekken wie het hoorde: 'Je hebt me verkracht. Je hebt mijn bemanning gedood en mijn schip verbrand. Je hebt Bresker vermoord! Je hebt Vivacia gevangen gezet! Het is allemaal jouw schuld!'

'Ik begrijp er niets van. U bent in de war. Probeer te kalmeren. U wilt uzelf toch niet te schande maken voor de hele bemanning?'

Hij zag dat ze om zich heen keek, op zoek naar een wapen. Het was duidelijk dat hij haar had onderschat. Ondanks het feit dat ze onder invloed van bedwelmende middelen verkeerde, herkende hij de moordlust in haar ogen. Tenslotte had hij die blik vaak genoeg in de spiegel gezien. Hij dook naar zijn kruk, maar op hetzelfde moment stormde ze naar de deur. Onbeholpen schoof ze de grendel opzij, ze rukte de deur open en wankelde de gang

op. Het boegbeeld! Ze wilde naar het boegbeeld. Moeizaam hees hij zijn kruk onder zijn arm en trok hij zich aan de tafelrand overeind. Ze zou voor een verrassing komen te staan als ze het voordek wist te bereiken. Er zou zijn geen Vivacia zijn die ze om hulp kon smeken. Bijna kwam hij in de verleiding haar te laten gaan, maar hij kon het zich niet permitteren dat ze tegen zijn bemanning begon te tieren. Of dat Wintrow of Etta haar hoorden.

Bij de deur gekomen keek hij de gang op. Met haar handen tegen de muren strompelde Althea hardnekkig verder. Haar donkere haar hing als een dof gordijn voor haar gezicht. Ze was gekleed in Wintrows kleren, besmeurd met braaksel en eten. Blijkbaar was ze aangekleed wakker geworden en had ze op hem gewacht. Voor iemand die zoveel papaversiroop naar binnen had gekregen bepaald een indrukwekkende prestatie. Hij zou de dosis moeten verhogen.

Het silhouet van een van de bemanningsleden verscheen in een deuropening aan het eind van de gang. 'Grijp haar!'

riep Kennit gebiedend. 'Breng haar terug naar haar hut. Ze is niet in orde. Ze viel me aan!'

De man zette twee stappen de schemerige gang in en plotseling besefte Kennit dat het Wintrow was. Tante Althea?' vroeg hij ongelovig. Hij bood haar zijn arm maar ze wees zijn steun minachtend van de hand. Kennit betwijfelde of ze hem herkende. In plaats daarvan wees ze bevend naar Kennit.

'Hij heeft me verkracht!' Met een ruk draaide ze haar hoofd om en keek ze de jongen aan door haar verwarde haar. 'En hij heeft mijn schip opgesloten in een diepe duisternis. Ik ben ziek. Hij heeft me verdovende middelen gegeven. Je moet me helpen. Je moet Vivacia helpen.' Uitgeput zakte ze tegen de muur en gleed ze op de grond terwijl Wintrow verlamd van afschuw op haar neerkeek. Ze zwaaide met haar hoofd als een vergiftigde kat. Tot Kennits ontsteltenis verscheen er nog een lid van de bemanning op het toneel, en tot overmaat van ramp hoorde hij Etta's stem achter zich. 'Wat beweert dat wijf?' vroeg ze woedend.

Kennit draaide zich met een ruk naar haar om. 'Ze slaat wartaal uit. Ze is ziek.' Hij schudde zijn hoofd. 'Blijkbaar is ze krankzinnig geworden door het verlies van haar schip en haar scheepsmaten. Ze viel me aan.'

Etta's ogen werden groot. 'Kennit, je bloedt!' riep ze vol afschuw.

Hij streek met zijn hand over zijn voorhoofd. Blijkbaar had hij zijn hoofd harder gestoten dan hij had gedacht. 'O, dat is niets. Maak je geen zorgen.' Hij legde zowel gezag als

bezorgdheid in zijn stem. 'Wintrow, wees voorzichtig maar behandel haar met zachtheid. Ze weet niet wat ze zegt. De aanblik van de brandende Paragon moet haar krankzinnig hebben gemaakt.'

'Ik ben volkomen helder, ellendige moordenaar! Verkrachter!' Het kostte Althea moeite haar stem onder controle te houden. Ze sloeg wild om zich heen en probeerde te gaan staan.

Tante Althea!' riep Wintrow nogmaals geschokt. Kennit zag de blik van afschuw op zijn gezicht. Wintrow ging op zijn hurken zitten en hielp haar overeind. 'U moet rusten,' zei hij vol medeleven. 'Het is verschrikkelijk wat u hebt moeten doormaken.'

Ze klampte zich aan zijn schouders vast en keek hem aan alsof hij een vreemdsoortig insect was. Ontsteld beantwoordde hij haar blik. Weer viel Kennit de gelijkenis op. Vol weerzin richtte ze haar blik weer op hem.

Onder woedend gekrijs sprong Etta voor hem. De hoer was groter dan Althea, maar bovendien volkomen alert en meer bedreven in het vechten. Ze werkte de Beijerstadse vrouw zonder moeite tegen de grond en ging boven op haar zitten. Althea brulde van woede en verzette zich wanhopig, maar Etta hield haar moeiteloos tegen de grond. 'Hou je bek!' krijste de hoer. 'Je liegt! Hou je bek! Ik begrijp niet waarom Kennit de moeite heeft genomen je te redden.'

Kennit keek vol afschuw maar tegelijkertijd gefascineerd toe. 'Kom overeind, Etta. Wintrow, breng Althea terug naar

haar hut!'

Althea hijgde onder Etta's gewicht. 'O ja, dus ik lieg? Hij heeft me verkracht! Op mijn eigen familieschip! En jij verdedigt hem?' Ze rolde met haar hoofd en keek met een verwilderde blik naar Wintrow. 'Hij heeft ons schip levend begraven. Hoe is het mogelijk dat je niet beseft wat hij heeft gedaan? Hoe kun je zo stom zijn?'

'Hou je bek! Hou je bek!' Er klonk hysterie in Etta's stem. Ze sloeg Althea met haar vlakke hand in haar gezicht. Het geluid schalde door de benauwde

gang.

'Etta! Hou daarmee op!' schreeuwde Kennit vol afschuw. Hij greep de opgeheven hand van de hoer en probeerde haar van Althea af te trekken. In plaats daarvan sloeg Etta haar met haar andere hand, waarop ze - tot Kennits volslagen onbegrip — in snikken uitbarstte. Toen Kennit opkeek stonden er een stuk of vijf bemanningsleden aan het eind van de gang. Ze keken met open mond naar het verbijsterende schouwspel. 'Haal ze uit elkaar,' snauwde hij. Uiteindelijk kwamen er een paar mannen naar voren om te doen wat hij vroeg. Wintrow nam Etta bij de arm en trok haar van Althea af. Tot zijn verbazing verzette ze zich niet. 'Breng Etta naar mijn hut tot ze wat gekalmeerd is,' zei hij tegen Wintrow. 'En jullie brengen Althea terug naar haar hut. Denk erom dat jullie de deur op slot doen. Ik reken later wel met haar af.'

Althea's korte worsteling met Etta had haar verzet gebroken. Haar ogen waren groot maar haar hoofd wiebelde

op haar schouders toen twee mannen haar overeind sleurden. 'Ik... ik vermoord je!' zei ze hijgend terwijl ze haar langs hem sleepten. Hij wist dat ze het meende.

Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn en bette zijn voorhoofd. Het bloed werd al donkerder, de wond begon op te drogen. Hij zag er waarschijnlijk verschrikkelijk uit. Het vooruitzicht van de confrontatie met Etta was weinig aanlokkelijk, maar het was onvermijdelijk. Hij was niet van plan bloed over zijn gezicht en zijn kleren te laten lopen. En dus rechtte hij zijn rug. Toen de bemanningsleden terugkwamen nadat ze Althea hadden ingesloten wist hij een wrange glimlach te produceren. 'Vrouwen,' zei hij op een toon van man-nen-onder-elkaar. 'Ze horen gewoon niet op een schip.' Een van zijn bemanningsleden keek hem grijnzend aan, maar de anderen leken slecht op hun gemak. Dat was niet goed. Was Etta zo populair bij de bemanning? Daar zou hij iets aan moeten doen. Hij zou trouwens iets aan de hele situatie moeten doen. Hoe had het allemaal zo uit de hand kunnen lopen? Hij trok zijn verfomfaaide jasje recht en streek de etensresten van zijn mouw.

'Kapitein?'

Hij keek geërgerd op naar de verwarde dekknecht. 'Wat nu weer?' snauwde hij.

De dekknecht bevochtigde zijn lippen. 'Het gaat om het schip, kapitein. Het boegbeeld wil u spreken.' Hij slikte even. '"Zeg dat ik hem meteen wil spreken!" Dat is wat ze zei, kapitein.'

'O ja?' Kennit slaagde erin zijn stem koel en geamuseerd te laten klinken. 'Nou, dan zeg je maar dat de kapitein andere zaken heeft die zijn aandacht vragen. Daarna komt hij bij haar. Zodra het hem schikt.'

'Maar kapitein...' begon de man aarzelend. Kennit wierp hem een ijzige blik toe. 'Ja, kapitein,' zei de dekknecht en hij vertrok met slepende tred in de richting van het voordek. Kennit benijdde hem niet, maar hij kon het schip zo niet onder ogen komen. Om nog maar te zwijgen van het feit dat hij niet naar het pijpen van het boegbeeld kon dansen. Zeker niet als iemand van de bemanning dat zag. Hij streek zijn snor glad. 'Rustig aan. Zorg dat je de boel weer onder controle krijgt,' zei hij tegen zichzelf.

'Het valt allemaal in duigen,' klonk een spottend stemmetje aan zijn pols.

'Uiteindelijk zul je jezelf niet eens onder controle kunnen houden, beste kapitein. Net zo min als Igrot dat kon toen hij de dood vond onder jouw handen. Want toen werd jij het monster, kleine Kennit. Daardoor heb je jezelf verdoemd het einde van het monster te delen.'

'Etta. Etta, alsjeblieft,' smeekte Wintrow, hulpeloos verscheurd. Hij moest naar Althea toe. Ze was zo ziek geweest, zo van streek, maar hoe kon hij Etta onder de huidige omstandigheden alleen laten? Ze lag onbeheerst in haar kussen te snikken. Hij had nog nooit iemand zo zien huilen. Haar hele lichaam schokte ervan.

'Etta, alsjeblieft! Etta,' probeerde hij het opnieuw. Het leek wel alsof ze hem helemaal niet hoorde. Schuchter klopte hij haar op haar rug. Hij herinnerde zich vaag hoe zijn moeder zijn kleine zusje zo op haar rug had geklopt wanneer Malta weer eens een driftbui had. 'Rustig maar,' zei hij troostend. 'Het is voorbij. Het is allemaal voorbij.' Hij beschreef troostende kringetjes op haar schouders.

Ze haalde diep adem. 'Het is allemaal voorbij,' herhaalde ze en barstte opnieuw in snikken uit. Het was zo helemaal niets voor Etta, dat hij het gevoel had alsof hij probeerde een vreemde te troosten. Haar gedrag was net zo onbegrijpelijk als dat van Althea.

De scène met Althea was gruwelijk geweest. Er was iets heel ergs met zijn tante, en hij moest met haar praten, ongeacht wat Kennit hem had opgedragen. Haar wilde beschuldigingen dat ze was verkracht en haar raadselachtige beweringen over haar schip dat in brand was gestoken maakten dat hij zich ernstig zorgen maakte over haar geestelijke welzijn. Hij had zich door Kennit nooit bij haar weg moeten laten houden. De afzondering had haar niet tot rust gebracht. In plaats daarvan was ze al die tijd alleen geweest met haar verdriet. Hoe had hij zo stom kunnen zijn?

Ondertussen bleef Etta maar huilen. Hij kon haar nu niet alleen laten. Waarom hadden Althea's krankzinnige beschuldigingen haar zo diep geraakt? Ineens wist hij het. Ze was zwanger. Vrouwen gedroeg zich altijd vreemd wanneer ze zwanger waren. Bijna duizelig van opluchting sloeg hij een

arm om haar heen.

'Het geeft niet, Etta,' fluisterde hij in haar oor. 'Huil maar rustig. In jouw toestand zijn zulke emotionele uitbarstingen heel gewoon.'

Ze ging met een ruk rechtop in bed zitten. Haar gezicht was vlekkerig, tranen glinsterden op haar wangen. Toen haalde ze uit. Hij zag haar gebalde vuist aankomen en slaagde er bijna in de stoot te ontwijken. Daardoor kwam haar vuist op zijn kin terecht. Zijn tanden sloegen zo hard op elkaar dat hij sterretjes zag. Hij deinsde achteruit en legde zijn hand op zijn kaak. 'Waar heb ik dat aan te danken?' vroeg hij geschokt.

'Omdat je zo stom bent. Omdat je blind bent, zoals ze altijd zeggen dat alleen vrouwen blind kunnen zijn. Je bent een idioot, Wintrow Vestrit! Ik begrijp niet waarom ik ooit tijd aan je heb verspild. Je weet zo veel, maar je leert helemaal niets. Niets!' Ze liet haar hoofd op haar knieën vallen en begon heen en weer te wiegen als een ontroostbaar kind. 'Hoe heb ik ooit zo stom kunnen zijn?' zei ze kreunend. Toen richtte ze zich weer op en strekte ze haar hand naar hem uit.

Aarzelend ging hij naast haar op het bed zitten. Toen hij probeerde haar op haar schouder te kloppen viel ze hem om de hals. Ze legde haar gezicht tegen zijn schouder en begon weer te snikken. Hij hield haar tegen zich aan, eerst voorzichtig maar geleidelijk aan wat steviger. Hij had nog nooit een vrouw in zijn armen gehouden. 'Etta,' zei hij zacht. 'Etta, lieverd.' Voorzichtig streek hij haar over haar glanzende haar.

De deur ging open. Wintrow schrok, maar liet haar niet los.

Hij had niets om zich voor te schamen, of om zich schuldig over te voelen. 'Etta is zichzelf niet,' zei hij haastig tegen Kennit.

'Inderdaad. En dat is misschien maar goed ook, want de echte Etta weet zich niet te gedragen,' antwoordde hij bot. 'Vechten in de gang als een ordinair viswijf!' Toen Etta haar hoofd niet van Wintrows schouder nam vervolgde hij sarcastisch: 'Ik hoop niet dat ik jullie stoor met iets onbeduidends als een bloedende hoofdwond.'

Tot Wintrows verbazing hief Etta langzaam haar hoofd op. Ze keek Kennit aan alsof ze hem voor het eerst zag. Er gebeurde iets tussen hen, iets waaraan Wintrow geen deel had. Het was alsof er iets in Etta brak, maar ze huilde niet meer. 'Ik ben klaar,' zei ze met gebroken stem. 'Ik zal je...'

'Doe geen moeite,' snauwde Kennit terwijl ze overeind kwam. 'Ik zorg wel voor mezelf. Ga jij maar naar Jola. Zeg dat hij kapitein Sorcor een teken moet geven dat ze de sloep sturen. Het lijkt me beter als je een tijdje aan boord van de Marietta blijft.'

Wintrow verwachtte een uitbarsting maar tot zijn verrassing gaf ze toe. 'Je hebt gelijk. Dat lijkt mij ook het beste.' Ze wreef over haar gezicht alsof ze ontwaakte uit een lange droom. Toen verliet ze zonder nog een woord te zeggen of zonder hen nog een blik waardig te keuren de hut.

Wintrow keek haar na. Dit kon niet waar zijn. Hij begreep er niets van. 'Nou?' vroeg Kennit ijzig.

Wintrow richtte zich op. Zijn mond was plotseling

kurkdroog. 'Ik geloof niet dat u Etta moet wegsturen, kapitein. Zelfs niet voor haar eigen veiligheid. In plaats daarvan kunnen we beter zorgen dat Althea zo snel mogelijk van boord gaat. Ze is in de war. Heb medelijden met de arme vrouw en laat me haar naar huis sturen. Over een paar dagen zijn we in Deeldorp. Dan kan ik een overtocht voor haar regelen op een van de koopvaardijschepen die tegenwoordig in Deeldorp aanmeren. Hoe eerder ze weg is, des te beter het is voor ons allemaal.'

'Denk je dat?' vroeg Kennit wrang. 'Hoe kom je erbij dat je ook maar iets te zeggen hebt over mijn plannen met Althea?' Wintrow keek hem zwijgend aan, als verdoofd.

'Ze is van mij, Wintrow. Ik kan met haar doen wat ik wil.' Kennit wendde zich van hem af en begon zich uit te kleden. 'Pak een hemd voor me. Dat is het enige wat ik van je vraag. Je hoeft niet voor me te denken, je hoeft niet voor me te beslissen en je hoeft ook niet met smeekbeden aan te komen. Pak een schoon hemd en leg een broek voor me klaar. En geef me iets om deze snee mee schoon te maken.' Terwijl hij het zei knoopte hij zijn smerige hemd los. Zijn jasje lag al op de grond. Zonder nadenken deed Wintrow wat hij zei. De woede die bezit van hem nam maakte helder denken onmogelijk. Hij legde de schone kleren klaar en pakte toen een lap en een bak schoon water. Kennit veegde het bloed van zijn voorhoofd en gooide de natte lap minachtend op de grond. Wintrow raapte hem zwijgend op. Terwijl hij ermee terugliep naar de wasbak had hij zijn stem weer voldoende

onder controle.

'Kapitein, dit is niet het moment om Etta weg te sturen. Ze zou hier moeten zijn. Bij u.'

'Ik denk het niet,' zei Kennit loom. Hij stak zijn armen uit zodat Wintrow zijn manchetten kon dichtknopen. 'Ik geef de voorkeur aan Althea. Dus ik ben van plan haar te houden. Je kunt er maar beter aan wennen, Wintrow.'

'Wilt u Althea tegen haar wil hier houden, terwijl u Etta naar Sorcors schip verbant?' vroeg Wintrow vervuld van afschuw.

'Het is niet tegen haar wil, als je je daar zorgen over maakt. Je tante heeft al gezegd dat ze me een aantrekkelijke man vindt. Na verloop van tijd zal ze haar rol wel accepteren. De kleine... strubbelingen van vandaag waren een vergissing. Ze heeft gewoon nog wat tijd nodig om aan de veranderingen in haar leven te wennen. Je hoeft je over haar geen zorgen te maken.'

'Ik wil naar haar toe. Ik wil met haar... Wat was dat?' Wintrow hief zijn hoofd op.

'Ik hoor niets,' antwoordde Kennit minachtend. 'Misschien is het beter als jij met Etta meegaat naar de Marietta tot...' Nu was het zijn beurt om midden in zijn zin af te breken. Zij ogen werden groot.

'U hebt het ook gevoeld,' zei Wintrow beschuldigend. 'Het is alsof er strijd wordt geleverd. Binnen in het schip zelf.'

'Ik heb helemaal niets gevoeld!' antwoordde Kennit heftig.

'Er gebeurt iets,' zei Wintrow. Door Schicht was hij bang

geworden voor zijn band met het schip. Hij voelde dat ze in staat van grote opwinding verkeerde en naar hem reikte, maar hij durfde haar niet tegemoet te komen.

'Ik voel niets,' verklaarde de piraat minachtend. 'Je verbeeldt je maar wat.'

'Kennit! Kennit!' klonk het langgerekt en dreigend in zijn intensiteit. Wintrow voelde dat de haren in zijn nek overeind gingen staan.

Kennit trok haastig zijn schone jasje aan en schikte zijn kraag en zijn manchetten. 'Ik denk dat ik maar even ga kijken wat er aan de hand is.' Wintrow zag dat zijn onverschilligheid gespeeld was. 'Ik neem aan dat het schip van streek is door die vechtpartij.'

Wintrow zei niets maar deed de deur voor hem open. De piraat liep haastig langs hem heen de hut uit. Wintrow volgde wat langzamer. Toen hij langs Althea's hut kwam hoorde hij gemompel. Hij bleef staan en drukte zijn oor tegen de deur. De arme vrouw praatte in zichzelf, maar ze deed het zo zacht en zo snel dat hij niet kon verstaan wat ze zei. 'Althea?' Hij probeerde de deur, maar deze zat stevig op slot. Even stond hij besluiteloos, toen haastte hij zich achter Kennit aan.

Hij was bijna bij de deur naar buiten toen Etta de gang in kwam. Ze liep met kaarsrechte rug, haar gezicht stond onbewogen. 'Is alles goed met je?' Hij keek haar aan.

'Natuurlijk niet.' Haar stem klonk zacht en vlak. 'Sorcor heeft een boot gestuurd. Ik moet mijn spullen pakken.'

'Etta, ik heb met Kennit gesproken, en hem gevraagd je niet

weg te sturen.'

Ze leek te vluchten in een diepe stilte. 'Je bedoelt het goed,' zei ze tenslotte. Haar stem leek van heel ver te komen.

'Je moet hem vertellen dat je zwanger bent. Dat zou alles kunnen veranderen.'

'Alles veranderen?' Haar stem klonk broos. 'Kennit heeft al alles veranderd, Wintrow. Daar hoef ik niets meer aan te doen.'

Ze begon weg te lopen. Hij durfde haar niet bij haar arm te pakken. 'Alsjeblieft, Etta. Vertel het hem.' Hij zette zijn kaken op elkaar om niet nog meer te zeggen. Misschien zou Kennit haar niet opzij zetten voor Althea als hij wist dat ze zwanger was.

Etta schudde langzaam haar hoofd, alsof ze kon raden wat hij dacht. 'Wintrow, Wintrow. Je begrijpt het nog steeds niet, hè? Waarom denk je dat ik zo geschokt was? Omdat ik zwanger ben? Omdat ze Kennit tot bloedens heeft geslagen?'

Wintrow haalde hulpeloos zijn schouders op.

Etta boog zich naar hem toe. 'Ik wilde haar vermoorden. Ik was tot alles bereid om haar het zwijgen op te leggen. Omdat ze de waarheid sprak en omdat ik die niet kon verdragen. Je tante is niet gek, Wintrow. Althans, niet gekker dan een vrouw is nadat ze is verkracht. Ze sprak de waarheid.'

'Hoe kan je dat nou weten?' Zijn mond was zo droog dat hij nauwelijks een woord kon uitbrengen.

Etta sloot even haar ogen. 'Er is een woede die maar door één ding kan worden veroorzaakt. Toen ik in Althea Vestrits

ogen keek herkende ik daarin die woede.'

Wintrow keek naar de gesloten deur, verdoofd door Kennits verraad. Het deed hem te veel pijn haar te geloven, dus hij klampte zich vast aan twijfels.

'Waarom heb je hem daar dan niet mee geconfronteerd?'

Ze keek hem diep in zijn ogen, alsof ze erachter probeerde te komen hoe hij zo dwaas kon zijn. 'Dat heb ik je net verteld, Wintrow. Het was al erg genoeg om de waarheid te horen. Ik wil er niet voortdurend mee geconfronteerd worden. Kennit heeft gelijk. Het is beter als ik een tijdje op de Marietta blijf.'

Tot wanneer?' vroeg Wintrow.

Ze haalde stijfjes een schouder op. Opnieuw schitterden er tranen in haar ogen. 'Misschien krijgt hij genoeg van haar,' zei ze zacht. 'Misschien wil hij me uiteindelijk terug.' Ze wendde zich af. 'Ik moet mijn spullen gaan pakken,' fluisterde ze schor.

Deze keer liet hij haar gaan.

Alle ogen waren op hem gericht toen hij naar het boegbeeld liep. Kennit weigerde zich te haasten. De ruzie tussen de twee vrouwen was al erg genoeg geweest. Ze zouden hem niet zien rennen om het schip te gehoorzamen.

'Kennit!' Het boegbeeld gooide met een ruk haar hoofd achterover. In de schemerige wateren naast het schip verschenen de welvende ruggen van de zeeslangen. De zee rond de boeg weerspiegelde de opwinding van het schip. Hij zette zijn tanden op elkaar om zijn gezicht in de plooi te

houden en strompelde verder. Althea had hem verscheidene blauwe plekken bezorgd die pijn begonnen te doen. De trap naar het voordek was zoals altijd een ergernis, en terwijl hij zich omhoogworstelde brulde het schip zijn naam. Tegen de tijd dat hij op het voordek stond baadde hij in het zweet.

Hij haalde diep adem om zijn stem vast te doen klinken. 'Hier ben ik, schip. Waarom heb je me geroepen?'

Toen het boegbeeld zich met een ruk naar hem omdraaide hield hij hijgend zijn adem in. Haar ogen waren groen, geen slangengroen maar menselijk groen, en haar gelaatstrekken hadden niet langer de reptielachtige uitstraling die ze de laatste tijd hadden aangenomen. Ze zag er niet echt uit als Vivacia, maar Schicht was ze ook niet. Hij deed bijna een stap naar achteren.

'Waarom ik je heb laten roepen? Omdat ik Althea wil spreken, en Jek ook. Nu meteen!'

Hij dacht koortsachtig na. 'Dat zal niet gaan, Schicht,' zei hij voorzichtig. Hij gebruikte met opzet haar naam. Het schip schonk hem de meest verachtelijke blik die een vrouw hem ooit had toegeworpen. 'Ik ben Schicht niet en dat weet je heel goed.

'Wie ben je dan? Vivacia?' vroeg hij nuchter.

'Ik ben mezelf, eindelijk compleet. Als je me beslist een naam wilt geven dan noem je me maar Vivacia. Maar ik heb je niet hier laten komen om het over mijn naam of mijn identiteit te hebben. Ik wil dat je Althea en Jek bij me brengt. Nu!'

Waarom?' Zijn stem klonk net zo beheerst als de hare.

'Omdat ik ze met eigen ogen wil zien. Omdat ik zeker wil weten dat ze niet slecht worden behandeld.'

'Natuurlijk worden ze niet slecht behandeld!' verklaarde hij verontwaardigd.

Het schip drukte zijn lippen op elkaar zodat ze een strakke lijn vormden. 'Ik weet wat je hebt gedaan,' zei ze bot.

Even voelde Kennit zich omringd door een ijzige stilte. Overal dreigde rampspoed. Had zijn geluk hem eindelijk in de steek gelaten? Had hij eindelijk die ene, onherstelbare fout gemaakt? Hij haalde diep adem. 'Ben je zo snel geneigd kwaad van me te denken?'

Vivacia keek hem woedend aan. 'Hoe durf je me zoiets te vragen?'

Ze wist het niet helemaal zeker. Haar antwoord verried haar. Ooit had ze om hem gegeven, met veel meer tederheid dan Schicht. Kon hij die gevoelens opnieuw in haar wekken? Hij streek sussend met zijn hand over de reling. 'Omdat je niet met je ogen ziet, maar met je hart. Althea denkt dat ze iets gruwelijks heeft meegemaakt. En dus geloof je haar.' Hij laste een dramatische pauze in. 'Je kent me, schip,' zei hij zacht. 'Je kent me zoals niemand me kent.' Hij nam een gok. 'Kun je dan echt geloven dat ik tot zoiets in staat zou zijn?'

Ze gaf niet rechtstreeks antwoord. 'Het is het grootste onrecht dat een vrouw kan worden aangedaan. Dat geldt zowel voor mensen als voor draken. Het is een belediging en het vervult me met afschuw. Als je dit hebt gedaan, Kennit, is

het onherstelbaar. Zelfs met je dood zou je er niet voor kunnen boeten.' Er klonk meer dan alleen menselijke woede in haar stem: een kille, reptielachtige onvermurwbaarheid die verder ging dan wraak en vergelding, maar die om vernietiging riep. Hij voelde een rilling over zijn rug lopen.

'Ik zweer je dat ik Althea Vestrit geen kwaad wil doen. Integendeel, ik hoop alleen het beste voor haar. Ik zou haar nooit pijn doen of beledigen.' Hij haalde diep adem en vervolgde op vertrouwelijke toon: 'Om je de waarheid te zeggen, in de paar dagen sinds ze aan boord is heb ik een grote genegenheid voor haar opgevat. Mijn gevoelens voor haar verwarren me, ze verbijsteren me. Ik weet niet goed wat ik ermee aan moet.' Althans dat was waar.

Er viel een lange stilte op zijn woorden. 'En hoe moet het dan met Etta?' vroeg ze tenslotte zacht.

Wie was sterker, Schicht of Vivacia? Schicht had de indruk gewekt dat ze Etta aardig vond. Vivacia had nooit een geheim gemaakt van haar jaloezie. 'Ik voel me verscheurd,' bekende Kennit. 'Etta is al zo lang bij me. Ik heb haar doen uitstijgen boven de ordinaire hoer die ik heb gered uit Bettels bordeel. Ze heeft een enorme ontwikkeling doorgemaakt, maar ze verliest het van Althea.' Hij zuchtte even. 'Althea is een totaal andere vrouw. Haar afkomst en haar opvoeding blijken uit al haar bewegingen. Ze is meer... zoals jij. En ik moet je bekennen dat een deel van haar aantrekkelijkheid voortkomt uit haar band met jou. Jij en Althea zijn door dezelfde familie gevormd. Als ik bij haar ben is het in zekere zin alsof ik bij

jou ben.' Hij hoopte dat zijn woorden haar zouden vleien.

Om hen heen werd de avond steeds donkerder. De zeeslangen waren niet meer te zien, alleen te horen. Hun merkwaardige lied vermengde zich met het geluid van de boeg die door de golven sneed. Terwijl de duisternis volledig werd verdween ook het kortstondige flitsen van hun glanzende, geschubde ruggen.

'Je hebt Paragon gedood,' zei ze zacht. 'Dat weet ik. Schicht heeft het gezien. Ik heb haar herinneringen.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik heb Paragon geholpen te sterven. Dat was wat hij wilde. Hij heeft het al vele malen geprobeerd. Ik heb het hem alleen wat gemakkelijker gemaakt.'

'Bresker was me dierbaar.' De stem van het schip klonk gesmoord.

'Het spijt me. Dat besefte ik niet. In elk geval was de man tot het eind toe een ware kapitein. Hij wilde zijn schip niet verlaten.' Er klonk droevige bewondering in zijn stem door. 'Je hebt de herinneringen van Schicht,' vervolgde hij nog zachter. 'Dan weet je ook dat ze Althea dood wilde hebben. Dat heb ik geweigerd. Wat herinnert ze zich van Althea's "Verkrachting"?'

'Niets,' gaf het schip toe. 'Ze weigerde contact te zoeken met Althea. Maar ik weet wat Althea zich herinnert.'

Opluchting gaf hem de kracht zijn stem vriendelijk te laten klinken. 'En Althea herinnert zich een nachtmerrie, een papaverdroom, iets dat niet echt is gebeurd. Zulke dromen

zijn bijzonder levendig. Ik verwijt haar niets, noch jou, dat ze dacht dat het allemaal echt is gebeurd. Ik geef mezelf de schuld. Ik had haar dat spul niet moeten geven. Maar daar bedoelde ik geen kwaad mee. Ik dacht dat het haar rust zou geven en de tijd om de tragedie te verwerken.'

'Kennit, Kennit,' zei het schip gekweld. 'Je bent me dierbaar geworden. Ik vind het afschuwelijk zulke dingen zelfs maar over je te denken. Toegeven dat jij zoiets gruwelijks zou hebben gedaan, zou betekenen dat ik zou moeten toegeven dat ik ben bedrogen en verraden. Als het waar is, zijn alle waarheden die er ooit tussen ons zijn geweest verworden tot leugens.' Haar stem daalde tot een fluistering. 'Zeg me alsjeblieft dat ze het bij het verkeerde eind heeft. Zeg me dat je zoiets afschuwelijks nooit zou hebben kunnen doen.'

'Ik zal het je bewijzen en Althea en Jek bij je brengen. Dan zul je zelf zien dat ze onder mijn hoede geen schade hebben opgelopen. Althea heeft misschien een paar blauwe plekken, maar...' Hij grinnikte verontschuldigend. 'Dat zijn er waarschijnlijk minder dan ze mij heeft bezorgd. Ze is niet groot maar ze heeft wel pit.'

Er verscheen een vluchtige glimlach op het gezicht van het schip. 'Dat heeft 2e zeker. Zo is ze altijd al geweest. Dus je brengt haar bij me?'

'Ik ga er meteen voor zorgen.' Hij draaide zich om en zag Wintrow het voordek beklimmen. Kennit keek naar zijn gezicht toen hij de veranderde gelaatstrekken van het boegbeeld ontdekte. Zijn donkere ogen die even tevoren nog

zo somber hadden gestaan, begonnen te stralen. Gretig liep hij naar voren. Kennit liep haastig op hem af. Dat mocht niet gebeuren. Het schip was van hem. Hij kon niet toestaan dat Wintrow opnieuw aanspraak op haar maakte.

Snel haalde hij een ring met sleutels uit zijn zak. 'Hier, jongen!' Toen hun blikken elkaar ontmoetten verdween Wintrows blijdschap over Vivacia. Hij nam Kennit merkwaardig taxerend op. Kennit zag het duidelijk. Wintrow vroeg zich af wie hij moest geloven. De piraat haalde zijn schouders op. Dat betekende dat hij het niet zeker wist. Zijn geluk had hem nog steeds niet in de steek gelaten. Hij nam de jongen in de duisternis op en vroeg zich ineens af of hij afstand van Wintrow zou kunnen doen als dat nodig was. Het idee vervulde hem met ontsteltenis. Maar als Wintrow hem ertoe dwong dan moest het gebeuren op een manier die zijn geluk niet in gevaar bracht, noch de bemanning van hem vervreemdde. Misschien kon hij sterven tijdens een onzelfzuchtige daad jegens hem, Kennit. Dat moest wel te regelen zijn. De bemanning zou zoveel toewijding inspirerend vinden. Hij keek naar hem, al vervuld van verdriet, toen vermande hij zich. Het leven was nu eenmaal hard.

'Wintrow!' riep hij hartelijk. 'Zoals je kunt zien heeft Vivacia zich weer bij ons gevoegd. Ze wil je tante Althea zien. Wil je haar en Jek naar het voordek brengen? Ondertussen zal ik zorgen dat Althea's hut geschikt wordt gemaakt voor dubbele bewoning.' Hij keerde zijn rug naar het schip, maar zijn

woorden waren ook voor Wintrow bedoeld. 'Ik zal doen wat ik kan om te zorgen dat het hun aan niets ontbreekt. Dat ze zich mijn geëerde gasten voelen en geen gevangenen.'

Het was laf, veronderstelde hij, maar hij bevrijdde eerst Jek van haar ketenen. 'Vivacia wil dat u samen met Althea naar het voordek komt,' begon hij, maar voordat hij verder iets kon zeggen had de blonde vrouw de sleutels al uit zijn hand gegrepen en begon ze haar ketenen los te maken. Zodra ze vrij was, sprong ze overeind en keek ze met haar blauwe ogen kil op hem neer. Het gif van de zeeslangen had zich door haar kleren gevreten zodat haar verbrande huid zichtbaar was. Ondanks haar verwondingen was ze nog altijd een indrukwekkende, machtige verschijning. Waar is Althea?' vroeg ze.

Ze volgde hem door het schip. Bij de hut gekomen duwde ze hem opzij en deed ze de deur open. Althea stormde onmiddellijk op haar af en ramde haar schouder tegen Jeks borstbeen. 'Althea!' Jek greep haar wild maaiende armen. 'Ik ben het, Jek. Rustig maar!'

Onmiddellijk gaf Althea haar verzet op. Haar haar was verward, haar ogen leken grote, zwarte gaten. Haar adem rook naar braaksel. 'Ik vermoord hem,' raspte ze. Het kostte haar nog altijd moeite haar hoofd recht te houden. Wanhopig klemde ze zich vast aan de schouder van haar vriendin. 'Beloof me dat je me helpt hem te vermoorden.'

'Althea, wat is er met je?' Jek keek woedend naar Wintrow.

Wat is er met haar gebeurd?'

'Hij heeft me verkracht,' bracht Althea hijgend uit. 'Kennit heeft me verkracht. Hij kwam voortdurend bij me in mijn hut. Aanvankelijk was hij heel aardig, maar toen begon hij me te kussen en... En mijn schip! Hij heeft mijn schip levend begraven, waar ze niets kon zien, waar ze de wind niet kon voelen...'

Over Althea's gebogen hoofd heen keek Jek Wintrow aan, vervuld van afschuw door de wartaal die haar vriendin uitsloeg. 'Alles komt goed,' zei ze zwakjes. Haar ogen stonden onzeker.

'Vivacia heeft naar jullie gevraagd. Ze wil jullie nu meteen zien,' zei Wintrow haastig. Het was het meest troostende wat hij kon bedenken.

'Mijn schip,' zei Althea half snikkend. Ze maakte zich los uit Jeks omhelzing en strompelde de gang door.

Wat is er met haar?' vroeg Jek aan Wintrow met kille woede in haar ogen.

'Ze heeft te veel papaversiroop gekregen,' legde hij uit, maar Jek hoorde het al niet meer. Ze was haastig achter Althea aan gerend.

Het voordek was nog nooit zo ver weg geweest. Althea liep als in een droom. Met haar schouder tegen de muur liep ze naar de deur. Eenmaal aan dek leek dat zich eindeloos ver voor haar uit te strekken. Ze raapte al haar moed bij elkaar, maar toen voelde ze Jeks arm onder de hare. Zonder een

woord te zeggen leunde ze op haar vriendin en begon ze aan de lange weg naar het boegbeeld.

Tranen prikten in haar ogen. Ze had het gevoel alsof ze zowel tijd als afstand overbrugde. Eindelijk liet ze haar dwaze besluiten uit het verleden achter zich en was ze weer op de plek waar ze hoorde te zijn. Ze had Bresker verloren, en de arme Paragon, en de hele bemanning die zo ver met hen was gekomen. Kennit had haar verkracht en haar schip was nog in zijn handen, maar op de een of andere manier had ze het gevoel dat ze het allemaal aankon als ze het voordek maar kon bereiken en Vivacia in haar ogen kon kijken. Het zou niet minder pijn doen, haar verdriet zou niet worden gestild, maar er zou nog iets zijn dat het leven de moeite waard maakte.

Kennit, die hoerenzoon, stond nog altijd op het voordek. Hij had zelfs de moed haar vriendelijk toe te lachen. Toen ze de ladder naderde deed hij een stap opzij. Hij wist waarschijnlijk dat ze zou proberen zijn nek te breken als hij te dichtbij kwam.

'En nu je andere voet omhoog,' zei Jek zacht. 'Naar de volgende sport.'

Wat?' Waar had ze het over?

'Kom maar.' Althea voelde dat ze werd opgetild en de ladder op werd gedragen. Ze probeerde zwakjes mee te helpen en kroop op handen en knieën het voordek op tot Jek haar overeind hielp.

'Laat me los,' zei Althea met heldere stem. 'Ik wil het alleen doen.'

'U bent niet in orde,' zei Kennit medelevend. 'Ik maak u geen enkel verwijt.'

'Schoft!' beet ze hem toe. 'Ik vermoord je! Maar ik wil je bloed niet op mijn dek.'

'Althea!'

De geliefde stem klonk geschokt en bezorgd, maar ze hoorde ook iets anders. Iets dat ze niet kon benoemen. Ze draaide zich om en toen ze erin slaagde haar ogen te focussen zag ze dat Vivacia haar hoofd naar haar omdraaide. Ze had verheugd moeten kijken, niet verontrust. 'Het komt wel goed,' verzekerde ze haar. 'Ik ben weer bij je.' Ze probeerde naar haar toe te rennen, maar kwam niet verder dan gestrompel. Jek stond plotseling weer naast haar en hielp haar naar de reling. 'Ik ben bij je, schip.' Eindelijk, na al die maanden! Wat heeft hij met je gedaan?'

Het was Vivacia maar tegelijkertijd ook weer niet. Haar gelaatstrekken hadden een subtiele verandering ondergaan. Haar ogen waren te groen, de welving van haar wenkbrauwen was te uitgesproken. Haar haar leek wel een manenkrans die wild rond haar gezicht viel. Ondanks dat voelde ze het verschil vooral toen ze de reling omklemde. Ooit hadden ze in elkaar gepast als de stukken van een puzzel. Ze hadden elkaar aangevuld. Nu was het net alsof ze de handen van Jek omklemde of de reling van Paragon. Het was Vivacia, maar ze was compleet. Zonder haar!

Althea was echter niet compleet zonder haar schip. De plekken waarvan ze had verwacht dat Vivacia ze zou vullen

waren nog altijd leeg, en pijnlijker dan ooit. Het was een gruwelijke pijn.

'Ik ben compleet,' zei het schip zacht. 'Ik ben eindelijk een geheel. De herinneringen van de familie hebben zich vermengd met de draak. Het moest gebeuren, Althea. Ik kon haar niet langer blijven ontkennen, net zo min als zij zonder mij verder kon. Je misgunt het me toch niet? Dat ik eindelijk compleet ben?'

'Maar ik heb je nodig!' Ze had het al gezegd voordat ze besefte wat dat betekende. Het was afschuwelijk dat ze er iets uit had geflapt dat ze zelfs tegenover zichzélf nooit had toegegeven. 'Hoe kan ik mezelf zijn zonder jou?'

'Zoals je dat altijd bent geweest.' In de woorden van het schip hoorde ze de wijsheid van haar vader, maar ook een ouder inzicht.

'Maar ik ben bezeerd,' hoorde ze zichzelf zeggen. De woorden welden uit haar op als bloed uit een wond.

'Je zult genezen,' verzekerde Vivacia haar.

'Je hebt me niet nodig...' Dat besef deed haar duizelen. Ze was zo ver gekomen, ze had zo hard gevochten en zoveel verloren, en aan het eind van dat alles moest ze tot deze ontdekking komen.

'Liefde kan bestaan zonder noodzaak,' legde Vivacia haar vriendelijk uit. In de zee voor de boeg kwamen verscheidene zeeslangen omhoog die hen ernstig aankeken. Althea probeerde zich te concentreren. Speelde haar slechte gezichtsvermogen haar nog altijd parten of was de geelgroene

slang misvormd?

Ineens stond Wintrow naast haar aan de reling. 'O, schip, je voelt schitterend!' riep hij uit. Althea voelde een merkwaardige spanning uit hem stromen. 'Je... je voelt volledig. Alsof je eindelijk compleet bent.'

'Ga weg,' zei Althea met heldere stem.

'U moet rusten,' zei hij vriendelijk. Ze herkende de onoprechte, lege hoffelijkheid van Kennit in zijn stem.

Met een ruk keerde ze zich naar hem toe. 'Ga weg!' riep ze opnieuw. De tranen stroomden over haar gezicht. Zinloze tranen. Waarom voelde ze zich zo krachteloos? Ineens besefte ze dat het schip haar niet te hulp schoot, haar niet steunde in haar nood.

'Je moet het nu zelf doen, Althea,' zei Vivacia zacht. 'Dat moeten we allemaal.'

Het was alsof haar moeder haar had verstoten. 'Maar je was erbij! Je weet wat hij me heeft aangedaan. Je weet hoeveel pijn hij me heeft gedaan...'

'Niet echt,' antwoordde het schip vriendelijk. Met die woorden was de scheiding compleet. Het schip stond los van haar. Het begrip tussen hen was niet meer dan dat tussen mensen. Daarom was het ook mogelijk dat ze haar niet geloofde. 'Ik weet hoe echt je pijn is, en was,' zei Vivacia. 'Alleen... misschien ken ik je wel te goed, Althea. Al die jaren dat je aan boord bent geweest, alle dromen die je met me hebt gedroomd voordat ik tot leven kwam... Ik heb het allemaal met je gedeeld. Dit is niet voor het eerst dat je bent

gekweld door een nachtmerrie.' Er viel een ongemakkelijke stilte, toen vervolgde het schip: 'Devon heeft je groot onrecht gedaan, Althea. En dat was niet jouw schuld. Het was nooit jouw schuld. Ook Breskers dood niet.' Haar stem was niet meer dan een fluistering. 'Je verdient het niet te worden gestraft.'

Vivacia was te dicht bij een waarheid gekomen die Althea niet wilde horen. Een waarheid die ze op dat moment niet kon verdragen. Alle banden tussen pijn en schuld, tussen Althea's eigenzinnigheid en de dood van hen die ze liefhad, tussen alle slechte dingen die haar waren overkomen omdat ze niet beter had verdiend... Oorzaak en gevolg raakten plotseling duizelingwekkend met elkaar verward. Als ze de wil van haar moeder niet had getrotseerd door met haar vader mee op het schip te gaan, zou haar moeder meer van haar hebben gehouden en het schip niet aan Keffria hebben geven. Als Devon haar niet van haar maagdelijkheid had beroofd, zou ze dat niet aan Keffria hebben verteld, en dan zou Keffria haar al die jaren niet hebben veracht, en dan zou dit allemaal nooit gebeurd zijn. Paragon zou niet tot zinken zijn gebracht, Bresker zou niet dood zijn, en Amber, en de kleine Flek...

'Ik moet terug naar mijn kamer,' smeekte ze hees.

'Ik breng je wel,' zei Jek.

Wintrow tikte voorzichtig op de deur van zijn hut en schrok toen Jek deze openrukte. Even keek hij zwijgend op naar de

vrouw uit het noorden. 'Kennit dacht dat u misschien wat vrouwenkleding zou willen,' zei hij tenslotte haperend.

Ze trok een lelijk gezicht alsof hij haar had beledigd, maar toen deed ze een stap naar achteren en gebaarde ze hem binnen te komen. Althea zat in haar kooi, met haar knieën opgetrokken. Op de vloer was een veldbed opgemaakt voor Jek. Althea zag er beter uit, haveloos maar alert. De spanning in de kamer suggereerde dat hij stoorde bij een ruzie. Zijn tante keek minachtend naar de armvol kledingstukken die hij had meegenomen. 'Neem maar weer mee. Ik wil niets van hem hebben!'

'Wacht even.' Jek wierp een verontschuldigende blik op Althea. 'Ik loop al in deze kleren sinds we overboord zijn geslagen. Ik heb er meer dan genoeg van mezelf te ruiken.' Met tegenzin voegde ze eraan toe: 'En wat jij aanhebt stinkt naar braaksel.'

'Begrijp je dan niet dat hij ons wil omkopen?' stoof Althea op. 'Als ik ook maar iets van die kleren aantrek zal iedereen me als een hoer beschouwen, gekocht met een mooie jurk. Niemand zou ooit geloven wat hij me heeft aangedaan.'

'Ik denk niet dat hij het op die manier bedoelt,' zei Wintrow zacht. Hij vermoedde dat het geschenk meer was bedoeld om de goedkeuring van het schip te krijgen dan die van Althea, maar de blik die ze hem toewierp legde hem het zwijgen op. Hij wist niet wat hij tegen haar moest zeggen. Je moet haar de tijd geven, zei hij tegen zichzelf. Laat haar maar beginnen met praten. Hij deed de deur achter zich dicht en

legde de kleren op de vloer voor de kooi. Daarnaast zette hij een kist met sieraden en een paar flesjes parfum.

Jek trok een wenkbrauw op bij al die kostbaarheden, toen wierp ze een blik op Althea. 'Vind je het erg als ik ze doorkijk?'

'Je gaat je gang maar,' zei Althea met gespeelde onverschilligheid. 'Je hebt er geen geheim van gemaakt dat je twijfelt aan mijn verhaal.'

Jek klapte het deksel van de juwelenkist open. 'Ik geloof niet dat je welbewust liegt, Althea,' zei ze terwijl ze naar de glinsterende inhoud keek. 'Het zijn de omstandigheden waardoor ik... waardoor ik twijfel. Het klinkt allemaal zo onlogisch. Waarom zou hij je verkrachten? Hij heeft zelf een vrouw, hij heeft verkrachting op dit schip verboden en zijn reputatie is die van een heer. In

Deeldorp was er niemand die ook maar iets negatiefs over hem te zeggen had. Hij is twee keer per dag bij me geweest en heeft me niet anders dan hoffelijk behandeld. Zelfs het schip is geschokt door het idee dat hij zoiets zou hebben gedaan.' Ze rommelde wat door de jurken en hield een zachtblauwe rok tegen zich aan. 'Hier zie ik me nog niet mee in het want klimmen.' Althea liet zich niet afleiden.

'Dus jij denkt ook dat het allemaal een droom was, dankzij de papaversiroop?' vroeg Althea heftig.

Jek haalde haar schouders op. 'Hij heeft mij ook papaversiroop in mijn brandewijn gegeven. Tegen de pijn. Het hielp. Maar ik kreeg er niet zulke rare dromen van.' Ze

fronste haar wenkbrauwen. 'Ik haat hem, Althea. Zonder hem zouden mijn vrienden nog leven. Maar ondanks dat kan ik niet anders zeggen dan dat hij een gevoel voor eerbaarheid aan de dag legt dat...'

'Het was geen droom.' Althea richtte haar beschuldigende blik op Wintrow. 'Je gelooft me ook niet, hè? Je bent zijn slaafse volgeling geworden. Je hebt ons familieschip zonder slag of stoot aan hem overgedragen.'

'Plaats jezelf nou eens in mijn plaats, Althea,' zei Jek voordat Wintrow zich kon verdedigen. 'Of probeer je eens voor te stellen dat ik tegen je had gezegd dat Bresker me had aangerand? Dat zou je toch ook moeilijk hebben kunnen geloven? Je hebt een gruwelijke ervaring achter de rug. Je bent bijna verdronken en toen je weer bijkwam was je schip met Bresker en de hele bemanning verdronken. Je bent in de rouw. Het is niet meer dan natuurlijk dat je Kennit haat en dat je hem tot elk kwaad in staat acht. Iedereen zou krankzinnig worden van wat jij hebt meegemaakt.'

'Jij niet.'

Jek zweeg even. 'Ik treur op mijn eigen manier,' zei ze toen zacht. 'Amber was mijn vriendin, maar ik heb geen geliefde verloren. Het kan niet anders of Breskers dood is bij jou harder aangekomen.'

Toen Wintrow besefte wat ze had gezegd was hij met stomheid geslagen. Hij keek zijn tante aan die zijn gechoqueerde uitdrukking woedend beantwoordde. Ja, Treil was mijn geliefde. Ik neem aan dat je je moeders opvatting

deelt. Een hoer kun je niet verkrachten. Waar of niet, Wintrow?'

De onrechtvaardigheid van haar opmerking deed zijn woede ontvlammen. 'Ik veroordeel u niet, ik ben alleen verrast. Dat is mijn goed recht. Zoiets verwacht je niet van een vaardersdochter. Maar dat betekent nog niet dat ik...'

'Val dood!' zei ze woedend. 'Je bent precies wat ik van Kyle Havens zoon zou verwachten.'

Die woorden staken hem meer dan nodig was. Hij deed zijn uiterste best om zijn stem neutraal te houden. 'Dat was niet eerlijk. U bent woedend, op iedereen, dus u legt me woorden in de mond die ik niet heb gezegd. Sterker nog, u hebt me helemaal niet de kans gegeven iets te zeggen. Ik heb helemaal niet beweerd dat ik u niet geloof.'

'Dat hoef je ook niet te zeggen. Het feit dat je partij hebt gekozen voor Kennit zegt genoeg. Ga weg. En neem die rommel mee.' Ze schopte minachtend tegen de kist op de grond. Hij liep naar de deur. 'Misschien heb ik wel geen partij voor Kennit gekozen maar voor mijn schip.'

'Hou je mond!' tierde ze. 'Ik ben niet gediend van je excuses. Ik heb genoeg gehoord.'

'Als u zich als een krankzinnige blijft gedragen zal iedereen u ook als zodanig behandelen,' zei hij hard. Toen trok hij de deur ferm achter zich dicht. Het gerinkel van glas verried dat ze een fles parfum tegen de deur had gegooid. In de schemerige gang sloot hij even zijn ogen. Sommige van haar beschuldigingen hadden heel redelijk geklonken, dwong hij

zichzelf toe te geven. Hij zou haar niet hebben geloofd. Hij was ervan overtuigd dat niemand aan boord geloofde waar ze Kennit van beschuldigde. Behalve hij. En dat kwam niet door wat zijn tante had gezegd, maar door Etta.

HOOFDSTUK 30
Alles komt samen

~

'Het is klaar. Ik zal een gat door je oor moeten boren. Vind je dat erg?'

'Na alles wat je al hebt gedaan zal ik het niet eens merken. Mag ik hem even voelen?'

Amber legde de grote oorbel in Paragons hand. 'Alsjeblieft. Je kunt gewoon je ogen opendoen. Dat weet je toch? Je hoeft niet meer alles te betasten.'

'Nog niet,' zei Paragon. Hij wilde er niet over praten. Het was onmogelijk uit te leggen waarom hij zijn ogen nog niet open kon doen. Hij zou weten wanneer het moment was aangebroken. Glimlachend woog hij de oorbel op zijn hand. 'Hij voelt als een netje van houten schakels, met een prop in het midden.'

'Je beschrijving is erg vleiend,' zei Amber wrang. 'Het moet een zilveren net voorstellen, met een blauwe edelsteen erin. Ik heb zelf net zo'n oorbel. Ik zit op de reling. Als je me vasthoudt kan ik bij je oorlel.'

Toen hij zijn handen als een platform voor haar ophield, klom ze er zonder aarzelen op. Hij hield haar bij zijn oor en gaf geen krimp toen ze een boor op zijn oorlel zette. De reconstructie van zijn gezicht was niet pijnlijk geweest in de zin waarin mensen pijn voelden. Amber leunde tegen zijn wang en zette zich schrap terwijl hij de golven trotseerde. Het staafje dat door zijn oorlel prikte gaf hem een vreemd gevoel.

Splinters toverhout vielen als een fijne regen naar beneden. Ze ving ze op in haar zeildoeken schort. Aan het eind van de dag nam hij ze weer in zich op. Daardoor was geen van zijn herinneringen verloren geraakt.

Hij verborg zich niet langer voor zijn herinneringen. Moeder kwam elke dag met zijn logboeken op het voordek zitten. Op regenachtige dagen schuilde ze met haar boeken onder een stuk zeildoek. Hij begreep het gebrabbel van haar afgesneden tong niet, maar dat deed er niet toe. Ze zat op zijn dek en leunde tegen zijn reling. Terwijl ze las sijpelden eeuwenoude herinneringen weer in hem terug. Opgeslagen in die boeken waren de schaarse observaties van zijn kapiteins door de jaren heen. De aantekeningen waren als een toetssteen voor zijn eigen herinneringen.

De boor schoot door zijn lel. Amber trok hem terug en even later voelde hij dat ze de oorbel bevestigde. Ze maakte het slotje aan de achterkant vast, toen deed ze een stap naar achteren terwijl hij het hout als een deel van zichzelf accepteerde. Hij trok er eens aan en schudde zijn hoofd om te wennen aan het bengelende gewicht. 'Ik vind het mooi. Heb ik het goed gedaan?'

'Ja, en ik ook.' Amber slaakte een tevreden zucht. 'Je hebt het precies goed gedaan. Het is veranderd van grijs naar rose en nu glanst het zo stralend zilverkleurig dat het me bijna verblindt. De edelsteen knipoogt blauw en zilver tussen de schakels, net als de zee op een zonnige dag. Ik wou dat je ernaar wilde kijken.'

'Als de tijd daar is.'

'Nou, op een paar kleine verbeteringen na ben je compleet.'

Ze streek met haar handen over zijn gezicht. Het was een merkwaardig gebaar, deels liefdevol, deel zoekend naar kleine onvolmaaktheden in haar houtsnijwerk. Onmiddellijk nadat ze van het eiland Sleutel waren vertrokken was Amber naar het voordek gekomen, ze had een touw aan de reling vastgemaakt en was met haar gereedschap de zijkant geklommen. Al neuriënd had ze markeringen met houtskool op zijn gezicht aangebracht. Moeder was aan de reling komen staan.

'Ik repareer zijn ogen,' had Amber geantwoord op haar vragende gebrabbel. 'En ik verander zijn gezicht. Dat wil hij graag. Daar ligt een tekening, onder die hamer. Kijk maar als u wilt.' Amber was al pratend over zijn borst geklauterd. Ze ontzag de verbrande kant van haar lichaam en hij spreidde beschermend zijn handen onder haar.

Toen Moeder weer terugkwam bij de reling maakte ze goedkeurende geluiden. Sindsdien had ze tijdens het merendeel van het werk toegekeken. Amber had bijna dag en nacht aan hem gewerkt. Ze was begonnen met zaag en beitel en had grote stukken van zijn gezicht verwijderd. Niet alleen zijn baard, maar ook stukken van zijn voorhoofd en zelfs van zijn neus. Toen was ze aan zijn borst en zijn bovenarmen begonnen. 'Om je in proportie te houden,' had ze uitgelegd. Zijn tastende handen hadden alleen een ruwe suggestie van

gelaatstrekken gevonden. Dat veranderde snel, want ze werkte aan hem met een gedrevenheid zoals Paragon dat nog nooit had meegemaakt. Regen noch wind schrikten haar af. Wanneer het daglicht haar in de steek liet, hing ze lantaarns op en werkte ze door. Meer op de tast dan met haar ogen, had hij de indruk. Eén keer, toen Bresker haar had gewaarschuwd dat ze niet zulke lange uren moest maken, had ze geantwoord dat dit werk beter was om haar ziel te herstellen dan slapen. Haar genezende verwondingen vertraagden haar niet.

Niet alleen haar gereedschappen vlogen over zijn gezicht, ze had ook een vaardigheid om haar vingers te gebruiken. Nog nooit had hij een aanraking gevoeld als de hare. Een druk van haar vingers kon een lijn gladstrijken, terwijl een lichte streling een rafelige plek kon effenen. Zelfs nu nog, terwijl ze op een ruw stukje stuitte, streek ze over de houtnerf en werd het hout glad onder haar tintelende aanraking. 'Je hield van hem, hè?'

'Natuurlijk hield ik van hem. Hou op met vragen stellen.'

Als ze aan zijn gezicht werkte kon hij soms haar genegenheid voelen voor de gelaatstrekken die ze sneed. Zijn gezicht had nu geen baard meer. Het zag er jeugdig uit en was meer in overeenstemming met zijn stem en met wie hij was. Toch maakte het hem razend nieuwsgierig te weten dat hij het gezicht droeg van iemand van wie Amber had gehouden. Ze wilde niet over hem praten, maar soms ontdekte hij in de streling van haar vingers een glimp van de man die ze in

gedachten zag. 'Nu besta ik uit verschillende lagen,' zei hij terwijl hij haar naar de reling tilde. 'Draak en draak, onder Paragon Ludluk, onder... wie hij ook is. Ben je van plan me ook zijn naam te geven?'

'Paragon past beter bij je dan welke andere naam ook.' Iets zachter voegde ze eraan toe: 'Draak en draak?'

'Heel goed, dank je, en hoe is het met jou?' Hij grijnsde. Zijn beleefde, nietszeggende antwoord was maar al te duidelijk. Zijn draken waren zijn zaak, zoals de identiteit van de man wiens gezicht hij droeg de hare was.

Bresker was naar het voordek gekomen. 'Je weet dat ik het niet prettig vind als je zonder lijn buiten boord hangt,' hielp hij haar streng herinneren.

'Ben je nou nog steeds bang dat ik haar zou laten vallen?' vroeg Paragon ernstig.

Bresker keek naar de gesloten ogen van het schip. Zijn jongensachtige voorhoofd was rimpelloos, sereen, terwijl hij op Breskers antwoord wachtte. 'Het is de plicht van een kapitein om zich zorgen te maken over alle mogelijkheden, schip,' zei hij na een korte, ongemakkelijke stilte. 'Kijk eens aan,' zei hij toen tegen Amber. 'Leuke oorbel. Dus je bent bijna klaar?'

'Ik ben klaar, op een paar oneffenheden na.' Ze tuitte peinzend haar lippen. 'En misschien nog wat versiering.'

Bresker boog zich over de reling en liet zijn blik kritisch over het boegbeeld gaan. Ze had verbazingwekkend veel werk verricht in een heel korte tijd. Te oordelen naar haar talloze

schetsen vermoedde hij dat ze dit al sinds hun vertrek uit Beijerstad van plan was geweest. Behalve de oorring had Amber van de extra stukjes hout die ze van zijn gezicht had weggesneden, nog een brede armband voor om zijn pols gemaakt. Op zijn borst prijkte een leren pantser waaraan een strijdbijl met een kort handvat hing.

'Heel knap,' merkte Bresker op. Iets zachter voegde hij eraan toe: 'Ga je nog iets aan zijn neus doen?'

'Er mankeert niets aan zijn neus,' verzekerde Amber hem waarschuwend.

'Hm.' Bresker keek naar de kromme lijn. 'Nou ja, ik neem aan dat een zeeman een litteken of twee op zijn gezicht moet hebben. En die gebroken neus geeft hem wel iets vastberadens. Vanwaar de bijl?'

'Ik had nog hout over,' antwoordde Amber bijna ontwijkend. 'Hij is alleen maar voor de sier. Paragon heeft hem de kleuren van een echt wapen gegeven, maar het blijft toverhout.'

Moeder maakte een instemmend geluid. Ze zat in kleermakerszit op het dek, met een logboek opengeslagen in haar schoot. Het leek wel alsof ze er altijd was. Ze las de logboeken met dezelfde toewijding als sommige mensen de Edicten van Sa lazen.

'Het maakt hem compleet,' viel Amber haar tevreden bij. Ze trok haar handschoenen weer aan en begon haar gereedschappen te verzamelen. 'En ik ben ineens doodmoe.'

'Dat verbaast me niets. Zorg dat je wat slaap krijgt en kom

dan naar mijn hut. Met elk windvlaag komen we dichter bij Deeldorp. Ik wil onze strategie bespreken.'

Amber glimlachte wrang. 'Ik dacht dat we hadden besloten dat we geen strategie hadden, maar gewoon naar Deeldorp zouden varen en bekend zouden maken dat we Kennits moeder wilden ruilen voor Althea.'

Moeder volgde met heldere ogen het gesprek. Ze knikte instemmend.

'En je ziet geen onvolkomenheden in dat plan? Zoals bijvoorbeeld dat de hele stad tegen ons in opstand zou kunnen komen en ons haar afhandig zou kunnen maken om Kennit een plezier te doen?'

Moeder schudde haar hoofd; haar gebaren maakten duidelijk dat ze zich daartegen zou verzetten.

'O, dat. Ach, het hele plan zit stikvol onvolkomenheden,' zei Amber luchtig.

Bresker fronste zijn wenkbrauwen. 'Het is wel een gok met Althea's leven als inzet. Ik beschouw dit niet als een grap, Amber.'

'Ik ook niet,' antwoordde de timmerman snel. 'Ik weet dat je je ontzettend veel zorgen maakt. En terecht. Maar ik help je niet door met je mee te gaan tobben. In plaats daarvan kunnen we er maar beter het beste van hopen. Als we er niet in geloven zijn we al verslagen.' Ze stond op, hing de tas met haar gereedschap om haar schouder en keek hem toen medelevend aan. 'Ik weet niet of het ook maar enigszins een troost voor je is. Maar ik weet tot in het diepst van mijn wezen

zeker dat ik Althea weerzie. Wat er daarna gebeurt... wie zal het zeggen. Maar dat is iets dat ik zeker weet.'

De merkwaardige ogen van de timmerman hadden een dromerige blik gekregen. Hun kleur leek te wisselen tussen donker goud en bleek bruin. Er liep een rilling over zijn rug, maar toch voelde hij zich merkwaardig getroost.

Amber schonk hem een glimlach. 'Heeft Kyle nog iets nuttigs losgelaten?' vroeg ze toen.

Bresker schudde met een zuur gezicht zijn hoofd. 'Ik word er doodmoe van om naar hem te luisteren. Hij heeft me al honderd keer tot in de details verteld hoe zowel Vivacia als Wintrow hem hebben verraden. Hij heeft geen goed woord voor ze over. Voor geen van beiden. Ik heb er meer moeite mee me te beheersen als hij zegt dat Althea al haar problemen aan zichzelf te danken heeft en dat ze hetzelfde lot had moeten ondergaan als hij. Hij wil dat we hem onmiddellijk terugbrengen naar Beijerstad. Wanneer ik dat weiger, krijg ik een stroom van verwensingen over me heen. De laatste keer dat ik met hem praatte vroeg hij of Althea en ik soms van meet af aan met Wintrow onder één hoedje hebben gespeeld.' Bresker schudde verbitterd zijn hoofd. 'Je hebt zijn verhaal gehoord hoe Wintrow het schip van hem heeft afgetroggeld, en het vervolgens aan Kennit heeft gegeven. Klinkt jou dat geloofwaardig in de oren?'

Amber haalde haar schouders op. 'Ik ken Wintrow niet. Maar dit weet ik wel: wanneer de omstandigheden ernaar zijn kunnen mensen uitzonderlijke dingen doen. Mensen van wie

je het helemaal niet verwacht. Als het gewicht van de wereld op ze drukt, sluiten de ontwikkelingen en de tijd zich aaneen en gebeuren er ongelooflijke dingen. Kijk om je heen, Bresker. Je vaart langs de rand van de draaikolk. Zo dichtbij dat je niet eens ziet hoe wonderlijk de omstandigheden zijn die ons omringen. We worden naar een climax gestuwd, een kritisch keuzemoment waarin de toekomst van de hele wereld een beslissende wending zal nemen.

Levende schepen worden zich bewust van hun ware verleden. Zeeslagen die nog legendes waren toen jij een kleine jongen was, zijn inmiddels gewoon. De zeeslangen spreken tegen Paragon en Paragon praat tegen ons. Wanneer heeft de mensheid voor het laatst intelligentie toegeschreven aan een andere soort? Wat zal dat betekenen voor je kinderen en kleinkinderen? Je bent gevangen in een grootse stroomversnelling van gebeurtenissen, culminerend in een koersverandering voor de hele wereld.' Ze dempte haar stem en er verscheen een glimlach om haar mond. 'Maar het enige wat je ziet is dat je gescheiden bent van Althea. Het verlies van een levensgezel kan een man brengen tot daden die alle gebeurtenissen vanaf dat moment bepalen. Zie je niet hoe vreemd en tegelijkertijd prachtig dat is? Dat de hele geschiedenis balanceert op een zaak van het menselijke hart?'

Hij keek haar aan en schudde zijn hoofd. 'Zo zie ik het niet, Amber. Zo zie ik het helemaal niet. Het is gewoon mijn leven, en nu ik eindelijk heb ontdekt wat ik nodig heb om gelukkig te zijn, ben ik bereid mijn leven daarvoor te geven.

Dat is alles.'

Ze glimlachte. 'Dat is alles. Je hebt gelijk. En dat is ook altijd 'Alles' geweest'

Bresker haalde huiverend adem. Haar woorden waren doordrenkt met mysterie. 'Ik ben maar een simpele zeeman.'

Moeder had het gesprek gespannen gevolgd. Nu glimlachte ze. Het was een glimlach die zowel gelukzalig was in zijn vredigheid als angstaanjagend in zijn berusting. De uitdrukking op haar gezicht was als een bevestiging van alles wat Amber had gezegd. Bresker voelde zich plotseling in het nauw gedreven door de twee vrouwen. Gedwongen in een richting die hij niet kon benoemen. Hij richtte zijn blik op Moeder. 'U kent uw zoon. Denkt u dat er enige kans is dat we zullen slagen?'

Ze glimlachte, maar er straalde ook bezorgdheid in die glimlach door. Ze haalde haar schouders op.

'Ze denkt dat je zult slagen,' zei Paragon. 'Maar niemand kan zeggen of je zult beseffen dat je bent geslaagd en of het succes ook zal zijn wat je voor jezelf zou hebben gekozen. Maar ze weet dat je zult slagen in wat je van plan bent.'

Hij probeerde te begrijpen wat het schip bedoelde. Toen zuchtte hij. 'Begin jij nu niet ook nog,' zei hij dreigend.

Malta zat aan de tafel van de kapitein. 'Dit is een redelijk aanbod dat ik u doe; een aanbod waar iedereen voordeel bij heeft. Ik zie geen reden waarom u het zou weigeren.' Ze schonk kapitein Rood een betoverende glimlach. Naast haar

hulde de satraap zich in onbewogen zwijgen.

Kapitein Rood keek geschokt en de overige aanwezigen toonden zich net zo verbijsterd. Malta had haar moment goed gekozen. Het moeilijkst was het geweest de satraap over te halen het op haar manier te doen. Ze had hem zorgvuldig aangekleed en opgedoft en hem gesmeekt mee te gaan naar het avondeten in de hut van de kapitein. Vervolgens had hij zich precies aan haar instructies gehouden. Hij was hoffelijk maar niet beminnelijk en hij hulde zich voornamelijk in stilzwijgen. Pas toen de maaltijd voorbij was had hij zijn keel geschraapt en zich tot de kapitein gericht.

'Kapitein Rood, wees zo goed naar Malta Vestrit te luisteren terwijl ze u namens mij een voorstel doet.'

Te verbijsterd om iets anders te doen had kapitein Rood geknikt.

Vervolgens had Malta, in een toespraak die ze eindeloos had geoefend voor de kleine spiegel in haar kamer, het aanbod van de satraap gepresenteerd. Ze wees erop dat geldelijke rijkdom niet de essentie was van de satrapie; waar het om ging was macht. De satraap was niet van plan klinkende munt aan te bieden voor zijn bevrijding, noch zou hij zijn edelen daarom vragen. In plaats daarvan zou hij zelf over de voorwaarden onderhandelen. In bondige bewoordingen maakte ze zijn aanbod duidelijk: erkenning van Kennit als koning van de Piraten Eilanden, een einde aan de overvallen door slavenhalers op de Eilanden en de heenzending van de Kwartse patrouilleschepen. Over de

details zou natuurlijk nog moeten worden onderhandeld met koning Kennit zelf. Misschien zouden ze een handelsovereenkomst kunnen sluiten. Misschien zouden ze het eens kunnen worden over gratie voor de ballingen die wilden terugkeren naar Jamaillia. Malta had het aanbod met opzet gepresenteerd toen bijna iedereen nog aan tafel zat. In haar gesprekken met de bemanning had ze erop gelet welke problemen hun het meest na aan het hart lagen.

Ze had nota genomen van hun angst dat ze bij terugkeer naar Deeldorp hun huizen verbrand zouden aantreffen, maar bovendien van hun verlangen om vrienden en familie in Jamaillia terug te zien en om weer eens op te treden in een van de schitterende theaters van de hoofdstad.

Die wensen had ze in dit aanbod verwerkt. De stilte van de kapitein sprak boekdelen. Hij wreef over zijn kin en liet zijn blik de tafel rond gaan. Toen boog hij zich naar de satraap. 'U hebt gelijk. Ik dacht alleen aan muntgeld, maar dit...' Hij keek hem bijna wantrouwend aan. 'Bent u werkelijk bereid tot een dergelijk aanbod?'

De satraap sprak rustig en waardig. 'Ik zou een dwaas zijn Malta zulke dingen te laten zeggen als ik er niet eerst goed over had nagedacht.'

'Maar waarom komt u nu pas met dit aanbod?'

Dat was een vraag waar Malta hem niet op had voorbereid. Ze hield haar gezicht in de plooi en bleef glimlachen. De afspraak was dat hij dergelijke vragen naar haar zou doorverwijzen, maar ze was niet verrast toen hij hun afspraak

kalm negeerde.

'Omdat ik een man ben die leert van zijn fouten.' Alleen dat al sloeg haar bijna met stomheid, maar wat hij daarna zei deed haar mond bijna openvallen. 'Mijn vertrek uit Jamaillia en de daaropvolgende reis door mijn rijk hebben mijn ogen en oren geopend voor zaken die mijn raadgevers hetzij voor me verborgen hebben gehouden, hetzij zelf niet hebben geweten. Mijn stoutmoedige reis heeft vrucht gedragen. 'Mijn "dwaasheid" om de hoofdstad te verlaten zal in de toekomst worden gezien als grote wijsheid.' Hij glimlachte hoffelijk naar alle aanwezigen. 'Mijn raadgevers en edelen hebben de neiging mijn intelligentie te onderschatten. Dat was een ernstige fout.'

Ze hingen aan zijn lippen. Ook Malta luisterde als betoverd. Zo had ze hem nog nooit gezien.

'Ik bevind mezelf in het gezelschap van piraten, mannen en vrouwen die zijn gemerkt met de schande van de slavernij. Toch bent u niet zoals me altijd is verteld dat u zou zijn. Ik tref hier geen onwetendheid of domheid aan, noch barbarisme en wreedheid.

Ik heb de patrouilleboten gezien waarover met Kwarts een verdrag is gesloten. Maar er zijn er veel te veel in mijn wateren en ze liggen diep in het water dankzij alle schatten die ze zich hebben toegeëigend. Het is maar al te duidelijk dat ik mijn vertrouwen in de verkeerde bondgenoten heb gesteld. De stad Jamaillia is kwetsbaar voor aanvallen door Kwartse schepen. Ik zou er verstandig aan doen bondgenoten te

zoeken wier loyaliteit minder twijfelachtig is. Wie zouden dat beter kunnen zijn dan bondgenoten die al ervaring hebben in de strijd tegen de Kwartsers?'

'Inderdaad. Wie zou u beter als bondgenoot kunnen kiezen?' Kapitein Rood keek met een brede grijns de tafel rond. 'Het spreekt natuurlijk vanzelf dat kapitein Kennit de uiteindelijke beslissingen neemt,' voegde hij eraan toe.

'Maar ik vermoed dat we hem een buit brengen die zwaarder is dan al het goud dat we ooit met hem hebben gedeeld. We zijn maar een paar dagen van Deeldorp. Er wordt onmiddellijk een postvogel gestuurd om Kennit op de hoogte te stellen van de lading die we hem brengen.' Hij hief zijn glas in een heildronk. 'Op losgeld dat meer brengt dan bloed en klinkende munt!'

Terwijl iedereen het glas hief hoorde Malta de roep vanuit het kraaiennest. 'Schip in zicht!'

De mannen aan de tafel keken elkaar wantrouwend aan. Kwartse schepen moesten worden gemeden. De Motlij was zwaar beladen. Er werd op de deur geklopt. 'Binnen!' riep kapitein Rood. Zijn stem klonk geërgerd. Hij verafschuwde alles wat zijn maaltijden verstoorde, om nog maar te zwijgen van een dramatisch moment als dit.

De deur ging open. Daar stond de scheepsjongen, met een blos van opwinding op zijn wangen. 'Kapitein,' verkondigde hij met een brede grens. 'De Vivacia en de Marietta zijn gesignaleerd.'

Kennit zag de sloep van de Motlij met gemengde gevoelens naderbij komen. Sorcor was voor de gelegenheid overgestapt van de Marietta. Gehuld in meters scharlakenrode stof stond hij schuin achter zijn kapitein. Aan diens andere kant stond kapitein Rood, al even opzichtig gekleed. Hij leek te zeer op te gaan in zijn triomf om zich bewust te zijn van de persoonlijke reserves van zijn leider. Tenslotte bezorgde hij koning Kennit een buit die geen van zijn andere kapiteins ooit zou evenaren. Voor een man met zijn theatrale achtergrond was het de ultieme triomf. Hij zou de geschiedenis in gaan als de piratenkapitein die koning Kennit de satraap van geheel Jamaillia ten geschenke had gegeven.

Kapitein Rood was eerst zelf aan boord van de Vivaria gekomen om het nieuws te brengen. Nu stond hij in een dramatische pose naast Kennit terwijl ze toekeken hoe de buit werd afgeleverd. Kennit was zowel euforisch als geïrriteerd. De gevangenneming van de satraap was opmerkelijk en de potentiële winst enorm, maar deze meevaller kwam op een moment waarop hij zich op andere zaken wilde concentreren. Hij wierp een zijdelingse blik op Althea Vestrit die ook aan de reling stond. Naast haar stond Jek. Zoals altijd. De winterwind deed hun haar en Jeks kleurige rokken wapperen en bracht kleur op hun gezicht. Jek was een verbijsterende vrouw: lang, blond en dapper. Maar Althea bekoorde Kennit zoals geen andere vrouw dat kon.

Sinds ze uit haar hut was gekomen en zich vrijelijk over het schip bewoog was hij uiterst behoedzaam geweest. Hij hield

tegenover iedereen vol dat de afschuwelijke droom die ze had gehad het resultaat was van de papaversiroop die hij haar had gegeven tegen de pijn in haar rug. Daarvoor had hij haar in het openbaar zijn verontschuldigingen aangeboden. 'Weet u niet meer dat u klaagde over uw rug?' had hij voorzichtig aangedrongen. 'Dat was toen u zei dat u hield van mannen met kant.'

'Probeer maar niet te doen alsof dat ook maar iets betekende!' zei ze dreigend.

Er verscheen een gekwetste, berustende uitdrukking op zijn gezicht. 'U bent blijkbaar gevoeliger voor papaver dan u wist,' suggereerde hij hoffelijk.

Zijn geluk had ervoor gezorgd dat hij haar kon tooien zoals hij dat wilde. Door haar gebrek aan kleren was ze gedwongen de kleding te accepteren die hij uitkoos uit wat hij had buitgemaakt. Samen met juwelen, parfums en kleurige sjaals. Jek maakte onbeschaamd gebruik van al deze vrouwelijke rijkdommen, maar Althea had zich er dagenlang tegen verzet. Zelfs nu nog kleedde ze zich zo eenvoudig mogelijk, in een zijden broek en een damasten vest. Het schonk hem genoegen dat hij de kleuren koos die ze droeg en dat hij de kleren die zich om haar lichaam voegden had aangeraakt. Hoe lang zou ze onberoerd kunnen blijven door zoveel vrijgevigheid? Als een gekooide vogel had ze uiteindelijk geen andere keus dan op zijn hand te fladderen.

Ze ontweek hem zoveel mogelijk, maar Vivacia was geen groot schip. In plaats van hem uit te schelden en te dreigen

hem te vermoorden schonk ze hem nu nog slechts moordlustige blikken waarop hij reageerde met verdrietige ongerustheid en zorgelijke hoffelijkheid. Diep van binnen voelde hij een perverse vrolijkheid vanwege haar hachelijke situatie. Hij had een macht over haar die hij nooit had kunnen voorzien. Ze beschouwde zichzelf als een slachtoffer van groot onrecht maar werd behandeld als de hysterische aanklaagster van een onschuldig man. Wanneer ze over de verkrachting begon werd daarop gereageerd met medelijden, eerder dan met gedeelde verontwaardiging. Zelfs Jek, die hem haatte omdat hij de Paragon tot zinken had gebracht, had haar reserves ten aanzien van Althea's beschuldiging. Het gebrek aan steun was ongetwijfeld erg ontmoedigend voor haar verlangen hem te vermoorden. De meeste bemanningsleden kon het niet schelen wat hij wel of niet had gedaan. Hij was hun kapitein en de piraten waren nooit overdreven moralistisch geweest. Degenen die het meest op Etta waren gesteld, maakten zich bezorgder over haar afwezigheid dan over Althea. Een paar schenen te denken dat Etta op de een of andere manier onrecht was aangedaan. Dat was waarschijnlijk ook wat Wintrow het meest dwarszat. Hij praatte er nooit rechtstreeks over, maar van tijd tot tijd betrapte Kennit hem erop dat hij hem onderzoekend aankeek. Gelukkig was dat niet vaak. In plaats daarvan besteedde de jongen het grootste deel van zijn tijd aan vergeefse pogingen om een band met zijn tante te scheppen.

Althea negeerde haar neef volledig, maar Wintrow hield

vol. Het was duidelijk dat hij op een verzoening hoopte. Om hem bezig te houden had Kennit hem het commando gegeven over de dagelijkse taken op het schip. Zijn verstand was aanzienlijk scherper dan dat van Jola. Als de omstandigheden anders waren geweest zou Kennit hem tot eerste stuurman hebben gepromoveerd. Hij bezat beslist leidinggevende kwaliteiten.

Wat aan Kennit knaagde was dat hij geen moment meer alleen met Althea had gehad. Voor zover hij wist bracht ze haar tijd door bij het boegbeeld op het voordek als ze niet in de hut was die ze met Jek deelde. Dat amuseerde Kennit, want hij wist dat het schip haar uiterste best deed haar te overtuigen dat Kennit niet kon hebben gedaan waarvan ze hem beschuldigde. En het was vooral Vivacia's houding die Althea aan zichzelf deed twijfelen. Wanneer hij 's avonds zelf naar het voordek kwam om met Vivacia te praten, haastte Althea zich niet langer weg, maar trok ze zich een eindje terug en luisterde ze mee met hun gesprekken. Ze sloeg al zijn bewegingen gade in een poging het monster te zien dat in hem school. Zijn facade daagde haar uit.

Terwijl de sloep dichterbij kwam zag Kennit dat deze niet alleen de satraap bevatte, luisterrijk in zijn geleende kledij, maar ook een van zijn vrouwen. De satraap keek strak voor zich uit, zonder acht te slaan op de zeeslangen die hem escorteerden, maar de jonge vrouw staarde met een bleek gezicht omhoog. Zelfs op deze afstand leken haar donkere ogen reusachtig. De merkwaardig gevormde tulband op haar

hoofd was ongetwijfeld de nieuwste mode in Jamaillia. Hij betrapte zich erop dat hij zich afvroeg hoe Althea eruit zou zien met een dergelijke hoofdtooi.

Althea wierp een zijdelingse blik op Wintrow die neerkeek op de naderende sloep van de Motlij. Hij was rijper geworden sinds zijn vertrek uit Beijerstad. Ze vond het bijna griezelig om naar zijn profiel te kijken. De gelijkenis was zo sterk dat het leek alsof ze naar een mannelijke uitvoering van zichzelf keek. Het feit dat hij zo op haar leek, maakte zijn verraad op de een of andere manier nog ondraaglijker. Ze zou hem nooit kunnen vergeven.

Een zweem van afkeuring drong via haar handen die op de reling rustten tot haar door. 'Ik weet het, ik moet het van me afzetten,' fluisterde ze. Het schip had er herhaaldelijk op aangedrongen dat ze haar woede losliet. Maar als ze dat deed bleef ze alleen met haar verdriet, haar pijn. Woede was gemakkelijker. Haar woede kon ze naar buiten richten terwijl haar verdriet haar van binnenuit verteerde.

Ze kon het niet loslaten. De verkrachting was volkomen onwaarschijnlijk en diende geen enkele logica. Dat kon ze niet bestrijden. Het was de daad van een krankzinnige, maar de beschaafde, sluwe kapitein Kennit was bepaald niet krankzinnig. Wat was er gebeurd? Beelden van Devon en Keffria vermengden zich met haar herinneringen aan de verkrachting. Kon het waar zijn wat hij zei? Kon het een verwrongen droom zijn geweest, als gevolg van de

papaversiroop? Het schip had geprobeerd haar te kalmeren door te suggereren dat het misschien iemand anders van de bemanning was geweest. Althea weigerde dat te geloven. Ze klampte zich vast aan de waarheid zoals ze zich vastklampte aan haar overtuiging dat ze geestelijk niets mankeerde, want door het een los te laten zou ze het ander ontkennen.

In zekere zin deed het er niet toe of Kennit haar had verkracht of niet, dacht ze woedend. Hij had Bresker gedood en de Paragon tot zinken gebracht. Dat waren op zich al genoeg redenen om hem te haten. Zelfs haar geliefde Vivacia was haar ontnomen en zo ingrijpend veranderd dat haar gedachten en ideeën Althea soms volledig vreemd voorkwamen. Al haar oordelen waren gebaseerd op haar onderliggende drakennatuur. Eens was Althea er zeker van geweest dat ze het schip kende tot in het diepst van haar wezen. Nu zag ze vaak een glimp van de vreemde die onder de oppervlakte school. Vivacia maakte zich grote zorgen over de benarde situatie van de zeeslangen. Haar toewijding die eens de familie Vestrit had gegolden, ging nu uit naar de geschubde dieren.

Even duidelijk alsof het boegbeeld hardop had gesproken, voelde Althea haar gedachten door hun hernieuwde band. Misgun je me dat ik eindelijk mijn ware ik heb gevonden? Zou ik me anders moeten voordoen om jou te plezieren? Dat zou een leugen zijn. Zou je liever houden van een leugen dan me kennen zoals ik werkelijk ben?

Natuurlijk niet.

Toch voelde ze zich stuurloos en alleen door het feit dat het schip zich van haar af had gekeerd. Ze klampte zich vast aan een gruwelijke werkelijkheid die volgens anderen slechts een droom was geweest. Hoe kon ze het van zich afzetten wanneer ze er telkens opnieuw mee werd geconfronteerd in haar dromen? Ze was de tel kwijt hoe vaak Jek haar al wakker had moeten schudden uit zo'n nachtmerrie. In haar dromen stierf ze met Bresker de verdrinkingsdood waarna ze in een donkere kooi wanhopig naar adem snakte. Het slaapgebrek eiste zijn tol. Ze voelde zich kwetsbaar en onzeker. Ze verlangde naar Vivacia zoals ze vroeger was geweest: een spiegel en een versterking van haarzelf. Ze verlangde naar Bresker, die haar had gekend tot in het diepst van haar ziel. Ze voelde zich stuurloos, op drift, zonder een verwante geest om haar te ankeren.

'Er is iets met die jonge vrouw in de boot,' mompelde Vivacia. 'Voel je het ook?'

'Ik voel niets,' antwoordde Althea en wenste dat het waar was.

Met haar hart in haar keel keek Malta omhoog naar het schip. De hoge golven, de ijzige mist van waterdruppels, de wind die de kleine sloep voortdreef en vooral de wild voortjagende zeeslangen joegen haar angst aan. Wanneer de schepselen naast de sloep hun kop uit het water staken en haar aankeken met hun gouden, zilveren of bronzen ogen, was het alsof ze tot in het diepst van haar ziel probeerden

door te dringen. Alsof ze haar tot een van hen probeerden te maken. Doodsbang richtte ze haar blik op de Vivacia om de geschubde monsters niet te zien.

Ze hield zichzelf voor dat ze de wachtende piratenkoning beheerst tegemoet moest treden. De voltallige bemanning van de Motlij had zijn energie gestoken in hun voorbereidingen. In hun gretigheid dat Kennit de volle omvang van hun weelderige gift zou erkennen, hadden ze de satraap gebaad en kostbaarder gekleed dan toen ze hem voor het eerst had gezien, op het bal in Beijerstad. De aandacht had zijn eigenwaan doen stijgen tot een bijna ondraaglijke hoogte. Malta was ook niet vergeten. Een potige dekknecht met een bleke tatoeage van een slang naast zijn neus had erop gestaan haar gezicht te beschilderen. Ze had nog nooit zulke schoonheidsmiddelen en instrumenten gezien. Een ander had haar tulband gevormd, terwijl weer een ander haar sieraden, haar parfum en haar gewaad had uitgekozen uit het allerbeste dat zich in de ruimen bevond. Malta was euforisch geweest door deze hulp bij haar rol, alles met de bedoeling het geschenk nog extravaganter te doen lijken. Ze zou hun inspanningen niet beschamen. Terwijl ze naar de Vivacia keek probeerde ze zich niet af te vragen of haar vader nog leefde en zo ja, wat hij zou vinden van haar verandering.

Toen zag ze Wintrow aan de reling staan. Ongelovig richtte ze zich half op in de sloep. 'Wintrow!' riep ze onstuimig naar haar broer. Hij keek haar nogal onnozel aan. Een lange gedaante met goudblond haar deed even haar hoop hoog

oplaaien, maar het was niet haar vader die op haar neerkeek. Het was een vrouw. De satraap wierp haar een dreigende blik toe vanwege haar gebrek aan decorum, maar ze negeerde hem. Ongerust liet ze haar blik over de wachtenden gaan, in de hoop dat Kyle Haven een stap naar voren zou doen. In plaats daarvan was het haar tante Althea die haar hand ophief en naar haar wees.

Althea leunde hachelijk ver over de reling. Ze greep Jeks arm en wees nadrukkelijk naar het meisje in de sloep. 'Bij de adem van Sa! Dat is Malta!'

'Dat kan niet!' Wintrow ging bij zijn tante staan. 'Ze lijkt wel erg op Malta,' moest hij toen aarzelend bekennen. 'Wie is Malta?' vroeg Kennit ondanks zichzelf.

'Mijn zusje,' zei Wintrow. 'Ze lijkt erg veel op haar, maar het bestaat niet dat ze het is.'

'Nee, dat zou wel erg toevallig zijn. Maar we zullen het spoedig zien,' zei Kennit opgewekt. De wind leek zijn woorden fluisterend te herhalen. Zijn maag kromp samen en hij hief zijn hand op, zogenaamd om zijn haar glad te strijken.

Toeval bestaat niet,' fluisterde de amulet in zijn oor. 'Volgens de leer van Sa is alles voorbestemd.' Zacht als een ademtocht voegde hij eraan toe: 'Dit zal je geen geluk brengen maar de dood. Sa zal je straffen omdat je Etta in de steek hebt gelaten.'

Kennit snoof en vouwde nonchalant zijn handen achter zijn rug. Hij had de hoer niet in de steek gelaten; hij had haar

eenvoudig opzijgezet voor later. Sa zou hem niet straffen. Niemand zou hem straffen. De grootste buit ging naar de stoutmoedigste mannen. Hij glimlachte terwijl hij zijn hand over zijn pols legde en de amulet het zwijgen oplegde.

Toen liet Wintrow zich horen en een rilling van angst liep over Kennits rug. De jongen staarde naar de naderende sloep en het opgeheven gezicht van het meisje en zei bijna dromerig: Toeval bestaat niet. Alles is voorbestemd. Aldus de leer van Sa.'

Malta staarde omhoog, verlamd van angst en ontsteltenis. Wat had dit te betekenen? Had Althea zich aangesloten bij de piraten van Kennit in plaats van het levende schip van de familie te redden? En hoe zat het met Wintrow? Bij de flank van het schip aangekomen werd de satraap als eerste aan boord gehesen. Onder aanmoedigingen van de zeelieden greep ze vervolgens zelf de touwladder die haar werd toegeworpen. Een van de bemanningsleden van de Motlij vergezelde haar terwijl ze langs de akelig zwaaiende constructie van doorweekt, ruw touw omhoogklom. De inspannende klim was vergeten zodra ze de reling greep en aan boord werd geholpen. Een vreemde energie leek bezit van haar te nemen. Ze vergat naar koning Kennit te kijken maar zocht naar haar vader tussen de gezichten.

Plotseling stond Wintrow voor haar. Hij sloeg zijn armen om haar heen en zijn omhelzing was mannelijker dan ze van haar spichtige broer had verwacht. Hij was gegroeid en een

gespierde verschijning geworden. Toen hij haar begroette - 'Malta! Sa zelf heeft je veilig bij ons gebracht!' - deed zijn diepe stem haar aan die van haar vader denken. Ze was geschokt door de tranen die plotseling in haar ogen brandden, en door de manier waarop ze zich aan hem vastklampte, onredelijk dankbaar voor zijn kracht en zijn welkom. Ineens besefte ze dat ook Althea haar armen om haar heen had geslagen. 'Maar hoe kan dat? Hoe ben je hier verzeild geraakt?' vroeg haar tante.

Ze had echter eerst zelf een vraag te stellen. 'Waar is papa?' vroeg ze ademloos aan haar broer. Hij was zo lang geworden dat ze naar hem moest opkijken.

Zijn gekwelde zwijgen vertelde haar genoeg. 'Niet hier,' zei hij voorzichtig en ze was wel zo verstandig niet te vragen waar hij dan wel was. Hij was verdwenen, voorgoed, en ze had alles doorstaan, alles geriskeerd voor niets. Haar vader was dood.

Toen klonk de stem van het schip en daarin hoorde ze een timbre dat ze al eerder had gehoord: toen Tintaglia tot haar sprak via de droomdoos. Met een schok werd ze zich bewust van hun verwantschap toen het schip haar begroette: 'Blij je te zien. Wees welkom, Drakenvriend.'

HOOFDSTUK 31
Onderhandelingstroeven

~

Alle ogen keerden zich naar het boegbeeld. Malta maakte zich los uit Wintrows omhelzing. Niemand behalve zij leek te beseffen dat het schip tegen haar had gesproken. In plaats daarvan gingen de blikken van de satraap naar het boegbeeld en weer terug. Cosgo staarde verbijsterd naar het bewegende, sprekende beeld maar Malta's blikken gleden langs hem heen. Naast de satraap stond een lange, donkere man met een houten been. Zijn knappe, beheerste gezicht drukte ongenoegen uit. De zelfverzekerde uitdrukking op het gezicht van kapitein Rood, die naast hem stond, verbleekte. Dit moest kapitein Kennit zijn, besefte Malta. Koning van de Piraten Eilanden. Ze maakte gebruik van de afleiding om hem taxerend op te nemen. Ondanks zijn aantrekkelijkheid wantrouwde ze hem onmiddellijk. Net als Roed Caern in Beijerstad straalde hij gevaar uit. Ooit zou ze hem mysterieus en verleidelijk hebben gevonden. Inmiddels was ze wijzer geworden. Deze man zou niet zo gemakkelijk te manipuleren zijn als kapitein Rood.

'Ben je te verlegen om me tegen te spreken?' zei het schip hartelijk en uitnodigend.

Ze wierp het boegbeeld een wanhopige, smekende blik toe. Het zou niet goed zijn als de man met het houten been haar een bijzonder belang toedichtte. Ze was niet meer dan de raadgeefster van de satraap. Zag ze begrip opflakkeren in

Vivacia's ogen?

De satraap leek beledigd door de aanmoedigende woorden van het schip. Hij dacht dat ze het tegen hem had. 'Wees gegroet, levend schip,' zei hij stijfjes. Zijn korte moment van verwondering was voorbij. Malta veronderstelde dat een leven gevuld met telkens nieuwe en verrassende geschenken daar debet aan was. Er was geen wonder dat hem lang kon verbazen. Zijn dankbaarheid was eveneens van korte duur. Gelukkig scheen hij zich haar advies te herinneren: 'Gedraag u niet als een gevangene, noch als een smekeling.'

Hij keerde zich naar Kennit zonder groet of buiging. 'Kapitein Kennit,' zei hij ernstig. Zijn officiële erkenning van Kennit als koning van de Piraten Eilanden was een van de onderhandelingspunten.

Kennit bekeek hem koel en geamuseerdheid. 'Satraap Cosgo,' zei hij bijna amicaal, daarmee meteen duidelijk makend dat hij hen als gelijken beschouwde. De blik van de satraap werd nog ijziger. Wilt u mij maar volgen?' Kennit gebaarde en trok licht zijn wenkbrauwen op. Wintrow, kom mee.' In Malta's oren klonk het alsof hij het tegen een hond had of een bediende.

'Malta!' De ijzige stem van de satraap herinnerde haar aan haar plichten.

Ze moest een façade ophouden. Op een moment als dit kon ze niet Wintrows zuster zijn of Althea's nicht. 'Vraag me nu niets,' zei ze zacht. 'Later moeten we praten. Vertrouw me, alsjeblieft. Laat me mijn gang gaan.' Ze keerde hen de rug toe,

maar Althea's ogen waren hard als vuursteen. Wintrow haastte zich gehoor te geven aan de oproep van zijn kapitein.

'Hoe is ze hier terechtgekomen? Wat heeft dit te betekenen?' vroeg Althea terwijl de anderen het voordek verlieten. 'Ze is je nicht.' Jek keek Malta met grote ogen na.

'Alsof dat ook maar iets duidelijk maakt! Ik zal me beheersen en me er niet mee bemoeien. Niet omdat ze zo'n vat vol wijsheid is, maar omdat er niets anders is wat ik kan doen. Ik hoop dat ze beseft wat een verraderlijke slang Kennit is.'

'Althea,' waarschuwde het schip haar vermoeid.

Althea keerde zich weer naar het schip. Waarom begroette je hem als Drakenvriend? Is de satraap dat dan?'

'Ik had het niet tegen de satraap,' antwoordde het schip ontwijkend. 'Maar daar wil ik nu liever niet over praten.'

Waarom niet?' vroeg Althea.

'Omdat ik me zorgen maak over andere dingen,' antwoordde Vivacia.

Althea zuchtte. 'Je zeeslangen. De noodzaak dat ze worden teruggeleid naar de rivier en stroomopwaarts worden geloodst. Ik heb er nog altijd moeite mee je als een draak te zien.' En ze had er nog meer moeite mee te accepteren dat Vivacia's eerste loyaliteit nu bij de zeeslangen lag. Dat die nu belangrijker waren dan de Vestrits. Maar als dat zo was, waren ze misschien ook belangrijker dan Kennit. Ze deed een kinderlijke poging een wig te drijven tussen het schip en de

kapitein. Waarom eis je dat niet gewoon van Kennit? Of ben je bang dat hij nee zegt?'

Vivacia zweeg en in die stilte maakte Althea zich los van haar eigen zorgen. Het was alsof ze hoog werd opgetild door een golf en plotseling verder kon kijken. Ze zag hoe Vivacia was opgesloten, een draak in een lichaam van hout, afhankelijk van de mannen die haar zeilen hesen en van de wind die haar zeilen deed bollen. Ineens besefte ze dat er vele soorten verkrachting waren. Toch klonken haar volgende woorden haar kinderlijk in de oren. 'Als je weer van mij was, zouden we onmiddellijk vertrekken.'

'Ik voel dat je het meent en daar ben ik je dankbaar voor.'

Althea was Jek bijna vergeten. 'Je zou hem kunnen dwingen,' zei ze op dat moment. 'Je zou hem kunnen dreigen je naden open te zetten.'

Vivacia glimlachte bitter. 'Ik ben de krankzinnige Paragon niet. Nee, ik zou nooit mijn hele bemanning in gevaar brengen.' Althea voelde dat ze zuchtte. 'Kennit buigt niet voor eisen of dreigementen. Zelfs als ik het zou willen, zou zijn trots hem dwingen zich tegen me te verzetten. Hiervoor moet ik weer een beroep doen op de wijsheid van je familie, Althea. Ik zal moeten onderhandelen, maar ik heb niets te bieden.'

Althea probeerde koel na te denken. 'Wat wil je van hem? En wat kunnen wij hem bieden?'

'Ik wil dat hij me zo snel mogelijk naar de Wilde Regenrivier brengt, naar de stranden waar de draken hun

cocons maken. Daar moet ik de hele winter bij de zeeslangen blijven en ze beschermen tot ze uit hun cocon komen.' Ze lachte hulpeloos. 'Het zou zelfs nog beter zijn als een escorte van zijn schepen mijn arme, vermoeide zeeslangen op hun lange reis zou vergezellen. Maar dat staat allemaal haaks op Kennits eigen belangen.'

Hoe had ze zo dom kunnen zijn, vroeg Althea zich af. Waarom had ze dit niet eerder beseft? 'Als hij de zeeslangen helpt, is hij ze kwijt. Ze verdwijnen om draken te worden. Daarmee verliest hij een machtig wapen tegen Jamaillia.'

'Schicht was maar al te gretig om te pronken met haar kracht. Ze had dit niet voorzien.' Het schip schudde haar hoofd. Wat je tweede vraagt betreft, ik kan hem niets bieden dat hij niet al bezit.'

'De draken zouden kunnen aanbieden terug te keren en hem te helpen nadat ze zijn uitgekomen,' opperde Jek.

Vivacia schudde haar hoofd. 'Het is niet aan mij om ze op die manier te binden. Zelfs als ik dat zou kunnen, dan zou ik het niet willen. Het is al erg genoeg dat ik de mensen moet dienen zolang mijn toverhout beklijft. Ik ben niet van plan de volgende generatie aan banden te leggen.'

Jek rolde ongedurig met haar schouders. 'Het is zinloos. Er is niets wat hij wil en wat hij al niet heeft.' Ze glimlachte vreugdeloos. 'Behalve Althea.'

Een verschrikkelijke stilte volgde op haar woorden.

Net nu Etta nuttig zou zijn geweest was ze er niet, dacht

Kennit geërgerd. Hij moest alles zelf regelen, want Wintrow leek volledig de kluts kwijt door de verschijning van zijn zuster. 'Zorg dat er stoelen en een tafel in de kaartenkamer worden gezet. En haal wat te eten en te drinken,' droeg hij hem haastig op.

'Ik zal hem wel even helpen,' bood Sorcor opgewekt aan en volgde Wintrow met dreunende tred. Dat was ook maar beter. Sorcor en zijn familie hadden erg geleden onder de handen van de belastinggaarders van de satraap en zijn slavenmeesters. Met een slok te veel op had hij maar al te vaak haarfijn uit de doeken gedaan wat hij zou doen als hij de satraap ooit in zijn vingers kreeg. Daarom was het verstandig als hij niet de kans kreeg daar nu bij stil te staan.

Kennit volgde hen op zijn gemak om Wintrow en Sorcor de tijd te geven alles in gereedheid te brengen. Hij zag dat de jonge vrouw naar zijn houten been keek. Malta Vestrit leek op haar vader. Kyle Havens arrogantie sprak uit haar opeengeklemde lippen en de wantrouwende blik in haar ogen. Plotseling bleef hij staan en duwde hij zijn stomp in haar richting. 'Afgebeten door een zeeslang,' vertelde hij haar nonchalant. 'Dat is een risico van het leven op zee.'

De satraap deinsde terug en leek meer van streek dan zijn jeugdige begeleidster. Kennit verbeet een glimlach. Natuurlijk! Hij was even vergeten dat de Jamaillianen een heilige afschuw hadden van lichamelijke misvormingen. Kon hij daar gebruik van maken? Kapitein Rood had het voorstel van de satraap toegelicht. Het was een verbijsterend aanbod,

dacht Kennit opgewekt. En nog maar het eerste.

Kennit loodste hen de kaartenkamer binnen. Alles was in gereedheid gebracht. Wintrow had een zwaar kleed over de tafel gelegd en er zilveren kandelaars op gezet. Hij stond met een zilveren blad klaar, met daarop een verzameling flessen en glimmende potten met genotmiddelen afkomstig van de Zuideilanden. Verder stonden er glazen en kroezen voor de verschillende drankjes. Een gepast vertoon van rijkdom zonder buitensporig te zijn. Kennit gebaarde naar de tafel. 'Komt u binnen, komt u binnen. Wintrow, wil jij ons iets inschenken?'

Malta Vestrit keek de hut rond. 'Deze hut is ongetwijfeld erg veranderd sinds u hem voor het laatst hebt gezien, Concubine,' kon Kennit niet nalaten op te merken. 'Ik hoop dat u zich net zo op uw gemak zult voelen als toen uw vader hier nog resideerde.'

Dat lokte een onverwachte reactie uit. 'Malta Vestrit is niet een van mijn concubines. U kunt haar aanspreken als Raadsvrouwe,' zei de satraap uit de hoogte.

Nog boeiender was Malta's reactie. Ze werd bleek en probeerde wanhopig haar verdriet te maskeren.

Die zwakheid zou hij tegen haar moeten gebruiken. Kapitein Rood had hem gewaarschuwd dat ze een geslepen onderhandelaar was. Misschien zou ze iets minder scherp zijn als ze van streek was. Hij hield zijn hoofd schuin en haalde vluchtig zijn schouders op. 'Jammer dat kapitein Haven betrokken raakte bij de slavenhandel. Als hij die keuze niet

had gemaakt zou dit schip misschien nog van hem zijn. U bent zich ongetwijfeld bewust van mijn belofte aan mijn mensen. Ik zal de Piraten Eilanden bevrijden van de slavenhalers. De overmeestering van de Vivacia was een van mijn eerste stappen.' Hij schonk haar een glimlach.

Ze bewoog vluchtig haar lippen, maar haar wanhopige vragen bleven onuitgesproken.

'We zijn hier om te onderhandelen over mijn terugkeer naar Jamaillia,' zei de satraap kortaf. Hij zat al aan de onderhandelingstafel. De anderen hadden wel een stoel uitgekozen maar stonden nog, wachtend op Kennit. Deze inachtneming van de wellevendheid ontging de piraat niet.

'Natuurlijk.' Hij glimlachte breed en hinkte naar het hoofd van de tafel. 'Wintrow!' De jongen trok gehoorzaam de stoel naar achteren en pakte Ken-nits kruk aan toen deze was gaan zitten. 'Gaat u zitten,' zei Kennit uitnodigend. De anderen namen hun plaatsen in. Sorcor zat rechts van Kennit en naast hem zat kapitein Rood. Wintrow ging links naast Kennit zitten. Malta en de satraap zaten tegenover hem. Ze had zichzelf weer in de hand, zette haar ellebogen op tafel en legde afwachtend haar handen tegen elkaar.

Kennit maakte het zich gemakkelijk. 'Het spreekt vanzelf dat uw vader nog leeft. Hij bevindt zich onder mijn hoede. Niet op dit schip, natuurlijk. Daarvoor had Kyle Haven te veel kwaad bloed gezet bij de bemanning. Maar hij is volkomen veilig waar hij is. Als we vandaag een bevredigend resultaat weten te bereiken, maak ik hem misschien onderdeel van de

overeenkomst, als een gebaar jegens Raadsvrouwe Malta Vestrit, in nederige dankbaarheid voor haar hulp bij de onderhandelingen.'

Er verscheen een blos van woede op het jongensachtige gezicht van de satraap. Mooi. Hij had verdeeldheid gezaaid. Malta had haar ogen neergeslagen, maar hij had de hoop gezien die daarin oplaaide. Ze had er nu belang bij Kennit gunstig te stemmen. Dat was plotseling belangrijker geworden dan de satraap beschermen.

Ze haalde diep adem. 'Dat is buitengewoon vriendelijk van u, kapitein Kennit,' zei ze met vaste stem. 'Maar mijn belangen liggen vandaag niet bij mijn familie.' Ze probeerde de blik te vangen van de satraap, maar deze staarde onbewogen naar Kennit. 'Ik ben hier als loyaal onderdaan van de satraap.' Ze deed haar best het oprecht te laten klinken, maar Kennit hoorde de twijfel in haar stem.

'Natuurlijk, m'n beste. Natuurlijk,' zei hij spinnend. Hij was klaar om te beginnen.

Bresker probeerde even een dutje te doen. Ze waren op nauwelijks een etmaal varen van Deeldorp. Hij ging verliggen en rolde zich in Althea's deken. Het ding rook nog naar haar. In plaats van hem te troosten maakte het hem bijna ziek van verlangen. Hij maakte zich grote zorgen. Wat zou er gebeuren als hun plannen mislukten? Alles was de laatste paar dagen goed gegaan, hield hij zichzelf voor. Het moreel van de bemanning was enorm verbeterd. Een dag aan wal, vers vlees

en verse groenten, plus de triomf over het 'stelen' van Kennits moeder hadden hun zelfvertrouwen weer op peil gebracht. Moeder zelf leek hen ook op te vrolijken. Wanneer het weer haar van het voordek verdreef ging ze naar de keuken van het schip waar ze blijk gaf van een gave om scheepsbeschuit te veranderen in een soort deegachtige pudding waar de mannen dol op waren. Het meest bemoedigend vond Bresker dat Flek hem had verzekerd dat de mannen alles op alles zouden zetten om Althea terug te krijgen. Sommigen uit loyaliteit jegens haar, anderen om zich te revancheren voor het pak rammel dat ze van de piraten hadden gekregen.

Een diep, herhaald geluid drong tot Bresker door. Van slapen zou niets meer komen. Hij rolde uit zijn kooi, wreef de slaap uit zijn ogen en schoot in zijn schoenen. Buiten scheen een kil winters zonnetje en er stond een frisse wind. Paragon sneed moeiteloos door de golven. De bemanning barstte plotseling los in gezang en toen hij omhoog keek zag hij dat er zeilen werden bijgezet. Ineens wist hij waar hij wakker van was geworden. Paragons diepe stem deed het dek trillen. Hij zong een zeemansliedje. Er liep een koude rilling over Breskers rug, maar toen kon hij ook wel zingen. Hij wist maar al te goed hoe de stemming van een levend schip de bemanning konden beïnvloeden, maar dit was iets dat hem verraste. De bemanning in het want werkte naar hartelust. Toen hij zich naar voren haastte kwam hij Semoy tegen. 'Dit is een te goede wind om te verspillen, kapitein!' De stuurman keek zijn kapitein grijnzend aan. 'Ik denk dat we Deeldorp

morgen voor het middaguur in zicht krijgen als we met alle zeilen blijven varen!' Hij tuurde vastberaden voor zich uit. 'We zullen Althea terugkrijgen, kapitein. U zult het zien.'

Bresker knikte en glimlachte onzeker. Op het voordek trof hij Amber en Moeder. Iemand had Paragons lange, donkere haar in een krijgersstaart gevlochten. Wat is hier aan de hand?' vroeg Bresker zacht en ongelovig.

Paragon draaide zijn hoofd om, zijn mond wijd open voor de laatste tonen van zijn lied. Toen zweeg hij abrupt. 'Goedemiddag, kapitein Trell,' bulderde hij.

Amber schaterde het uit. 'Ik weet niet wat het is maar hij is vandaag onweerstaanbaar. Misschien komt het omdat Moeder klaar is met het lezen van zijn logboeken of gewoon omdat hij...'

'Een besluit heeft genomen!' verkondigde Paragon. 'Ik heb een besluit genomen, Bresker. Helemaal zelfstandig. Dat heb ik nog nooit eerder gedaan. Ik heb besloten mijn hele hart te leggen in wat ik doe. Niet voor jou, maar voor mezelf. Ik geloof dat we zullen slagen. En Moeder gelooft het ook. Ze is ervan overtuigd dat wij samen Kennit tot rede moeten kunnen brengen.'

De oude vrouw glimlachte vriendelijk. De kille wind toverde een blos op haar wangen. Op een merkwaardige manier leek ze tegelijkertijd brozer en vitaler te zijn geworden. Ze knikte goedkeurend bij Paragons woorden.

'De logboeken hebben een rol gespeeld, Bresker, maar ze zijn niet het belangrijkste. Het belangrijkste ben ikzelf. Het

heeft me goed gedaan terug te kijken en mijn reizen door de ogen van mijn kapiteins te zien. De plekken waar ik ben geweest, en de dingen die ik heb gezien in mijn leven als schip... dat is allemaal van mij.' Hij wendde zich van Bresker af. Met gesloten ogen leek hij toch uit te kijken over het water. 'De pijn was daar maar een deel van,' vervolgde hij zacht. 'Ik heb hiervoor andere levens gehad en die zijn ook van mij. Ik kan al mijn verledens om me heen verzamelen en mijn eigen toekomst bepalen. Ik hoef niet te zijn wat iemand van me heeft gemaakt, Bresker. Ik kan gewoon Paragon zijn.'

Bresker nam zijn handen van de reling. Hoorden de anderen de wanhoop achter de hoopvolle woorden van het schip? Als Paragon faalde bij deze laatste poging compleet te worden zou het schip waarschijnlijk nog verder wegzinken in krankzinnigheid. 'Dat weet ik,' zei hij warm. Ergens heel diep van binnen wist hij dat het een leugen was. Het gaf hem een akelig gevoel. Alsof hij ineens heel oud was. Hij durfde niet te vertrouwen op de plotselinge euforie van het schip.

'Schip in zicht!' klonk Fleks heldere stem uit het kraaiennest. 'Schepen in zicht!' verbeterde hij zichzelf. 'Een heleboel. Jamailliaanse schepen.'

'Dat lijkt me erg onwaarschijnlijk,' zei Bresker.

'Moet ik even naar boven gaan om te kijken?' bood Amber aan.

'Nee, ik ga zelf wel.' Hij moest even alleen zijn om over de situatie na te denken. Hij was het want nog niet in geweest sinds ze het hadden gerepareerd. Dus hij kon meteen

controleren of de reparaties standhielden.

Al gauw had hij geen aandacht meer voor het gerepareerde want. Flek had gelijk. De schepen in de verte waren afkomstig uit Jamaillia. De rommelige vloot voerde niet alleen de kleuren van Jamaillia, maar ook de vlag van de satrapie. Op het dek van verscheidene grotere schepen ontdekte hij ballista's en andere belegeringswapens. Dit was geen handelsvloot. Dezelfde wind die Paragon naar het noorden dreef, naar Deeldorp, deed ook hun zeilen bollen. Bresker betwijfelde dat ze op weg waren naar het zeeroversnest. Toch had hij er geen enkele behoefte aan hun aandacht te trekken.

Weer op het dek gaf hij Semoy opdracht snelheid te minderen. 'Heel geleidelijk. Het moet lijken alsof we alleen maar achter raken door hun snelheid, niet alsof we een confrontatie proberen te vermijden. Ze hebben geen reden om nieuwsgierig naar ons te zijn dus laten we ze die ook niet geven.'

'Althea zei iets over geruchten die de ronde deden in Deeldorp,' zei Amber. 'Ze dacht dat het een sterk verhaal was, meer niet. Iets over de Beijerstadse vaarders die de satraap beledigd zouden hebben, waarop Jamaillia een vloot zou sturen om de stad te straffen.'

'Het is net zo waarschijnlijk dat de satraap eindelijk genoeg heeft gekregen van zowel echte piraten als rovers die zich vermommen als Kwartse patrouilleschepen.'

'Dan staan ze misschien wel aan onze kant? Tegen Kennit?' opperde Amber.

Bresker schudde zijn hoofd en lachte honend. 'Ze zijn ongetwijfeld net zo gebrand op plunderen en het buitmaken van slaven als op het zuiveren van de wateren van piraten. Elk schip dat ze overmeesteren houden ze, inclusief de bemanning. Nee. We mogen tot Sa bidden dat ze de Vivacia niet in zicht krijgen. Want als ze het schip overvallen zullen we Althea waarschijnlijk moeten terugkopen op de slavenmarkt.'

'Breng nog eens wat meer kaarsen, Wintrow,' stelde Kennit vrolijk voor.

Wintrow smoorde een zucht en stond op. De satraap zag eruit als een hologige geest en de verf stak sterk af tegen Malta's bleke gezicht. Zelfs kapitein Rood en Sorcor begonnen tekenen van vermoeidheid te tonen. Alleen Kennit was nog altijd vervuld van een soort koortsachtige energie.

Malta was naar de tafel gekomen met de waardigheid en de beheersing van een vaarder. Wintrow was trots op zijn jongere zusje geweest. Ze had haar voorstel zorgvuldig gepresenteerd en bij elk punt had ze de voordelen toegelicht voor zowel Kennit als de satraap. De erkenning van Kennit als koning van de Piraten Eilanden, als hoofd van een soevereine staat. Een eind aan de overvallen door Jamailliaanse slavenhalers op de Eilanden. Niet langer Kwartse 'patrouille'-schepen in de wateren rond de Eilanden. Kapitein Rood en Sorcor hadden triomfantelijk gegrijnsd. Hun uitbundigheid was gedaald toen ze vervolgens de eisen van de satraap

opsomde: zijn veilige terugkeer naar de stad Jamaillia, geëscorteerd door Kennits vloot, met de verzekering dat de Piraten Eilanden hem erkenden en steunden als satraap van Jamaillia. De belofte van Kennit dat schepen met de vlag van Jamaillia ongehinderd door de Binnenpassage konden passeren en dat hij zou afrekenen met 'onafhankelijke' piraten die de overeenkomst negeerden.

Aanvankelijk was Kennit steeds enthousiaster geworden. Hij had Wintrow opdracht gegeven perkament, een pen en inkt te halen en hem geïnstrueerd alles op te schrijven. Duidelijke, zakelijke afspraken, behalve waar het ging om de gepaste formulering om naar de satraap te verwijzen. Dat alleen nam al bijna een halve bladzijde in beslag met 'Zijne Meest Glorierijke en Luisterrijke Hoogheid' en soortgelijke benamingen. Op zijn beurt had Kennit gedicteerd dat er in het document naar hem werd verwezen als 'De Stoutmoedige en Ongeslagen Piraten-Kapitein Kennit, Koning van de Piraten Eilanden dankzij zijn Sluwheid en Dappere Hart.' Wintrow had de vreugdelichtjes in de ogen van kapitein Rood zien dansen en de trotse blik waarmee Sorcor hem aankeek terwijl hij deze illustere titels dicteerde. Hij had verwacht dat de onderhandelingen daarna snel besloten zouden worden, maar het was voor Kennit alleen nog maar het begin geweest.

Voortvarend en met grote zelfverzekerdheid begon hij andere bepalingen van de overeenkomst aan te dragen. De roemrijke, machtige satraap van Jamaillia kon niet verwachten van hem, koning van verspreid liggende nederzettingen van

uitgestotenen, dat hij zonder schadeloosstelling de wateren vrijhield van 'wilde' piraten. Hij eiste dat de vergoeding die Jamaillia aan de

Kwartse patrouilleschepen had betaald, nu aan Kennit en zijn 'patrouille'-bo-ten zou worden gegeven. Het was iets waar de satraap onmogelijk bezwaar tegen kon maken. Het sprak natuurlijk vanzelf dat de hoffelijkheid geheel wederzijds zou zijn. Schepen die Kennits ravenvlag voerden zouden ongehinderd de Jamailliaanse wateren passeren op hun reizen naar het zuiden. Wat betreft een selectieve gratie aan misdadigers die naar de Piraten Eilanden waren gevlucht... Ach, dat was allemaal veel te verwarrend. Een algemeen pardon voor Kennits onderdanen zou veel gemakkelijker te hanteren zijn.

Toen de satraap protesteerde dat deze 'Gemerkten' niet te onderscheiden zouden zijn van de wettige slaven in Jamaillia, had Kennit de indruk gewekt alsof hij hem serieus nam. Met een ernstig gezicht had hij voorgesteld dat de satraap een edict uitvaardigde dat bepaalde dat alle vrije mensen van Jamaillia een tatoeage zouden krijgen waarmee ze als vrije onderdanen van de satraap waren bestempeld. Kapitein Rood had een hoestaanval gekregen om het niet uit te schateren, maar de satraap was vuurrood geworden. Hij ging staan en verklaarde dat hij onherstelbaar beledigd was. Vervolgens was hij naar de deur van de hut gelopen, gevolgd door een ongelukkige Malta. De vernederde uitdrukking op haar gezicht verried dat ze — anders dan de satraap - besefte dat hij nergens heen kon.

Deze 'onderhandelingen' waren in feite een gedocumenteerde plundering. Terwijl ze wachtten tot de satraap weer wat gekalmeerd was, gaf Kennit Wintrow opdracht de fijnste dranken in te schenken voor zijn luitenants en liet hij hem stukken kaas halen en exotische geconserveerde vruchten die hij bij zijn meest recente strooptochten had buit gemaakt. Ze zaten ontspannen te genieten toen de satraap terugkwam, gevolgd door een verslagen Malta. Ze gingen weer om de tafel zitten. Kil bood de satraap Kennit aan honderd gratieverleningen te tekenen die hij naar eigen voorkeur kon uitdelen.

'Duizend,' antwoordde Kennit met dezelfde kilte. Hij leunde achterover in zijn stoel. 'Plus de machtiging zelf gratie te verlenen.'

'Akkoord,' snauwde de satraap mokkend terwijl Malta boos haar mond opendeed om te protesteren. De jonge vorst keek haar woedend aan. 'Het kost me niets. Dus waarom zou ik hem niet zijn zin geven?'

Dat zette de toon voor alles wat volgde. Malta's inspanningen om slechts met tegenzin en na zo lang mogelijk aarzelen toe te geven, werden ondermijnd door de maar al te duidelijke wanhoop van de satraap die het bovendien oneindig saai begon te vinden. Jamailliaanse schepen die stopten voor water, proviand of goederen op de Piraten Eilanden zouden een vergoeding aan Kennit betalen. Jamaillia zou zich niet bemoeien met Kennits recht om de handel en het scheepvaartverkeer door de Piraten Eilanden te

regelen. Sor-cors triomf was dat personen die wegens schulden tot de slavenmarkt waren veroordeeld, de kans werd geboden als balling naar de Piraten Eilanden te vertrekken. Kapitein Rood liet in de overeenkomst opnemen dat individuele acteurs niet langer verantwoordelijk waren voor de schulden van een gezelschap. Vanaf dat moment werden Kennits eisen in plaats van politiek weinig meer dan piraterij; een roof van voorrechten. In het paleis van de satraap zou een reeks vertrekken exclusief voor Kennit worden gereserveerd, voor het geval dat hij verkoos een bezoek te brengen aan Jamaillia. Elke zeeslang die in de wateren van de Binnenpassage werd gesignaleerd, moest worden beschouwd als Kennits eigendom en ongemoeid worden gelaten. Naar Kennit mocht uitsluitend worden verwezen als naar de Genadige en Rechtvaardige Koning Kennit van de Piraten Eilanden. De onderhandelingen verslapten pas toen Kennits vindingrijkheid hem in de steek begon te laten.

Terwijl Wintrow opstond om verse kaarsen te halen besefte hij dat ze die spoedig niet meer nodig zouden hebben. De onderhandelingen hadden de hele nacht in beslag genomen. Een late winterochtend schemerde over het water. Hij stond naast Malta terwijl hij de kaarsen in de zware, zilveren kandelaars stak en wenste dat hij haar kon bereiken zoals hij contact kon zoeken met het schip. Hij wenste dat ze wist hoe trots hij op haar was, ook al zat hij dan tegenover haar bij de onderhandelingen. Ze had zich gedragen als een echte vaarder. Als Kennits aanbod om hun vader vrij te laten haar al

had beïnvloed, dan had ze daar niets van laten merken. Er was weinig kans dat Kennit zijn aanbod zou handhaven. Hoe Malta in het gezelschap van de satraap terecht was gekomen, was nog altijd een mysterie, maar de ontberingen van de reis waren duidelijk van haar gezicht te lezen. Wat zou er gebeuren als de onderhandelingen succesvol verliepen? Zou ze dan weer met de satraap vertrekken?

Hij verlangde naar het eind van de onderhandelingen zodat hij met haar kon praten. Zijn honger naar nieuws van thuis was machtiger dan zijn behoefte aan eten en slaap. Hij stak de laatste kaars aan en ging weer zitten. Kennit verraste hem door hem joviaal op zijn schouder te slaan. 'Moe, zoon? Nou, we zijn bijna klaar. Het enige waar we het nu nog over moeten hebben is het losgeld zelf. Sommigen geven de voorkeur aan klinkende munt, maar ik ben in dit soort dingen heel soepel. Kostbare edelstenen, parels, bont, wandtapijten, zelfs...'

'Dit is schandalig!' Ondanks zijn vermoeidheid sprong de satraap overeind. Zijn lippen waren spierwit, zijn gebalde vuisten trilden van razernij. Gedurende een gruwelijk moment was Wintrow bang dat hij van woede in huilen zou uitbarsten. Malta strekte een hand naar hem uit maar raakte hem niet aan. Ze schonk Kennit een moordende blik, maar haar stem klonk kalm.

'Heer Magnadon Satraap, ik zie hier de logica wel van in. Uw edelen zullen u minder waard achten als ze niets hebben betaald om u terug te krijgen. Denk eens na wat de mogelijkheden zijn. Hierdoor hebt u een manier te peilen

wie waarlijk loyaal is jegens u. Degenen die hebben bijgedragen aan uw terugkeer, zult u later belonen. Wie dat niet heeft gedaan zal uw schitterende woede te voelen krijgen. Koning Kennit blijft tenslotte een piraat, mijn heer.' Ze schonk Kennit een zuinige glimlach om er zeker van te zijn dat haar hatelijkheid niet onopgemerkt bleef. 'Uw edelen zouden een overeenkomst wantrouwen waarin hij geen beloning voor zichzelf vroeg, alleen voor zijn mensen.'

Het was zielig. Ze zag dat de satraap machteloos was Kennits eis te weigeren en probeerde zijn jongensachtige trots te redden. Zijn lippen bewogen zonder geluid voort te brengen. Hij schonk Malta een giftige blik. 'Dat is ongetwijfeld waar,' siste hij. 'Ik ga ervan uit dat dit kruiperige gedrag niets met je vader te maken heeft.' Hij richtte zijn blik op Kennit. 'Hoeveel?' snauwde hij bitter.

'Schip in zicht!' Alle hoofden draaiden zich om bij de roep uit het kraaiennest. Kennit keek echter alleen maar geïrriteerd. 'Ga eens kijken wat er aan de hand is, Sorcor,' zei hij ongeïnteresseerd. Toen keerde hij zich glimlachend weer naar de satraap; een grote, zwarte kater die met een muis speelde. Voordat Sorcor de deur kon bereiken hoorde Wintrow rennende voeten naderen en Jola stormde naar binnen.

'Jamailliaanse schepen, kapitein!' riep Jola. 'Een hele vloot. Ze komen vanuit het zuiden naar ons toe. De verspieder zegt dat hij oorlogstuig op hun dek kan zien.' Hij haalde diep adem. 'We kunnen ontsnappen als we nu het anker lichten.'

Hoop laaide op in de ogen van de satraap. 'Dat wordt boeiend!' zei hij.

'Dat wordt het inderdaad,' viel Kennit hem beminnelijk bij. Afkeurend keerde hij zich naar zijn stuurman. 'Maar Jola, waarom zouden we vluchten? Het lot heeft me immers het voordeel gegeven bij deze confrontatie? We zijn in bekende wateren, omringd door onze zeeslangen, en we hebben de verheven magnadon satraap als... gast aan boord. Het lijkt me goed om een kleine demonstratie van onze macht te geven.' Hij keerde zich naar de satraap. 'Misschien is uw vloot meer geneigd zich aan onze overeenkomst te houden als ze eerst van de attenties van een paar zeeslangen hebben genoten. Dan zullen we eens zien hoe gewillig ze onderhandelen over uw vrijlating.' Hij schonk de satraap een minzame glimlach en schoof het perkament naar hem toe. 'Het is met groot genoegen dat ik dit afrond. Uw handtekening, heer. Daarna zet ik de mijne eronder. Wanneer - en als — ze de confrontatie aangaan zullen we eens zien hoeveel achting ze hebben voor het woord van hun satraap. En voor zijn leven.' Hij grijnsde naar Sorcor. 'Ik geloof dat we nog verscheidene Jamailliaanse vlaggen tussen de buit hebben zitten. Aangezien de hoge magnadon satraap van heel Jamaillia onze gast is, lijkt het me niet meer dan gepast dat we deze te zijner ere voeren.'

Kennit stond op, van het ene moment op het andere weer kapitein. Hij schonk zijn eerste stuurman een misprijzende blik. 'Kalmeer, Jola. Zorg ervoor dat de vlag van de satraap bij de onze wordt gehesen en laat de mannen zich voorbereiden

op een gevecht. Sorcor, Rood, ik raad u aan terug te gaan naar uw schepen en hetzelfde te doen. Ik moet overleggen met mijn schip en met de slangen. O, ja, onze gasten... Wintrow, zorg dat ze veilig en comfortabel worden ondergebracht in Althea's hut, wil je? Jek en Althea zullen zich daar bij hen voegen tot dit weer achter de rug is.'

Hij gaf geen opdracht hen in te sluiten, registreerde Wintrow opgewonden. Hij zou een paar momenten met zijn zuster hebben.

HOOFDSTUK 32
Een ultimatum
~

Althea reageerde weinig hoffelijk toen Wintrow haar vroeg het voordek te verlaten. Ze had de naderende zeilen gezien en haar angst om Vivacia streed met haar hoop dat Kennit een nederlaag zou leiden. Ze luisterde nauwelijks naar het bezwerende pleidooi van haar neef tot Vivacia zich er zelf mee bemoeide. 'Ga alsjeblieft benedendeks, Althea. Dit zou mijn kans kunnen zijn een overeenkomst met Kennit te sluiten en dat zal gemakkelijker gaan als jij er niet bij bent.' Althea had een lelijk gezicht getrokken, maar uiteindelijk het voordek verlaten, met Jek in haar kielzog.

Wintrow maakte haastig een omweg langs de keuken om een groot blad met eten en drinken te halen. Tegen de tijd dat hij bij de hut kwam stonden Althea en Malta al tegenover elkaar. De satraap lag in de kooi naar de muur te staren. Jek zat somber in een hoek. Malta was woedend. 'Ik begrijp niet hoe jullie zijn kant hebben kunnen kiezen. Hij heeft ons familieschip gestolen, hij heeft de bemanning gedood en hij houdt mijn vader gevangen.'

'Je luistert niet,' zei Althea koel. 'Ik voel niets anders dan verachting voor Kennit. Alles wat jij aanneemt klopt niet.'

Wintrow zette het blad met een klap op de kleine tafel. 'Jullie moeten iets eten en drinken. En laat elkaar vervolgens uitspreken.'

De satraap rolde zich naar hen toe. Zijn ogen waren rood.

Wintrow vroeg zich of hij soms heimelijk had liggen huilen. Zijn stem werd verstikt door emotie, waarschijnlijk verontwaardiging. 'Is dit weer een van Kennits vernederingen? Word ik geacht hier te eten, in een stampvolle hut en in gezelschap van het gewone volk?'

'Magnadon Satraap, het is niet erger dan een tafel delen met piraten. Of alleen in uw kamer eten. Kom. U moet iets eten om op krachten te blijven.'

Wintrow en Althea keken elkaar ongelovig aan bij de bezorgde toon die Malta aansloeg. Wintrow voelde zich ineens niet op zijn gemak. Waren ze soms geliefden? De bekentenis van zijn tante had allerlei dingen mogelijk gemaakt waar hij vroeger zelfs niet aan zou hebben gedacht. 'Ik ga naar het dek om te zien wat er gebeurt. En ik probeer straks terug te komen met nieuws.' Hij haastte zich de hut uit.

De Jamailliaanse schepen kwamen steeds dichterbij en begonnen uit te waaieren. Hun strategie was duidelijk: ze zouden hen de weg versperren en omringen. De schepen op de vleugels van de formatie hadden hun snelheid verhoogd. Als hij wilde vluchten, moest hij vliegensvlug rechtsomkeert maken, voordat de Jamailliaanse schepen het net konden sluiten. Dit was geen tijd om te praten, maar dat was precies wat het levende schip deed.

'Kennit, je mag nooit twijfelen aan mijn loyaliteit, maar mijn slangen worden moe. Ze hebben behoefte aan voedsel en rust. Maar waar het vooral om gaat, is dat ik ze naar huis moet brengen. En wel spoedig.'

'Natuurlijk. Dat begrijp ik.' Kennit hoorde de gejaagdheid in zijn eigen stem en probeerde een andere toon aan te slaan. 'Geloof me, zoete zeevrouwe, jouw zorgen zijn de mijne. Wij samen, jij en ik, zullen ze veilig naar huis brengen. Ik zal je de tijd geven waarom je hebt gevraagd, zodat je over ze kunt waken. Zodra dit alles voorbij is.'

Een van de kleinere schepen maakte zich los uit de vloot en kwam naar hen toe. Kennit moest zorgen dat hij in gereedheid was. Hij kon het zich niet permitteren hier te blijven praten. De kansen op een totale overwinning waren net zo groot als op een volstrekte mislukking. Als de zeeslangen hem niet hielpen hadden zijn drie schepen weinig kans tegen zo'n vloot.

Wat vraag je van ons?' vroeg Vivacia vermoeid.

Het klonk Kennit niet prettig in de oren. 'We zullen de slangen vragen deze vloot voor ons te verslaan. Dat zal hen weinig inspanning kosten. Hun aanwezigheid zou alleen al genoeg kunnen zijn de schepen tot overgave te dwingen. Wanneer we de Jamaillianen eenmaal laten zien dat we de satraap aan boord hebben, vermoed ik dat ze volledig zullen meewerken. Dan begeleiden de slangen ons naar Jamaillia, bij wijze van krachtsvertoon. Wanneer de satraap en zijn edelen eenmaal hebben ingestemd met de voorwaarden van ons verdrag, zijn we vrij om ons hart te volgen. Ik zal elk schip oproepen dat onder mijn commando staat en we zullen de zeeslangen beschermen en begeleiden op hun reis naar huis.'

Vivacia's gezicht was ernstiger geworden. Er kwam een

wanhopige blik in haar ogen terwijl ze langzaam haar hoofd schudde. 'Kennit, Schicht heeft je in haar haast beloften gedaan waar we ons niet aan kunnen houden. Vergeef me, maar het is zo. Zoveel tijd hebben de slangen niet meer. Hun levenskansen worden steeds kleiner. We móéten op reis. Morgen als dat kan.'

'Morgen?' Kennit had plotseling het gevoel alsof het dek onder hem weg werd geslagen. 'Dat is onmogelijk. Ik zou de satraap moeten laten gaan, hem aan zijn eigen schepen moeten overdragen en moeten vluchten als een hond met zijn staart tussen zijn poten. Dat zou alles kapot maken waar we zo hard voor hebben gewerkt, Vivacia. Terwijl we ons doel bijna hebben bereikt.'

'Ik zou de slangen kunnen vragen je nog een laatste keer te helpen. Zodra de vloot zich aan je overgeeft, zou je de satraap kunnen overbrengen naar de

Marietta. Je kunt de Motlij opdracht geven het nieuws naar Deeldorp te brengen en daar de oproep onder je schepen verspreiden dat ze zich bij je moeten voegen op je reis naar het zuiden. Dat zou net zo indrukwekkend zijn als een escorte van vermoeide, stervende zeeslangen.' Ze verdrong het sarcasme dat in haar stem was geslopen. 'Laat Wintrow en Althea mij en de slangen naar het noorden brengen. Ze zouden bij me kunnen blijven terwijl ik de wacht hou bij de cocons, waardoor jij je handen vrij hebt om je koningschap te vestigen. Ik zweer dat ik bij je terugkom als de zomer op zijn hoogtepunt is.'

Ze verraadde hem! Juist nu hij haar het hardst nodig had zou ze hem verlaten om terug te gaan naar haar Beijerstadse familie. Hij vervloekte zichzelf omdat hij niet naar Schicht had geluisterd. Hij had Althea nooit aan boord moeten laten komen. Terwijl hij zijn kruk omklemde dwong hij zichzelf kalm te blijven.

'Ik begrijp het,' wist hij uit te brengen. Achter hem was de stemming op het dek juichend. Zich niet bewust van haar verraad wisselde zijn bemanning ruwe grappen uit terwijl ze gretig uitzagen naar de ontmoeting. De snoeverige kapitein Rood had het nieuws over Kennits onderhandelingen verspreid. Iedereen verwachtte dat hij zou slagen. Het was ondenkbaar dat hij nu, met zo'n groot publiek, zou falen.

'Probeer me vandaag nog te helpen,' stelde hij voor. Hij weigerde toe te geven dat hij het haar smeekte. 'Morgen zien we wel wat er gebeurt.'

Er verscheen een merkwaardige blik op Vivacia's gezicht. Smartelijk sloot ze even haar grote, groene ogen. Toen ze die weer opendeed, leek het alsof ze in oneindige verten keek. 'Nee, Kennit,' zei ze zacht. 'Dat zal ik niet doen. Tenzij je me je woord geeft dat we morgen met de zeeslangen naar het noorden trekken. Dat is de prijs als je wilt dat ze je vandaag helpen.'

'Natuurlijk.' Hij was een leugen, maar hij dacht er geen moment over na. Ze kende hem te goed. Als hij aarzelde zou ze weten dat hij loog. 'Ik geef je mijn woord, Vivacia. Als het zo belangrijk voor je is, dan is het dat ook voor mij.' De

consequenties zou hij de volgende dag wel onder ogen zien. Hij zag het Jamailliaanse schip dat zich had losgemaakt uit de vloot naar hen toekomen. Nog even en het was binnen roepafstand.

'Kun je iets zien?' vroeg Jek.

Althea stond met haar voorhoofd tegen de patrijspoort gedrukt. Ze gaf geen antwoord. Dit kleine, kostbare raam was een enorme luxe voor haar vader geweest. De rest van de hut was veranderd, maar ze kon het raam niet aanraken zonder aan hem te denken. Wat zou haar vader nu van haar denken? Haar wangen brandden van schaamte. Dit was haar familieschip en zij verborg zich benedendeks terwijl een piraat onderhandelde vanaf haar dek. 'Wat gebeurt er?' vroeg ze zich hardop af. Wat zegt hij tegen ze?'

De deur ging open. Wintrow kwam binnen, met een blos op zijn wangen van de wind. 'De Jamaillianen hebben gedreigd ons de doorgang te versperren,' vertelde hij. 'Kennit heeft zich koning van de Piraten Eilanden verklaard en geëist dat ze hem doorlaten. Dat hebben ze geweigerd. Daarop heeft hij geantwoord dat hij de satraap aan boord heeft en dat de satrapie hem heeft erkend als wettige koning van de Piraten Eilanden. Ze schamperden en beweerden dat de satraap dood was. Waarop Kennit weer antwoordde dat de satraap springlevend was en dat hij, Kennit, op weg was naar Jamaillia om hem weer op de troon te zetten. Ze eisten bewijzen. Hij schreeuwde terug dat ze het bewijs dat ze

zouden krijgen niet leuk zouden vinden. Toen boden ze aan hem te laten vertrekken als hij de satraap aan hen overgaf. Hij heeft geantwoord dat hij niet gek is. Inmiddels heeft het Jamailliaanse schip met onderhandelaars zich teruggetrokken. Kennit heeft gezegd dat ze de tijd krijgen om te overleggen, maar ze gewaarschuwd niet dichterbij te komen. Nu is het afwachten wie de eerste zet zal doen.'

Wachten, wachten. Nog langer wachten,' zei Althea kreunend. 'Hij zal ongetwijfeld niet stilzitten en wachten tot ze ons omsingelen. De enige logische koers is vluchten.' Ze keek naar de satraap. 'Is het waar wat Kennit zegt? Hebt u hem erkend als koning? Hoe kon u zo stom zijn?'

'Het is niet zo simpel als het lijkt,' antwoordde Malta vinnig terwijl de verontwaardigde satraap haar woedend aankeek. 'Het zou nog stommer zijn geweest als hij had geweigerd.' Op gedempte toon voegde ze eraan toe: 'Het was onze enige kans op overleving en die hebben we gegrepen. Maar ik verwacht niet dat u dat begrijpt.'

'Hoe zou ik dat ook kunnen begrijpen?' zei Althea heftig. 'Ik weet nog altijd niet hoe je hier terecht bent gekomen, laat staan in gezelschap van de satraap van Jamaillia.' Ze haalde diep adem. Waarom vertel je me niet hoe je hier bent beland, nu we hier toch opgesloten zitten?' vroeg ze toen wat rustiger. Waarom ben je weggegaan uit Beijerstad?'

Malta wilde aanvankelijk niets zeggen. Een snelle blik in de richting van de satraap maakte Wintrow duidelijk waarom.

Althea zag het niet. Die was nooit erg subtiel geweest. Ze trok een lelijk gezicht toen Malta aarzelde, en het meisje was opgelucht toen Wintrow tussenbeide kwam. 'Ik ben als eerste uit Beijerstad weggegaan. Althea weet iets van wat ik heb doorgemaakt, maar Malta weet helemaal niets. Althea heeft gelijk. Nu we toch niets anders kunnen doen dan afwachten kunnen we de tijd beter verstandig gebruiken. Ik zal eerst mijn verhaal doen.' De blik in zijn ogen was zowel vriendelijk als beschaamd terwijl hij eraan toevoegde: 'Ik weet dat je snakt naar nieuws over onze vader. Ik wou dat ik je meer kon vertellen.'

Hij begon aan een oprecht maar bondig verslag van alles wat er was gebeurd. Malta kon haar oren niet geloven toen hij vertelde dat hij op bevel van hun vader als slaaf was getatoeëerd. Waar was die tatoeage dan gebleven?

Ze moest zich inhouden om niet te zeggen dat hij loog. Zijn verhaal over de verdwijning van hun vader was net zo ongelooflijk als het verhaal over de zeeslang die hij had gered. Ook toen hij vertelde hoe het schip hem had genezen en het litteken had uitgewist, luisterde ze sceptisch, maar ze zei niets.

Althea's gezicht verried dat ze nog niet het volledige verslag over Wintrows reizen had gehoord. Anders dan Malta leek ze meer dan bereid te geloven dat Kyle Haven tot alles in staat was. Toen Wintrow verhaalde hoe Kennit Kyle had laten verdwijnen schudde ze haar hoofd. Jek, de reusachtige vrouw uit de Zes Hertogdommen, luisterde aandachtig alsof ze een goed reisverhaal wel kon waarderen. Ondertussen zat de

satraap naast Malta rustig te eten en te drinken zonder enige aandacht voor zijn omgeving. Voordat Wintrow was uitgesproken was hij alweer in zijn kooi gekropen en met zijn gezicht naar de muur gaan liggen.

Toen Wintrow eindelijk was uitverteld keek Althea Malta vol verwachting aan. 'Laten we onze verhalen in de juiste volgorde vertellen,' stelde Malta voor. 'U was de tweede die uit Beijerstad wegging.'

Althea schraapte haar keel. Wintrows eenvoudige verhaal had haar meer ontroerd dan ze wilde laten merken. Beslissingen die ze hem had kwalijk genomen waren nu duidelijk geworden. Ze zou zich tegenover hem moeten verontschuldigen. Maar dat kwam later wel. Na wat hij met Kennit had doorgemaakt was het geen wonder dat hij diens kant had gekozen. Misschien niet vergeeflijk maar wel begrijpelijk. Ze besefte dat ze hem zwijgend zat aan te kijken. Zijn gezicht was rood geworden. Ze wendde haar blik af en probeerde haar gedachten te ordenen. Er was zoveel dat ze niet met deze jonge mensen wilde delen. Was ze Malta de waarheid verschuldigd over haar relatie met Bresker? Ze zou hun de feiten geven, besloot ze. Niet haar gevoelens. Daar had niemand iets mee te maken. 'Malta zal zich nog herinneren hoe we met de Paragon de haven van Beijerstad uit voeren. Het schip gedroeg zich uitstekend, de eerste paar dagen ging alles goed, maar...'

Wacht even!' Wintrow viel zijn tante in de rede. 'Misschien

wilt u beginnen bij de laatste keer dat ik u heb gezien. Ik wil alles weten.'

'Heel goed,' gaf Althea enigszins stuurs toe. Even keek ze naar de hemel achter de patrijspoort. Wintrow zag aan haar gezicht dat ze probeerde te besluiten hoeveel ze kwijt wilde. Toen begon ze te vertellen. Kaal, onopgesmukt. Haar stem verloor elke emotie toen ze bij de meest recente gebeurtenissen aankwam. Misschien was dat wel de enige manier waarop ze erover kon praten. Ze keek Wintrow niet aan, maar hield haar blik gericht op Malta terwijl ze vertelde over het tot zinken brengen van Paragon met zijn volledige bemanning, inclusief Bresker Treil. Met koude, vlakke stem vertelde ze over haar verkrachting. Wintrow sloeg zijn ogen neer, geschokt door het begrip en de felle haat die hij in Malta's ogen las. Hij viel haar niet in de rede maar luisterde zwijgend tot ze zei: 'Natuurlijk is er niemand aan boord die me gelooft. Kennit heeft ze allemaal zand in de ogen weten te strooien met zijn herenmanieren. Zelfs mijn eigen schip twijfelt aan me.'

Wintrows mond werd kurkdroog. 'Althea, ik twijfel niet aan u.' Het was het pijnlijkste dat hij ooit had moeten zeggen.

De manier waarop ze hem aankeek was hartverscheurend. 'Maar je hebt het nooit voor me opgenomen!' zei ze beschuldigend.

'Het zou niets hebben geholpen.' Het klonk laf, ook in zijn eigen oren. 'Ik geloof u omdat Etta zei dat ze u geloofde,' zei

hij eerlijk. 'Daarom heeft ze het schip verlaten. Omdat ze niet kon leven met wat hij had gedaan. Moge Sa me helpen, maar ik ben gebleven en ik heb mijn mond gehouden.'

Waarom?' De simpele vraag kwam niet van zijn tante maar van zijn zuster. Hij dwong zichzelf Malta aan te kijken. 'Ik ken Kennit,' hoorde hij zichzelf zeggen. Wat hij moest zeggen sneed hem door zijn ziel. 'Hij heeft veel goede dingen gedaan. Grootse dingen zelfs. Maar een van de redenen waarom hij ze kon doen is omdat hij zich door geen enkele regel laat binden.' Zijn blik ging van Malta's weifelende gezicht naar de verstarde uitdrukking in Althea's ogen. 'Hij heeft veel goeds bereikt,' zei hij zacht. 'Ik wilde daar deel van zijn. Dus ik ben hem gevolgd en ik heb me afgewend van de slechte dingen die hij deed. Ik werd erg goed in het negeren van wat ik niet kon goedkeuren. Zelfs toen het kwaad uiteindelijk tegen iemand van mijn eigen familie was gericht, was het nog altijd gemakkelijker om het niet hardop toe te geven.' Zijn stem was niet meer dan een fluistering. 'Door het toe te geven... word ik er deel van. Dat is het moeilijkste. Ik wilde delen in de roem die hij oogstte voor al het goeds dat hij heeft gedaan. Maar als ik daar mijn deel opeis, dan...'

'Je kunt niet in de stront spelen zonder te gaan stinken,' zei Jek vanuit haar hoek. Ze legde een grote hand op Althea's knie. 'Het spijt me,' was alles wat ze zei.

Wintrows wangen brandden van schaamte. 'Het spijt mij ook, Althea. Het spijt me zo. Niet alleen dat hij u dit heeft aangedaan, maar ook dat u zo hebt moeten lijden doordat ik

mijn mond niet opendeed.'

We zullen hem moeten vermoorden,' vervolgde Jek toen Althea noch Malta iets zei. 'Ik zie geen alternatief.'

Wintrow verstijfde en dacht even dat ze het over hem had. Althea schudde langzaam haar hoofd. Er glinsterden tranen in haar ogen. 'Daar heb ik aan gedacht. Aanvankelijk dacht ik aan weinig anders. Ik zou het onmiddellijk doen als ik het schip daarmee niet bezeerde. Voordat ik het doe moet ik haar laten zien wie hij werkelijk is. Ben je bereid me daarbij te helpen, Wintrow?'

Wintrow richtte zijn hoofd op. 'Ik zal wel moeten. Niet voor u, niet voor het schip, maar voor mezelf. Ik ben mezelf die eerlijkheid verschuldigd.'

'Maar vader dan?' vroeg Malta zacht en wanhopig. Tante Althea, alstublieft, denk toch ook aan vader. Als u het al niet voor zijn kinderen doet, dan voor Keffria, uw zuster. Wat u ook van Kyle vindt, breng de thuiskomst van mijn vader alstublieft niet in gevaar. Laat Kennit althans zolang nog in leven...'

Plotseling trok er een diep, langgerekt geluid door het schip. Althea hoorde het met haar oren, maar haar hele lichaam schokte ervan. Wat het geluid betekende onttrok zich net aan haar begrip maar bezorgde haar wel kippenvel. Ze vergat alles om zich heen en probeerde het schip te bereiken.

'Het is Vivacia,' zei Wintrow overbodig.

Er verscheen een dromerige blik in Malta's ogen. 'Ze roept de zeeslangen,' zei ze zacht.

Althea keek haar aan en ook Wintrow keek naar zijn zusje. Haar ogen leken groot en donker.

In de stilte die volgde, klonk een langgerekt gesnurk uit de kooi van de satraap. Malta ontwaakte uit haar dagdroom en lachte kort en vreugdeloos. 'Zo te horen kan ik nu vrijuit spreken, zonder dat ik word onderbroken of verbeterd of beschuldigd van verraad.' Tot Althea's verrassing stroomden er plotseling tranen over Malta's gezicht. Ze veegde ze weg waardoor ze tevens de verf van haar gezicht veegde. Met een huiverende zucht trok ze haar handschoenen uit en liet ze haar rood verbrande handen zien. Toen nam ze de tulband van haar hoofd. Een schokkend gezwollen, vuurrood litteken liep van haar voorhoofd tot onder haar haar. 'Kijk eerst maar, dan hebben we dat gehad,' zei ze hard. 'Daarna vertel ik mijn verhaal...' Haar stem brak. 'Het is een lang verhaal en wat er met mij is gebeurd, is wel het minste. Beijerstad is verwoest. Toen ik het voor het laatst zag smeulden overal vuren en werd er door de hele stad gevochten.'

Althea keek haar nichtje aan. Malta spaarde hen geen enkel detail. Ze sprak snel, de woorden tuimelden over haar lippen, haar stem klonk zacht. Althea voelde dat de tranen over haar wangen stroomden bij het nieuws over de dood van Davad Herbegin. Ze was verrast door de heftigheid van haar reactie, maar wat daarna kwam verdoofde haar en deed haar hoofd tollen. De geruchten over onlusten in Beijerstad werden plotseling een persoonlijke ramp. Ze was diep geschokt toen ze besefte dat Malta geen flauw idee had of haar grootmoeder

of Selden nog leefden.

Malta vertelde bijna afstandelijk over Beijerstad en Trehaug. Ongeëmotioneerd vertelde ze haar broer over het gearrangeerde huwelijk met Reyn Khuprus, over de vlucht naar zijn familie in Trehaug toen Beijerstad viel, over haar nieuwsgierigheid waardoor ze in de begraven stad was terechtgekomen en over de aardbeving die haar bijna het leven had gekost. Ooit zou Malta het verhaal in geuren en kleuren en met veel drama hebben verteld, nu deed ze het in eenvoudige bewoordingen. Toen ze het had over Reyn vermoedde Althea dat de jonge Regenman het hart van haar nichtje had veroverd. Persoonlijk vond ze dat Malta nog te jong was om zulke beslissingen te nemen.

Maar terwijl Malta verder sprak en op gedempte toon verhaalde over haar tijd met de satraap, besefte Althea dat het jonge meisje de wereld onder ogen zag als een vrouw. Haar ervaringen aan boord van de galei bezorgden Althea koude rillingen. Malta vertelde lachend - het klonk Althea gruwelijk in de oren — hoe haar misvormdheid haar voor erger had behoed. Tegen de tijd dat Malta was uitgesproken verafschuwde Althea de satraap maar ze begreep ook waarom hij voor Malta zo waardevol kon zijn. Ze betwijfelde of hij zich aan zijn beloften zou houden, maar het maakte indruk op Althea dat Malta zelfs in haar grootste nood aan thuis had gedacht, aan haar familie, en had gedaan wat ze kon.

Het meisje was echt volwassen geworden. Althea herinnerde zich beschaamd dat ze vroeger wel eens had

gedacht dat het Malta geen kwaad zou doen om eens wat ontberingen te lijden. Ze was er absoluut beter van geworden maar de prijs was wel erg hoog geweest. De huid op haar handen was zo ruw als de poten van een kip. Het litteken op haar voorhoofd was monsterlijk; schokkend, zowel in kleur als in afmetingen. Bovendien voelde ze achter die fysieke littekens hoe een zekere matheid over haar eens zo bruisende geest was neergedaald. De meisjesdromen van een romantische toekomst waren vervangen door de vastberadenheid van een vrouw om te overleven. Althea ervoer het als een verlies.

'Je bent nu tenminste bij ons,' zei Althea toen Malta was uitgesproken.

'Ik vraag me af voor hoelang,' antwoordde Malta ongelukkig. 'Want ik zal hem moeten volgen tot ik zeker weet dat hij weer veilig op de troon zit en zijn belofte houdt. Anders is alles voor niets geweest. Maar zal ik jullie ooit weerzien als ik het schip weer moet verlaten? Tante Althea moet in elk geval weg van het schip, weg van Kennit.'

Althea schudde haar hoofd met een verdrietige glimlach. 'Ik kan mijn schip niet aan hem overlaten, Malta,' zei ze zacht. 'Wat er ook gebeurt.'

Malta wendde haar hoofd af. Haar lip trilde even, toen zei ze hard: 'Het schip. Altijd het schip. Het schip heeft onze hele familie kapotgemaakt door alle offers die het heeft gevraagd. Hebt u zich wel eens voorgesteld hoe anders ons leven zou zijn geweest als onze over-overgrootmoeder onze toekomst

niet had verkwanseld voor dat schip?'

'Nee.' Er kwam een ijzige klank in Althea's stem. Ze kon er niets aan doen. 'Ondanks alles neem ik haar niets kwalijk.'

'Ze heeft u tot slaaf gemaakt,' merkte Malta bitter op. 'Blind voor alles behalve het schip.'

'Zo is het niet. Zo zal het ook nooit zijn.' Althea probeerde het uit te leggen. 'Het schip vertegenwoordigt mijn vrijheid.' Maar was dat wel zo? Ooit was het de waarheid geweest maar Vivacia was veranderd. Het schip en zij vulden elkaar niet langer aan. Een verraderlijk stemmetje in haar hoofd herinnerde haar aan haar gestolen dag met Bresker in Deeldorp. Als hij nog had geleefd, zou ze dit dan hebben kunnen zeggen? Klampte ze zich aan Vivacia vast omdat ze alles was wat ze nog had?

Het hele schip weergalmde plotseling van het getrompetter van de zeeslangen. 'Ze komen eraan,' fluisterde Malta.

'Jullie zijn het veiligst als jullie hier blijven,' zei Wintrow. 'Ik ga wel kijken wat er aan de hand is.'

Kennit stond op het voordek. Opluchting overspoelde hem. De zeeslangen kwamen eraan. Hij had stoutmoedig tot de afgezant van de vloot gesproken, maar zich ondertussen afgevraagd of de zeeslangen hem wel zouden helpen. Toen hij de Jamailliaanse schepen tijd gaf om te overleggen, stal hij heimelijk tijd voor Vivacia om de zeeslangen over te halen. Zodra Vivacia ze had geroepen had het water rond het schip gekolkt van de slangen, maar ze waren plotseling verdwenen

en even was hij bang geweest dat ze hem in de steek hadden gelaten. Het Jamailliaanse schip voegde zich weer bij zijn vloot en sloepen van de andere schepen meerden er aan. Kennit had het gevoel alsof de tijd niet omkwam! Daarginds bespraken mannen hun strategie om hem te vermorzelen, maar hij wachtte gedwee op zijn voordek in de bijtende wind.

Na een tijd keerden de Jamailliaanse sloepen terug naar hun eigen schip. Hij had Vivacia niet durven vragen wat er aan de hand was. Zijn bemanning was inmiddels in paraatheid gebracht. De spanning was bijna voelbaar. Kennit wist dat zijn piraten verwachtten de flitsende ruggen van de zeeslangen op de vloot af te zien stormen. Hij zou spoedig een beslissing moeten nemen: de confrontatie met de Jamailliaanse vloot aangaan of vluchten. Als hij vluchtte zouden ze ongetwijfeld achter hem aan komen. Zelfs als ze niet geloofden dat hij de satraap aan boord had, was hij te zeer in de minderheid om die kans te laten lopen. Zijn piraterij en zijn vernietigende invloed op de slavenhandel zou hen prikkelen.

Toen ineens, met een abruptheid die kreten van verrukking onder de bemanning deed opgaan, rees er een woud van slanke, soepele halzen rond de Vivacia uit het water. Ze praatten tegen het schip en het schip gaf antwoord. Na een tijdje keek ze hem aan. Hij kwam wat dichterbij om haar te kunnen verstaan, want ze praatte erg zacht.

'Ze zijn verdeeld,' waarschuwde Vivacia. 'Sommige zeggen dat ze te moe zijn en hun krachten willen sparen. Andere zeggen dat dit de laatste keer is dat ze je helpen. Maar als we

morgen niet met ze naar het noorden gaan, vertrekken ze zonder ons. Als ik me niet aan mijn woord hou...' Ze zweeg even. 'Sommige zeggen dat ze me zullen doden voordat ze vertrekken,' zei ze toen stijfjes. 'Ze zullen mijn toverhouten delen verslinden zodat ze hun voordeel kunnen doen met mijn herinneringen.'

Het was nooit bij hem opgekomen dat de zeeslangen zich tegen Vivacia zouden keren. Als ze dat deden kon hij haar niet redden. Dan zou hij moeten vluchten op de Marietta en hopen dat de zeeslangen hem niet achtervolgden.

'We gaan morgen met ze naar het noorden,' beloofde hij haar.

Ze mompelde iets dat een instemming had kunnen zijn.

Kennit dacht slechts vluchtig na. Morgen zou dit wapen niet meer tot zijn beschikking staan. Hij zou het nog een laatste keer hanteren, op een manier die stof zou bieden voor legenden. Hij zou Jamaillia's zeemacht breken zolang hij daar de kracht voor had. 'Val ze aan,' commandeerde hij. Toon geen genade tot ik iets anders zeg.'

Hij voelde een korte aarzeling bij Vivacia. Toen hief ze haar armen en zong ze met haar onaardse stem tegen de verzamelde zeeslangen. De met stekelkragen getooide slangenkoppen keerden zich naar de vloot. Er viel een stilte, toen schoten de slangen naar voren, als levende pijlen op hun doel af.

De slangen kronkelden zich glinsterend in de richting van de naderende schepen. Slechts een derde van de kudde zette

de aanval in. De slangen die achterbleven vormden een indrukwekkende erewacht rond zijn schip, hield hij zichzelf voor. Hij besefte ineens dat Wintrow achter hem stond.

'Ik heb er deze keer niet zoveel gestuurd,' zei Kennit haastig. 'Om niet weer het risico te lopen dat ze de schepen tot zinken brengen, zoals de Paragon'

'En het is ook veiliger voor de zeeslangen,' zei Wintrow. 'Als ze meer verspreid zijn, vormen ze een lastiger doelwit.'

Dat was nog niet bij hem opgekomen. Kennit keek naar de falanx van zeeslangen. Misschien zou een ander menselijk oog niet eens kunnen onderscheiden dat ze minder snel zwommen dan ze eens hadden gedaan, minder krachtig ook. Zelfs hun kleuren glinsterden niet meer zo als sieraden. Vivacia had gelijk gehad. Het ging niet goed met de zeeslangen. De beesten die het schip omringden bevestigden zijn angst. Ooit glanzende ogen en schubben waren dof geworden. Flarden huid hingen om een kastanjebruine nek alsof het dier tevergeefs had geprobeerd zijn huid af te werpen. Het deed er niet toe, hield hij zichzelf voor. Als ze hem door deze laatste confrontatie hielpen had hij ze niet meer nodig. Hij was een goede piraat geweest voordat de zeeslangen zijn bondgenoot werden. Dat kon hij weer worden.

Op het dek van de naderende Jamailliaanse schepen krioelde het van de bedrijvigheid terwijl oorlogstuig in stelling werd gebracht tegen de oprukkende dieren. Menselijke kreten vermengden zich met het getrompetter van de slangen.

De kleinere schepen vuurden een regen van pijlen af. Stenen vlogen over het glinsterende oppervlak en verdwenen in een fontein van zilveren spetters in het water toen verscheidene grote schepen hun katapulten afvuurden. Het was puur geluk dat ze een van de dieren raakten bij het eerste salvo. Luide triomfkreten stegen op van het Jamailliaanse schip. Het gewonde dier, een magere, groene zeeslang, gaf met schrille kreten uiting aan zijn pijn. De andere zeeslangen dromden om hen heen. Zijn lange lichaam kronkelde op het water en deed de zilveren druppels hoog opspatten.

'Hij heeft zijn rug gebroken,' fluisterde Wintrow gekweld.

Het boegbeeld kreunde zacht en begroef haar gezicht in haar handen. 'Mijn schuld,' fluisterde ze. 'Hij heeft zo lang geleefd en is zo ver gekomen. Waarom moest hij op deze manier sterven? Het is mijn schuld. O, Tellur, het spijt me zo.'

Voordat de groene zeeslang naar de diepte zonk verliet de rest van de zeeslangen Vivacia's zijde. Doelbewust trokken ze elk hun kielzog terwijl ze op de naderende schepen afstormden. Aan boord van de bedreigde schepen werkte de bemanning wanhopig om de katapulten opnieuw te laden. De zeeslangen brulden niet langer. Angstige, menselijke kreten klonken helder over het water. Kennit hoorde hoe Wintrow naast hem zijn adem inhield. Achter hen klonk gemompel. Kennit keek over zijn schouder. Zijn bemanning had het werk gestaakt en stond als aan de grond genageld, in afwachting van de gruwelen die komen gingen.

Ze zouden niet teleurgesteld worden.

De zeeslangen zwommen rond het schip dat het rake schot had afgevuurd. De lange nekken deden hem denken aan de zich sluitende tentakels van een zeeanemoon. Brullend overspoelden ze het schip met hun gif. Het zeil smolt van de masten, het want tuimelde als een armvol brandhout naar beneden. Even vermengden de schelle kreten van de bemanning zich met een kortstondig gebrul van de zeeslangen. Toen wierpen de grootste dieren zich als levende hijslijnen over het dek. Hun enorme gewicht en krachtige gekronkel duwden het schip onder water, waar het al snel in tweeën brak.

Achter zich hoorde Kennit gesmoorde kreten van ontzag en afschuw. Hij kon zich levendig voorstellen hoe de Vivacia op die manier door de kronkelende lichamen zou worden verwoest.

Terwijl de Jamailliaanse schepen afstand namen van het slachtoffer van de zeeslangen, bleven ze de dieren bestoken met een regen van stenen. De zeeslangen slokten de verdrinkende bemanningsleden op en richtte hun aandacht toen op de andere schepen. Diverse schepen probeerden te vluchten, maar daar was het al te laat voor. De zeeslangen verspreidden zich door de hele vloot, verstikkend als een bed zeewier. Doordat hun inspanningen nu verdeeld waren, liet het resultaat langer op zich wachten. De dieren omcirkelden een schip en sproeiden hun vergif. Sommige van de grotere slangen begonnen ook schepen te rammen. Een van de

schepen raakte zijn zeilen kwijt. Een andere slang werd geraakt. Hij brulde van woede en stortte zich op het schip voordat hij levenloos naar de diepte zonk. Het schip werd het doelwit van de woede van de resterende zeeslangen.

'Roep ze terug,' smeekte Wintrow gesmoord.

'Waarom?' vroeg Kennit luchtig. 'Denk je dat zij genade met ons zouden hebben als de rollen omgedraaid waren?'

'Roep ze, alsjeblieft, terug, Vivacia!' zei Wintrow tegen het schip.

Vivacia schudde langzaam haar grote hoofd. Kennits hart zong toen hij zag dat ze zo loyaal jegens hem was, maar zijn droom spatte uiteen bij haar zachte, gemompelde woorden. 'Dat kan ik niet. Niemand kan ze nu nog terugroepen. Ze zijn razend, zowel van wanhoop als uit wraaklust. Ik ben bang dat ze zich tegen mij zullen keren wanneer ze klaar zijn.'

Wintrows gezicht verbleekte. 'Moeten we vluchten? Kunnen we sneller zijn dan zij?'

Kennit wist dat hun dat niet zou lukken. Hij besloot echter niets van zijn angst te laten blijken. Althans niemand zou het overleven om verhalen over hem te vertellen. Hij sloeg Wintrow op zijn schouder. 'Vertrouw op het geluk, Wintrow. Vertrouw op het geluk. Alles komt goed. Sa heeft me niet dit alles laten doormaken om me te laten eindigen als aas voor zeeslangen.' Er kwam een idee bij hem op. 'Stuur een signaal naar Sorcor op de Marietta. Zeg hem dat hij Etta terug moet sturen.'

'Nu? Te midden van deze chaos?' vroeg Wintrow, vervuld

van afschuw.

Kennit lachte luid. 'Ik kan het bij jou ook nooit goed doen, hè? Je zei toch dat Etta bij me hoort te zijn? Ik heb besloten dat je gelijk hebt. Ze zou bij me moeten zijn. Zeker op een dag als deze. Geef Sorcor het teken.'

Kleine Kwartse galeien flankeerden een zeilschip op de zee beneden hen.

'Zullen we ze eens laten lachen?' stelde Tintaglia voor.

'Alsjeblieft niet,' antwoordde Reyn kreunend. De hevige kneuzingen in zijn borst maakten zelfs ademhalen pijnlijk. Het laatste waar hij behoefte aan had, was een loodrechte duik naar beneden. Hij kreunde opnieuw toen hij voelde dat er een huivering van opwinding door haar heen ging.

'Heb je dat gehoord?' vroeg ze.

'Nee. Wat?'

In plaats van antwoord te geven sloeg ze plotseling krachtig haar enorme vleugels uit. De oceaan en het schip verdwenen in de diepte. Hij sloot zijn ogen terwijl ze nog hoger klom. Toen hij weer durfde te kijken leek de oceaan beneden hem op een rimpelende lap stof, waarop de eilanden als stukken speelgoed verspreid lagen. Hij kon geen lucht krijgen. 'Naar beneden! Alsjeblieft,' smeekte hij duizelig.

Ze reageerde niet maar liet zich meevoeren door een koude luchtstroom. Hij sloot opnieuw zijn ogen en voelde zich ellendig. 'Daar!' riep ze plotseling. Ze zwenkte en begon aan een glijvlucht naar beneden. De koude wind beet in zijn

botten. Net toen hij dacht dat het niet erger kon worden slaakte Tintaglia een oorverdovende schreeuw. Het geluid schalde in zijn oren terwijl zijn nietige menselijke geest bijna werd weggeschroeid door haar triomfantelijke kreet. 'Zie je ze? Daar zijn ze!'

'Er is iets gebeurd!' riep Althea naar de anderen in de hut. 'De zeeslangen staken hun aanval en draaien hun koppen.' Ze tuurde uit de kleine patrijspoort, vanwaar ze maar een klein deel van de strijd kon zien. De vijf schepen die ze zag waren allemaal beschadigd. Op een van de schepen hingen de zeilen in flarden langs de masten. Aan dek was weinig bedrijvigheid meer te bespeuren. Het schip zou nooit meer een haven binnenlopen. De zeeslangen hadden de formatie van de vloot gebroken en de schepen verspreid, zodat elk schip gedwongen was alleen te vechten. Plotseling hadden de slangen hun aanval echter gestaakt en nu staarden ze met hun reusachtige, glanzende ogen naar de hemel.

'Wat is er aan de hand?' Malta ging ongerust rechtop zitten.

Jek gaf haar wacht bij de deur op. 'Laat mij eens kijken.' Ze liep naar de patrijspoort. Althea deed een stap terug en reikte naar een balk boven haar hoofd. 'Ik wou dat ik een betere band met Vivacia had. Dat ik weer net als vroeger met haar ogen kon zien.'

Wat voelt ze? Wacht eens even! Waar gaan ze nou naartoe?' vroeg Jek.

'Ze is bang, ongerust, verdrietig... Gaan de zeeslangen weg?'

'Ik weet het niet.' Jek keerde zich ongeduldig van de patrijspoort af. Waarom blijven we hier binnen zitten? Laten we aan dek gaan. Dan kunnen we het beter zien.'

'Dat doen we,' antwoordde Althea grimmig.

Wintrow zei dat we hier veiliger zouden zijn,' hielp Malta hen herinneren.

'Ik denk niet dat hij had verwacht dat het zo zou gaan,' antwoordde Althea.

'Ik eis dat jullie allemaal hier blijven!' riep de satraap plotseling. Hij ging rechtop zitten, zijn gezicht vertrokken van woede. 'Ik wens niet in de steek te worden gelaten! Als mijn onderdanen zijn jullie me loyaliteit verschuldigd. Jullie blijven hier om me zonodig te beschermen.'

Jek grijnsde. 'Het spijt me, kleine man. Ik ben je onderdaan niet. En ook al was ik dat, dan nog ging ik naar buiten. Maar als je meewilt, zal ik voor je rugdekking zorgen.'

'We moeten naar buiten,' zei Malta plotseling. 'Nu meteen! Tintaglia komt eraan! De draak roept de zeeslangen.'

Wat? Een draak?' vroeg Althea ongelovig.

'Ik voel dat ze eraan komt.' Er klonk verbazing in Malta's stem. Ze sprong overeind, haar donkere ogen werden groot. 'Ik kan haar voelen. En horen. Net zoals u dingen weet door het schip. Het is echt waar, tante Althea.' Toen werd ze bleek, haar verwondering veranderde in wanhoop. 'Reyn is bij haar. Hij heeft deze hele reis gemaakt om mij te zoeken!' Ze sloeg een hand voor haar mond en liet zich weer op een stoel zakken.

'Je hoeft niet bang te zijn,' zei Althea vriendelijk.

Het meisje betastte het grove litteken op haar voorhoofd. Alsof ze zich had gebrand liet ze haar hand weer vallen. Ze keek naar haar ruwe, rode vingers. 'Het is niet eerlijk,' fluisterde ze.

Wat is er met haar?' vroeg de satraap minachtend. 'Is ze ziek? Als ze ziek is moet ze hier weg.'

Althea knielde naast haar nichtje. 'Malta?' Wat was er met haar? 'Hou daarmee op.' Het was een bevel en een smeekbede tegelijk. Malta kwam moeizaam overeind. Haar ogen stonden dof. Ze pakte haar hoofddoek maar liet hem weer vallen. 'Het doet er niet toe.' Haar stem leek van heel ver te komen. 'Dit is wie ik nu ben. Maar...' Ze maakte haar zin niet af en liep naar de deur die Jek wijd open hield. De vrouw uit de Zes Hertogdommen keek Althea vragend aan. 'Ga je mee?'

'Natuurlijk.' Plotseling begreep Althea hoe haar moeder zich al die jaren moest hebben gevoeld. Ze had het beste voor haar dochters gewild, maar had machteloos moeten toezien hoe dingen verkeerd waren gegaan. Het was een misselijkmakend gevoel.

Wacht! En ik dan? Jullie kunnen me hier niet alleen laten,' protesteerde de satraap.

'Ga dan mee, kleine man. Vooruit! Vlug een beetje.' Althea registreerde dat Jek de deur voor hem openhield.

Kennit keek omhoog. Hij besefte dat hij met open mond

stond te kijken maar hij kon niet anders. Vaag was hij zich ervan bewust dat ook Vivacia omhoogkeek, met haar handen tegen haar borst gedrukt alsof ze bad. Naast hem stond Wintrow inderdaad te bidden; geen gebed om genade zoals Kennit zou hebben verwacht, maar een vreugdevolle waterval van woorden die het wonder van Sa bezong. Hij klonk alsof hij in trance was. 'Het wonder, de glorie is aan u, o Sa, onze Schepper...' Hij wist niet of Wintrow een bestaand lied zong of door het majesteitelijke wezen boven hen tot deze spontane aanbidding werd geïnspireerd.

De draak beschreef opnieuw een cirkel langs de hemel. Haar blauwe schubben glinsterden als zilver terwijl het winterse zonlicht over zijn flanken streek. Weer slaakte ze een kreet en Kennit voelde dat Vivacia antwoord gaf. Een intens verlangen doorstroomde het schip en nam ook bezit van hem. Ze verlangde ernaar zich net zo vrij door de lucht te bewegen, te kunnen stijgen en duiken en cirkelen, puur voor haar plezier. Het schip besefte ineens wat ze niet was en wat ze ook nooit meer zou zijn. Wanhoop sijpelde als vergif door haar heen.

De zeeslangen hadden hun aanval op de Jamailliaanse schepen gestaakt. Sommige lagen bijna roerloos in het water, met hun koppen geheven, en keken met draaiende ogen omhoog. Andere dartelden en sprongen alsof ze met hun capriolen de aandacht van de draak konden trekken. De Jamailliaanse vloot had zijn kans gegrepen en probeerde een zekere dood te ontvluchten. Een van de kleinere schepen was

bezig te zinken. Het dek stond al onder water. De bemanning stapte over op een van de andere schepen.

In de sloep met Sorcor aan het roer maakte Etta zich zo klein mogelijk. Haar blik ging van de dartelende zeeslangen naar de cirkelende draak. Haar gezicht zag bleek, haar blik was op Kennit gericht. De mannen die de sloep roeiden trokken woest aan de riemen.

Met elke cirkel die de draak beschreef vloog ze lager. Vivacia was duidelijk het middelpunt was van zijn spiraal. Het dier klemde iets in zijn voorpoten, zag Kennit. Een prooi? Hij kon niet zien wat het was. Was het dier van plan het schip aan te vallen? Of zou het als een zeemeeuw op het water landen? Het cirkelde opnieuw boven het schip, zo dichtbij dat de wind van haar vleugels de zeilen deed bollen en het schip deed schommelen. De zeeslangen barstten los in een onzalig getrompetter dat steeds luider en hoger werd terwijl de draak neerdaalde. Toen ze recht boven Etta's roeiboot was liet ze haar last vallen. Wat het ook was miste de boot rakelings en landde in het water ernaast. Onder heftig vleugelgeklapper steeg de draak moeizaam weer op. Ze brulde en de zeeslangen gaven antwoord. Toen vloog ze weg, veel langzamer dan ze was gekomen.

De zeeslangen volgden haar. Als herfstbladeren op de wind zwommen ze achter de draak aan. De snelste dieren gingen voorop, terwijl de andere pijnlijk hun rug welfden in hun schuimende kielzog. Maar er was er niet een die de draak niet volgde. Het monster slaakte nog een laatste langgerekte kreet

terwijl hij uit het gezicht verdween en Kennits triomf met zich meenam.

Het was een man, en hij leefde nog. Etta ving een vluchtige, verbijsterende glimp van hem op toen hij in het water viel. Hij schopte wild met zijn benen toen de zee hem opslokte. De draak had hem zo dicht bij de sloep laten vallen dat hij deze bijna had doen kantelen. Etta zou hebben gezworen dat het opzet was. De boot schommelde wild heen en weer. Desondanks greep ze de rand van de sloep en boog ze zich over de zijkant. 'Waar is hij?' riep ze. 'Kijk of jullie hem boven zien komen!'

Maar de mannen in de boot letten niet op haar. De zeeslangen vertrokken achter de draak aan. Dus ze maakten van de gelegenheid gebruik om op volle kracht naar de Vivacia te roeien. Op het hoofddek staarden Kennit en Wintrow de draak na, omringd door druk pratende en wijzende bemanningsleden.

Alleen het boegbeeld deelde Etta's bezorgdheid. Vivacia wierp een laatste, gekwelde blik op de draak. Toen zochten ook haar ogen de wateren af rond de kleine boot. Ondanks dat was Etta de eerste die een bleke beweging onder de golven zag. 'Daar!' schreeuwde ze. 'Daar is hij!'

Maar het schepsel dat hijgend aan de oppervlakte verscheen was geen man. Hij had de gedaante van een man, maar zijn ogen glansden als koper. Zijn donkere krullen deden haar denken aan een verwarde bos bruinwier. Bij het

zien van de boot strekte hij zijn hand ernaar uit. Die hand glansde, zag

Etta, en niet alleen omdat hij nat was. Hij was geschubd! Rochelend zakte hij weer onder water. De roeiers die hem hadden gezien brulden van ontsteltenis en roeiden met verdubbelde kracht. Etta staarde als aan de grond genageld naar de plek waar hij onder water was verdwenen.

'Hijs hem aan boord! Alstublieft!' riep een meisjesstem. Etta sloeg haar ogen op en ontdekte een elegant gekleed meisje op het dek. De concubine van de satraap leek niet ouder dan Wintrow!

Toen wees Vivacia met een grote, gebiedende vinger naar het water. 'Daar! Stelletje dwazen. Hij komt weer boven. Vlug, hijs hem aan boord!'

In hun paniek hadden de roeiers Etta's smeekbede genegeerd, maar een bevel van het boegbeeld was een andere zaak. Toen de man opnieuw boven kwam, staken ze hun riemen diep in het water om de boot naar hem toe te draaien. Hij zag het en strekte wanhopig zijn hand uit. Opnieuw verdween hij onder water.

'Nou is hij er geweest,' voorspelde een van de roeiers, maar even later verschenen zijn grijpende handen opnieuw boven het wateroppervlak. Hij zag doodsbleek en Etta hoorde zijn hijgende ademhaling. Een van de roeiers hield een riem binnen zijn bereik. Hij greep hem zo krachtig vast dat hij het ding bijna uit de greep van de roeier rukte. Ze trokken hem dichter naar de boot Even later slaagde hij erin de zijkant te

grijpen. Er waren twee mannen voor nodig om hem aan boord te hijsen. Daar legden ze hem op de bodem van de sloep. Water stroomde uit zijn kleren. Hij kokhalsde. Met zijn niet-menselijke ogen keek hij knipperend op naar Etta. Aanvankelijk leek hij haar niet te zien. Toen vormden zijn lippen de woorden: 'Dank u wel.' Zijn hoofd zakte opzij en zijn ogen vielen dicht.

HOOFDSTUK 33
Het bestemde schip

~

De bemanningsleden weken uiteen voor Kennit. Hij stapte langs hen heen en keek neer op de gedaante die languit op zijn dek lag. Water stroomde uit zijn kleren. Zijn gelaatstrekken gingen schuil onder zijn druipende haar. 'Dat is een interessant stuk drijfhout, Etta,' zei hij nors. Wie - of wat - hij ook was, hij betekende een onwelkome complicatie in een situatie die toch al verwarrend was. Hij had hier geen tijd voor.

'Jij hebt hem uit zee gevist, dus jij mag hem houden,' zei Kennit. Toen verloor hij bijna zijn evenwicht omdat de raadsvrouwe van de satraap zich langs hem drong. Kennit keek haar woedend aan maar ze merkte het niet. Hij wilde iets zeggen maar de woorden bleven in zijn keel steken. Wat was dat ding op haar hoofd? Althea volgde haar op de hielen en glipte langs hem heen zonder hem ook maar één blik waardig te keuren. Jek bleef enigszins afzijdig staan met de pruilende satraap.

'Ademt hij? Leeft hij nog?' vroeg Malta ademloos. Ze boog zich over de drenkeling heen maar raakte hem niet aan.

Althea knielde naast haar. Voorzichtig legde ze haar vingers op de hals van de man. Toen keek ze glimlachend op naar haar nichtje. 'Hij leeft nog, Malta.' Wintrow had zich bij hen gevoegd. Hij schrok van Althea's woorden en keek zijn zuster glimlachend maar ongelovig aan.

Even gleed er een blik van jaloezie over Etta's gezicht. Ze

had zichzelf echter meteen weer onder controle en richtte haar blik op Kennit. 'Je hebt me laten komen?' zei ze bijna mokkend.

'Inderdaad.' Hij besefte dat de bemanning het gesprek nauwlettend volgde. 'En je bent gekomen. Zoals je altijd bent gekomen.' Hij glimlachte en gebaarde toen naar de man aan zijn voeten. 'Wat is dit?'

'De draak heeft hem laten vallen,' legde Etta uit.

'En dus heb jij hem uit het water gevist,' zei Kennit wrang.

'Dat moest van Vivacia,' zei een van de mannen van Sorcors sloep nerveus.

'Het is Reyn Khuprus, een Regenman. De verloofde van mijn zuster.' Wintrows stem klonk beheerst. 'Alleen Sa weet hoe hij haar heeft weten te vinden. Help me hem om te draaien,' voegde hij eraan toe. Reyn kreunde toen hij hem bij zijn schouder pakte. Zijn handen krasten licht over het dek.

Althea ging naast Wintrow op haar hurken zitten. 'Je kunt hem beter even de tijd geven zijn longen leeg te maken,' zei ze toen Reyn begon te hoesten. Hij hief hijgend zijn hoofd op en liet het weer terugzakken. 'Malta?' vroeg hij gesmoord.

Ze deinsde achteruit en sloeg haar handen voor haar gezicht. 'Nee!' riep ze. Toen draaide ze zich op haar hakken om en baande ze zich een weg door de bemanning. Etta keek haar verward na.

'Wat is er met haar?' vroeg ze aan niemand in het bijzonder.

Voordat iemand antwoord kon geven riep de man in het

kraaiennest: 'Kapitein! De Jamailliaanse schepen komen terug!'

Nu was het Kennits beurt zich op zijn hakken om te draaien en zich weg te haasten. Hij had zich niet van de vijand moeten laten afleiden. Zo snel als hij kon beklom hij het voordek. Daar keek hij verbaasd naar de naderende schepen. Ze probeerden zijn drie boten in te sluiten. Waren ze soms gek geworden? Sommige hadden duidelijk zware averij opgelopen, maar ze werden aangevoerd door twee schepen die nog in goede staat verkeerden. Op hun dek heerste grote bedrijvigheid. Hij taxeerde de situatie. De Marietta en de Motlij zouden hem steunen, allebei schepen met een ervaren bemanning. De Jamaillianen zouden op z'n minst moe zijn en waarschijnlijk hadden ze al een groot deel van hun munitie verbruikt. Technisch gesproken waren de Jamaillianen nog altijd in de meerderheid, maar het merendeel van hun schepen had aanzienlijke schade opgelopen. Twee schepen waren al bezig te zinken. Hun bemanning zocht zijn toevlucht in de sloepen.

Kennit had bovendien de satraap als onderhandelingstroef. Dus waarom zou hij de uitdaging niet aangaan? 'Jola!' commandeerde hij. 'Laat iedereen teruggaan naar zijn post!'

Vivacia keek naar de naderende schepen maar ze was met haar gedachten ergens anders. 'Hoe is het met de Regenman?'

'Hij leeft nog,' antwoordde hij kortaf.

'De draak heeft hem gebracht. Bij mij.'

'Wintrow schijnt te denken dat de draak hem bij zijn zuster

heeft gebracht,' antwoordde Kennit bijtend.

'Dat zou best kunnen,' zei het schip peinzend. 'Ze horen bij elkaar.'

'Het is al even onwaarschijnlijk als alles wat er vandaag is gebeurd. Hoe groot is de kans dat een draak van alle schepen om ons heen precies het juiste kiest om Malta's geliefde te laten vallen?'

'Dat heeft niets met kansberekening te maken. De draak was op zoek naar Malta en heeft haar gevonden...' Het boegbeeld liet haar blik langzaam over de naderende schepen gaan. 'Er hangt iets in de lucht, Kennit,' zei ze zacht. 'Iets dat nog machtiger is dan het geluk dat jij aanbidt.' Ze glimlachte maar haar ogen stonden droevig. 'Bestemming heeft niets met kansberekening te maken,' voegde ze er mysterieus aan toe.

Daar wist hij niets op te zeggen. Alleen al het idee irriteerde hem. Bestemming was prachtig wanneer dat betekende dat hij succesvol zou zijn. Maar vandaag leek het erop dat het lot de weegschaal naar de andere kant liet doorslaan. Hij herkende Etta's voetstappen op het dek achter zich en draaide zich om. 'Breng de satraap hier. En Malta.'

Ze zei niets. 'Nou, komt er nog wat van?' vroeg hij tenslotte. Ze keek hem aan met een merkwaardige uitdrukking op haar gezicht. Wat bezielde haar? Hij had haar terug laten komen. Wat verwachtte ze nou nog meer van hem? En waarom moest dat uitgerekend nu?

'Ik moet je iets vertellen. Het is belangrijk.'

'Belangrijker dan onze overleving?' Hij keek weer naar de

naderende schepen. Zouden ze eerst willen onderhandelen of meteen aanvallen? Hij kon het risico maar beter niet nemen. 'Stuur Jola en Wintrow ook hierheen,' droeg hij haar op.

'Ik zal het doen,' beloofde ze. Toen haalde ze diep adem. 'Ik ben zwanger. Ik draag je kind.' Ze draaide zich om en verliet het dek.

Het was alsof de tijd om hem heen bevroor. Alsof hij was ingekapseld in het moment. Er waren zoveel wegen die zich vanhier uitstrekten, in zoveel verschillende richtingen. Een kind! Het zaad van een gezin. Hij zou vader worden, zoals zijn eigen vader dat was geweest. Nee, beter. Hij zou zijn zoon kunnen beschermen. Zijn vader had het geprobeerd, maar had gefaald. Hij kon koning zijn en zijn zoon een prins. Of hij kon zich van Etta ontdoen, haar ergens achterlaten en dan alleen doorgaan met niemand die op hem leunde, niemand die hij kon teleurstellen. Zijn gedachten ratelden in zijn hoofd als stenen in een pan. Misschien loog ze. Misschien had ze het mis. Wilde hij wel een kind? En als het nu eens een meisje was?

'Zou je haar dan ook Paragon noemen?' fluisterde de amulet om zijn pols kwaadaardig. Hij lachte zacht. 'Bestemming wordt werkelijkheid. De Heer van de Drie Domeinen zal opnieuw langs de hemel vliegen. De rest van de bestemming van deze dag is op jouw hoofd terechtgekomen. Dat weegt wel wat meer dan een kroon, is het niet?'

'Laat me met rust,' fluisterde Kennit. Niet tegen de amulet, maar tegen het verleden dat naar hem reikte. Andere herinneringen werden in hem wakker, herinneringen die heel diep begraven hadden gelegen. Hij stond tussen de armen van zijn vader en reikte met zijn kleine handen omhoog naar Paragons roer terwijl zijn vader het schip op koers hield. Hij herinnerde zich dat hij op de schouder van zijn vader zat. Ze liepen door Deeldorp. Zijn moeder keek lachend naar hem op, met een fleurige sjaal om haar gitzwarte haar. Deze stralende, vreugdevolle herinneringen waren nog ondraaglijker dan alle pijn die hij zich herinnerde. Ze bespotten hem, ze waren een leugen, want alle liefde en veiligheid waren uitgewist in een duistere, bloedige nacht. En dankzij Etta zou het allemaal weer opnieuw beginnen. Was ze soms gek geworden? Besefte ze dan niet hoe dat moest aflopen? Uiteindelijk zou hij het kind pijn moeten doen. Niet omdat hij dat wilde, maar omdat het onvermijdelijk was. Dit moment markeerde het eind van de zwaai van de pendel. Ze moesten meezwaaien tot de pendel aan de andere kant zijn hoogste punt bereikte, het punt waar hij Igrot was en Igrot hem. Daar moest het kind op de pendel stappen en de rol op zich nemen die Kennit eens had gespeeld.

'Wat ben je toch een ellendige stumperd,' fluisterde de amulet vol afschuw. Maar medelijden zou de bestemming niet tegenhouden. Niets kon hem redden, noch het kind. Niets kon de cyclus van de tijd doorbreken. Dingen zouden opnieuw gebeuren, zoals ze dat altijd hadden gedaan. En

zoals ze dat altijd zouden blijven doen.

'Kapitein?' klonk Jola's stem achter hem. Hoe lang stond hij daar al? Kennits overpeinzingen vlogen weg als het pluis van een paardenbloem, weggeblazen door een kind. Waar had hij aan gedacht? Sinds wanneer regende het? Die vervloekte vrouw! Waarom moest ze hem uitgerekend nu afleiden? Zijn eerste stuurman slikte. 'Het Jamailliaanse schip groet ons.'

'Waar is de satraap?' vroeg hij boos. Hij trok zijn mantel dichter om zich heen en sloeg het water van zijn gezicht. De regen was ijzig koud.

Jola keek hem angstig aan. 'Achter u, kapitein.'

Kennit draaide zich om. Malta stond, met de doek weer om haar hoofd, naast de satraap. Wintrow had zich bij zijn zuster gevoegd. Wanneer waren ze naar het voordek gekomen? Hoe lang had hij daar gestaan, verdwaasd door Etta's nieuws?

'Natuurlijk!' zei hij driftig. 'Precies waar hij moet zijn. Beantwoord hun groet. Zeg hun dat ze goed moeten weten wat ze doen. Dat koning Kennit elk moment de zeeslangen kan terugroepen maar dat het niet mijn bedoeling is ze te vernietigen. Dat het me er alleen om gaat dat ze een wettige overeenkomst in acht nemen. Ze kunnen een sloep sturen met afgezanten. We zullen ze aan boord laten zodat ze uit de mond van de satraap zelf kunnen horen dat wat ik zeg de waarheid is.'

Jola keek opgelucht. 'Dus de zeeslangen hebben ons niet in

de steek gelaten? Ze komen terug als u ze roept?'

Als er een zeeslang in de buurt was geweest, zou Kennit hem eraan gevoerd hebben.

'Zeg nou maar wat ik heb gezegd!' blafte hij. Toen draaide zich weer om naar de naderende schepen. Hij zag nu pas dat het een vloot van edelen was die ongetwijfeld stuk voor stuk de hoop hadden gekoesterd beladen met buit en roem terug te keren. Ze zouden met elkaar wedijveren bij de onderhandelingen over de vrijlating van de satraap; ieder voor zich zou dat succes op zijn naam willen schrijven. Zouden ze zo dwaas zijn hem een gijzelaar van elk schip te sturen? Hij hoopte het, maar besefte ook dat er die dag misschien alsnog bloedig gevochten zou moeten worden.

Na Malta's vlucht hadden Jek en Althea Reyn naar Althea's hut gebracht. In haar kooi was hij bijgekomen. Waar is Malta?' vroeg hij versufd. 'Ik dacht dat ik haar gevonden had.' Bloed sijpelde uit een neusgat, water droop uit zijn haar.

'Dat heb je ook,' verzekerde Althea hem. 'Maar kapitein Kennit heeft haar bij zich geroepen.'

Reyn sloeg plotseling zijn handen voor zijn ongesluierde gezicht. 'Heeft ze me gezien?' vroeg hij, vervuld van afschuw. 'Ja. Ze heeft je gezien,' zei Althea zacht. Het was zinloos om te liegen of te proberen zijn gevoelens te sparen. De uitdrukking in zijn koperkleurige ogen was ondoorgrondelijk, maar de trek om zijn mond was maar al te duidelijk. 'Ze is nog erg jong, Reyn,' zei Althea verontschuldigend. 'Dat wist je toen je

begon haar het hof te maken.' Ze probeerde zowel vriendelijk als ferm te klinken. 'Je kunt niet verwachten...'

'Wilt u me alstublieft even alleen laten,' vroeg hij zacht.

Jek liep naar de deur. Althea volgde haar naar buiten. 'Dat zijn Wintrows kleren die daar hangen,' zei ze over haar schouder. 'Voor als je iets droogs wilt aantrekken.' Niet dat ze hem zouden passen. Ondanks zijn geschubde gezicht en zijn vogelogen was hij een breedgeschouderde, mannelijke verschijning.

Het leek wel alsof Jek hetzelfde dacht. 'Zelfs met die schubben ziet hij er niet slecht uit,' zei ze zacht.

Althea leunde tegen de muur buiten haar hut. 'Ik had op het voordek moeten zijn, niet hier beneden,' zei ze somber.

'Waarom? Je kunt toch niets doen.' Plotseling dempte Jek haar stem. 'Geef het nou maar toe, Althea. Met die schubben op zijn gezicht vraag je je onwillekeurig af hoe de rest eruitziet.'

'Nee, dat heb ik niet,' antwoordde Althea ijzig. De man kwam uit de Wilde Regenlanden. Hij was familie van de Beijerstadse vaarders. Ze was hem loyaliteit verschuldigd, geen zinloze speculaties over zijn lichaam. Ze had eerder Regenlanders gezien. Ze konden het niet helpen dat de Wilde Regenlanden hun uiterlijk beïnvloedden. De familie Khuprus was vermaard, zowel om hun rijkdom als hun eerbaarheid. Geschubd of niet, Reyn Khuprus was een goede partij. Dat hij zo ver was gekomen om zijn verloofde te zoeken, was een bewijs van zijn dapperheid. Toch kon ze het

Malta niet echt kwalijk nemen dat ze was weggerend. Ze had zich waarschijnlijk een knap gezicht voorgesteld onder zijn sluier. De confrontatie met haar geschubde verloofde moest een schok voor haar zijn geweest.

Reyn trok zijn natte hemd uit en liet het op de grond vallen, boven op zijn andere kleren. Hij haalde diep adem, keek in de kleine spiegel aan de muur en dwong zichzelf te zien wat Malta had gezien. Tintaglia had de waarheid gesproken. Door zijn contact met haar waren de veranderingen in zijn uiterlijk in een stroomversnelling geraakt. Hij streek over de fijne drakenschubben op zijn gezicht en deed de koperkleurige reptielenogen die hem aanstaarden open en dicht. De geschubde vlakken op zijn ontblote borst glinsterden bronskleurig. De huid eronder had een blauwachtige tint. Waren dat kneuzingen of een verandering van kleur? Hij kende Regenlanders van vijftig of ouder die nog niet zo veranderd waren als hij. Wat zou er van hem worden naarmate hij ouder werd? Zou hij drakenklauwen krijgen, puntige tanden en een geribbelde tong?

Ach, wat deed het ertoe? Hij zou in eenzaamheid oud worden en het grootste deel van zijn tijd onder de grond doorbrengen met graafwerkzaamheden voor de draken. Hoe hij eruitzag was niet belangrijk meer. Tintaglia had zich aan haar deel van de overeenkomst gehouden. Hij zou hetzelfde doen. De ironie ontging hem niet. Hij had de rest van zijn leven op het spel gezet om Malta te redden. In zijn wilde

fantasieën had hij haar gered, ongedeerd ondanks de verschrikkelijke gevaren die ze had doorstaan, en was ze in zijn armen gevallen met de belofte dat ze voor altijd de zijne zou zijn. Hij had gedroomd dat ze glimlachend naar hem op zou kijken wanneer hij zijn sluier afdeed. Dat ze zijn gezicht zou aanraken en zeggen dat het er niet toe deed; dat ze van hem hield.

Maar de werkelijkheid was wreed. Tintaglia had hem laten vallen en was vertrokken met haar zeeslangen. Na dagen heen en weer te zijn geschud in de klauwen van de draak, na al die koude nachten op eenzame stranden was hij bijna verdronken. Malta's familie had hem moeten redden. Ze vonden hem ongetwijfeld een volslagen dwaas. Zijn hele zoektocht was tevergeefs geweest, want Malta was veilig. Hij had geen idee waarom de Vivacia onder de Jamailliaanse vlag voer, maar blijkbaar was Althea Vestrit erin geslaagd haar schip terug te krijgen en haar nichtje te redden. Ze hadden helemaal geen behoefte gehad aan zijn jammerlijke reddingspoging. In plaats daarvan hadden ze hém moeten redden.

Hij pakte een van Wintrows hemden van een haak en hield het zichzelf voor. Zuchtend hing hij het weer terug. Toen pakte hij zijn eigen hemd van de grond. Er stroomde nog altijd water uit. Zijn sluier was ermee verstrikt geraakt. Hij keek ernaar. Toen trok hij hem los en wrong hij hem uit. Het was het eerste wat hij aantrok.

Malta staarde nietsziend voor zich uit in de stromende regen. De fijne schubben op Reyns gezicht hadden haar doen denken aan zijden maliën, de warme gloed van zijn koperkleurige ogen lichtte op als een baken. Ooit had ze die lippen door de fijne mazen van zijn sluier gekust. Ze streek met haar ruwe werkhanden over haar gebarsten lippen. Onbereikbaar. Hij was onbereikbaar voor haar geworden. Ze hief haar gezicht op naar de koude regen en verwelkomde de ijzige, bijtende druppels.

'Ik heb het koud,' jammerde de satraap naast haar. 'En ik word moe van het staan.'

Kennit schonk hem een waarschuwende blik.

De satraap had zijn armen stijf om zich heen geslagen maar bibberde nog altijd van de kou. 'Volgens mij komen ze helemaal niet. Dus waarom zou ik hier in de wind en de regen moeten staan?'

'Omdat ik dat wil,' beet Kennit hem toe.

Wintrow besloot tussenbeide te komen. 'U kunt mijn mantel wel krijgen als u dat wilt,' bood hij aan.

De satraap trok een lelijk gezicht. 'Hij is druipnat! Wat heb ik daaraan?'

'U kunt nog veel natter worden,' snauwde Kennit.

Malta haalde diep adem. De piraat en de satraap leken niet veel van elkaar te verschillen. Als ze de een aankon, gold dat ook voor de ander. Het was geen moed die haar ertoe bracht met gekruiste armen voor Kennit te gaan staan. Het was pure wanhoop. Hij was gevaarlijk, gewelddadig, maar ze was niet

bang voor hem. Wat kon hij haar aandoen? Haar leven verwoesten? Ze moest bijna lachen bij die gedachte.

Haar zachte, beheerste woorden waren alleen voor Kennit bedoeld, maar de lange vrouw die achter hem stond luisterde ook mee.

'Alstublieft, koning Kennit, laat me een dikkere mantel en een stoel voor hem halen, als u niet wilt dat hij teruggaat naar de beschutting van zijn hut.'

'Hij is een dwaas,' zei hij harteloos. 'Van een beetje regen krijgt hij niets. Ik begrijp niet waar je je druk over maakt'

'U bent een grotere dwaas dan hij, kapitein.' Het kon haar niets schelen als ze hem beledigde. 'Als u wilt dat de kapiteins van de Jamailliaanse vloot hem als een waardevolle gijzelaar beschouwen, dan moet u hem ook als zodanig behandelen. Als u hem wilt uitwisselen voor rijkdommen, hebt u niets aan een natte, chagrijnige, ongelukkige knaap.'

Haar blik gleed van Kennits bleekblauwe ogen naar die van zijn vrouw. Tot haar verrassing zag ze een licht geamuseerde, bijna goedkeurende uitdrukking op haar gezicht. Was Kennit zich daarvan bewust? Hij keek Malta aan maar praatte tegen zijn vrouw. 'Etta, kijk wat je voor hem kunt doen. Ik wil dat hij zo zichtbaar mogelijk is.'

'Daar kan ik wel voor zorgen.' Ze had een zachte, donkere stem; veel melodieuzer dan Malta had verwacht bij de vrouw van een piraat. Haar ogen verrieden haar intelligentie.

Malta maakte een revérence. Wees verzekerd van mijn dankbaarheid, vrouwe.'

Ze verliet het voordek en liep achter Etta aan. De wind zorgde voor een vervelende golfslag, maar in haar tijd op de Motlij had ze eindelijk zeebenen gekregen. Ze was verbaasd over zichzelf. Ondanks alles wat haar was overkomen was ze er trots op dat ze zich zo gemakkelijk wist te bewegen op het schip van haar vader. Haar vader... Vastberaden zette ze de gedachte van zich af. Net als de gedachte aan Reyn. Uiteindelijk zou ze hem onder ogen moeten komen, besefte ze. Verwoest en ontsierd door littekens. Uiteindelijk zou ze de teleurstelling zien in die uitzonderlijke, koperkleurige ogen. Ze schudde haar hoofd. Haar ogen brandden. Niet nu. Ze kon zich op dit moment geen enkel gevoel permitteren. Het enige wat telde was dat ze de satraap weer op zijn troon kreeg. Ze probeerde helder na te denken terwijl ze Etta volgde naar de weelderige hut die ooit van haar vader was geweest.

Hij zag er nog net zo uit als in de tijd dat haar grootvader als kapitein op de Vivacia had gevaren. Gekweld keek ze naar de vertrouwde meubels. Met een zwierig gebaar gooide Etta het deksel open van een rijk bewerkte cederhouten kist. Er lagen stapels kleren in, gemaakt van kleurige, weelderige stoffen. Op elk ander moment zou Malta opgewonden en nieuwsgierig zijn geweest.

Nu liet ze haar blik door de hut gaan terwijl Etta de inhoud van de kist inspecteerde.

'Hier. Dit lijkt me wel geschikt. Het is hem ongetwijfeld te groot, maar dat ziet niemand als we hem in een stoel zetten.'

Ze haalde een zware, scharlakenrode mantel te voorschijn, afgezet met gitzwarte kralen. 'Kennit vond hem te opzichtig, maar volgens mij zou het hem prachtig staan.'

'Ongetwijfeld,' zei Malta neutraal. Ze vond dat het er weinig toe deed hoe een verkrachter zich kleedde.

Etta richtte zich op, met de rijke stof over haar arm. Waar denk je aan?'

Het had geen zin haar verwijten te maken. Volgens Wintrow wist Etta wat Kennit had gedaan. Blijkbaar had ze er op de een of andere manier mee in het reine weten te komen. Wie was zij om kritiek uit te oefenen op Etta's loyaliteit? Ze vond Malta ongetwijfeld net zo verwerpelijk omdat ze de satraap diende. 'Ik vroeg me af of Kennit hierover heeft nagedacht. Volgens mij heeft een groep Jamailliaanse edelen samengezworen om de satraap te laten doden in Beijerstad, zodat ze de schuld voor de moord bij de vaarders konden leggen en een excuus hadden om onze stad te plunderen. Zijn de edelen op deze vloot loyaal jegens de satraap en gebrand op zijn redding? Of zijn het verraders en hopen ze af te maken wat ze in Beijerstad zijn begonnen? Zodat ze de schuld bij de Piraten Eilanden kunnen leggen?' Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Misschien zijn ze niet geïnteresseerd in het bevrijden van de satraap, maar hopen ze Kennit zodanig te provoceren dat hij hen zal doden.'

'Ik ben ervan overtuigd dat Kennit dat allemaal in overweging heeft genomen,' antwoordde Etta stijfjes. 'Hij is een vooruitziend man. In tijden van gevaar beschikt hij over

enorme capaciteiten. Het is misschien moeilijk te geloven, maar vraag het je broer. Wintrow heeft gezien hoe Kennit een storm tot bedaren bracht en zeeslangen commandeerde. Wintrow zelf is onder Kennits handen genezen van zijn verwondingen door het slangengif. Toen heeft hij ook het slavenmerk dat Wintrows vader op zijn wang had laten tatoeëren uitgewist.' Etta ontmoette Malta's sceptische blik. 'Voor een man als hij gelden andere regels,' vervolgde ze. 'Zijn visie brengt hem ertoe dingen te doen die voor anderen verboden zijn.'

Malta hield haar hoofd schuin. 'Hebben we het nog altijd over de onderhandelingen om de satraap weer op de Pareltroon te zetten? Of probeert u zijn handelwijze tegenover mijn vader te verontschuldigen?' En tegenover mijn tante, voegde ze er in stilte aan toe.

'Het gedrag van je vader heeft meer verontschuldiging nodig dan dat van Kennit,' antwoordde Etta koel. 'Vraag maar eens aan Wintrow hoe het is om slavenketenen en een tatoeage te dragen. Je vader heeft zijn verdiende loon gekregen.'

'Misschien krijgen we dat wel allemaal,' antwoordde Malta scherp. Ze nam Etta van top tot teen op en zag dat ze bloosde. Bij het zien van de plotselinge, onverholen pijn in Etta's ogen voelde ze een vluchtige spijt.

'Misschien wel,' zei deze koeltjes. 'Neem die stoel mee.'

Het was een kleinzielige wraak, dacht Malta terwijl ze de zware stoel optilde en moeizaam naar buiten zeulde.

Reyn Khuprus stond zo ver mogelijk van het voordek, waar hij kon zien zonder zelf gezien te worden. Hij keek verlangend naar Malta. De sluier vertroebelde zijn blik, maar wat hij zag deed hem pijn. Ze glimlachte naar de satraap terwijl ze een stoel voor hem neerzette. Toen draaide ze zich om naar de grote vrouw naast haar en wees ze met een stralend gezicht op de scharlakenrode mantel die deze droeg. Het gezicht van de satraap bleef trots. Bij wat er toen volgde had Reyn het gevoel alsof er een mes in zijn hart werd gestoken. Malta maakte zijn natte mantel los, nog altijd met een warme glimlach op haar gezicht. Hij kon niet horen wat ze zei, maar haar tedere bezorgdheid was van haar gezicht af te lezen. Ze gooide de natte jas opzij en haastte zich om de satraap in de indrukwekkende, rode mantel te hullen. Toen trok ze de kap omhoog en streek ze met voorzichtige gebaren het vochtige haar uit zijn gezicht. Ze ging zelfs zo ver dat ze zich op een knie liet zakken om de mantel zorgvuldig om hem heen te schikken.

Er sprak tederheid uit elk gebaar. Hij kon het haar niet kwalijk nemen. Met zijn bleke, aristocratische voorkomen en zijn nobele manieren was de satraap een veel passender levensgezel voor Malta Vestrit dan een geschubde, gehavende Regenman. Met een steek van pijn herinnerde hij zich dat de satraap als eerste met haar had gedanst op haar Presentatiebal. Was haar hart toen al naar hem uitgegaan? Ze ging achter de stoel van de satraap staan en legde haar handen in een

vertrouwd gebaar op de bovenkant. De beproevingen die ze samen hadden doorstaan hadden ongetwijfeld een band tussen hen geschapen. Welke man zou Malta's charme en schoonheid kunnen weerstaan? Bovendien was de satraap haar natuurlijk ook innig dankbaar. Zonder haar zou hij alle ontberingen niet hebben overleefd.

Reyn voelde een leegte op de plek van zijn hart. Geen wonder dat ze voor zijn aanblik was gevlucht. Hij slikte krampachtig. Ze had hem niet eens willen groeten. Was ze bang dat hij haar aan haar belofte zou houden? Dat hij haar zou vernederen tegenover de satraap? Pijn overspoelde hem terwijl hij naar het tweetal keek. Nooit zou ze meer de zijne zijn.

Althea had haar nichtje geholpen de zware stoel op het voordek te hijsen. Ze vond het een enigszins dwaze vertoning, maar ze begreep hoe dan ook niets van de situatie. In feite waren ze allemaal de gevangenen van Kennits belachelijke, gevaarlijke krachtsvertoon. Ze zag hoe Malta de satraap zorgzaam in de droge mantel hulde. Het deed haar pijn Malta zo nederig en dienstbaar te zien. Wat haar echter nog meer stak was de honende glimlach waarmee Kennit het hele gebeuren gadesloeg.

Ze voelde zo'n vlammende haat dat er een rood waas voor haar ogen kwam. Hijgend leunde ze tegen de reling van het schip.

'Is je verlangen om hem te doden zo vurig?' vroeg het schip

zacht. Het leek alleen voor haar bedoeld, maar Althea zag dat Kennit zich omdraaide en spottend een wenkbrauw optrok.

'Ja, dat is het.' Ze zorgde ervoor dat hij de woorden van haar lippen kon lezen.

Kennit schudde vluchtig zijn hoofd. Toen richtte hij zijn aandacht weer op het kleine schip dat gestaag dichterbij kwam in de vallende schemering. Hij vroeg zich af of het schade had opgelopen door de zeeslangen. Op het dek stond een verzameling indrukwekkend uitgedoste mannen. De meesten zagen er welgedaan uit onder hun weelderige mantels. Zeelieden stonden klaar om hen te helpen bij de overstap naar de Vivacia. Een glimlach deed zijn lippen krullen. Het zou amusant zijn als het schip begon te zinken terwijl het langszij lag. 'Misschien had ik me voor de gelegenheid moeten kleden,' zei hij hardop tegen Etta. 'Het is maar goed dat we onze satraap zo koninklijk hebben uitgedost.' Hij kruiste zijn armen voor zijn borst en grijnsde vol verwachting. 'Gooi wat hijslijnen, Jola. Laten we eens zien welke vangst ze ons brengen.'

'Daar zijn ze. Ga zo koninklijk mogelijk zitten,' zei Malta op gedempte toon tegen de satraap. 'Herkent u iemand? Denkt u dat ze loyaal zijn?'

Hij nam zijn edelen nors op. 'Ik herken de kleuren van de oude Criath. Hij was buitengewoon enthousiast over mijn reis naar het noorden, maar sloeg mijn aanbod om me te

vergezellen af met het argument dat hij op zee altijd last kreeg van zijn gewrichten. Maar kijk hem nu eens staan. En kijk eens hoe gemakkelijk hij de overstap maakt. Hij heeft nauwelijks hulp nodig. Degene die nu aan boord komt draagt de kleuren van het huis Ferdo, maar Ferdo is klein en tenger van postuur. Dus dit zal wel een van zijn zoons zijn. De rest... Ik heb geen idee. Ze zijn zo fraai gekapt en dragen zulke weelderige hoofddeksels dat ik hun gezichten nauwelijks kan zien....'

Malta vermoedde het als eerste. Ze keek naar het dek van het andere schip waar de bemanning hun leiders bij de overstap hielp. Allemaal nors kijkende mannen, gehuld in dikke mantels. Waren het er niet wat erg veel?

'Verraad!' riep ze plotseling. Haar kreet dwong hen in actie te komen. Plotseling gooiden ze hun mantels af, zowel zeelieden als zogenaamde edelen. Daaronder waren ze gepantserd en gewapend. Brullend stortten de zeelieden die hun trawanten hadden 'geassisteerd' zich over de kloof tussen beide schepen. Van benedendeks verschenen nog meer mannen. Een stroom van krijgers sprong op het dek van de Vivacia, met getrokken zwaard.

Kennits mannen, die altijd waakzaam waren, stortten zich naar voren. In een oogwenk was het hoofddek van de Vivaria het toneel van strijdende mannen en flitsende zwaarden. Overal waar Malta keek heerste chaos. Kennit stond met getrokken zwaard orders te blaffen dat de lijnen moesten worden doorgesneden en dat het schip moest worden

afgeduwd, terwijl Etta hem in de rug dekte met een zwaard en een korte dolk. Zelfs Wintrow, haar zachtaardige broer, had een dolk getrokken en stond klaar iedereen terug te slaan die probeerde op het voordek te komen. Jek en Althea waren ongewapend, maar probeerden hem van achteren te steunen.

De satraap zat van afschuw als aan zijn stoel genageld. Hij maakte zich zo klein mogelijk en trok zelfs zijn voeten op. Malta stond hulpeloos naast hem. 'Help me!' schreeuwde hij met schrille stem. 'Ze zullen me doden!' Zijn vingers sloten zich in een verrassend sterke greep om haar pols. Hij sprong overeind, struikelend over de te lange mantel en trok haar voor zich. 'Je moet me beschermen!' Hij sleepte haar weg van de stoel naar het boegbeeld en dook daar ineen, nog altijd met haar pols in zijn greep.

Malta probeerde wanhopig zich los te rukken. Ze moest zien wat er op het hoofddek gebeurde. 'Laat me los!' riep ze, maar hij was te bang om naar haar te luisteren. Nog meer vijandelijke krijgers stroomden aan boord.

Er klonk een daverende dreun toen Jek de stoel van de satraap op het dek smeet. Ze greep een poot en gooide een ander, rijk versierd stuk hout naar Althea. Op haar gezicht lag een woeste grijns. 'Malta!' riep ze. Malta dook weg toen ze een zware sport van de stoel naar haar toe slingerde. 'Sla d'r op!' Toen stortte ze zich naar de ladder en begon ze woest in te hakken op de mannen die het voordek bijna hadden bereikt. Althea schoot haar te hulp. Wintrow had positie gekozen bij Kennit die nog altijd orders stond te schreeuwen naar zijn

mannen.

Malta gooide haar hoofd naar achteren en keek verwilderd om zich heen. De andere schepen van de Jamailliaanse vloot kwamen dichterbij. Ze ving een glimp op van de Marietta die in de aanval ging. De Motlij zag ze niet, maar ze kon zich niet voorstellen dat deze was gevlucht. Ze ontdekte nog een schip. Het voerde niet de Jamailliaanse vlag en kwam snel dichterbij. Was een ander piratenschip toevallig op de strijd gestuit? Toen zag ze het boegbeeld bewegen.

'Er nadert een levend schip. Een Beijerstads schip dat ons te hulp komt!' schreeuwde Malta, maar er was niemand die naar haar luisterde.

De satraap greep haar bij haar schouder en schudde haar wanhopig door elkaar. 'Zorg dat ik beneden kom. Je moet me beschermen!'

'Laat me los!' riep ze wanhopig. 'Ik kan u niet beschermen als u zich zo aan me vastklampt.' Ze verstrakte haar greep om het stuk hout dat Jek haar had toegegooid. Het gaf haar echter volstrekt geen veiliger gevoel.

'We hebben geen idee wat daar aan de hand is!' riep Amber naar boven.

'Althea is aan boord. Dat is genoeg!' bulderde Bresker woedend terwijl hij uit de mast naar beneden klom. We kunnen hier niet blijven wachten terwijl de Jamaillianen de Vivaria overmeesteren. Ik vertrouw ze net zo min als ik Kennit vertrouw. Ze zou gedood kunnen worden of

gevangengenomen. Ik moet er niet aan denken dat we Althea terugzien met een slaventatoeage op haar wang.' Hij sprong op het dek. 'Semoy! Haal de wapens te voorschijn.'

Semoy kwam aanrennen. 'Komt in orde, kapitein. Maar u moet de mannen wel vertellen tegen wie we vechten.'

Er verscheen een woeste, roekeloze grijns op Breskers gezicht. Tegen iedereen die tussen ons en Althea komt!'

Tot ieders verrassing liet Paragon zich plotseling horen. 'Maar bewaar Kennit voor mij!' bulderde hij.

Het evenwicht verschoof in de strijd die beperkt bleef tot het hoofddek van de Vivaria. Door de voortdurende toestroom van Jamaillianen begon het tij te keren. Vol afschuw zag Malta dat Jek tegen de grond werd gewerkt. Althea stortte zich achter haar aan. Ze ving een glimp op van Wintrow, Etta en Kennit die dicht opeengedrongen vochten voor hun leven.

'Hier is hij!' brulde een Jamailliaan terwijl hij op haar afstormde. Ze zwaaide met haar stoelpoot en raakte zijn zwaard, maar hij wist de slag af te weren. Met zijn vrije hand trok hij het stuk hout uit haar greep. Brullend van de lach duwde hij haar opzij. Daardoor, en doordat de satraap zich nog altijd aan haar vastklampte, belandde ze languit op de grond. De Jamailliaan greep de satraap bij zijn kraag en rukte hem los van zijn greep op Malta. Toen ze probeerde de satraap weer te grijpen haalde hij uit met zijn zwaard, klaar om haar te doorboren. Het volgende moment staarde hij

ongelovig naar de zwaardpunt die uit zijn borst stak. Het was Reyn die haar te hulp was gekomen.

'Ga liggen! Maak je zo klein mogelijk!' riep hij voordat hij haar de rug toekeerde. Zijn koperkleurige ogen flitsten achter zijn gerafelde sluier. Ze ving een glimp op van zijn linkermouw die doordrenkt was met bloed. Toen stortten drie mannen zich op hem en werd hij voor haar ogen tegen de grond gewerkt.

'Reyn! Nee!' Ze probeerde hem te hulp te schieten, maar de satraap klemde zich opnieuw wanhopig aan haar vast. Een man greep haar bij haar haar en slingerde haar opzij. Met een wilde lach stortte hij zich op de satraap. 'Ik heb hem!' brulde hij. 'Ik heb hem!'

Malta wendde haar hoofd af om een schop te ontwijken. Hij schampte af op haar schedel zodat het haar even duizelde. Het gebeurde niet opzettelijk. Nu ze de satraap hadden was niemand meer in haar geïnteresseerd. Ze zag hoe de satraap als een zak meel over de schouder van een van de mannen werd geslingerd en in triomf werd weggedragen. De strijdenden gingen voor hem opzij en trokken zich met hem terug. De enteraars hadden gekregen waarvoor ze waren gekomen en maakten aanstalten te vertrekken. Ze ving een glimp op van het witte gezicht van de satraap. Reyn zag ze nergens. Ze hees zich op haar knieën en keek verwilderd om zich heen. De satraap werd over het dek gedragen, tussen dode mannen en kreunende gewonden. De piraten die nog vochten probeerden wanhopig hun eigen leven te verdedigen

en waren niet in staat hem te hulp te komen.

De satraap was een ergerlijk, nutteloos wezen, maar ze had hem verzorgd als een kind. Dag en nacht was ze bij hem geweest. Ze vond het afschuwelijk te zien hoe hij werd meegesleurd naar zijn dood. 'Malta!' Hij strekte zijn vrije hand naar haar uit

'De satraap!' riep ze vergeefs. 'Ze hebben hem meegenomen! We moeten hem redden!' Niemand reageerde op haar noodkreet. Terwijl zijn gevangennemers hem wegdroegen en het brandpunt van de strijd zich verplaatste, ving Malta een glimp op van Althea. Ze had een zwaard weten te bemachtigen en deed een vergeefse poging los te breken uit een kluwen vechters. Jek trok haar terug.

'Hij is het niet waard dat je je leven voor hem waagt!' Haar blonde staart droop van het bloed.

Toen richtte Reyn zich op uit een kluwen van lichamen. Malta schreeuwde het uit van blijdschap. Ze had gedacht dat hij dood was. 'Reyn!' riep ze, maar hij greep zijn zwaard en strompelde achter de satraap aan. 'Nee, Reyn! Niet doen! Kom terug!'

Hij kwam niet ver. Een gewonde krijger greep zijn voet zodat Reyn met een dreun tegen het dek sloeg. Malta hees zich overeind. Reyn was alles wat ze zag. Hij worstelde met de man die hem tegen het dek had gesmeten en die een mes had. Zonder op of om te kijken stortte Malta zich op de worstelende mannen.

'Laat me los!' Althea probeerde zich los te rukken, maar Jek liet zich niet vermurwen.

'Nee! Laat hem gaan. Ze hebben hem meegenomen naar hun eigen schip. Wou je daar doorvechten? Daar zijn onze kansen nog slechter. We zijn hem kwijt, Althea. Althans, voorlopig.'

Althea wist dat ze gelijk had. De man met de satraap over zijn schouders had een bungelende lijn gegrepen en was op het dek van het andere schip gesprongen. De Jamaillianen trokken zich triomfantelijk terug en sneden de lijnen door die de schepen met elkaar hadden verbonden. Even snel als ze waren gekomen vertrokken ze weer, en ze namen de satraap met zich mee.

Althea zag dat Reyn in zijn aanval werd gestuit. Ze dacht dat hij overeind zou komen, maar voordat hij dat kon doen, kwam een onwaarschijnlijke redder de satraap te hulp. Met een woeste kreet stortte Kennit zich in het strijdgewoel, verbijsterd nagekeken door Etta en Wintrow. 'Ze mogen hem niet meenemen!' brulde hij woedend. Hij was gewapend met een kort zwaard. Onder zijn andere arm hield hij zijn kruk. Althea verwachtte dat hij niet verder dan een paar stappen zou komen, maar hij strompelde over het dek met een snelheid die haar verbaasde. 'Volg me!' brulde hij. Loyale piraten gaven gehoor aan zijn bevel. Ook Etta en Wintrow wilden hem volgen, maar anderen hadden de leemte al gevuld. Ze konden hem niet bereiken.

Bij de reling gekomen aarzelde Kennit geen moment. Hij

zette zijn houten been schrap op het dek, zijn voet op de reling, en met een sprong die een tijger zou hebben beschaamd sprong hij achter het vertrekkende schip aan. Althea verwachtte dat hij in het water zou vallen, maar hij wist het andere dek te bereiken. Slechts een handvol mannen volgde hem. Een haalde het niet en viel schreeuwend in het water.

Althea kon niet zien wat er met Kennit gebeurde. Daarvoor stortten zich te veel mannen op de piratenkoning en zijn mannen die ver in de minderheid waren. Etta schreeuwde van woede. Wintrow zette een voet voor de hare om te voorkomen dat ze zich achter Kennit aan zou storten. De kloof tussen de twee schepen was inmiddels zo groot dat springen onmogelijk was. Hoongelach en triomfkreten rezen op van het andere schip terwijl het zich steeds verder van de Vivacia verwijderde. Twee mannen hesen de bleke satraap omhoog en hielden hem spottend in de richting van de manschappen op de Vivacia.

Etta duwde Wintrow woest van zich af. In haar wanhoop en haar woede keerde ze zich tegen hem. 'Idioot! We kunnen hem niet in de steek laten. Ze zullen hem doden!'

'Ik ben ook niet van plan hem in de steek laten. Maar jij kunt hem ook niet redden door te verdrinken,' beet hij haar toe. 'Jola!' riep hij op bevelende toon. 'Ze hebben Kennit meegenomen! Vivacia, achter ze aan. Ze hebben Kennit aan boord. We moeten achter ze aan!'

Vivacia nam de kreet over. 'Licht het anker! Hijs de zeilen!

We moeten achter ze aan. Ze hebben Kennit meegenomen.'

'Nee!' zei Althea zacht kreunend. 'Laat hem gaan. Ze mogen hem hebben.' Ze wist echter dat het schip niet naar haar zou luisteren. Ze voelde Vivacia's rusteloosheid. Het schip hield van Kennit en wilde hem terug, ongeacht de prijs. Althea keek over het water naar de uitwaaierende Jamailliaanse vloot. Als de Vivacia hen uitdaagde, had ze geen schijn van kans. Zelfs niet als de Marietta en de Motlij haar te hulp kwamen. Het zou een bloedige strijd worden met nog meer doden op Vivacia's dekken en uiteindelijk zou het schip in Jamailliaanse handen vallen. Het was een verloren zaak, maar ze wist dat het schip zich daardoor niet zou laten ontmoedigen.

Toen hoorde ze een stem. Hij bulderde over het water en de haren in haar nek gingen overeind staan. 'Hallooo, Vivacia! Wie heeft Kennit meegenomen?'

Ze keerde zich langzaam om. Een ijzige rilling liep over haar rug. Het was een stem uit het graf. Paragons stem reikte over het water zoals geen menselijke stem dat kon. Ze keek, en keek nog eens. Het was niet Paragon. Het gehavende levende schip met zijn geïmproviseerde tuigage droeg Paragons naam, maar het boegbeeld was een jongeman met een open gezicht, zonder baard, zijn haar bij elkaar gebonden in een krijgers staart. Toen ving ze een glimp op van een oude vrouw, op het dek net achter het boegbeeld. Ze wuifde een wilde groet met beide armen. Even vergat ze alles om zich heen. Bresker zag ze niet, maar plotseling voelde ze dat

hij nog in leven moest zijn. Paragon hield zijn ogen gesloten en zeilde met zijn handen voor zich uitgestrekt. Haar hart deed pijn. Het was gegaan zoals ze hadden gevreesd. Amber had hem een nieuw gezicht gegeven maar zijn gezichtsvermogen had ze niet kunnen herstellen. Een witte zeeslang doorkliefde het water voor zijn boeg.

'Ze leven nog!' Jek stond plotseling naast haar en sloeg haar op haar rug met een bebloede hand. Het was ontmoedigend maar tegelijkertijd heerlijk om door de grote vrouw te worden opgetild en rondgedraaid terwijl Jek een kreet van vreugde slaakte.

'Hallo, Paragon!' riep Vivacia wanhopig. 'Daar, dat schip. Zij hebben hem aan boord. Ze zullen hem doden, Paragon. Ze zullen hem doden!' Ze wees wanhopig en zinloos over het water. Haar anker werd net uit de modder gelicht.

Haar kreet bereikte ook de Marietta en de Motlij. Althea zag hoe ze van hun koers afweken naar de Vivacia om het Jamailliaanse schip te achtervolgen dat vluchtte naar de bescherming van zijn vloot.

Maar de Paragon was al onderweg en behalve de wind in zijn zeilen was het ook zijn wilskracht als levend schip die hem voortdreef. Hij won onnatuurlijk snel vaart. Zelfs de bemanning van de Vivacia, die toch ervaring had met levende schepen, slaakte kreten van verwondering toen hij langs voer. Althea ving een glimp op van Bresker die over Paragons dekken rende met Flek op zijn hielen. Haar hart juichte toen ze hem zag. Even later had de Paragon hen gepasseerd en

zijn achtersteven naar de Vivacia gekeerd. Sprakeloos van geluk keek Althea het schip na.

De belegerde bemanning van de Vivacia was in actie gekomen bij het nieuws dat hun kapitein was meegenomen. Iedere man die zich nog kon bewegen haastte zich het anker te lichten of de zeilen te hijsen. Voor het moment negeerden ze de lichamen waarmee het dek bezaaid lag. Voor zover ze dat konden kwamen de gewonden strompelend overeind om hun scheeps-maten te helpen. Malta dwaalde ongedeerd maar diep geschokt tussen de doden door. Wintrow had het commando overgenomen van de geschokte Jola. Etta leek overal tegelijk te zijn. 'Althea!' De stem van Jek deed haar ontwaken uit haar trance. 'Doe iets!' Jek had zich bij de mannen aan het anker gevoegd.

'Achter hem aan!' Althea viel Wintrow bij. 'We mogen Paragon niet alleen laten bij de confrontatie!'

Al voordat het anker volledig uit het water was gehesen begon de Vivacia vaart te meerderen.

HOOFDSTUK 34
Gered

~

Wat kan mij Kennit schelen!' brulde Bresker. 'Ga terug, we moeten naar Althea!'

'Althea is veilig waar ze is!' protesteerde Paragon. 'Ik moet Kennit terughebben. Ik heb hem nodig.'

Bresker zette zijn tanden op elkaar. Even was hij zo dicht bij haar geweest, maar toen waren ze voorbijgeschoten. Het verlangen naar Althea, naar de zekerheid dat ze veilig was verteerde hem, maar het koppige schip scheen erop gebrand hen de dood in te jagen. Elke keer dat Bresker weer vertrouwen in Paragon begon te krijgen, sloeg hij zijn hoop de bodem in. Het schip weerstond zowel zijn roer als de orders die Bresker schreeuwde en schoot als een pijl uit een boog achter het vluchtende Jamailliaanse schip aan. De witte zeeslang sprong en dook als een dolfijn door het water voor hun boeg. Op het voordek duwde Moeder tegen de reling alsof ze het schip nog sneller kon doen gaan. Amber stond kaarsrecht en met grote ogen alsof ze verre muziek hoorde. 'Vaar dan tenminste iets langzamer,' smeekte Bresker. 'Geef de andere schepen de kans gelijk met ons te komen. We willen de confrontatie met de Jamailliaanse vloot toch niet alleen aangaan?'

Maar Paragon stortte zich blindelings voorwaarts. Bresker veronderstelde dat de witte zeeslang hem op de een of andere manier leidde. 'Ik kan niet langer wachten. Ze zullen hem

vermoorden, Bresker. Hij mag niet sterven zonder mij.'

Het klonk onheilspellend. Bresker voelde plotseling een lichte druk op zijn pols. Kennits moeder stond naast hem. Haar bleke ogen ontmoetten de zijne en vertelden hem alles wat haar tong niet meer kon zeggen. De welsprekendheid van die smeekbede kon hij niet negeren. Hij schudde zijn hoofd om zijn eigen dwaasheid. 'Ga dan maar!' riep hij naar het schip. 'En bevredig eens en voor al de waanzin die je drijft.'

'Ik kan niet anders!' riep Paragon terug.

'Dat geldt voor ons allemaal,' viel Amber hem zacht bij.

Bresker draaide zich naar haar om. 'Ik neem aan dat dit de bestemming is waar je het over had?' zei hij gefrustreerd.

Ze glimlachte raadselachtig. 'Inderdaad. En niet alleen van Paragon. Maar ook van mij, en van jou.' Ze maakte een weids gebaar met haar arm. 'Van de hele wereld.'

Kennit was er nog nooit zo ellendig aan toe geweest. Zonder kruk en ongewapend zat hij op het dek terwijl om hem heen de bemanning zijn werk deed. De paar mannen die met hem over boord waren gesprongen, waren bloedig vermoord. Het feit dat ze eerst nog een paar Jamaillianen hadden weten te doden, was nauwelijks een bevrediging. Achter hem lag de satraap, ongedeerd maar in zwijm gevallen. Ook Kennit zelf was ongedeerd, ook al was hij wel hard aangepakt. Hij zat op het dek vlak bij het kasteel van het schip en moest opkijken naar zijn bewakers. Dat weigerde hij. Hun honende gezichten en spottende grijnzen waren meer dan hij

kon verdragen. Ze hadden ervan genoten hem zijn kruk af te pakken en te zien hoe hij zijn evenwicht verloor. Zijn ribben deden pijn van hun laarzen. De plotselinge kentering in zijn geluk verbijsterde hem. Wat was er gebeurd? Hoe was het mogelijk dat hem dit overkwam? Hij was koning Kennit van de Piraten Eilanden! Even eerder had hij de satraap van Jamaillia nog als gevangene gehad en hem een overeenkomst laten tekenen waarin hij werd erkend als koning. Zijn bestemming zou werkelijkheid worden. En nu dit. Sinds zijn jeugd was hij niet meer zo hulpeloos en verslagen geweest. Hij verdrong de gedachte. Dit zou allemaal niet zijn gebeurd als Wintrow en Etta hem hadden gevolgd. Dat zou hij hen heel duidelijk maken wanneer hij eenmaal gered was.

Achter zich voelde hij dat er beweging kwam in de satraap. Hij kreunde zwak. Kennit gaf hem onopvallend een por met zijn elleboog. 'Stil!' zei hij zacht. 'Ga rechtop zitten. Hoe zwakker je je toont, des te meer ze je zullen kwellen. Ik kan het niet gebruiken als ze je te erg toetakelen.'

De hoge satraap van heel Jamaillia ging rechtop zitten, snotterde en keek angstig om zich heen. Zeelui denderden langs hen heen, erop gebrand het schip tot nog grotere snelheid te dwingen. Ze werden bewaakt door twee mannen, een met een lang mes, de ander met een korte knuppel. Kennits linkerarm was zo goed als gevoelloos door zijn ontmoeting met die laatste.

'Ik ben verloren. Alles is verloren.' De satraap wiegde wanhopig heen en weer.

'Hou op!' beet Kennit hem toe. 'Denk na. Kijk om je heen. Als je behandeld wilt worden als een koning, dan moet je je ook als zodanig gedragen. Ga rechtop zitten en gedraag je alsof het in je macht ligt ze allemaal te doden.'

Kennit had zijn eigen advies al opgevolgd. Als de Jamaillianen de satraap hadden ontvoerd om hem te vermoorden, dan zouden ze dat al hebben gedaan, redeneerde hij. Het feit dat ze nog leefden, betekende dat de satraap levend blijkbaar meer waard was. In dat geval, en als de satraap ook maar een greintje dankbaarheid jegens hem koesterde, zou hij het leven van de piraat misschien ook kunnen sparen. Kennit probeerde zoveel mogelijk kracht en overtuiging in zijn stem te leggen. 'Ze zullen niet ongestraft blijven,' fluisterde hij. 'Mijn schepen achtervolgen ons. Kijk naar onze bewakers en stel je voor hoe je hen zult doden.'

'Langzaam.' De stem van de satraap beefde licht. 'Ze zullen langzaam sterven,' zei hij met iets meer kracht. 'Ik zal ze alle tijd geven om hun stompzinnigheid te betreuren.' Hij wist zich overeind te werken, wikkelde de scharlakenrode mantel dichter om zich heen en keek woedend naar hun bewakers. Woede stond hem goed, dacht Kennit. Het verdreef de angst en de kinderlijkheid uit zijn gezicht. 'Mijn eigen edelen hebben zich tegen me gekeerd. Ze zullen boeten voor hun verraad. Zij, en hun gezinnen. Ik zal hun landhuizen neerhalen, hun bossen kappen, hun landerijen verbranden. Tot de tiende generatie zullen ze hier de prijs voor betalen. Ik ken hun namen.'

Een van de bewakers had hem gehoord. Hij gaf de satraap een minachtende schop. 'Hou je mond. Je bent dood voordat de dag ten einde is. Dat heb ik ze horen zeggen. Ze doen het pas wanneer ze er allemaal getuige van kunnen zijn. Binding door het bloed, noemen ze het.' Hij grijnsde zijn rotte tanden bloot. 'Jij ook, "Koning" Kennit. Misschien mag ik het wel doen. Ik heb twee scheepsmaten verloren aan die vervloekte zeeslangen van je.'

'Kennit!'

Het gebulder was de stem van de wind zelf, de kreet van een verontwaardigde god. De honende bewaker draaide zich om. Een ijzige rilling liep over Kennits rug. Het was de stem van zijn dode schip dat hem riep zich bij hem te voegen. Hij probeerde te gaan staan, maar zonder zijn kruk viel dat niet mee. 'Help me overeind!' commandeerde hij de satraap. Op elk ander moment zou de koninklijke jongeling een dergelijk commando hebben genegeerd, maar de naam van de piraat galmde nog na in ieders oren. Hij stond haastig op en stak de piraat een hand toe. Zelfs de mannen op het dek waren hun werk vergeten en keken achterom. Op sommige gezichten verscheen een blik van afschuw. Kennit hees zich overeind, steunend op de tengere schouder van de satraap, en keek verwilderd om zich heen op zoek naar het spookschip.

Toen zag hij het. Aan stuurboord. Het naderde met grote snelheid.

Het was Paragon! In de dood veranderd in een jongeling. Een spookachtige, witte zeeslang dartelde voor het schip.

Sneller dan de wind, met een onnatuurlijke vaart verscheen het levende schip langszij. Om de nachtmerrie te bekronen stond zijn moeder op het voordek. Haar witte haar wapperde in de wind. Toen ze hem zag strekte ze smekend haar hand naar hem uit. Naast haar stond een gouden godin, en een dode kapitein voerde het bevel over de bemanning. Even plakte Kennits tong aan zijn gehemelte. De geesten uit zijn verleden kwamen zij aan zij met het Jamailliaanse schip. 'Kennit!' bulderde de stem opnieuw. 'Ik kom je halen!' Paragon legde een ijzige woede in zijn stem. 'Geef Kennit aan mij! Ik beveel het! Hij is van mij!'

'Geef je over!' De stem van Vivacia dreigde de hemel uiteen te scheuren terwijl ze aan bakboordzijde naast het schip verscheen. Kennit kon haar niet zien maar hij wist dat ze dichtbij was. Zijn hart klopte pijnlijk in zijn borst. Ze zou hem kunnen redden. 'Geef je over, Jamailliaan, of we jagen je naar de kelder!'

Het Jamailliaanse schip kon nergens heen. Ondanks de wanhopige commando's van de kapitein om de zeilen te strijken kon hij haar niet snel genoeg vertragen. De Paragon sneed het schip roekeloos de pas af. Het Jamailliaanse schip veranderde van koers, maar het was niet genoeg. Met een verschrikkelijk geluid van versplinterend hout botste ze tegen de Paragon. Het toverhout incasseerde de botsing, maar van het Jamailliaanse hout vlogen de splinters in het rond. Het begon stuurloos te draaien. Zeilen klapperden wild. Plotseling klonk opnieuw het schurende geluid van een botsing terwijl

de Vivacia het schip van de andere kant ramde. Het was een roekeloze manoeuvre, die alle drie de schepen noodlottig kon worden. Door hun plotseling verminderde vaart begonnen ze traag in een cirkel rond te draaien. Aan weerskanten voeren de Marietta en de Motlij voorbij om andere Jamailliaanse schepen op een afstand te houden.

Het dek onder Kennit huiverde nog altijd van de botsingen toen van beide levende schepen enterhaken werden gegooid. Van weerskanten sprongen de enteraars aan boord. Rondom hen klonk het geluid van zwaardgekletter, aangemoedigd door de woeste kreten van de twee levende schepen. Zelfs de zeeslang voegde zijn getrompetter toe aan de kakofonie. Hun gevangennemers moesten plotseling vechten voor hun leven.

'Satraap! We moeten proberen de Vivacia te bereiken.' Kennit hield de satraap ferm bij zijn schouder. 'Ik zal u leiden,' zei hij om te voorkomen dat zijn levende kruk het zelf zou proberen.

'Dood ze!' Het commando van de Jamailliaanse kapitein overstemde het strijdrumoer. Het was de woedende kreet van een wanhopig man. 'Heer Criath heeft opdracht gegeven dat ze niet levend mogen ontsnappen. Dood de satraap en de piratenkoning. Laat ze niet ontsnappen!'

Vivacia's dek lag nog altijd bezaaid met lichamen. Het bloed vormde vuurrode kralen en droop over het verzegelde, glibberige hout. De wanhopig zwoegende zeelieden, de uitgestrekte, smekende handen van de gewonden en het

steeds wildere deinen van het dek maakten Malta's poging Reyn te bereiken tot een nachtmerrie. Piraten renden langs haar heen op Wintrows commando's. Ze hoorde ze niet eens. Reyn was van zo ver gekomen om haar te zoeken, en ze was te laf geweest om hem zelfs maar te begroeten. Ze was zo bang geweest voor de pijn van zijn afwijzing dat ze niet de moed had gehad hem te bedanken. Nu was ze bang dat ze op zoek was naar een dode.

Hij lag met zijn gezicht naar beneden. Ze moest een ander lichaam van het zijne trekken. Een zware man. Ze begon hopeloos te sjorren terwijl overal om haar heen de krankzinnige queeste doorging om Kennit te redden. Niemand kwam haar helpen. Haar broer niet. Haar tante niet. Ze slaakte een droge snik en hoorde de twee levende schepen naar elkaar schreeuwen. Zeelieden renden om haar heen zonder acht te slaan op haar gezwoeg. Ze liet zich op haar knieën in het bloed vallen, zette zich met haar schouder schrap tegen het zware lichaam van de dode man en duwde hem van Reyn af.

Wat ze toen zag deed de adem stokken in haar keel. Bloed doorweekte zijn kleren en vormde een plas om hem heen. Hij lag stil, gruwelijk stil. 'O, Reyn. O, mijn liefste.' Zonder acht te slaan op het bloed bukte ze zich om hem te omhelzen. Hij was nog warm. 'Het is te laat,' kreunde ze terwijl ze hem in haar armen wiegde. 'Het is te laat.' Het was alsof ze opnieuw haar huis en haar familie verloor. Alleen in zijn armen had ze weer Malta kunnen zijn, wist ze plotseling. Met hem waren

haar jeugd, haar schoonheid, haar dromen gestorven.

Teder, alsof hij nog pijn kon voelen, draaide ze hem om. Ze wilde zijn gezicht een laatste keer zien. Ze wilde in zijn koperkleurige ogen kijken, ook al keken die ogen niet meer naar haar.

Haar handen zaten onder het bloed toen ze de sluier uit de kraag van zijn hemd haalde. Met beide handen tilde ze hem van zijn gezicht. Hij scheurde en liet een raster van bloed achter op zijn roerloze gezicht. Teder veegde ze het weg met de zoom van haar mantel. Ze bukte zich en kuste zijn stille mond. Haar lippen op de zijne. Geen droom. Geen sluier die hen scheidde. Vaag was ze zich bewust van het geklapper van zeilen en het strijdrumoer om hen heen. Het kon haar niet schelen. Haar leven was ten einde. Ze volgde de geschubde lijn van zijn voorhoofd, als een fijn gesmede ketting. 'Reyn,' zei ze zacht. 'O, mijn Reyn.'

Zijn ogen gingen op een kiertje open. Ze zag hun koperen glinstering. Als verlamd keek ze hoe hij twee keer knipperde en zijn ogen toen helemaal opendeed. Hijgend van pijn legde hij zijn rechterhand op zijn linkerarm. 'Ik ben gewond,' zei hij verdwaasd.

Ze boog zich nog dieper over hem heen. Het bloed raasde in haar oren zodat ze haar eigen stem nauwelijks kon horen. 'Blijf stil liggen, Reyn. Je bloedt verschrikkelijk. Ik zal voor je zorgen.' Met een voortvarendheid die ze niet voelde, begon ze zijn hemd los te maken. Ze durfde niet te hopen, ze durfde niet eens te bidden dat hij zou blijven leven; dat hij

van haar zou houden. Haar handen beefden zo dat ze de knopen niet los kon krijgen.

Ze scheurde zijn hemd van zijn borst en zette zich schrap voor de verwoestingen die ze daaronder zou aantreffen. 'Je bent helemaal niet gewond!' riep ze uit. 'Sa zij geprezen!' Verwonderd ging ze met haar hand over zijn gladde, bronskleurige borst. De schubben glinsterden in de bleke winterzon.

'Malta?' Hij keek haar met half dichtgeknepen ogen aan, alsof hij eindelijk besefte wie zich over hem heen boog. Met zijn bebloede rechterhand pakte hij de hare terwijl zijn blik zich op haar voorhoofd richtte. Zijn ogen werden groot en hij liet haar handen los. Schaamte en pijn dreigden Malta te verteren, maar ze wendde haar blik niet af. Alsof hij de verleiding niet kon weerstaan hief hij zijn hand op. Maar hij streelde haar niet over haar wang zoals ze had gehoopt. In plaats daarvan gingen zijn vingers naar het gezwollen litteken. Tranen brandden haar ogen.

'Gekroond,' mompelde hij. 'Maar hoe is dat mogelijk? Je hebt een kam als de koningin der Ouderlingen op de eeuwenoude wandtapijten. De schubben beginnen al rood te worden. O, mijn schoonheid, mijn vrouwe, mijn koningin. Tintaglia had gelijk. Je bent de enige die het waardig is moeder te worden van de kinderen die we zullen krijgen.'

Ze begreep niet wat hij bedoelde, maar het kon haar niet schelen. Ze las de aanvaarding in zijn ogen, het ontzag. Zijn blik dwaalde eindeloos over haar gezicht, in verwondering en

verrukking. Je wenkbrauwen beginnen ook al, zelfs je lippen. Je begint schubben te krijgen. Help me overeind. Ik moet je helemaal zien. Ik moet je vasthouden om te weten dat het echt is.'

'Je bent gewond,' protesteerde ze. 'Je zit onder het bloed, Reyn...'

'Het meeste is niet van mij.' Hij legde zijn hand op de zijkant van zijn hoofd. 'Ik ben bewusteloos geslagen. En ik heb een zwaardhouw in mijn linkerarm. Maar verder...' Hij kwam kreunend overeind. '... verder heb ik alleen pijn over mijn hele lichaam.'

Hij hees zich op zijn knieën en kwam langzaam overeind. Ze stond ook op en ondersteunde hem. Hij wreef in zijn ogen. 'Mijn sluier,' riep hij plotseling. Toen keek hij op haar neer. Ze had niet gedacht dat het gezicht van een man zo kon stralen van geluk. 'Dus je wilt met je trouwen?' vroeg hij dolgelukkig maar ongelovig.

'Als je me zo nog wilt.' Ze rechtte haar rug en besloot volkomen eerlijk te zijn. Hij had er recht op te weten wat anderen misschien over zijn bruid zouden fluisteren. 'Er is nog zoveel dat je over me moet weten.'

Op dat moment schreeuwde Vivacia iets over overgeven. Een moment later smeet een verwoestende klap hen weer tegen het dek. Reyn schreeuwde het uit van pijn maar rolde zich beschermend over haar heen. Onder hen trok er een huivering door het schip. Terwijl hij naast haar lag, met zijn goede arm om haar heen, zette hij zich schrap tegen het

beuken van het schip. Zeelui schreeuwden, er klonk opnieuw wapengekletter. 'Ik heb je gevonden!' riep hij in haar oor. 'Dat is het enige wat telt.'

Wintrow wist hoe hij het commando moest voeren. Terwijl Althea zich haastte zijn orders op te volgen besefte ze dat. En er was nog iets dat ze besefte. Iets dat zelfs nog belangrijker was: de bemanning had vertrouwen in hem. Jola, de stuurman, trok zijn competentie niet in twijfel, noch zijn gezag om het commando van Kennit over te nemen. Hetzelfde gold voor Etta. Vivacia gaf zich onvoorwaardelijk over aan zijn leiding. Jaloers was Althea zich bewust van de band tussen Vivacia en Wintrow. Moeiteloos en volkomen natuurlijk wisselden ze kennis en aanmoedigingen uit. Ze sloten haar niet buiten. Het ging eenvoudig langs haar heen, zoals een gesprek tussen volwassenen over het hoofd van een kind heen ging.

De knapenpriester, klein en spichtig als kind, was uitgegroeid tot een tengere maar krachtige jongeman die zijn commando's riep met de stem van een echte kapitein. Ze besefte plotseling schuldbewust dat haar eigen vader die potentie niet in hem had gezien. Anders zou Ephron Vestrit zich wel hebben verzet toen Keffria hem naar het klooster stuurde. Zelfs zijn vader was van plan geweest hem alleen te gebruiken tot Selden, zijn jongere, meer avontuurlijke zoon, oud genoeg was om in zijn voetsporen te treden. Alleen Kennit had zijn mogelijkheden gezien en tot ontwikkeling

gebracht. Kennit de verkrachter was op de een of andere manier ook de leider geweest die Wintrow bijna aanbad, en de mentor die hem in staat had gesteld zijn plaats op dit schip in te nemen.

De gedachten raasden door haar hoofd met de snelheid waarmee de wind de zeilen voortdreef. Ze vertrapten haar emoties zoals de blote voeten van de zeelieden over Vivacia's dekken stampten. Ze legde alle kracht van haar woede in het binnenhalen van een lijn. Ze haatte Kennit. Ze verafschuwde hem. Zelfs nog sterker dan het verlangen hem te doden was de noodzaak hem te ontmaskeren. Ze wilde de liefde en de loyaliteit van zijn volgelingen van hem afscheuren, zoals hij de waardigheid en het eigendomsrecht van haar lichaam had gescheurd. Ze wilde hetzelfde bij hem doen als wat hij haar had aangedaan: hem iets ontnemen wat hij nooit meer zou kunnen terugwinnen. Het vervulde haar met pijn dat ze haar neef en het schip zou moeten bezeren. Maar hoeveel ze ook om hen gaf, ze kon niet ontkennen wat Kennit haar had aangedaan.

Het deed nog veel meer pijn nu ze wist dat Bresker nog leefde. Elke keer dat ze een glimp van hem opving op Paragons dek werd haar uitzinnige vreugde bezoedeld door angst. Het vooruitzicht dat ze het hem zou moeten vertellen, besmeurde haar verlangen naar hun hereniging. Zou zelfs Bresker wel de volle omvang ervan beseffen? Ze wist niet zeker waar ze het meest bang voor was: dat hij woedend zou zijn alsof Kennit hem iets had ontnomen, dat hij haar zou

afwijzen omdat ze bezoedeld was, of dat hij het zou afdoen als een akelige ervaring waar ze wel weer overheen zou komen. Door het besef dat ze niet wist hoe hij zou reageren besefte ze plotseling angstig hoe slecht ze hem kende. De liefde en het vertrouwen tussen Bresker en haar waren nog zo nieuw, zo pril. Zouden ze bestand zijn tegen de waarheid? Woede kolkte binnen in haar terwijl ze zich afvroeg of ook dat iets zou zijn dat Kennit kapot had gemaakt.

Toen was er geen tijd meer om te denken. Ze lagen naast het Jamailliaanse schip. Althea hoorde een verschrikkelijk geluid toen het werd geramd. Waarschijnlijk door de Paragon, dacht ze gekweld. Haar arme, krankzinnige schip stortte zich terwille van Kennit in de strijd. Het Jamailliaanse schip kwam steeds dichterbij en...'

'Zet je schrap! schreeuwde iemand.

Ze besefte pas dat het een waarschuwing was geweest toen ze al over het dek gleed. Haar woede laaide nog hoger op. Hoe durfde Wintrow haar schip op deze manier te riskeren? Toen voelde ze door haar aanraking met het toverhout hoezeer het schip gebrand was op de jacht. Vivacia had het gevaar zelf gekozen. Wintrow had gedaan wat hij kon om het zo beperkt mogelijk te houden. Althea botste tegen een van de lichamen op het dek. Met een huivering rolde ze weg en kwam ze overeind. Het Jamailliaanse schip lag vlak naast de Vivacia. Ze zag hoe Etta met getrokken zwaard op het andere dek sprong. Was Wintrow haar voorgegaan? Ze zag hem nergens. Met het zwaard dat ze uit de hand van de dode

zeeman had gerukt landde ze even later op het Jamailliaanse dek.

Overal om haar heen werd gevochten. Ze kon amper zien wie vriend of vijand was. Waar was haar neef? Een Jamailliaanse zeeman stortte zich op haar. Althea pareerde onbeholpen zijn eerste twee pogingen haar te doden. Toen sneed een derde zwaard zich door zijn borst. Schreeuwend wendde hij zich van haar af en strompelde hij weg.

Plotseling stond Jek naast haar, met de vertrouwde waanzinnige grijns op haar gezicht. 'Denk je dat de satraap met me trouwt als ik hem red? Het lijkt me wel leuk om satrapes te worden, of hoe dat ook mag heten.'

Voordat Althea iets kon zeggen begon het dek onder haar voeten te deinen zodat alle vechtende zeelui stonden te wankelen op hun benen. Ze klemde zich aan Jek vast. 'Wat was dat?' Ze vroeg zich af of de Jamailliaanse vloot de vastgeklonken schepen bestookte met katapulten. Het antwoord kwam in de wanhopige kreet van een Jamailliaanse zeeman: 'Kapitein, kapitein, die vervloekte zeeslang heeft ons roer losgerukt. We maken water! Op een verschrikkelijke manier!'

'We kunnen maar beter zo snel mogelijk zorgen dat we weer van deze tobbe af komen!' stelde Jek vrolijk voor. Ze stortte zich in de strijd, willekeurig links en rechts om zich heen maaiend. Althea volgde haar op de hielen maar kon weinig meer doen dan haar rugdekking verschaffen. 'Ik dacht dat ik Etta zag... Aha, daar zijn ze!' riep Jek. 'Bij de adem van

Sa en de ballen van El!' vloekte ze toen. 'Ze zijn allebei neergemaaid en ze zitten onder het bloed!'

De Jamailliaanse kapitein had zijn mannen onvoorwaardelijke gehoorzaamheid bijgebracht. Dat was bewonderenswaardig, tot deze zich tegen hen keerde. Onvoorwaardelijke gehoorzaamheid lag in hun ogen terwijl ze Kennit insloten. Op bevel van de kapitein zouden ze zowel de piraat als de satraap zonder aarzeling doden. Het was duidelijk dat de satraap in hun handen moest blijven of anders zou moeten sterven. Kennit besefte dat Cosgo blijkbaar nog meer waard was dan hij aanvankelijk had gedacht. Hij zou zorgen dat de satraap in leven bleef en weer in zijn handen zou vallen. Dan vormde hij duidelijk de grootste bedreiging voor de Jamaillianen en vertegenwoordigde hij dus de grootste waarde. Ze hadden een aanval van zeeslangen geriskeerd om hem gevangen te nemen. Kennit zou hem terugveroveren en dan zou de prijs hoger worden dan ze ooit hadden kunnen denken. Vivacia lag langszij. Hij hoefde zich zijn tegenstanders nog maar heel even van het lijf te houden voordat Etta en Wintrow hem kwamen ontzetten.

'Ga achter me staan!' commandeerde hij de satraap. Zelf zette hij zich schrap tegen het kasteel van het schip om te voorkomen dat hij omviel. Met zijn lichaam schermde hij de ineengedoken magnadon af, terwijl hij met zijn vrije hand zijn mantel losmaakte. De aanstormende mannen aarzelden geen moment. Hij weerde de stoot van de eerste af door zijn

mantel rond diens zwaard te slingeren en hem opzij te duwen. Hij probeerde het zwaard te grijpen in de hoop het los te rukken uit de greep van zijn tegenstander, maar het gleed tussen de plooien van de zware mantel vandaan.

De tweede man was een grote vlezige kerel, eerder een smid dan een zwaardvechter. Zonder enig raffinement of uiterlijk vertoon stapte hij naar voren en stak hij zijn zware kling dwars door Kennit in de satraap zodat ze aan elkaar waren gespietst. 'Ik heb ze allebei!' riep hij tevreden. Met een ruk trok hij zijn zwaard weer terug en draaide hij zich om voor de confrontatie met de enteraars. Kennit en de satraap sloegen samen tegen de grond.

Kennit kon niet geloven dat hem dit overkwam! Achter hem klonk een schrille kreet, als van een in het nauw gedreven konijn. Een ondraaglijke pijn verspreidde zich door zijn hele lichaam. Zo ondraaglijk dat schreeuwen geen zin meer had. Na wat een eeuwigheid leek te duren sloeg hij tegen het dek. Hij legde zijn beide handen op zijn buik. Bloed stroomde tussen zijn vingers door. Even later proefde hij ook bloed. Zijn eigen bloed. Het smaakte zout en zoet tegelijk. Hij had eerder bloed geproefd. Igrot had er altijd van genoten hem met de rug van zijn hand in zijn gezicht te slaan. De smaak van bloed in zijn mond was altijd een voorloper geweest van nog ergere pijn.

'Paragon,' hoorde hij zichzelf ademloos roepen, zoals hij dat altijd had gedaan wanneer de pijn bijna ondraaglijk werd. 'Ik ben gewond, schip. Ik ben gewond.'

'Blijf ademen, Kennit.' De kleine stem op zijn pols klonk bezwerend, bijna paniekerig. 'Hou vol. Ze zijn er bijna. Blijf ademen.'

Die stomme amulet! Hij ademde toch? Met elke moeizame ademtocht borrelde het bloed over zijn lippen. Zijn fraaie witte hemd was geruïneerd. Etta zou een nieuw voor hem moeten maken. Hij proefde bloed, hij rook het.

Waar was Paragon? Waarom nam hij zijn pijn niet van hem over? Hij probeerde hem op te roepen door de oude woorden te spreken waarmee zijn schip hem vroeger altijd had getroost. 'Stil maar, jongen,' fluisterde hij tegen zichzelf zoals Paragon had gedaan. 'Stil maar. Ik neem je pijn. Geef het maar allemaal aan mij. Jij hoeft je alleen maar zorgen te maken over jezelf.'

'Hij leeft nog!' riep iemand. Hij keek op in de vurige hoop dat zijn verlossing nabij was. Maar het gezicht dat op hem neerkeek was van een Jamailliaan. 'Flad, stommeling! Je hebt hem helemaal niet gedood!' Doelgericht stak hij zijn zwaard in Kennits borst. 'Zo, dat is beter!' De tevreden klank van die stem volgde Kennit de duisternis in.

Ze waren te laat. Wintrow schreeuwde het uit en doodde de man die zojuist zijn kapitein had gedood. Hij deed het zonder nadenken, laat staan spijt. De bemanning die hem van de Vivacia was gevolgd, maakte ruimte voor hem op het dek. Etta stormde langs Wintrow heen en liet zich op haar knieën naast Kennit vallen. Ze streek over zijn gezicht, zijn borst. 'Hij

ademt nog!' riep ze geschokt maar blij. 'Je moet me helpen, Wintrow. We moeten hem terugbrengen naar Vivacia! We kunnen hem nog redden!'

Wintrow wist dat ze ongelijk had. Daarvoor bloedde hij te hevig. Hij was niet meer te redden. Het enige wat ze konden doen, was hem naar huis brengen om te sterven, en dan zouden ze heel snel moeten zijn. Hij bukte zich en sloeg de arm van zijn kapitein om zijn schouders. Etta liep aan zijn andere kant en fluisterde voortdurend lieve woordjes tegen hem. Dat hij het niet uitschreeuwde van pijn toen ze hem optilden, was voor Wintrow het bewijs dat het bijna met hem gebeurd was. Ze moesten snel zijn. De Jamaillianen waren teruggeslagen, maar niet voor lang.

De satraap lag onder Kennit. Toen ze de piraat optilden, kwam er plotseling leven in hem. Hij rolde zich schreeuwend tot een bal. 'Nee, nee! Maak me niet dood! Maak me niet dood!' brabbelde hij. In de enorme, rode mantel zag hij eruit als een kind dat zich verstopte onder zijn dekens.

'Ergerlijk, zo'n man,' mompelde Wintrow, maar bijna onmiddellijk beet hij op zijn tong. Hij kon nauwelijks geloven dat hij dat had gezegd. 'Neem de satraap mee terug!' riep hij naar zijn bemanning terwijl ze Kennit terugbrachten naar de Vivacia.

Jek haastte zich langs hem heen. Ze bukte zich, nam de satraap in haar armen en gooide hem over haar schouder. 'Daar gaan we!' zei ze zonder acht te slaan op zijn kreten. Naast haar hield Althea de oprukkende Jamailliaanse krijgers

op een afstand. Wintrow ving een glimp op van haar donkere, woedende ogen. Hij probeerde er geen acht op te slaan, want hij móést Kennit terugbrengen naar zijn eigen dek. Hij hoopte dat ze begreep dat er nog altijd een band bestond tussen Kennit en hem, ondanks wat Kennit haar had aangedaan. Hij wenste dat hij het zelf begreep. Ze staken rennend het dek over. Kennits been en zijn houten stomp sleepten achter hen aan en trokken een spoor van bloed. Iemand pakte zijn benen toen ze bij de reling waren gekomen. 'Afduwen!' schreeuwde Wintrow naar Jola zodra Althea en de anderen ook weer op het dek van de Vivacia stonden. Ze draaiden zich om en hakten in op de Jamaillianen, die probeerden hen te enteren, in een wanhopige poging de satraap terug te veroveren, of ten minste zijn lichaam. De schepen begonnen uit elkaar te drijven. Een van de Jamaillianen deed een wanhopige poging aan dek te springen en viel in de steeds bredere kloof. Het Jamailliaanse schip lag hevig te deinen. Wat de zeeslang ook met het roer had gedaan, zorgde ervoor dat de ruimen vol water stroomden.

'Wintrow! Breng Kennit bij me!' riep Vivacia. Toen liet ze er nog luider op volgen: 'Paragon, Paragon, we hebben hem! Kennit is hier!'

Wintrow wisselde een blik met Etta. De piraat hing zwijgend tussen hen in. Bloed droop uit zijn borst en vormde een plas op het dek. Etta's ogen waren groot en donker. 'Naar het voordek,' zei Wintrow zacht. Toen schreeuwde hij naar

de bemanning: 'We moeten weg van dat Jamailliaanse schip. Het zinkt! Jola! Zorg dat we daar wegkomen voordat de vloot ons kan insluiten!'

'Daar is het nu te laat voor!' zei Jek opgewekt terwijl ze de satraap op Vivacia's dek zette. Althea pakte hem bij zijn arm om te voorkomen dat hij viel. Hij hijgde van verontwaardiging toen Jek zijn hemd openscheurde. Ze inspecteerde de donkere wond waaruit traag bloed opwelde. 'Ik geloof niet dat er iets belangrijks is geraakt. Kennit heeft u gered. U kunt maar het beste benedendeks gaan liggen tot iemand tijd heeft om u te verzorgen.' Nonchalant scheurde ze een stuk van zijn hemd. 'Hier. Druk dit er maar op. Dat vertraagt het bloeden.'

De satraap keek naar het vod dat ze in zijn hand had geduwd en vervolgens naar zijn wond. De lap viel uit zijn krachteloze handen en hij wankelde. Althea hield hem stevig vast terwijl Jek hoofdschuddend zijn andere arm pakte.

Althea keek Wintrow na. Kennits arm lag om de schouders van haar neef en Wintrow had zijn arm om het middel van de piraat geslagen. Zo sleepten Etta en hij hem voort. Althea zette haar tanden op elkaar. De man had haar verkracht, maar toch had Wintrow zijn leven voor hem gewaagd. De satraap hield hijgend zijn adem in. 'Malta!' begon hij toen te jammeren, als een kind dat om zijn moeder riep. 'Ik bloed. Ik ben stervende. Waar ben je?'

Een goede vraag, dacht Althea. Waar was haar kleine nichtje? Ze liet haar blik over het dek gaan en ontdekte tot haar verbazing dat Malta en Reyn samen bezig waren een

gewonde piraat benedendeks te brengen. Er zat een dik, wit verband om Reyns linkerarm. Hij was ongesluierd en Malta's hoofd onbedekt. Haar litteken glinsterde vurig rood in het zonlicht. Althea zag dat ze zich omdraaide en iets tegen Reyn zei, die zonder aarzeling knikte. Hij sloeg zijn arm om de man die ze hadden geholpen en bracht hem naar beneden, terwijl Malta zich naar de satraap haastte. Maar haar eerste woorden waren voor Althea.

'Reyn vindt me prachtig. Is het niet ongelooflijk? Weet u wat hij zei over mijn handen? Dat ze waarschijnlijk tot mijn ellebogen onder de schubben zullen komen te zitten. Als ik de dode huid eraf wrijf, moeten de rode schubben al zichtbaar zijn. Hij vindt me prachtig.' De ogen van haar nichtje straalden van blijdschap. Alleen van blijdschap? Althea boog zich ongelovig naar voren. Reyn had gelijk. Malta had de glans van de Regenlanden in haar ogen. Geschokt sloeg Althea een hand voor haar mond.

Malta scheen het niet te merken. Ze sloeg haar arm om de satraap. Haar gezicht stond plotseling bezorgd. 'U bent gewond!' riep ze verrast. 'Ik dacht dat u alleen... O, hemel. Nou, kom maar mee, dan brengen u we u naar uw hut. Reyn! Reyn, je moet me helpen!' Met vleiende woordjes leidde Malta de satraap van Jamaillia weg.

Althea keerde zich af van de ongesluierde Regenman die haastig gehoor gaf aan de oproep van haar nichtje. Jek stond naar hem te staren. Althea gaf haar een por. 'Kom mee.' Haastig volgden ze Kennits bloedspoor naar het voordek. Het

bloed lag als kralen op het hout, registreerde ze verbaasd. Toen besefte ze dat het toverhout zich ertegen verzette. Kennits bloed bleef erop liggen, net als al het bloed dat die dag was gevloeid. Ze probeerde te concluderen wat dat zou kunnen betekenen. Wees Vivacia de stervende piraat af? Plotseling laaide er hoop in haar op.

Die hoop sloeg onmiddellijk om in ontsteltenis toen een enorme steen rakelings over haar heen vloog. 'Dat was op het nippertje!' riep Jek. De volgende steen raakte de romp van de Vivacia. Het harde hout weergalmde en er ging een huivering door het schip. Althea draaide zich verwilderd om, op zoek naar een opening in de cirkel van schepen. Ze zag er geen. De Marietta en de Motlij waren ook ingesloten, maar probeerden door te breken. Opnieuw werd er een enorme steen op hen afgeslingerd terwijl de Paragon rond de boeg van het Jamailliaanse schip in zicht kwam.

'Etta, Etta.' Zijn hijgende gefluister was nauwelijks te verstaan.

'Ja, liefste, ik ben bij je. Stil maar, stil maar.' Weer werd het schip getroffen door een steen. 'We brengen je naar Vivacia. Alles komt goed.' Ze verstrakte haar greep op zijn arm terwijl ze hem voorwaarts dreef. Ze wilde voorzichtig zijn, maar ze moest hem op het voordek zien te krijgen. Vivacia zou hem kracht kunnen geven. Dat wist ze zeker, ondanks de wanhoop op Wintrows versteende gezicht. Alles zou goed komen met Kennit. Dat moest! De angst dat ze hem zou verliezen

verdreef al haar twijfels. Wat deed het ertoe wat hij anderen had aangedaan? Hij had van haar gehouden, zoals niemand dat ooit had gedaan.

'Het komt niet goed, liefste.' Zijn hoofd hing op zijn borst, zijn glanzende zwarte krullen versluierden zijn gezicht. Hij hoestte. Bloed spetterde alle kanten uit. Ze begreep niet waar hij de kracht vandaan haalde om te praten. Zijn hijgende gefluister klonk wanhopig, bezwerend. 'Liefste, neem de tover-houten amulet van mijn pols. Je moet me beloven dat je hem altijd zult dragen, tot de dag waarop je hem doorgeeft aan onze zoon. Aan Paragon. Je noemt hem toch Paragon? En je belooft me dat je de amulet zult dragen?'

'Natuurlijk, natuurlijk, maar je gaat niet dood. Stil maar. Spaar je krachten. Hier is de trap. Dit is het laatste, moeilijkste stukje, liefste. Blijf ademen. Vivacia! Vivacia, hier is hij! Je moet hem helpen!'

De bemanningsleden en Wintrow leken zo ruw te werk te gaan terwijl ze hem het voordek op sleepten. Etta sprong de ladder op en haastte zich voor hen uit. Ze rukte haar mantel af en spreidde die op het dek uit. 'Hier!' riep ze. 'Leg hem hier maar neer.'

'Nee!' brulde Vivacia. Het boegbeeld had zich zo ver als ze kon omgedraaid, verder dan een mens dat zou kunnen. Ze strekte haar armen naar Kennit uit.

'Je kunt hem helpen,' zei Etta wanhopig. 'Hij mag niet sterven.'

Vivacia gaf geen antwoord op haar vraag. Haar groene ogen

waren diep en onverbiddelijk als de oceaan toen ze Etta's blik ontmoetten. 'Geef hem aan mij,' zei ze zacht.

Etta wilde het uitschreeuwen, maar het leek wel alsof ze geen lucht in haar longen kon krijgen. Haar hele lichaam begon merkwaardig te tintelen en werd toen gevoelloos. 'Geef hem aan het boegbeeld,' zei ze tenslotte. Wintrow en Jola tilden Kennit op en gaven hem aan Vivacia. Etta hield zijn hand in de hare terwijl het schip hem in haar armen nam. 'Ach, mijn liefste,' zei ze verdrietig toen het boegbeeld zich afwendde en ze zijn hand moest loslaten.

Vivacia drukte Kennits slappe lichaam tegen haar borst en boog haar grote hoofd over hem heen. Kon een levend schip huilen? Toen hief ze haar hoofd op en gooide ze haar ravenzwarte haar naar achteren. Opnieuw werd haar boeg geraakt door een steen. De inslag dreunde door het hele schip.

'Paragon!' riep ze luid. Vlug! Vlug! Kennit is van jou. Kom hem halen!'

'Nee!' jammerde Etta niet-begrijpend. 'Wil je hem aan zijn vijand geven? Nee, nee, geef hem terug aan mij!'

'Stil. Dit moet gebeuren,' zei Vivacia vriendelijk maar ferm. 'Paragon is zijn vijand niet. Ik geef hem terug aan zijn familie, Etta.' Vriendelijk voegde ze eraan toe: 'Je zou met hem mee moeten gaan.'

Paragon kwam steeds dichterbij. Nietsziend strekte hij zijn handen uit naar Vivacia. 'Ik ben hier!' riep ze om hem naar zich toe te leiden. Het was een krankzinnige manoeuvre om

twee schepen, boeg aan boeg, zo dicht bij elkaar te brengen, terwijl ze bovendien werden bestookt door katapulten. Weer plofte er een steen in het water. Ze sloegen er geen acht op. Plotseling hadden Paragons handen Vivacia gevonden en tastten ze naar Kennit in haar armen.

Heel even wiegden de twee levende schepen in een vreemde omhelzing, met de piraat tussen hen in. Toen legde Vivacia zonder een woord te zeggen Kennits slappe lichaam in Paragons wachtende armen.

Etta, die aan de reling stond, zag hoe het jonge gezicht van het schip veranderde. Hij beet op zijn onderlip, misschien om te voorkomen dat deze zou gaan trillen. Toen hief hij Kennits lichaam op.

En toen eindelijk gingen Paragons bleekblauwe ogen open. Hij keek lang naar het gezicht van de piraat. In zijn blik lag het verlangen van jaren. Langzaam trok hij hem tegen zich aan. In de omhelzing van het boegbeeld leek Kennit weinig meer dan een pop. Zijn lippen bewogen maar Etta kon niet verstaan wat hij zei. Het bloed van Kennits verwonding drong onmiddellijk in Paragons hout en verdween, zonder vlekken achter te laten. Toen boog het schip zich over Kennit en kuste hij hem met oneindige tederheid. Tenslotte hief Paragon zijn hoofd op, hij keek Etta aan met Kennits ogen en glimlachte. Een bijna ondraaglijk verdrietige glimlach waaruit tegelijkertijd vrede en vervulling sprak.

Een oude vrouw op het dek van de Paragon bukte zich naar Kennits lichaam. Tranen stroomden over haar gezicht,

terwijl ze luidkeels maar zonder woorden een gruwelijke jammerklacht brabbelde. Achter haar stond een lange man met donker haar. Hij hield zijn armen strak voor zijn borst gekruist. Er lag een verbeten uitdrukking op zijn gezicht, maar hij probeerde niet tussenbeide te komen. Hij deed zelfs een stap naar voren en hielp Kennits lichaam ondersteunen toen Paragon hem in de uitgestrekte armen van de vrouw legde. Voorzichtig legden ze hem op het dek van het levende schip.

'Nu jij,' zei Vivacia plotseling. Ze strekte haar handen naar Etta uit en ze gaf zich over aan de greep van het levende schip.

Ergens in de duisternis sloeg iemand op een trommel. Het was een onregelmatig ritme, zacht-hard, zacht-hard, en uiteindelijk vertraagde het, onverbiddelijk, tot de trommel weer zweeg. Er klonken ook andere geluiden, geschreeuw en boze kreten, maar ze deden er niet meer toe. Dichterbij hoorde hij vertrouwde stemmen. Wintrow die tegen hem en iemand anders mompelde. 'Het spijt me, Kennit. Wel vervloekt! Het spijt me echt. Voorzichtig! Kun je niet... als je dit been ondersteunt terwijl ik...'

Aan de andere kant hoorde hij de stem van Etta. '... Stil maar. Spaar je krachten. Hier is de trap. Dit is het laatste, moeilijkste stukje, liefste...'

Hij voelde dat Vivacia hem in haar armen nam. O, ja. Dit was goed. Hij ontspande en probeerde zich over te geven. Het leven sijpelde uit zijn lichaam en hij had het gevoel alsof

hij zweefde, wachtend op zijn dood. Maar ze hield hem tegen. Wacht,' fluisterde ze. 'Hou vol, nog heel even. Je moet naar huis, Kennit. Je bent niet van mij. Dat ben je nooit geweest. En dat hebben we altijd geweten. Je moet weer compleet zijn. Wacht nog heel even.' Toen verhief ze haar stem. 'Paragon. Vlug, vlug! Kennit is van jou. Kom hem halen!'

Paragon? Angst nam bezit van hem. Paragon was verloren, niet meer dan een geest. Hij had hem gedood. Zijn eigen schip kon hem nooit meer terugnemen. Hij kon niet meer naar huis. Nooit meer. Paragon zou hem verwerpen, zou hem naar de zeebodem laten zinken zoals hij dat zelf had gedaan...

Hij herkende de aanraking van de grote handen die hem aanpakten. Hij zou willen huilen maar hij had geen tranen meer. Hij probeerde zijn lippen te bewegen, om te zeggen hoezeer het hem speet. 'Rustig maar, rustig maar,' klonk een troostende stem. Paragon? Zijn vader? Iemand die van hem hield zei: 'Wees maar niet bang. Ik hou je vast en ik laat je niet meer gaan. Niemand zal je ooit nog pijn doen.' Toen voelde hij de kus die hem onvoorwaardelijke vergiffenis schonk. 'Kom bij me,' klonk een stem. 'Kom thuis.' De duisternis was niet langer zwart als de nacht, maar kreeg een zilveren gloed. Terwijl Paragon hem omhelsde en naar huis haalde, voelde hij zich omringd door een stralend wit.

HOOFDSTUK 35
Moeilijke beslissingen

~

'Kom mee naar beneden. Dan kan ik u verbinden,' drong Malta aan. 'U moet geen risico's nemen, verhevene.' Ze kromp ineen toen een steen vlak achter het schip in het water belandde. Ze keek achterom en Reyn volgde haar blik. Hun schoten werden steeds nauwkeuriger. De Jamailliaanse schepen waren bezig hen in te sluiten.

'Nee. Nog niet.' De satraap klampte zich aan de reling vast en keek begerig naar beneden. Malta stond naast hem en drukte een lap tegen de zwaardhouw in zijn borst. De satraap zelf weigerde zijn wond aan te raken. Dat mocht alleen Malta. Reyn weigerde echter jaloers te zijn. De satraap klampte zich aan haar vast alsof ze zijn anker was, maar weigerde zijn afhankelijkheid te erkennen. Het verbaasde hem dat hij de onoprechtheid in Malta's zoetgevooisde woorden niet hoorde.

Plotseling boog de satraap zich naar voren en zette hij zijn handen aan zijn mond. 'Vaarwel, Heer Criath!' riep hij naar het gehavende Jamailliaanse schip. 'Geef uw goede raad maar aan mijn witte zeeslang. Ik zal ervoor zorgen dat uw familie in Jamaillia hoort hoe stoutmoedig u om genade hebt gesmeekt. Wat, Ferdo? Kunt u niet zwemmen? Maakt u zich geen zorgen. U zult niet lang in het water liggen, en in de buik van de slang hoeft u niet te kunnen zwemmen. Ik zal onthouden wat u me daar toevoegt, Heer Kreio. Uw zonen zullen hun erfenis nooit zien. Ze verliezen alles, niet alleen mijn

schenkingen in Beijerstad, maar ook uw Jamailliaanse bezittingen. En u, Peaton van Bre-denberg, gij beste der rookgezellen! Uw wouden en boomgaarden zullen roken ter herinnering aan u! Ach, edele Vesset, u verbergt uw gezicht in uw handen? Wees niet bang. U zult niet worden vergeten. U laat een dochter achter, is het niet?'

De adellijke samenzweerders keken naar hem op. Sommigen smeekten, sommigen bleven koppig zwijgen, en sommigen schreeuwden beledigingen terug. Ze zouden allemaal dezelfde dood sterven. Toen ze hadden geweigerd plaats te nemen in de sloepen van het schip vanwege de dreiging van de zeeslang, had hun bemanning hen in de steek gelaten. Hun wantrouwen jegens de sloepen was niet onterecht geweest. Ze waren inmiddels veranderd in drijvend wrakhout. Reyn had niet één enkele zeeman gezien die het had overleefd.

Het werd de Regenlander te veel. 'U bespot de stervenden,' wees hij de satraap terecht.

'Ik bespot de verraders!' verbeterde de satraap hem woest. 'En mijn wraak zal zoet zijn!' riep hij luid over het water. Gretig liet hij zijn blik over de Jamailliaanse edelen gaan die hulpeloos op het dek van het gehavende schip stonden. Hij mompelde hun namen, om ze in zijn geheugen te prenten zodat hij later wraak kon nemen op hun families. Reyn wisselde een ongelovige blik met Malta. Dus deze wrede, genadeloze jongen was de hoge magnadon satraap van Jamaillia? Cosgo deed zijn mond weer open. 'O, zeeslang, ga

niet weg. Hier is een malse... Ai!'

Plotseling boog hij zich hijgend over zijn wond.

Malta keek zo onschuldig als een zuigeling terwijl ze de lap stevig tegen de wond drukte. 'Verhevene, u moet uw geroep staken. Kijk, de wond is weer gaan bloeden. We moeten naar beneden. Laat uw vijanden over aan Sa's gerechtigheid.'

'Mijn wond is weer gaan bloeden! Ach, de verraderlijke lafaards verdienen het nog langzamer te sterven. Kennit had gelijk. Hij heeft me gered.' Zonder toestemming te vragen omklemde hij Reyns arm en leunde hij op hem terwijl ze hem wankelend naar het kasteel van het schip leidden. 'Toen het einde naderde zag Kennit in dat mijn overleving belangrijker was dan de zijne. De dappere ziel! Ik weerstond de verraders, maar toen ze met hun dodelijke zwaard kwamen, heeft de dappere Kennit zich voor me geworpen. Zijn naam zal met eer en respect worden herinnerd. Koning Kennit van de Piraten Eilanden.'

Zo probeerde de satraap zichzelf te kronen met Kennits daden en reputatie. Reyn verfraaide zijn verwaande fantasie nog voor hem. 'Minstrelen zullen wonderschone liederen dichten om te verhalen over uw grote avontuur. Naar Beijerstad en de Wilde Regenlanden reisde de stoutmoedige jonge satraap. Tot hij uiteindelijk werd gered door de onzelfzuchtige piratenkoning,' sprak Reyn met gevoel voor drama, genietend van het feit dat Malta een glimlach moest verbijten. Tussen hen in begon het gezicht van de satraap te stralen van verrukking.

'Ja, ja, dat is een uitstekend idee. En er zal een heel vers worden gewijd aan de namen van de verraders en hoe ze de dood vonden, uiteengescheurd door de zeeslangen die Kennit had bevolen me te beschermen. Dat zal toekomstige verraders ervan weerhouden tegen me samen te zweren.'

'Ongetwijfeld,' viel Malta hem bij. 'Maar nu moeten we naar beneden.' Ferm trok ze hem mee. Ze wisselde een ongeruste blik met Reyn en zag dat hij haar angst deelde dat ze de avond niet zouden zien. Ondanks hun sombere vooruitzichten koesterde Reyn de gedachte dat hij haar zo zuiver aanvoelde.

Hij verzamelde al zijn kracht en probeerde zijn kalmte naar haar uit te stralen. Kapitein Kennit had ongetwijfeld wel voor hetere vuren gestaan. Zijn bemanning zou weten hoe ze hen hieruit moesten krijgen.

'Ik zal een zeil uitleggen als lijkwade,' bood Amber aan.

'Dat is goed.' Als verdoofd keek Bresker neer op Kennits lichaam. De piraat die hem en zijn hele bemanning bijna had gedood, lag zielloos op zijn dek, gewiegd door zijn moeder. Ze huilde geluidloos. Paragon was heel stil geworden sinds hij Kennit aan zijn moeder had overgedragen. Bresker durfde hem niet aan te spreken. Hij voelde dat er iets gebeurde met het schip. Wat het ook was, Paragon behoedde het zorgvuldig. Bresker was er niet gerust op.

'Komen we hieruit?' vroeg Flek hem praktisch.

Bresker keek op de jongen neer. 'Ik weet het niet,' zei hij toen kortaf. 'We gaan het in elk geval proberen.'

De jongen liet zijn blik kritisch over de vijandelijke schepen gaan. Waarom houden ze zich op een afstand?'

'Ik neem aan omdat ze bang zijn voor de levende schepen. Waarom zouden ze hun leven wagen als ze het ook met stenen afkunnen?'

Het Jamailliaanse schip was zinkende. Een paar wanhopige zielen waren in het want gevlucht, want de zeeslang had hen duidelijk gemaakt dat de sloep geen ontsnapping betekende. Kennits twee andere schepen hadden de strijd aangebonden met andere Jamaillianen en probeerden een doorbraak te forceren in de ring van vaartuigen. Weer landde er een projectiel onaangenaam dichtbij. Paragon begon licht te schommelen. Het leed geen twijfel dat de rest van de vloot stoutmoediger zou zijn met hun stenen wanneer ze zich eenmaal hadden losgemaakt van het zinkende schip. 'Als we de witte zeeslang zover konden krijgen dat hij die twee piratenschepen hielp, zouden we misschien kunnen uitbreken. Maar dan zouden we wel sneller moeten zijn dan de vloot.'

'Het ziet er niet goed uit,' besloot Flek.

'Nee,' viel Bresker hem grimmig bij. Toen glimlachte hij. 'Maar we zijn ook nog niet dood.'

Een vreemde vrouw stapte van Paragons handen over de reling. Ze keurde Bresker geen blik waardig maar ging zwijgend naast de gevelde piraat zitten. Haar zwarte ogen waren dof van een onuitsprekelijk verdriet. Ze nam Kennits hand en legde die tegen haar wang. Moeder reikte over

Kennit heen en legde een gerimpelde hand op haar schouder. Over zijn lichaam heen ontmoetten de ogen van de vrouwen elkaar. De vrouw met de donkere ogen keek aandachtig naar Moeders gezicht. 'Ik hield van hem,' zei ze toen zacht. 'En ik geloof dat hij van mij hield. Ik draag zijn kind.'

Ze streek Kennits krullen uit zijn stille gezicht. Bresker voelde zich een indringer en wendde zijn blik af naar de Vivacia die bezig was zich terug te trekken. Wintrow en Althea stonden op het voordek te overleggen. Breskers hart juichte toen hij haar zag. Zichzelf uitmakend voor dwaas sprong hij plotseling op de reling. Als een vrouw de oversteek kon maken, dan kon hij het ook. Althea!' bulderde hij, maar de twee schepen waren al uit elkaar gedreven. Toch draaide ze zich om bij zijn roep. Ze rende naar de boeg. Zijn hart klopte in zijn keel toen hij haar op de schouder van het boegbeeld zag klimmen. Vivacia keek geschrokken en ving Althea in haar overijlde vlucht.

Over het water heen hoorde hij duidelijk wat ze tegen het schip zei. 'Laat me, alsjeblieft, gaan, Vivacia. Je hebt me niet nodig. Ik wil naar hem toe.'

Vivacia keek naar Paragon. Toen schalde haar stem helder over het water. 'Paragon! Deze krijg je ook van me!'

Zoals een ouder zijn kind speels in de lucht gooide, zwaaide Vivacia Althea in een boog naar het blinde schip.

'Nee!' Dodelijk geschrokken omklemde Bresker de reling.

'Ik vang haar wel op!' riep Paragon geruststellend. Dat deed

hij ook en in één soepele beweging tilde hij haar op het dek. Bresker sloeg zijn armen om haar heen en klemde haar tegen zich aan. Zonder iets te zeggen. Daarvoor ontbrak hem de adem. Toen hij naar Paragon keek beantwoordde het schip zijn blik. Om de bleekblauwe ogen verschenen lachrimpeltjes. Bresker stond als aan de grond genageld.

'Welkom aan boord en laten we nu proberen hier zo snel mogelijk weg te komen!' zei Flek bij wijze van begroeting.

'O, Bresker.' Althea slaakte een huiverende zucht. Haar stem wekte hem uit zijn verstarring. Ze hief haar gezicht naar hem op, maar hield haar armen stevig om hem heen geslagen. 'Wintrow heeft een plan. Als we een doorbraak kunnen we forceren vluchten we naar het noorden, naar Deeldorp. De haven kan zich tegenwoordig verdedigen. Daar blijven we tot we postvogels naar Kennits andere schepen hebben gestuurd dat ze ons te hulp moeten komen.'

Plotseling zweeg ze en keek ze naar Kennits roerloze lichaam. De oude vrouw en Etta zaten aan weerskanten van hem en leken zich van niets anders bewust. 'Hij is dood,' fluisterde Bresker. 'Gestorven in Paragons armen.' Althea klemde zich aan hem vast zoals ze dat nooit eerder had gedaan. Hij wenste dat ze tijd voor elkaar hadden, maar overal om hen heen dreigde de dood. 'Een doorbraak,' mompelde hij sceptisch. 'Hoe moeten we dat doen?'

Plotseling liet Paragon zich weer horen. Hij keek Bresker aan over Althea's gebogen hoofd. 'Ooit heb ik je beloofd dat ik je niet zou doden,' zei hij alsof ze alleen waren. 'Ik was

krankzinnig en dat wist je. Toch geloofde je me.' Het schip keek om zich heen en nam hun situatie op met een koele blik. 'Nu ben ik genezen. Ik ben mezelf geworden. En ik doe jullie opnieuw een belofte. Ik zal doen wat ik kan om te zorgen dat jullie leven gespaard blijft.'

'Hijs ze aan boord!' klonk het achter hen.

Malta, Reyn en de satraap draaiden zich om. Wintrow - zijn buis vuurrood van Kennits bloed — wees naar de wanhopige edelen op het zinkende schip. Jola haastte zich naar hem toe. 'Moeten we een sloep te water laten?' vroeg hij ongelovig.

'Nee. Ik ben niet van plan iemand van onze bemanning te riskeren.' Hij richtte zich met stemverheffing tot de Jamailliaanse edelen. 'We gooien een lijn! Wie dapper genoeg is om over te steken wordt misschien gered. Het is uw eigen keus. Uw vloot zal te laat komen om u nog te redden. Jola, zorg dat het gebeurt.' Hij keerde zich om en liep naar het voordek.

Onder de edelen brak paniek uit. Ze troepten samen naar de zijkant van het schip dat zwaar slagzij maakte. Een oude man hief zijn handen en smeekte Sa genadig te zijn. Een kwiek ogende jongeman was aanzienlijk praktischer en rende naar de andere kant van het schip, waar hij met zijn mantel begon te wuiven en de schepen opdracht gaf hun aanval te staken. Er was echter niemand die naar hem luisterde. De golven spoelden al over de reling. Jola gooide een lijn uit. Alle mannen grepen ernaar en een van de edelen probeerde

onmiddellijk ertegenop te klimmen.

'Niet zo, idioot!' brulde de stuurman. 'Knoop hem ergens vast en klim dan hand over hand naar boven.'

De meesten waren echter niet meer zo piep en hielden van een gemakkelijk leventje. Er waren er dan ook maar weinig die de klim zonder hulp konden maken. Uiteindelijk waren er verscheidene lijnen nodig en moest er gehesen worden om ze aan boord te brengen. Tegen de tijd dat ze op het dek stonden hingen hun mooie kleren in rafels.

Ze stonden voor de satraap, een stuk of tien, twaalf mannen die hij van naam en toenaam kende. Mannen die met hem hadden getafeld. Mannen die hij had vertrouwd. Malta vond het moedig dat hij de confrontatie aanging. Sommigen keken hem recht aan, maar de meesten staarden naar hun voeten of in de verte, naar de horizon. Toen hij het woord nam verraste hij haar. Dit was wel het laatste wat ze van hem had verwacht.

Waarom?' Hij keek hen beurtelings aan. Malta, die nog altijd de lap tegen zijn buik drukte, voelde dat hij beefde. Ze keek op en las een waarheid op zijn gezicht die misschien niemand anders zag. Hij was bezeerd door hun verraad. 'Haatten jullie me zo dat jullie hebben samengezworen om me te doden?'

Degene die door hem was aangesproken met 'Heer Criath' hief zijn grijze ogen op. 'Kijk nou eens naar uzelf,' bromde hij. 'U bent een dwaas, een zwakkeling. U denkt alleen aan uzelf. De schatkist is geplunderd, de stad is in verval geraakt. Wat konden we anders? U bent nooit een echte satraap

geweest.'

Satraap Cosgo beantwoordde zijn blik onverbloemd. 'U bent al sinds mijn vijftiende een van mijn trouwste raadgevers,' zei hij ernstig. 'Ik luisterde naar u, Criath. Ferdo, u was bewaarder van de schatkist. Peaton, Kreio, ook u hebt me van advies gediend. Advies waar ik altijd naar luisterde, ondanks wat mijn concubines soms zeiden.' Hij liet zijn blik over hen heen gaan. 'Ik besef nu dat ik daar verkeerd aan heb gedaan. Mijn eigendunk werd gevoed door uw zoete vleierijen. Ik ben wat u me hebt geleerd te zijn. Of liever gezegd, dat was ik.' Hij stak zijn kin naar voren. 'Mijn verblijf in de wereld buiten Jamaillia, in het gezelschap van echte mannen, is erg verhelderend geweest. Ik ben niet langer de jongen die u kon manipuleren en verraden. Zoals u spoedig zult ontdekken.' Alsof hij daartoe de autoriteit bezat keerde hij zich naar Jola. 'Sluit ze benedendeks op. En maak het ze vooral niet al te gemakkelijk.'

'Nee.' Wintrow was teruggekomen en herriep de order zonder zich te verontschuldigen. 'Maak ze vast rond het kasteel van het schip. Ik wil dat ze zichtbaar zijn voor de vloot. Misschien ontmoedigt dat de boogschutters en ballista's die ons ongetwijfeld zullen bestoken wanneer we een doorbraak weten te forceren.' Hij wierp een blik op zijn zuster, maar ze herkende hem nauwelijks. Verdriet had diepe lijnen in zijn gezicht getrokken en een kille uitdrukking in zijn ogen gelegd. Hij probeerde zijn stem te verzachten, maar zijn woorden klonken nog altijd als een bevel. 'Malta, je bent veiliger in de

kapiteinshut. Reyn, wil jij haar daarheen brengen? Met de satraap, natuurlijk.'

Ze wierp nog een laatste blik op het zinkende Jamailliaanse schip maar bleef niet kijken hoe de edelen als een levend schild werden vastgebonden. Het was oorlog, hield ze zichzelf voor. Wintrow deed het alleen maar om hen te redden. Als de edelen stierven zou het zijn door het vuur van hun eigen mannen. De dood was een risico waarvoor ze hadden gekozen toen ze besloten tegen de satraap samen te zweren.

Bitter bedacht ze dat tientallen Beijerstadse mensen, slaven en eenvoudige handelslieden maar ook vaarders waren gestorven voor hun ambities. Als de samenzwering was gelukt zou Beijerstad zijn gevallen, en hetzelfde lot zou uiteindelijk ook de Wilde Regenlanden hebben getroffen. Misschien werd het tijd dat ze voelden hoe het was om te worden bedreigd door een gevaar dat ze niet konden ontwijken.

Vanuit Paragons mast had Althea een weids uitzicht over de strijd. Ze had tegen Bresker gezegd dat ze in de mast zou klimmen om te zien of ze een uitweg zag. Hij had haar geloofd, niet wetend dat ze vluchtte voor de blik van Paragons blauwe ogen en de bezitterige manier waarop hijzelf haar had aangeraakt. De combinatie had haar plotseling een onbehaaglijk gevoel gegeven. Bresker had het niet gemerkt. Hij had Semoy opdracht gegeven Paragons sterk verminderde bemanning in gereedheid te brengen om het schip te verdedigen terwijl hij aan het roer ging staan. Althea's

hart was verscheurd door de ontdekking hoeveel doden en gewonden er waren gevallen. Ambers verbrande gezicht en schedel en de nog altijd niet genezen brandwonden van Flek vervulden haar met afschuw. Ze voelde zich merkwaardig beschaamd dat ze hun gevaren niet had gedeeld.

Vanaf haar uitkijkpost keek ze neer op een tafereel van rampspoed en strijd. Ze zag hoe zeelieden hun door zeeslangen beschadigde schepen verlieten en hoe anderen worstelden met vernield want en gewonden. Maar de schepen die nog intact waren leken erop gebrand de strijd voort te zetten. Zover het oog reikte was er nergens een gemakkelijke uitweg. De Motlij had een schip geramd dat had geprobeerd hen de pas af te snijden. Het tuigage van de schepen was in elkaar verstrikt geraakt en op beide dekken werd bloedig strijd geleverd. Althea vermoedde dat de schepen allebei gedoemd waren ten onder te gaan, ongeacht wie als winnaar uit de strijd kwam. De Marietta had weten te ontsnappen, maar Sorcor bleef in de buurt en probeerde de Motlij te helpen. Het ene na het andere pijlensalvo vloog van haar dek en bestookte de Jamailliaanse zeelieden, terwijl haar kleine ballista stenen lanceerde naar de omringende schepen in een vergeefse poging ze op een afstand te houden.

Het was een buitengewoon ongelijke strijd en het werd nog erger. Nu Vivacia en Paragon in beweging waren weerhield alleen de noodzaak hun katapulten op een werkbare afstand te houden de Jamailliaanse schepen ervan de twee levende schepen volledig in te sluiten. De witte zeeslang die zich naast

de Paragon door het water welfde, hield ook een deel van de schepen op afstand, terwijl de schade van de eerdere aanvallen door de zeeslangen weer andere vertraagde. Althea zag op een van de schepen plotseling een grootzeil naar beneden storten en veronderstelde dat het gif van de zeeslangen zich eindelijk door het doek had gevreten.

Hun enige hoop was een doorbraak en aansluitend de vlucht naar Deel-dorp. Wintrow had gezegd dat de stad verdedigd kon worden, maar dat wilde nog niet zeggen dat ze daar een langdurig beleg konden doorstaan. Ze vermoedde dat de Jamailliaanse vloot niet zou opgeven zolang de satraap nog leefde. En wanneer hij eenmaal dood was, zouden ze alle getuigen uit de weg ruimen. Daarbij zouden ze er ongetwijfeld niet voor terugschrikken het hele zeeroversnest uit te roeien. Op het dek droegen mannen Kennits lichaam weg. De oude vrouw volgde hen, maar Etta bleef op het voordek. Over de schouder van het boegbeeld staarde ze onverschillig naar de strijd om hen heen. Misschien had ook zij het gevoel dat Kennit meer in het boegbeeld huisde dan in het zielloze lichaam. Kennit was een deel van Paragon geworden. Hij was op Paragons dek gestorven en het schip had hem verwelkomd. Ze begreep nog altijd niet waarom.

Plotseling hoorde ze Ambers stem beneden zich. 'Ik zou maar naar beneden komen. Bresker is als de dood dat je door een steen wordt geraakt.'

Paragon had al een deel van zijn reling verloren en een gat in zijn dek opgelopen.

'Ik kan ook maar het beste naar beneden gaan,' vervolgde Amber. 'Zo te horen maakt Kyle problemen over het feit dat Kennit aan boord is.'

'Kyle?' vroeg Althea verbijsterd.

'Heeft Bresker je dat niet verteld? Kennits moeder heeft hem mee aan boord gebracht. Blijkbaar had Kennit hem ondergebracht op het eiland Sleutel.'

'Nee. Dat heeft hij me niet verteld. We hebben nog nauwelijks de tijd gehad om te praten.' Kennits moeder? Het eiland Sleutel? Althea schoot langs de mast naar beneden. En ze had nog wel gedacht dat het allemaal niet nog ingewikkelder kon worden!

Kyle Haven, Keffria's vermiste echtgenoot, blokkeerde de deuropening van Paragons voorkasteel. Althea herkende zijn stem. 'Gooi hem over de reling!' eiste hij. 'De m-moordenaar!' Hij stotterde van woede. 'Het is zijn verdiende loon. Voer hem aan de zeeslangen... zoals hij mijn bemanning aan de zeeslangen heeft gevoerd.'

De gezichten van de twee mannen die het lichaam droegen, stonden stuurs, maar de oude vrouw die Kennits moeder moest zijn keek verslagen. Ze hield de hand van haar dode zoon in de hare geklemd.

Althea haastte zich erheen. 'Laat haar met rust, Kyle. Door haar te kwellen kun je niets van Kennits daden ongedaan maken.' Terwijl ze het zei besefte ze hoe waar dat was. Onbewogen keek ze naar Kennits dode gezicht. Hij was buiten het bereik van haar wraak en ze zou haar bitterheid

niet afreageren op deze rouwende, oude vrouw. Kyle was echter niet buiten haar bereik. Ze had lang op deze confrontatie gewacht. Zijn arrogantie en zelfzuchtigheid hadden haar leven bijna kapotgemaakt.

Maar terwijl hij zich naar haar omdraaide veranderde haar haat in afschuw. Zijn woede en zelfvertrouwen waren verdwenen op het moment dat ze hem uitdaagde. Hij keek haar niet-begrijpend aan. Zijn handen schokten. 'Wie bent u?' zei hij klaaglijk.

'Althea Vestrit,' zei ze zacht.

Het was hem aan te zien dat hij het zwaar te verduren had gehad. Hij miste een stel tanden en zijn gezicht was bezaaid met littekens. In zijn onverzorgde, blonde haar waren grijze plukken te zien. Slagen tegen zijn schedel hadden hem beroofd van de controle over zijn hoofd en zijn handen. Hij bewoog zich beverig en wankel als een stokoude man.

Amber kwam achter Althea staan. Ze praatte vriendelijk, zoals ze tegen Paragon praatte als hij een van zijn driftbuien had. 'Laat het rusten, Kyle. Hij is dood. Het doet er niet meer toe. U bent veilig.'

'Het doet er niet toe!' sputterde hij verontwaardigd. 'Het doet er wel toe! Kijk hoe ik eraan toe ben. Een wrak, dat ben ik, en dat is allemaal jouw schuld!' Hij wees met een bevende, gekromde vinger naar Althea. Zijn misvormde handen bezorgden haar een misselijk gevoel. Ze zagen eruit alsof al zijn vingers systematisch waren gebroken. 'Jouw schuld. Door jouw tegennatuurlijke verlangen om een man te zijn. Je hebt

je familie te schande gemaakt. Je hebt ervoor gezorgd dat het schip me haatte. Het is allemaal jouw schuld!'

Althea hoorde het nauwelijks. In plaats daarvan zag ze hoe hij zich moest inspannen om de zinnen te formuleren en uit te spreken. Kyle haalde diep adem. Zijn gezicht werd vlekkerig rood van inspanning. 'Ik vervloek je! Moge je sterven op dit krankzinnige schip! Moge slechts rampspoed je deel zijn. Een dode aan boord brengt ongeluk. Je zult sterven op dit dek. Onthoud dat! Ik vervloek je! Jullie allemaal! Ik vervloek jullie!' Hij hief zijn beverige handen. Speeksel spetterde van zijn lippen.

Althea keek hem aan, zonder een woord te zeggen. De ware vloek was dat hij Keffria's echtgenoot was, de vader van Wintrow, Malta en Selden. Het was haar plicht hem bij hen terug te brengen. Die gedachte deed haar bloed stollen. Had Malta al niet genoeg geleden? Ze had haar vader geïdealiseerd. Moest ze dit verbitterde wrak terugbrengen naar haar zuster?

Toen ze niet op zijn woorden reageerde vertrok hij zijn gezicht in razernij. Hij spuwde op het dek voor haar. Althans, dat was de bedoeling. In plaats daarvan droop het speeksel van zijn kin en voelde Althea zich slechts vervuld van weerzin. 'Laat ze erdoor, Kyle. Doe het voor zijn rouwende moeder.'

Terwijl het begrip op Kyles gezicht daagde glipten de mannen met Kennits lichaam langs hem heen. Moeder volgde met een verwijtende blik over haar schouder. Etta kwam naast Althea staan. Even ontmoetten hun ogen elkaar.

Woorden konden niet beschrijven wat er tussen de twee vrouwen gebeurde. 'Dank je wel.' Het klonk stijf en wrokkig. Nog altijd brandde er haat in Etta's ogen. Die was niet voor Althea bedoeld maar voor de beschamende waarheid waar ze beiden mee worstelden. Althea wendde haar blik af. Kennit had haar verkracht en Etta wist het. Dat besef zou voorgoed haar herinnering aan hem bezoedelen. Geen van beide vrouwen kon ontsnappen aan wat hij hen had aangedaan.

Althea richtte haar blik weer op Kyle. Nog altijd tierend strompelde hij weg.

Amber sprak zacht. 'Je zei vroeger altijd dat je ernaar verlangde hem terug te zien. Zodat je hem voor de voeten kon werpen wat hij je had aangedaan.'

'Hij heeft me mijn schip afgenomen en mijn dromen kapotgemaakt.' De oude beschuldigingen klonken ineens ongerijmd. Althea kon haar blik niet van de wegschuifelende figuur losmaken. 'Moge Sa ons allen redden.' De ontmoeting had slechts enkele ogenblikken geduurd, maar ze voelde zich jaren ouder. Met moeite slaagde ze erin haar blik van Kyle af te wenden en haar vriendin aan te kijken. 'Dat is de tweede keer vandaag dat me mijn wraak wordt ontnomen,' zei ze beverig.

Amber keek haar verrast aan. 'Voel je dat echt zo?'

'Nee. Nee, helemaal niet.' Althea vroeg zich verrast af wat ze voelde. 'Ik voel me dankbaar. Dankbaar dat ik nog leef, dat ik lichamelijk ongedeerd ben. Dat ik een man als Bresker heb. Bij de adem van Sa, ik heb niets om over te klagen.' Ze

keek plotseling op alsof ze ontwaakte uit een nachtmerrie. We moeten zien dat we dit overleven, Amber. Dat moet gewoon. Ik heb nog een heel leven voor me!'

'Dat geldt voor ons allemaal.' Amber keek uit over het water, waar mannen vochten op de dekken van de aaneengeklonken schepen. 'Maar uiteindelijk wacht ons allen de dood,' voegde ze er zachter aan toe.

Wat zou Kennit doen?' mompelde Wintrow terwijl hij zijn blik over de ring van schepen liet gaan. Hij had de mannen van het Jamailliaanse schip aan boord laten hijsen omdat hij het niet over zijn hart kon verkrijgen ze te laten verdrinken of verslinden door de slangen. Zwakheid, zou Kennit hebben gezegd. Hij had kostbare tijd verspild toen hij zijn schip in veiligheid had moeten brengen. Jola was bezig ze vast te ketenen zoals hij had opgedragen. De gedachte maakte hem misselijk. Maar hij kon zich geen twijfels permitteren. Hij stond er alleen voor. Kennit was dood en Etta was met hem meegegaan naar de Paragon. Hij had het bevel over de Vivacia op zich genomen, want hij kon niet tolereren dat Jola haar kapitein werd. Nu hij het schip eenmaal had was hij doodsbang dat hij haar en haar volledige bemanning zou verliezen. In gedachten ging hij terug naar de laatste keer dat hij het commando over het schip had gevoerd. Toen had hij zijn vader vervangen om haar door een storm te loodsen. Nu had hij Kennits leeggevallen plaats ingenomen, in het heetst van de strijd. Ondanks de tijd die er sinds die laatste keer was

verstreken voelde hij zich nog net zo onzeker. Wat zou Kennit doen?' mompelde hij nogmaals.

'Kennit is dood,' zei Vivacia zacht maar onverbiddelijk. 'Jij leeft, Wintrow Vestrit. Het is aan jou. Red ons allebei.'

'Maar hoe?' Hij keek weer om zich heen. Hij moest iets doen, en snel. De bemanning had vertrouwen in hem. Ze hadden al zijn commando's gewillig opgevolgd. Maar nu de dood steeds dichterbij kwam stond hij als verlamd. Kennit zou hebben geweten wat hem te doen stond.

'Hou daarmee op.' Ze zei het hardop maar haar stem klonk ook in zijn hart. 'Je bent Kennit niet. Je kunt het commando niet voeren zoals hij dat deed. Je moet het doen als Wintrow Vestrit. Je zegt dat je bang bent te falen. Wat heb je steeds tegen Etta gezegd? Zo vaak dat het weergalmt in mijn botten? Als je bang bent om te falen, ben je bang voor iets dat nog moet gebeuren. Op die manier voorspel je je eigen mislukking, en door niets te doen sluit je jezelf erin op. Was dat niet wat je tegen haar zei?'

'Ik heb het wel honderd keer gezegd.' Er verscheen een zweem van een glimlach om zijn mond.

'En?'

Hij haalde diep adem en liet zijn blik weer over de strijd gaan. Toen slaakte hij een zucht, en met die zucht blies hij ook zijn twijfels weg. Plotseling zag hij de strijd als een van Etta's speelborden. 'Bij een conflict is er altijd een zwakke plek. Daar zullen we onze doorbraak forceren.' Hij wees naar de Marietta en de Motlij die al in conflict waren met

Jamailliaanse schepen. Verscheidene andere haastten zich om zich bij de strijd te voegen. 'Daar?' vroeg Vivacia, plotseling weifelend.

'Daar. En we zetten alles op alles om hen te bevrijden.' Hij verhief zijn stem. 'Jola! Draai het schip. Laat de boogschutters zich gereedmaken. We gaan hier weg!'

Het was niet wat ze hadden verwacht, maar toen hij eenmaal had beseft dat hij zijn vrienden niet in de steek kon laten was de beslissing eenvoudig. Vivacia reageerde onmiddellijk op het roer en ze hadden een gunstige wind. Paragon volgde zonder aarzelen. Hij ving een glimp op van Treil die aan het roer stond. Die simpele daad van vertrouwen deed Wintrow weer in zichzelf geloven. 'Niet aarzelen!' bezwoer hij het schip. We zullen ze dwingen ons door te laten.'

Een Jamailliaans schip veranderde van koers om langszij te komen. Het was een kleine, snelle, wendbare boot. Langs de reling stonden boogschutters. Bij het horen van de kreten van zijn gijzelaars aarzelden ze, maar het volgende moment schoten ze hun pijlen af. Wintrow gooide zich plat op het dek toen twee pijlen zijn kant uit kwamen. Een andere raakte Vivacia's schouder maar schampte af zonder schade aan te richten. Verontwaardigd verhief ze haar stem en slaakte een kreet zo schril als van een zeeslang. Toverhout had niets te vrezen van gewone pijlen. Teerpotten en brandende pijlen waren een andere zaak, maar Wintrow vermoedde dat ze die van zo'n korte afstand niet zouden durven gebruiken. De

krachtige wind zou brandende stukken zeildoek maar al te gemakkelijk van het ene schip naar het andere kunnen blazen. Vivacia's boogschutters beantwoordden de pijlenreeks, met een veel grotere zuiverheid. De kleinere boot zwenkte af. Wintrow hoopte dat het nieuws van hun gijzelaars zich zou verspreiden.

Net toen hij dacht dat ze ongedeerd waren ontsnapt viel er een man uit het want. De pijl had zijn keel doorboord; Gankis was gestorven zonder een kreet te slaken. De oude man had nog deel uitgemaakt van Kennits oorspronkelijke bemanning. Toen zijn lichaam het dek raakte, slaakte Vivacia een kreet. Het was niet de gil van een vrouw, maar het aanzwellende gebrul van een woedende draak. De woede die in haar oplaaide nam ook bezit van Wintrow. Paragon beantwoordde haar gebrul, weerkaatst door het schelle getrompetter van de witte zeeslang.

Een groot schip bewoog zich gestaag in hun richting. De kapitein probeerde ongetwijfeld de Vivacia terug te dringen van de rest van de vloot. Wintrow peilde hun kansen. 'Vaar zo scherp mogelijk, vrouwe,' zei hij tegen het schip. 'Roep zonodig rechtstreeks commando's naar de roerganger.' Hij pakte de reling en wenste vurig dat hij hen niet allemaal de dood injoeg. Met de wind in de zeilen werd het een wedloop tussen de twee schepen. Op het allerlaatste moment liet de Jamailliaanse kapitein de zeilen strijken en draaide hij weg. Vivacia schoot vlak voor zijn boeg langs. Wintrow besefte pas dat de witte zeeslang voor hen zwom toen hij luid brullend in

het voorbijgaan zijn gif op het schip spuugde.

De belegerde Motlij lag nu recht voor hen. Een van haar kleurige zeilen hing doelloos langs de mast. De bemanning had het grootste deel van haar dek bevrijd van enteraars, maar de twee schepen lagen nog altijd aan elkaar vastgeketend door enterhaken en verstrikt tuigage. Vivacia schoot op hen af, brullend als een draak. Haar boogschutters stonden paraat. De Marietta boog af om hen ruimte te geven. Sorcors pijlen en stenen waren waarschijnlijk zo goed als opgebruikt.

'Kijk nou eens!' riep Wintrow plotseling. De witte zeeslang was boven water gekomen naast het schip dat met de Motlij verstrikt was. Alsof hij wist wat ze van plan waren sperde hij brullend zijn kaken open om gif op het dek te sproeien. Er klonk geschreeuw van de bemanning. De slang was te dichtbij om door hun katapult te kunnen worden getroffen en hun pijlen ketsten op hem af zonder schade aan te richten. Hij verdween onder de golven en kwam vlak voor de boeg van het schip weer boven. Opnieuw besproeide hij het schip, toen boog hij zijn grote kop om zijn voorhoofd tegen de romp te zetten. Hij duwde uit alle macht. De zee begon te schuimen van zijn inspanningen. Wintrow hoorde het hout kreunen. De grote balken die toch al rookten door het slangengif bogen onder de druk. Aan boord van de Motlij worstelden de mannen uit alle macht om het schip los te duwen. Het verstrikte want boven hun hoofd verzette zich, maar razendsnel klommen er mannen met bijlen omhoog. Met roekeloze overgave sneden ze zichzelf los en met een ruk

weken de twee schepen plotseling uiteen.

Terwijl er een gejuich opsteeg onder de piraten op de Motlij kwam de zeeslang nogmaals boven om het andere schip met gif te besproeien. Een eenzame boogschutter schreeuwde het uit van pijn door zijn brandwonden maar wist nog een enkele pijl af te schieten. Hij raakte de witte zeeslang, net achter de hoek van zijn kaken. De schacht verdween en de zeeslang slaakte een gekweld gebrul. Hij begon wild met zijn kop te slaan om zich van de pijl te bevrijden. Vol afschuw zat Wintrow hoe zich plotseling een wond opende in de nek van de zeeslang. Er stroomde bloed uit en dampend wit vergif. Het vlees van de zeeslang werd door zijn eigen gifstoffen weggevreten. Vivacia slaakte een kreet van woede en afschuw.

Plotseling schoot de Paragon langs hen heen. Zonder acht te slaan op het boegbeeld ramde hij het Jamailliaanse schip. Terwijl de boeg zich midscheeps in het andere schip boorde schreeuwde Paragon het uit. Woedend greep hij de reling van het schip en rukte hij deze los.

Wintrow had nooit geweten hoe sterk het boegbeeld van een levend schip was. Voor zijn ogen zag hij hoe Paragon, dol van woede, de reling van het schip als knuppel gebruikte om er het ongelukkige vaartuig mee af te ranselen. Bij elke slag vlogen de splinters in het rond. Overal vluchtten mannen weg, op zoek naar beschutting tegen de rondvliegende stukken hout. Toen de reling het begaf greep Paragon de strijdbijl van zijn riem en begon hij er met twee handen mee te zwaaien.

Elke vernietigende slag werd beleid door gebrul. Dekplanken begaven het en vervolgens hief hij zijn armen op om aan de zeilen en het want te rukken. Met zijn bijl en zijn blote handen veranderde hij het schip voor Wintrows ongelovige ogen in een drijvende stapel wrakhout. Op Paragons dek zocht de bemanning beschutting en schreeuwde in doodsangst.

De andere Jamailliaanse schepen hadden zich teruggetrokken. Paragon bekogelde ze met stukken wrakhout. Een anker met een stuk ketting eraan haakte zich vast in het want van een van de schepen. De sloep van een ander schip werd met woeste kracht door de lucht geslingerd en veegde weer een ander dek schoon. In hun haast om te vluchten ramde een van de Jamailliaanse schepen een ander. Verstrikt in eikaars want dreven ze stuurloos rond. Paragons woeste aanval had een opening voor hen geforceerd. Zij zouden er weinig aan hebben, maar Althea zag dat de Marietta erdoor schoot, gevolgd door de gehavende Motlij. Zij zouden althans ontsnappen.

'Paragon! Paragon!' riep Bresker schor vanaf het roer. Het hielp niet. Zijn drakenwoede was ontbrand. Met elke woeste uithaal gaf hij er lucht aan. Vivacia schoot door de opening in de cirkel. 'Ga mee!' riep ze naar Paragon maar hij leek haar niet te horen. Zijn zeilen bolden om hem naar voren te drijven, maar hij greep zich vast aan een Jamailliaans schip en beukte er woest op in met zijn vrije hand. Kreunend botsten

de twee schepen op elkaar. Een steen raakte zijn achtersteven en herinnerde Althea eraan dat de vijand het nog steeds niet had opgegeven. Een andere steen raakte het achterdek en sloeg een stuk van Paragons reling weg. Als ze zijn roer versplinterden waren ze ten dode opgeschreven. Weer een steen trof doel. De dood strekte zijn armen naar hen uit.

Kyle Haven was uit zijn schuilplaats te voorschijn gekomen. Te midden van de chaos danste hij als een waanzinnige op het hoofddek. 'Sterf! Sterf!' zong hij met schrille stem. 'Sterf! Het is jullie eigen schuld. Jullie hebben zijn lichaam aan boord gebracht. Nu zullen we het meenemen naar de zeebodem.'

Etta die zich met Moeder had teruggetrokken kwam te voorschijn en haastte zich vastberaden over het dek. Op dat moment schoot er een klein schip voorbij, hetzelfde dat Vivacia al eerder had bestookt. 'Duiken!' riep Althea toen de boogschutters hun pijlen afschoten.

Etta luisterde. Kyle niet.

Hij ging stuiptrekkend neer, met twee pijlen door zijn lichaam. Etta keurde hem geen blik waardig, maar krabbelde overeind en zette het weer op een rennen. Op het voordek gekomen schreeuwde ze haar woede uit met de kracht van een plotselinge, koude wind. Trouweloos schip! Breng ons hier weg! Anders zal Kennits kind ongeboren sterven. Het kind waarvan hij wilde dat ik het "Paragon" zou noemen.'

Het boegbeeld draaide zich naar haar om. Waanzin schitterde in zijn grote, blauwe ogen. Even heerste er doodse

stilte. Toen greep hij een balk van het verbrijzelde schip. Hij hief hem hoog boven zijn hoofd en slingerde hem in het want van een naderend Jamailliaans schip. Daarop stak hij zijn bijl in zijn pantser, hij zette zich met beide handen af tegen de gehavende romp en duwde zich los. Door zijn afzet werden ze in de richting van de zich sluitende opening geduwd en het wrakgoed in de baan van twee andere schepen. Plotseling joegen zijn bolle zeilen hem ongehinderd voorwaarts. Met een snelheid waartoe alleen een levend schip in staat was, schoot hij voor een van de vijandelijke schepen langs en bereikte hij open water.

Als een zegen van Sa lag plotseling de oceaan voor hen. Paragon legde zijn hele hart erin en geholpen door de wind volgden ze de vluchtende Vivacia. Op het dek vormde Kyle Havens bloed donkerrode plassen die niet door het hout werden opgenomen.

HOOFDSTUK 36
Geheimen

~

Hun ontsnapping had hen naar het noorden gedwongen, maar Deeldorp, waarnaar ze wilden vluchten, lag in het zuiden.

Het daglicht begon al te verbleken toen Paragon de anderen inhaalde. Vivacia voer snel en zeker aan het hoofd van het groepje schepen. Wintrow had het commando over de kleine piratenvloot. Althea was trots op hem. Het was treurig dat zijn vader nooit in zijn zoon had gezien wat Kennit wel in hem had onderkend, dacht ze. Niemand die van Kyle Haven had gehouden, zou hoeven te zien wat hem was aangedaan. Amber had haar zwijgend geholpen zijn lichaam in zee te laten glijden. Althea had zelf het bloed van Paragons dek gedweild dat het toverhout weigerde te absorberen. Ze wist nog niet wat ze tegen Malta of Keffria zou zeggen en voelde zich bijna misselijk en verstikt door alle gruwelijke geheimen die ze met zich meedroeg.

Kritisch bestudeerde ze de groep schepen. Vivacia aan kop zeilde zoals alleen een levend schip dat kon. De Marietta, Sorcors goed verzorgde, kleine schip, deed haar uiterste best haar bij te houden. De gehavende Motlij volgde op aanzienlijke afstand. Als laatste kwam Paragon. Althea voelde dat hij nog altijd treurde om de zeeslang. Kennit vormde inmiddels een deel van het schip, maar toch kon ze haar band daarmee niet ontkennen. Er ging een huivering door haar

heen.

Althea ging op weg naar de achtersteven, op zoek naar Bresker. Ze was nog niet klaar voor de confrontatie met het boegbeeld. Als excuus tegenover zichzelf gebruikte ze dat Etta op het voordek stond en ongetwijfeld alleen wilde zijn. Terwijl ze over het dek liep kwam Amber uit een van de luiken met een pannetje stoofpot. De geur maakte Althea misselijk. Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst had gegeten.

Semoy stond aan het roer. Hij begroette haar met een knipoog. 'Ik wist wel dat we u terug zouden krijgen,' zei hij. Ze sloeg hem in het voorbijgaan op zijn schouder, verrast dat zijn welkom haar zo ontroerde. Zwijgend gaf Amber hem zijn maaltijd. Hij gaf het roer aan haar over en kwam naast Althea staan. Terwijl hij de stoofpot gretig naar binnen schoffelde gebaarde hij met zijn hoofd naar achteren. 'Ze geven het nog niet op, hè?'

Achter hen hadden de Jamailliaanse schepen zich weer hersteld van Paragons woeste aanval. 'Ik denk dat ze dat niet durven,' zei Althea. 'Zolang we de satraap hebben kunnen ze het niet opgeven. Hun hele plan valt in duigen wanneer hij blijft leven. Dan verliezen ze alles.' Ze wierp een kritische blik op de vijandige schepen. 'Het is verstandig om te vluchten. Sommige van die schepen halen de nacht niet. Ik heb de effecten van het slangengif gezien. Wat er nu nog uitziet als een goed zeil zal spoedig splijten en aan flarden scheuren. Door te vluchten laten we althans een deel van de schepen

achter ons. Wanneer het uiteindelijk dan toch weer op vechten zou aankomen, is onze tegenstand aanzienlijk kleiner.'

'Het zou nog beter zijn als we ze vannacht allemaal kwijtraakten,' klonk de stem van Bresker achter hen. 'Maar zo niet, dan heeft Wintrow nu in elk geval gijzelaars.' Er gleed een schaduw over zijn gezicht. 'Ik denk niet dat hij zal aarzelen ze te gebruiken.'

'Gijzelaars?' vroeg Althea terwijl Bresker zich aan de reling bij hen voegde. Zijn gezicht zag grauw. Hij leek in één dag een jaar ouder geworden. Toch sloeg hij zijn arm om Althea en trok hij haar dicht tegen zich aan. Op haar beurt sloeg ze een arm om zijn middel.

Uit zijn toon kon ze niet opmaken of Bresker het goedkeurde of dat het hem tegen de borst stuitte. 'Op het laatste moment heeft Wintrow nog een stuk of tien mannen van het Jamailliaanse onderhandelingsschip aan boord laten hijsen. Edelen, te oordelen naar hun kleren. Ze zouden toch iets waard moeten zijn als gijzelaars. Maar het is verstandig te vluchten tot we in een positie zijn om te onderhandelen. Er zijn hier tussen de eilanden talloze plaatsen waar we ons kunnen verbergen, en we volgen drie schepen die deze wateren goed kennen. Dus het zou moeten lukken aan de dood te ontsnappen. Althans, vandaag.'

Semoy had zijn eten op. Hij bedankte Amber en verruilde de pan voor het roer. Het leek merkwaardig dat zo'n doodgewone uitwisseling op een dag als deze kon

plaatsvinden. Alleen al het feit dat alles rustig was, kwam Althea vreemd voor.

'Alleen als versiering?' zei Bresker plotseling op beschuldigende toon tegen Amber.

Ze haalde haar schouders op. In haar vreemde ogen lag een verwonderde blik. 'Ik heb die bijl daar zorgvuldig vastgemaakt. Ik had nooit gedacht dat hij in staat zou zijn hem uit zijn riem te halen en te gebruiken.' Ze schudde haar hoofd. 'Dat toverhout... hoe meer ik ervan weet, des te vreemder komt het me voor.'

'Laten we maar blij zijn dat hij dat kon,' zei Semoy waarderend. Daar wist niemand iets op te zeggen.

Althea leunde tegen Bresker en zag hoe de afstand tussen hen en hun achtervolgers steeds groter werd. Er was zoveel dat ze hem moest vertellen, maar niets liet zich beter zeggen dan door deze simpele aanraking. Plotseling kwam Flek aanlopen. Hij ging voor hen staan en schudde misprijzend zijn hoofd. 'En dat waar de hele bemanning het kan zien,' zei hij met een oneerbiedige grijns. Althea deed alsof ze hem een oplawaai wilde verkopen. Tot haar verrassing pakte Flek haar hand en drukte hij die tegen zijn wang. 'Ik ben blij dat u terug bent,' flapte hij eruit. 'En dat u niet dood bent.' Even snel als hij haar hand had gegrepen liet hij deze weer los. 'Waarom hebt u nog niets tegen Paragon gezegd? Hij heeft een nieuw gezicht. En een bijl. En blauwe ogen, net als ik.'

'Blauwe ogen?' Ambers gezicht stond verbijsterd. 'Ze worden geacht donkerbruin te zijn, bijna zwart.' Ze draaide

zich met een ruk om en liep haastig naar voren.

Toverhout is vreemd spul,' herinnerde Bresker haar zelfgenoegzaam.

'Het is nu te laat om ze nog te veranderen,' zei Flek opgewekt. Trouwens, ik vind ze mooi. Ze zijn vriendelijk. Net als die van Moeder.' Hij haastte zich achter haar aan.

Ze waren alleen, op Semoy na. De oude zeeman was zo discreet zijn ogen strak op de boeg te houden toen Bresker haar kuste. Slechts heel even dreigde de herinnering aan Kennits overmeestering haar af te leiden. Toen sloeg ze haar armen om zijn hals en beantwoordde ze zijn kus hartstochtelijk. Ze weigerde zelfs maar een vergelijking te maken tussen dit en de manier waarop de piraat zich aan haar had vergrepen. Dat mocht ze niet tussen hen in laten komen.

Maar toen ze hem losliet las ze een schaduw in Breskers ogen. Zijn gevoel was haarscherp. Hij keek haar vragend aan. Vluchtig haalde ze haar schouders op. Dit was niet het moment om het hem te vertellen. Ze vroeg zich zelfs af of ze het hem ooit allemaal zou kunnen zeggen.

'Waarom gaan we niet naar Paragon om hem te vertellen dat je aan boord bent en dat alles goed met je is?' vroeg hij.

'Dat weet hij. Zonder hem zou ik hier niet zijn.' Ze was nog altijd geschokt door het zien van de ogen van het boegbeeld. Het waren Kennits ogen. Ze had het bijna uitgeschreeuwd toen de grote handen van het schip zich om haar heen hadden gesloten. Ze wist dat Paragon het had gevoeld. Hij had niet geaarzeld, maar haar snel over de reling op het dek gezet.

Bresker zweeg verward. Ze moest iets zeggen. 'Ik ga wel op een rustig moment met hem praten,' zei ze. 'Kennit vormt nu een deel van hem, hè?' vroeg ze voorzichtig.

'Kennit was een Ludluk,' zei hij ter verduidelijking. 'Of was je daar inmiddels al achter gekomen?'

'Nee,' zei ze langzaam. Dus Kennit was een Beijerstadse vaarder? Het idee stuitte haar tegen de borst.

Bresker gaf haar even de tijd om het te verwerken. 'Sinds Deeldorp vermoedden we al dat Paragon Igrots legendarische schip is,' zei hij toen. 'Beijerstad heeft altijd ontkend dat de piraat een levend schip had. Maar dat was wel zo. Hij had de Paragon. En hij gebruikte Kennit als gijzelaar om te zorgen dat het schip hem gehoorzaamde.'

'Bij de adem van Sa.' De stukken begonnen allemaal in elkaar te vallen. Het kostte haar moeite het allemaal te bevatten. 'Dus Kennit is thuis gekomen, om te sterven op zijn dek? Om een te worden met zijn schip?' Er liep een rilling over haar rug.

Bresker keek haar onderzoekend aan. 'Dat is hij altijd geweest, Althea. Ik denk niet dat zijn dood Paragon heeft veranderd. Misschien heeft deze hem alleen vrede gebracht. Hij is eindelijk compleet. De draken, de Ludluks uit het verleden en Kennit vormen nu samen één geheel.' Ze wendde haar hoofd af, maar hij legde zijn hand onder haar kin en hief haar gezicht naar zich op. 'En wij,' zei hij bijna hartstochtelijk, 'jij en ik, Amber en Jek, Flek, wij zijn ook een deel van hem geworden door alles wat we in hem hebben

geïnvesteerd. Wend je nu niet af. Alsjeblieft! Hou niet op van hem te houden.'

Ze kon zich nauwelijks concentreren op wat hij zei. Ze had het moment gevreesd waarop ze Bresker over de verkrachting moest vertellen, maar had besloten dat het niet anders kon. Maar hoe moest ze het hem vertellen zonder zijn gevoelens voor zijn schip in gevaar te brengen? Het was allemaal zo ingewikkeld dat het haar duizelde.

'Althea?' vroeg Bresker ongerust.

'Ik zal het proberen,' zei ze zwak. Plotseling kon het haar niet schelen wie het zag. Ze trok zijn armen om zich heen en drukte zich tegen hem aan. 'Hou me vast,' zei ze hartstochtelijk. 'Hou me heel dicht tegen je aan.'

Ze had gezegd dat ze het zou proberen. Hoewel het hem zwaar viel drong Bresker niet verder aan. Er moest iets gebeurd zijn aan boord van de Vivacia. Iets waardoor ze zich afzijdig van hem hield. Hij legde zijn kin op haar donkere hoofd en nam haar in zijn armen. Hij vermoedde dat hij wel wist wat het was.

Althea leek te voelen wat hij dacht, want ze veranderde van onderwerp. 'De golfslag begint hoger te worden.' Ze verschoof licht in zijn armen. Hij deed alsof hij niet zag dat ze haar tranen droogde aan zijn hemd.

'Ja, ik denk dat we storm krijgen. Maar dat hebben we al eerder overleefd. Paragon houdt zich goed bij stormachtig weer.'

'Bovendien vergroot het onze kansen om ons te verbergen.'

'Volgens mij lopen we steeds meer uit op de Jamaillianen.'

'Ze hebben hun lichten gedoofd. Waarschijnlijk hopen ze ons in het donker ongezien te naderen.'

'Dan zullen ze ons toch eerst moeten vinden.'

'Het zal voor de Marietta en de Motlij niet meevallen om de levende schepen in het donker bij te houden.'

'Ze varen ook zonder licht.'

'Vivacia zal ze niet in de steek laten. Ze zal ze beschermen, ongeacht het risico voor haarzelf.'

Het was een gewoon gesprek, over voor de hand liggende dingen. Bresker besefte maar al te goed wat er was gebeurd. Door haar terugkeer naar de Vivacia was haar liefde voor het schip weer in volle hartstocht opgebloeid. Hij kon het haar niet kwalijk nemen. De Vivacia was Althea's familieschip. Nu Kennit dood was waren haar kansen om het terug te eisen aanzienlijk gestegen. En anders dan Paragon had Vivacia niet haar hart geschonken aan de moordende piraat die zoveel schade had aangericht in Althea's familie. Toen ze was teruggekomen van de Vivacia had hij zichzelf voor de gek gehouden door te denken dat ze was teruggekomen naar hém. In plaats daarvan was ze alleen maar gekomen om hun tactiek te bespreken. Bij het zien van de afwezige frons op haar gezicht wist hij waar ze was met haar gedachten.

Ze hield van hem, op haar manier. Ze gaf hem wat ze kon, zonder haar schip en haar familie in de steek te laten. Meer mocht hij niet van haar vragen. Als hij nog familie had gehad

die hem opeiste, zou hij misschien net zo verscheurd zijn geweest. Even overwoog hij Paragon te verlaten om haar te volgen. Maar dat kon hij niet. Niemand kende het schip zoals hij. Niemand had zoveel met hem doorgemaakt. Hij kon Paragon niet blootstellen aan een kapitein die zijn stemmingen niet zou begrijpen. Niet zou verdragen. En Flek? Moest hij de jongen weghalen van een schip dat van hem hield? Of moest hij hem op de Paragon achterlaten, om te worden opgeleid door een meester die misschien niet het beste met hem voorhad? Semoy zou onder een andere kapitein geen eerste stuurman worden. Hij zou terugvallen in zijn oude zonden en de jaren die hem nog restten doorbrengen met de fles als enig gezelschap. Nee. Hoeveel hij ook van Althea hield, zijn verantwoordelijkheden lagen hier. Ze zou geen respect kunnen hebben voor een man die voor haar zijn schip in de steek liet. Bresker Treil liep niet langer weg voor zijn verantwoordelijkheden. Hier zou hij blijven en als het niet anders kon, zou hij Althea vanuit de verte liefhebben. Zou hij genoegen nemen met de momenten die ze konden delen.

Door dat besef wist hij plotseling weer dat hij familie had.

Etta leunde op de reling en staarde voor zich uit, de duisternis in. Paragon kon voelen dat ze er was, hoewel haar aanwezigheid beperkt bleef tot de warme druk van haar armen op zijn toverhouten reling. Omdat hij geen band met haar had voelde hij niets van haar emoties.

Plotseling verbrak ze de stilte. 'Ik weet iéts van levende schepen. Dankzij Vivacia.'

Daarop had hij niets te zeggen. Dus hij wachtte af.

'Toch begrijp ik niet hoe het werkt. Kennit behoorde tot je familie. Dus toen hij stierf ging hij op in jou?' Haar stem verried een gevoel van onbehagen. Hij voelde dat ze beefde.

'Zo zou je het kunnen noemen.' Het klonk te kil. Hij zocht naar iets aardigers. 'Hij is altijd een deel van me geweest, net zoals ik dat van hem was. Om een heleboel redenen was onze band hechter dan gebruikelijk. Het was voor ons allebei van het grootste belang dat hij terug zou komen op het moment van zijn dood. Ik wist dat. Maar volgens mij besefte Kennit het pas toen het zover was.'

Ze haalde diep adem. 'Dus jij bent nu Kennit?' vroeg ze gesmoord.

'Nee. Het spijt me. Kennit is alleen maar een deel van me. Hij maakt me compleet. Maar ik ben en blijf Paragon.' Het voelde goed om dat te zeggen. Hij vermoedde echter dat het voor haar pijnlijk was. Tot zijn verrassing deed hem dat oprecht verdriet. Hij probeerde zich de laatste keer te herinneren dat hij zoiets had gevoeld. Was dit een aspect van het feit dat hij nu compleet was? Zijn vermogen medeleven te voelen? Het zou tijd kosten om aan zulke gevoelens te wennen.

'Dan is hij weg,' zei Etta somber en vermoeid. 'Waarom kon je hem niet genezen, zoals Vivacia Wintrow heeft genezen?'

Hij dacht even na. 'Heeft ze hem genezen? Daar weet ik niets van. Ik kan alleen maar raden naar wat ze heeft gedaan. Dat is iets wat draken kunnen als het moet. Ze spreken de reserves van het lichaam aan om een genezingsproces te versnellen. Als Vivacia dat met Wintrow heeft gedaan, mag hij van geluk spreken dat hij het heeft overleefd. Maar weinig mensen hebben zulke reserves. Kennit in elk geval niet.'

Ze bleef lang zwijgen. Om hen heen werd de nacht steeds donkerder. Maar zelfs duisternis was een genot voor zijn herstelde gezichtsvermogen. Een nacht was nooit helemaal donker. Hij hief zijn ogen naar de hemel, waar wolken langs de maan en de sterren trokken. De kammen van de golven lichtten op van het zonlicht dat ze gedurende de dag hadden verzameld. Zijn scherpe gezichtsvermogen, onderdeel van zijn drakenerfenis, onderscheidde de omtrekken van de schepen die hij volgde.

'Weet je iets over hem... over Kennit? Als ik je iets vroeg, zou je me dan kunnen vertellen of het waar is?'

'Misschien.' Paragon hield een slag om de arm. Hij keek achterom. Ze had haar handen van de reling genomen en draaide rusteloos aan haar armband.

'Hield hij van me?' De vraag klonk heftig, bijna pijnlijk in zijn intensiteit. 'Hield hij echt van me? Ik moet het weten.'

'Kennit is een deel van me. Maar ik ben Kennit niet.' Paragon overlegde koortsachtig met zichzelf. Ze droeg een kind, het kind dat hem al zo lang geleden was beloofd. Paragon Ludluk. Van een kind moest worden gehouden,

zonder reserves.

'Als je zijn herinneringen hebt, weet je de waarheid,' hield Etta vol. 'Hield hij van me?'

'Ja. Hij hield van je.' Zonder wroeging zei hij wat ze wilde horen. Ik heb Kennits herinneringen, maar ik ben Kennit niet. Toch kan ik net zo goed liegen als hij. En vooreen betere zaak. 'Hij hield van je met alle liefde waartoe hij in staat was.'

Dank je wel. Kort en helder als een vallende regendruppel bereikte de gedachte hem. Hij zocht naar de bron, maar vond hem niet. Het gevoel dat de stem hem bezorgde was merkwaardig vertrouwd, bijna alsof Kennit had gesproken. Toch was de stem van buiten hem gekomen.

'Dank je wel,' herhaalde Etta onbewust. 'Ik ben je dankbaarder dan je ooit zult weten. Dat zijn we allebei.' Ze keerde hem de rug toe en verdween, hem achterlatend met een mysterie.

Vóór hem, op het dek van de Motlij, flitste plotseling een lantaarn. Hij werd drie keer heen en weer gezwaaid, toen verdween het licht weer. Het was nog altijd verrassend toegang te hebben tot Kennits herinneringen. Daardoor kon hij nu ook de oude piratensignalen ontcijferen. Bresker werd gevraagd naar de Vivacia te komen.

'Laat ik niet merken dat ze me voor iets onbenulligs laten komen,' bromde Bresker tegen Althea terwijl ze zich over de roeiriemen bogen. Etta en Amber bemanden een tweede

paar. De rukwinden bliezen Ambers warrige haar uit haar nog altijd vlekkerige gezicht. Etta staarde strak voor zich uit.

'Dat zal heus niet,' mompelde Althea. Ze worstelden tegen wind, water en duisternis om het leidende schip in te halen. De vier schepen voeren inmiddels dicht achter elkaar, maar ze waren niet gestopt, zelfs niet voor deze ontmoeting. Vivacia ging voorop terwijl ze hun weg zochten door een doolhof van kleine eilanden. Sommige doemden steil en rotsachtig op, andere waren weinig meer dan golfbrekers. Bresker vermoedde dat deze route bij laag tij onmogelijk zou zijn. Hij wenste vurig dat zowel Wintrow en Vivacia de weg net zo goed kenden als ze deden voorkomen.

Bresker was het eens met hun besluit om een zo groot mogelijke afstand tussen hen en de Jamailliaanse vloot te leggen, maar hij had nog altijd zijn reserves over het verlaten van zijn schip om naar de Vivacia te gaan. Althea had hem verzekerd dat hij Wintrow kon vertrouwen, maar hij hield zichzelf voor dat ze weinig wisten van de bemanning op de Vivacia, of van de kapiteins en de bemanningen van de andere schepen. Ze waren gedwongen tot een onwaarschijnlijk bondgenootschap met de piraten. De tijd die hij onder het luik van een zinkend schip had doorgebracht stond hem nog altijd levendig voor de geest.

Net toen er een dichte regen begon te vallen bereikten ze de Vivacia. Bij het licht van een deels afgedekte lantaarn werden ze aan boord gehesen. Er lagen al sloepen van de Marietta en de Motlij aangemeerd. Zij waren de laatsten die

arriveerden. Breskers wantrouwen werd alleen maar sterker. Etta klom als eerste naar boven. Althea wilde haar al volgen maar hij hield haar tegen. 'Ik ga eerst,' bromde hij zacht. 'Bij het minste teken van verraad ga je terug naar de Paragon.'

'Ik denk niet dat je daar bang voor hoeft te zijn,' zei Althea maar hij schudde zijn hoofd.

'Ik heb je al een keer verloren. Dat risico wil ik niet nog eens lopen.'

'Heel verstandig,' zei Amber zacht toen hij de natte touwladder greep. Op het moment dat hij zijn handen op de reling van de Vivacia zette werd hij overspoeld door emoties. Even was hij tot niets in staat. Tranen brandden in zijn ogen, een gevoel van warmte en welkom doorstroomde hem. Maar ook een gevoel van veiligheid en dankbaarheid. Eindelijk zette hij voet op het dek dat hij niet meer had betreden sinds de dag waarop het schip tot leven was gekomen.

'Bresker Treil!' klonk de zachte alt van het schip. Het boegbeeld draaide zich naar hem om. 'Paragon heeft je goed gedaan. Je bent ontvankelijker voor ons dan toen je nog op mijn dekken werkte. Voor het eerst in mijn wakende leven heet ik je welkom aan boord.'

'Dank je wel,' was alles wat hij wist uit te brengen. Etta was nergens meer te zien. Wintrow stond in de stromende regen aan dek om hem de hand te schudden. De bescheiden jongen die hij had ontmoet op Ephrons begrafenis stond nu kaarsrecht en keek hem open aan. Het verdriet had zijn gezicht ouder gemaakt. 'Je weet ongetwijfeld nog de weg naar

de kaartenkamer,' zei hij met een vriendelijke glimlach en Bresker betrapte zich erop dat hij die glimlach beantwoorde. De gelijkenis tussen Wintrow en Althea was werkelijk griezelig.

Hij keek naar Althea's gezicht toen ze aan boord kwam. Terwijl ze haar handen op de reling legde zag hij dat haar gezicht begon te stralen. Malta kwam haar tegemoet en ze waren onmiddellijk druk in gesprek terwijl ze zich naar binnen haastten. Amber leek minder aangedaan door haar eerste contact met het levende schip. Pas toen ze Wintrow zag verscheen er een onthutste, geschokte uitdrukking op haar gezicht. 'De slavenjongen met de negen vingers!' riep ze uit.

Wintrow bracht zijn hand naar zijn wang, maar liet die meteen weer verlegen vallen. Hij keek Bresker nogal ongemakkelijk aan terwijl Amber hem bleef aanstaren. De spanning werd pas gebroken toen Jek uit de schaduwen te voorschijn kwam en Amber hartstochtelijk omhelsde. 'Allemachtig, je ziet er nog erger uit dan ik!' begroette ze haar. Wintrow wendde zich haastig af. Bresker werd overspoeld door gemengde gevoelens terwijl hij weer over het vertrouwde dek liep. Kennit had haar keurig onderhouden, merkte hij op. De man was een goede kapitein geweest. Toen schudde hij zijn hoofd, verbijsterd dat hij zoiets zelfs maar kon denken.

Het was vol in de kaartenkamer. Etta was er, evenals Malta's Regenman. Reyn leek vastberaden zich niets aan te trekken van de aandacht die hij trok. De satraap was zich daarentegen

dramatisch bewust van zijn eigen belangrijkheid. Twee onbekende mannen, de een breed en gedrongen, de ander flamboyant gekleed, waren waarschijnlijk de andere piratenkapiteins. De ogen van de gedrongen man waren rood van het huilen. Zijn kameraad die een vuurrode haardos had keek ernstig. Dus ze waren al op de hoogte van Kennits dood.

De gevangen Jamailliaanse edelen stonden langs de muren: een verfomfaaid, vermoeid gezelschap. Wintrow sloot de deur achter hen en gaf hen gelegenheid hun natte mantels uit te trekken. Toen gebaarde hij naar de stoelen rond de tafel. Zelf bleef hij staan. De zwaargebouwde piratenkapitein schonk voor iedereen brandewijn in. Bresker was blij met het verwarmende goedje. Althea ging haastig op de stoel naast hem zitten. Ze boog zich naar hem toe en fluisterde gejaagd: 'Goed nieuws! Toen Reyn en de draak Beijer-stad verlieten, was alles goed met mijn moeder en Keffria en Selden.' Ze haalde diep adem. 'Maar dat is dan ook het enige goede nieuws, ben ik bang. Mijn familie is aan de bedelstaf gebracht, ons huis is verwoest, onze bezittingen zijn geplunderd. Een levend schip zou nu meer dan ooit... Ik vertel het je later wel,' viel ze zichzelf haastig in de rede toen ze besefte dat alle gesprekken rond de tafel waren stilgevallen. Iedereen keerde zich naar Wintrow.

'Ik weet dat u het geen van allen waardeert dat u van uw schip bent weggeroepen,' zei hij vastberaden. 'Maar het kon niet anders. Door de dood van Kennit zijn we gedwongen een aantal beslissingen te nemen. Ik zal u vertellen wat ik heb

besloten, zodat ieder van u naar aanleiding daarvan zijn koers kan bepalen.'

Zijn stem verried dat hij zich gerechtigd voelde met zoveel gezag te spreken. Bresker verwachtte half en half dat iemand protest zou aantekenen, maar iedereen zweeg. De twee piratenkapiteins hadden zijn gezag al erkend. Iedereen wachtte eerbiedig af. Alleen de tevreden glimlach van de satraap maakte duidelijk dat hij wist wat er ging komen.

'Het verdrag dat met zoveel oog voor detail door koning Kennit van de Piraten Eilanden en hoge magnadon satraap Cosgo van Jamaillia is opgesteld, is erkend en goedgekeurd door onze edelen hier.'

Er viel een geschokte stilte. Toen sprongen zowel kapitein Rood als Sorcor met een triomfantelijke kreet van hun stoel. Etta keek op naar Wintrow. 'Heb jij dat gedaan?' vroeg ze verwonderd. 'Heb jij weten te verwezenlijken wat hij ons had beloofd?'

'Ik heb een begin gemaakt,' antwoordde Wintrow grimmig. 'Mijn zuster Malta heeft een wezenlijke rol gespeeld om hen tot deze wijze beslissing te brengen. Maar er blijft nog veel te doen.'

Op een blik van hem gingen zijn twee kapiteins weer zitten. Sorcors diepe stem verbrak de stilte. Er klonk diepe bevrediging in zijn woorden door. Toen ik hoorde dat Kennit dood was dacht ik dat onze dromen met hem waren gestorven. Ik had meer vertrouwen in je moeten hebben, Wintrow. Kennit heeft met jou een goede keus gemaakt.'

Wintrows stem was ernstig, maar er speelde een zweem van een glimlach op zijn gezicht toen hij verder sprak. 'We kennen deze wateren als onze broekzak. We hebben de Jamailliaanse vloot in de duisternis achter ons gelaten. Ik dring erop aan dat Sorcor en Rood bij terugkeer op hun schepen uit elkaar gaan en ieder hun eigen weg terug naar Deeldorp zoeken. Stuur vogels om opdracht te geven de piratenvloot bij elkaar te brengen en blijf daar dan wachten tot de andere schepen arriveren.'

'En u, kapitein?' vroeg Sorcor.

'Ik ga met jou mee, Sorcor, op de Marietta. Dat geldt ook voor Etta en hoge magnadon satraap Cosgo. Evenals onze gevangenen... onze adellijke gasten,' verbeterde hij zichzelf gladjes. Om vragen te voorkomen verhief hij zijn stem. 'De satraap vereist onze bescherming en onze steun. We zullen onze vloot bij Deeldorp verzamelen. Vandaar brengen we hem terug naar Jamaillia waar hij tegenover de rest van zijn edelen het goedgekeurde verdrag kan presenteren dat hem verbindt met het koninkrijk van de Piraten Eilanden. Onze gasten blijven goed verzorgd in Deeldorp achter tot onze aanspraken zijn erkend. Etta...' Hij zweeg even. 'Koningin Etta, gekozen door Kennit om aan zijn zijde te staan, moeder van zijn ongeboren zoon, gaat met ons mee om ervoor te zorgen dat de eisen van de Piraten Eilanden worden erkend. Ze zal namens haar zoon regeren tot hij de leeftijd heeft bereikt zelf de troon te bestijgen.'

'Een kind? Ben je in verwachting van zijn kind?' Sorcor

sprong overeind, liep naar Etta toe en omhelsde haar. Onbeschaamd liet hij de tranen over zijn gezicht stromen. 'Dan wordt er niet meer gevochten tot het kind is geboren,' zei hij waarschuwend terwijl hij haar op een armlengte hield. Hij trok een beledigd gezicht toen Rood begon te lachen. Etta keek eerst geschokt, toen verbaasd. Zelfs toen Sorcor weer ging zitten bleef zijn grote hand op Etta's pols rusten.

'Kennit heeft ons een zoon nagelaten,' zei Wintrow toen alle opwinding was gezakt. Zijn ogen ontmoetten die van Etta. 'Een erfgenaam. Maar tot deze oud genoeg is zijn wij het die Kennits ideeën moeten uitdragen en zijn beloften gestand moeten doen.'

Bresker voelde dat Althea verstijfde telkens wanneer de naam van de piraat werd genoemd. De ogen waarmee ze haar neef aankeek waren bijna zwart. Onder de tafel zocht Breskers hand de hare.

Plotseling sprong de satraap overeind. 'Ik zal mijn woord gestand doen,' kondigde hij aan alsof dat een verrassende gunst was. 'De afgelopen dagen heb ik met eigen ogen kunnen zien waarom de Piraten Eilanden het recht hebben zichzelf te regeren. Ik moet op uw steun rekenen om mijn troon terug te winnen, maar zodra ik terug ben in Jamaillia Stad...'

'Hé! Wat gebeurt er met de Vivaria? Waarom stapt iedereen over op de Marietta?' Sorcor leek zich er niet van bewust dat hij de hoge magnadon satraap van geheel Jamaillia in de rede had gevallen.

'Vivacia gaat een van Kennits andere beloften inlossen,' zei

Wintrow. 'We staan diep in het krijt bij de zeeslangen. Ze zijn naar het noorden gegaan, achter de draak aan. Maar Vivacia houdt vol dat ze haar hulp nodig zullen hebben om de reis te maken. Ze vindt dat ze hen moet volgen. Bovendien heeft Kennit haar dat beloofd.' Hij zweeg even. 'Ik kan niet met haar mee.' Het was duidelijk dat die beslissing hem moeite had gekost. 'Ik zou dolgraag willen, want ik verlang ernaar mijn familie terug te zien. Maar voorlopig ligt mijn plicht hier.' Tenslotte keek hij Althea aan. 'Ik vraag Althea Vestrit met de Vivaria naar het noorden te gaan. Jola heeft namens de bemanning gesproken. Ze zullen haar gehoorzamen omdat het de wil van kapitein Kennit was. Maar ik moet u waarschuwen, Althea. Vivacia heeft Kennit beloofd dat ze zou terugkeren wanneer ze haar taak tegenover de zeeslangen had gedaan. En dat is ook wat het schip wil. De zeeslangen naar huis brengen, nieuws over ons naar Beijerstad brengen en vervolgens bij ons terugkeren.'

Wintrow stak zijn hand op toen Althea iets wilde zeggen, en bij wijze van uitzondering zweeg ze. Zijn blik gleed naar Bresker die hem als verdoofd aankeek. Zijn vrees was werkelijkheid geworden. Wintrow had hem zojuist Althea afgenomen. Weer werd ze opgeëist door haar plicht jegens haar familie en haar schip. Haar droom zou verwezenlijkt worden: ze zou kapitein zijn op de Vivacia, ze zou als overwinnaar Beijerstad binnenvaren. Maar daarna moest ze de Vivaria terugbrengen naar Deeldorp. Zou ze haar schip dan verlaten om bij hem terug te komen? Hij betwijfelde het.

Hoewel hij nog altijd haar hand in de zijne hield wist hij dat hij haar kwijt was. Het viel hem niet mee zich op Wintrows volgende woorden te concentreren.

'U en Paragon zijn vrij om te doen wat u wilt, Bresker Treil. Maar ik vraag de Paragon de Vivaria te vergezellen naar de Wilde Regenrivier op haar reis met de slangen. Vivacia zegt dat twee levende schepen een betere gids en escorte zullen zijn dan een. Malta en Reyn zullen ongetwijfeld op die reis meewillen.'

'We zullen twee schepen nodig hebben tegen de Kwartsers,' zei Reyn tot ieders verrassing. 'Eén om de slangen te bewaken en één om te vechten.'

'We hadden de geruchten gehoord,' gaf Wintrow geschokt toe. 'Maar we dachten dat het alleen geruchten waren.'

'Ze zijn helaas maar al te waar.' Reyn draaide zich om in zijn stoel en richtte zich tot de Jamailliaanse edelen langs de wanden. Zijn koperkleurige ogen namen hen aandachtig op. Terwijl Tintaglia en ik naar het zuiden vlogen hebben we de Kwartse schepen gezien, vergezeld door galeien. Zoals u weet is dat de formatie waarin ze ten strijde trekken. Ik vermoed dat de stad

Jamaillia hun doelwit is. Waarschijnlijk hebben ze besloten dat de beperkte buit die er in Beijerstad nog te halen valt, een confrontatie met een draak niet waard is.'

'Ik zie aan uw gezichten dat u aan ons twijfelt,' viel Malta hem bij. 'Maar ik ben getuige geweest van hun eerste aanval op Beijerstad, Reyn van de laatste. Uw Kwartse

medesamenzweerders zagen geen reden op u te wachten. Ze hoopten ongetwijfeld de buit al te hebben afgeroomd voordat u arriveerde. Bovendien denk ik niet dat ze ooit van plan zijn geweest Beijerstad over te dragen aan de zonen en broers van uw nieuwe vaarders. Beroofd van de gemakkelijke prooi die u hun in Beijerstad had beloofd en verdreven door Tintaglia zullen ze nu naar het zuiden komen. Zij zijn de bondgenoten die u hebt gekozen. Uw satraap is verstandiger geweest. U hebt het verdrag onder dwang ondertekend. Ik weet wat u denkt. Als u de kans krijgt zult u er weer afstand van nemen. Dat zou erg dwaas zijn. U zou het bondgenootschap tussen uw satraap en de Piraten Eilanden juist moeten aanmoedigen, want wanneer de Kwartse schepen en hun plunderende galeien arriveren, zult u al uw bondgenoten hard nodig hebben.' Ze keek hen onderzoekend aan. 'Let op mijn woorden. Ze kennen geen genade.'

Nauwelijks een jaar eerder had Malta haar sluwheid tegen Bresker gekeerd. Nu hoorde hij in haar woorden hoe haar meisjesachtige sluwheid was gerijpt tot oprechte diplomatie. Sommige van de edelen keken elkaar aan, duidelijk onder de indruk van haar woorden. Zelfs de satraap leek tevreden en knikte alsof ze slechts uiting had gegeven aan zijn opvattingen.

Malta sloeg haar handen al voor haar oren voordat Reyn het hoorde. Toen kromp ook hij ineen. De anderen keken verwilderd om zich heen. 'De zeeslangen komen terug!' riep een van de edelen.

'Nee, het is Tintaglia,' zei Reyn verontrust. De draak riep om hulp! Hij liep naar de deur en ook alle anderen stonden op en volgden hem. Malta pakte zijn hand en ze liepen samen het dek op en keken omhoog in de stromende regen. Tintaglia scheerde over hen heen, een bleke schittering van zilver en blauw tegen de bewolkte avondhemel. Ze sloeg zwaar met haar vleugels, beschreef een grote cirkel en slaakte toen opnieuw een kreet. Tot Reyns verbazing werd haar roep beantwoord. Het dek van het schip gonsde door de kracht van Vivacia's antwoord. Een diepere kreet van Paragon echode de hare.

Malta stond als bevroren en keek vol ontzag omhoog. Toen het geluid was weggestorven keek ze Reyn vragend aan. 'Vraagt ze om hulp?' Reyn snoof. 'Nee, ze eist onze hulp. Vragen is iets wat Tintaglia zelden doet.' Ondanks zijn harde woorden werd hij overvallen door moedeloosheid. De band tussen hen was te hecht geworden om haar angst voor hem te kunnen verbergen. Hij voelde haar dodelijke vermoeidheid en haar diepe verdriet.

'Ik begrijp niet alles.' Malta aarzelde even. 'Maar ik ben verbijsterd dat ik er iéts van begreep.'

'Hoe langer je met haar samen bent, hoe krachtiger ze tot je weet door te dringen,' zei hij zacht. Opnieuw sidderde de hemel door het gebrul van de draak. Overal om hen heen rekten zeelui hun hals om het beest te zien, of ze zochten een goed heenkomen. Reyn keek omhoog zonder acht te slaan op de regen die op zijn gezicht kletterde. Hij sprak met

stemverheffing om zich verstaanbaar te maken boven de schepen die de draak nog steeds antwoordden.

'De draak is uitgeput. Ze vliegt te snel voor de zeeslangen. Die kunnen haar niet bijhouden. Daardoor heeft ze voortdurend moeten cirkelen. En al die tijd heeft ze niet gejaagd of gegeten, want ze durft haar slangen niet alleen te laten. Toen ze op een schip uit Kwarts stuitten heeft dat haar aangevallen. Ze is niet ernstig gewond geraakt, maar de zeeslangen zijn in opstand gekomen tegen het schip.' Hij haalde diep adem. 'Ze weten hoe ze zeeslangen moeten doden. Boogschutters hebben er zes van het kluwen weten uit te schakelen voordat de slangen het schip tot zinken brachten.' De verontwaardiging en het verdriet van het levende schip drong tot hen door. 'Het kluwen rust nu voor de nacht, maar Tintaglia is teruggekomen om onze hulp te vragen.' Hij keerde zich smekend naar de kapiteins. Tijdens haar vlucht is ze door de duisternis overvallen. Ze zoekt een zandstrand om op te landen... of wat voor strand dan ook, met een vuur om haar te leiden.'

'Is slib ook goed?' vroeg Sorcor plotseling. 'Het is glibberig, maar zachter dan rots.'

'Het eiland Drab,' zei Etta instemmend.

'Het is niet ver,' viel Rood hen bij. 'Ze is er waarschijnlijk al een paar keer overheen gevlogen. Maar het is geen goede plek voor een schip. Het water is er niet diep genoeg.'

'We kunnen er wel met een sloep naartoe,' opperde Etta. 'En er ligt meer dan genoeg drijfhout om een vuur te maken.'

'We moeten erheen. Nu meteen!' Reyn keek ongerust naar de hemel. 'Als we niet snel zijn zal ze in zee storten. Ze is aan het eind van haar krachten.'

HOOFDSTUK 37
De wil van de draak

~

Het natte drijfhout wilde geen vlam vatten. Reyn worstelde met de tondel maar de wind blies de vlam uit. Kordaat trok Malta haar mantel uit en gooide ze die op de takkenbos. Onder luid gekraak gooide ze hun lantaarn vervolgens op de stapel. Even later likten de vlammen langs de randen van de mantel. Hij was bang dat het vuur alsnog zou doven, maar al snel hoorde hij het welkome geknetter van hout dat vlam vatte. Tegen die tijd had Malta beschutting gezocht onder zijn mantel. Toen haar broer hen enigszins bevreemd opnam stak ze uitdagend haar kin naar voren en drukte ze zich huiverend tegen Reyn aan. In de bescherming van de duisternis hield hij haar tegen zich aan en rook hij de geur van haar haar. Stoutmoedig drukte hij een kus op haar hoofd. De fijne schubben van haar kam raspten langs zijn wang en Malta huiverde onwillekeurig. Hij voelde dat haar lichaam plotseling begon te gloeien. Ze keek naar hem op. Haar verraste uitdrukking maakte de bleke glans van haar Regenogen nog intenser.

'Reyn,' zei ze hijgend, heen en weer geslingerd tussen gêne en verrukking. 'Dat moet je niet doen,' wees ze hem preuts terecht.

Weet je dat zeker?' fluisterde hij in haar oor.

'Niet als mijn broer kijkt,' verbeterde ze zichzelf ademloos.

Het vuur brandde inmiddels lustig. Reyn keek ongerust

naar de hemel. Hij had Tintaglia al enige tijd niet meer horen overkomen, maar was zich nog altijd sterk bewust van haar ongerustheid. Ze was ergens boven hem. Hij keek om zich heen naar de mensen die met hen naar het strand waren gekomen. Het eiland Drab deed zijn naam eer aan. Ze stonden tot hun knieën in het slijk, en Rood was er tot zijn afschuw zelfs in gevallen.

Met hout van het eerste vuur werd een tweede aangestoken. Plotseling klonk van het water de roep van de schepen en de draak gaf antwoord. 'Maak ruim baan voor haar!' riep Reyn.

Onder hevig vleugelgeklapper kwam Tintaglia naar beneden, vechtend tegen de regen en de harde rukwinden. Ongehinderd door een menselijke last zou ze een sierlijke landing maken, verwachtte Reyn. Maar het slijk was glibberig zoals Sorcor al had voorspeld. De poten van de draak gleden ver door en modder vloog op van haar wild zwiepende staart en haar klapperende vleugels. Uiteindelijk schoof ze bijna tot in het vuur. Haar ogen schitterden van woede over deze aantasting van haar waardigheid. Toen ze met haar druipende vleugels sloeg spetterde ze nog meer modder op de mensen op het strand.

'Welke idioot heeft dit strand uitgekozen?' vroeg ze streng, meteen gevolgd door: 'Is er niets te eten?'

Klaaglijk vrat ze zich door twee okshoofden gezouten varkensvlees. 'Akelig, plakkerig spul. Veel te klein om fatsoenlijk af te bijten,' verklaarde ze aan het eind van haar

maal. Toen liep ze weg naar een nabijgelegen bron.

'Ze is enorm,' riep Sorcor verbijsterd uit.

Reyn besefte dat hij aan haar luister en grootsheid gewend was geraakt. Malta had haar herinneringen van het droomdoosje, maar voor de anderen was dit de eerste keer dat ze de draak zagen, anders dan in de vlucht.

'Ze is prachtig,' fluisterde Amber. 'Ik begrijp nu wat Paragon bedoelde. Alleen een waarlijk geboren draak is een echte draak. Alle andere zijn slechts onbeholpen imitaties.'

Jek schonk Amber een minachtende blik. 'Ik vond de draken van de Zes Hertogdommen groot genoeg. Dat zou jij ook vinden als je had geleefd met de angst om te worden Ontzield. Maar ze is verbijsterend,' moest ze met tegenzin toegeven. Reyn begreep niet waar ze het over had en wendde zich af.

'Ik vraag me af hoe Vivacia eruit zou hebben gezien,' zei Althea zacht. Het licht van het vuur danste in haar ogen terwijl ze naar de schemerige omtrekken van de draak staarde.

'Of Paragons draken,' droeg Bresker zijn steentje bij.

Schuldgevoel knaagde aan Reyn bij hun woorden. Het was zijn familie geweest die de draken in schepen had veranderd. Zouden ze zich daar op een dag voor moeten verantwoorden? Hij verdrong de gedachte.

Toen Tintaglia terugkwam van de bron had ze het grootste deel van het slijk van haar buik en haar vleugels gewassen. Ze keek Reyn met haar draaiende, zilverkleurige ogen onheilspellend aan. 'Ik zei "zand",' wees ze hem terecht. Ze

zwaaide met haar grote kop om naar de verzamelde mensen te kijken. 'Ik heb nog een opdracht voor jullie,' zei ze toen, soepel de overstap makend van klagen naar eisen. 'Jullie zullen nog een vuur moeten bouwen, verder van de golven, waar het slijk overgaat in rots. Steen vormt niet echt een geweldig bed, maar het is te verkiezen boven slijk. En ik moet vannacht rusten.' Toen ontdekte ze Malta. Haar ogen begonnen sneller te draaien en glansden als volle manen.

'Kom eens in het licht, kleine zuster. Ik wil je zien.'

Reyn vreesde dat Malta de draak zou beledigen door te aarzelen, maar ze ging stoutmoedig voor haar staan. Tintaglia nam haar van top tot teen op. 'Ik zie dat je royaal bent beloond voor je aandeel in mijn bevrijding, jonge koningin,' zei ze toen warm. 'Een vuurrode kam. Daar zul je nog erg veel plezier aan beleven.' Bij Malta's verwarde blos begon de draak te grinniken. 'Wat, heb je dat nog niet ontdekt? Nou, dat komt dan nog wel. En je hebt nog een heel leven om ervan te genieten.'

Ze richtte haar blik op Reyn. 'Je hebt een goede keus gemaakt. Ze is buitengewoon geschikt als Ouderlingenkoningin en woordvoerder namens de draken. Selden zal verrukt zijn. Hij was een beetje bang dat ze hem zou honen om zijn veranderingen.'

Reyn glimlachte ongemakkelijk. Hij had de Vestrits nog niet op de hoogte gesteld van Seldens veranderingen. Tintaglia maakte een eind aan de uitwisseling van verwarde blikken.

'Vannacht ga ik slapen en morgenochtend moet ik opnieuw eten. Daarna vertrek ik weer. Het kluwen rust een heel eind ten noorden van hier. Voor de nacht zijn ze veilig.' Ze knipperde met haar grote ogen en er verscheen een kille glinstering in de zilveren gloed. 'Ik heb iedereen uit de weg geruimd die het waagde hen te bedreigen. Maar mijn slangen zijn moe. Zelfs als ze in topconditie zijn, kunnen zeeslangen een vliegende draak niet bijhouden. Vroeger zouden we met meer zijn geweest om ze te hoeden, en er zouden verscheidene zeeslangen zijn geweest met voldoende herinneringen om hen te leiden. Nu hebben ze alleen mij, en maar één slangengids.'

Ze hief vastberaden haar kop op, maar Reyn voelde de onderliggende wanhoop. Ondanks haar arrogantie ging zijn hart naar haar uit.

'Ik heb met de levende schepen gesproken. Paragon zal mijn zeeslangen naar het noorden vergezellen. De bemanning van het schip zal me helpen de slangen te beschermen en elke nacht naast hen voor anker gaan wanneer ik aan land moet om te eten en te rusten.'

'Beide levende schepen zullen naar het noorden gaan,' zei Wintrow stoutmoedig. 'We hebben besloten om...'

'Het interesseert me niet wat jullie hebben besloten!' kapte de draak hem ijzig af. 'Of dacht je soms dat de levende schepen nog altijd jullie "bezit" zijn? Vivacia gaat naar het zuiden, naar jullie stad. Mijn Ouderlingen zullen met haar meegaan, om namens mij te spreken en om te zorgen dat er

ladingen graan en proviand voor de werkers worden gestuurd, om bouwmeesters te huren, om de mensen in de stad op de hoogte te stellen van wat de draken zullen eisen, om te regelen...'

'Eisen?' viel Wintrow haar koel en verontwaardigd in de rede.

De draak keerde zich geërgerd naar Reyn. 'Heb je hem nog niets verteld? Je hebt de hele dag de tijd gehad!'

'Je hebt me midden in een zeeslag laten vallen,' zei Reyn nijdig. 'Of ben je dat vergeten?'

'Helemaal niet. Mensen maken voortdurend ruzie en zijn altijd bezig elkaar af te maken.' Ze keek loerend in het rond. 'Dat zal ik niet langer tolereren. Jullie moeten dat soort bezigheden afzweren tot mijn doelen zijn gediend.' Ze gooide haar kop omhoog en tilde licht haar vleugels op. 'Ook daarvoor zullen mijn Ouderlingen zorgen. Geen schip mag zich voortaan nog met een zeeslang bemoeien! Er wordt geen kleinzielige oorlogvoering getolereerd wanneer deze de bevoorrading van de Wilde Regenlanden dwarsboomt. Jullie zullen niet...'

Wintrow reageerde woedend. Wat ben je voor schepsel om ons met geweld te commanderen wat we moeten doen en laten? Tellen onze dromen, onze plannen, onze ambities dan helemaal niet meer mee in jouw grootse plan?'

De draak zweeg even en keerde haar kop om, alsof ze ernstig over die vragen nadacht. Toen boog ze haar grote kop zo dicht naar hem toe dat zijn kleren wapperden in haar

adem. 'Ik ben een draak, mens. In mijn grootse plan tellen jullie dromen, plannen en ambities nauwelijks mee. Daarvoor leven jullie te kort.' Ze zweeg even. Toen ze opnieuw begon te praten hoorde Reyn dat ze haar best deed haar stem wat vriendelijker te laten klinken. 'Behalve als jullie de draken te hulp komen, natuurlijk. Wanneer jullie deze taak hebben voltooid, zal mijn soort zich jullie bijdrage nog generaties lang blijven herinneren. Ik denk niet dat mensen op een hogere eer kunnen hopen.'

'Misschien hopen we wel gewoon dat we onze onbeduidende levens kunnen leiden zoals wij dat willen,' antwoordde Wintrow nijdig. Hij deinsde niet terug voor de draak. Reyn herkende de houding van zijn schouders en de manier waarop hij zijn lippen op elkaar kneep. Malta's broer was net zo koppig als zij. De borst van de draak begon al te zwellen.

Malta haastte zich om tussen de draak en haar broer te gaan staan. Onbevreesd keek ze van de een naar de ander. We zijn allemaal moe. Te moe om vanavond nog vruchtbaar te kunnen onderhandelen.'

'Onderhandelen?' De draaf snoof verachtelijk. 'O, nee! Niet weer!'

'Nee, het is natuurlijk veel eenvoudiger om iedereen te doden die het niet met je eens is,' zei Wintrow sarcastisch. Malta legde sussend een hand op de arm van haar broer. We moeten gaan slapen,' stelde ze ferm voor. 'Zelfs jij hebt rust nodig, Tintaglia. Tegen de ochtend zijn we uitgerust en kan

iedereen zeggen waar het hem om gaat. Dat is de enige manier waarop dit kan worden opgelost.'

De draak was de enige die aan haar slaap toekwam, peinsde Althea. De mensen kwamen opnieuw bij elkaar, deze keer aan boord van de Motlij, want kapitein Rood had opgeschept dat hij zowel koffie als een grotere kaartenkamer had. Ondanks zichzelf begon ze bewondering te krijgen voor Malta's onderhandelingsgaven. Haar nichtje was duidelijk een kleindochter van Ro-nica, maar bovendien wist ze ook veel te bereiken met haar aangeboren charme. Haar eerste verworvenheid was de concessie dat de Jamailliaanse edelen ook een plaats aan tafel kregen. Althea ving een paar woorden op van haar gefluisterde discussie met de beledigde satraap. ze aan u binden met hun eigen belangen. Als u ze te veel vernedert, zullen ze voor de rest van hun leven als een stel verraderlijke straathonden voor u kruipen. Op deze manier bent u er zeker van dat ze de overeenkomst later niet afzweren,' had ze verhit volgehouden.

Het wonder geschiedde: de satraap zwichtte voor haar eisen. Haar tweede geniale zet was te regelen dat er voor iedereen eten werd gebracht voordat de bespreking begon. Toen ze zich eindelijk rond de tafel van kapitein Rood verzamelden, waren de gemoederen aanzienlijk bedaard. Malta en Reyn hadden blijkbaar samen ook overlegd, want ze stond op en kondigde aan dat ze niet verder konden gaan tot iedereen gedetailleerder was geïnformeerd over de

gebeurtenissen in Beijerstad. Ondanks haar eigen belang in Malta's verhaal betrapte Althea zich erop dat ze naar de gezichten van de anderen zat te kijken. De edelen uit Jamaillia keken geschokt toen ze zich eindelijk ten volle bewust werden van het Kwartse verraad. Etta luisterde zwijgend maar aandachtig. Amber staarde naar Wintrow met een uitdrukking van tragische bezetenheid in haar ogen. Naast Althea was Bresker bijna onnatuurlijk stil, maar zijn hand hield de hare onder de tafel warm in de zijne. De enige keer dat hij iets zei was toen Reyn begon te vertellen over de schade die de aardbeving in Trehaug had aangericht. 'Worden de zaken van de Wilde Regenlanden zo openlijk besproken in aanwezigheid van buitenstaanders?'

Reyn toonde zich niet beledigd door Breskers bezorgde vraag. Hij boog ernstig zijn hoofd. 'We zijn tot het inzicht gekomen dat we een deel zullen moeten worden van de wereld als geheel, willen we niet ten onder gaan. Ik zeg niets dat niet al openlijk is besproken op een stadsbijeenkomst in Beijerstad. De tijd is gekomen om onze geheimen te delen of ermee ten onder te gaan.'

'Ik begrijp het.' Bresker leunde achterover in zijn stoel.

Toen Reyn was uitgesproken stond Wintrow op. Althea had de indruk dat hij bijna te moe was om zich staande te houden. De klank van berustende geamuseerdheid in zijn stem verraste haar. 'Na alles wat Reyn ons heeft verteld en gezien de aard van de levende schepen geloof ik dat we moeten doen wat Tintaglia wil.'

'Als de levende schepen het met haar eens zijn zie ik inderdaad geen andere keuze,' viel Althea hem bij.

'Ga je liever rechtstreeks naar huis, naar Beijerstad dan naar Jamaillia?' vroeg Reyn aan Malta maar alle aanwezigen konden het horen.

Haar blik gleed naar haar broer en haar tante. Toen keek ze hem recht aan en haar stem haperde niet. 'Ik sluit me bij jullie aan.'

Even bleef het stil. Zelf maakte ze stoutmoedig een einde aan die stilte door zich naar heer Criath te keren. 'Zoals u hebt gehoord wil de draak onderhandelen over voorraden proviand die naar de Wilde Regenlanden moeten worden verscheept. Het staat nog te bezien welke van de loyale edelen van de satraap het voorrecht zullen krijgen ons te bevoorraden.'

Criath fronste verward zijn wenkbrauwen. Malta keek hem onbewogen aan en wachtte tot hij besefte wat ze hem aanbood. Tenslotte schraapte Criath zijn keel. Hij knikte naar zijn metgezellen, op zoek naar steun. 'Magnadon Satraap Cosgo, ik denk dat ik niet de enige ben om de wijsheid van uw bondgenootschap in te zien. Sterker nog...' Hij glimlachte naar Malta. 'Ik zou graag mijn medewerking willen aanbieden aan de vertegenwoordigers van de draak. Tot mijn bezittingen in Jamaillia behoren akkers met graan en weidegronden met vee. Een wederzijdse, profijtelijke handel met de Wilde Regenlanden zou in aanzienlijke mate het verlies van de mij geschonken landerijen in Beijerstad kunnen compenseren.'

Het donkerste deel van de nacht verstreek met onderhandelen. Althea luisterde zwijgend toe, met stomheid geslagen door het besef dat voor haar ogen haar wereld aan een nieuwe orde werd onderworpen. Tintaglia deed er wijs aan haar 'Ouderlingen' naar Jamaillia te sturen om namens haar te spreken. Ze zouden niet alleen de handel tussen Jamaillia en de Wilde Regenlanden openen. Door Reyns geschubde gezicht zouden de Jamaillianen worden geconfronteerd met de koperogige toekomst van de wereld. Ze voelde dat ze op de rand van de uitputting verkeerde en als het ware boven het tafereel dreef. In een verschuiving van haar perceptie zag ze hoe een cruciaal punt werd gepasseerd en hoe ze nu aan het begin van een stroomversnelling stonden. Deze nieuwe wereld van mensen en draken zou worden geregeerd door onderhandelingen eerder dan door oorlogen. Hier, in deze hut, werden de fundamenten gelegd. Plotseling begreep ze het en probeerde ze Ambers blik te onderscheppen om dat te erkennen. Maar de timmervrouw zat droefgeestig naar Wintrow te kijken.

De Jamailliaanse edelen roken slechts winst en macht. Het duurde niet lang of ze bestreden elkaar vurig over graanprijzen en probeerden alsnog enige rechten in Beijerstad te doen gelden. Zowel Reyn als Malta namen ferme standpunten in. Althea constateerde opgelucht dat ze net zo sluw onderhandelden voor hun eigen soort als ze dat voor de draak had gedaan. Terwijl de nacht verstreek concentreerden de onderhandelingen zich op

overeenkomsten tussen de edelen onderling, waarbij de satraap het percentage vaststelde dat ze zouden afstaan aan de schatkist en de twee piratenkapiteins Wintrow en Etta bijvielen toen deze de anderen herinnerden aan de tol die moest worden betaald voor goederen die door de wateren van de Piraten Eilanden werden vervoerd...

Althea schrok wakker toen Bresker haar een duwtje met zijn elleboog gaf. 'Ze zijn klaar,' fluisterde hij.

Rond de tafel zaten mannen papieren te tekenen terwijl Wintrow Etta zijn arm bood. Ze negeerde deze en rechtte haar rug.

Althea probeerde zich onopvallend uit te rekken. Hoe lang had ze haar ogen dicht gehad? 'Had het verder nog iets met ons te maken?' vroeg ze zacht.

'Maak je geen zorgen. Zowel Reyn als Malta hebben Beijerstad met verve vertegenwoordigd en toen er op het scherpst van de snede werd onderhandeld vormden Beijerstad en de Piraten Eilanden een verenigd front. Ik vraag me af wat je vader ervan zou hebben gevonden. Hij zou vervloekt trots zijn geweest op Malta, dat weet ik wel. Dat meisje kan zich met elke vaarder meten als het om onderhandelen gaat.'

'En nu?' vroeg Althea zacht.

'Nu kunnen we een paar uur slapen voordat we afscheid nemen en onze zeilen weer hijsen.' Hij keek haar niet aan terwijl hij het zei. Ze volgde hem naar buiten op het dek. Na de bedompte kaartenkamer was de kille nachtlucht maar al te

welkom. Het regende niet meer.

'Denk je dat de draak onze voorwaarden zal accepteren?'

Bresker wreef vermoeid in zijn ogen. 'We vragen alleen haar hulp bij wat ze ons heeft opgedragen. De beste manier om een eind aan de territoriale gevechten in de Binnenpassage te maken is de Kwartsers hier wegjagen. Na wat ze "haar" zeeslangen gisteren hebben aangedaan zal ze ons daar maar al te graag bij helpen. De rest van de besprekingen ging louter tussen de twee partijen.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik denk dat alles achter de rug is. Nu is het aan haar te zeggen wat we moeten doen.'

'Dat zit mij ook niet lekker,' viel Althea hem bij. 'We hebben zoveel moeten doorstaan, we zijn zo ver gekomen, maar nu gaat een draak uiteindelijk beslissen hoe ons leven eruit komt te zien. Ik vind het niet prettig dat zij bepaalt wat er moet gebeuren en waar we heen moeten. Anderzijds...' Ze haalde haar schouders op en begon bijna te lachen. 'In zekere zin zou het ook een soort opluchting te zijn die beslissingen niet zelf te noemen nemen.'

'Zo kan je het ook zien,' zei hij nors.

'Hé, Beijerstad!' riep Sorcor terwijl hij afdaalde naar zijn sloep. 'Hou de stroming in de gaten. Die kan hier erg verraderlijk zijn. Je kunt je anker maar beter controleren en een goede man op wacht zetten.'

'Bedankt,' antwoordde Althea namens hen allebei. Ze mocht de potige, oude piraat wel en keek toe terwijl hij Etta ergerde door te zorgen dat ze veilig aan boord van de sloep

van de Vivacia kwam. Malta leunde op Reyns schouder terwijl ze op Wintrow wachtte. Althea fronste haar wenkbrauwen, maar toen trok iets anders haar aandacht: Amber zat ook in de sloep van de Vivacia.

'Ik hoorde haar tegen Wintrow zeggen dat ze iets belangrijks met hem te bespreken had. Hij hield de boot nogal af, maar ze bleef volhouden.' Jek voegde zich bij hen.

'Dus we gaan met ons drietjes terug naar Paragon?'

'Met jullie tweetjes,' verbeterde Jek haar grijnzend. 'Ik ben uitgenodigd om aan boord van de Motlij te blijven.'

Althea keek om zich heen en ontdekte een knappe piraat die afwachtend tegen een mast geleund stond.

'Met ons tweetjes.' Ze draaide zich om naar Bresker maar die was verdwenen. Toen ze zich over de reling boog zag ze dat hij al bezig was de riemen in de dollen van Paragons sloep te bevestigen. 'Hé!' riep ze geërgerd terwijl ze zich van de ladder liet glijden. Met opzet sprong ze in de kleine boot zodat die wild begon te schommelen. 'Je had wel even kunnen zeggen dat je klaar was om te vertrekken,' zei ze vinnig.

Hij keek haar aan. Toen gleed zijn blik naar de sloep van de Vivacia. 'Ik dacht dat je met Amber mee zou gaan.'

Ze keek de sloep na en probeerde de omtrekken van de Vivacia te onderscheiden. Het was te donker. Een laatste nacht aan boord van haar schip voordat ze afscheid nam? Misschien had ze dat moeten doen. Plotseling leek het een herhaling van een beslissing die ze al eerder had genomen.

De dag waarop Vivacia tot leven was gekomen, had ze ruzie gemaakt met Kyle en was ze woedend het schip af gestormd. Die avond was ze stomdronken geworden, samen met Bresker. Ze had toen ook geen afscheid van haar schip genomen en daar had ze sindsdien altijd spijt van gehad. Als ze die eerste nacht met haar had doorgebracht zou misschien alles anders zijn gelopen. Ze keek achterom naar Bresker die met de riemen boven het water zat te wachten. Zou ze willen dat alles anders was gelopen, als dat betekende dat ze misschien nu niet hier bij hem zou zijn geweest?

Bovendien, dat was voorbij, verleden tijd. Vivacia was niet langer haar schip. Dat hadden ze allebei erkend. Wat viel er nog te zeggen behalve vaarwel?

Ze duwde de sloep af van de Motlij, toen strompelde ze door het bootje om naast Bresker te gaan zitten. 'Geef mij ook een roeiriem.'

Hij deed het zwijgend en samen roeiden ze naar de Paragon. Sorcor had gelijk gehad met zijn waarschuwing. De stroming was inderdaad verraderlijk, en het kostte Althea alle kracht die ze nog overhad om de kleine sloep op koers te houden. Het was duidelijk dat Bresker het er ook zwaar mee had, want tijdens de hele terugtocht zei hij geen woord. Een slaperige Flek ving hun lijn en Semoy verwelkomde hen aan boord. Bresker gaf Sorcors waarschuwing door over de verraderlijke stroming en gaf opdracht twee mannen op ankerwacht te zetten zodat hij zelf een paar uur kon slapen.

We gaan naar het noorden,' zei Paragon onmiddellijk.

'Zeer waarschijnlijk,' viel Bresker hem vermoeid bij. 'Als escorte van de zeeslangen. Het is wel het laatste wat ik ooit had gedacht te zullen doen. Maar ach, er is de laatste tijd maar weinig volgens verwachting verlopen.'

Waarom zeg je niets over de draak?' Paragon ontplofte bijna. 'Je hebt voor het eerst een draak van dichtbij gezien en je hebt helemaal niets te zeggen?'

Langzaam verspreidde zich een glimlach over Breskers gezicht. Zoals hij dat wel vaker deed, pakte hij de reling terwijl hij tegen het schip praatte. 'Ze is onbeschrijflijk, schip,' zei hij vurig. 'Zoals ook een levend schip niet te beschrijven valt. Om dezelfde redenen.'

Trots deed Althea's hart zwellen. Ondanks zijn vermoeidheid was hij zo wijs om de band tussen de draak en het levende schip te erkennen, maar hij formuleerde het zo zorgvuldig dat Paragon het verlies van zijn ware gedaante niet nog pijnlijker zou ervaren.

'En jij, Althea?'

Het is Kennit niet. Het is Kennit niet. Het is Paragon. Paragon op wie ze had gespeeld als kind. Paragon die haar zo ver had gebracht en die zoveel had verdragen ter wille van haar krankzinnige queeste. Het was voor die Paragon dat ze de woorden wist te vinden. 'Ze is ongelooflijk mooi. Haar schubben zijn als rimpelende edelstenen, haar ogen als de volle maan die zich spiegelt in zee. Maar eerlijk gezegd vond ik haar arrogantie bijna ondraaglijk.'

Paragon lachte. Je doet er goed aan je te bekwamen in

vleiende bewoordingen, want koninginnen zoals Tintaglia leven zelfs nog meer op loftuitingen dan op vlees. En wat haar arrogantie betreft, het wordt tijd dat mensen weer weten wat het is om zowel commando's te ontvangen als te geven.'

Bresker moest bijna lachen. 'Dat klinkt redelijk, schip. Heel redelijk. Hou je vannacht een oogje op je anker?'

'Natuurlijk. Slaap lekker.'

Was er een zweem van ironie in die wens? Althea keek achterom naar zijn bleekblauwe ogen. Hij knipoogde. Dat was echt iets voor Paragon, hield ze zichzelf voor. Het was Kennit niet. Ze trok haar wenkbrauwen op toen bleek dat haar spullen naar Breskers hut waren overgebracht. 'Ik moest Moeder in de jouwe onderbrengen,' zei hij bijna verontschuldigend. Even voelde ze zich ongemakkelijk. Maar bij het zien van zijn bed met de royale matras en de dikke dekens was het enige waaraan ze kon denken dat ze wilde slapen zonder dat iemand haar dwong wakker te worden. Met de komst van de draak leken de beslissingen haar uit handen te zijn genomen. Dus ze kon met een gerust hart gaan slapen tot iemand haar kwam vertellen wat er moest gebeuren.

Zuchtend ging ze op de rand van de kooi zitten en trok ze haar laarzen uit. Het zweet was opgedroogd op haar huid en het slijk van het strand was door haar kleren gedrongen. Ze voelde zich plakkerig maar het kon haar niet schelen. 'Ik was me niet,' waarschuwde ze hem. 'Ik ben te moe.'

'Dat begrijp ik,' zei hij zacht. Hij ging naast haar zitten en streek teder over haar haar dat ze van achteren bij elkaar had

gebonden. Ze lag doodstil onder zijn aanraking tot ze besefte dat ze haar tanden op elkaar zette. Ze haalde diep adem. Uiteindelijk zou ze er wel overheen komen. Teder nam ze zijn handen in de hare.

'Ik ben zo moe. Mag ik vannacht gewoon naast je slapen?'

Even keek hij verslagen. Toen trok hij zijn handen uit de hare. 'Als je dat wilt...' Hij stond plotseling op. 'Je mag hier ook alleen slapen als je dat liever hebt.'

Zijn abrupte terugtrekking en zijn bruuske toon bezeerden haar. 'Nee, natuurlijk wil ik dat niet liever,' snauwde ze. 'Doe niet zo idioot.' Ze schoof over het bed naar hem toe. 'Toe, Bresker. Ik ben zo moe.'

Even keek hij haar zwijgend aan. Toen liet hij verslagen zijn schouders hangen. Hij ging weer op de rand van het bed zitten. Buiten begon het hard te regenen. De druppels ratelden tegen de muur en drongen door het gebroken raam. Dat zouden ze de volgende dag moeten repareren. Misschien kon dan alles wel gerepareerd worden. Ze moesten een piraat begraven, afscheid nemen van een levend schip... het allemaal achter zich laten.

Terwijl Bresker zijn laarzen uitschopte, zei hij stuurs: 'Misschien heb ik geen enkele trots meer. Maar als dat alles is wat je me deze laatste nacht te bieden hebt, dan accepteer ik dat.' Hij begon zijn hemd los te knopen maar ontweek haar blik.

'Waar heb je het over?' klaagde ze. Het kon niet anders of hij was net zo moe als zij. 'Laten we gewoon gaan slapen. Er is

vandaag zoveel gebeurd. Het zou nu toch niks worden. Morgen gaat het beter en de nacht daarna nog beter.' Hoopte ze.

Hij keek haar aan. Ze had zijn donkere ogen nog nooit zo gekwetst gezien. 'Bresker, toe!' Ze duwde zijn handen opzij en maakte zelf de laatste drie knopen los. Toen schoof ze over het bed naar zijn kant, hoewel ze het afschuwelijk vond om tegen de muur te liggen en opgesloten te zijn. Ze trok aan zijn schouder zodat hij naast haar zou komen liggen. Hij probeerde zich van haar af te keren, maar ze duwde hem op zijn rug en legde haar hoofd op zijn schouder. 'Ga slapen,' zei ze toen.

Hij zweeg. Ze voelde dat hij naar de donkere balken boven zijn hoofd lag te kijken. Hij rook goed. Ze sloot haar ogen. Plotseling alles was veilig en vertrouwd. Plotseling was het goed om hier te zijn. Zijn sterke lichaam lag tussen haar en de rest van de wereld. Ze kon eindelijk ontspannen. Met een diepe zucht legde ze een hand op zijn borst.

Toen rolde hij naar haar toe en sloeg hij zijn arm om haar heen. Al haar angsten staken weer de kop op. Dit was belachelijk. Ze was bij Bresker. En dus dwong ze zichzelf hem te kussen. Het is Bresker, zei ze in gedachten tegen zichzelf. Hij trok haar dichter tegen zich aan en kuste haar nog hartstochtelijker. Maar de druk van zijn arm op haar borst en het geluid van zijn ademhaling werden haar plotseling te veel. Hij was groter dan zij, en sterker. Als hij wilde kon hij haar dwingen. Dan zou ze opnieuw gevangen zijn. Ze zette haar

hand op zijn borst en duwde zich iets van hem af.

'Ik ben zo moe, mijn lief.'

Hij lag roerloos naast haar. 'Ach, liefste,' zei hij tenslotte zacht. Langzaam draaide hij zich op zijn rug. Ze schoof een eindje bij hem vandaan, sloot haar ogen maar de slaap wilde niet komen. Ze was zich bewust van de schade die haar geheim aanrichtte. Met elk moment dat verstreek werd het misverstand groter. Eén nacht, zei ze tegen zichzelf. Eén nacht, dat is alles wat ik nodig heb. Morgen gaat het beter. Dan zal ik Kennit in zee zien glijden en weten dat hij voorgoed weg is. Eén nacht was toch niet te veel gevraagd, probeerde ze zichzelf te verontschuldigen.

Maar het werkte niet. Ze voelde Breskers gekwetstheid. Zuchtend keerde ze zich op haar andere zij. Morgen, hield ze zichzelf voor. Morgen zou ze het weer goed maken tussen hen. Ze kon hier overheen komen. Dat wist ze zeker.

Het was een merkwaardige vrouw. Niet eens knap, hoewel Etta moest toegeven dat ze op een geheimzinnige manier wel iets fascinerends had. Slangengif had haar gezicht ontsierd en een groot deel van haar haar doen uitvallen. Een zwakke gloed van dons op haar schedel verried dat het uiteindelijk wel weer zou aangroeien, maar op dit moment was ze beslist geen schoonheid. Toch had Wintrow haar de hele avond al zijdelings zitten opnemen. Niemand had gezegd wie ze was of waarom ze bij de gesprekken aanwezig was.

Etta was op Kennits bed gaan liggen, met haar handen

onder haar hoofd. Zijn kussen rook naar de lavendel die hij altijd gebruikte. Ze kroop onder zijn dekens maar kon niet slapen. Hoe meer ze zich onderdompelde in wat eens van hem was geweest, des te eenzamer voelde ze zich. Het was bijna een opluchting om aan Amber te denken. Niet dat het er iets toe deed. Hoewel... Waarom besteedde Wintrow uitgerekend op een moment als dit zoveel aandacht aan een vrouw? Besefte hij dan niet hoe zwaar de taak was die Kennit op zijn schouders had gelegd?

Nog verontrustender dan de manier waarop hij naar haar keek was haar fascinatie jegens hem. Met haar merkwaardige ogen had ze hem onafgebroken zitten opnemen. Er lag geen onverbloemde begeerte in de ogen, zoals bij de blonde barbaar. Nee, Amber had naar Wintrow gekeken zoals een kat naar een vogel keek. Of een moeder naar haar kind.

Ze had niet gevraagd of ze met hen mee terug mocht naar Vivacia. In plaats daarvan had ze eenvoudig in de sloep zitten wachten. 'Ik moet met Wintrow Vestrit praten. Onder vier ogen.' Geen verontschuldigingen. Geen verklaring. En hoewel hij duidelijk uitgeput was geweest, had Wintrow slechts kortaf geknikt.

Waarom zat dat haar zo dwars? Was ze zo snel op zoek naar een ander nu haar man dood was? Ze had geen enkel recht op Wintrow. Op niemand. Maar ze besefte enigszins ongemakkelijk dat ze op hem had gerekend. In haar dromen over Kennits zoon was het altijd Wintrow geweest die hem leerde lezen en schrijven. Hij had altijd Wintrow naast zich

gehad om Kennits terughoudendheid en haar eigen onzekerheden te compenseren. Wintrow had haar die avond 'koningin' genoemd en niemand had daartegen durven protesteren. Maar dat betekende niet dat hij bij haar zou blijven. Vanavond had er een vrouw naar hem gekeken, en daardoor was Etta plotseling gaan beseffen dat hij zich eenvoudig van haar zou kunnen afkeren om een eigen leven op te eisen.

Etta haalde een kam door haar donkere haar. Ze zag zichzelf in Kennits spiegel. Waarom deed ze dit, vroeg ze zich plotseling af. Waarom zou ze de moeite nemen haar haar te kammen, te slapen, te ademen? Haar hoofd bonsde. Waarom zou ze nog de moeite nemen te denken? Ze sloeg haar handen voor haar gezicht. Huilen kon ze niet meer. Haar tranen waren opgedroogd, haar keel was rauw van het huilen, maar het had haar geen verlichting geschonken. Kennit was dood. Opnieuw sneed het besef als een mes door haar hart.

Maar zijn kind is niet dood.

Glashelder hoorde ze de woorden in haar hoofd, alsof Kennit ze had gefluisterd. Ze richtte zich op en haalde diep adem. Ze zou een rondje over het dek gaan lopen om tot kalmte te komen. Ze zou haar hersens de volgende dag hard nodig hebben om te waken over de belangen van de Piraten Eilanden. Kennit zou niet anders van haar hebben verwacht.

'Het spijt me, u zult hier met me moeten praten. Ik heb op

dit moment geen eigen hut.'

'Het doet er niet toe waar we praten.' Amber bekeek hem alsof hij een zeldzaam boek was. 'Een gesprek in het openbaar kan soms meer privé zijn dan in afzondering.'

'Wat bedoelt u?' Ze had een ingewikkelde, verraderlijke manier van praten. Wintrow had het gevoel dat hij op zijn woorden moest passen en dat hij zelfs nog voorzichtiger moest zijn met wat ze tegen hem zei. 'Ik ben erg moe,' verontschuldigde hij zich.

'Dat zijn we allemaal. Er is veel te veel gebeurd op één dag. Wie had kunnen denken dat er zoveel draden op één plek bij elkaar zouden komen? Maar dat gebeurt soms. En het uiteinde van de draad moet vele malen door het kluwen worden gehaald voordat alles is ontknoopt.' Ze keek hem glimlachend aan. Ze stonden op het donkere achterdek. Het enige licht kwam van de verre vuren op het strand. Hij kon haar gelaatstrekken niet onderscheiden, maar hij wist dat ze glimlachte terwijl ze met haar handschoenen speelde.

'U wilde me spreken?' Hij hoopte dat ze ter zake zou komen.

'Dat klopt. Om u te zeggen dat het me spijt. Ik bied u mijn verontschuldigingen aan, Wintrow Vestrit. Ik begrijp niet hoe ik u heb kunnen mislopen. Meer dan tweeëneenhalf jaar heb ik naar u gezocht. We moeten in Beijerstad door dezelfde straten hebben gelopen. Ik voelde uw aanwezigheid. Een tijdje was u heel dichtbij, en toen was u ineens verdwenen. In uw plaats vond ik uw tante. En later uw zuster. Maar op de een

of andere manier ben ik u misgelopen. Terwijl u degene was die ik had moeten vinden. Dat weet ik met absolute zekerheid nu ik eindelijk tegenover u sta.' Ze zuchtte en ineens waren alle raadsels en luchtigheid uit haar stem verdwenen. 'Ik weet niet of ik heb gedaan wat ik had moeten doen,' zei ze hoofdschuddend. 'Ik weet niet of u uw rol al hebt vervuld of nog maar aan het begin daarvan staat. Ik ben zo moe van het almaar niet weten, Wintrow Vestrit. Zo moe van het raden en hopen en mijn best doen. Ik zou zo graag één keer zeker willen weten dat het goed is wat ik doe.'

Zijn lichaam gonsde van vermoeidheid. Vaag besefte hij wat ze hem probeerde duidelijk te maken. Maar hij wist er niets op te zeggen. 'Ik denk dat u slaap nodig hebt,' zei hij hoffelijk. 'Ik in elk geval wel. Een bed kan ik u niet aanbieden, maar ik kan wel een paar schone dekens voor u pakken.'

Hij kon haar ogen niet zien maar voelde dat ze hem nog altijd onafgebroken stond op te nemen. Voelt u dan helemaal niets?' vroeg ze bijna wanhopig. 'Geen vonk? Geen gevoel van verbondenheid, geen echo van een gemiste kans? Geen verlangen naar een onbetreden pad?'

Hij moest bijna lachen. Wat verwachtte ze dat hij zou zeggen? 'Op dit moment is de enige gemiste kans een bed waar niet in wordt geslapen,' zei hij vermoeid.

In zijn tijd in het klooster had hij tijdens een onweersbui ooit geschuild in een houten hut. Terwijl hij vanuit de deuropening naar het noodweer keek was vlakbij de bliksem ingeslagen in een boom. Op het moment dat de inslag de eik

deed splijten, werd hij vervuld door een gevoel van macht en was hij languit tegen de doorweekte grond geslagen. Een soortgelijk gevoel besprong hem nu. De vrouw vertrok haar gezicht alsof hij haar een stomp in haar maag had gegeven. Even weerspiegelden de vlammen van de verre vuren zich in haar ogen.

'Een onbeslapen bed, en een onbeslapen vrouw. Op het bed hebt u recht, maar hoewel de vrouw zich met het verstrijken van de tijd tot u zal wenden, zal ze u nooit volledig toebehoren. Het kind daarentegen wel. Want dit kind is niet van hem die het maakte maar van hem die het aanvaardt.'

Als de spetterende regendruppels die begonnen te vallen dansten er ineens stukjes besef om hem heen. De regendruppels werden afgewisseld door kleine hagelstenen die afketsten op het dek en zijn schouders. 'U hebt het over Etta's kind, hè?'

'Is dat zo?' Ze hield haar hoofd schuin. 'Dat weet u beter dan ik. De woorden komen tot me, maar alleen een ander kent de betekenis. Maar luister naar u zelf. U noemt het "Etta's kind", terwijl iedereen het verder over "Kennits kind" heeft.'

'Waarom zou ik het niet 'Etta's kind" noemen?' zei hij geërgerd. 'Om een kind te maken zijn er twee nodig. Zijn waarde ligt niet uitsluitend in het feit dat Kennit zijn vader was. Wanneer ze het kind zo noemen, vergeten ze Etta. Ik zeg u dit, vreemdeling. In vele opzichten is zij geschikter om de moeder van een koning te zijn dan Kennit als vader zou zijn geweest.'

'U moet dicht bij hem blijven, want u zult een van de weinigen zijn die dat beseffen.'

Wie bent u? Wat bent u?' vroeg hij streng.

De heftige regen veranderde plotseling in een ware stortvloed die zijn woorden overstemde. De hagelstenen werden groter. 'Naar binnen!' schreeuwde Wintrow en hij rende voor haar uit. Bij het kasteel gekomen hield hij de deur voor haar open. Maar de gemantelde figuur die zich naar binnen haastte was niet Amber maar Etta. Hij keek langs haar heen, maar er was op het dek verder niemand te zien.

Etta duwde haar kap naar achteren. Haar donkere haar zat tegen haar hoofd geplakt, haar ogen waren reusachtig. Ze haalde diep adem en toen ze sprak was het alsof haar stem uit de diepten van haar ziel opsteeg. 'Wintrow, ik moet je iets vertellen.' Weer haalde ze diep adem. Plotseling kon ze zich niet langer goed houden. Tranen stroomden over haar wangen die al nat waren van de regen. 'Ik wil dit kind niet alleen grootbrengen.'

Hij nam haar niet in zijn armen. Daar was hij te verstandig voor. Maar hij aarzelde geen moment over wat hij moest zeggen. 'Dat hoef je ook niet.'

In de duisternis viel hij haar aan. Zijn gewicht drukte haar tegen het matras. Verlamd van angst snakte Althea naar lucht en probeerde ze het uit te schreeuwen. Ze kon geen geluid over haar lippen krijgen. Ze sloeg wild om zich heen in een poging aan hem te ontsnappen, maar daarbij stootte ze haar

hoofd tegen de muur. Ze kon geen lucht krijgen en dus kon ze niet tegen hem vechten. Met een bijna bovenmenselijke inspanning wist ze een arm te bevrijden en sloeg ze hem. 'Althea!'

Zijn verontwaardigde uitroep wekte haar. Van het ene moment op het andere was ze weer helder. Het eerste, grijze ochtendlicht sijpelde door het gebroken raam naar binnen. Bresker zat rechtop in bed, met zijn handen tegen zijn gezicht gedrukt. Ze zoog haar longen vol lucht. Met haar armen om haar schouders probeerde ze op te houden met trillen. 'Wat is er? Waarom heb je me wakker gemaakt?' Ze probeerde zich te herinneren wat ze had gedroomd, maar verder dan wat angstige flarden kwam ze niet

Waarom heb ik jóu wakker gemaakt?' vroeg Bresker ongelovig. 'Je hebt bijna mijn kaak gebroken.'

Ze slikte. Haar mond was kurkdroog. 'Het spijt me. Ik denk dat ik een nachtmerrie had.'

'Dat denk ik ook,' viel hij haar sarcastisch bij. Hij keek haar aan. Vol afschuw zag ze het medeleven in zijn ogen. Ze wilde zijn medelijden niet. 'Is alles nu weer goed met je?' vroeg hij teder. 'Wat het ook was, het moet wel verschrikkelijk zijn geweest.'

'Het was maar een droom, Bresker.' Ze wilde zijn bezorgdheid niet.

Hij wendde zich af. 'Nou, het is toch bijna ochtend,' zei hij toen enigszins stuurs. 'Ik kan net zo goed opstaan.'

Ze glimlachte geforceerd. 'Een nieuwe dag. Die moet beter

zijn dan de vorige.' Ze ging rechtop zitten en rekte zich uit. Al haar spieren deden pijn, haar hoofd bonsde, en ze voelde zich ellendig. 'Ik ben nog steeds moe. Maar ik kijk ernaar uit om op weg te gaan.' Dat laatste was waar.

'Dat is fijn voor je,' bromde Bresker. Hij keerde zijn rug naar haar toe en liep naar zijn kist met kleren. Ze zou haar schip terugkrijgen. Geen wonder dat ze popelde van verwachting. Hij was blij voor haar. Oprecht blij. Hij herinnerde zich maar al te goed hoe het was om voor het eerst het commando te voeren. Ze zou het goed doen. Hij was trots op haar. Ze was ook blij geweest voor hem toen hij het commando over de Paragon had gekregen. Hij trok een hemd aan en draaide zich weer naar haar om. Ze zat op de grond bij haar plunjezak, omringd door haar kleren. Ongelukkig keek ze hem aan. Ze zag er zo afgetobd uit dat Bresker plotseling een vlaag van berouw voelde. 'Het spijt me dat ik zo kortaf ben,' zei hij nors. 'Ik ben alleen erg moe.'

'Dat zijn we allebei. Je hoeft je niet te verontschuldigen.' Toen glimlachte ze. 'Je zou nog even in bed kunnen kruipen. Er is geen enkele reden waarom we allebei al zo vroeg op zouden moeten zijn.'

En daar moest hij zich beter door voelen? Dat ze bereid was weg te gaan terwijl hij lag te slapen? Dit deed hem te sterk denken aan de manier waarop ze destijds in Kaarsdorp uit elkaar waren gegaan. Misschien was dit gewoon Althea Vestrits manier van afscheid nemen. 'Blijkbaar heb je zitten slapen toen dat punt aan de orde was gisteravond. Wintrow heeft ons

op het hart gedrukt dat we allemaal vroeg op moesten om van het tij te profiteren. Semoy is een goede stuurman, maar ik wil Paragon zelf uit dit doolhof leiden.'

'Dat kan ik net zo goed als jij.' Ze wiegde naar achteren op haar hielen en keek beledigd naar hem op.

'Natuurlijk kan je dat!' beet hij haar toe. 'Maar daar heeft Paragon niet veel aan als je aan het roer van de Vivacia staat,' zei hij nijdig.

Ze keek hem niet-begrijpend aan. Toen veranderde de uitdrukking op haar gezicht. 'O, Bresker!' Ze kwam overeind. 'Je dacht dat ik vandaag weg zou gaan. Met Vivacia.'

'Is dat dan niet zo?' Vol afschuw hoorde hij de schorre klank in zijn stem. Hij keek haar nors aan en weigerde hoop te koesteren.

Ze schudde langzaam haar hoofd. Hij zag een schaduw van verdriet, van verlies in haar ogen. 'Er is daar geen plaats meer voor mij. Dat heb ik gisteren gezien. Ik zal altijd van haar houden. Maar ze is Wintrows schip. Om haar van hem af te nemen... zou precies hetzelfde zijn als wat Kyle mij heeft aangedaan. Het zou verkeerd zijn.'

Het duurde even voordat hij besefte wat ze had gezegd. 'Dus je blijft bij Paragon?'

'Ja.'

'En bij mij?'

'Daar ging ik wel van uit.' Met haar hoofd schuin keek ze naar hem op. 'Ik dacht dat dit was wat we allebei wilden. Samen zijn.' Ze sloeg haar ogen neer. 'Het is in elk geval wat ik

wil. Ook al verlies ik mijn schip, ik wil bij jou zijn.'

'Althea, het spijt me zo.' Hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. 'Dat meen ik, echt waar. Ik weet wat Vivacia voor je betekende, wat ze nog steeds voor je betekent.'

'Je zou een stuk oprechter lijken als je ophield met grijnzen.'

'Ik wou dat ik het kon,' verzekerde hij haar oprecht. Ze richtte zich op. Toen lag ze in zijn armen. Hij trok haar dicht tegen zich aan. Ze bleef bij hem. Ze wilde bij hem blijven. Alles kam goed. Een tijdlang hield hij haar alleen maar vast. 'En je gaat met me trouwen?' vroeg hij tenslotte. 'In Beijerstad, in de Vaardershal?'

'Dat was wel de bedoeling.'

'O.'

Ze keek naar hem op. Zijn ogen, zijn hart, ze waren als een open boek voor haar. Daarin las ze de onzekerheid en de pijn die ze ongewild had veroorzaakt. Dat was nooit haar bedoeling geweest. Hij glimlachte naar haar en ze slaagde erin zijn glimlach te beantwoorden. Zijn greep op haar verstrakte en ze moest zich verzetten tegen de aanvechting zich uit zijn armen los te maken. Ze moest zich hier overheen zetten. Dit was Bresker! Ze hield van hem.

Ze haalde diep adem. Ze had nooit kunnen denken dat ze zichzelf zou moeten dwingen zijn aanraking te verdragen. Maar ze zou het doen, deze ene keer, voor hen allebei. Ze kon zich ontspannen en het verdragen. Hij had behoefte aan geruststelling, aan een blijk van liefde. En zij moest zichzelf

bewijzen dat Kennit haar niet kapot had gemaakt. Deze ene keer kon ze doen alsof haar verlangen net zo vurig was als dat van hem. Ter wille van Bresker. Ze hief haar mond naar hem op en liet zich door hem kussen.

LENTE

HOOFDSTUK 38
Jamaillia, hoofdstad van Jamaillia
~

Haar kamers waren weelderiger dan Malta zich in haar stoutste dromen had kunnen voorstellen. Waar ze ook keek, het was niets dan rijkdom wat ze zag. De fresco's van wouden op de muren gingen over in een bleekblauwe koepel beschilderd met vogels en vlinders. De dikke tapijten op de grond waren zo groen als mos, terwijl het badwater permanent door een enorme kuip omlijst door marmeren watervogels stroomde, afgeschermd door een wand van potten met riet en lisdodden. En dat was alleen nog maar haar kleedkamer.

De spiegel naast haar kaptafel was groter dan zij. Van de helft van de potjes met schoonheidsmiddelen en smeerseltjes had ze geen idee waar ze voor dienden. En dat hoefde ook niet. Daarvoor had ze drie dienstmeisjes die deze kundig op haar huid aanbrachten.

'Zou de vrouwe haar wenkbrauwen misschien willen optrekken, zodat ik haar ogen wat voller kan omlijnen?' vroeg een van de meisjes vriendelijk.

Malta hief een hand op. 'Ze zijn goed zoals ze zijn, Elise. Jullie hebben alle drie geweldig je best voor me gedaan.' Ze had niet gedacht dat ze ooit genoeg zou krijgen van het gefrunnik, maar ze had behoefte aan een moment alleen. In

de spiegel keek ze de vrouwen om haar heen glimlachend aan. Elise had een deel van haar donkere haar weggeschoren en versierd met een kam van rood glas, als kunstige imitatie van de kam op Malta's voorhoofd. De twee andere jonge vrouwen hadden hun wenkbrauwen volledig geëpileerd en vervangen door een glinsterend smeerseltje van kleurstof en geschaafde parelmoer. De ene had voor rood gekozen, ter ere van Malta. De glanzende wenkbrauwen van de andere waren blauw. Malta vroeg zich af of ze hiermee Reyn probeerde te vleien. Nog een blik in de spiegel leerde haar dat geen enkele cosmetische inspanning hun zo'n exotische aanblik kon geven als Malta zelf. Ze glimlachte naar haar spiegelbeeld en zag genietend hoe het licht over haar schubben streek. Langzaam keerde ze haar hoofd van de ene naar de andere kant. 'Prachtig,' zei ze nadrukkelijk. 'Jullie kunnen gaan.'

'Maar, vrouwe, uw kousen en uw muiltjes...'

'Die trek ik zelf wel aan. Vooruit! Ik weet heus wel dat er een paar jongemannen ongeduldig op jullie wachten.'

De lachende gezichten die haar in de spiegel aankeken bevestigden dat haar vermoeden juist was geweest. Een groots bal als dit zorgde voor opwinding in alle gelederen in het paleis van de satraap. Er zou in niet minder dan vier balzalen worden gedanst, een voor elke hiërarchische laag, en Malta wist dat de opwinding en de luister zich ook zouden uitstrekken tot de bediendenzaal. Dat het al het derde gala in minder dan een maand was leek aan niemands enthousiasme

ook maar enigszins afbreuk te doen. Niemand wilde de kans missen opnieuw een glimp op te vangen van de ernstige, ranke schoonheid van de piratenkoningin, laat staan om de Ouderlingen te zien dansen. Nieuw aangestelde invloedrijke raadgevers en uitverkoren edelen van Jamaillia zouden opnieuw bijeenkomen om de lof te zingen van de jeugdige satraap die zo'n dappere, avontuurlijke reis had gemaakt naar verre, wilde landen en die met zulke verheven nieuwe bondgenoten was teruggekeerd. Vanavond zou hun laatste kans zijn. De volgende dag zouden Reyn en Malta met de Vivacia naar het noorden vertrekken, samen met Wintrow en koningin Etta. Dan zouden ze eindelijk aan de lange reis naar huis beginnen.

Malta trok haar kousen aan en haar wit satijnen muiltjes. Terwijl ze het tweede muiltje vastmaakte dacht ze eraan hoe verschrikkelijk ze het had gevonden dat ze geen nieuwe muiltjes had gehad voor haar eerste bal. Haar hart ging uit naar het meisje dat ze toen was geweest, hoewel ze tegelijkertijd haar hoofd schudde om haar onwetendheid. Ze pakte de wit kanten handschoenen van haar kaptafel. Ze reikten tot haar elleboog en waren zodanig ontworpen dat haar glanzende, rode schubben geraffineerd door het kant heen glinsterden. De vorige dag had een van haar dienstmeisjes haar verteld dat er op de markt al handschoenen met glanzende inzetstukjes werden verkocht om het effect te imiteren.

Malta bekeek zichzelf ongelovig in de spiegel. Iedereen zei

dat ze mooi was. Haar jurk was een witte creatie met daarin verborgen stukjes rode stof, waarvan alleen een glimp zichtbaar werd wanneer Reyn haar over de dansvloer zwierde. De naaister die de jurk had gemaakt, had haar verteld dat deze haar in een drakendroom was geopenbaard. Ze legde haar handen in haar smalle middel en draaide voor de spiegel in het rond. Ze struikelde bijna toen ze haar hoofd zo probeerde te houden dat ze de flitsende, rode schittering kon opvangen. Lachend om haar eigen dwaasheid verliet ze tenslotte de kleedkamer.

Even later klopte ze op een andere deur. 'Etta?' vroeg ze zacht terwijl ze het schemerige vertrek binnenging.

'Hier ben ik,' antwoordde de koningin van de Piraten Eilanden.

Malta liep haastig de schemerige kamer door en betrad Etta's enorme kleedkamer. Kasten stonden open, gewaden hingen over stoelen en lagen op de grond. Etta zat in haar onderkleding voor de spiegel. 'Waar zijn uw kleedsters?' vroeg Malta voorzichtig. Wintrow had Malta gewaarschuwd voor Etta's driftbuien. Zelf had Malta haar echter nooit boos gezien, alleen ontroostbaar verdrietig.

'Ik heb ze weggestuurd want ik werd gek van hun geklets,' zei Etta bruusk. '"Probeert u deze geur eens, laten we uw haar opsteken, waarom trekt u niet die groene baljurk aan, of die blauwe. Niet weer die zwarte, vrouwe." Krijsende meeuwen die zich te goed doen aan mijn lijk. Ik heb ze weggestuurd.'

'Ik begrijp het,' zei Malta zacht. Een tweede deur ging open

en Moeder kwam binnen met een dienblad. Er stond een dampende theepot op met bijpassende kopjes. Een beeldig wit servies met blauwe bloemen. Moeder mompelde een zachte groet en zette het blad op Etta's kaptafel. Haar bleekblauwe ogen rustten even liefkozend op Etta. Ze praatte in zichzelf terwijl ze thee voor haar inschonk: een zachte woordenstroom, sussend als het spinnen van een kat. Etta leek te luisteren hoewel Malta er geen woord van begreep. Toen zuchtte koningin Etta, ze pakte het kopje en nam een slok. Ondanks Moeders status aan het hof had ze een titel en eigen vertrekken geweigerd. In plaats daarvan deelde ze Etta's vertrekken en probeerde ze het haar zoveel mogelijk naar de zin te maken. Haar voortdurend aandacht zou Malta op haar zenuwen werken, maar Etta scheen er troost aan te ontlenen. De koningin van de Piraten Eilanden zette haar kopje neer.

'Ik draag opnieuw mijn zwarte gewaad.' Er klonk geen woede of verbittering in haar stem, alleen maar verdriet. Zuchtend draaide ze zich weer naar haar spiegel. Malta haalde de zwarte jurk te voorschijn. Etta droeg hem om uiting te geven aan haar rouw om Kennit, met als enige sieraden de toverhou-ten amulet met zijn gelaatstrekken om haar pols en de oorringen die hij haar had gegeven. Ze leek zich er niet van bewust dat de tragische eenvoud van haar kledij en haar houding tot de verbeelding van iedere dichter in Jamaillia spraken.

Etta keek neer op haar handen terwijl Moeder haar sluike zwarte haar borstelde en het opstak met spelden die waren

versierd met edelstenen. Bij ieder ander zou Etta tegen een dergelijke opsmuk hebben geprotesteerd, maar Moeder neuriede kalmerend terwijl ze het deed. Toen ze klaar was deed Etta's donkere haar denken aan de nachtelijke hemel waaraan tientallen sterren schitterden. Vervolgens pakte Moeder een parfumfles en besprenkelde ze Etta's hals en polsen.

'Lavendel,' zei Etta zacht. Haar stem brak. 'Kennit hield van die geur.' Plotseling sloeg ze haar handen voor haar gezicht. Moeder keek Malta aan. Terwijl de oude vrouw zich terugtrok naar de andere kant van de kamer om de kleren terug te hangen schoot Malta haar nederig te hulp.

Toen Etta tenslotte haar hoofd ophief bleek uit niets dat ze had gehuild. Ze zag er vermoeid uit, maar ze slaagde erin te glimlachen. 'Ik neem aan dat ik me moet gaan aankleden,' zei ze berustend. 'Dat ik opnieuw koningin moet zijn.'

'Wintrow en Reyn staan al op ons te wachten,' zei Malta instemmend.

'Soms,' bekende Etta terwijl Malta de eindeloze rij kleine knoopjes op haar rug vastmaakte, 'als ik heel diep in de put zit, hoor ik zijn stem. Dan vraagt hij me sterk te zijn, voor zijn zoon.'

Moeder brabbelde zacht en instemmend terwijl ze kwam aanlopen met Etta's muiltjes en kousen.

'Vooral 's nachts, voordat ik slaap val, praat hij tegen me,' vervolgde Etta bijna dromerig. Woorden van liefde en poëzie, goede raad en bemoediging. Dat is het enige wat me

ervan weerhoudt krankzinnig te worden. Op een bepaalde manier heb ik het gevoel dat het beste deel van Kennit nog bij me is. Dat het altijd bij me zal zijn.'

'Daar ben ik van overtuigd,' antwoordde Malta. Heimelijk vroeg ze zich af of zij net zo blind was voor de gebreken van Reyn. De Kennit over wie Etta sprak, paste helemaal niet bij de herinneringen die Malta aan hem had. Ze had slechts een huivering van opluchting gevoeld toen ze Kennits in zeildoek gewikkelde lichaam van Vivacia's dek in het zoute water had zien glijden.

Etta richtte zich op. De zwarte zijde viel ritselend om haar heen. Haar zwangerschap was haar nog niet te zien, maar iedereen wist ervan. De koningin droeg de erfgenaam van koning Kennit. Niemand bestreed haar het recht in zijn plaats te regeren, net zoals niemand het gezag van de man die zijn vloot commandeerde bestreed, ondanks zijn jeugd. Volgens de traditie onder de piraten had Wintrow Kennit opgevolgd na een stemming onder de kapiteins. Malta had gehoord dat hij met algemene stemmen was gekozen.

Wintrow en Reyn stonden hen al op te wachten aan de voet van de trap. Haar broer kon de vergelijking met de Regenlander niet doorstaan. Zijn strak getailleerde jas verried duidelijk zijn tengere bouw. In zijn formele jamailli-aanse kledij leek hij zelfs nog jonger dan hij was, behalve voor wie in zijn ogen keek. Dan was hij ineens een passende metgezel voor Etta. Zoals altijd was hij in het zwart, net als zij. Malta vroeg zich af of hij dat uit rouw om de piraat deed, of om

duidelijk te maken dat hij met Etta een paar vormde.

Aan de voet van de trap bleef de piratenkoningin even staan, alsof ze zichzelf moed insprak. Toen legde ze haar hand op Wintrows arm en stak haar kin naar voren. Terwijl ze wegschreden fronste Malta haar wenkbrauwen.

'Wat is er?' Reyn pakte haar hand en legde deze op zijn arm.

'Ik hoop dat mijn broer nog wat groter wordt,' mompelde ze.

'Malta!' wees hij haar terecht, maar toen glimlachte hij. Ze moest naar hem opkijken, en dat vond ze heerlijk. De Jamailliaanse stijl stond Reyn erg goed. Zijn nauwsluitende indigoblauwe jasje benadrukte zijn brede schouders. Zijn witte kraag en manchetten vormden een fraai contrast met zijn gebronsde huid. Het geheel werd vervolmaakt door een witte broek en zwarte knielaarzen. In zijn oren droeg hij kleine, gouden ringen die glinsterden tegen de achtergrond van zijn glanzende, zwarte krullen. Toen hij zijn gezicht naar haar toekeerde viel het licht op zijn schubben en toverde er blauwe lichtjes in. Ondanks zijn donkere ogen kon ze in hun koperkleurige diepten duidelijk het verborgen blauw zien glinsteren.

'Zullen we dan maar?' Er lag een blos op zijn gezicht en ze besefte dat ze naar hem had staan staren.

Ze knikte en samen betraden ze de grote zaal. Het hoge gewelf werd ondersteund door marmeren pilaren. Aan een kant zat een groepje muzikanten zacht te spelen. Aan de

andere kant zat de satraap, hoog boven de festiviteiten, op zijn troon. Drie van zijn Concubines van het Hart zaten naast hem. Een bediende zorgde voor twee wierookvaten aan weerskanten van de troon. De gele rook van de kruiden dreef in kronkelende slierten om hem heen. Hij glimlachte en knikte minzaam naar zijn gasten. Op een afzonderlijk podium stond een iets minder weelderige troon voor koningin Etta. Ze beklom de treden alsof ze op weg was naar de galg. Naast de hare wachtte een lagere troon, voor Wintrow.

Het regelen van zitplaatsen voor Reyn en haar had tot verbijsterende politieke discussies geleid. Satraap Cosgo had met tegenzin moeten toegeven dat koningin Etta, als heersend monarch over een onafhankelijk koninkrijk, in status misschien wel gelijk was aan hem. Malta en Reyn beschikten echter over geen enkele koninklijke aanspraak. Malta had kalm maar herhaalde malen verklaard dat Beijerstad een onafhankelijke stadstaat was, maar ze eiste geen aanspraak op de titel van vertegenwoordiger. Ook Reyn weigerde te erkennen dat Jamaillia enige zeggenschap had over de Wilde Regenlanden, maar hij was niet hun ambassadeur bij de satraap. Malta en Reyn zagen zichzelf eerder als de belangenbehartigers van de draak Tintaglia en haar verwanten. In die functie hadden ze geen recht op een troon of een verheven zitplaats. Dat Cosgo hen desondanks op een podium had gezet, versierd met guirlandes, was evenzeer het gevolg van zijn verlangen om deze exotische nieuwe bondgenoten aan het hele hof te tonen, als van zijn behoefte

hen te eren. Dat stak Reyn meer dan Malta. Haar zakelijke instelling was sterker dan zijn afschuw voor uiterlijk vertoon. Het kon haar niet schelen waarom ze deze onderscheiding ontvingen. Het enige wat telde was dat daardoor hun verheven status duidelijk was tegenover alle aanwezige edelen. Dat kon hun onderhandelingspositie alleen maar versterken.

Ze had volop gebruikt gemaakt van die invloed. Nu het wurgende monopolie van de satraap op de Beijerstadse export was opgeheven, hadden veel kooplieden interesse getoond in het aangaan van nieuwe banden met de vaardersstedden. De huidige modieuze voorkeur voor hun exotische uiterlijk had zelfs geleid tot een stroom van vragen over de handel en de vestigingsmogelijkheden met en in de Wilde Regenlanden. Reyn had daarop terughoudend geantwoord en de kooplieden duidelijk gemaakt dat hij niet namens de Raad van de Wilde Regenlanden kon spreken. Een aantal ondernemers en avonturiers had een hoge prijs geboden voor passage op de Vivacia tijdens haar thuisreis. Daar had Wintrow een eind aan gemaakt, met als argument dat de Vivacia het vlaggenschip van de Piraten Eilanden was, niet van de Wilde Regenlanden. Terwijl hij zorgde voor transport om de Ouderlingen terug te brengen, was de Vivacia niet toegankelijk voor willekeurige passagiers. Hij stelde hun voor passage te zoeken op andere schepen die naar Beijerstad zouden vertrekken.

Nu de zeeslangen niet langer een bedreiging vormden en de Kwartse dreiging drastisch was verminderd, werd er een

toename in het vervoer van personen en goederen tussen de steden verwacht. Malta was een hele middag aan het rekenen geweest met heer Ferdo. De uitkomst suggereerde dat de schatkist van de satraap inderdaad meer van deze nieuwe regeling zou profiteren dan van de vorige, waarbij hij Beijerstad in een wurggreep had gehad. Het toegenomen scheepvaartverkeer door de Binnenpassage, vrije handel met de Piraten Eilanden en een steeds groter aantal Jamailliaanse zeilschepen dat zou profiteren van de handel met Kwarts en de steden daar voorbij zouden de stad uit zijn neerwaartse spiraal bevrijden. Dat was nog voordat Ferdo mogelijke winsten was gaan berekenen van het vrijelijk aan de markt brengen van goederen van de Zuideilanden op de diverse markten in het noorden. Ze hadden hun bevindingen aan Cosgo voorgelegd, die glimlachend had geknikt maar zich uiteindelijk verveeld had afgewend.

De satraap was bezig te veranderen, dacht Malta terwijl ze zijn troon naderden. Echter niet genoeg om indruk op haar te maken. Omringd door rijkdom en comfort, vrouwen en bedwelmende middelen had hij zich opnieuw de maniertjes van de verwijde jongeling eigen gemaakt die ze destijds op het Beijerstadse vaardersbal had ontmoet. Toch was ze bereid degenen die hem al jaren kenden te geloven als ze zeiden dat hij opmerkelijk veranderd was. Terwijl ze haar revérence maakte en Reyn zijn buiging, boog de satraap ernstig zijn hoofd.

'Dus dit zal onze laatste avond samen zijn, mijn vrienden.'

'Ik waag de hoop uit te spreken dat de satraap hierin ongelijk heeft,' antwoordde Malta. 'In de toekomst zullen we zeker terugkeren naar de wonderen van Jamaillia. En misschien zal de hoge magnadon satraap ooit opnieuw een reis ondernemen naar Beijerstad of Trehaug.'

'Moge Sa het verhoeden! Maar als de plicht dat vereist zal ik het doen. Men zal nooit kunnen zeggen dat satraap Cosgo de ontberingen van het reizen vreesde.' Hij boog zich licht naar voren en gebaarde geërgerd naar de bediende, die onmiddellijk het smeulende brouwsel in de koperen houders begon bij te vullen. Opnieuw stegen er dikke tentakels rook uit op. 'U bent nog altijd vast voornemens om morgen te vertrekken?'

'Vast voornemens?' Het was Reyn die dat zei. 'Magnadon Satraap, dat zijn we verplicht. Zoals u maar al te goed weet, zijn onze huwelijksplechtigheden al eerder uitgesteld. We kunnen onze familie niet nogmaals teleurstellen.'

'Dat is ook niet nodig. U zou morgen kunnen trouwen als u dat wilde. In mijn hoogstpersoonlijke Tempel van Sa. Ik zal honderd priesters opdracht geven de ceremonie uit te voeren, en u zult in een processie door de straten worden gedragen.'

'Het is een buitengewoon hoffelijk aanbod, Hoge Magnadon. Maar ik vrees dat we het moeten afwijzen. Onze vaarderstradities eisen dat we trouwen te midden van onze eigen mensen, volgens onze eigen gewoonten. Een man van uw ontwikkeling, cultuur en bereisdheid zal ongetwijfeld

begrijpen dat het niet naleven van dergelijke tradities van grote nadelige invloed kan zijn op de status van het bruidspaar. Bovendien hebt u ons tal van boodschappen meegegeven voor vaarders in Beijerstad en Trehaug. Deze moeten zonder verder uitstel worden afgeleverd, samen met de postvogels. Moge de uitwisseling van berichten tussen de vaarders steden, de Piraten Eilanden en Jamaillia in de toekomst sterk verbeteren.'

Malta beet op de binnenkant van haar wang om niet te lachen. Het was maar goed dat de satraap niet wist dat Wintrow de postvogels betitelde als 'stinkende schepsels die alles bevuilen'. Hij had ze met weerzin aan boord van de Vivacia verwelkomd. Jola had al duivenpastei voorgesteld als variatie op het menu, maar Malta vertrouwde erop dat de vogels hun dagen zouden eindigen als boodschappers.

Er gleed een zweem van humeurigheid over zijn gezicht. 'U hebt gekregen wat u wilde: onafhankelijkheid voor Beijerstad en de Wilde Regenlanden. Zodra ik de documenten had getekend kondigde u uw vertrek aan.'

'Maar natuurlijk, Hoge Magnadon. Hebt u niet verklaard dat de familie Vestrit Jamaillia's belangen aldaar zal behartigen? Dat is een plicht die ik uiterst serieus neem.'

'Ongetwijfeld ook uiterst winstgevend,' merkte hij sarcastisch op. Hij boog zijn hoofd om de rook dieper te inhaleren. 'Maar goed, het zij zo. Als we dan toch afscheid moeten nemen, hoop ik dat wij allen een gelukkige toekomst tegemoet gaan.' De satraap leunde achterover, met zijn ogen

half gesloten. Malta legde dit - dankbaar — uit als een teken dat het gesprek ten einde was.

Reyn en zij zochten hun zetels op. Terwijl ze om zich heen keek naar het schouwspel in de balzaal besefte ze dat het niet zou missen. Althans, niet meteen. Ze had zich overeten aan feesten, dansen en weelderigheid. Nu verlangde ze naar een simpel bestaan, zonder dagelijkse verplichtingen en zonder voortdurend mensen om zich heen. Reyn keek vol ongeduld uit naar het moment waarop hij aan het werk kon met de stad der Ouderlingen.

De Ophelia was enkele dagen eerder in Jamaillia gearriveerd met post. Het nieuws uit Beijerstad klonk zowel bemoedigend als verontrustend. De voed-selstroom door Beijerstad en over de rivier was gestaag en voldoende. De jonge priester die Wintrow als bouwmeester had aanbevolen bleek over een bijna mystieke vaardigheid te beschikken om eenvoudige maar elegante oplossingen te bedenken. Zodra de tijdelijke sluizen die de zeeslangen in staat stelden de rivier op te zwemmen voltooid waren, had Reyns broer zich gewijd aan het zoeken naar overblijfselen van de stad. Daarbij had Selden zich als een enorme steun ontpopt. Tot dusverre hadden ze nog geen kamers ontdekt die nog intact waren, maar volgens Reyn zou dat wel veranderen zodra hij zich bij hen voegde. Zijn gedrevenheid om aan zijn zoektocht te beginnen verbaasde Malta.

Hij was zich bewust van haar stemming en slaakte een lichte zucht. 'Ik verlang er ook naar om weer thuis te zijn,'

vertrouwde hij haar toe. De muziek was begonnen aan te zwellen. De eerste dans was traditiegetrouw voorbehouden aan de concubines van de satraap. Ze dansten te zijner ere, waarbij hij als hun afwezige danspartner toekeek vanaf het podium en hen af en toe minzaam toeknikte. Malta vond het een buitengewoon dwaze gewoonte. Reyn boog zich dichter naar haar toe. 'Ik heb nog twee steenhouwers weten aan te werven. Ze volgen ons op de Ophelia. Volgens Wintrow zijn er in de Piraten Eilanden verscheidene groeven die ons voor een redelijke prijs stenen kunnen leveren. Door het bijtende water van de rivier hebben de houten muren van de sluizen veel onderhoud nodig. Als we het hout vervangen door steen, hebben de werkers hun handen vrij en kunnen we bovendien een vaargeul uitdiepen voor grote schepen. Vervolgens kunnen we de werkers overplaatsen naar de uitgraving van de stad...'

'Voor of na ons trouwen?' vroeg ze ernstig.

'O, erna,' antwoordde hij heftig. Hij nam haar hand in de zijne. 'Dacht je dat onze moeders ook maar iets anders zouden accepteren? Eerlijk gezegd betwijfel ik of we nog de kans krijgen om te eten en te slapen voordat we aan de huwelijksceremonie worden onderworpen.'

'Onderworpen?' vroeg ze met opgetrokken wenkbrauwen.

'Reken maar,' antwoordde hij met een zucht. 'Mijn zusters zijn uitzinnig van verrukking dat ze de koningin van de Piraten Eilanden zullen ontmoeten en je indrukwekkende broer Wintrow. Tintaglia schijnt haar komst ook al te hebben

aangekondigd. Mijn zusters staan erop dat ik word gesluierd voor de bruiloft. Hoe ik er hier in Jamaillia bij loop doet er niet toe, zeggen ze. Maar voor een traditionele Regenlandceremonie moet ik bescheiden zijn en de gepaste vormen in acht nemen.'

'Je bescheidenheid heeft niets met traditie te maken,' antwoordde Malta. In de brief van haar moeder had deze uitvoerig aandacht aan de trouwplannen besteed. 'Ik ga ook gesluierd. Het is onze blinde aanvaarding van elkaar die we vieren.' Er kwam een vraag bij Malta op. 'Je hebt een tijd een kamer gedeeld met Grag Tenira. Mijn moeder schreef dat hij een meisje van het Drie Schepen-volk het hof maakt. Klopt dat?'

'Ja, het lijkt erop dat de dochter van Sparse Keiter en hij een paar worden.'

'O. Wat jammer. Dan neem ik aan dat tante Althea tevreden zal moeten zijn met Bresker Treil.'

'De laatste keer dat ik ze zag leken ze me meer dan tevreden.'

'Grag Tenira zou een passender partij voor haar zijn geweest'

'Misschien. Te oordelen naar de manier waarop ze naar mij keek, vond ze dat jij ook wel wat beters had kunnen krijgen.'

'Zo kijkt ze naar iedereen,' zei Malta onverschillig.

'Wat ik interessanter vond waren de veranderingen in Ophelia. Of liever gezegd het ontbreken daarvan. Ze is nog

hetzelfde schip dat ze altijd is geweest. Volgens Grag heeft ze geen herinneringen aan haar bestaan als draak. Haar leven is begonnen als Ophelia. Hetzelfde geldt voor de Gouddons?

'Denk je dat ze het zich later alsnog zullen herinneren?'

'Ik weet het niet. Volgens mij waren sommige van de draken in de cocons van toverhout al gestorven voordat we ze gebruikten,' voegde hij er met tegenzin aan toe. 'Dat zou de verklaring kunnen zijn.' Hij zweeg even. 'Grag is er blij om. Volgens hem is de Kendrij al zo goed als onhandelbaar. Hij is verbitterd en zeilt alleen nog omdat Tintaglia het wil.'

Het bleef even stil tussen hen. Malta deed een dappere poging hem af te leiden. 'Ik had ook een briefje van Selden. Hij is dol op de Wilde Regenlanden. Maar Cassarick is een kwelling voor hem. Hij zou het liefst meteen gaan graven maar dat vindt je broer niet goed.'

Reyn glimlachte wrang. 'Ja, dat ken ik.'

Zijn gezicht stond haar nog altijd te peinzend.

'Hij zit veel bij Tintaglia, "om de cocons te bewaken".' Ze schudde haar hoofd. 'Volgens Tintaglia zijn er maar drieënvijftig bezig met hun metamorfose. Selden schrijft niet hoe ze dat weet. Het arme schepsel. Ze heeft zo haar best gedaan om ze thuis te brengen en onderweg waren er al zoveel omgekomen. Ze is erg bang dat ze niet alle drieënvijftig uit zullen komen. Ze hadden eigenlijk de hele winter in hun cocons moeten doorbrengen en pas hoog zomer te voorschijn moeten komen.'

'Misschien komen ze dan nu wel aan het eind van de

zomer uit, om nog iets van de verloren tijd goed te maken.'

'Het zou kunnen. O...' Ze trok hem aan zijn hand. 'De concubines zijn klaar. Nu mogen wij.'

'Zou je niet even wachten tot de muziek begint?' zei hij plagend.

Ze keek hem dreigend aan en hij kwam moeizaam overeind. 'Je wilt alleen maar pronken met je jurk,' zei hij verwijtend.

'Het is nog veel erger. Ik wil pronken met mijn prachtige danspartner, voordat ik hem ontvoer naar de verre Wilde Regenlanden.'

Zoals altijd kwam er een blos op zijn wangen bij haar complimenten. Zwijgend leidde hij haar naar de dansvloer. Jamailliaanse steentrommels sloegen de maat en de andere instrumenten stemden in. Volgens Jamailliaans gebruik pakte Reyn haar hand en legde hij zijn andere hand op haar onderrug. Ze had Wintrow uitgelegd dat dit de enige manier was om zijn leiding te kunnen volgen, maar ze wist dat haar broer met gefronste wenkbrauwen toekeek. Hij vond Reyn veel te vrijmoedig. Ze dansten rustig en beheerst op het geluid van de trommels tot de blaasinstrumenten zich lieten horen en aangaven dat er gedraaid moest worden. Het duizelige gevoel was heerlijk want ze wist dat Reyn haar opving. Weer klonk de trommel. Het tempo werd steeds sneller.

Toen hij haar nogmaals ronddraaide trok hij haar nog dichter tegen zich aan. 'Vind je het niet jammer dat we nog moeten wachten?' vroeg ze uitdagend.

'Dat is beter dan het risico van een onwettige erfgenaam,' zei hij ernstig. Ze rolde met haar ogen. Hij beantwoordde haar wellustige gebaar met een dreigende blik.

Ze voelde zijn adem over haar kam strijken. Het bezorgde haar een inmiddels vertrouwd warm gevoel. Ze besefte dat het alweer gebeurde: om hen heen was de hele dansvloer vrijgemaakt terwijl andere paren toekeken hoe de Ouderlingen dansten. Hij draaide haar rond, sneller, steeds sneller, en hield haar zo dicht tegen zich aan dat haar borsten bijna langs zijn ribben streken. 'Ze zeggen dat honger de maaltijd extra smakelijk maakt,' fluisterde hij haar in haar oor. 'Dus ik waarschuw je. Tegen de tijd dat we in Beijerstad zijn ben ik uitgehongerd!'

Het geroezemoes van de menigte vertelde haar dat ze zo snel draaiden dat de scharlakenrode inzetten in haar jurk zichtbaar werden. Ze sloot haar ogen en vroeg zich af wat dit glorieuze moment zou kunnen overtroeven. Toen glimlachte ze want ze wist het antwoord.

Het aan Delo vertellen.

'Ze zijn prachtig samen,' mompelde Etta.

Wintrow wierp een zijdelingse blik op haar. Ze keek naar de dansers met een vreemde honger in haar ogen. Hij veronderstelde dat ze zichzelf voorstelde in Kennits armen, even sierlijk over de vloer zwierend als Reyn en Malta. Maar niet zo ongeremd, dacht hij. Zelfs piraten hadden meer gevoel voor betamelijkheid dan zijn grillige zuster. 'Het is

maar goed dat ze binnenkort gaan trouwen,' merkte hij stijfjes op.

'O. Denk je dat ze dan stoppen met dansen?' vroeg Etta sarcastisch.

Hij glimlachte verlegen. Af en toe sprankelde de oude Etta weer. 'Waarschijnlijk niet,' moest hij toegeven. 'Volgens mij is Malta dansend geboren.' Bij het zien van de extase op haar gezicht terwijl Reyn haar ronddraaide voegde hij eraan toe: Tegen de tijd dat ze tien kinderen heeft spreidt ze haar gevoelens waarschijnlijk nog zo ongeremd tentoon.'

'Het is een schande,' troostte Etta hem wrang. Ze zweeg even. 'Denken ze er in Beijerstad allemaal zo over? Vinden ze dansen daar maar niks?'

'Dat zeg ik niet,' antwoordde hij verrast. 'Ik heb de basispassen geleerd en ik wist me redelijk zwierig te bewegen voordat ik naar het klooster werd gestuurd.' Hij keek even naar de langswervelende Reyn en Malta. Wat ze doen is niet zo ingewikkeld. Het knappe is dat ze het zo snel en zo sierlijk kunnen. Bovendien passen ze goed bij elkaar.' Hij fronste even zijn wenkbrauwen. 'En die jurk is ongelooflijk,' moest hij toen toegeven.

'Denk je dat jij zo zou kunnen dansen?'

'Misschien, met een beetje oefening.' Er kwam een gedachte bij hem op en hij boog zich naar haar toe. 'Wil je dansen, Etta?'

Hij stak zijn hand naar haar uit. Ze keek ernaar, toen wendde ze haar hoofd af. 'Ik kan het niet,' zei ze stijfjes.

'Ik zou het je kunnen leren.'

'Dat wordt niks. Ik zou mezelf alleen maar blameren, en jou.'

Hij leunde achterover in zijn stoel. 'Als je bang bent, ben je bang voor iets dat nog moet gebeuren,' zei hij toen zacht maar dwingend. 'Dansen is lang niet zo moeilijk als lezen, zeker niet voor een vrouw die als een kat het want in kan klimmen.'

'Ik eh... Nee. Niet nu. Niet waar iedereen me kan zien.' Ze aarzelde. Het viel haar altijd moeilijk toe te geven dat ze iets graag wilde. 'Maar ooit wil ik leren dansen.'

Hij keek haar glimlachend aan. Wanneer je zover bent, zal het me een eer zijn als je partner op te treden.'

'En ik wil een jurk die nog verbijsterender is dan die,' voegde ze er heel zacht aan toe.

De sterren glinsterden koud aan de verre, zwarte hemel. Anders dan de warme, gele lichten van Jamaillia die zich als slangenruggen weerspiegelden in het rimpelende water van de haven. De geluiden van vrolijkheid en muziek van de festiviteiten in het paleis klonken ijl door de lentenacht. Aan de andere kant van de steiger kwam er beweging in Ophelia. Ze was een ouderwets levend schip, een echte oude kletsmadam. 'Spelletje?' Ze rammelde uitdagend met een doos dobbelstenen.

Vivacia betrapte zich erop dat ze glimlachte naar het matroneachtige boegbeeld. Ze had niet verwacht dat ze het gezelschap van een ander levend schip zo aangenaam zou

vinden. Zeker niet van een schip dat beweerde zich niets van haar drakenbestaan te herinneren. Ophelia was niet alleen prettig gezelschap, ze had bovendien een schat aan Beijerstadse roddels te vertellen.

Wat Vivacia echter nog belangrijker vond waren haar gedetailleerde verslagen van alles wat ze had gezien en gehoord in Trehaug. De oever met de cocons lag een stuk verder stroomopwaarts, voorbij het bereik van een schip met haar diepgang. Maar Ophelia stak overal haar neus in en ze kon goed luisteren. Daardoor kende ze niet alleen alle feiten maar ook elke roddel over de vorderingen van de zeeslangen. Het nieuws dat ze Vivacia had doorgegeven, was zowel goed als slecht. Toch was het op zich al een rust voor Vivacia om het lot van haar slangen te kennen. Ze schudde haar hoofd bij het zien van Ophelia's doos met dobbelstenen. 'Althea zei altijd dat je vals speelde,' zei ze luchtig.

'Ach, echt iets voor Althea. Aardige meid, maar een beetje wantrouwend. Niet echt een meisje met een zuiver oordeel. Tenslotte heeft ze gekozen voor die rebelse Bresker Treil, terwijl ze mijn Grag had kunnen krijgen.'

Vivacia lachte zacht. 'Volgens mij heeft jouw Grag nooit veel kans gehad. Ik vermoed eerder dat Ephron Vestrit die "rebelse Treil" jaren geleden al voor haar op het oog had.' Bij het zien van Ophelia's beledigde uitdrukking voegde ze eraan toe: 'Maar het schijnt dat Grag niet lang heeft getreurd.'

Ophelia knikte tevreden. 'Mensen moeten praktisch zijn in dat soort dingen. Zo lang leven ze niet. Die Ekke is een fijne

meid. "Je hoeft niet van me te verwachten dat ik aan wal blijf om kinderen te baren," heeft ze tegen hem gezegd, hier op mijn voordek. "Mijn kinderen worden geboren op dit schip." En weet je wat Grag zei? "Natuurlijk, liefste." Zo mak als een lammetje. Volgens mij weet hij drommels goed dat hij maar beter snel aan de slag kan als hij een gezin wil. Zoveel tijd hebben mensen niet.'

'Daarom stoppen ze zoveel in de jaren die ze hebben.' Die opmerking kwam van Jek. De lentenacht droeg haar parfum met zich mee. Ondanks de kou liep ze op blote voeten. Een lange rok danste om haar enkels. Stoutmoedig ging ze op Vivacia's reling zitten. 'Goedenavond, dames,' groette ze hen. Ze haalde diep adem en liet met een tevreden zucht haar benen bengelen.

'Je bent op het bal geweest!' riep Ophelia enthousiast. 'Vertel! We willen alles horen. Heb je het paleis van de satraap gezien?'

'Alleen de buitenkant. Het was verlicht als een hoerenkast. Uit alle ramen en deuren stroomden gouden lamplicht en muziek. In de straten was het een komen en gaan van koetsen. Bij de ingang stond een lange rij mensen die naar binnen wilden. Stuk voor stuk schitterend uitgedost. Ik ben op de binnenplaats geweest. Vrolijke muziek, knappe mannen en er werd levendig gedanst. Ze roosterden hele varkens aan het spit en het ene na het andere vat bier werd leeggeschonken. Echt een geweldig feest. Maar ik kan niet wachten tot we morgen weer uitvaren. Jamaillia is een smerig

oord ondanks al die fraaie huizen. Ik zal blij zijn als ik weer op het water zit, en nog blijer als ik Deeldorp zie. De eerste keer dat ik er kwam wist ik meteen dat het mijn thuishaven zou worden.'

'Dat zeeroversnest? Sa sta ons bij! Wacht daar soms iemand op je, kindje?' vroeg Ophelia.

Jek schaterde. 'Ze wachten allemaal op me. Alleen weten ze dat nog niet.'

Ophelia lachte al even dubbelzinnig. Toen viel het haar op dat Vivacia nog niets gezegd had. 'Waarom ben je zo stil, kindje? Mis je Wintrow? Hij blijft niet lang weg.'

Vivacia schrok op uit haar gedachten. 'Nee, ik dacht niet om Wintrow. Je hebt gelijk, die blijft niet lang weg. Soms is het heerlijk andere gedachten te hebben dan de mijne. Ik keek naar de hemel en ineens wist ik het weer: hoe hoger je vliegt, hoe meer sterren er zijn. Er zijn daar sterren die ik nooit meer zal zien: Toen ik nog vliegen kon gaf ik daar niet om, maar nu voel ik het als een verlies.'

'Je bent nog jong. Die ervaring zul je nog veel vaker hebben in je leven,' zei het oude schip zelfgenoegzaam. 'Het heeft geen zin erbij te blijven stilstaan.'

'Mijn leven,' zei Vivacia peinzend. 'Mijn leven als levend schip.' Ze keerde zich zuchtend naar Ophelia. 'Ik benijd je bijna. Je herinnert je niets en daarom mis je ook niets.'

'Ik herinner me een heleboel, kindje. Ook al hebben mijn herinneringen dan geen vleugels maar zeilen, daarom zijn ze nog wel de moeite waard.' Ze snoof. 'Je hoeft echt niet op

mijn leven neer te kijken. Noch op je eigen leven. Je zou iets kunnen leren van mijn Grag. In plaats van lusteloos naar de sterren te staren zou je ook kunnen genieten van de uitgestrektheid van de zee. Dat is ook een soort hemel.'

'Met net zoveel sterren.' Jek sprong weer op het dek. 'Welterusten, dames. Ik ga naar mijn kooi. De dag begint vroeg voor een zeeman.'

'En voor ons. Droom maar fijn, kindje,' wenste Ophelia haar welterusten. Terwijl Jek zacht wegliep schudde het levende schip haar hoofd. 'Let op mijn woorden. Ze krijgt er spijt van als ze niet spoedig een man kiest en een gezin sticht.'

'Dat weet ik nog zo net niet,' antwoordde Vivacia glimlachend. Ze keek naar de lichten van de stad. In het paleis van de satraap bereidden Wintrow en Etta de mensen voor op de acceptatie van de terugkeer van haar soort. Plotseling was ze trots op hen. En verbazend genoeg ook op zichzelf. Ze keek glimlachend naar Ophelia. 'Jek heeft het veel te druk met leven om tijd te verspillen aan spijt. En dat geldt ook voor mij.'

HOOFDSTUK 39
Beijerstad
~

'Vrouwe Serilla zit in de ontvangkamer.' Ronica liep de kamer binnen en keek nieuwsgierig om zich heen.

'Weet u het zeker?' Keffria hoorde zelf hoe dwaas het klonk. Ze klom van de kruk waarop ze had gestaan en keek kritisch over haar schouder. 'O, hemel,' mompelde ze. De oude gordijnen van Seldens kamer - geverfd, gekeerd en geperst - zagen er nog altijd uit als de oude gordijnen van Seldens kamer. Ongeacht wat ze met haar slaapkamer deed, het bleef de kamer die ze met Kyle had gedeeld. Jani Khuprus had haar vanuit de Wilde Regenlanden meubels gestuurd, maar de sierlijke spulletjes waren nietig in vergelijking met het zware ledikant en de enorme kisten die eens in de kamer hadden gestaan. Ze vroeg zich af of ze misschien naar Malta's kamer moest verhuizen en deze grotere kamer voor Reyn en Malta zou inrichten als ze op bezoek kwamen.

Maar misschien was dat wreed. Zou deze kamer Malta niet aan haar vader doen denken, net zoals hij Keffria aan haar echtgenoot herinnerde? Ze schudde haar hoofd om de wreedheid van het lot. De arme Kyle, gestorven op het dek van de Paragon, vechtend tegen Jamailliaanse zeelui. En waarvoor? Nauwelijks een dag later waren zijn moordenaars hun bondgenoten geworden. Althea had haar het nieuws onder vier ogen verteld, met een gevoeligheid die ze niet van

haar kende. Ze had niet kunnen huilen en pas uren later had ze het aan anderen verteld. Gelukkig had haar moeder niets gezegd, maar slechts haar hoofd gebogen. Het was nog altijd moeilijk te geloven dat de lange wachtperiode in haar leven voorbij was.

'Vrouwe Serilla houdt niet van wachten,' hielp Ronica haar herinneren.

Keffria schrok op uit haar gedachten. Ze had tegenwoordig nog maar zo weinig tijd voor zichzelf. 'Wat kan de reden zijn van haar bezoek? En nog wel zo vroeg op de dag?'

'Ze zei dat ze een boodschap voor je had.'

Nu pas zag Keffria de ongeruste blik in de ogen van haar moeder. Reyn, Malta en Wintrow waren in Jamaillia. Haar maag trok samen. 'Dan zal ik maar naar haar toegaan.'

Ze haastte zich de gang door. Haar moeder volgde langzamer. De trage genade van de tijd had eindelijk de lente naar Beijerstad gebracht. Binnen enkele dagen waren de geselende, winterse regens veranderd in vriendelijke buitjes. Een stevige bries was in de plaats gekomen van de snijdende wind. Op de markt gingen de eerste stalletjes open. Mensen praatten en lachten. Er werd weer gehandeld. De lente alleen kon alle problemen van Beijerstad niet oplossen. Maar het zachtere weer had het vertrek bespoedigd van vele ontevreden nieuwe vaarders. Dankzij de verscherpte patrouilles van de Piraten Eilanden tegen Kwartse schepen en de afwezigheid van zeeslangen zou het scheepvaartverkeer snel weer normaal zijn. De nieuwe werven en pieren waren

bijna gereed. Schepen uit de Zes Hertogdommen die deze nieuwe markt maar al te graag kwamen verkennen, trotseerden de gevaren van de Kwartse kusten om bootladingen handelsgoederen naar Beijerstad te brengen. Met de herleving van de handel herleefde ook de stad.

In het voorbijgaan wierp ze een blik in het atrium. Omgevallen potten waren rechtop gezet en de bollen begonnen al uit te komen. Aan wijnranken die ze als hopeloos dood had teruggesnoeid, verschenen nieuwe bladeren. Groene knoppen op de kale takken van de clematis verried dat wat dood leek dat niet altijd was. Overal keerde het leven terug.

De lente had ook een welkome verandering in hun dagelijkse kost gebracht. Er waren weer verse groenten uit de tuin, sjalotjes voor in de soep. De paar verfomfaaide kippen die niet gestolen waren en niet waren omgekomen door het schrale voer liepen naar insecten en groene spruiten te krabben en legden weer eieren. Een zorgvuldig bewaakt nest beloofde de koppel kippen weer aan te vullen. Het seizoen keerde en daarmee misschien ook het geluk van de familie Vestrit.

Ondanks Ronica's woorden zat vrouwe Serilla geduldig te wachten in de ontvangkamer, met haar rug naar de kale ramen gekeerd. Ze was bescheiden gekleed en warmer dan nodig, alsof de Beijerstadse lente voor haar een soort herfst was. Bij het Keffria's binnenkomst stond ze op.

'Vaarder Vestrit,' begroette ze haar op gedempte toon.

Zonder Keffria's begroeting af te wachten hield ze haar een rolletje papier voor. 'Ik heb nieuws. Dit is vanmorgen met een vogel binnengekomen.'

'Goedemorgen, vrouwe Serilla. Ik waardeer het bijzonder dat u het nieuws van uw vogels met ons wilt delen. Maar dit is een eer zonder weerga. U komt de boodschap zelf brengen!'

Serilla glimlachte stijfjes maar zei verder niets meer. Keffria pakte het rolletje van haar aan en liep naar het raam om beter licht te hebben. Duiven konden niet veel dragen. Daarom waren de boodschappen altijd kort en dicht opeen geschreven. Een bondige toevoeging in het handschrift van Grag Te-nira was bedoeld voor Keffria als secretaris van de Beijerstadse Raad. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en gaf het nieuws meteen door aan Ronica zodra ze het had ontcijferd.

'De Ophelia is veilig gearriveerd. Onze brieven zijn afgeleverd. Iedereen maakt het goed. De Vivacia vertrekt spoedig.' Ze keek glimlachend naar haar moeder.

'De officiële tijdingen gaan u ook aan,' zei Serilla. 'Leest u ze alstublieft.'

Ze kon de kleine lettertjes nauwelijks lezen. Na de eerste keer liet ze haar ogen nogmaals over de tekst gaan. Verward keek ze toen van haar moeder naar Serilla. 'Vrouwe Serilla is door de satraap uit haar functie ontheven,' zei ze zacht. 'Hij heeft haar niet meer nodig, omdat Beijerstad is erkend als een onafhankelijke stadstaat. De satraap ontneemt haar tevens elk gezag dat ze voor zichzelf heeft opgeëist. De formulering is... nogal bot.'

Ronica en Keffria keken elkaar ongemakkelijk aan. Serilla stond kaarsrecht, met een vluchtige, formele glimlach op haar gezicht. 'Ik zie niet hoe deze officiële tijding de familie Vestrit aangaat,' zei Ronica voorzichtig.

Keffria haalde diep adem. 'Blijkbaar heeft Malta met de satraap onderhandeld. De familie Vestrit zal de belangen van de satrapie vertegenwoordigen. De jaarlijkse beloning daarvoor is aanzienlijk. Tien satrapen per maand.' Het was een vorstelijk bedrag. Een eenvoudig huishouden had al genoeg aan één satraap per maand.

Het bleef even stil. Toen schudde Keffria haar hoofd. 'Ik kan dit niet accepteren, hoe ruimhartig het aanbod ook is. Er is sprake van dat ik tot hoofd van de Beijerstadse Raad zal worden benoemd. Het is al moeilijk genoeg om onze familiebelangen eerlijk te behartigen en onpartijdig te blijven in alle zaken die Beijerstad betreffen. Kunt u het niet doen, moeder?'

'Ik heb mijn handen vol met onze kleinere bezittingen. Bovendien ben ik niet zo jong meer, Keffria, en de afgelopen paar jaar zijn zwaar voor me geweest. Het geld is natuurlijk geweldig. Maar wat heeft het voor zin me aan de belangen van anderen te wijden als ik het geld dat ik ermee verdien moet besteden om de verwaarlozing van onze familiebezittingen ongedaan te maken?'

'Selden is veel te jong en bovendien wordt hij veel te veel in beslag genomen door zijn eigen interesses. Malta is bijna een getrouwde vrouw als ze terugkomt en de draak heeft haar

diensten al opgeëist. Wintrow heeft zijn eigen plek in de wereld gevonden.' Keffria ging snel al haar kinderen langs. Toen keek ze haar moeder aan. 'Althea?'

'Vergeet dat maar,' zei Ronica met een zucht. 'Als ze het niet aan boord van de Paragon kan doen gebeurt het niet. Ze heeft zichzelf niet eens de tijd gegund om fatsoenlijk te trouwen.'

'Dat was de schuld van Trells familie,' verdedigde Keffria haar zuster. 'Bresker stond erop dat hij haar hand zou vragen in de Vaardershal, maar ze betwisten hem dat recht. Hij is onterfd en dus geen vaarder meer. Althans, dat beweren ze.' Keffria schudde haar hoofd over zoveel koppigheid. 'Dat is zijn vader. Zijn moeder zou nog wel bijtrekken als ze de tijd kreeg. En Cerwin is maar al te graag bereid hem terug te nemen in de schoot van de familie. Het gerucht gaat dat hij met een meisje omgaat dat tot de Gemerkten behoort, zeer tot ongenoegen van zijn ouders. Misschien zou hij wel graag een bondgenoot hebben in de strijd tegen de ijzeren hand van zijn vader. Bresker en Althea hadden zo weinig tijd toen ze hier in de haven lagen. Misschien kan hij zijn vader bij hun terugkeer tot andere gedachten brengen. Als hij daar tenminste niet te trots voor is.'

'Zo is het wel genoeg,' zei Ronica zacht. Dit was niet iets om te bespreken in aanwezigheid van vrouwe Serilla. 'Ik ben ervan overtuigd dat ze tot een oplossing komen,' merkte deze op. 'Ik moet gaan. Er is nog zoveel wat ik...'

'Wat gaat u nu doen?' vroeg Keffria zacht.

Serilla antwoordde niet meteen. Toen haalde ze haar schouders op. 'Het zal niet lang geheim blijven. Dan zal iedereen weten wat Keffria Vestrit zojuist heeft voorgelezen. Cosgo heeft me naar hier verbannen.' Ze zuchtte. 'Hij houdt vol dat ik mijn geloften niet gestand heb gedaan en mogelijk betrokken ben geweest bij de samenzwering.' Ze zette haar tanden op elkaar. 'Ik ken Cosgo,' zei ze toen. 'Hij moet iemand de schuld kunnen geven. In dit geval ben ik de zondebok.'

'Maar u hebt nooit deel uitgemaakt van de samenzwering!' riep Keffria vervuld van afschuw.

'In de politiek is schijn belangrijker dan werkelijkheid. De autoriteit van de satraap is in twijfel getrokken en zijn leven is bedreigd. Er bestaat substantieel bewijs dat ik zijn gezag heb aangetast, in mijn eigen belang.' Er gleed een merkwaardige glimlach over haar gezicht. 'Sterker nog, ik heb me rechtstreeks tegen hem verzet. Hij kan me niet dwingen mijn spijt te betonen. Vandaar zijn wraak.'

Wat gaat u nu doen?' vroeg Ronica.

'Ik heb nauwelijks een keus. Hij heeft me alles afgenomen, zowel mijn geld als mijn gezag. Dus ik blijf als berooide banneling in Beijerstad.'

Er verscheen een glimlach om Ronica's mond. 'De beste families van Beijerstad zijn op die manier begonnen. U bent een ontwikkelde vrouw. Beijerstad is bezig aan haar wederopbouw. Als u hier geen bestaan weet op te bouwen, dan verdient u niet beter dan berooid te zijn.'

'De nicht van Herbegin zet me zijn huis uit,' zei Serilla plotseling.

'Daar had u al veel eerder moeten vertrekken,' zei Ronica bits. 'Sterker nog, u hebt nooit het recht gehad er te wonen.' Ze dwong zichzelf dat oude geschilpunt te vergeten. Het deed er niet langer toe. 'Hebt u al onderdak gevonden?'

'Daarvoor ben ik hier.' Ze keek van de een naar de ander. 'Ik zou u in vele opzichten van dienst kunnen zijn.'

Ronica's ogen werden groot, toen vernauwden ze zich wantrouwend tot spleetjes. 'Op welke voorwaarden?' vroeg ze.

Serilla liet haar stijfheid varen. Keffria had het gevoel dat ze voor het eerst de vrouw achter het masker te zien kreeg. In haar ogen lag een uitdagende schittering. 'Een uitwisseling van kennis en deskundigheid. Ik ben hier gekomen in de hoop dat ik te horen zou krijgen wat u zojuist hebt gezegd. Dat u niet in staat bent op eerlijke wijze de belangen van Jamaillia in Beijerstad te behartigen.' Ze keek van Keffria naar Ronica. 'Ik wel,' zei ze toen zacht. 'Ik kan het eerlijk doen. En tegelijkertijd winstgevend.'

Keffria kruiste haar armen voor haar borst. Was ze gemanipuleerd? 'Ik luister,' zei ze zacht.

'U moet delegeren,' zei Serilla zacht. 'Geef deze taak door aan mij, om hem in uw naam uit te voeren. Ik heb jarenlang studie gemaakt van de relaties tussen Beijerstad en Jamaillia. Ik kan Jamaillia's belangen hier op eerlijke wijze behartigen.' Haar blik ging weer van Keffria naar Ronica en terug. Probeerde ze erachter te komen bij wie de beslissing lag?

'Voor het geld dat hij u heeft geboden, kunt u zich royaal permitteren me in te huren.'

'Ik betwijfel of de satraap daar gelukkig mee zou zijn.'

'Is dat uw eerste zorg als Beijerstadse vaarders? De satraap gelukkig maken?' Serilla lachte honend.

'De tijden zijn veranderd. Het is van het grootste belang warme betrekkingen te blijven onderhouden,' zei Keffria peinzend. Ze dacht koortsachtig na. Als ze deze kans weigerde, wie zou de satraap dan aanwijzen? Was dit haar kans om de controle over de situatie terug te krijgen? In de persoon van Serilla hadden ze tenminste te maken met iemand die ze kenden. En respecteerden. Ondanks alles. Ze konden haar deskundigheid niet ontkennen. Ze kende de geschiedenis van Beijerstad beter dan de meeste inwoners zelf.

'Moet hij het weten?' vroeg Serilla. Er klonk een zweem van wanhoop in haar stem. Toen richtte ze zich op. 'Nee,' zei ze voordat Keffria of Ronica kon antwoorden. 'Dat was een laffe vraag. Ik zal me niet voor hem verbergen. Hij heeft me in de steek gelaten zoals hij dat met alle vrouwen heeft gedaan die zijn vader trouw hebben gediend. Dat is niet iets om me voor te schamen. Dat zegt meer over hem dan over mij.' Ze haalde diep adem en wachtte af.

Keffria keek naar haar moeder. Deze schudde vluchtig met haar hoofd. 'De beslissing is aan jou.'

Tien satrapen per maand klinkt prachtig, maar ik moet het eerst zien,' zei Keffria peinzend. 'Ik vertrouw de satraap nog

altijd voor geen duit. Anderzijds, met of zonder zijn geld, denk ik dat de Beijerstadse Raad zijn voordeel zou kunnen doen wanneer Serilla ons blijft adviseren betreffende Jamaillia. Als de satraap zijn aanbod niet gestand doet omdat mijn advies hem niet aanstaat, is voor mij duidelijk dat hij het recht van onze stad om haar eigen zaken te regelen nog altijd niet volledig erkent. En dat zal ik hem ook zeggen.

In dat geval zal ik de Raad adviseren Serilla in te huren. Om ons van advies te dienen waar het de handel met Jamaillia betreft.' Ze keek de voormalige gezant van de satraap onbewogen aan. 'Seldens kamer staat leeg. Daar kunt u gebruik van maken. Ik moet u echter waarschuwen dat er twee voorwaarden zijn verbonden aan uw verblijf hier.'

'En die zijn?' vroeg Serilla.

Keffria lachte. 'Een hoge tolerantie voor vis. En een volstrekte onverschilligheid waar het gaat om het meubilair.'

HOOFDSTUK 40
De Wilde Regenrivier

~

De koele ochtendlucht koesterde haar gezicht. Paragon zeilde soepel stroomafwaarts. Terwijl ze de nieuwe dag begroette zag Althea dat Semoy aan het roer stond. Hij deed het meer voor zijn plezier dan omdat hij daar nodig was. Dit deel van de rivier was net zo rustig als Paragons dek. Een groot deel van de bemanning was in Beijerstad van boord gegaan. Anderen waren meegevaren tot Trehaug waar ze werk hadden gevonden. Toen ze de bomenstad met een minimale bemanning hadden verlaten hadden Bresker noch Althea dat als een verlies beschouwd. Het zou al moeilijk genoeg zijn de gage bij elkaar te schrapen voor degenen die bleven. Hun huidige opdracht was terug te keren naar Beijerstad waar een lading stenen op hen lag te wachten. Althea vermoedde dat de stenen afkomstig waren van vernielde bezittingen van nieuwe vaarders. Ze zouden worden gebruikt om de oever te versterken waar de draken uiteindelijk uit hun cocon zouden kruipen. De draak was erg bedreven in het vinden van werk voor de levende schepen, maar minder handig als het om de gage voor de bemanning ging.

Althea zette haar sombere gedachten van zich af en klampte zich koppig vast aan haar optimisme. Zolang ze maar niet te lang nadacht kon ze blijven geloven dat alles goed zou komen. Ze stak het hoofddek over en klom naar het voordek. 'Goedemorgen,' zei ze tegen het boegbeeld. Ze keek om zich

heen. 'Ik denk elke dag dat de wouden niet nog groener kunnen worden, en elke morgen bij het wakker worden zie ik dat me heb vergist.'

Paragon gaf geen antwoord, maar van de andere kant van de reling klonk Ambers stem. 'De lente is een verbijsterend seizoen.'

Althea keek over de reling. 'Je zult er spijt van krijgen als je in de rivier valt,' waarschuwde ze. 'Hoe snel we je er ook uit vissen, je krijgt overal jeuk.'

'Ik val niet,' riep Amber terug. Ze zat op een van Paragons handen, met haar benen over de rand, en was druk in de weer met een guts.

'Wat ben je aan het doen?' vroeg Althea nieuwsgierig. 'Ik dacht dat hij klaar was.'

'Dat is hij ook. Dit is alleen maar versiering. Krulwerk en dat soort dingen. Op het heft van zijn bijl en zijn pantser.'

Wat maak je?'

'Aanvallende hertenbokken,' antwoordde Amber een beetje verlegen. Toen stopte ze plotseling haar gereedschappen in haar riem. 'Wil je me alsjeblieft weer op het dek zetten?' Zonder een woord te zeggen deed het boegbeeld wat ze vroeg.

De rivier strekte zich als een langgerekte, grijze weg voor hen uit. Aan stuurboord verhief zich het dichte woud van de Wilde Regenlanden, terwijl zich aan bakboord een muur van andersoortig groen verhief. Althea snoof diep de koele lucht op, gekruid met de geur van rivierwater en weelderige

plantengroei. Onzichtbare vogels riepen in de bomen. Sommige van de klimplanten die zich om de reusachtige bomen slingerden, hadden dikke, paarse knoppen. Een hoge zuil van dansende insecten ving het zonlicht op myriaden kleine vleugels. Althea vertrok haar gezicht. 'Ik zweer het je, elk van die ellendelingen is vannacht in onze hut geweest.'

'Er is er ten minste één bij ons geweest,' sprak Amber haar tegen. 'Hij heeft bijna de hele nacht om mijn oor gezoemd.'

'Ik zal blij zijn als we weer zout water onder onze romp hebben,' antwoordde Althea. Wat jij, Paragon?'

'Nog even,' antwoordde het schip afwezig.

Althea trok een wenkbrauw op naar Amber. De timmervrouw haalde haar schouders op. De laatste twee dagen had het schip in gedachten verzonken geleken. Althea was bereid hem alle tijd en ruimte te geven die hij nodig had. Tenslotte was zijn thuiskomst tientallen jaren uitgesteld. Het moest een vreemde, verscheurende ervaring voor hem zijn. Ze was slang noch draak, toch hadden de dagelijkse verliezen van de zeeslangen terwijl ze de dieren naar het noorden brachten, haar vervuld met ontsteltenis en verontwaardiging. Dat de zeeslangen zich voedden met hun eigen doden - hoe praktisch dat misschien ook was uit een oogpunt van geërfde herinneringen en voedselvoorziening — vervulde haar met afschuw.

Vanuit de lucht had Tintaglia hen beschermd tegen Kwartse schepen. Slechts twee keer waren ze rechtstreeks uitgedaagd. Er was kortstondig strijd geleverd maar bij haar

terugkomst had Tintaglia het vreemde schip verjaagd. De tweede ontmoeting was beslist doordat Zij Die Zich Herinnert uit de diepten omhoog was gekomen om de Kwartsers met gif te besproeien. Haar dood was de zwaarste slag geweest voor Paragon, peinsde Althea. De onvolgroeide slang was geleidelijk aan weggeteerd, maar had toch dapper volgehouden. Anders dan veel van de zeeslangen was ze erin geslaagd de monding van de Wilde Regenrivier te bereiken. De reis stroomopwaarts was echter te zwaar voor haar gebleken. Op een ochtend hadden ze haar gevonden, roerloos rond Paragons ankerketting gewikkeld. Velen waren omgekomen in het bijtende rivierwater. Gehavend en vermoeid als ze waren, veranderden hun kleine verwondingen in gapende wonden door het bijtende, grijze water.

Noch het schip, noch Tintaglia was in staat die laatste etappe gemakkelijker voor ze te maken. Honderdnegenentwintig zeeslangen waren aan de tocht stroomopwaarts begonnen. Tegen de tijd dat het kluwen het sluizenstelsel had bereikt dat de Regenlanders hadden gebouwd, was hun aantal teruggebracht tot drieënnegentig.

De Regenlanders hadden hun bouwkundige vaardigheden gecombineerd met de sterke ruggen van vaarders en Gemerkten om een kunstmatige vaargeul uit te graven die naar de eeuwenoude modderbanken leidde. Tintaglia had toezicht gehouden op het delven van de met zilver doorschoten modder. Het spul was bijna zo taai als klei. In

een bak van dikke houten balken hadden de werkers urenlang gezwoegd om het taaie spul te vermengen met rivierwater, tot Tintaglia bepaalde dat de samenstelling goed was. Terwijl de uitgeputte zeeslangen zich op de oevers sleepten, hadden de werkers kruiwagens vol met de klotsende modder over de dieren heen gespoeld.

Paragon had het afschuwelijk gevonden dat hij daar geen getuige van kon zijn. De rivier was op dat punt nog te ondiep voor een groot schip zoals hij. Althea was in zijn plaats gegaan. Vandaar dat zij de moeilijke taak had gehad hem te vertellen dat slechts zevenennegentig van de zeeslangen erin waren geslaagd hun cocon te voltooien. De andere waren gestorven. Hun lichamen waren te uitgeteerd geweest om de geheime stoffen af te scheiden waarmee de modder werd gebonden tot lange draden die ze om zich heen wikkelden. Tintaglia had haar verdriet uitgebruld, telkens wanneer een van de slangen stierf, en vervolgens had ze het vermagerde lichaam als voedsel verdeeld onder de overblijvende zeeslangen. Ondanks haar afschuw kon Althea dat niet anders dan verstandig vinden. De draak zelf zag er weinig beter uit dan de slangen. Ze weigerde tijd te nemen om te jagen terwijl de cocons werden gesponnen. Binnen enkele dagen hing haar huid in plooien om haar heen, ondanks het feit dat de werkers medelijden met haar kregen en haar vogels en klein wild brachten. Dat was net genoeg om haar in leven te houden, maar daar was dan ook alles mee gezegd.

Toen de zeeslangen eenmaal in het slib waren gewikkeld

moesten de dieren worden beschermd tegen de striemende regenbuien die eigen waren aan een winter in de Wilde Regenlanden tot de omhulsels hard waren geworden. Maar tenslotte verkondigde Tintaglia dat ze tevreden was. Inmiddels rustten de enorme hulzen op de modderige rivieroever, als reusachtige peulen verborgen in een nest van bladeren, takken en twijgen. Tintaglia glom weer sinds ze haar dagelijkse jacht had hervat. Soms kwam ze 's avonds terug om de nacht bij de cocons door te brengen, maar ze kreeg steeds meer vertrouwen in de mensen die vanuit hun boomhuizen de wacht hielden. De draak hield haar woord en patrouilleerde boven de rivier en de kustlijn van de Gedoemde Kust.

Tintaglia praatte nog altijd hoopvol over de mogelijkheid dat er nog meer zeeslangen zouden terugkeren. Althea vermoedde dat dit de ware drijfveer was achter haar waakzaamheid aan de kust. Ze had er zelfs op gezinspeeld dat ze misschien levende schepen naar het diepe zuiden wilde sturen om verdwaalde overlevenden te zoeken. Althea zag het als een bewijs van haar verdriet over de grote verliezen. Van Selden had ze gehoord dat niet alle cocons uiteindelijk zouden uitkomen. In dit stadium van de ontwikkeling van een draak deed zich altijd wat sterfte voor. Maar in dit geval stierven de verzwakte schepselen in veel grotere getale dan normaal. Selden leek er net zo diep om te treuren als Tintaglia, hoewel hij Althea niet helemaal duidelijk kon maken hoe hij wist welke slangen hun metamorfose niet zouden voltooien.

Ze had haar neef nooit echt goed gekend. In de weken die ze in Trehaug had doorgebracht en bij de opgravingen van Cassarick had ze hem steeds vreemder zien worden. Het waren niet alleen fysieke veranderingen. Af en toe leek hij ineens geen kleine jongen meer. De cadans van zijn stem en zijn woordkeuze als hij met de draak praatte, leken afkomstig van iemand die haar vreemd was, iemand die bovendien veel ouder was dan de jonge Selden.

De enige momenten waarop hij weer had geleken op de Selden die ze zich herinnerde, was wanneer hij smerig en vermoeid terugkeerde na een dag op verkenning met Bendir. Ze hadden het moerassige oerwoud achter het strand met de cocons afgezet met kleurige stroken stof die ze aan staken of boomtakken hadden gebonden. De kleuren waren een soort code die Althea niet begreep maar die bedoeld was als leidraad bij toekomstige opgravingen. Tijdens de maaltijd bespraken Selden en Bendir ernstig wat ze die dag hadden ontdekt en maakten ze plannen voor de zomer wanneer er serieus met de opgravingen zou worden begonnen. Ze kende haar neefje niet meer, peinsde ze, maar één ding wist ze zeker: Selden Vestrit was vervuld van enthousiasme voor het nieuwe leven dat hij hier had gevonden. En daar was ze blij om. Het verbaasde haar dat Keffria hem had laten gaan. Misschien besefte haar oudere zus eindelijk dat het leven moest worden geleefd, in plaats van behoed tegen een ongewisse toekomst. Althea haalde diep adem, genietend van de lente die in de lucht zat en van haar vrijheid.

Waar is Bresker?' vroeg Amber.

Althea kreunde. 'Bezig Flek te martelen.'

Amber glimlachte. 'Op een dag zal Flek hem er dankbaar voor zijn dat hij hem heeft leren lezen.'

'Misschien, maar dat lijkt me vandaag nog niet waarschijnlijk. Bresker geeft echter geen duimbreed toe. De jongen heeft zich het vak van zeeman zo snel eigen gemaakt dat hij ook moet kunnen leren lezen.'

'Dat zal hij ook.' Bresker voegde zich bij hen. De hand waarmee hij zijn haar uit zijn gezicht streek zat onder de inkt. Hij zag er eerder uit als een gefrustreerde leraar dan als een kapitein. 'Ik heb hem drie pagina's gegeven om over te schrijven. Met de waarschuwing dat hij eerder klaar is wanneer hij het netjes doet dan wanneer hij er een zooitje van maakt.'

'Daar!' bulderde Paragon plotseling. Door zijn onverwachte kreet steeg er een zwerm kleurige vogels op uit het hoog oprijzende bos. Het boegbeeld stak zijn grote hand uit en wees naar de bomen. 'Daar! Daar is het!' Hij boog zich opzij zodat het hele schip licht begon te schommelen. 'Semoy! Krachtig naar stuurboord!'

'Je loopt aan de grond!' riep Bresker ontsteld. Semoy had de opdracht zonder aarzelen uitgevoerd zodat het schip recht op de bomen afkoerste.

'Het is een modderbodem,' antwoordde Paragon kalm. 'Als dat nodig is zal het geen moeite kosten me weer vlot te trekken.'

Althea greep zich vast aan de reling. In plaats van aan de

grond te lopen had Paragon een diep, zij het smal kanaal van bijna stilstaand water gevonden. Misschien was het een van de vele waterlopen die de Wilde Regenrivier voedden in de regentijd. Nu was het slechts een miezerig stroompje. Ze lieten de Wilde Regenrivier achter zich. Ver kwamen ze niet, want al snel raakte Paragons want verstrikt in overhangende takken. 'Je vernielt je tuigage!' waarschuwde Bresker, maar het schip duwde zich hardnekkig dieper de verstrikkende wirwar in. Althea wisselde een verontruste blik met Bresker. Deze schudde zijn hoofd maar zei niets. Paragon was een onafhankelijke geest. Hij had het recht zelf te bepalen waar hij heen wilde. De nieuwe uitdaging bij de leiding over dit levende schip was zijn wil respecteren en op zijn oordeel vertrouwen. Zelfs als dat betekende dat het aan de grond zou lopen in een lagune in het oerwoud.

Verschillende dekknechten slaakten verbijsterde uitroepen, maar Semoy hield stand aan het roer. Bladeren en takken regenden op hen neer. Opgeschrikte vogels vluchtten krijsend weg. Het schip ging steeds langzamer varen en hield uiteindelijk stil.

'We zijn er,' kondigde Paragon opgewonden aan.

'Zeg dat wel.' Bresker staarde nors om zich heen. Het schip zat volkomen verstrikt in het gebladerte boven hen.

'Igrots geheime bewaarplaats,' fluisterde Amber.

Bresker en Althea keerden zich naar haar om. Haar blik volgde Paragons wijzende vinger. Althea zag niets behalve een donkere massa hoog boven haar hoofd tussen een groepje

eeuwenoude bomen. Het boegbeeld draaide zich met een triomfantelijke grijns naar hen om. 'Zij was de eerste die het vermoedde, en ze had gelijk,' verkondigde hij.

Het merendeel van de beperkte bemanning was aan dek verschenen en volgde Paragons wijzende vinger. Igrots beruchte ster was diep in de bast van een boom op de oever gekerfd. Door de tijd was het symbool uitgerekt.

'Igrots grootste buit was een scheepslading die bedoeld was voor de satraap van Jamaillia,' vertelde Paragon. 'Dat was nog in de tijd toen de satrapie eens per jaar een schip langs alle buitengewesten stuurde om hun bijdrage te innen. Beijerstad had een weelde aan goederen uit de Wilde Regenlanden afgestaan. Maar op weg naar Jamaillia is de hele boot verdwenen. Met man en muis. Er is nooit meer iets of iemand van teruggevonden.'

'Dat was vóór mijn tijd,' zei Bresker. 'Maar ik heb er wel over gehoord. Er werd beweerd dat het de rijkste lading was die Trehaug ooit had verlaten. Maar alles zou verloren zijn gegaan.'

'Alles is verborgen,' verbeterde Paragon hem. Hij keek weer naar de hoge bomen. Althea keek omhoog naar de donkere massa, overwoekerd door klim- en slingerplanten, rustend op de zware takken van verscheidene bomen.

'Hebben jullie je nooit afgevraagd waarom Igrot een levend schip wilde?' vroeg Paragon triomfantelijk. 'Om een plek te hebben waar hij zijn schat kon bewaren. Een plek waar gewone piraten nooit konden komen. Zelfs als een lid van zijn

bemanning zijn mond voorbijpraatte, dan zouden rovers een levend schip nodig hebben om de buit binnen te halen. Hij heeft alles verstopt. Zijn matrozen klommen vanaf mijn want in de bomen. Daar hebben ze een platform gebouwd en er de schat op gehesen. Hij dacht dat die daar voor altijd veilig zou zijn.'

Bresker bromde iets. 'Hebben ze je blind gemaakt nadat hij deze plek had uitgekozen?' Er klonk woede in zijn stem door.

Het boegbeeld vertrok geen spier van zijn gezicht. 'Dat klopt,' zei hij zacht. 'Sindsdien heeft hij me nooit meer vertrouwd. En terecht. Ik ben de tel kwijtgeraakt hoe vaak ik heb geprobeerd hem te doden. Hij maakte me blind zodat ik deze plek zonder hem nooit meer zou kunnen vinden.' Hij keerde zich weer naar de mannen op het dek die hem vol ontzag aankeken en schonk Amber een lome knipoog. 'Hij had nooit gedacht dat iemand me nieuwe ogen zou geven. Ik ook niet trouwens. Maar daar ben ik dan. De enige overlevende van die bloedige bemanning. De schat is van mij. En dus van jullie.' Er volgde een verbijsterde stilte. Niemand zei iets. Niemand bewoog.

Het boegbeeld trok vragend zijn wenkbrauwen op. 'Is niemand van plan de buit op te eisen?' vroeg hij wrang.

Het ontdekken van de plek was verreweg het gemakkelijkst geweest. Het spannen van looppaden en takels in de bomen om de schat terug te brengen naar het dek van de Paragon was een tijdrovende bezigheid. Ondanks het loodzware werk was

er niemand die klaagde. 'Het lijkt wel alsof Paragon het expres heeft gedaan, om Flek van zijn lessen te verlossen,' zei Bresker. Omdat hij de snelste en behendigste klauteraar was, had Bresker hem vrijaf gegeven.

'Als zijn grijns nog breder wordt, valt de bovenste helft van zijn hoofd eraf,' viel Althea hem bij. Ze maakte zich zo lang mogelijk om te zien hoe Flek met een zware zak op zijn rug terugklauterde naar het schip. Slangen noch insecten konden afbreuk doen aan zijn enthousiasme over het heen en weer klimmen tussen het schip en het platform. 'Ik wou dat hij wat voorzichtiger was,' zei ze bezorgd.

Samen met Bresker en een aantal leden van de bemanning stond ze op een platform van houten balken. Slingerplanten hadden het oude bouwwerk in de loop der jaren alleen maar versterkt en het in hun wirwar van tentakels en luchtwortels opgenomen. De kisten en vaten waarin Igrots schat was opgeslagen, hadden de jaren minder goed doorstaan. Een groot deel van het werk bestond uit het opnieuw inpakken van de spullen in haastig geleegde voedsel-kratten en vaten. De variëteit van de buit was verbijsterend. Ze hadden ook munten en zilveren voorwerpen uit Jamaillia aangetroffen, als bewijs dat Igrot hier meer dan alleen buit uit de Wilde Regenlanden had verstopt. Sommige voorwerpen hadden de tand des tijds niet kunnen weerstaan. Verreweg het meeste was echter nog volledig intact. Bresker had met edelstenen ingelegde kroezen gezien, verbijsterende zwaarden die nog altijd vlijmscherp waren in scheden van filigraanwerk,

halssnoeren en kronen, beelden en vazen, speelborden van ivoor en marmer met kristallen stukken, en talloze andere voorwerpen die hij niet eens kon identificeren. Er waren ook simpeler voorwerpen: van dienbladen en vliesdunne theekopjes tot versierde haarkammen en met edelstenen ingelegde spelden. Onder de goederen uit de Wilde Regenlanden bevond zich een reeks fijn bewerkte draken met schubben van edelstenen en een poppenfamilie met porseleinen gezichtjes. Deze laatste stopte Bresker zorgvuldig in de uienmand uit Paragons kombuis.

'Volgens mij zijn dit muziekinstrumenten, of wat ervan over is,' zei Althea peinzend.

Ze zat naast een grote kist waarvan de naden waren gebarsten en haalde snoeren met kristallen kralen te voorschijn die een lieflijk geluid produceerden. Glimlachend draaide ze zich naar hem om. Ze was vergeten dat ze een net van edelstenen over haar haar had gedrapeerd. Het zonlicht werd erdoor weerkaatst en Bresker vond dat ze er oogverblindend uitzag.

'Bresker?' Hij besefte dat hij naar haar stond te staren. Zonder een woord te zeggen liep hij naar haar toe. Hij trok haar overeind en kuste haar, zonder zich ook maar iets aan te trekken van de toegeeflijke grijns van twee zeelui die munten in zakken van zeildoek stonden te scheppen. Terwijl hij haar in zijn armen hield was hij nog altijd half verdwaasd dat hij dit kon doen. 'Ik laat je nooit meer gaan,' fluisterde hij gesmoord in haar haar.

Ze keek grijnzend naar hem op. 'Waarom zou ik zo'n rijke man in de steek laten?' zei ze plagend. Ze legde haar handen op zijn borst en maakte zich langzaam van hem los.

'Ik wist wel dat je op mijn geld uit was.' Hij bedwong een zucht. Ze wilde altijd eerder weg dan hij haar wilde laten gaan. Het zou haar onafhankelijke aard wel zijn. Hij weigerde zich af te vragen of ze misschien bezig was genoeg van hem te krijgen. Ze had niet erg van streek geleken toen het hem niet was gelukt hun huwelijk te regelen in de Vaardershal. Misschien wilde ze niet zo permanent aan hem gebonden zijn. Toen riep hij zichzelf tot de orde. Hij moest ophouden met twijfelen en piekeren. Althea was immers bij hem. Dat was meer dan hij ooit had kunnen dromen. Sterker nog, het was hem meer waard dan deze hele schat.

Hij liet zijn blik over het platform gaan. Toen keek hij naar soortgelijke bouwwerken in andere bomen. 'Ik probeer me voor te stellen wat dit voor ons zal betekenen, maar ik kan het niet.'

Althea schudde haar hoofd. 'Ik ook niet. Ik denk er vooral aan wat het voor anderen zal betekenen. Voor mijn familie. Ik kan mijn moeder helpen ons huis weer op te bouwen en Keffria hoeft zich niet zoveel zorgen meer te maken over de familie financiën.'

Bresker grijnsde. 'Ik heb vooral plannen voor Paragon. Nieuwe ramen, nieuwe tuigage, ik wil een goede zeilmaker inhuren. Maar er moet ook wel iets voor ons bij zijn. Laten we een reis naar het zuiden maken, naar de Kruideneilanden.

Zonder verplichtingen, zonder de noodzaak om winst te maken. Ik zou zo graag weer eens naar de havens gaan waar ik niet meer ben geweest sinds ik onder je vader op de Vivacia diende.' Hij keek haar aandachtig aan. 'Misschien zouden we een afspraak kunnen maken met Wintrow en Vivacia. Om te zien hoe ze het met elkaar kunnen vinden.'

Hij zag haar nadenken. Voor Althea zou een bezoek aan de zuidelijke handelseilanden een terugkeer naar de havens uit haar jeugd zijn. Misschien zou ze daar iets van de spijt kunnen afleggen die voortdurend als een sluier over haar heen leek te liggen. En misschien zou ze wat geruster zijn als ze Wintrow en Vivacia had gezien en wist dat haar schip tevreden was en in goede handen. Hij weigerde bang te zijn voor een dergelijke ontmoeting.

'Dat lijkt me heerlijk.' Haar stem deed hem opschrikken uit zijn gedachten. 'Als we Paragon zover kunnen krijgen. We zouden tegelijkertijd kunnen uitkijken of we nog zeeslangen zien.'

'Goed,' zei hij met gespeeld enthousiasme. 'Dat doen we.' Hij haalde diep adem en sloeg zijn ogen op. De korte lentedag liep ten einde. Hij zag dat zich boven de boomtoppen donderwolken verzamelden. 'Het lijkt me verstandig terug te gaan naar het schip,' kondigde hij aan. 'Het wordt nu snel donker en het heeft geen nut mensen of goederen te riskeren.'

Althea knikte. 'Ik moet toch eerst controleren hoe ze het hebben gestouwd.' Ze keerde zich naar de anderen. 'Laatste

vracht, mannen. Morgen hebben we nog alle tijd om het af te maken.'

Met een lantaarn stapte ze op het donkere voordek. Paragon draaide zich niet om. Hij herkende de lichte tred van Ambers blote voeten. Ze kwam vaak 's avonds bij hem. Dan voerden ze lange gesprekken, of ze waren tevreden met de geluiden van de nachtvogels en de stromende rivier. Meestal ging er een vredig gevoel uit van haar handen op zijn reling. Die avond hing ze de lantaarn aan een haak en zette ze iets op het dek voordat ze op de reling leunde. Wat een prachtige nacht, hè?'

Ja, maar dat zal voor jou niet lang duren. Die lantaarn trekt alle insecten uit de wijde omtrek aan.'

'Ik heb hem maar even nodig.' Ze haalde diep adem en hij voelde de ongewone opwinding die ze uitstraalde. 'Paragon, je zei dat je je schat met ons wilde delen. Ik heb iets gevonden dat ik dolgraag zou willen hebben.'

Hij draaide zijn hoofd naar haar om. Ze was gekleed in haar nachtjapon, een lang, wijdvallend gewaad dat tot haar blote voeten reikte. Haar piekerige haar hing op haar schouders. De wonden van het slangengif waren nog altijd zichtbaar: doodse, witte plekken op haar goudbruine huid. Misschien zou de tijd de littekens uitwissen, dacht hij hoopvol. Haar ogen schitterden in het licht van de lantaarn. 'Waar gaat het om?' vroeg hij glimlachend. 'Goud? Zilver? Eeuwenoude juwelen van de Ouderlingen?'

'Hierom.' Ze bukte zich naar een ruwe, jute zak aan haar voeten en haalde er een bewerkt, houten diadeem uit. Ze hield het even eerbiedig vast, toen zette ze het bijna aarzelend op haar hoofd. 'Raadpleeg je drakenherinnerin-gen. Weet je nog wat dit is?'

Hij keek haar zwijgend aan. Het diadeem was versierd met vogelkoppen. Nee, het waren kippen. Hij trok een wenkbrauw op. Met een spijtig gezicht nam ze het diadeem van haar hoofd en hield ze het hem voor. Hij nam het voorzichtig in zijn handen. Het was van hout. Bewerkt hout. Hij schudde zijn hoofd. Er was van alles; goud, zilver, juwelen, kunstvoorwerpen. Hij had haar aangeboden iets te kiezen uit de rijkdom van de Gedoemde Kust. En wat had de timmervrouw gekozen? Hout.

'Het is ooit verguld geweest,' zei ze in de hoop dat hij zich iets zou herinneren. 'Zie je wel? Er zitten nog altijd restjes verguldsel tussen de hanenkop-pen. En in die gaatjes hebben staartveren gezeten, maar die zijn natuurlijk allang verteerd.'

'Ik kan het me wel herinneren,' zei hij aarzelend. 'Maar dat is alles. Er was iemand die het droeg.'

Wie?' drong ze ernstig aan. Hij gaf haar het diadeem terug. Ze schudde haar haar naar achteren en zette de hanenkroon weer op. 'Iemand zoals ik?' vroeg ze hoopvol.

Hij probeerde het zich te herinneren, maar tenslotte schudde hij zijn hoofd. 'Ze behoorde niet tot de Ouden. Dat is het enige wat ik nog weet.' De vrouw die de kroon had gedragen was blank als melk geweest. Heel anders dan

Amber.

'Het geeft niet,' zei ze haastig, maar hij voelde dat ze teleurgesteld was. 'Als je het niet erg vindt, zou ik dit graag willen hebben.'

'Natuurlijk. Hadden de anderen er bezwaar tegen?'

'Ik heb het ze niet gevraagd,' antwoordde ze schaapachtig. 'Om ze niet de kans te geven bezwaar te maken.' Ze zette de kroon weer af. Haar ogen en vingers zwierven liefkozend over het houtsnijwerk.

'Je mag het hebben,' zei Paragon. 'Neem het mee als je weggaat.'

'O. Dus dat had je al geraden.'

'Ja. Voordat de zomer op haar hoogtepunt is zul je weg zijn. Dan kom ik hier terug, om in de buurt te zijn wanneer de draken uit hun cocon kruipen.'

Haar vingers volgden de lijnen van de gesneden vogelkoppen. 'Het klinkt verleidelijk. Misschien blijf ik tot die tijd. Maar uiteindelijk moet ik weer naar het noorden. Ik heb daar vrienden die ik heel lang niet heb gezien.' Ze dempte haar stem. 'Er is een vermoeden dat aan me knaagt. Ik denk dat ik me wat meer met hun levens moet gaan bemoeien.' Ze lachte maar het klonk geforceerd. 'Ik hoop dat ik daar meer succes zal hebben dan hier.' Er kwam een zorgelijke uitdrukking op haar gezicht. Plotseling klom ze op de reling. Wil je me alsjeblieft optillen?'

Over zijn schouder heen reikte hij haar zijn rechterhand. Ze klom erop en hij keerde zich weer naar het oerwoud.

Zorgvuldig kruiste hij zijn armen voor zijn borst. Vol vertrouwen ging ze erop zitten en leunde ze tegen hem aan. Om hen heen klonk het geluid van de nachtinsecten. Haar blote benen bengelden naar beneden.

Zij was altijd degene die vragen durfde te stellen die anderen onuitgesproken lieten. Zo ook nu weer. 'Hoe zijn ze gestorven?'

Hij wist precies wat ze bedoelde. Het was zinloos om te doen alsof hij haar niet begreep. En zinloos om het nog langer geheim te houden. Het was bijna prettig om het met iemand te delen. Toverhout. Kennit had nog een stuk van mijn gezicht. Het was een van zijn taken om te helpen met koken. Hij gooide het in de soep. Bijna de hele bemanning van Igrot is eraan gestorven.' Hij voelde haar ineenkrimpen.

'Hij maakte alleen maar af wat Igrot was begonnen,' legde hij uit. 'Er gingen steeds meer zeelui dood. Igrot kielhaalde er twee wegens ongehoorzaamheid. Ze verdronken allebei. Twee anderen gingen over de reling tijdens een stormachtige nachtwacht. Er deed zich een stompzinnig ongeluk voor in het want waardoor er drie omkwamen. We kwamen tot de conclusie dat Igrot erachter zat. Waarschijnlijk was hij van plan om iedereen uit de weg te ruimen die wist waar de schat lag. Ook Kennit.' Hij dwong zichzelf te ontspannen. We hadden geen keus, begrijp je wel? Om Kennit te redden.'

Amber slikte. Toch vroeg ze het. 'En degenen die niet zijn gestorven aan de soep?'

Paragon haalde diep adem. 'Die heeft Kennit over de reling

gegooid. De meeste waren te ziek van het gif om zich te verzetten. Ik geloof dat er drie in zijn geslaagd een sloep te laten zakken en te ontsnappen. Maar ik betwijfel of ze het hebben overleefd.'

'En Igrot?'

Het oerwoud leek een vredige, zwarte plek. Buiten de ring van het licht van de lantaarn bewoog zich van alles: slangen en nachtvogels, kleine boom-dieren, behaard en geschubd... 'Kennit heeft hem doodgeslagen. Beneden-deks. Je hebt de merktekens gezien. De handafdrukken van een kruipende man.' Hij haalde diep adem. 'Het was zijn verdiende loon, Amber. Het was zijn verdiende loon.'

Ze zuchtte. 'Jullie wraak. Voor de keren dat hij Kennit had doodgeslagen.'

Hij knikte. 'Dat heeft hij twee keer gedaan. Eén keer stierf de jongen op mijn dek maar ik kon hem niet laten gaan. Ik kon het niet. Hij was alles wat ik had. Een andere keer stierf hij langzamer, opgerold in zijn schuilplaats. Hij bloedde van binnen en hij werd steeds kouder. Hij riep om zijn moeder.' Paragon zuchtte. 'Ik hield hem bij me en gaf hem de kracht om te leven en zijn lichaam de kracht om zichzelf te herstellen. Toen heb ik hem weer teruggezet in zijn lichaam. Op dat moment vroeg ik me al af of er wel genoeg van hem over was om weer een compleet mens te zijn. Maar ik heb het toch gedaan. Uit eigenbelang. Niet voor Kennit. Ik deed het voor mezelf. Zodat ik niet weer alleen zou zijn.'

'Dus hij was echt net zoveel jou als zichzelf?'

Paragon grinnikte bijna. 'Er was niet zo'n duidelijk scheidslijn tussen Kennit en mij.'

'Dus daarom moest je hem terughebben?'

'Hij kon niet sterven zonder mij. Net zo min als ik echt kon leven zonder hem. Ik moest hem in me opnemen. Mijn incompleetheid maakte me kwetsbaar. Ik kon me niet afsluiten voor anderen. Elke druppel bloed die er op mijn dek vloeide was een kwelling voor me.'

'O.'

Geruime tijd leek ze daar tevreden mee te zijn. Ze leunde nog verder achterover. Haar ademhaling werd zo diep en regelmatig dat hij dacht dat ze sliep. Achter hem, op het dek, vlogen insecten tegen de lantaarn. Hij hoorde Semoy een langzame ronde over het dek maken. Bij de lantaarn bleef hij staan. 'Alles goed?' vroeg hij zacht aan Paragon.

'Alles goed,' antwoordde het schip. Het was Semoy gaan waarderen. De man wist wanneer hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien. Zijn voetstappen trokken zich weer terug.

'Vraag je je wel eens af hoezeer je de wereld hebt veranderd?' vroeg Amber zacht. 'Niet alleen door Kennit in leven te houden, maar simpelweg door je bestaan?'

'Door een schip te zijn in plaats van een draak?'

'Alles bij elkaar.' Met een luchtig handgebaar omvatte ze al zijn levens. 'Ik leefde,' zei hij eenvoudig. 'En ik ben in leven gebleven. Ik neem aan dat ik daar net zoveel recht op had als iedereen.'

'Natuurlijk.' Ze leunde iets achterover om omhoog te

kijken. Hij volgde haar blik maar zag slechts duisternis. Boven de bomen had zich een dicht wolkendek gevormd. 'Iedereen heeft recht op leven. Maar wat gebeurt er als we, door gebrek aan sturing, de verkeerde paden bewandelen? Neem bijvoorbeeld Wintrow. Stel nu eens dat hij bedoeld was een ander leven te leiden? Dat hij door iets wat ik heb gezegd, of juist heb nagelaten te zeggen, koning van de Piraten Eilanden is geworden, terwijl hij eigenlijk een leven van studie en contemplatie had moeten leiden? Nu zal hij nooit meer toekomen aan diepe, spirituele meditaties, noch die kunnen delen met de wereld.'

Paragon schudde zijn hoofd. 'Je maakt je te veel zorgen.' Zijn ogen volgden een voorbij fladderende mot. 'Mensen leiden zulke korte levens. Volgens mij hebben ze weinig invloed op de loop der dingen. Wintrow wordt geen priester. Het zij zo. Het is waarschijnlijk niet ingrijpender dan een man die koning had moeten worden maar in plaats daarvan een leven leidt als filosoof en kluizenaar.'

Hij voelde een huivering door haar heen gaan. 'O, schip,' zei ze zacht maar berispend. 'Was dat als troost bedoeld?'

Hij klopte haar voorzichtig op haar arm, zoals een vader zijn kind zou sussen. 'Laat dit je tot troost zijn, Amber. Je bent maar een nietig wezen met een korte levensduur. Het zou dwaas zijn te denken dat je de koers van de hele wereld kunt veranderen.'

Ze zweeg. Tenslotte lachte ze wat beverig. 'O, Paragon. Daar heb je meer gelijk in dan je wel weet, m'n vriend.'

Wees tevreden met je leven, vriendin, en leid het naar je beste vermogen. Laat anderen hun eigen keuzes maken en hun eigen paden kiezen.'

Ze keek fronsend naar hem op. 'Zelfs wanneer je absoluut zeker weet dat hun keuze verkeerd is? Dat het ze pijn zal doen?'

'Misschien hebben mensen wel recht op pijn,' zei hij voorzichtig. 'Misschien hebben ze die zelfs nodig,' voegde hij er met tegenzin aan toe.

'Misschien,' gaf ze verdrietig toe. Wil je me alsjeblieft optillen? Ik denk dat ik naar bed ga om na te denken over wat je me hebt verteld.'

Althea had het gevoel alsof ze zou stikken in haar nachtmerrie. Het hielp niet te weten dat ze droomde. Ze kon er niet aan ontsnappen. Ze kon geen lucht krijgen en hij zat op haar rug, drukte haar tegen het matras en deed haar pijn. Ze wilde het uitschreeuwen maar ook dat kon ze niet. Als ze alleen maar zou kunnen schreeuwen, zou ze wakker worden. Maar ze had geen lucht! Plotseling veranderde de droom.

Paragon stond over haar heen gebogen. Hij was een man. Een lange man met donker haar en een ernstig gezicht. De ogen die haar aankeken waren de ogen van Kennit. Ze deinsde voor hem terug. 'Althea, het is genoeg geweest,' zei hij met een bezeerde klank in zijn stem. We kunnen dit niet langer verdragen. Geen van beiden. Kom bij me,' droeg hij haar op. 'Nee.' Ze voelde dat hij aan haar trok en verzette zich,

geschokt door de blik in zijn ogen. Niemand zou zo volledig moeten begrijpen wat ze voelde.

'Ja,' zei hij terwijl ze zich bleef verzetten. 'Ik weet wat ik doe. Kom hier.'

Ze kon niet ademen, niet bewegen. Hij was te groot, te sterk. Maar ze bleef zich verzetten. Als ze zich verzette kon het immers niet haar schuld zijn?

'Het was niet jouw schuld. Laat die herinnering los. En het is ook nu niet jouw schuld. Het is gebeurd, voorbij. Maak je ervan los. Rustig, Althea. Rustig. Als je schreeuwt maak je jezelf wakker. Erger nog, dan maak je de hele bemanning wakker.'

Dan zou iedereen haar schande kennen.

'Nee, nee, nee! Dat is het niet. Kom bij me. Je hebt iets dat van mij is.'

De hand was van haar mond genomen, het gewicht drukte niet langer op haar, maar ze was nog altijd gevangen in zichzelf. Toen ineens was ze vrij. Ze was ergens anders, ergens waar het koud en winderig en donker was. Een eenzame plek. Ieder gezelschap was beter dan isolatie. Waar ben je?' riep ze, maar het was niet meer dan een fluistering.

'Hier. Doe je ogen open.'

Ze stond op het voordek, in een nachtelijke storm. Boven haar hoofd deed de aanwakkerende wind de bomen schudden. Het regende. Paragon had zich naar haar omgedraaid. Ze kon zijn gelaatstrekken niet zien maar ze hoorde zijn stem. 'Dat is beter,' zei hij sussend. 'Ik moest je

hier bij me hebben. Aanvankelijk dacht ik dat je uit jezelf zou komen, maar dat deed je niet. En dit duurt al veel te lang. Voor ons allebei. Inmiddels weet ik wat ik moet doen.' Het boegbeeld zweeg even. Zijn volgende woorden klonken harder. 'Je hebt iets van mij. Ik wil het terug.'

'Ik heb niets van jou.' Zei ze het hardop of dacht ze het alleen maar?

'Ja, dat heb je wel. Het allerlaatste stukje. Of je het nu leuk vindt of niet, ik moet het hebben. Om compleet te worden. En om jou compleet te maken. Je denkt dat het van jou is, maar je vergist je.' Hij wendde zijn blik af. 'Die pijn is van mij. Ik heb er recht op.'

Er begon een ijskoude regen te vallen. Ze hoorde het getik op het groene baldakijn boven haar hoofd. Toen drongen de eerste druppels erdoorheen. Aanvankelijk bescheiden, maar terwijl de wind de boomtoppen geselde daalde er een stortvloed van ijskoud regenwater op haar neer. 'Geef me de pijn terug, Althea,' zei Paragon zacht. 'Er is geen enkele reden waarom jij hem zou houden. Hij had je die nooit mogen geven, want hij was niet van hem. Begrijp je dat? Hij heeft hem doorgegeven aan jou. Hij probeerde van de pijn af te komen door hem weg te geven, maar daar had hij het recht niet toe. De pijn had bij mij moeten blijven. Ik neem hem nu van je terug. Het enige wat jij hoeft te doen, is hem loslaten. Ik laat je de herinnering, want ik vrees dat die van jou is. Maar de pijn is oude pijn, doorgegeven van de een op de ander als een pest. Ik heb besloten daar een eind aan te maken. Hij

komt nu bij me terug en daar blijft hij.'

Een tijdje verzette ze zich en klampte ze zich eraan vast. 'Je kunt die pijn niet van me afnemen. Het was zo gruwelijk, zo verschrikkelijk. Niemand wilde het begrijpen; niemand wilde me geloven. Als je de pijn wegneemt wordt alles wat ik heb doorgemaakt een leugen.'

'Nee, kindje. Ik breng het terug tot een herinnering, in plaats van iets dat je voortdurend beheerst. Laat het in het verleden. Het kan je nu geen pijn meer doen. Dat laat ik niet gebeuren.'

Hij hield haar zijn geopende hand voor. Angstig maar niet in staat zich te verzetten legde ze haar kleine hand erin. Hij slaakte een diepe zucht. 'Geef het aan me terug,' zei hij vriendelijk.

Het was alsof er een splinter uit haar vlees werd getrokken. Eerst de verscheurende pijn, toen het schone tintelen van vers bloed. Diep binnen in haar maakte zich een verkramping los. Plotseling kon ze zich ontspannen. Hij had gelijk gehad. Ze hoefde zich niet vast te klampen aan haar pijn. Ze kon hem loslaten. De herinnering was er nog. Hij was niet verdwenen, maar veranderd. Het was een herinnering, iets uit het verleden. De wond zou zich sluiten en genezen. Wat haar was aangedaan was voorbij. Ze hoefde het niet vast te houden als een deel van haarzelf. Ze kon zichzelf de ruimte geven om te genezen. De tranen die over haar gezicht stroomden vermengden zich met de regen.

'Althea!'

Ze schrok niet eens. De onafgebroken regen wiste de duisternis van de hemel. Een grijze dageraad brak aan maar slaagde er nog nauwelijks in door het bomendek te dringen. Althea stond op het voordek, met haar handen naar de schemering gestrekt, doorweekt van de regen. Haar nachtjapon plakte aan haar lichaam. Onder het mompelen van een verwensing haastte Bresker zich naar haar toe. Wat bezielt je?' Hij pakte haar bij haar schouders. 'Ga mee naar binnen!'

Ze hief een hand op naar haar gezicht. Er lag een starre blik in haar ogen. Toen liet ze zich plotseling tegen hem aan vallen en klampte ze zich krampachtig aan hem vast. Waar ben ik?' vroeg ze verdwaasd.

'Op het dek. Volgens mij ben je aan het slaapwandelen geweest. Ik werd wakker en je was weg. Laten we naar binnen gaan.' De regen stroomde over zijn blote rug en deed zijn katoenen broek aan zijn lichaam plakken. Huiverend klemde ze zich aan hem vast, zonder zelfs maar te proberen aan de stortvloed te ontsnappen.

'Ik heb gedroomd,' zei ze verward. 'Het was heel levensecht, maar ineens was het weg. Ik kan me er niets van herinneren.'

'Dat gaat zo bij dromen. Ze komen en ze verdwijnen weer. En ze stellen niets voor.' Hij was bang dat hij uit ervaring sprak.

Bulderend begon de storm met hernieuwde kracht te

woeden. De stromende regen maakte een sissend geluid op het water van de rivier.

Ze keek roerloos naar hem op en knipperde het water van haar wimpers. 'Bresker, ik...'

'Ik sta hier te verdrinken,' zei hij somber. Plotseling tilde hij haar op in zijn armen. Ze legde haar hoofd tegen zijn schouder en liet zich dragen. Zonder protest. In hun hut aangekomen schopte hij de deur achter zich dicht en zette hij haar voorzichtig op de grond. Hij streek zijn haar uit zijn gezicht en voelde hoe het water over zijn rug stroomde. Ze keek hem nog altijd aan. Regen droop van haar kin en haar wimpers. Haar doorweekte nachtjapon plakte aan haar lichaam zodat elke welving duidelijk te zien was. Het liefst zou hij haar in zijn armen willen nemen en haar vasthouden. Maar hij begreep dat ze dat niet wilde. Het kostte hem moeite zich af te wenden. 'Het is bijna ochtend. Ik ga droge kleren aantrekken,' zei hij stuurs.

Hij hoorde haar natte nachtjapon op de grond vallen. Zachte geluiden verrieden dat ze in haar klerenkist rommelde. Hij zou zich niet omdraaien. Hij had geleerd zich te beheersen.

Net toen hij een schoon buis had gevonden sloeg ze van achteren haar armen om hem heen. Haar huid was nog nat. 'Ik kan geen schone kleren vinden,' zei ze bij zijn oor. Hij stond roerloos terwijl haar warme adem langs zijn hals streek. 'Ik ben bang dat ik wat van jou moet lenen.' De kus in zijn hals deed hem huiveren. Toen pakte ze het hemd uit zijn handen

en liet ze het op de grond vallen.

Langzaam draaide hij zich naar haar om. Ze keek glimlachend naar hem op. Haar speelsheid verbaasde hem. Hij was bijna vergeten dat ze zo kon zijn. Zijn hart bonsde in zijn keel toen haar borsten langs zijn lichaam streken. Hij legde een hand op haar wang en las even een zweem van onzekerheid in haar ogen. Onmiddellijk nam hij zijn hand weer weg.

Haar glimlach maakte plaats voor ontsteltenis. Plotseling stonden er tranen in haar ogen. 'Nee, niet doen,' smeekte ze. 'Geef het alsjeblieft niet op.' Ze pakte zijn hand en legde die weer tegen haar wang. 'Hij heeft me verkracht, Bresker.' Het was duidelijk te zien hoeveel moeite deze bekentenis haar kostte. 'Kennit heeft me verkracht. Ik heb geprobeerd eroverheen te komen. Al die tijd dat ik... dat ik naar je verlangde.' Haar stem brak. 'Ik wil alleen maar jou. O, Bresker...' Ze drukte zich tegen hem aan en begroef haar gezicht tegen zijn schouder. 'Zeg alsjeblieft dat het nog goed kan komen tussen ons.'

Hij had het geweten. Ergens diep van binnen had hij het geweten.

'Je had het me moeten zeggen.' Dat klonk als een beschuldiging. 'Ik had het moeten vermoeden,' verbeterde hij zichzelf.

Ze schudde haar hoofd. 'Kunnen we opnieuw beginnen?' vroeg ze.

Hij werd bestormd door gevoelens. Een dodelijke woede

op Kennit. Woede op zichzelf omdat hij haar niet had kunnen beschermen. Gekwetstheid dat ze het hem niet eerder had verteld. Wat moest hij hiermee aan? Toen begreep hij wat ze bedoelde. Ze moesten opnieuw beginnen. Hij haalde diep adem en dwong zichzelf al zijn emoties opzij te zetten. 'Ik denk dat je gelijk hebt,' antwoordde hij ernstig en berustend. Hij zou geduld moeten hebben. 'Wil je deze hut misschien een tijdje voor jezelf? Tot je... nou ja, tot je weer een beetje anders over alles denkt?'

Ze wreef de tranen uit haar ogen. De glimlach waarmee ze hem aankeek was oprecht. O, Bresker, dat bedoelde ik niet!' protesteerde ze. 'Ik bedoelde dat we nu opnieuw moeten beginnen. Hiermee.' Ze hief haar mond naar de zijne. Hij kuste haar teder en was geschokt toen hij de punt van haar tong tegen de zijne voelde. Haar ademhaling ging onregelmatig. 'Je moet die natte broek uittrekken,' mopperde ze terwijl haar ijskoude, natte vingers zich om de band van zijn broek sloten.

Paragon keerde zijn gezicht naar de hemel. Regen stroomde over zijn gesloten ogen en in zijn mond. Naarmate de zon elke dag meer kracht kreeg trok de kilte van de winter eruit weg. Glimlachend deed hij zijn ogen open. Toen de regen plotseling minder werd en uiteindelijk ophield klonk in de verte de vragende roep van een vogel. Dichterbij klonk het antwoord. Het leven was goed.

Even later voelde hij dat Amber haar hand op zijn reling

legde. Ernaast zette ze een kroes met iets warms. 'Je bent vroeg op,' begroette hij haar.

Een blik over zijn schouder leerde hem dat ze hem aandachtig stond op te nemen. Ze glimlachte. 'Ik werd wakker met een uitzonderlijk gevoel van welbehagen.'

'O ja?' Hij glimlachte zelfgenoegzaam, toen keek hij weer voor zich uit. 'Ik geloof dat ik het gevoel ken. Sterker nog. Ik geloof dat mijn geluk aan het keren is.'

'En daarmee dat van ons allemaal.'

Hij dacht even na. 'Weet je nog waar we het gisteravond over hadden?'

'Ja?'

'Ik ben van gedachten veranderd. Je hebt gelijk dat je naar het noorden wilt.' Hij keek om zich heen naar de wondere wereld van de lente. 'Het is een goed gevoel om mensen op het juiste pad te zetten.' Hij schonk haar opnieuw een glimlach. 'Ga naar het noorden.'

EPILOOG

Metamorfose

~

Shreever rustte. Eindelijk. De worsteling was voorbij, zelfs haar pijn was afgezwakt tot een knagend, kloppend gevoel. Ze zweefde ergens in de duisternis tussen slang en draak. Deze onvermijdelijkheid had iets vredigs. Wanneer de zomer kwam zou Tintaglia de dikke laag bladeren die hen beschermde wegkrabben. En wanneer de warme stralen van de zon op haar cocon vielen, zou ze als draak te voorschijn komen.

Er was een eind gekomen aan de martelende reis. Toen Paragon en Zij Die Zich Herinnert hen naar de monding van de rivier hadden gebracht, hadden de zeeslangen hen niet willen geloven. Niet een van hen had deze wilde, melkachtige stroom herkend als de eeuwenoude Slangenrivier. Vervuld van twijfels waren ze hen gevolgd. Velen waren gestorven. Slechts Tintaglia's wanhopige bezweringen en aanmoedigingen hadden Shreever de moed gegeven om door te gaan. Toen ze de onbeholpen boomstammenconstructie bereikten die de mensen hadden aangelegd had haar moed haar in de steek gelaten. Het water was te ondiep, de draaien die ze moest maken te krap. Mensen wisten blijkbaar niets van zeeslangen en ze kon ze niet vertrouwen.

Maar net toen ze de moed had opgegeven was er een jonge Ouderling verschenen. Zonder acht te slaan op de gevaren van het stromende water en de giftige huid van de worstelende slangen was hij over de houten sluizen gelopen en had hij haar aangemoedigd om door te gaan. Met woorden zoet als de wind die over gespreide vleugels streek, had hij hen eraan herinnerd wat hun wachtte wanneer ze uit hun cocon kwamen. Hij had haar gedachten op de toekomst gericht. Ze had gezien dat anderen ook weer nieuwe moed vatten, hun pijn negeerden en zich door het doolhof worstelden.

Het aan land gaan was ook een kwelling geweest. Dat hoorde te gebeuren bij zacht weer, niet in de bittere kou van de winter. Haar huid begon snel uit te drogen. Ze vertrouwde de mensen niet die zich naar haar toe haastten, en het was duidelijk dat zij haar stekels vreesden. Ze gooiden bergen zilverdoorschoten modder naast haar neer waar ze zich in wentelde, in een poging zich ermee te bedekken. Overal om haar heen deden anderen hetzelfde. Tintaglia liep tussen hen door en moedigde hen aan. Sommigen hadden niet meer de kracht om het slib te verslinden en weer uit te braken, vermengd met de afscheidingen waardoor het in lange draden veranderde. Shreever had het gevoel alsof haar rug zou breken als ze haar kop hoog genoeg optilde om een cocon rond haar lichaam te weven.

Ze had gezien dat zowel Sessurea als Maler hun omhulsel al hadden voltooid voordat zij daarin slaagde. Terwijl hun

cocons verhardden voelde ze zich zowel verlaten als dankbaar. Ze was blij dat ze veilig waren. Die twee hadden tenminste een kans om samen met haar aan een nieuw leven te beginnen. Tellur de slanke minstreel was gestorven bij de strijd met het schip. Kwartsers hadden de scharlakenrode Sylic gedood, maar de enorme Kelaro lag in een cocon niet ver van de hare. Ze moest niet langer piekeren over degenen die waren omgekomen, hield ze zichzelf voor. In plaats daarvan moest ze wachten op de zon en de verschijning van haar vrienden die de reis wel hadden overleefd.

Ze liet haar vermoeide geest wegdrijven in dromen over de zomer. Dromen waarin de hemelen waren gevuld met draken. Dromen waarin de Heren van de Drie Domeinen waren teruggekeerd.

~ ~ ~